

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

문제적 왕자님

솔채 장편소설

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sorunlu Prens

LINDA MQOKOZO

Bölüm 0 -✧ Prolog✧

Kraliyet'in zehirli mantarı iyi mi?

Kraliyet ailesinin müsrif oğlu, bir zamanlar Lechen Krallığı'nın sevilen Prensi,
benzersiz bir skandalın baş figürü olmak karşılığında tacını bırakmak zorunda kaldı.

Kraliyet Mantarı, Björn

Denyster.

Hardy ailesinin bir mülkü olarak
dolandırıldı ve yok edildi,
ve evlilik pazarına satılmak üzere atıldı. O Erna Hardy idi.

-

Bugün, ya bir ayyaşa ya da iflah olmaz bir çöpe eş olarak satılacaktı,

sorunlu prens, Björn Denyster kurtarıcı gibi görünüyor.

Siz sadece bir simgesiniz, Bayan Erna.
Zehirli mantarı tüketmeye çalışmayın. Yoksa
ölürsün.

❖ Baharda Zehirli Mantar ❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna Hardi iyi bir çocuktı ve sonunda büyüyüp iyi bir hanımefendi oldu. Ve şimdi onun iyi bir eş olma zamanı gelmişti. Kendisine gönderilen uzun mektuba verdiği yanıt beklenmedikti. Cevabında ona iyi bir eş olması için bir şans veriyordu.

"Saçmalık." Erna mektubu uzun uzun okuduktan sonra duyarsızca masanın üzerine fırlatıp atarken alay etti. "Bu çok saçma!" diye haykırdı.

Erna oturduğu yerden fırladı ve pencereye doğru yürüdü. Dışarıda yağmur yağıyor olsa da, bahar güneşi fırtına bulutları tarafından engellendiğinde bile hala göz kamaştırıcıydı.

Erna bir gıcırtyla pencereyi açtı, pencere pervazına oturdu ve dizlerini göğsüne çekti. Baden Sokağı'nda, elverişli bir tepenin üzerinde bulunan malikânenin bu noktasından tüm köyü görebiliyordu.

Erna'nın bakışları yavaşça elma çiçekleri açmış meyve bahçesinde dolaştı, gözleri dereye indi, sonra sarı çuha çiçekleriyle kaplı hafif yamaçta gezindi ve bahçenin diğer tarafında, büyük bir dişbudak ağacının altındaki yalnız, yıpranmış sandalyede durdu.

Dünya tek bir kişinin talihsizliğiyle ilgilenmez.

Bu çok açıktı ve Erna'yı acı hissettiren de bu gerçektir.

Sevdiklerinizi kaybetmeniz ve memleketinizden kovulma tehlikesiyle karşı karşıya kalsanız bile dünya dönmeye devam ederdi. O kadar bahar enerjisiyle doluydu ki, kalpsiz bir güzellik olarak kaldı. *Böylesine güzellikler yaratan bir dünya nasıl olur da*

bu kadar acımasız olabilir mi? Büyükbaba sadece güler ve alaycılıkla dolu kaygısız bir yorum ekledi: "Peki sen ne kadar şanslısın?". Onun anısı kalbini sızlatırdı.

"Leydi Erna! Leydi Erna!" Koridorun diğer tarafından ona seslenen kahya Bayan Greve'di ve onu neredeyse düşüncelerinden anında uyandırmıştı.

Öğle yemeği vakti çoktan gelmiş gibi görünüyordu.

"Evet, evet! Birazdan inirim!" diye bağırdı ve aceleyle pencere pervazından indi. Saçma sapan mektupları, meraklı gözlerin görmemesi için gelişigüzel bir çekmeceye tıktırdı ve dağınık görüntüsünü hızla düzeltti.

"Ben iyiyim." Kendi kendine böyle söyledi. Erna, birinci kattaki yemek odasına giderken dua eder gibi kendi kendine mırıldanmaya devam etti.

"Sorun yok, her şey yoluna girecek."

.-.-.✧.-.-.

"Erna, hiç bir avukatla tanıştın mı?"

Yapbozlar üzerinde bugünün hava durumu hakkında tartışan Barones Baden, yemeğini bitirme vakti geldiğinde asıl konuya geldi. Sakin tavrını korumaya çalışıyordu ama gözlerinde saklayamadığı bir sabırsızlık vardı.

"Hayır, büyükanne. Henüz değil." Erna telaşla sert bir ses tonuyla cevap verdi. "Bu hafta bitmeden onunla mutlaka görüşeceğim."

Pencereden giren güneş ışığı, bir hanımefendinin yapması gerektiği gibi dimdik oturan Erna'nın üzerine düştü. Kalbinin atışları ne kadar yüksekti? Dudaklarının çatladığını ve ağzının kuruduğunu hissedebiliyordu. Parmakları ve uçları titriyor ve kıpırdanıyordu. Neyse ki Barones Baden fark ettiyse de başka soru sormadı.

"Evet, bu harika. Umarım bir yolunu bulursunuz." Kibarca cevap verdi. Aşırı sessiz yemek odasının havasına yumuşak bir iç çekiş yayıldı.

Erna gözlerini kaldırıp kucağındaki iki eline ve yaşlı kadına baktı. Barones sadece bir ay içinde eskisinden daha yaşlı ve zayıf görünmeye başlamıştı. Kocasını yeni kaybetmiş ve kalan tüm servetini hiç tanımadığı bir akrabasına devretmek zorunda kalmıştı, hem de sadece bir gün içinde.

Peki gerçeği nasıl söyleyebilirdi?

Erna yeterince dik bir duruşla doğruldu ve gerginliğinin bir kısmını daha yuttu. Gerçeği asla açıklamayacağına dair verdiği inatçı sözle dudaklarını kenetledi.

Dürüst olmak gerekirse, daha önce zaten bir avukatla görüşmüştü. Gelen cevap Erna'nın zaten bildiklerinden hiç de farklı değildi. Baron Baden'in mülkü, eğer oğlu olmadan ölürse, oğluna geçecekti. Yeğenim.

Erna böyle saçma bir yasanın var olduğunu en başından beri biliyordu.

Bu üzücü ve talihsiz bir durumdu, ancak yasayı değiştirmenin bir yolu yoksa, bir karşı önlem bulması gerekiyordu. O sıralarda Erna öyle bir karar verdi ki, işini yavaş yavaş artırmaya ve fazladan para toplamaya başladı. Böylece haklı olarak Bir gün başkasının mülkiyetine geçecek olan bu evi yeniden satın almak.

Ancak, 'bir gün'ün bu kadar çabuk geleceğini tahmin edememişti ve biriktirmeyi başardığı para miktarı hala saçma derecede azdı.

"Üzgünüm ama miras hukuku her zaman böyle olmuştur Bayan Hardy. Yapabileceğiniz başka bir şey yok."

Evi ve Baron Baden'in mülkünü elinde tutmak için başka bir yol bulmasına yardım etmesi için ne kadar yalvarırsa yalvarsın, avukatın sorularına verdiği tek cevap buydu.

"Şimdilik, Bay Baden'e durumu açıklayıp merhamet dilemenin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Bu zavallı veda tavsiyesinden sonra piposunu tekrar ağzına götürdü ve dumanını üflemeğe devam etti.

Avukat en hafif deyiimiyle feci derecede kabaydı ama Erna buna katlandı. Maddi açıdan zor durumda olan ve avukatın sadece danışmanlık ücretini bile ödeyemeyecek durumda olan müvekkillerini kabul edecek, hatta ağırlayacak pek fazla avukat yoktur.

O öğleden sonra Erna, Thomas Baden'e bir mektup yazdı.

Ne kadar düşünürse düşünsün, bulabildiği en iyi avukatın verdiği tavsiye dışında daha iyi bir çözüm bulmak zordu. Ve bugün, Thomas Baden'den gelen cevap, umut ışığını hızla uzak bir umutsuzluğa ve öfkeye dönüştürdü.

"Her şey yoluna girecek büyükanne. Çok fazla endişelenme," dedi ona, sırf yaşlı kadını rahatlatmak için dişlerinin arasından yalan söyleyerek.

Sonra masadan kalktı ve önlüğünü kapıp giydi. Ardından kendisine yavaşça yaklaşan Bayan Greve'e yardım etmeye başladı ve her ikisi de masayı ustalıkla temizlediler.

"Ben iyi değilim. Sofra takımlarını ovarken üzüntüyle düşündü ama sonunda inkâr etmek için çok uğraştığı gerçeği inkâr edemez hale geldi.

Bu tek taşra malikanesinin, düşmüş bir aristokrat olan Baron Baden'in tek mülkü olduğunu söylemek abartı olmaz. Ancak ev, Baron Baden öldüğü anda tüm mal varlığının yasal ve kanuni varisi olan Thomas Baden'in mülkiyetine geçecekti.

Ve hiç şüphesiz, onun bu araziyi anında satacağını biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve büyüyen kızgınlığını bastırmayı tercih etti. Sert ve öfkeli fırçalamasından sıçrayan sabun köpükleri, kıvrılmış kollarının ve önlüğünün uçlarında küçük lekeler bıraktı.

Thomas Baden, Erna'nın isteklerini tamamen anladığını söyledi. Ancak kendi koşullarını da düşünmek zorundaydı ve malikanenin elden çıkarılmasını Barones Baden'in ölümüne kadar erteleyemezdi.

Kararlı bir şekilde reddettiğini ifade etseydi böyle hissetmeyecekti.

Bulaşıkları yıkadıktan sonra Erna, önlüğü elinde kıvrılmış ve bağlanmış bir halde arka bahçeye çıktı. Büyükbabasının güzel dişbudak ağacının altında duran sandalyesine otururken gözlerinden yaşlar boşandı.

Saçma cevap Thomas Baden tarafından önerilen bir uzlaşmayı içeriyordu. Karısı olmayı kabul ederse, daha önce öne sürdüğü her türlü şartı kabul edeceğini söylemişti.

Gözleri yanmaya başladığında güzel bahar manzarası gözünün önünde bulanıklaşmaya başladı ama Erna sadece düşmek üzere olan gözyaşlarını kırıştırmaya devam etti.

Sadece o kişi yüzünden ağlamak istemiyordu.

Yakınlarına bu şekilde davranan ve onları köşeye sıkıştıran bir insanın gözyaşları boşa harcanmamalıydı.

Ona büyük ölçüde babasını hatırlatıyordu. Yaşını bile gösteremeyen bir başka adam.

"Baba," diye mırıldandı Erna dalgınca. Bu uzun zamandır unutulmuş bir insan için kullanılan bir unvandı ama onun hâlâ buralarda olduğundan emindi.

Evet, baba!

Erna sandalyesinden fırlamadan önce ani bir farkındalıkla gözleri açıldı! Yere düşen önlüğün ipleri bahar rüzgârının etkisiyle dalgalanıp süzülerek yere düştü.

.-:~.◇.-:~.

Kapalı pencerelerinin ve kalın perdelerinin dışındaki gürültü o kadar yüksekti ki, Bjorn yastığıyla seslerini bastırmaya çalışsa bile onları duyabiliyordu. Büyük Dük'ün konutunun yanından akan nehirde yükselen canlı tezahüratlar ve bağırışlar loş yatak odasına kadar sızıyordu.

Başını yastığa ve mindere gömerek tekrar uyumaya çalıştı ama ne yazık ki sonunda uyanık dünyaya yenik düştü.

"Enerji dolu çılgın piçler." Bjorn nefesini tuttu ve sonunda yataktan kalktı.

Nihayet batı penceresini örten perdeleri araladığında, nehrin diğer tarafında kürek çekme pratiği yapan bir grup insan gördü.

Her yaz, şehirden denize dökülen Arbit Nehri, soylular arasında kürek çekme yarışlarına ev sahipliği yapardı. Yaz ayları sadece partiler ve dedikodularla geçirilemeyecek kadar uzun olduğundan, başka bir şey yapma çabası heyecan verici olduğu kadar sıkıcıydı da.

Ancak sorun, nehrin Büyük Dük'ün konutuna yakın olmasından kaynaklanıyordu. Her zaman tam ölçekli antrenmanların başladığı ilkbahardan, oyunun sona erdiği yaza kadar, buradan kaçmak zordu korkunç bir gürültü.

Asık suratla pencerenin pervazına yaslanan Bjorn, onların sıkışık teknenin etrafında iğrenç bir heyecanla oturmalarını izledi. Gözlerini dikkatle

Çocuklar, sanki onlara yeterince sert bakarsa sessiz kalmalarını sağlayabilecekmiş gibi, habersiz kafalarının arkasında delikler açıyor.

Eğer taşan enerjilerini kontrol edemiyorlarsa, sadece seks yapsınlar! İnanılmaz bir şekilde, 'Çılgın insanlar' diye düşündü. Kendi kendine alay etti.

Cinsel birleşme, o işe yaramaz terli yarışmadan çok daha faydalı bir hobi olurdu, diye düşündü.

En kötü ihtimalle bir çocuk sahibi olursunuz. Öyle bile olsa, en azından krallığın nüfusundaki artış nedeniyle ulusal gücün yükselmesine küçük bir katkıda bulunacaklardı. Elbette bu durum kişisel hayatında daha fazla sorun yaratacaktı ama bunu kontrol edemeyen pisliklerin trajedisi onun kontrolünün ya da umurunun çok ötesindeydi.

Bjorn masanın üzerinde duran ılık sudan bir yudum aldıktan sonra arkasını döndü ve dağınık saçlarını taradı. Kâhya Greg hemen odasına girdi ve zili çalmadan önce bornozunu aldı.

"Özür dilerim Ekselansları. Sarayın özel arazisini kullanma talebine yanıt vermemiş olsak da, özellikle Schuber Belediyesi'nin izniyle yakın çevrede kullanılmasını engelleyemeyiz." Greg onu derhal bilgilendirdi.

Büyük Dük'ün evindeki çan genellikle öğlene doğru çalınırdı, bu da günün geri kalan işlerini aceleye getirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu yüzden devam etti.

"Bu yıl katılan takımların sayısı da arttı, bu nedenle daha kaotik olabilir."

Bunun üzerine Bjorn, penceresinin dışında daha da fazla gürültü çıkma ihtimalini düşünerek neşeyle güldü.

"Her neyse, Leonit Denyister şampiyonluğu kazanacaktı, peki bu renkli inekler neden yaptıkları iş konusunda bu kadar tutkulular?" Greg'e inanamayarak homurdandı.

"Yatak odanı taşımak ister misin?" diye sordu uşak bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Hayır. Böyle iyi."

"O zaman yemeğinizi birazdan hazırlayacağız."

"Balkona götürün." Bjorn hoyratça emretti, "Ve sadece meyve koyun!" Hızla geri çekilen uşağa seslendi.

Efendi ile uşak arasındaki kısa konuşmanın ardından Bjorn banyoya girdi ve sıcak duşu açtı. Uzun bir banyo yaptıktan sonra dışarıya, masanın çoktan hazırlanmış olduğu ve kendisini beklediği balkonuna doğru yürümeye başladı.

Bjorn soğuk bir viski soda içti ve balkonunun ötesindeki manzarayı seyretti. Schuber Sarayı'nın spesiyalitesi olarak adlandırılan büyük çeşmenin suyu kristal berraklığında fışkırıyordu. Çeşmenin kenarlarını süsleyen altın heykeller ve ufalanan köpükler parlak bahar güneşinde parlıyordu.

Bjorn'un bakışları Büyük Dük'ün konutu ile bahçeyi birbirine bağlayan merdivenin yamacı boyunca çeşmenin içinden geçti ve akan suların kaynaklandığı su yoluna ulaştı. Orada bile Arbit Nehri'nden gelen tezahürat sesleri duyuluyordu.

Onların tezahüratlarını duyması, ne kadar gürültülü olduklarının bir kanıtıydı.

"Majesteleri, Veliaht Prens geldi." Greg saygıyla anons etti Bjorn'un masaya bıraktığı buz bardağını tam koyduğu sırada yaklaştı.

Parmaklarında kalan suyu peçeteyle silen Bjorn, bir elma alıp cömertçe ısırmadan önce kuru bir şekilde başını salladı. Uşak gittikten kısa bir süre sonra Leonit yatak odasına girdi ve karşısındaki koltuğa oturdu.

Alnındaki tere ve yanaklarındaki kızarıklığa bakılırsa, kürek antrenmanından sonra buraya kadar koşarak geldiği belliydi.

"Hoş geldiniz, Veliaht Prens." Otururkenki durgun duruşunun aksine Bacak bacak üstüne atan Bjorn, kardeşini oldukça zarif ve düzgün bir şekilde selamladı. Leonit başını iki yana salladı ve Bjorn su damlacıklarının Platin rengi saçlarının uçları.

Yanında kendisine hayret ve heyecanla bakan Leonit varken bile Bjorn bahçedeki büyük fiskiyeye bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Büyük bir ısırdıktan sonra elmanın çıtır çıtır etinden ağzında tatlılık fişkırırken ve havadaki tatlı çiçek kokusunu içine çekerken bile her şeyi dikkatle inceledi.

"Bugün sizi buraya hangi iş için getirdim?"

Hizmetçiler akın akın içeri girerek çaylarını getirip servis ettiler. Ama onlar gider gitmez Bjorn gözlerini kısarak Leonit'e baktı.

Büyük Dük'ün sarayının bulunduğu Schuber, aynı zamanda Lechen'in birçok soylusunun yazı geçirmek için gittiği bir tatil kasabasıydı.

Henüz erken olmasına rağmen, saraya kızan Veliaht Prens erkenden Schuber Sarayı'na taşınmış ve kardeşinin günlük hayatının aksamasında büyük rol oynamıştı.

Leonit kardeşinin soğuk karşılaması karşısında sadece umutsuzca iç geçirebildi. Yine de görmezden geldi ve cevap vermek yerine getirdiği gazeteyi masanın üzerine koydu.

Gerçek haberlerden çok sosyal dedikodu konusunda uzman olduğunu bildikleri ünlü bir magazin gazetesinin manşetinde Bjorn Denyister'in göze batan bir resmi vardı.

KRALİYET ZEHİRLİ MANTARI İYİ Mİ?

Bjorn'un kaşları saçma başlıklar karşısında çatıldı ve kendisiyle ilgili ön haber sayfasını hızla taradı.

"Zehirli mantar mı?" İnanmaz bir tavırla sordu, sanki hakkındaki yaftayı değiştirecekmiş gibi gazeteyi havaya kaldırdı. Kardeşi, son zamanlarda olduğu gibi, umursamazca omuz silkmekle yetindi.

Leonit ağzına bir parça üzüm atmadan önce, "Bunu nasıl bulduklarını ben de bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ancak, Büyük Dük'ün son lakabı bu gibi görünüyor." Alay etti ve kardeşine göz kırptı.

Zehirli mantar.

Bu, yemesi lezzetli görünen ama her şeye rağmen asla tüketilmemesi tavsiye edilen güzel görünümlü mantar dedikleri bir şeydi. Ne de olsa zehirliydi.

Eğer onu yerseniz, ölürsünüz. Bu kadar basit.

Bjorn yavaşça arkasına baktı ve dudaklarında çapkın bir gülümsemeyle gazeteyi yerine koydu. Yine de çok kızgın olamazdı, diye düşündü. Hatta iyi bir fotoğrafını bile kullanmışlar, yani makale o kadar da kötü değildi. Cesaretle söyledi, Hatta övgüye değer.

"Ah," diye atıldı Leonit hemen, Bjorn'un yüz ifadesini ölçmeden önce, kasabadaki günlük haberlerden birini daha aktarırken, "Gladys'in Lechen'e döndüğünü söylüyorlar."

Gladys.

Tek bir isimle, Bjorn'un dudaklarındaki kendini beğenmiş gülümseme hemen silindi ve yerini derin bir kaş çatmaya bıraktı.

Gazetede bir makale daha vardı ve şimdi doğru düzgün okuduğuna göre, bu yazı Lechen'de geçirmeye karar veren Lars Prensesi Gladys Hartford hakkında oldukça ayrıntılı haberler içeriyordu.

Gladys bir zamanlar tüm Lechen tarafından sevilen güzel bir prenesti. Ancak şimdi, çocuğunu kaybettikten sonra bile kocası tarafından ihanete uğrayan ve terk edilen talihsiz kadının dönüşü olarak selamlanıyordu.

Gerçekten de bu, soyluların duymak için can atacağı bir dedikoduydu. Özellikle de bir zamanlar Veliaht Prens olarak anılan kocası artık halk tarafından *zehirli bir mantar* olarak adlandırıldığı için.

Kardeşler arasında bir süre sessizlik hüküm sürdü ve Leonit sonunda burnunu sokmaya karar verdi.

"Ne yapacaksın, Bjorn?"

"Şey," diye içini çekti Bjorn, Leonit'i güldürecek kadar karakterine aykırı bir şekilde ciddi ve düşünceli görünüyordu.

Bjorn elmayı biraz daha ısırdı ve sandalyenin arkasına derin bir şekilde yaslanırken akan suyu parmaklarıyla sildi. Gözlerinde son haberlerle ilgili herhangi bir duygu ya da düşünce yoktu.

Sadece her zaman sakindi.

Bahar çoktan geldi, değil mi?

Zehirli bir mantarın yetişmesi için ne güzel bir mevsimdi.

❖ Amor Fati❖

.-.-.❖.-.-.

Şafağın morumsu mavi tonu çekilirken, güneşin yavaşça yukarı doğru yükselmesiyle sabah gökyüzü aydınlanmaya başladı. Köy istasyonu, Schuber'e giden ilk trenin perona varmasıyla güne başlıyordu. Birkaç yolcu aceleyle trene bindikten sonra, hafif yoğun istasyon sessizliğe büründü. Bir sopa gibi kaskatı duran Erna, dalgın dalgın vagona doğru ilerlerken trene en son binen kişi oldu.

"Hey bayan! Binmeyecek misiniz?"

"Ah.....Evet!" İstasyon şefinin aniden sorduğu soru, endişeyle etrafına baktıktan sonra vagona doğru yürüyen şaşkın kadını uyandırdı. Valizinin sapını sıkıca tutan eli hafifçe titredi. *"Mektubumu şimdiye kadar bulmuş olmalı"* diye düşündü Erna, az önce ne yaptığını hatırlarken gözleri derinleşirken.

Büyükannesine babasıyla buluşma planlarından bahsetmeye bir türlü cesaret edemiyordu. İnatçı Baden Barones'in, düşmanı olarak gördüğü damadından yardım istemek yerine sokaklarda kalmayı tercih edeceğini biliyordu. Zihinsel olarak zor günler geçiren Erna, sonunda geride içinde bulunduğu durumu açıklayan bir mektup bırakmaya karar verdi. Sonunda, geçmişteki halinin yapmayacağı, hanımefendiliğe yakışmayan bir şey yaptı.

"Baba..."

Çok tipik bir kelimeydi ama ona o kadar yabancı bir isimdi ki tuhaf bir his uyandırıyor. En son annesinin cenazesinde karşılaşmışlardı,

Bu da zaten on bir yıl önceydi. Yabancılardan pek farkları olmadığını biliyordu, hayır, ilişkileri bundan daha da kötüydü; ama şimdilik babası Erna'nın son umuduydu. Babasının ona vereceği tek cevabın kapalı bir kapı olabileceğini bilse bile kalbinin daha hızlı atmasına engel olamıyordu. Beklentiden mi yoksa gerginlikten mi, emin değildi.

.-:~.~.~.-:~.

Yenilenmiş bir güçle valizini kaptı ve derin bir nefes aldı. Başını kaldırdı ve sabah güneşinde tehditkâr bir şekilde parılayan trene baktı.

"Eğer trene binmeyecekseniz....."

"Olamaz!" İstasyon şefinin sözleri Erna'nın düşüncelerini tekrar bugüne getirdi. Kafasını toparlamak için aceleyle başını salladı.

"Özür dilerim! Trene bineceğim! Trene bineceğim!" Gözleri kararlılıkla parlıyordu, sonunda kararını vermişti. Artık geri adım atamazdı, içinde bulunduğu durum ona oyalanmak için fazla zaman tanımıyordu.

Amor Fati. Birinin kaderini sevmek.

Titreyen adımlarla bu cümleyi hatırladı; bu bir tiyatro oyunu olsaydı hayatının teması olurdu. Dünya kimsenin talihsizliğini umursamaz, bu yüzden hayatınız kendi gücünüzü kullanarak kontrol edilmelidir. Böyle bir hayat yaşamak için, hayatın sunduğu her şeyi kabul edebilmek gerekir.

Çünkü kendine acıyarak mücadele etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Çok çalışmak ve olumlu bir bakış açısıyla elinden gelenin en iyisini yapmak, istifa edip pes etmekten çok daha iyiydi.

Eğer Erna'nın kaderinde umut gibi zayıf bir şansa tutunmak varsa, öyle olsun. Bu kaderini kabul edecek ve sevecekti.

Yine de Vikont Hardi hâlâ onun, Erna Hardi'nin babasıydı. Bir baba olarak doğal olarak yerine getirmesi gereken görev ve sorumlulukları vardır. Her ne kadar

Bu görev ve sorumlulukları bu kadar uzun süre ihmal etmesine rağmen, sonunda yine de bu sorumluluklara uymak zorunda kaldı.

Aceleyle trene bindi ve istasyon şefini öfkeli bir ifadeyle geride bıraktı. Onun aceleci hareketlerini takip eden ince, çiçekli muslin elbisesinin etekleri baharda açan bir çiçek gibi dalgalandı. Annesiyle el ele memleketinden ayrıldıktan sonra Erna nihayet evine dönüyordu; bu kez yalnız da olsa.

Uzun yolculuğu nihayet başlıyordu; mutlu bir son mu yoksa bir trajedi mi olacaktı, kimse bilmiyordu.

.-:-.◇.-:-.

Bahar güneşiyle yıkanan güzel bir salonun içinde kusursuz ve zarif bir şekilde oturan Bjorn, çay bardağını yavaşça yere bıraktı. Uzun bacak bacak üstüne atarken sergilediği durgun tavır, güneşin altında gerinen tembel bir leoparı andırıyordu.

"Beni dinliyor musun sen?" Bir hanımefendinin yüksek sesi salonda çınlayarak içerideki güzel manzarayı bozdu.

"Neden cevap vermiyorsun!? Bu makalenin gerçek olduğu anlamına mı geliyor!? Gerçek mi? Gerçek mi?" Her soru bir öncekinden daha yüksek sesle soruluyordu.

Adam yorgun bir şekilde elleriyle yüzünü ovuşturdu. Çayın artık içmek için uygun sıcaklıkta olduğundan emin olduktan sonra çay fincanını tekrar eline aldı ve bir yudum aldı. Boğazından aşağı akan ılık ve güzel kokulu çay, sersemlemiş zihninin berraklaşmasına yardımcı oldu.

"Bjorn!"

Uzun süre cevap beklediği için görmezden gelinen bıkkın kadın ayağa kalktı; tek bir güneş ışığı bir sahne ışığı gibi üzerine düştü. Önünde oturan kusursuz giyimli ve dalgasız bir göl kadar sakin adamla birlikte, bitkin görünümü daha da belirginleşti

daha belirgin. Haberi aldıktan sonra hızla başkentten Schuber'e doğru yola çıktı. İçin şu anki görüntüsünden dolayı tam olarak suçlanamazdı.

Bjorn artık öğle vaktinin aydınlığına alışmış olan kısık gözlerini kaldırdı ve karşısındaki tedirgin kadına baktı. Eve döndüğünde şafak sökmek üzereydi, duş alıp yorgun bedenini uyumak için yatağa attığında gökyüzü çoktan aydınlanmıştı. Yorgun adam için saatin hâlâ gece yarısı olduğunu söylemek yanlış olmazdı ve şu an uyanık olmak, hele hele böyle önemsiz şeylerle uğraşmak için doğru zaman değildi.

En zarif opaller gibi parlayan gri gözlerini tamamen açtı ve minderli sandalyenin arkasına derin bir şekilde yaslandı. Nehrin önündeki pencereden yüksek sesli tezahüratlar duyuluyordu, yaklaşan yarışmanın kürekçileri bugün de sıkı çalışıyor gibiydi. Güne başlamak için ne hoş bir yol.

'Günaydın.....'

Neşeyle karışık bıkkın bir iç çekişle, bu kadar erken bir saatte pervasızca karşısına çıkan telaşlı kadının fırlattığı gazeteyi istemeye istemeye eline aldı. Söz konusu gazetenin ön sayfası en son haberlerle süslenmişti haberler ve çeşitli dedikodular, Leonit'in bir süre önce getirdiği gazetede yer alan makalelerin aynısı.

**"ESKİ VELİAHT PRENS İLE ESKİ EŞİ ARASINDAKİ TUTKU
ATEŞİ YENİDEN ALEVLENİYOR! GÜVENİLİR
EN YAKIN YARDIMCILARINDAN ELDE EDİLEN BİLGİLER!!!"**

Kendisinin büyük fotoğraflarının yer aldığı kalın başlıklara bir göz attı, ardından daralmış gözlerle altındaki makaleyi okumaya devam etti.

"İsminin açıklanmasını istemeyen yakın dostlarının verdiği bilgilere göre, eski sevgililer arasındaki atmosfer son zamanlarda alışılmadık bir hal almış! Eski bir sevgiliyi affetmek asla akıllıca değildir, hele de böylesine utanç verici bir hareketten sonra; ancak kalbi zayıf olan Prenses Gladys Swayed! İkisinin tekrar bir araya gelme şansı olacak mı?"

Böylesine tutkulu haberlerle Lechen'in sosyal çevresi yazın kızgın güneşinden daha sıcak bir şekilde yanıyor!"

Böylesine özenle yazılmış anlamsız ifadeler makalenin tamamını dolduruyordu. İyi çekilmiş görüntülerin gazetenin tek iyi noktası olduğu açıktı. Hafif bir gülümsemeyle gazeteyi gelişigüzel yere bıraktı. Onu nefesini tutarak izleyen kadının yüzünde şimdi belirgin bir küçümseme ifadesi vardı.

"Bana açıklama yapacak cesaretin bile yok mu?" Yakışıklı adama bakarken sıkılmış yumruklarıyla gözyaşları içinde sordu. Bjorn ise sakince onu dinliyordu.

"Hadi ayrılalım!" Bir cevap, hatta sadece bir tepki bekledikten sonra ciddiyetle haykırdı. Ama ne yazık ki bunların hiçbirini alamadı, bu yüzden yapabileceği tek şey ilk hamleyi yapmaktı. Parmaklarının arasında bir puro taşıyan eski veliaht prens sonunda ona baktı.

"Bu ilişkiyi daha fazla sürdürmemiz için bir neden olduğunu sanmıyorum. Şimdiden beni isteyen bir Kont var ve bu baharın sonuna kadar nişanlanacağız." Cesurca ilan etti. Sesindeki zafer ve güvenin aksine, gözlerinde sabırsızlık ve gizlenemeyen bir beklenti vardı. Bununla birlikte, purosunu yakmak için elini yavaşça hareket ettirirken ona bakmaya devam etti.

Onu kötü bir aşık olarak görmüyordu. Aslında, biraz kabalık içeren zarafeti, diğer soylu hanımlara kıyasla onun arkadaşlığını daha keyifli kılıyordu. Dahası, her ikisi de ilişkilerinin doğasının farkındaydı; her ikisi de birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkardıktan sonra görevlerini yerine getirmek için kendi hayatlarına dönmeleri gerektiğini biliyordu. Kadın öfkeyle yanına gelip yüksek sesle Gladys Hatrford elinde ucuz bir tabloid gazete tutarken.

"Yaklaşan nişanınız için tebrikler Leydi Perez." Bjorn mutlu bir gülümsemeyle başını salladı. Purosundan çıkan dumanla birlikte dökülen sözler nazikçe söylenmişti ama bu sözler Leydi Perez'in her yerinde soğukluk hissetmesine neden oldu. Eğer gerçek ilişkilerinin farkında olmayan biri

Bunu duyanlar, muhtemelen onun sözlerini yakın bir arkadaşına söylenmiş yumuşak bir cesaretlendirme fısıltısı sanacaklardır.

".... Pardon?" Az önce duyduklarına inanamıyordu. Adamın cevabı düşüncelerinin birkaç saniyeliğine donmasına neden oldu; adamın sözlerini düşünürken gözlerini yavaşça kırıştırdı. Şok hali birkaç dakika sonra kayboldu ve yerini yavaş yavaş öfke ve aşağılanmaya bıraktı.

"Seni soğukkanlı, iliklerine kadar bencil, sefil adam! Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra bunu bana nasıl yaparsın!"

"Gitmek isteyen sendin, ben değil." Parmaklarının ucuyla çay fincanının kenarını okşarken sakince cevap verdi.

"Sadece dileğini yerine getirdim... İstedğin bu değil miydi?" Masum bir çocuk gibi başını yana yatırarak sordu, parlak saçları başının hareketlerini ipek gibi takip ediyordu. Onun sesini duyunca sorusunu sorduğunda, kızgınlıkla dudaklarını ısırmaktan başka bir şey yapamadı. Bjorn ayağa kalktı ve onun aşağılanmış figürünü geride bırakmak için yola koyuldu. cevap veremedi. Kül tablasına atılan sigaranın dumanları pencereden gelen rüzgârla birlikte sessizce akıyor ve odayı kokusuyla dolduruyordu.

"Bekle!" Kadın aceleyle çılgık atarak adamın gitmesini engelledi. Arkasını dönme zahmetine bile girmeden, onun çağrısına verdiği tek yanıt bakışlarını yana çevirmek oldu.

"Bana söyleyeceğin tek şey bu mu? Bana, sevgiline!" Perez ailesinin güzel hanımı, sabahın erken saatlerinde çiğ düşmüş bir gülü andıran gözyaşlarıyla sordu. Ne yazık ki böylesine karşı konulmaz bir güzellik onu hiç etkilememişti. Yavaşça eski sevgilisine doğru döndü ve başını kibarca eğdi. Ağırbaşlılıkla eğildi, bol kıyafetleri bile kraliyet ailesine yakışır asaletini gölgeleyemedi.

"Kontes olmanızla ilgili iyi haberleri bekleyeceğim." Bjorn, her zamankinden daha kırmızı görünen dudaklarında küçük bir gülümsemeye cevap verdi

öğleden sonra güneşi. Arkasını döndü ve bilincinin yerinde olmadığı anlaşılan Leydi Perez'i geride bıraktı. Salon kapısını kapatırken kapının yanında nöbet tutan Bayan Fitz'le karşılaştı. Koridorda sessizce yürürken bir gölge gibi onu takip etmeye devam etti.

"Ben uyurken bana ninni söylemeyi mi planlıyorsun?" Yatak odasının kapısının önünde durduklarında dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle eğlenerek söyledi.

"Prens'in istediği buysa bunu yapabilirim; ne yazık ki Ekselansları'nın dikkat etmesi gereken bazı konular var." Bayan Fitz, her zaman olduğu gibi, onun şakalarına sert bir üslupla karşılık verdi. O, Veliaht Prens'in eski dadı, şimdi Schuber Sarayı'ndaki ev işlerini yönetiyordu. Saçları beyazladığında ve yaşlı bir kadın olduğunda bile, dik kişiliği her zamanki gibi aynıydı.

"Yakında tren istasyonuna gitmeniz gerekiyor, Majesteleri." "Tren istasyonu mu?" Kafası karışmış bir şekilde sordu.

"Majesteleri, Kraliçe yakında burada olacak."

"Ahh, demek bugünmüş." Farkına vardı ve nihayet bugünün programını hatırladı. O gün, Kraliyet Hastanesi'nde düzenlenen bir hayır etkinliğine davet edilen annesinin Schuber'i ziyaret edeceği gündü. Majesteleri Kraliçe'ye eşlik etme onuru doğal olarak ona düşüyordu

"Doğru, Majesteleri. Hemen yola çıkalım mı?" "Gidelim."

Hafifçe başını sallayarak görevini kabul etti.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Birkaç şehirden geçtikten sonra Schuber'e giden tren daha fazla yolcuyla dolmaya başladı. Başlangıçta sadece bir yolcunun bulunduğu belli bir kabin artık tamamen doluydu.

Pencereye yakın duran Erna, merak ve endişeyle hızla geçip giden manzarayı dikkatle izliyordu. Yoğun binalar arasındaki örümcek ağını andıran yollardan sayısız yaya ve at arabası geçiyordu. Her şey Karmaşık ve bunaltıcı görünüyordu, gözleri dönüyormuş gibi hissediyordu. Şehrin kalabalık atmosferi onu tedirgin ediyordu, ya yolunu kaybederse? Ya babasını bulamazsa?

'Bu kadar gergin olmana gerek yok, adresi hâlâ ezbere biliyorum. Hala hatırladığım sürece babamı kolayca bulabilirim.

Endişesini bastırmaya çalışarak kendini içten içe ikna etti. Burası doğup büyüdüğü şehirdi, burada sadece beş yıldan az bir süre yaşamış olsa da memleketi hâlâ burasıydı. Böyle bir Düşünceler zihninde dönüp dururken, tren nihayet son varış noktası olan Schuber Merkez İstasyonu'na ulaştı.

Aceleyle çantalarını aldı ve diğer yolcularla birlikte trenin kabininden çıktı. Şapkasının kurdeleleri çenesinin altında gergin bir şekilde birbirine bağlanmıştı ve özenle örülmüş saçları kendinden emin adımları boyunca sallanıyordu.

Ancak, gururlu görüntüsü önündeki sahne tarafından çabucak yıkıldı.

"Neredeyim ben? Neden buradayım?"

Etrafına baktığında, Ast'ın buraya geldiği zamandan bu yana çok şeyin değiştiğini nihayet fark etti. Hatırladığı Schuber çoktan gitmişti, Aradan geçen beş yıl onun izlerini çoktan silmişti. Sersemlemiş Erna, trenden inen sabırsız yolcular tarafından bir oraya bir buraya itiliyor, kendini toparlamasına fırsat verilmiyordu. Sonunda aklı başına geldiğinde istasyon peronunda aptal aptal duruyordu. Gelip giden büyük kalabalık, çeşitli kişilerin konuşmalarının ve faaliyetlerinin gürültülü sesi; her şey duyularını bastırıyor, kulakları durmadan çınılıyordu. Dışarı çıkmaya çalıştı; ama çıkışı bulmaya çalıştıkça kendini daha çok içeride kapana kısılmış hissediyordu. Sanki burası onu tuzağa düşürmek için yapılmış bir labirente dönüşmüştü.

"Şuraya bakın! Sonunda geldi!"

Heyecan dolu ani bir bağırı, kalabalık istasyonda yankılandı. Şaşırtıcı bir şekilde, peronu dolduran tüm insanların dikkati şimdi tek bir yönde toplanmıştı. Elinde neredeyse düşürmek üzere olduğu valizini tutan Erna da başını kargaşanın kaynağına doğru çevirdi. Şurada Bu kez birdenbire aslında izleyici kalabalığının en önünde durduğunu fark etti ve uzun boylu bir adamın diğer taraftan yavaşça yürüdüğünü gördü.

Bölüm 3 - Vadideki Zambak

✧ Vadideki Zambak ✧

.-:-. ✧ .-:-.*

Kalabalığın önünde bile Bjorn'un yüzünde ve hareketlerinde hiçbir gerginlik belirtisi yoktu. Kalabalık tarafından ilgi ve alaka yağmuruna tutulan Doğduğu andan itibaren tüm krallıkta böyle bir sahne ona zaten tanıdık geliyordu. O kadar aşinaydı ki böylesine büyük bir kalabalıkla nefes alır gibi doğal bir şekilde başa çıkabiliyordu. Ancak, bu aynı zamanda hafif bir rahatsızlığın

Bu tür bir ilgiyle karşılaştığında zaman zaman hissettiği şey de onun için hiç yeni değildi.

"Geri çekilin! Herkes yol versin!"

Hizmetkârlarının gürleyen çığlıkları kalabalık platformda yankılandı. Tüm bu kargaşa ve gürültünün ortasında bile, seyirciler bağırıları duydu ve yavaşça geri çekilerek Ekselanslarının alayına yol açtı. Asalet dolu dik duruşuyla, kendisini karşılayanlarla selamlaşarak ve vatandaşlarla nazik bir şekilde etkileşime girerek ayrılan kalabalığın ortasında ilerledi. Yıllar boyunca defalarca yaptıktan sonra bu tür eylemler onun için bir alışkanlık haline gelmişti, artık vücudunun derinliklerine işlemişti.

O da kalabalığın ortasında bir seyirciden başka bir şey değildi; ona anlamsız bir bakış atmak için orada duruyordu.

Yine de kalabalığın içindeki küçük bir hanımefendinin kendine özgü mizacı, ona gereğinden biraz daha uzun süre bakmasına neden oldu. Dantellerle sarılmış, rustik, eski moda bir elbise giymişti ve kurdeleler onu sanki geçtiğimiz yüzyılı tek başına yaşamış gibi gösteriyordu. Modası geçmiş çiçekli bir elbise yetmezmiş gibi, taktığı şapka da elbisenin estetiğini tamamlıyordu uyumlu giyinmek. Kafasında bu düşünceler dönüp dururken, ilginç kadının yanından geçip gitti.

Ancak bakışları bir kez daha, ama bu kez yüksek sesle bağırarak tedirgin bir adama doğru döndü. Prens'i kraliyetin müsrif oğlu olmakla suçlayan kırmızı yüzlü adam sendeledi

Beklenmedik bir şekilde söz konusu Prens'in bakışlarıyla karşılaştıktan sonra geriye doğru döndü. Beklediğinin aksine Prens, diğerlerine gösterdiği gülümsemenin aynısını ona da göstererek nazıkçe gülümsedi. Hayranlık ve eleştiri karmaşasının ortasında bile Ekselansları, sanki kraliyet bahçelerinde dinlendirici bir öğleden sonra gezintisi yapıyormuş gibi rahat ve ağırbaşlı kaldı.

Bjorn, hatırlamaya bile zahmet etmeyeceği anlamsız yüzlere daha fazla aldırış etmeden, perona henüz girmiş olan trene doğru yavaşça ilerledi.

.-.-.✧.-.-.

"Aklına bir şey koyarsan ne olursa olsun başarabilirsin. Erna bir keresinde böyle düşünmüştü ama kim bilir ne kadar süre boyunca yorgunluktan bitap düşene kadar dolaştıktan sonra, doğru zihniyete sahip olmanın her zaman yeterli olmadığını doğrulayabilirdi. Adresi bilmek ona pek yardımcı olmamıştı ve gece çökerken şehrin üzerine karanlık çökmeye başlamıştı. Şu anda onun yanında duruyordu

Tara Bulvarı üzerindeki bir meydanda yalnızdı ve meydanda bir çeşme vardı. Yorgun bedeniyle dinlenmek için sendeleyerek söz konusu çeşmeye doğru yürüdü; önce bir mendil bırakmayı da unutmadı. Keşke yorgun bedenini rahatlatmak için biraz uzanabilseydi ama böyle bir hareketin kendisi gibi bir hanımefendiye yakışmayacağını biliyordu.

Bugün özellikle en sevdiği elbisesini giymeyi tercih etti; geçen yıl doğum gününde büyükannesi tarafından hediye edilen müslin bir elbise. Babasını iyi tanımadığının farkındaydı ama bu, bir hanımefendinin sahip olması gereken görgü ve asaletten yoksun herhangi bir davranışı haklı çıkarmazdı. Bu yüzden elbisesini temiz tutmak zorundaydı, bunu yaparken zorluklara katlanmak zorunda kalsa bile.

Her zaman ve her yerde sakin ve zarif. Gerçek bir asil hanımefendi gibi.

Bu, büyükannesinin hayatının geri kalanı boyunca koruduğu bir yaşam düsturuydu ve aynı zamanda sevgili torununa bırakmak istediği bir mirastı. Hardy soyadını miras almış olsa da, Baden Ailesi'nin kusursuz hanımı olarak büyükannesinin öğretilerini sürdürme yükümlülüğü vardı. Büyükannesini düşünerek kıyafetini titizlikle eski haline getirdi.

Etrafindaki gaz lambaları sokak lambası bekçisi tarafından teker teker yakılmaya başlanmıştı, o da işini bitirdikten sonra bisikletiyle bir sonraki alana doğru ilerledi
plazadaki çalışmasını izledi. Bu alışılmadık manzara onu nedensiz yere büyüledi, düşünceleri birkaç dakika boyunca etrafta dolaştı.

Erna hayatında ilk kez gördüğü bir şeye kendini kaptırdıktan sonra ayağa kalktı ve valizini aldı. Şişmiş ayaklarını ve bacaklarını görmezden gelerek yapması gereken şeye devam etti; gece daha da kararmadan babasının evini bulmak. Yenilenmiş bir güçle, gaz lambalarının ışığıyla boyanmış cadde boyunca ilerledi. Manzara o kadar güzel ve rüya gibiydi ki, birkaç dakikalığına hissettiği korku ve dehşetten uzaklaşmasına yardımcı oldu. Rüzgârla birlikte uçuşan yapraklar ilk kez yağan kar gibi dalgalanıyor, gergin sinirlerini yatıştırıyordu.

"Vay....." Erna başını masum bir çocuk gibi kaldırıp çiçeklerle dolu ağaç dallarının arasından görünen beyaz dolunaya bakarak haykırdı. Dün gece uykusuzca yatağında dönüp dururken ona eşlik eden parlak ayın aynısıydı bu. Tanıdık ay, tedirgin zihnine bir nebze olsun rahatlık getirmişti.

Derin bir nefes aldıktan sonra daha kararlı bir şekilde patikada yürümeye devam etti. Şaşırtıcı bir şekilde, sanki ay onu kutsamış gibi, sonunda neredeyse sonsuza dek aradığı evi buldu, öyle ki adresi zihninde içten bir dua gibi zikretmişti. Tara Bulvarı'nın sonunda yer alan eski moda malikane karşısında duruyordu; bir zamanlar onun evi olan Hardy Malikanesi.

Erna, mümkün olan en iyi halini sergileyebilmek için elbisesini bir kez daha gözden geçirdi. Duruşunu dik tuttu ve tıpkı asil bir hanımefendinin davranması gerektiği gibi dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. O değildi Görünüşünün yeterince iyi olup olmadığından emin değildi, ancak kendi standartlarına göre zaten yeterliydi.

"Her şey yoluna girecek. İşlerin iyi gitmeme ihtimalinin var olduğunu bilse de böyle bir yalanla kendini kandırmaktan kendini alamadı.

Titreyen elleriyle konağın kapı ziline doğru uzandı.

.-.-. ✧ .-.-.

"O kafanın içinde ne olduğunu gerçekten anlamıyorum."

Bir hanımefendinin heyecanlı sesi, neşeli salonda çalan müziği delip geçti. Gözleri kapalı oturan Bjorn gözlerini açtı ve genç bayana baktı. Küçük kız kardeşi Leydi Louise şimdi kim bilir ne zamandır onun önündeydi. Ancak kadının heyecanlı görüntüsü, adamın ona karşı verdiği kuru tepkiye kıyasla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Gladys'in geri döneceğini söylüyorlar! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Heyecanla sordu.

"Şey..." Göz kamaştırıcı avize ışıklarıyla dolu salonda dolaşan bakışları bir an duraksadıktan sonra tekrar ona döndü. "Sanırım oldukça şanssız bir yaz olacak, ya da buna benzer bir şey çizgiler." Nezaket gösterme zahmetine katlanmadan devam etti. Açık bir cevap,

Parlak bir gülümsemeyeyle söylediği bu sözler, uyuşukluk dolu halsiz sesi nedeniyle kulağa acınası geliyordu.

"Aman Tanrım! Sen, sevgili kardeşim, Gladys hakkında nasıl böyle konuşursun? Gladys, incittiğin ve bir kenara attığın kadın?" Louise sanki hakaret ettiği kişi kendisiymiş gibi öfkeyle sordu. Öte yandan, kız kardeşi yanı başında hiddetlenirken o sakince bir bardak su aldı ve bardağın yüzeyinde yoğunlaşan su damlacıklarının uzun, pürüzsüz parmaklarından aşağı akmasına izin verdi.

Etraflarını saran yardım partisinin hala devam ediyor olması ve yakında sona ereceğine dair hiçbir işaret olmaması, partinin ne kadar başarılı olduğunu açıkça gösteriyordu. Tüm krallık tarafından sevilen ve sayılan Kraliçe'nin katılımı Schwerin'e duyurulduğunda, çeşitli sosyal çevrelerden hanımlar Schwerin'e doğru akın etti.

Halk. Kraliyet Hastanesi'nin müdürü, bağışlarıyla sergiledikleri merhamet karşısında gülümsemesini durduracak hiçbir işaret göstermedi.

Harika müzik, lezzetli tatlar ve çeşitli sosyal çevrelerden tanınmış kişiler konuk olarak katıldı. Bu gerçekten de utanç duyulmayacak bir partiydi. Kraliçe'nin saygınlığını ve katılımının boşa gitmemesini sağladı. Aynı şey, Kraliçe'ye eşlik etmek için dinlenme zamanından feragat eden Dük için de söylenebilir, zira onun çabaları da karşılığını buldu. Genel olarak herkes bahar hafta sonunun tadını çıkardı. Kızgın bir arı gibi etrafta vızıldayan Prenses hariç.

"Kardeşim, lütfen.. Hatanı şimdi telafi et. Tamam mı?" Bir çocuğu yatıştırmaya yönelik bir ses tonuyla söyledi. Gladys'nin arkadaşı olan Prenses, evliliklerini herkesten daha hararetle destekliyordu. Bu nedenle, kaotik boşanmalarından sonra ikisiyle ilgili herhangi bir soruna daha eleştirel yaklaşıyordu.

"Elbette bu kolay affedilebilecek bir suç değil. Ama Gladys özrünüzü kabul ederse..... ikinizin de bunu yapabileceğinden eminim."

"Heine Düşesi." Bjorn elindeki su bardağını yere bırakırken kız kardeşinin sözlerini kesti. Gülümseyen dudaklarının aksine, gözleri ve ses tonu o kadar sakindi ki, yersizmiş gibi hissettiriyordu.

"Görünüşe göre Dük şu anda karısını arıyor, sanırım kocanızın yanına dönme vaktiniz geldi." Dedi ve karşıdaki kadın kalabalığının arasından yürüyen Heine Dükü'nü işaret etti.

Salon. Daha fazlasını söylemek isteyen Louise, iç çekerek şikâyetlerini yuttu ve isteksizce yanından ayrıldı.

Kısa bir aranın ardından kraliyet bandosu yeniden çalmaya başladı. Salonda vals çalınırken Bjorn oturduğu yerden kalktı ve ileriye doğru yürüdü. Bakışlarını gizlice kendisine çeviren, gözleri hem dikkat hem de beklentiyle birbirine dolanmış hanımların arasından yavaşça geçti. Onlara hiç aldırış etmeden, şu anda puro içen adamların bulunduğu bahçeye açılan terasa doğru ilerledi.

"Bjorn, buradayım! Tanıdık bir yüz onu çağırdı ve o da samimi adama doğru döndü. Normalde saçma sapan tartışmalara dalmış olan soylular grubu bu gece alışılmadık derecede sessizdi. Hatta bazıları her an gözyaşlarına boğulmak üzere olan çocuklar gibi kasvetli yüzlerle içkilerini yudumluyordu.

"Yatırımları başarısız oldu." Dedi Peter, elinde kehribar rengi brendi dolu bir bardakla. Bjorn elinde bir kadeh şarapla terasın parmaklıklarına yaslanmıştı.

"Yatırım mı?"

"Bazı yabancı tahvillere yatırım yaptılar, sonunda dolandırıcılık gibi bir şey olduğu ortaya çıktı." Peter dilini şaklattı ve trajik haberi verdi. Majesteleri ise yüzündeki hafif kaş çatma dışında pek bir tepki göstermedi. Görünüşe göre gerçek olamayacak kadar iyi yatırımlara kapılan aptalların sayısı beklediğinden daha fazlaydı. Bu tür yatırımlar bir süredir sosyal çevreleri karıştıran bir çılgınlıktı.

"Teşekkür ederim Lordum. Yardımlarınız sayesinde hâlâ hayattayım." Bjorn'a yaklaşan Peter alçak sesle fısıldadı.

Birkaç gün önce Peter da ilgisini çeken kârlı bir yatırım ile ilgili bir haber yakaladı. Yeterli bilgiye sahip olduktan sonra doğruca

Bjorn'un işbirliğini istemek için Schwerin Sarayı'na doğru yola çıktı. Sosyal çevrelerde Prens'in kadınlar ve para konusundaki şansının emsalsiz olduğu, hatta bazı soyluların Tanrı'nın Prens'e lütufta bulunduğu inandığı söylenirdi. Ancak Bjorn, durumu duyduktan sonra heyecanlı asilzadenin hayallerini acımasızca yıktı.

"Beynin sadece süs olsun diye mi orada, seni hasta piç?" Bjorn alçak bir sesle açıkça sordu. O, Peter Bergen, kraliyet ailesinin bir üyesine saldırarak neredeyse vatana ihanet edecek kadar hakarete uğramıştı. Eğer rakibi sıradan bir soylu ya da yenebileceği biri olsaydı, o zaman iki kez düşünmez ve bu kadar kaba birini döverdi.

Ama ne yazık ki....

Mantıklı bir akılla, kendisini ve ailesini korumanın bir pisliği dövmekten daha önemli olduğunu düşündü. Hele ki bu pislik Prens Hazretleri'nin ta kendisiyse, o zaman krallıkta tahammül edemeyeceği hiçbir şey yoktu. Ayrıca, daha önce Bjorn'un verdiği bilgilerle bir çelik şirketine yatırım yaparak oldukça büyük bir kâr elde etmemiş miydi? O yatırımdan elde edeceği kazancı düşünmek bile Peter'ın Ekselanslarına olan derin sevgisini itiraf etmesi için yeterliydi.

Kendisi, yatırım kazançlarından sadece küçük bir yudum alan biri, zaten bu kadarını aldıysa, Majestelerinin durumunda ne kadar olurdu? Sonuçta, bu konuda çok fazla düşünmek daha fazla kazanmasına yardımcı olmayacaktı. Bu kadar çok fon elde edebilmek başlı başına bir yetenektir ve bu alanda hayatta kalabilmek için yeterince kurnaz olmak gerekiyordu. Bu neden, Peter'ın Prens'in saygısız tavırlarına sık sık katlanmak zorunda kalması anlamına gelse bile, onunla dostluğunu sürdürmesi için yeterliydi.

"Onları ne pahasına olursa olsun yakalamalısınız, Majesteleri! Bu bir Şimdiden birçok kurbanı harap eden ciddi bir suç!" Bir kontesin varisi, faillerin isimlerini sinirli bir şekilde saymaya başlarken haykırdı. İsimlerin çoğu soylu ailelerin çocuklarıydı.

Bir kardeşliğin bilinen üyeleri, ancak listede tanıtık olmayan isimler de vardı.

"Vikont Hardy'yi tanıyor musunuz? En talihsiz kurbanlardan biriydi, tüm serveti elinden alındı. Belki de şu anda bir tabancayla intihar etmenin eşiğindedir."

"Hardy mi? Etkilenen soyluların sıkıcı homurtuları, daha önce hiç duymadığı yabancı bir isimle son buldu.

'Belki de Vikont'u tüm bu aptal kurbanlar arasında en büyük aptal olarak düşünebiliriz. diye düşündü Bjorn. Elinde yanan bir sigarayla gözlerini terasın parmaklıklarının üzerinden bahçeye çevirdi. Puslu dumanın arasından, yükselen suya karşı rengârenk açan bahar çiçekleri görünüyordu. Bakışlarıyla yavaşça manzarayı seyrediyordu ki, birden görüşü içinde küçük beyaz çiçekler olan bir çiçek tarhında durdu.

"Vadideki zambak.

Çiçeğe diktiği gözleri, adını hatırlayınca hafifçe kısıldı. Gladys'in düşünlerinde taşıdığı çiçeğin aynısıydı. Bu sayede, vadinin zambağı lakabını almıştı.

Veliaht Prenses'in çiçeği, birçok kişi tarafından o kadar sevildi ki bir süre arz sıkıntısı yaşandı. Elbette popüleritesi uzun sürmedi ve bir yıldan kısa bir süre içinde soldu.

"Hmm... istasyondaki o ilginç bayan, modası çoktan geçmiş bu çiçekle süslenmiş bir şapka takıyordu. Bjorn sigarasının dumanını dışarı verirken salonda çalan vals mırıldanarak düşündü.

"Hiç şaşırmadım...

Bakışlarını hiç pişmanlık duymadan çiçek tarhından ayırdı ve gece gökyüzünde asılı duran beyaz aya baktı.

Dikkatini o çiçekten uzaklaştırsa bile, Gladys'le ilgili şeylerle karşılaşmaya devam edecek gibi görünüyor; sanki üzerine bir tür lanet çökmüş gibi.

❖ Altın Bir Fırsat ❖

.-:.-.❖.-:.-.

Belli bir evde, orta yaşlı bir çift kadın ve erkek, yüzlerinde belirgin bir hayal kırıklığıyla tartışırken görülebiliyordu.

"Durumumuzu zaten biliyorsun, er ya da geç malımızı mülkümüzü kaybedeceğiz; iflasın eli kulağında! İstesen bile eski karının kızıyla paylaşacak değerli bir şeyin yok!"

Brenda Hardy, ağzı bir süredir kapalı gibi görünen kocası Walter Hardy'ye yüksek sesle bağırdı. Dün gece yaşananlar onu o kadar sarsmıştı ki o günden beri sersemlemişti. Ancak yavaş yavaş aklını başına toplamış, öfke yavaş yavaş tüm benliğini kaplamaya başlamıştı. Kocası ise elinde bir kadeh alkolle sessizliğini korumaya devam ediyordu.

"Beni dinliyor musun ki? Alo, sevgili kocacığım? Viscount Hardy???"

Brenda sinirli bir şekilde sürekli seslendi ama başarılı olamadı. Sonunda kocasının yanında duran alkol şişesini almaya karar verdi.

Dolandırıcılık olayından beri Walter her gün öfkesini ve üzüntüsünü alkolle boğuyor, ipleri kesilmiş bir oyuncak bebek gibi kayıtsızca yaşıyordu. Genelde onu yalnız bırakırdı ama bugün onun için özellikle can sıkıcı bir gündü, bu yüzden ayılmasını istiyordu.

"Birisi..... Kendisini Hardy ailesinin kızı olarak tanıtan biri dün gece ziyarete geldi." Brenda bunu kendisine aceleyle haber veren hizmetçiden ilk duyduğunda, ilk başta bunun sadece sorun yaratmaya çalışan deli bir insan olduğunu düşündü. Eğer hizmetçi "Erna Hardy" isminden bahsetmeseydi, Vikontes Hardy muhafızları çağırarak ve izinsiz gireni sürükleyerek götürmelerini emredecekti.

Annette'in kızı durup dururken neden ortaya çıkmaya karar vermişti?

Şaşkınlık içinde hızla dışarı çıktığında karşısında dudak uçuklatan bir manzara gördü. Malikânelerinin önünde tek başına duran Erna Hardy, tıpkı annesi Annette Baden'e benziyordu; öyle ki Brenda, Annette'in yeniden canlandığını hissetti. Erna'nın modası geçmiş kıyafetleri de onu şaşırtmıştı ama

Erna'nın ölmüş annesine olan çarpıcı benzerliği kadar şok etmemişti. "Tatlım!

Bu çocukla ne yapacaksın?"

"Elbette, onu geri göndereceğim." Nehirde sürüklenen bir odun gibi davranan Walter sonunda cevap verdi. "Tek yapman gereken o çocuğu seni dinlemeye ikna etmek ve geri dönmesini istemek. Bunu kolaylıkla yapabilirsin, Brenda."

"Bunu söylemek senin için çok kolay! İyi konuşabildiğimi biliyorum ama buraya kadar sadece bizden saçma bir istekte bulunmak için geldi. Ona yardım etme şansımızın olmadığını bilse bile bu kadar kolay gitmeyebilir!" Alaycı bir şekilde homurdandı.

O çocuk Erna, Baden ailesinin ana evinin bir yabancınn eline geçmesini önlemek için Vikont Hardy'den yardım istedi. Böyle bir soruyu sormanın ötesinde

utanmazca bir istekte bulundu, yüzünde de gerginlik vardı, belli ki Çok saçma bir şey soruyordu. Çok açık sözlü olan ve kendine güvenen annesi Annette'ten çok farklıydı. Yine de Brenda, nefret ettiği kişiye çok benzeyen bu kızı dışarı atmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

"Efendim, Madam, kahvaltı servise hazır. Birazdan Leydi Erna'yı size katılması için çağıracağım." Hizmetçinin ani sesi ve kapının karşı tarafından gelen dikkatli vuruş, Vikontes Hardy'nin yaklaşan patlamasını durdurdu.

"Onu kendi rızasıyla gitmesi için ikna edin. Bunu kolayca yapabilirsin, değil mi?" Vikont Hardy ayağa kalktı ve ikinci karısını geride bıraktı.

Ona zaten bir yemek ve gece kalması için bir yer sağlamışlardı, bu sadece her soylunun sağlaması gereken temel bir nezaketti. Walter zaten yeterince şey yaptığını düşünüyordu ve bir anda ortaya çıkan bu kızı malikânesinden kovmaya kararlıydı. Bu konuda en ufak bir fikri bile yoktu.

onu çocuğu olarak kabul etme arzusundaydı, hele de utanmadan ondan sorunlu sularda balık avlayan bir tahsildar gibi parasını istemesinden sonra. Yemek odasında sessizce bekleyen kızını bizzat görene kadar niyeti çoktan belli olmuştu.

"Merhaba baba..." Geyik gözlerini soluk soluğa kırıştıran Erna, berrak bir sesle usulca selam verdi.

"Ben mi... baba?" diye içten içe düşünürken, karşısındaki bayana dikkatle baktı.

Başını hafifçe eğmiş, titreyen ellerini birbirine kenetlemişti; gerginliğini yatıştırmaya çalıştığı belliydi. İyi niyet çağrıştıran temiz yüz hatlarına sahip küçük bir yüz, minyon ve ince bir yapı; açıkça ondan miras kalan kahverengi saçları dışında annesine gerçekten çok benziyordu. Walter Hardy kuru bir şekilde yutkundu ve devam etti
sözde kızını inceledi. Bu kadar demode bir kıyafet içinde bile güzelliği göz ardı edilemezdi; hele bir de onu düzgünce giydirirse? O
Tüm krallık tarafından en güzel kadın olarak saygı gören Prenses Gladys'e kıyasla görünüşünün o kadar da geride kalmayacağından emindi.

Farkına vardıktan sonra sisli zihni aniden berraklaşan Walter, farkına varmadan yumuşak bir çığlık attı. En çok ihtiyaç duyduğu anda, birdenbire karşısına altın bir fırsat çıkmıştı.

"Önce oturalım ve yemeğimizi yiyelim." Aniden duyurdu. Kocasının çelişkili davranışları nedeniyle şoke olan karısı, şimdi akıl sağlığını kaybetmiş gibi ciddi ciddi ona bakıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!? Brenda sert bir bakışla sessizce onu sorgularken, diğer yandan da onu görmezden gelmeye devam ediyordu. Brenda sessizce öylece duruyor, kurumuş dudaklarını nemlendirmek için yalıyordu.

"Senin meselelerini daha sonra konuşalım çocuğum. Bana söyleyecek önemli bir şeyin var gibi görünüyor."

.-:~.~.~.~.~.

Grandük'ün dün gece malikâneden ayrılan arabası, nihayet parlak sabah güneşi eşliğinde eve döndü. Böyle bir manzara başka malikânelerde kargaşaya neden olabilirdi, ancak Schuber Sarayı'nın hizmetkârları uzun zamandır buna alışmışlardı, çünkü bu onlar için günlük bir olaydı.

"Günaydın, Bayan Fritz." Bjorn kayıtsızca selam verdi ama Bayan Fritz yüzündeki sert ifadeyi korudu. Prens'in taşıdığı hafif alkol kokusu sabahın temiz havasıyla birleşince alnındaki kırıışıklıklar daha da derinleşti.

"Eve her zamankinden çok daha erken döndünüz, Majesteleri." Kadın alaycı bir şekilde cevap verdi, ancak Prens onun alaycılığına karşılık olarak sadece yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Koridorda kendisini selamlayan hizmetkârların yanından geçerek malikâneye doğru ilerledi. Kraliyet ailesine ait görkemli aurası, dik ve zarif duruşuyla bu adamın bütün gece dışarıda, kim bilir nerelerde ne yaptığını kimse anlayamazdı. Onun sağlığı için endişelenmekten kendini alamadı, ancak sadece derin bir iç çekip sessizce onu takip edebildi.

"Kraliyet Sarayı'ndan bir davetiye geldi." Bayan Fritz, onu sosyal toplantılara davet eden uzun bir davetiye listesini gözden geçirdikten sonra, sonunda sert bir şekilde rapor verdi. Yatak odasının kapısına gelen Bjorn arkasını döndü ve ona şüpheyle baktı.

"Saraydan mı? Ne yazıyordu?"

"Majesteleri, Kral, Majestelerinin yaklaşan Kuruluş Balosunda bulunmasını ve ne olursa olsun Büyük Dük Schuber olarak görev ve sorumluluklarını yerine getirmesini emretmiştir. Prens buna uymazsa, Büyük Dük'ün ikametgahındaki tüm hizmetkarlar sorumlu tutulacaktır."

"Davet mi? Bu bana daha çok bir tehdit gibi geldi." Odasının kapısını açarken kuru bir gülümsemeyle yakındı. Kızarmış gözleri ve yorgunluğunu belli eden halsiz yürüyüşü, sabahın canlı atmosferiyle çelişiyordu. malikane.

Lechen'in Kuruluş Töreni her Mayıs ayında bir kraliyet balosuyla kutlanırdı. Bu aynı zamanda her yılın başlangıcını işaret eden büyük bir olaydı, dolayısıyla her zaman tüm soyluların dikkatini çekerti. Hatta sırf bu balo için bütün bir yıl boyunca hazırlık yapan bazı aşırı soylular bile vardı.

Öte yandan Bjorn, Veliaht Prenslik görevinden ayrıldıktan sonra Kuruluş Balosu'na katılmayı bıraktı. Görünen o ki, onun katılmaması konusunda gözlerini kırpmayan Kraliyet Ailesi'nin büyükleri fikir değiştirmiş ve bir kez daha katılmasını talep etmişlerdir. Nedeni Gladys'le yakından ilgili bir şey olmalıydı, çünkü son zamanlarda sürekli onun adını duyuyordu. Bıkkın bir şekilde ceketini çıkarıp kravatını çözerken, arkasından gelen hizmetçiler kalın ceketini hızla sürükledi.

Güneşi engellemek için perdeleri kapattı. Bayan Fritz ise Prens'in kıyafetlerini çıkarmasını beklerken sessizce duruyordu.

"Dışarıda dikkatinizi çekmeyi başaran bir bayan var mı? Annesi Kraliçe, yardım partisinin sonunda birdenbire ciddi bir şekilde sordu.

'Bir boşanmanın senin için yeterli olmadığını düşünmedim. O zaman daha fazlasını mı eklemeliyim? O ise tam tersine Kraliçe'nin sorusuna şakayla karışık bir yanıt verdi. Onun cevabını duyduktan sonra, gözlerinde gizleyemediği derin bir endişeyle oğluna baktı. Muhtemelen aniden balo için davetiye almasının nedenlerinden biri de buydu.

Gömleğini gelişigüzel çıkardı ve yorgunluktan kendini yatağı attı. Görevlerini bitiren hizmetçiler, telaşla sessizce odadan çekildiler. Bir süre sessizce tavana baktı, çeşitli düşünceler onu uyanık tutuyordu. Yorgunluk nihayet bedenini ele geçirdiğinde gözlerini kapattı ve kısa süre sonra uykuya daldı; sadece sessiz odanın içinde yankılanan düzenli nefes alıp verme sesi duyulabiliyordu.

* * *

Son zamanlarda evin etrafında tuhaf bir hava esiyordu.

Erna'nın Hardy Konağı'nda kaldığı üç gün boyunca vardığı sonuç buydu. Sanki karanlık ve kasvetli bir bulut tüm konağı sarmış, atmosferi normalden daha ağır hale getirmişti. Keşke bir an önce buradan ayrılıp Buford'a dönebilseydi ama Vikont Hardy'nin talebine verdiğı muğlak cevaplar burada kalış süresinin tahmin ettiğinden daha uzun olmasına neden oldu. Uzun süre endişeyle bekleyip sonunda reddetmesini beklemektense, talebini hemen reddetmesini daha çok tercih ederdi.

"Bu konuda çok fazla düşünmeyi bırak. İçten içe düşündü ve beklemeye devam etti. Ancak, endişeyle beklediğı cevap ertesı gün hâlâ ortada yoktu.

Sonunda ona kararlarını verebilecek olsalardı, pes edecek ve olay çıkarmadan hızla oradan ayrılacaktı. Başından beri davetsiz bir misafirken burada bu kadar uzun süre kalmanın ne kadar utanmazca olduğunun kendisi bile farkındaydı. Bu aşağılanmaya daha fazla dayanamayacağını düşünüyordu. Dahası, büyükannesinin geride sadece tek bir mektup bırakıp gece vakti evden kaçan torununu endişeyle beklediğinden endişe ediyordu.

"Belki dışarıda bir yürüyüş yapmak endişeli zihnini sakinleştirmesine yardımcı olabilir? Dikkatle düşündü ama birden aklına dünkü olay geldi. Hayal kırıklığını hafifletmek için dün öğleden sonra yürüyüşe çıkmıştı ama keyifli bir deneyim olması gereken bu kısa yolculuk trajik bir olaya dönüşmüştü. Tanımadığı bir adam sürekli onunla sohbet etmeye çalışıyordu. Hatta kadın adamın teklifini reddedince onu arkasından takip etti.

Erna'nın çılgınca kaçmasına neden olan bir çaba. Bu deneyimi hatırlamak bile ellerinin bilinçsizce titremesine neden oldu.

"Bayan Erna, içeride misiniz?" Yumuşak bir vuruşun eşlik ettiği canlı bir ses, Erna'nın gemişı anımsayan dūşüncelerinin günümüze geri dönmesine neden oldu. Erna baktı pencereden dışarı baktı ve i çekerek yan tarafta asılı perdeleri kapattı. Elbisesini titizlikle düzeltirken kapının bir kez daha çalındığı duyuldu.

"Evet, buradayım. Artık içeri girebilirsiniz." Pencerenin yanındaki masaya otururken öyle dedi. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve bir tepsi ikindi ayı ve atıştırmalıklar taşıyan bir hizmetçi içeri girdi.

"Teşekkür ederim."

"Yine yaptınız hanımefendi! Ben sadece görevimi yapıyorum, bu kadar minnettar olmanıza gerek yok~"

"Ne? Oh..... doğru." Erna hizmetçiye bakarken utangaç bir şekilde gülümsedi.

Kendisini Lisa olarak tanıtan genç hizmetçi, Erna'nın kaldığı süre boyunca kişisel hizmetçisi olarak görevlendirilmişti. Genç hizmetçinin son birkaç gündür gösterdiği titiz ilgiye müteşekkirdi ama Erna kendisiyle aynı yaşıta olan biriyle etkileşim kurarken biraz garip hissediyordu. Lisa her zaman yüzünde ışıltılı bir gülümseme olan arkadaş canlısı bir kız olmasına rağmen, Erna uzun zamandır onun kadar genç biriyle konuşmamıştı. Tek arkadaşı Pavel'di, üniversiteye gitmeye karar verdikten sonra kasabalarını terk etmişti ve o zamandan beri büyükannesi dışında kimseyle nadiren konuşuyordu.

"Pavel'den bahsetmişken, Kraliyet Sanat Akademisi'nin Schubert'in şehirlerinden birinde olduğunu duydum.

Tek arkadaşını hatırladıktan sonra içinde gecikmiş bir pişmanlık belirdi. Keşke Pavel'in kaldığı yerin adresini bilseydi, onu ziyaret etmek harika bir fikir olurdu. Ne yazık ki bu dūşünce aklına gelmedi Çünkü gizlice aceleyle yola çıkıyordu.

Annesinin memleketi Buford, krallığın en ücra köşesinde yer alıyordu; en yakın kasabaya ulaşmak için bile bütün bir gün gerekiyordu. Barones Baden köyde dünyevi olaylardan uzak, gözlerden uzak bir yaşam sürmeyi seçmiş, büyükannesinin yanında büyüyen Erna da aynı şekilde yaşayacaktı. Pavel olmasaydı, hayatını sadece büyükannesi, çiftlik hayvanları ve çeşitli bitki ve çiçeklerle etkileşim içinde geçireceğini söylemek abartı olmazdı.

"Affedersin, Lisa..." Erna usulca seslendi. Onu duyan Lisa'nın gözleri beklentiyle parladı, elinde çaydanlıkla ona baktı.

"Evet, hanımefendi! Sizin için ne yapabilirim?"

"Kraliyet Sanat Akademisi buraya yakın mı?"

"Arabayla yaklaşık beş durak ötede. Oraya mı gideceksiniz?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece merak ettim." Erna başını iki yana sallayarak hızlıca konuştu. Tek arkadaşını görmeyi arzulasa bile, haber vermeden aniden birinin evinde belirmek oldukça kaba bir davranış olurdu. Dahası, içinde bulunduğu durum oldukça karmaşıktı; dışarı çıkmak yerine olduğu yerde kalıp sessizce beklemeliydi.

"Bu arada Lisa... Hardy Ailesi'nde bir şeyler mi oluyor? Doğrusu, son zamanlarda atmosferi biraz tuhaf buluyorum." Erna dikkatle onun neyi merak ettiğini sordu.

"Neyi? Şey..... sanırım... Her şey yolunda mı?" Hizmetçi onun bakışlarından kaçınarak hızlıca cevap verdi. "O kadarını bilmiyorum hanımefendi. Gerçekten! Bir süredir bu konağa gelmedim, bu yüzden... Benim de hiçbir fikrim yok."

"Anlıyorum. Aniden böyle garip bir soru sorduğum için özür dilerim."

"Sorun değil! Büyük bir mesele değil." Hizmetçi aceleyle Erna'ya bir fincan çay getirdi. Ancak az önce servis ettiği çayın tabağa sıçradığını fark etmemiş gibiydi.

Hizmetçinin dikkati başka bir yerdeyken, Erna hızlıca çay tabağını sildi ve çay lekeli mendili gözden uzak bir yere saklamaya başladı. Tam o sırada tanıdık olmayan bir sesle birlikte kapının hafifçe vurulduğu duyuldu.

"Leydi Erna, Efendi sizi arıyor."

Merakla beklediği mesaj buydu.

❖ Söylentilerin Başlangıcı ❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

"Seni görmek istemiyorum! Hemen odamdan çık!" Barones Baden öfkeyle ve şiddetle bağırarak kır evinin sakin atmosferini sarstı. Bağırmanın hemen ardından, arka bahçede serbestçe dolaşan çeşitli tavuk ve kazların ürkek çığlıkları açık pencereden belli belirsiz duyuluyordu.

"Özür dilerim büyükanne, yaptığının yanlış olduğunu biliyorum...." Erna büyükannesine doğru birkaç temkinli adım atarken biraz da suçluluk duygusuyla sessizce konuştu. Ancak Barones Baden pencerenin yanındaki sandalyede sessizce otururken onu görmezden gelmeye devam etti. Barones, Erna'nın Schuber'de kaldığı süre boyunca neler yaptığını öğrendikten sonra ikili çıkmaza girmişti.

"Eğer yaptığınız yanlışların gerçekten farkındaysanız, o adamla yaptığınız anlaşmayı hemen iptal edin. Walter ile asla böyle saçma bir anlaşma yapmayacağım.

Hardy!" Barones uzun bir aradan sonra nihayet onunla yüzleşti, hâlâ kararlı bir şekilde yerinde duruyordu.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun büyükanne. Hardy'nin aile avukatı bugün Thomas Baden ile görüşerek anlaşmayı tamamlayacak, zira babam yasal olarak bu evin sahibi. Ancak, babam evi bana miras bırakacağına dair söz verdi.

Er ya da geç evimize döneceğiz ve bundan sonra burada sonsuza dek hiçbir endişe duymadan yaşayabileceğiz."

"Sevgili torunum, neden bu eski ev için kendini satmak zorundasın?" Barones umutsuzca sordu.

"Kendimi satmak mı? Ne diyorsun büyükanne? Bunu kesinlikle yapmadım!" Erna sanki saçma bir şey duymuş gibi kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Şu anki anlaşma herkesin yararına olacak, bu evi koruyabilir ve babamla birlikte yaşayabilirim."

"Ciddi misin Erna? Gerçekten istediğin bu mu?"

"....Evet" diye yanıtladı Erna birkaç saniye sonra, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

"Ben de bunu dilemiştim büyükanne." Yaşlı kadına bakarken ekledi. Ancak Barones'in hüznü dolu gözlerini görünce, Erna'nın yalan söyleme çabasının bilge yaşlı kadını tamamen kandıramadığı anlaşıldı.

Babası gerçekten de ona yardım etmeyi kabul etti ve kır evini Thomas Baden'den satın alıp ona teslim edeceğine dair güvence verdi. Erna bu teklifi duyduğunda şok oldu, öyle ki ruhu neredeyse bedeninden dışarı fırlayacaktı. Son umudu olarak bu plana sarılmasının ne kadar pervasızca olduğunu biliyordu ama durum ona fazla bir seçenek bırakmıyordu, bu yüzden sadece yapabileceği şeyi cesurca yapabilirdi. Bu sonucu ve babasının kendisine en çok fayda sağlayacak şekilde yardımını isteyerek sunmasını beklemiyordu. Her ne kadar sonunda aldığı yardımın karşılığını ödemek zorunda kalsa da, bu onun için kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

Vikont Hardy, kızının isteğini kabul etmenin bir koşulu olarak, birlikte düzgün bir aile olarak yaşamak gibi beklenmedik bir talepte bulundu. Tek kızını, genç bir hanımefendi olana kadar uzak bir yerde yalnız bırakmak Evlilik yaşı bir baba olarak onu rahatsız eden bir şeydi.

'Bir yıl. En azından babana bu kadar zaman ver. Erna tereddüt

edince babası aceleyle yalvardı.

'Bir yıl kadar Schuber'de kalalım. Dışarı çık ve diğer soylularla sosyalleş ve gelecekte ihtiyaç duyabileceğin bağlantılarını genişletmek için zaman ayır. Bana göre, bir babanın görevi çocuklarına en azından bu düzeyde bir temel sağlayarak topluma girmenizi sağlamaktır.

Vikont Hardy gözlerini kırpmadan hararetle yardım teklif etti. Ona soylu bir hanımefendi gibi yaşaması için yardım etme hevesi övgüye değerdi ve sadece soyluların ulaşabileceği böylesi bir lüks yaşam pek çok insan için cazip olabilirdi. Ama Erna için bu tür vaatler sadece anlamsız konuşmalar.

Buranın sakin hayatını seviyordu; bugünün, dünün ve yarının birbirinden çok da farklı olmadığı, her günün huzur içinde devam ettiği. Hayatının bu günleri bir kırkyama yorgan kadar güzel tamamlansaydı büyükannesi tarafından yapılmışsa, isteyebileceği başka bir şey yoktu.

Yine de babasının isteğini kabul etti çünkü onun için yapılacak en iyi şey buydu. Erna, kendi adına aptalca bir ısrar olsa bile, kır evini ne pahasına olursa olsun korumak istiyordu. Yaklaşık bir yıl boyunca babasıyla kalması karşılığında bu evi almak o kadar da kötü bir anlaşma sayılmazdı.

"Daha fazla mazeret duymak istemiyorum. Çık dışarı." Barones Baden başını torunundan yana çevirirken sert bir şekilde konuştu.

"Büyükanne....."

"Lütfen, Erna. Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Ciddiyetle yalvardı, pencereden dışarı bakan gözleri daha da kızarmıştı.

Erna daha fazla konuşmadı ve sonunda büyükannesinin yatak odasını terk etti, güçsüz ayak izlerini sadece çok uzun bir gölge takip etti.

.-:~.~.~.-:~.

Eğlenceli bir partide.

Bir sosyal kulübe üye olan çeşitli prestijli ailelerin çocukları o anda birlikte eğleniyorlardı. Birbirleriyle sık sık buluşuyor, toplumdaki son gelişmeler ve çeşitli dedikodular hakkında sohbet ediyorlardı. Dolayısıyla, bitmek bilmeyen coşkuları nedeniyle ortam her zaman birkaç dakika içinde şamataya dönüşürdü. Ama bugünün partisi normalden daha coşkuluydu, özellikle de yarışmanın galibinin hikayesi

son at yarışları ortaya çıktı. Hayranlık ve kıskançlık karışımı bir duygu Bjorn'a odaklandı, çünkü krallıktaki çeşitli at yarışlarını kazanan ünlü aygır aslında Grandük'e aitti. Ancak, çeşitli at yarışı meraklılarının kıskançlığını çeken bu şanslı aygır son zamanlarda hiçbir yarışta görülemedi.

"Bjorn, eğer at yarışlarıyla ilgilenmiyorsan, atını satmaya ne dersin? Çok yüksek bir fiyat istesen bile eminim sırada bekleyen insanlar olacaktır. Hatta bunu yaparsan ilk sıraya giren ben olacağım."

"Eğer bunu yaparsan, sana o piçin teklif edeceğinin iki katını veririm." "Onun iki katını vereceğim."

Herkes heyecanla Bjorn'un cevabını bekledi. "At yarışlarıyla ilgilenmiyorum."

Bjorn boşalan şarap bardağını yere bıraktı ve sakince cevap verdi. Herkesin gözleri artık saklayamadıkları bir beklentiyle parlıyordu.

"Yine de satmayacağım."

"İlgilenmiyorsun bile, o zaman neden hâlâ elinde tutuyorsun?"

"Çünkü o benim." Bjorn açıkça cevap verdi. Her yerden hayal kırıklığına uğramış iç çekişler yükseldi ve bunu her türlü uzlaşma ve ikna çabası izledi ama Büyük Dük her zamanki gibi sadece kayıtsızca dinledi.

"Sen krallığındaki insanların ricalarını bile dinlemeyen bir prensisin." Peter sırtarak başını salladı.

"Artık ilgini çekmese bile bir şeye tutunmak gibi çarpık mantığın da neyin nesi? Bu sadece senin ne kadar sapkın olduğunu gösteriyor. vardır." Peter yüzünü buruşturarak homurdanırken Bjorn'un boş bardağını doldurdu.

Bir süredir at yarışları nedeniyle hararetlenen konu, sanki doğal bir olguymuş gibi kadınlarla ilgili hikayelere taşındı. Bjorn

Diğerlerine katılma zahmetine katlanmadı ve uzun bacak bacak üstüne atmış, çenesini avucuna dayamış bir halde çapraz yönde duran dede saatine baktı.

"Ah! Hardy ailesinin yeni hizmetçisi gerçekten çok güzel, değil mi?"

Güzel görünümüleriyle ünlü birden fazla sosyetik hanımla ilgili çeşitli hikayeler sona erdiğinde birisi aniden yeni bir odun attı.

(P/R: yeni bir şey söylemek anlamına gelir.)

"Hardy Ailesi'ni mi kastediyorsun? O ailenin kiralayacak parası bile yoktu. Yeni hizmetçi ve düşmeden önce orada olan hizmetçiler evi çoktan terk etmiş olmalı."

"O zaman uzun süredir orada çalışan bir hizmetçi mi? Her neyse, onu kesinlikle o eve girerken gördüm."

"Ne? Onu eve kadar takip mi ettin?"

"Takip etmekle neyi kastediyorsun? Tara Caddesi'nde tesadüfen karşılaştık ve güzelliğinden dolayı merhaba demem gerektiğini düşündüm. Sonunda korktu ve kaçtı, bu yüzden adını bile soramadım. Çok çekingendi ve ilk bakışta bir köylü kızı gibi görünüyordu."

"Güzel bir kadını sadece bir selamla korkutmak, kesinlikle senin çirkin yüzün yüzündendi. Bak, eğer o bizim Prensimiz olsaydı, korkak bir köylü kızı bile onu bal gibi tatlı bir şekilde karşılardı."

"Kapa çeneni!"

Alkol kokusu eşliğinde kahkahalarla karışık hikâyeler anlatıldı.

Hardy.

Bjorn bugünlerde sık sık duyduğu o ismi bir kez daha duyunca oturduğu yerden doğruldu. Bir elinde tuttuğu konyak kadehi diğer elinde sallanıyordu.

Partiden uzaklaşırken adımlarının ritmi değişti.

"Herkes abuk geldi." Bjorn kulübün ikinci katındaki kütüphaneye girdiğinde onu gülümseyerek karşıladı. Resepsiyon koltuğunun etrafında oturan bankanın çeşitli müdürleri hep bir ağızdan gözlerini kaldırıp ona baktı

"Erken geldiğimiz için değil, geç kaldığınız için."

"Vay vay..." Bjorn en üst koltuğa oturdu ve saati işaret ederken arkasına yaslandı.

"şimdi tam vaktinde geldim, değil mi?"

Sözlerini bitirir bitirmez saatin ibresi tam olarak 4'ü gösterdi. Gülümseyen yüzü sabah güneşinde yapraklarını açan bir iek kadar tazeydi, gün ışığından beri alkol alan birinden çok uzak bir görüntüydü.

Boş bardağını masanın kenarına bırakan Bjorn'un elinde bir avukat tarafından sunulan kalın bir belge vardı. Bu, Lechen'in finans piyasasına yeni giren yabancı ve belediye tahvilleriyle ilgili ayrıntılı bir rapordu. Belgeleri dikkatle okumaya başladı. Oldukça fazla miktarda şarap içmiş olmasına rağmen sakın gözlerinde herhangi bir sarhoşluk belirtisi bulmak zordu.

Çalışma odasının etrafında oturan adamlar sessizce onun belgeleri incelemeyi bitirmesini beklediler. Krallığın tanınmış finansıları ve avukatları olan bu adamların güpegündüz bir kardeşlik derneğinde toplanmalarının ve müsrif bir evladın emrinde çalışmaya gönüllü olmalarının nedeni, müsrif evladın Ekselansları, Bjorn Dniester'in kendisi.

Kendi bankasını kurmak üzere olan Ekselansları'na aniden yardım etmeye karar vermelerinin nedeni tamamen onun bağlantıları ve sermayesiydi. Zaten özenle çalışmayacak biriydi, bu yüzden projenin sembolik başkanı olması onlar için yeterliydi. Nasıl olur da Ekselanslarının altın yumurtlayan bir kaz olmasını bekleyen var mı? Bu

Barones Baden sonunda torununun isteklerini kabul etti. Erna nihayet yarın babasının evinin bulunduğu Schubert'e gitmek zorundaydı. Vikont Hardy gerçekten kararını vermiş görünüyordu, çünkü kızını almak için Buford'a kadar hizmetkârlar bile göndermişti.

"Özür dilerim, Bayım." Erna ona ciddiyetle bakarken fısıldadı.

"Bu kararı tek başıma verdiğim ve sonunda herkesi üzdüğüm için gerçekten üzgünüm."

"Leydi Erna....."

"Yine de pişman değilim çünkü bu evi kurtarmayı başardım." Erna geniş hasır şapkasının gölgesinin bile örtemeyeceği kadar parlak bir gülümsemeyle konuştu.

Kızarmış gözlerini ovuşturan Ralph cevap olarak sadece başını sallayabildi. Cevap vermek için ağzını açarsa gözyaşlarına boğulabileceğinden korkuyordu. Öte yandan kadın, uzun bir süre sessizce onun yanında durdu, sanki çalkantılı duygularının farkındaydı. Yenilenmiş çitlere yan yana yaslandıklarında öğleden sonra güneşi ikisinin de gözlerini kamaştırdı.

"Lütfen ben dönene kadar büyükanneme göz kulak olun, bayım."

Gevşek toprağı tekmeleyen Erna temkinli bir şekilde rica etti. Ralph bir kez daha başını salladı, yüzü öncekinden daha da kızarmıştı.

Baden Ailesi'nin arabacısı olarak, kendi işlerini bitirdikten sonra bile aslında kendisine ait olmayan her türlü işi yapıyordu. Maaşı, günlük masraflarını karşılamasını zorlaştıracak kadar düşürülmüş olsa da, yine de evin hizmetçisi Bayan Greve ile birlikte kalmaya karar verdi.

Uzun yıllar birlikte olmanın verdiği sevgi ve sadakat nedeniyle kalmış olmalıydılar ama Erna bunun başka bir iş bulamayacak kadar yaşlı olmalarından kaynaklandığının da farkındaydı.

Bu sebep onu bu evi korumak için daha da istekli hale getirdi.

Böylece ailesi gibi olan onlar da burada huzur ve rahatlık içinde uzun, çok uzun bir süre kalabileceklerdi. Bu nedenle bir yıl sürse bile dayanabilirdi. Ve nihayet bir sonraki bahar geldiğinde, bu evin güzel ve huzurlu manzarasını bir kez daha görebilecekti.

.-.-. ✧ .-.-.

Erna ertesi sabah Buford'dan ayrıldı. Ancak birkaç gün sonra, bir gün aniden ortaya çıkan Hardy Ailesi'nin kızıyla ilgili söylentiler sosyal çevrelerde dolaşmaya başladı.

Bir hastalık nedeniyle taşrada tedavi gören Vikont Hardy'nin kızının geri döndüğü ve bu sezon gecikmiş bir sosyal çıkış yapacağı söyleniyordu. Kızın Prenses Gladys kadar güzel olduğu söyleniyordu ki bu pek çok kişi için akıl almaz bir şeydi.

Sonuçta söylentinin kaynağı biraz şüpheliydi ama canı sıkılan soyluların ilgisini çekmek için iyi bir hikâyeydi.

❖ Bunu Yerseniz, Ölürsünüz❖

.-:.-.❖.-:.-.

"O şimdiye kadar anlaşıma yapabileceğiniz en güzel kız! Onu görürseniz, kesinlikle bana hak vereceksiniz."

Brenda Hardy endişeyle karışık bir ses tonuyla konuştu ve masadaki saate baktı. O yabancılaşmış küçük köylü kızı bu 'önemli' saatte yürüyüşe çıkmak zorundaydı! Vikontes, Erna'yı pek çok açıdan hor görüyordu.

"Durum böyle olmalı Vikontes."

Kontes Meyer'in pencereden dışarıdaki küçük, dağınık bahçeye sabitlenmiş sabırsız bakışları Brenda Hardy'nin üzerine düştü.

"Yoksa vaktimi boşa harcarsınız ve ben vaktimi gereksiz şeylerle harcamaktan nefret ederim."

Yumuşak ve sakin sesinin aksine, gözleri Vikontes'e dikilmişti soğuktu. Brenda Hardy midesindeki titremeyi bastırarak güven verici bir gülümsemeyi zorlamayı başardı. İçinde bulunduğu durumu göz önünde bulundurarak sabırlı olmalı ve nazik davranmalıydı.

Kontes Meyer, Lechen sosyetesinin evlilik piyasasında iyi bir üne sahip olmasıyla tanınan kötü şöhretli bir figürdü. Mütevazı bir yarı baronun kızı olarak doğdu, kontes rütbesine kadar yükselmeyi başardı. Zengin bir aileyle yaptığı evlilik onun için bir sigorta görevi gördü.

kızları zengin ve tanınmış ailelerle evlendirilecekti. En büyük kız Kontes oldu ve ikinci kızı da zengin bir tüccarın karısı oldu. Şaperonluğundaki kızlar için iyi kocalar bulmayı bile başardı. Daha sonra uygun eş bulma konusunda iyi gözleri olduğu söylentileri yayıldı.

evlilikler ve her türlü aileden ve sınıftan kadınlar sıraya girmeye başladı.

Böyle bir Victoria Meyer'in Hardy ailesinin oturma odasında oturuyor olması neredeyse bir mucizeydi. Başlangıçta, yazı ikinci kızıyla birlikte yurtdışında geçirmek istediği için bu sezon herhangi bir refakatçi almayacağını açıklamıştı. Ancak, ikinci kız kocasıyla uzun bir seyahate çıktığında bu plan ters gitmiştir. Bu durumu öğrendikten sonra Planını değiştiren Brenda Hardy, Kontes Meyer'in randevusunu başka bir aile onu almadan önce almak için tüm bağlantılarını kullandı.

Vikont, aniden ortaya çıkan bu kızını satmak istiyordu.

Brenda Hardy bunu ilk duyduğunda, o bile kocasının sonunda delirdiğini düşünmüştü! Ama adam oldukça ciddiydi ve böyle bir hırs için sahip olduğu tüm makul mazeretleri göstermeyi başardı. Borç yüzünden uçurumun kenarına sürüklenen bir ailenin kızlarını düğün pazarında satışa çıkarması, sosyal çevrede o kadar da olumsuz karşılanmadı. Bu ihanet etmiş gibi değillerdi!

Aslında toplumdaki tüm evlilikler sonuçta birer işlemekten ibaret değil miydi?

Elbette, bu 'ticari uygulamalar' hakkındaki düşünceleri açıkça ifade etmek biraz 'düşük sınıf' bir şeydi, ancak mevcut Hardy ailesi tüm bunları düşünecek durumda değildi. Ayrıca, Erna'nın birinci sınıf bir satış olacağı kesindi!

Sonunda Brenda Hardy kocasının çılgın teklifini kabul etti. Reddedecek neyi vardı ki? O kızı nasıl olsa kapı dışarı edecekti, bari biraz servet kazansaydı!

Bu tür işlerin hızlı bir süreç olması gerekiyordu, bu yüzden büyük olasılıkla bu yaz sonuna kadar kârlı bir eşleşme elde edeceklerdi.

"Madam, Bayan Erna geldi."

Tam Kontes Meyer'in alnındaki kırıksıklıklar belirgin bir şekilde derinleşirken, bir hizmetçi iyi haberi duyurdu. Brenda Hardy oturduğu yerden fırladı ve bir an için hanımefendi tavırlarını neredeyse unuttu.

"Çabuk gel, Erna! Uzun zamandır seni bekliyorduk!"

Erna salona girdiğinde, üvey anne onu öyle sıcak bir selamla karşıladı ki, neredeyse samimi görünüyordu.

Elindeki yelpazeyi masanın üzerine bırakan Kontes Meyer de başını çevirerek Erna'ya baktı. Kendisi için aldıkları bir sürü yeni kıyafete rağmen Erna'nın üzerinde hâlâ eski püskü bir elbise vardı.

"Buraya gel! Kontes Meyer'e merhaba de."

Brenda Hardy endişeli bir sesle Erna'nın yanına koştu. Birdenbire tamamen yabancı biriyle karşılaşan Erna'nın yüzü gözle görülür bir şekilde sertleşti.

Baksanıza! Şu köylü kızının tavırlarına bakın!

Kontes'in her an yerinden kalkıp gideceğini düşünen Brenda Hardy'nin korkudan neredeyse kanı çekilecekti!

"Kontes Meyer'e selamlar. Benim adım Erna Hardy."

Kısa bir duraksamadan sonra yaklaşan Erna, her zamanki nazik sesiyle Kontes'i uygun bir şekilde selamladı.

Kontes Meyer'in gözleri bir bıçak kadar keskindi ve Erna'nın her santimini dikkatle inceliyordu.

"Ne düşünüyorsunuz madam? Ondan hoşlandınız mı?"

Sessizliğe dayanamayan Brenda Hardy telaşla sordu. "Sanırım yalan söylemiyordunuz."

Yüzünde tuhaf bir ifade beliren Kontes Meyer başını salladı. Yavaşça, zarif bir duruşla ayağa kalktı ve Erna'ya doğru yürüdü.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Hardy. Bakalım bu iş hepimiz için ne kadar iyi gidecek!"

Kontes tokalaşmak için eldivenli elini Erna'nın önüne uzattı. "Ben Victoria Meyer. Refakatçiniz Bayan Hardy'nin sorumluluğunu ben üstleneceğim. Hardy."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Kumaşları kesen makasların sesi kesildiğinde yatak odası yeniden sessizliğe gömüldü.

Masasının üzerine eğilmiş, ellerini özenle hareket ettiren Erna uzun bir iç çekip arkasına yaslandı. Bitmiş şakayık çiçeğine bakan yorgun gözlerinde ezici bir sevinç ve memnuniyet ışıltısı vardı.

Kafanız dağınıkken işinize konsantre olun.

Bu Erna'nın eski alışkanlığıydı. Eskiden Bayan Greve'e yapay çiçekler yapıp satmasında yardım ederdi. Bazı küçük kazançlar için faydalıydı.

Ayrıca stresli düşünceler içindeyken bir şey üzerinde çalışmak için makas almak da Erna'nın rahatlamasına yardımcı oluyordu.

Çalışmalarını buraya kadar getirmiş olması biraz komik. Ama Erna için bu şeyler vücudunun bir parçası gibiydi.

Kumaş parçalarını ve aletleri düzenledikten sonra Erna banyoya gitti ve ellerini iyice yıkadı. İzlerle lekelenmiş olan küçük elleri kısa sürede eski pürüzsüz ve yumuşak haline döndü.

Görünüşe göre pek de sorunsuz bir yaz olmayacak.

Erna muhteşem pirinç aynadaki ifadesiz yansımasına boş gözlerle bakarken düşündü.

Hardy ailesinin malikânesine taşınalı on gün olmuştu bile. Her gün çok yavaş geçiyor gibiydi ve bu neredeyse acı vericiydi.

Schwerin'e geldikten sonra Erna zamanının çoğunu Vikont'la geçirdi. Daha doğrusu, sürükleniyordu.

Schwerin'e girip çıkarken Erna'ya hayır deme şansı verilmiyordu. rengarenk dükkanlar ve bir yığın şey satın almak. Her şey giymek, çıkarmak ve bir yerden bir yere çekilmekle ilgiliydi. Tam olarak, bir çocuğun elinde oyuncak bebek muamelesi görmek gibiydi.

"Hanımefendi!"

Erna'nın yatak odasındaki banyonun kapısından çıktığını gören hizmetçi sevinçle haykırdı.

"Ben de nereye gitmiş olabileceğinizi merak

ediyordum!" "Sizi endişelendirdiysem özür dilerim!"

"Önemli değil, Leydi Erna! Özür dilemenize gerek yok!"

Utanan Lisa ellerini telaşla salladı.

Erna onun heyecanını izleyerek hafifçe gülümsedi ve yavaşça İkinci çayının servis edildiği masaya. Lisa da bir an tereddüt ettikten sonra onun yanına yaklaştı.

"Bir dahaki sefere senin için de bir çay fincanı getiririm."

Erna bunu dört gün önce çay saatinde Lisa'ya gelişigüzel söyledi. Bir süre onun ne demek istediğini anlayamayan Lisa, gözle görülür bir şekilde şok içinde sıçradı.

"Hayır, hayır! Bunu yapamam hanımefendi! Ve siz de bunu söylememelisiniz! Başınız belaya girer!"

"Neden? Ben evde Bayan Greve'le ikinci çayı içerdim."

Erna boş bir yüz ifadesiyle sadece başını eğdi.

Lisa sesini alçalttı ve endişeyle "Bayan Greve kim?" diye sordu.

"Baden'deki evimizin kahyası."

Erna da bilmeden sesini alçaltarak sakince cevap verdi.

Genç bayan ve hizmetçinin gizli çay saati bu konuşmadan sonra başlamış ve birkaç gündür huzur içinde devam ediyordu.

Kesinlikle biraz tuhaf bir kız!

Lisa, Hardy hizmetçilerinin fısıldadıklarına bir şekilde katılıyordu.

Hardy ailesinin bir gün aniden ortaya çıkan bu yeni kızı, sözde 'asil' bir hanımefendinin havasına sahip değildi. Görünüşü ya da tavırları göz önüne alındığında, alışlagelmiş zarif bir genç hanım olmaktan çok uzaktı. Burada aristokrat bir toplum var.

Bununla birlikte, kibirli ya da eksantrik olduğu yönündeki suçlamalar tamamen saçmalıktı. Her zaman varlığını en aza indirmeye çalışır ve fazla konuşmazdı. Yüzü ilk izlenimde çocuksu bir hava verebilir. Ama eğer Onu tanımayı başaran biri, sevimli bir kişiliğe sahip cömert bir kız olduğunu söyleyecektir.

"Vay canına! Bunu sen mi yaptın?"

Masanın üzerindeki çiçeği görünce Lisa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Erna biraz kızardı ve utangaç bir şekilde başını salladı. Her yavaş kırpışında sallanan uzun kirpiklerinin gölgesi bir kelebeğin kanat çırpışını andırıyordu.

"Çok güzel! Gerçekten çok yeteneklisiniz Leydi Erna. Biri bunun gerçek bir çiçek olduğunu söylese bile kolayca inanırdım!"

Lisa gerçekten hayrete düşmüştü. Erna'nın içten iltifatı nedeniyle gülümsemeye ışıldayan yüzüne tekrar baktığında afallamıştı.

Sonra bir anda bu saf kızın geleceğini düşünerek üzüntüye boğuldu.

Bu aşağılık aile! Açgözlülüğünüz yüzünden her şeyinizi kaybettiniz! Şimdi de borcunuzu ödemek için kızınızı satmaya çalışıyorsunuz!

Vikont Hardy aniden eski karısının kızını eve geri getirmek istediğinde, hizmetkârlar sık sık bu tür suçlamalarda bulundu.

"Belli ki o kızı oldukça yüksek bir fiyata satacaklar, ama biz kimiz ki yargılayalım? Para için neyi satmayı başarırlarsa başarsınlar, bu ailenin iyi geçinmesi hepimiz için iyi değil mi?" diyorlardı.

Lisa şimdi bu sözlerin arkasındaki ağırlığı anlayabiliyor gibiydi.

Bu hanımın bundan haberi var mı?

Birden aklına gelen soru Lisa'yı rahatsız etti. Tam o sırada, bir ara Lisa'nın yanına gelen Erna, daha önce yaptığı şakayı aniden ortaya çıkardı.

"Leydi Erna! Bu çiçeği bana mı veriyorsunuz?"

Lisa inanamayarak sordu ve Erna başını hafifçe salladı.

"Hayır, Leydi!.. Ben..." diye konuşmaya çalıştı ama konuşması düzensizdi.
"Yani sizi reddetmiyorum tabii ki! Sadece şok oldum.....!"

Erna onun şaşkın yüzünü görünce sakince gülümsedi.

"Bunu sana hediye olarak veriyorum. Şapkanın üzerinde çok güzel duracak. Broş olarak da kullanılabilir."

Erna yeni yapılmış şakayı Lisa'nın eline tutuşturdu.

Lisa, bu masum kızın samimiyetini reddedecek yüreğe sahip olmadığından, hediye büyük bir sevinçle kabul etmeye karar verdi. Erna rahatlayarak gülümsedi. Tatlı gülümsemesi yaptığı güzel çiçeği andırıyordu.

"Yürüyüşe çıkalım mı? Schwerin sizin için hala çok yabancı bir yer olmalı. Hediyeniz karşılığında size en sevdiğim yerleri göstereceğim."

Lisa heyecanla yerinden fırladı. Erna gerginlikle karışık şaşkın gözlerle ona baktı.

"Ya sana sorun çıkarırsam?"

"Çıkarmayacaksın! Size iyi bakmak benim en içten görevim Leydim." Lisa neşeyle gülümseyerek hızla Erna'nın şemsiyesini ve şapkasını çıkardı.

"Beni takip edin, Hanımefendi!"

.-:~.~.~.~.~.

Schwerin, başkentten hemen sonra ikinci büyük şehirdi.

Soylu ailelerin genellikle şehrin güney kesiminde kendilerine ait malikaneleri vardı. Kraliyetin yazlık ikametgahı olan Schwerin Sarayı da burada bulunuyordu.

Yoğun lüks mağazalar ve otellerden lüks tiyatro salonlarına kadar, ünlü tatil beldelerinin ihtişamına sahip hareketli bir şehirdi. Krallığın soyluları yaz mevsiminde eğlenmeye ve dinlenmeye gelirlerdi.

Biraz daha kuzeyde, uçsuz bucaksız okyanusa bağlanan büyük bir liman vardı. Schwerin gerçekten de eski çağlardan beri ticaret ve finansın güçlü bir şekilde geliştiği bir şehirdi.

Erna, Lisa'nın konuşmalarını dinliyor ve yavaş adımlarla yürüyordu. Okuduğu kitaplardan şehir hakkında bazı ön bilgilere zaten sahipti. Ama şimdi her şeyi hevesli gözlerinin önünde izlerken her şey ona yeni geliyordu.

"Bakın Leydim. Bu otel Schwerin'de çok iyi tanınıyor. En iyisidir!"

Lisa Erna'nın dikkatini çekti ve üç caddenin kesiştiği yerde bulunan bir oteli işaret etti. Otel Erna'nın gözünde gerçekten de zarif görünüyordu. Çiçekli desenlerle ağır bir şekilde dekore edilmişti ama antik havası kaybolmamıştı.

Lisa hemen, "Şuradaki restoran ve çay salonu buradaki hanımlar arasında çok popüler, ne dersiniz hanımefendi?" diye sordu.

Ancak Erna gözlerini otelden ayırıp cevap veremedi, uzun boylu ve şık giyimli bir adam dikkatini çekti.

Az önce otelin girişinden çıkan adam uzun adımlarla yürüyordu. Yanında bir şeyler söylemeye çalışan bir kadın vardı ama adam duraksamadı ve yoluna devam etti.

Arkalarında, meraklı insanlardan oluşan bir kalabalık, güvenli bir mesafeyi koruyarak onları takip etti. Etraftaki seyircilerin gösterdiği ilgiye bakılırsa, Erna için oldukça ünlü bir figür olduğu anlaşıyordu.

"Olamaz, Leydim!"

Lisa'nın aniden kolunu tutması nedeniyle neredeyse başı dönecek gibi olan Erna, bakışlarını adamın yüzünden ayırıp tekrar Lisa'ya baktı.

"Evet, Leydi Erna. Ona bakmak tartışmasız yakışıklı! Bu hissi bilirim. Ama yapmamalısınız... Yapamazsınız.....!" Lisa endişeyle her şeyi bir anda söylemeye çalıştı ve dili bir kez daha sıkıştı.

Erna Lisa'nın bağlamından kopuk saçmalıkları karşısında şaşkına döndü ve bakışlarını merakla sarışın adama çevirdi. Onu ve kadını taşıyan araba kısa süre sonra caddenin diğer tarafına geçerek gözden kayboldu.

"Çünkü bu asla olmayacak! Ve bu çok büyük bir şans!"

Lisa derin bir nefes aldı ve Erna'nın önünde durdu. Ama Erna'nın kafası hâlâ çok karışık.

"Neden bahsediyorsun Lisa? Kimdi o kişi?" "O... Bunu bilmene gerek yok! Hiç sorma."

"Kötü bir ünü var mıydı?"

"Ugh. Bana bundan bahset! Hayır, konumuz bu değil. Lisen, Leydim!" Lisa başını salladı ve Erna'nın diğer kolunu da yakaladı.

"Bunu unutmayın, Hanımefendi. O değil! Asla ve asla!"

"Ne? Neden?"

"....bu zehirli bir mantar!"

Lisa dişlerini sıkmış, gözlerini sabitlemişti. Erna için hiçbir anlam ifade etmeyen saçma sözler sarf etmesine rağmen yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Sözlerimi hatırlayın Leydim. O adam zehirli bir mantardır. Yersen ölürsün!"

❖ Debutante ❖

.-.-.❖.-.-.

Erna'nın taşralı bir köylü kızından sosyeteye uyum sağlayabilecek kadar asil bir hanımefendiye dönüşme süreci, kraliyet sarayındaki resmi davette giyeceği elbisenin seçilmesiyle son buldu.

Brenda Hardy, Erna'nın elbisesine dikkatli gözlerle baktı. Gerçi Kontes Meyer, sosyeteye takdim töreni için saf beyaz seçme geleneğini doğru bir şekilde uyguladı, elbisenin silueti Brenda Hardy'nin anlaşmasına hiç uymuyordu.

Yakasının ne kadar derin olduğunu görüyor musun?

Bu, Brenda Hardy'nin ilk resmi törenini yapacağı uygun bir davetti. Viscount Hardy'nin kızı olarak ortaya çıkacak ve herkesin önünde omuzlarının ve göğüslerinin yarısını gösterecekti?

"Her neyse! Neden umurumda olsun ki?"

Brenda Hardy iç çekerek mırıldandı ve berjer koltuğunda arkasına yaslandı. Böyle bir elbiseyi öneren Kontes Meyer'di. Ona göre, sade ve sıradan bir elbise giyen Erna, düzgün giyimli yüzlerce genç kızın oluşturduğu kalabalıkta görünmez olacaktı. Bu, onu satmak için kârlı bir eş bulmak olan nihai hedeflerini bozmaz mıydı?

O zaten yirmi yaşında! Eğer on beş yaşındaki bir sosyeteye takdim kızına uygun bir elbise giyerse, bu daha aşağılayıcı olurdu!

Brenda Hardy aklındaki bu düşünceyle öfkesini yatıştırdı ve Victoria Meyer'in seçimini reddetmedi.

Her ilkbaharda, Lechen'in soylu ailelerinin on beş yaşına basan kızları, görücüye çıkma partisinde ilk sosyal gösterilerini yaparlardı. Gerçi bazen Bu kızlardan birkaçı kişisel nedenlerden dolayı yaklaşık bir yıl kadar gecikecekti, Erna resmi olarak ilk kez bu kadar geç ortaya çıkacak olan ilk debutante olabilirdi.

Gecikmeli girişi için de hastalığı nedeniyle şimdiye kadar taşrada yaşadığına dair 'makul' bir mazeret sunmayı düşünüyorlardı. Ama buna kim inanırdı ki! Madem zaten göze çarpacaktı, bunu bir fırsat olarak değerlendirebilirlerdi.

Düşük yakalı, kabarık kolları hafifçe omzuna dökülen ve hacimli bir eteği olan kar beyazı elbisesi kesinlikle dikkat çekiciydi. Etek kısmındaki dolgulu şifon etek ucu hafifçe açık pembe renge boyanmıştı. Bu hafif pembe ton, normalde sade görünebilecek elbiseyi yeni açmış bir çiçek gibi gösteriyordu!

Ancak nereden bakılırsa bakılsın, mütevazı bir aileden gelen bir kıza yakışan bir sosyeteye takdim elbisesi değildi bu. Ama kendi kızını bile para için satacak kadar hırslı bir baba olan Vikont Hardy'nin hiçbir 'değersiz' eleştiriye aldıracağı yoktu!

Brenda Hardy kalbini sertleştirdi ve masanın üzerindeki zili çaldı. Bir kaç Saniyeler sonra bir hizmetçi, Erna'ya hizmet eden genç hizmetçi Lisa ile birlikte içeri girdi.

"Senin için Erna'yla ilgili, sorumluluğunu alman gereken bir işim var. Yapabilir misin?"

"Evet, hanımefendi! Bu işi bana bırakabilirsiniz!" Lisa gerginliğini gizleyerek yüksek sesle cevap verdi.

"Pekâlâ! Böyle ikna edici bir tavır görmek güzel."

Brenda Hardy dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle yavaşça ayağa kalktı ve hizmetçiye doğru yürüdü.

"Git ve Erna'ya bu elbiseyi giydir. Eğer kızı bu kıyafetle tahmini kalkış saatinden önce getiremezsen, kovulacaksın!"

.-:~.◇.-:~.

Björn Denyster her zamankinden oldukça erken uyandı ki bu çok nadir görülen bir olaydı. İdeal uyanma saatinden çok uzakta, öğle vakti olmasına rağmen, onun durumunda sabahın erken saatleri olarak kabul edilmeliydi!

"Ne hoş bir sürpriz Prensım! Sayenizde Büyük Dük'ün konutundaki hizmetkârlar Majesteleri Kral tarafından azarlanmaktan kurtulacak kadar şanslılar!"

Bayan Fitz, banyodan yeni çıkmış olan Björn'e son derece samimi ama alaycı bir tonda iltifat etti. Nadiren duygularını belli eden yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Björn ona eğlenerek yakışıklı bir gülümseme fırlattı ve giyinme odasına girdi, kıyafetlerini hazırlamakta olan hizmetçiler bir an için çalışmaya ara verip başlarını prense doğru eğdiler. Prens onların kibar selamlarına hafifçe başını sallayarak karşılık verdi. O ışıltılı gülümseme bu arada iz bırakmadan kaybolmuştu.

İç kıyafetlerini giydikten sonra Björn aynanın önünde dururken, görevliler ellerinde karmaşık ve renkli resmi kıyafetinin parçalarıyla etrafında dolaşmaya başladılar.

Pencereden sızan ılık güneş ışığı daha da parlaklaşarak Björn'ün keskin ama çekici tenini aydınlattı. Dalgın dalgın, kısık gözlerle ışığın içinde yüzen görünür altın tozuna baktı.

Onun ortalıkta görünmemesiyle balo sorunsuz bir şekilde devam edecekti. Björn babasının tehditlerinin sadece bir tehdit olduğunun farkındaydı.

sadece blöftü.

Hayranlık duyduğu Lechen Kralı Üçüncü Philip, hayırsever babası, boğazına kılıç dayamak gibi bir şey yapamazdı! Yine de katılmaya karar verdi. Mevcut tüm lükslere erişmenin ve sorunsuz bir hayatın tadını çıkarmanın bedeli ödenmeliydi.

Baş belası prens olarak Björn, kendisinden beklenen sorumluluklara aldırış etmeden kolayca kaçabilirdi. Ancak her zaman asgari sorumluluk duygusunu korudu. Bu onun uygun sorumlulukları dengeleme yoluydu. Kraliyet Denyster ailesinin bir üyesi olarak hayat çizgisi.

"Tamamdır, Prensım." Görevli, prensin kıyafetindeki son süslemeyi ayarlarken yavaşça konuştu.

Björn arkasını döndü ve aynada kendi kusursuz yansımasına bir an için göz attı. Nemli dudaklarının köşelerini hafifçe yukarı çeken memnun bir gülümseme belirdi, sonra yine bir anda kayboldu.

Konutun orta verandasında prensi zarif bir araba bekliyordu. Yürürken gözle görülür bir neşe sergileyerek arabaya yaklaştı. Arkasından gelen görevlilerin yüzleri prenslerine duydukları hayranlık ve uzun uğraşlar sonucu elde ettikleri başarıdan duydukları memnuniyetle doluydu.

"Başkente bir gün önce gitseydiniz daha iyi olurdu Prensım. Korkarım bir aksilik çıkarsa baloya geç kalacaksınız. barikat." Arabaya kadar bütün yolu takip etmiş olan Bayan Fitz endişeyle konuştu. Parti yüzünden başkente giden yolun kalabalık olacağı kesindi.

"Fena fikir değil!"

"Prensım!"

"Bunun gerçekleşmesi için bir şey yapmalı mıyım?" Björn, Bayan Fitz'in cevap vermesine fırsat vermeden arabaya oturdu. Yaramazlığının aksine

tavır, hareketleri kendinden emin ve zarıftı ama gereksiz değildi.

Grandük'ü taşıyan araba Schwerin Sarayı'ndan ayrıldı. Sıcak ve huzurlu bir öğleden sonraydı. Yolun her iki tarafındaki pitoresk manzara prensin bakışlarını yatıştırıyor ve araba ilerledikçe arkasından akıp gidiyordu.

.-:.-.✧.-:.-.

"Bu senin hatan! Hepsi senin yüzünden!"

Kraliyet sarayı gözlerinin önünde belirir belirmez Brenda Hardy artık bastıramadığı bir öfkeyle çığlık attı.

"Ne? Beni suçlamak ve başkalarının araba kazalarından benim sorumlu olduğumu mu söylemek istiyorsun?" Vikont Hardy hayal kırıklığı içinde nefesini verdi ve acı bir yüz ifadesiyle karısına baktı.

"Banka borcunuz yüzünden başkentteki evimizi kaybettiğimiz için yeterince sorumlusunuz! Eğer o konuta sahip olsaydık, kraliyet töreninin yapıldığı gün saraya bu kadar çirkin bir şekilde girmezdik.
Parti!"

Karısının sürekli yüksek sesle konuşmasından bıkmış olan Vikont Hardy daha fazla karşılık veremedi ve dudaklarını dikti. Bu kargaşanın ortasında Erna öylece oturup sessizce pencereden dışarı baktı. Sanki özel bir şeye bakıyormuş gibi. Hâlâ yarı sersem olan yüzünde herhangi bir canlılık belirtisi yoktu.

Schwerin, başkent Berne'ye komşu bir şehirdi. Başkent Schwerin'den çok uzakta değildi, ancak kaza nedeniyle varışları gecikmişti.

Hardy çiftinin tepkilerinden, geç geldikleri için çok endişeli oldukları anlaşılıyordu. Ama Erna için hiçbir şey Etrafında olup bitenler gerçekten önemliydi çünkü burası uzak bir dünya gibi geliyordu. Yol hiç açılmasa daha iyi olurdu.

Erna gözyaşlarıyla dolan gözlerini saklayarak kucağına baktı.

Kraliyet sarayına böyle utanç verici bir elbiseyle girmek!

Arabadan atlayacakmış gibi hissetti. Elbiseyi görür görmez kararlılıkla reddetti. Ancak Lisa onu ikna edemeyince ağlamaya başladı.

Eve dönmemesi için ona yalvardı ve Erna bu elbiseyi giymezse evden atılacağını söyledi. Erna onu reddedemedi ve sonunda onun gözünde son derece kaba görünen o elbiseyi giymeye devam etti.

Masum hizmetçiye bir çıkış yolu açmak için elbiseyi giymiş olsa da, kendini neredeyse çıplak hissederken baloya gidemezdi. Bu yüzden Erna kendine omuzlarını örtmek için dantel bir şal buldu. Vikont kızının omuzlarını örtmesinden hoşnut olmasa da neyse ki fazla itiraz etmedi.

"Öğrendiklerini iyi uygulamak zorundasın kızım. Sen Anladınız mı?" Araba sarayın büyük girişine doğru ilerlerken Vikont Hardy bir kez daha ısrar etti,

Öğrendiklerini uyguladı mı? Ne öğrenmişti...?

Erna anılarını yeniden bir araya getirmeye çalıştı. Ancak endişe ve korkuyla dolu rahatsız zihni buna izin vermedi.

Bu arada saray giderek yaklaşıyordu. Erna'nın omuzlarına sarılı dantel şalı kavrayan iki eli gözle görülür bir şekilde titriyordu.

.-.-.✧.-.-.

"Vikontes! Bu da ne böyle?" Kontes Meyer haykırdı
Hardy ailesinin nihayet merdivenleri hızla çıktığını görünce sinirlendi.

Kraliyet çifti çoktan gelmişti ve görücüye çıkan genç kızların tanıtım seansı da sona ermişti!

"Bir araba kazası yüzünden böyle oldu. Gerçekten geç mi kaldık?"

Victoria Meyer bu acınası soruyu soran Vikont'a kötü niyetli bir bakış fırlattı ve aceleyle merdivenlerden aşağı koştu.

"Bu şal da neyin nesi?"

"Affınıza sığınıyorum, madam. Onu başka türlü ikna edemedik." Brenda Hardy bu 'olay' için hemen bahaneler uydurdu. Erna'nın vücudunun üst kısmı bir şalla örtülmüştü ve bu da güzel elbisenin amacını gizliyordu. "O şal olmasaydı bu terbiyesiz kızı arabaya bindirmeyi başaramazdım! Ne kadar dayanılmaz bir inatçı olduğunu tahmin bile edemezsiniz!"

Berbat bahaneler uyduruyor! Kontes Meyer büyük bir hayal kırıklığı içinde başını salladı. Sonra Erna'nın bileğinden tuttu ve Erna'yı zorla yanına çekerek aceleyle merdivenleri tırmanmaya başladı. *Bu küçük, minyon kızla bile başa çıkamıyordu!*

Brenda Hardy'nin beceriksizliği Victoria Meyer'in öfke ve kızgınlık içinde titremesine neden oldu.

"Kontes, bana biraz.... biraz zaman verin!" Erna derin derin nefes alıp yalvardı ama Kontes Meyer tereddüt etmedi.

"Hey! Bayan Hardy! Majesteleri Kral bile burada, daha ne kadar zamana ihtiyacınız var?"

Bu taşralı kızın 'paslanmışlığından' bu kadar kısa sürede kurtulmanın imkânsız olduğunu biliyordu. Aksine, masum bir köylü kızının cazibesi sergilenecekse şans daha yüksekti.

"Duyurun."

Kontes Meyer ziyafet salonunun önünü koruyan hizmetkârlara emir verdi. Denyster kraliyet ailesini simgeleyen beyaz kurt armasıyla işlenmiş ağır ama zarif kapı yavaşça açıldı ve göz kamaştırıcı ışıklar ve sesler dışarı döküldü.

"Vikont Hardy'nin evi geldi!"

Hizmetçinin gür sesinin ardından, geniş salonu dolduran tüm soyluların gözleri bir anda onlara odaklandı.

O anda Victoria Meyer bunun kendileri için faydalı olacağını fark etti.

Salonun ortasında duruyorlardı ve tüm gözler üzerlerindeydi. Sıraya girip birçok genç hanımdan biri olarak tanıtılmaları asla bu kadar ilgi çekmezdi. Kriz bir fırsata dönüştü!

Kontes Meyer, onları aceleyle takip eden Vikont Hardy ile hızlı bakışlar attı. Şalı Erna'nın üzerinden usulca çekip aldı ve Erna bir heykel gibi donakaldı.

Erna ne olduğunu çok geç fark etti. Çaresizce şalı tutmaya çalıştı ama başaramadı.

"Gidelim, Bayan Hardy."

Kontes Meyer tüm gücüyle Erna'nın sırtını itti.

Bu sezon cilalanması için kendisine verilen doğal, işlenmemiş mücevher taşı, kapmak için amaçsızca göz kamaştırıcı ışığa fırlatıldı.

.-:.-.✧.-:.-.

Nefes alamıyorum!

Erna'nın zar zor düşünebildiği tek şey buydu. Orada öylece sessizce duruyor, ne yapacağını bilemeden hâlâ gözle görülür bir şok yaşıyordu. Kanının hızla aktığını ve kalbinin hızla çarptığını duyabiliyordu. O kadar yüksek sesle atıyordu ki Erna etrafındaki yumuşak fısıltıları duyamadı ve nefesi boğazında düğümlendi.

Nefes!

Erna kendine hatırlattı, sonra hızla kendine geldi ve bulunduğu yere bakmak için başını kaldırdı.

İnanılmaz derecede geniş ve görkemli balo salonu göz kamaştırıcı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Ve odaya kusursuz bir şekilde denk düşen zarif giyimli insan kalabalığı bu ihtişamı son derece artırıyor.

Bir dakika bile geçmemişti. Ama Erna'ya sonsuzluk gibi gelmişti. Titreyen bacaklarını zorlukla topladı ve bir adım attı. Ama daha ikinci adımını atmadan olduğu yerde kaskatı kesildi, çünkü birden tüm o gözlerin önünde neredeyse çıplak olduğunu hatırladı.

Erna titreyen omuzlarını tuttu ve yaralı bir kedi yavrusu gibi saklanabileceği bir sığınak ararcasına etrafına bakındı. Ancak gözüne çarpan tek şey tanımadığı yüzler ve baş döndürücü ışıklardı. Bir süre sonra her şey lekelenmiş bir tablo gibi gözünün önünden silinmeye başladı.

Ne yapmalıyım?

Erna bir kez daha etrafına bakındı, vahŖi kurdun inine atılmıŖ bir geyik gibi çaresizce titriyordu.

Tam o anda kapıdan gelen hizmetkârın çığlığı, mırıldanan tüm seyircileri susturdu. Yeni bir misafirin geldiğini duyuruyordu.

"Grandük, Ekselansları Prens Björn Denyster içeri giriyor!"

Bu ismin neden olduğu büyük ŖaŖkınlık dalgası tüm ziyafet salonunu bir anda sersemletti.

◆ Nefes al◆

.-:.-.◆.-:.-.

Erna'nın arkasından gelen Vikont Hardy ve Kontes Meyer, aralarındaki mesafeyi bilinçli olarak koruyarak, şaşkın yüzlerle arkalarına baktılar. Henüz gelmemiş bir konuk olabileceğini, hatta bu konuğun Prens Bjorn'un ta kendisi olabileceğini düşünmeye bile cesaret edemiyorlardı.

Ziyafet salonunun girişinden başlayıp kral ve kraliçenin yan yana oturduğu sahneye kadar uzanan kırmızı halı yolu artık Prens Bjorn'a ait olduğu için önce geriye doğru çekilmeye karar verdiler. Bir süredir unuttukları baş belası veledi bulana kadar plan bu olmalıydı.

"Aman Tanrım! Şu çocuğa bakın!" Brenda Hardy, soluk mavi bir yüzle, endişeyle kocasının koluna sarıldı.

Geçirdiği panik atak nedeniyle aklını yitiren Erna, kırmızı halının ortasında donmuş bir şekilde durarak Prens'in yolunu tamamen kapattı. Her iki durumda da

Bekleyip o aptal kızın zaman içinde kendi kendine yoldan çekilmesini dileyebilir ya da onu geri sürükleyebilirlerdi. Ancak bunu yapabilmek için zaten önlerinde yürümekte olan Prens Bjorn'un yanından geçmeleri gerekiyordu. Her iki senaryo da

ve ne yapacaklarına karar vermek zorundaydılar. Onlar zihinsel olarak mücadele ederken, Prens ve Erna arasındaki mesafe giderek azalıyordu.

"Bunların hepsi planlarınızın bir parçası mı? Değil mi?"

Brenda Hardy umutla Kontes Meyer'e sordu, tüm bu skandalın arkasındaki beynin o olması ve her şeyin aslında kasıtlı olması için dua ediyordu.

Kaşlarını çatarak bu tür düşüncelerle kendini kandıran Meyer, kısa süre sonra eski sakın ifadesine kavuştu.

"Bakalım. Ayrıca, olacakları izlemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"Pardon?"

Brenda titreyen bir iç çekişle sordu. Yakında sadece ülkenin dört bir yanındaki tüm aristokratların değil, Kraliyet Ailesi'nin de alay konusu olacaktı. Böylesine yaklaşan bir trajediye rağmen, bu kadın sanki eğlenceli bir gösteri izliyormuş gibi davranma cüretini gösteriyordu.

Vikontes Hardy, Kontes Meyer'in Erna'ya rehberlik etme talebini sırf bu kadını küçük düşürmek için kabul etmiş olabileceğinden şüphelenmeye başladı.

Hardy Ailesi kraliyet ailesinin önünde. Tam da düşünceleri bu tür düşüncelerle yarışmaya başlamıştı ki, Prens Bjorn kaşlarını çatarak Erna'nın önünde durdu.

Erna üzerine düşen gölgeye bakarak arkasını döndü.

.-:~.◇.-:~.

"Bu da ne böyle?"

Bjorn önündeki absürt kadına bakarken başını hafifçe eğdi. Onu daha uzaktayken, yolunun üzerinde bir kaya gibi dururken görmüştü bile. Tabii ki, kızın hemen geri çekileceğini ve sonra da uzaklaşacağını, kendisinin de hiçbir şey olmamış gibi yanından geçip gideceğini düşündü. O zaman o da tıpkı katılan sayısız diğerleri gibi olacaktı. bu parti hatırlanmaya değer değildi.

Ne yazık ki umduğu şey çok fazla gibi görünüyordu. Tek dileği, tahammül edebilmek ve öfkesini dizginleyebilmektir. Sonunda, karşı tarafın niyeti ne olursa olsun onun varlığını kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Bakışlarını biraz daha indirdi ve minyon kadını gözlemledi. Gözleri ona bakarken bile, önünde olup biten hiçbir şeyi göremeyen bir insan gibi şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Yavaşça gözlerini her kırpışında, berrak bir yaz gökyüzü gibi alışılmadık derecede parlak olan iri mavi gözleri daha puslu ve şeffaf hale geliyordu.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkan Bjorn, şaşkın Erna'ya bakmayı bıraktı ve bakışlarını onun arkasına çevirdi. Anne ve babası, Lechen Kralı ve Kraliçesi, yüzlerinde şaşkın ifadelerle görüş alanına girdiler.

"Yine Bjorn!

Önünde bekleyen insanların gözleri iç çekerek bunu söylüyor gibiydi. Özellikle Leonid'in kaşlarını çatan yüzündeki suçlama ve belli ki onu diğerlerinden daha sert yargılıyordu. Louise ve onun tarif edilemeyecek kadar renkli ifadelerinden bahsetmiyorum bile.

En azından sezonlardır bir kenara attığı sosyeteye takdim balosunun onun varlığıyla biraz daha eğlenceli hale gelmesine minnettar olmalıydılar.

Başını bir kez daha kaldırdı, bu sefer biraz daha büyük bir gülümsemeyle. Ancak yüksek tavanı süsleyen duvar resimlerine ve yukarıda ışıltılı parlayan devasa avizelere yavaşça bakarken gözlerinde belli belirsiz bir kızgınlık vardı.

Ne kadar hatırlamaya çalışırsa çalışsın, Erna'ya karşı bu tür davranışları hak edecek herhangi bir günah işlediğine dair bir anısı yoktu.

Bu tuhaf kadının onu Leonid'le karıştırmış olabileceği varsayımı aklına geldi ama bu fikir kafasında olduğu anda silindi. Cennet, yaramaz Prens'in kadınları ilgilendiren sorunlara neden olmadığı günden bile daha erken gelecekti muhtemelen.

Kendisine yabancı olan bu kadının bir an önce uzaklaşıp gözünün önünden kaybolmasını umuyordu. Havada amaçsızca dolaşan bakışlarını bir kez daha ona doğru indirdi. Ancak, kadın

hala önünde duruyordu ve avlanma alanına sürülen genç bir hayvan gibi titriyordu.

Bjorn sonunda parçası olmak bile istemediği bu aptalca oyundan sıkıldı ve bu tuhaf senaryodan uzaklaşmak için bir adım öne çıktı. Ancak onun bu hareketi, sanki boğuluyormuş gibi nefes nefese kalan ve titreyen Erna'nın, Bjorn'un ne yapmak istediğini fark ettiğinde sinirle sendelemesine neden oldu.

İç çekerek, titreyen ve neredeyse yere düşmek üzere olan bedenini çevik bir hareketle destekledi. Bugünün olaylarının yarın ortaya çıkacak hikayelerini umursamasa bile, Grandük'ün Kraliyet Sarayı'nda bir kadını bayıltacak kadar sersemlettiği söylentisi onun için bile çok fazla olurdu.

"Nefes al."

Korkudan mosmor kesilen kadına alçak sesle fısıldadı. Yavaşça başını kaldıran kadın, sanki onun varlığını yeni fark etmiş gibi şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Kırmızı gözlerindeki mücevher gibi yaşlar, solgun, porselen teni nedeniyle daha da öne çıkıyor gibiydi.

"Nefes al."

Bilmediği bir kelimeyi öğrenen bir çocuk gibi, Erna küçük kırmızı dudaklarıyla sessizce onun sözlerini tekrarlardı. Onun bu sevimli görüntüsü Bjorn'un küçük bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Nefes al, nefes al."

Sesini biraz alçalttı ve yavaşça fısıldadı. Kız başını salladı ve itaatkâr bir şekilde derin bir nefes aldı. Hâlâ titriyordu ama korkudan bayılmasını engellemeyi başarmış görünüyordu.

"Nefes al."

Kelimeleri tekrar tekrar mırıldanıyor, sürekli derin nefesler alıp tekrar tekrar veriyordu. Nefes alışının ritmiyle titreyen beyaz omuzları

Nefes alışları saçma derecede küçük ve inceydi.

Sonunda kendini dengeleyen Erna aceleyle onun kollarından uzaklaştı. Başından beri ifadesiz olan yüzünde nihayet bazı duygular belirmişti. Bir yabancınn önünde böyle bir yaygara koparmaktan sorumlu olan birinin vermemesi gereken utanç ve ihtiyat dolu bir yüz ifadesi sergiliyordu.

"Lütfen özürlerimizi kabul edin, Ekselansları."

Orta yaşlı bir kadın aniden yanlarına yaklaştı ve önündeki bayana destek olmaya başladı.

Aniden gelen kişiye kısa bir süre bakan Bjorn'un bakışları hızla tekrar küçük hanıma döndü. Kadın bir şekilde omuzlarını ve göğüs dekoltesini örtmek için elinden geleni yapıyordu. düşük yakalı elbise. Sonunda, anlamsız çabası sadece o bölgelere daha fazla dikkat çekmesiyle sonuçlandı.

Masum ve saf bir hanımefendi gibi davranıyordu ama yine de böylesine açık bir elbise giymeyi tercih etmişti.

Erna'ya bakarken dudaklarını çarpık bir gülümseme süsledi. Az önce bir ceset gibi solgun olan yüzü yavaş yavaş olgunlaşmış bir elma gibi kırmızıya döndü. Başını dikkatlice kaldırdığında, gözleri birbiriyle buluştu ve bu onu sevimli küçük bir hayvan gibi geriye doğru adım atacak kadar ürküttü. Yaptıklarını geç de olsa fark eden kulakları da yavaş yavaş parlak kırmızıya dönmeye başladı.

"İçtenlikle özür dilerim, Majesteleri. Bayan Hardy böyle büyük toplantılara alışık olmadığı için kendini huzursuz hissetti ve büyük bir hata yaptı." Orta yaşlı bir başka kadın onlara doğru yürürken konuştu. Eğik başını kaldırdığı anda kim olduğunu tanıdı ve sonunda bu saçma kargaşanın tüm hikâyesini anladı.

Bu Victoria Meyer'di. Letchen Krallığı'ndaki en iyi çöpçatan olarak bilinen kadının ta kendisiydi.

.-.-.◇.-.-.

Bu geceki balonun yıldızı hiç şüphesiz Erna Hardy'ydi ve kim ne derse desin bunu kimse inkâr edemezdi.

Gecikmiş bir sosyal çıkış, alışılmadık ama unutulmaz bir güzellik ve Majesteleri Prens Bjorn ile yakın zamanda yaşadığı bir ilişki. Bütün bunlar nedenler, kesinlikle gelebilecek bir bayan olmadığını açıkça ortaya koydu Tüm krallığın şu anki en sıcak konusu olarak onu geçmeye çok yaklaştı.

"Kontes Meyer'den beklendiği gibi. O kızı öne çıkarmak için Büyük Dük'ü bile kullanabilir."

"Sanırım az önce olanların hepsi onun tarafından planlandı. Prens Bjorn'un geç geleceğini nereden biliyordu ki?"

"Eğer planlanmadıysa o zaman bu olayı kim nasıl açıklayabilir? Sanırım o kız da sıradan biri değil, ilk başta ben de taşradan geldiği için cahil bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Sonunda böyle zekice bir şey bile yapabildi."

Dedikoducu hanımlar, ziyafet salonunun kenarında sessizce oturan Erna'ya küçümsemeyle karışık merak dolu gözlerle baktılar.

Bjorn Dniester'in bile gözüne çarpan güzel bir kadındı.

Bir süre önce yaşanan kargaşa sayesinde Erna Hardy aristokrat çevrede bir anda kötü bir üne kavuşmuştu. Prenses Gladys'in eski kocası Prens Bjorn bile Leydi Hardy'nin güzel görünümünü kabul etti. Sonunda, Vikont Hardy'yi ifşa ettiği için eleştirenler

Kızını yüksek bir fiyata satarak yaptığı kaba açgözlülük Erna Hardy'nin güzelliğini bile çürütemedi.

"Bayan Hardy, nasılsınız?"

Ziyafet salonunda dolaşmakta olan Kontes Meyer ona doğru yaklaştı. Erna refleks olarak şalını tuttu ve başını kaldırdı, parlayan gözleri kızgınlıkla doluydu.

"Görünüşe göre tahmin ettiğimden daha kişilikli bir hanımefendisiniz."

Hafifçe gülen Kontes Meyer, Erna'nın yanına oturdu ve yelpazesini açtı.

.-.-.✧.-.-.

Diğer kızlar dansın tadını çıkarmakla meşguldü ama Erna hâlâ kösedeki bankta tek başına oturuyordu. Birçok genç aristokrat erkek onu dansa kaldırmaya gelmiş, ama onunla doğru dürüst göz teması bile kuramadan geri çevrilmişlerdi.

"En azından bir şarkıda dans etmeye ne dersiniz? Ne de olsa bu bir sosyeteye takdim balosu."

"... .. Yapamam. Bundan hoşlanmıyorum hanımefendi." Erna'nın sesi hâlâ hafifçe titriyordu.

Endişeyle etrafına bakındı ve sonra tekrar başını eğdi. Zerre kadar sosyalliği olmayan bir aptal gibiydi ama sıkıntılı ifadesi güzel yüzüyle birleştiğinde cazibesinin bir parçası haline geliyordu.

Kontes Meyer tüyden yelpazesini hafifçe salladı. Çirkin şal onu rahatsız ediyordu ama onu rahat bırakmaya karar verdi çünkü bir daha alırsa Erna muhtemelen sırf örtünmek için kraliyet sarayının perdelerini yırtacaktı. Leydi Hardy göstermesi gereken her şeyi zaten göstermişti, bu yüzden elbise amacına tamamen hizmet etmişti.

"Başınızı kaldırın." Kontes Meyer katlanmış yelpazenin ucuyla Erna'nın çenesini kaldırdı.

"Konuşurken karşınızdaki kişinin gözlerinin içine bakmak temel bir görgü kuralıdır."

"Madam, lütfen... .."

"Prens Bjorn'un önünde oldukça iyiydiniz. Bunu tamamen unuttunuz mu?"

Nazik gülümsemesinin aksine, sesi soğuktu. "Prens mi?"

Bir an düşüncelere dalan Erna, dudaklarını sıkarken istemsizce vücuduna sarıldı. Çünkü zihninde bir kez daha belirli bir adamın yüzü belirmişti.

Bir süre önce tüm muhakeme yeteneğini kaybetmiş, dünya kontrolsüz bir şekilde dönmeye başladığında bu durum onu fiziksel ve zihinsel olarak boğmuştu. Ancak sonunda nefes alabildiğinde az önce ne yaptığını ve özellikle de kime yaptığını fark etti. Bu olayı hatırlamak bile onu bir kez daha saran korkuyu hissetmesine neden oluyordu.

"Dansa katılmama kararına saygı duyuyorum ama en azından biraz saygınlığını korumaya çalış. Bunun, Bayan Hardy'yi yetiştiren Baden ailesinin onurunu korumanın bir yolu olduğunu her zaman aklınızda bulundurun. Siz Anladın mı?"

Baden ailesinin onuru.

Erna'nın kalbini derinden yaralayan bu sözleri söyleyen Kontes Meyer, başka bir şey söylemeden hızla yanından ayrıldı.

Nihayet bir kez daha yalnız kalan Erna gözlerini kapadı ve kendini sakinleştirmek için içinden saymaya başladı. Ancak yirmiye kadar saydığı anda nefes alış verişini dengeleyebildi ve Buford'dayken böyle bir şey hiç olmamıştı. Bir an için, yardım edemedi ama hissetti çaresiz bir aptal gibi.

"Sadece biraz daha sabırlı ol. Kaçma isteğini bastıran Erna, sakinleştikten sonra yavaşça gözlerini açtı.

Bakışları beklenmedik bir şekilde, az önce Erna Hardy'nin acınası halini yakından izleyen Schuber Büyük Dükü, Lechen Prens'i'nin figürüne takıldı.

Süslü bir mermer sütuna yaslanmış zahmetsizce sohbet ediyordu, karşısında da aynı görünüme sahip bir adam duruyordu. Bu adam Büyük Dük ve şimdiki Veliaht Prens Prens Leonid'in ikiz kardeşiydi. Boyları, fizikleri ve görünüşleri şaşırtıcı derecede aynıydı; aralarındaki tek fark Veliaht Prens'in yüzünün gözlüklerle süslenmiş olmasıydı.

Buford dünyanın geri kalanından izole edilmiş uzak bir ülke olmasına rağmen, ikiz prensler sonuçta orada oldukça ünlüydü. Bu tür söylentilere kayıtsız kalan Erna onların isimlerini bile hatırlıyordu. Başlangıçta Veliaht Prens olarak seçilen Prens Bjorn ve onun küçük ikiz kardeşi Prens Leonid. Ancak bu düzenleme şu andan itibaren değişmişti Prens Bjorn'un kötü davranışları krallıkta öfke ve kızgınlığa neden oldu ve sonunda bu görevi küçük kardeşine bıraktı.

Bakışlarını kaçıramayan Erna farkına varmadan bir iç çekti. Sırtını dik tutarak yürümeye başlayan Prens Bjorn'a baktığında deja vu hissinden kurtulamadı.

Görünüşleri aynı olsa da, ikizlerin yürüyüşlerinin belirgin bir şekilde farklı olduğunu fark etti.

Bir asker gibi dik ve mütevazı bir duruşla yürüyen Veliaht Prens'in aksine, Büyük Dük sanki etrafındaki hava yavaşça akıyormuş gibi rahat bir gezintinin tadını çıkarıyormuş gibi yürüyordu. Sonunda hatırladı Bunun daha önce tren istasyonunda ve Tara Caddesi'nde gördüğü figürle aynı olduğunu fark etti.

"Zehirli mantar... .."

Büyük Dük aniden başını, takma adını şaşkınlıkla mırıldanan Erna'ya doğru çevirdi. Gözleri birbiriyle çarpıştığı anda, kaçma şansını kaybettiğini anladı.

❖ Fırtına Öncesi Sakinlik ❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Güzelliğinin gerçekten olağanüstü olduğunu söylemeliyim. Bjorn sakince kendisine bakan kadına bakarken düşündü.

Tıpkı Gladys Hartford gibi Erna Hardy de diğerlerinin arasından sıyrılan bir cazibeye sahipti. Her iki kadın da tamamen farklı soylara sahip olsalar da, her ikisi de gittikleri her yerde kargaşaya neden olabilecek eşsiz güzellikteydi. Belki de normalde bu tür şeyleri tatsız bulmasına rağmen onunla bir skandala karışmaktan çekinmemesinin nedeni buydu. Ancak böylesine güzel bir görünüm, yetersiz soyu nedeniyle heba olup gitmişti.

Böyle bir ifadeyi dile getirirken hiçbir tiksinti duymuyordu çünkü bu açıkça bir gerçektir. Elbette, böyle bir inancın ne kadar kaba olabileceğinin tamamen farkındaydı.

"İkinizin arasında bir şey olmadığına emin misin?" Erna'yı dikkatle izleyen Leonid sertçe sordu.

"Eğer onunla ilgileniyorsan... onu baştan çıkarmana yardım edebilirim." Bjorn bakışlarını bayandan ayırmadan esprili bir yanıt verdi ve başını yavaşça Leonid'e çevirdi.

"Onunla ne tür bir ilişki yaşamak istiyorsun?" Dudaklarında kaba gülümsemesiyle tamamen tezat oluşturan zarif bir gülümseme vardı. Sorduğu sorunun sonuçları

"Sen delisin..." Böylesine saçma bir açıklama karşısında gülmekten kendini alamayan Leonid, bu noktada ağabeyinden şüphe etmeyi bırakmaya karar verdi. Bjorn

Dinyester birçok açıdan kesinlikle bir deliydi, ama en azından arzularına sadık bir deliydi.

"Neden gidip onu dansa kaldırmıyorsun? Sizi, Veliaht Prens'i reddetmeye cesaret edebileceğini düşünüyor musunuz?" Bjorn bir bardak şarap alırken sordu

Leydi Hardy'ye bakarken sessizce yanlarına yaklaşan hizmetçinin uzattığı şampanyayı içti.

"Neden bunu yapmak

zorundayım?" "Ondan

hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Hangi çılgınca ifadeden bahsediyorsun?" Leonid kaşlarını çatarak sordu.

"Sadece merak ediyordum. Belki de hoşlandığın kızın kardeşiyle bir ilişkisi olabileceğinden endişeleniyorsundur."

"Hiç de değil. Öyle bir kadınla ilgilenmiyorum."

"Çok katısin, rahatla biraz." Bjorn omuzlarını hafifçe silkti ve içkisini hemen boşalttı.

Kadınlar bu dönemde özgürce sosyalleşebilir ve sosyal bağlantılarını genişletebilirdi.

Ancak bu sezon, bazıları sadece hızlı bir şekilde sonuç elde etmek için çirkin yollara başvurdu. Popülerlik elde etmeyi başarsalar da, bu tür bir şöhrete genellikle düşmanlık eşlik ediyordu. Kızlarını ağır bir şekilde kandırdıktan sonra satmaya karar veren bir aile ve haysiyeti ve gururu karşılığında planlarıyla gönüllü olarak işbirliği yapan bir kız. Sonuçta, bu tür olaylar diğerleri tarafından asla olumlu karşılanmaz ve kimse böyle bir kadınla tanışmaya bile cesaret edemezdi.

Veliaht Prens, kraliyet ailesinin büyükleri tarafından çağırıldıktan kısa bir süre sonra ayrıldı. Bir zamanlar kendisine verilen sorumlulukları sadakatle yerine getiren küçük kardeşi, şimdi Veliaht Prens rolünü mükemmel bir şekilde yerine getiriyordu.

Ancak Leonid birkaç adım attıktan sonra durdu ve beklenmedik bir şekilde arkasına baktı, belki de birlikte gitmeleri gerektiğini ima ediyordu. Bjorn ise kardeşinin nazik teklifini reddetmek için kabaca elini salladı ve hiç pişmanlık duymadan arkasını döndü. Ne de olsa Victoria Meyer hâlâ oradaydı ve onunla daha fazla muhatap olmak istemiyordu.

Bjorn ona hafif bir baş sallama ve küçük bir gülümsemeyle kısa bir selam vermişti bile ve Kontes Meyer de küçük bir selamla kibarca karşılık verdi. İğrenç yöntemleri bir yana, bu kadının tutkusu ve azmi Bjorn'un memnuniyetle kabul ettiği bir şeydi.

Ne de olsa sosyal etkinlikler Victoria Meyer'in oyun masasıydı.

Sıkıcı, donuk hayatlarına böylesine heyecan verici bir uyarıcı verebilecek 'oyunların' tadını çıkarabileceğiniz bir yer. Kendisinin de bu tür oyunlardan hoşlandığını ve doğal olarak ayrıntılı stratejiler geliştirebilen ve birbiri ardına olağanüstü zaferler elde edebilen biri olduğunu itiraf ediyor. Önemsiz oyunlara kapılmama ve zorluğu giderek artırarak sınırlarını test etme konusunda aynı cesarete sahiptiler.

Boşalan kadehini yere bırakarak yeni bir kadeh şampanya almak için arkasını döndü.

Victoria Meyer bir erkek olarak dünyaya gelseydi, Bjorn'un iskambil kâğıtlarıyla kazandığı şöhret bugün sahip olduğu boyutlara ulaşamayabilirdi. Her neyse, başka bir ailenin kızına iyi bir evlilik bulmak fedakârca bir kumardı, bu yüzden çeşitli sosyal kulüplerde kumar oynayan kâğıt oyuncularından çok daha sağlıklı bir hobiye sahip bir kadın olduğunu söylemekte fayda vardı.

Kendisini çağıran soylular grubuna yaklaşmaya karar veren Grandük, bir süredir kendisini ısrarla takip eden bakışlara karşılık vermek için farkında olmadan başını çevirdi. Bu aslında o hanımefendiydi, Erna Hardy.

Birkaç dakika önce ayağa kalkmakta bile tereddüt eden kadın, bakışları birbiriyle buluştuğunda tekrar oturacak kadar irkildi. O

yanakları al al olmuş bir halde dantel şalını sıkıca sarmasını eğlenceli bulmadı.

Hardy'nin adı ve Victoria Meyer'in varlığı olmasaydı, böylesine masum bir hareket onu kandırabilirdi. Bu kadının, kötü şöhretli Grandük'e soğuk terler döktürebileceğini tahmin bile etmemişti.

Titreyen gözleriyle ona bakan Leydi Hardy aniden başını eğdi ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Şimdi ne tür bir cehennem hilesi yapmayı planlıyordu?

Bjorn, bir kez daha Victoria Meyer'in entrikalarının kurbanı olmadan önce hızla olay yerini terk etti. Onun sefil entrikalarına kanacak olan herkese sessizce başsağlığı diledi.

"Bjorn! O bayanı tanımadığına gerçekten emin misin? Siz ikiniz bir ilişki?" Kalabalık aceleyle sorarken etrafını sardı.

"Hayır deyin lütfen."

Peter yüzünde çok ciddi bir ifadeyle konuştu. Bjorn hafif bir iç çekişten sonra sandalyeye oturdu ve içkisinin geri kalanını tüketirken sandalyeye iyice yaslandı.

"Ayılsan iyi olur, seni aptal." Prens Bjorn'un dudakları bu dostça tavsiyeyi verirken kırmızımsı bir renkle parlıyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Bjorn'un evlenmesi gerekiyor." Ciddi ciddi düşünen Philip Dniester aniden şöyle dedi.

"Bence onun için en iyisi bu. Öyle değil mi?"

Masanın karşısında oturan Kraliçe'ye döndü, sanki onayını almak ister gibiydi. Isabel Dniester kaşlarını hafifçe çatarak ve dilini şaklatarak çay fincanını bıraktı. Krallık barış ve refahın tadını çıkarırken, Philip'in en büyük endişesi sorunlu büyük oğlu Bjorn'du.

"Bjorn seni dinlemeyecek bile, hatta önerilerine bile uymayacak." "O zaman bir şekilde bizim isteğimizi yerine getirmesini sağlamalıyız!"

"Görünüşe göre Majestelerinin oğlunu pek iyi tanımıyorsunuz."

Bahar mevsiminin kokusuyla dolu gece havasına hafif bir iç çekiş karıştı. Kral ve eşinin birlikte çay keyfi yaptığı bahçedeki teras, açan çiçeklerin kokusuyla doluydu.

"Hatta ona gizlice hoşlandığı bir kız olup olmadığını sordum, ama o kesinlikle reddetti. Bana bir boşanmanın yeterli olup olmadığını bile sordu, ne kadar ukala."

"Yani..." Majestelerinin gri gözleri tıpkı oğlunkiler gibi derinleşti.

Son zamanlarda krallığın dört bir yanından duyulan Gladys'in adı oğlunu en çok rahatsız eden şeylerden biriydi. Bjorn'un bu yüzden sinirli olmasını bekliyordu ancak oğlunun yüzündeki ifadeyi görünce şaşırdı. parti sırasındaki kaygısız tavırları. Philip, o kızla Bjorn yeniden bir araya geldiğinde absürt bir şey olacağını bile öngörebiliyordu ve böyle bir senaryoyu düşünmek bile sırtının ağrımasına neden oluyordu. Eğer bu gerçekten olursa, ordusunu toplar ve Lars'a karşı savaş açardı.

"Merak etme Philip. Gladys'le yeniden bir araya gelmemiz pek olası değil." Isabel sanki kocasının endişesini tek bir bakışıyla duyabiliyormuş gibi onu rahatlatı.

"Bunu sen de biliyorsun. Bjorn terk edilmekten dolayı nasıl bir kalp kırıklığı yaşadı ki böyle bir karar verdi."

"Biliyorum. Elbette hâlâ hatırlıyorum."

Kral'ın gözleri yavaşça başını sallarken bir kez daha derinleşti.

'Veliaht Prenslik görevimden istifa etmek ve taht üzerindeki haklarımdan feragat etmek istiyorum. Ayrıca boşanma davası açmak istiyorum. Bjorn çocuğunun doğduğu gece sakince açıkladı.

'Ben kararımı çoktan verdim. Ne olursa olsun kararımı değiştirmeyeceğim, Majesteleri.

Bu sözleri yavaşça söylerken yüzünde hiçbir duygu yoktu. Ancak, o sırada henüz yirmi iki yaşında olan Veliaht Prens'in gözlerinin içinde kaynayan sessiz öfke ve çaresizlik Philip'i bunaltmıştı. Sonunda, en iyisinin bu olduğunu çok iyi bildikleri için oğullarının isteğine boyun eğdiler. onun için sonuç. Ancak Majesteleri, Bjorn'un babasıyken bile oğlunun çektiği acıyı azaltmak için hiçbir şey yapamazdı çünkü sonuçta o hâlâ Lechen kralıydı.

"Ama tatlım, ne kadar düşünürsem düşüneyim şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok. Bir şekilde onu tekrar evlenmeye ikna etmeye çalışalım. Şimdi." Philip'in uzun uzun düşündükten sonra vardığı sonuç bu konuşmanın başlangıç noktası oldu.

"Bunu daha önce denemedik değil. Eğer bu bir evlilikse, o zaman çocuk ne istediğine kendisi karar verecektir."

"Bu bir sorun çünkü Bjorn evlenmek istemiyor."

"Sanırım sonunda onun evliliğe yeniden ilgi duymasını sağlamamız gerekiyor. Bu arada, o kadının gerçekten Bjorn'la hiçbir ilgisi yok mu?" Karısına beklenti ve endişe karışımı bir ifadeyle baktı.

"Leonid kardeşine birkaç kez sordu ve görünüşe göre onunla ilgilenmiyor."

"Hmm.. Öyle mi?"

"Hardy Ailesi'nin o hanımından gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Öyle değil ama Bjorn'un kalbini çalabilecek her bayana açığım. Tabii o Gladys'ten daha iyi bir kadın olduğu sürece." Gladys'in adını anarken sesinde gizlenemeyen belli belirsiz bir öfke vardı.

"Düşündüm de, yakında Yazlık Saray'a taşınma vaktimiz gelecek. Bu yaz sezonunda ona daha fazla ilgi gösterelim. Yıl sona ermeden Bjorn'un nihayet mutlu bir aileye sahip olduğunu görmek kesinlikle güzel olacak."

"Katılıyorum..." Bu tür duyguların gerçekleşmesi pek mümkün olmayan bir hayal olduğunu düşünüyordu ama Isabel yine de bu tür düşünceler aklına geldiğinde mutlulukla başını sallıyordu. Böyle bir duyguyu verebilecek başka hiçbir şey yoktu.

Bjorn'un nihayet kendisini çok seven biriyle mutlu bir şekilde yaşadığını görmek dışında her gün sadece en büyük oğlu için endişelenen zavallı kocasına umut verdi.

"Umarım yakında mutluluğu bulur."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna, Erna, Erna.

Büyük Dük son zamanlarda ne zaman o lanetli sosyete balosunun peşinden gitse duyabildiği tek ismin bu olduğunu hissediyordu. Hele de hovardalılarıyla nam salmış erkek soylularla karşılaştığında çok daha fazla.

"Leydi Hardy'ye çiçek göndereli birkaç gün oldu ve hâlâ bir yanıt yok. Hizmetçi, gönderdiğim kartı yanlış yere koymuş olabilir mi?"

Bjorn o lanetli ismi bir kez daha duyduktan sonra yavaşça başını çevirdi. Tüm bahislerini kaybetmiş bir grup soylu, kâğıt odasının köşesinde oturmuş kadınlar hakkında konuşuyordu.

"Neden ona şahsen sormuyorsunuz? Son zamanlarda hiçbir sosyal toplantıda görünmese bile, yine de ara sıra orada burada ortaya çıkabilir."

"Bunu yapabilirim ama bolca zamana ihtiyacım var. Böylesine vahşi bir hizmetçi Leydi Hardy'nin etrafında cehennemden gelmiş bir köpek gibi nöbet tutarken, kimse yanına bile yaklaşamaz!"

Her yerden kahkahalar yükseldi. Uzun bir oyun nihayet birkaç kaba şakayla sona erdi. Doğal olarak bugünün kazananı Bjorn Dniester oldu.

"Sanırım tüm kumar tahtalarını silip süpürmeyi ve kazancınızı Krallığın maliyesine eklemeyi planlıyordunuz, Majesteleri."

"Ne kadar adaletsiz ve kirli bir dünya. Şans Tanrıçası bile iyiliklerini kişinin dış görünüşüne göre veriyor."

Her yerden az önce kaybedenlerin ağıtları yükselirken, Bjorn hiçbir tepki vermeden odadan çıktı. Pencereden içeri süzülen sabah güneşi göz kamaştırıyor, zarif vücudunu aydınlatıyordu. Kulübün içinden geçerek meydana bakan terasa doğru yürümeye devam etti. Onun gidişini takip eden kalabalık kısa süre sonra seçtiği masanın etrafına oturdu.

"Neden Leydi Hardy'ye bir buket çiçek göndermediniz?" Garsonun getirdiği kadehi kurcalayan Peter yavaşça sordu.

Yine Erna.

Bjorn çenesini avucuna dayayarak masadan bir bardak soğuk viski aldı. Buzun bardağa çarparken çıkardığı berrak ses, onu sıkmaya başlayan isimle birlikte yankılandı.

"Ne yaptığından emin misin? Eğer o kadını alırsan, ek bir bonus olarak Vikont Hardy'nin borcunu da alacaksın, biliyorsun değil mi?"

"Bu... Peki ya karşılayabileceğim bir miktarsa?"

"Sanırım er ya da geç Kont Bergen'in aptal oğlunu kovduğuna dair üzücü haberi duyacağız."

Peter kaşlarını çattı ve itiraz etmek için ağzını açtı ama sonunda itiraz edemedi.

Bu sosyal çevredeki herkes Vikont Hardy'nin kızıyla ne yapmaya çalıştığını açıkça biliyordu: onu zengin bir asilzade için yem olarak kullanmak. Böyle bir Kaba bir niyetle yapılan evlilik, yüksek otoriteye ve köklü bir geçmişe sahip prestijli bir aile tarafından asla kabul görmeyecektir.

Şanslıysanız, varlıklı bir aristokratla evlenebilir ya da unvansız varlıklı bir adamın eşi olabilirsiniz. Bundan daha fazlasını başarmak zor olurdu, Kontes Meyer bile zor zamanlar geçirirdi. Düşününce Hardy ailesinin mevcut durumu göz önüne alındığında, bu sonuç bile mucizevi bir başarı olarak değerlendirilebilir.

"Bak! İşte orada! Bu Erna Hardy!" Birkaç dakika önce yüzünde sıkıntılı bir ifade olan Peter oturduğu yerden fırladı ve heyecanla bağırdı.

Bjorn bardağını gevşekçe tutarken başını salladı ve bakışlarını Peter'ın baktığı yere çevirdi. Tara Caddesi'nin diğer tarafından yavaşça yürüyen iki kadın görülüyordu: zıplayan bir lastik top gibi yürüyen uzun boylu bir hizmetçi ve hizmetçiye hafifçe takip eden dantellerle süslü minyon bir bayan.

Başında geniş kenarlı bir şapka, elinde de yüzünü tanınmaz hale getiren bir şemsiye vardı. Ancak, hanımefendinin bir kadın olduğuna şüphe yoktu. Erna Hardy, şehir merkezinde 100 yıllık bir tablodan çıkmış biri görünümüyle yürüyen tek kadın.

❖ Çok Kötü Bir Adam❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Leydi Erna, hiç deniz kenarına gitmeyi denediniz mi? Orada gün batımı gerçekten çok güzel, bu gece gidip görelim mi? Hayır mı? Henüz iyileşmediniz, bu yüzden gece havası vücudunuz için iyi olmamalı, değil mi? Tek başıma heyecanlandığım için özür dilerim."

Heyecan dolu Lisa birden monologunu yavaşlattı ve endişelendi. Bu durum, Lisa'nın hareketli konuşmalarını dinlerken onunla birlikte yürüyen Erna'nın olduğu yerde durmasına ve başını kaldırarak endişeli hizmetçiye bakmasına neden oldu.

"Şimdi iyiyim, Lisa."

"Gerçekten mi? Yüzün hâlâ bu kadar solgunken mi? Şey... Cildiniz aslında yeni yağmış bir kar kadar solgun sanırım." Lisa efendisini izlerken başını eğdi ve neşeli bir gülümseme yaydı. Bu öyle bir gülümsemeydi ki Erna da ona bakarak kendini mutlu hissetti.

Hayat dolu hizmetçisi bir kez daha Lechen'de görülebilecek çeşitli yerleri tanıtmaya devam ederken Erna da hemen arkasından onu takip ediyordu. Sabahın erken saatleri olduğu için dükkânların çoğu hâlâ kapalıydı. Bu sayede

Sokaklar sessizdi ve huzur içinde rahat bir yürüyüşün tadını çıkarabiliyorlardı.

Kraliyet balosundan döndükten sonra Erna hastalandı ve tam üç gün boyunca yatalak kaldı. Ateşinin düşme belirtisi göstermediğini nihayet fark eden Vikont aceleyle bir doktor çağırdı; hastalığının o kadar da kötü olmadığı ortaya çıktı ama bu görmezden gelebilecekleri anlamına gelmiyordu. Sonunda vücudu, parti sırasında yaşadığı yorgunlukla birlikte çevresindeki ani değişikliklere dayanamadı.

Bu şekilde yaşayarak bir yıl boyunca hayatta kalabilir miydi?

Balo sırasında olanları her hatırladığında göğsü rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor ve iyi nefes alamıyordu. O gece hissettiği acı hakkında doktora danışmaya çalıştı, boğulduğunu hissederken görüşü bir anlığına beyaza döndü.

'Alıştıktan sonra iyi olacaksın. Sadece sakın ol' Ancak doktorun tek yanıtı, bunun yaygın bir nevroz olduğuna dair kayıtsız bir cevap oldu.

Durum hiç de öyle görünmüyor diye düşündü ama Erna sonunda uysalca kabul etti. Zaten bir söz vermişti, bu nedenle bir yıl boyunca Vikont Hardy'nin kızı rolünü iyi oynaması gerekiyordu. Büyükannesinin ve Baden Ailesi'nin onurunu korumak için bunu yapması gerekiyordu.

"Merhaba, Bayan Hardy!"

Kendini rahatlatmayı bitirir bitirmez, çevresinde aniden yüksek sesli bir çığlık duyuldu. Erna'nın omuzları şaşkınlıktan refleks olarak sarsıldı ve ani selamlaşmanın kaynağını bulmak için etrafına bakınmaya başladı. Çok geçmeden nerede olduğunu buldu, çeşmenin arkasındaki görkemli binanın terasında heyecanla el sallayan tuhaf bir adam duruyordu.

"Günaydın!" Adam şaşkın Erna'yı selamlamak için bir kez daha bağırdı ve arkasındaki masanın etrafında oturan adamların bakışları da ona döndü.

Şaşkın bakışlarla onlara bakan Erna istemsizce içini çekti ve bir adım geri çekildi. Gözleri arkada oturan ve çenesini tembelce avucuna dayamış olan sarışın adamın bakışlarıyla buluştu.

O gruptan tanıyabildiği tek yüz, Zehirli Mantar Prensi'nin yüzüydü.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Şuna bir bakın!

Etrafta koşuşturan Erna Hardi'nin arkasından bakarken Biern'in dudaklarından yeni bir kahkaha döküldü. Bugünlerde daha çok güldüğümü hissediyorum. Dolandırılan Vikont'un teklif ettiğı o tuhaf satış sayesinde.

Peter'a garip bir selam verdikten sonra Erna kısa süre sonra hizmetçinin arkasına saklandı. Daha doğrusu hizmetçi Erna'yı durdurdu. Bir süre boğuşuktan sonra Erna telaşla arkasını döndü ve kaçmaya başladı. Sendeleyeyen adımlar boyunca dalgalanan zengin firfırlar ve danteller çaresiz kaçışı daha da saçma gösteriyordu.

"Bu hizmetçi kız cehennemın köpeğı."

Peter başını salladı ve arkasını döndü.

"Yine de Biern'i gördükten sonra bile kaçmış olması biraz rahatlatıcı. Mesele benim yüzüm değıl."

"Ama. Hepsi bu."

"Gerçekten hiçbir şey olmamış gibi görünüyor, yani Biern Bayan Hardy tarafından kullanılıyor muydu? Baloda dikkat çekmek için mi?"

"Bu günlerin hepsi geliyor, Büyük Dük için bile. Nasılsın, Biern? Bir kadın tarafından kullanılmak ve terk edilmek konusunda ne hissediyorsun?"

Masada oturan grup, sanki bütün gece içtikleri içkinin etkisi henüz geçmemiş gibi sessizlik içinde kükredi.

Erna'nın kaybolduğı sokağın köşesine bakmayı bırakan Biern, inleyerek ve ayağı kalkarak karşılık verdi. Her zamanki gibi bir tavırdı bu. Onlara hayretle bakan parti rahat bir nefes aldı.

"Onu hâlâ iyi tanımıyorum."

Biern uzaklaşırken arkasından bakan Peter iç çekerek mırıldandı. Partinin geri kalanı da sessizlik içinde bu görüşe katıldı.

Her şeyiyle hafif ve çekici bir mirasyedi. Biern'e uzaktan bakanların hepsi aynı fikirdeydi ve bu hiçbir şekilde yanlış bir görüş değildi. Ama, şey. Biern Dneister, yakından bakıldığında, içindeki duyguları anlamakta güçlük çeken bir insandı. Ne kadar rahat gülümserse, o kadar çok gülümsüyordu.

"Ah, Bayım, korktunuz!"

Bir kez daha mutsuz olan Peter'ın çığlığı meydandaki sabah rüzgârına karıştı.

"Şuna bakar mısınız..."

Bjorn'un dudaklarından sessiz bir kahkaha dökülürken, şimdi canını kurtarmak için kaçıyormuş gibi kaçan Erna Hardy'nin sırtını izliyordu. Hissetti

Son zamanlarda her zamankinden daha fazla gülüyordu ve görünüşe göre hayat birikimi çalınan ve kendisine yeni bir eğlence kaynağı getiren Vikont Hardy'ye teşekkür etmesi gerekiyordu.

Leydi Hardy, Peter'a garip bir selam verdikten sonra hizmetçisinin arkasına saklandı. Daha doğrusu, hizmetçi onun kaçmasını engellemeye çalışıyordu. Ancak aralarında geçen kısa bir mücadelenin ardından Leydi Hardy galip geldi ve aceleyle arkasını dönüp kaçmaya başladı. Zengin firfırlar ve danteller onun çılgın adımları boyunca dalgalanıyor, bu da çaresizce kaçış sahnesini daha da aptalca hale getiriyordu.

"Bu hizmetçi kız cehennemin ünlü bekçi köpeğı." Peter başını salladı ve arkasını döndü.

"Bjorn'u gördükten sonra kaçmış olması biraz rahatlatıcı. Sanırım sonuçta mesele benim yüzüm değil."

"Sanırım Leydi Hardy ile aranızda gerçekten bir şey yok. Peki, onun Ekselansları Bayan Hardy tarafından kullanıldı mı? Seni bir yol olarak mı kullandı?"

baloda dikkat çekmek için mi?"

"Büyük Dük için nihayet böyle bir gün geldi! Nasılsın, Bjorn? Bir kadın tarafından kullanılmak ve terk edilmek konusunda ne hissediyorsun?" Masada oturan grup, sanki dün geceki alkolün etkisiyle hâlâ sarhoşmuş gibi yüksek sesle kükredi.

Leydi Hardy'nin kaybolduğu sokağın köşesine bakmayı bırakan Bjorn, inleyerek ve ayağa kalkarak karşılık verdi. Hareketleri hâlâ her zamanki tavrıydı ve cevap olarak herhangi bir söz söylemiyordu. Nefeslerini tutmuş ona bakan grup rahat bir nefes aldı.

"Sanırım onu hâlâ o kadar iyi tanımıyorum." Bjorn uzaklaşırken arkasını kollayan Peter iç çekerek mırıldandı. Grubun geri kalanı da aynı manzaraya bakarken sessizce onayladı.

Her şeye hafif bir tavırla yaklaşan çekici bir mirasyedi evlat, uhrevi ve empyrean. Büyük Dük'e uzaktan bakanlar
Uzaktan bakanların hepsi aynı fikirdeydi ve hiç de haksız sayılmazlardı. Ancak Bjorn Dniester yakından görüldüğünde içsel duygularını anlamakta güçlük çeken bir insandı. Ne kadar rahat gülümserse, o kadar kaybolmuş ve çaresiz hale geliyordu

"Hey, büyük Grandük! Korktunuz!"

Peter'in öfke dolu haykırışı bir kez daha meydandaki sabah rüzgârına karıştı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn'un arabası kulüpten hızla ayrıldı ve Schuber Sarayı'na doğru gitmeye başladı. Koltuğunda arkasına yaslanmış bir şekilde dışarıya bakarken Pencere. Araba çeşitli araçların geçtiği kalabalık caddeden geçtikten sonra Dükkânlar ve devlet dairelerinden oluşan manzara, şimdi nehir kıyısı boyunca uzanan geniş bir yola dönüşmüş ve yolun her iki tarafını kaplayan uzun ağaçların gölgeleriyle dolmuştu. Uyuşukluk ve yorgunlukla dolu gözleri manzarayı izliyordu

Araba hızla geçerken ışık ve gölgeler titriyordu. Görmek

Koyu yeşil ormanda yazın yaklaştığını fark etti, bu aynı zamanda bu huzurlu günlerin yakında sona ereceği anlamına geliyordu.

Kraliyet ailesi hafta sonu Schuber'i ziyaret edecekti ve kalacakları yazlık saray Grandük' n konutunun içinde yer alıyordu. İki bina, gidip gelmek için bir arabaya ihtiyaç duyacakları kadar uzak olsa da, yine de yaşayacaklardı aynı bölge içinde. Bu sayede Bjorn'un yaz mevsimi geldiğinde bir sürü zahmetli işle uğraşmaktan başka çaresi kalmıyordu.

Bu, Büyük D k olarak kendisine verilen görevlerden biriydi.

Yorgun gözleri kapalı, araba kısa süre sonra Arbit Nehri  zerindeki köprüden geçti ve sarayın girişine girdi. Geniş bahçeden geçtikten sonra geometrik desenlerle kaplı geniş bir bahçe ortaya  ıktı.

Kraliyet armasıyla süslenmiş süslü giriş. Çok geçmeden, çeşitli yerlere yerleştirilmiş fiskiyelerden akan suyun berrak sesi, hafif bir esintiyle birlikte kulaklarına iletildi.

Rüzgâr dağınık saçlarını savururken Bjorn yavaşça gözlerini açtı. Arabaları şehrin güney ucuna, Arbit Nehri ile Schber Körfezi'nin birleştiği yere doğru ilerledi. Burası Su Sarayı olarak da bilinen Büyük D k Konağı'nın bulunduğu yerdı. Konak adını, hem nehrin hem de denizin net bir şekilde görülebildiği konumu sayesinde almıştır. Ayrıca, çok sayıda  eşme ve akarsulara bağlanan su yollarıyla süslenmiş çeşitli bahçelere sahipti.

"Burada mısınız Prens?"

Gideceği yere varmış olan arabanın kapısı sonunda açıldı. Nedense Bayan Fitz'in alışılmadık bir şekilde sitemle karışık olmayan selamlaması duyuldu. Tembelce arabadan indi ve sorgulayan gözlerle garip hizmetçiye baktı.

"Bir misafirimiz geldi ve şu anda sizi bekliyor."

Bayan Fitz derin bir nefes aldı ve endişeyle konuşmaya devam etti.

"Şey... .. Bu Prenses Gladys. Şu anda sizi kütüphanede bekliyor."

Bayan Fitz'in bu sözleri, orta salona henüz girmiş olan Bjorn'u durdurdu. Başını yavaşça kaldırdı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Hiç sönmeyen devasa avizenin ışıkları gözlerini rahatsız edici bir şekilde deliyordu.

"Özür dilerim, Prens. Biz... .."

"Biliyorum." Bayan Fitz'in, içinde bulunduğu durum için önemsiz olan sözlerini yarıda kesti. Halı kaplı merdivenleri yavaşça çıkmaya başlarken gözlerinde neredeyse hiç duygu yoktu.

"Bir fincan çay lütfen. Demli olsun." Endişeli bir yüz ifadesiyle onu izleyen Bayan Fitz'e Bjorn sakın bir komut verdi. Sakın bir gülümsemeyle yumuşakça kıvrılan dudaklarının aksine, soğuk gözlerinde herhangi bir duygu belirtisi yoktu.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Söylemek istediği sözleri yutkunarak bir adım geri çekildi ve kendisine emredileni yerine getirmek için aceleyle uzaklaştı. Bjorn ise çalışma odasının kapısından geçtikten kısa bir süre sonra gözden kayboldu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Sonunda, yine de özür dilemeliyim... Değil mi?" Erna ihtiyat dolu bir soru daha yöneltti.

"Özür dilemekle ne demek istiyorsun?! Bunu yapmak zorunda değilsiniz, bayan!" Lisa mutfağa yaptığı geziden döndükten sonra daha kararlı bir şekilde cevap verdi.

İrkilen Erna, elindeki çay fincanıyla oynarken sıkıntılı görünüyordu. Erna'ya yaptığı hatalar için üzgün hissediyordu. Balo sırasında Ekselansları ve şahsen özür dilemek istedi. Sonunda,

Etrafı her zaman çok sayıda insanla çevrili olduğu ve Erna ona yaklaşmaya asla cesaret edemediği için uygun bir fırsat bulamadı.

"Belki de yalnız olsaydı da sonuç yine aynı olurdu. Titreyen parmak uçlarına bakarken düşündü. Ekselansları ile göz teması kurmak bile ona o günü hatırlatıyor, bu da kalbinin daha da sıkışmasına neden oluyordu.

Böylesine utanç verici bir anı peşini bırakmazken Ekselanslarının yüzüne nasıl bakabilirdi?

Ne kadar çabalarsa çabalasın, sonunda aklı başına geldiğinde her zaman aceleyle kaçıp giderdi. Bu zamanlarda, o utanç verici sosyeteye takdim elbisesi de mutlaka aklına geliyordu. Ekselansları'nın açıkta kalan vücuduna gelişigüzel bakan sakın bakışlarıyla birlikte, utançtan ölecekmiş gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Metropol gerçekten de ne kadar bayağı bir yerdı!!!

"Sanırım yine de özür dilemem gerekiyor Lisa. Onun için çok fazla soruna neden olmuş olmalıyım." Bir süre düşündükten sonra sonunda yine aynı karara vardı. Onunla yüzleşmeye gerçekten cesareti yoktu ama bir hata yapıp da bunun farkında değilmiş gibi davranmaya devam etmek kabalıktı.

"Ugh.... Bir dakika bekleyin bayan." Lisa ayağa kalktı ve aceleyle yatak odasından ıktı. Bir süre sonra kollarında büyük bir kutu taşıyarak geri döndü.

"Bu size bir hediye ama okuduktan sonra iade etmeniz gerekiyor. Eğer istersen sana verebilirim ama bunlar hizmetçilerin yorulmadan biriktirdiği ortak eşyalar maalesef." Lisa şaşkın Erna'ya ciddi bir şekilde açıkladı.

"Bu benim için mi? Neden?"

"alışmalısın. Meşgul olmadığım zamanlarda çeşitli haberleri ve dedikoduları topladım ve inceledim. Artık her türlü hikâyeyi biliyorum." Hizmetçi elindeki önündeki kutunun üstündeki dergi. Haftalık bir dergiydi.

Zehirli Mantar Prensi Prens Bjorn hakkında derinlemesine bir makale ile. Erna'nın sonunda bunu kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı. Birkaç sayfayı çevirdikten sonra önünde deliklerle dolu bir sayfa belirdi.

"Bu delik... .."

"Ah! Majestelerinin resimlerini kesen o lanet olası hizmetçiler yüzünden. Herkes ona küfrediyor ama bir kez Zehirli Mantar Prensi yayınlanırsa, olacağı buydu." Lisa ahlaksız hizmetçileri eleştirdi. Birkaç kınayıcı sözden sonra aniden dalgınlaştı ve aceleyle ayağa kalktı.

"Tamam! Siz ders çalışırken ben de sizin için bir iş yapacağım hanımefendi!" Erna bir şey söyleyemeden hizmetçi aceleyle yatak odasını terk etti.

Yalnız kalan Erna şaşkın bir ifadeyle kucağındaki haftalık dergiye baktı. Dergiye şöyle bir göz atması bile, oldukça kışkırtıcı dedikodularla dolu bir dergi olduğunu anlamasını sağlayabilirdi. İki dergi arasında bocalayan Başkalarının hayatlarına bu şekilde burnunu sokmanın doğru olmadığını düşünen ve merakını bir türlü üzerinden atamayan Erna, sonunda sayfayı bir sonraki makaleye çevirdi. Fotoğraflar gitmişti ve sayfalarda yer yer boşluklar vardı ama makalenin tamamının içeriğini anlamakta zorlanmadı.

Masadaki çay soğurken dergileri dikkatle okudu. Schuber sosyetesinin karıştığı çeşitli skandallar ve olaylar, parlak reklamlar, burçlar ve hatta flört danışmanlığı; dergide her türlü çeşitli haber vardı. Bu onun için oldukça şaşırtıcı yeni bir dünyaydı, memleketinde satın aldığı dergilerden tamamen farklı bir görünümündü.

Son dergiye de elinden bıraktığında, Schuber'in sosyal çevresindeki baş belaları hakkında kabaca bir fikir edinebilmişti. Bunlardan en öne çıkanı elbette Zehirli Mantar Prensi Bjorn Dniester'di.

Bu dergilerdeki hikayelerin hepsi doğru değildi ama bazı makaleler Erna'nın kavrayışının çok ötesindeydi, özellikle de

Majesteleri, Prens Bjorn. Onun hakkındaki bilgiler onu en çok rahatsız eden şeydi, çünkü görünüşe göre kendi çocuğunu terk eden bir babaydı. Ondan sonra

Prenses Gladys'ten boşanan Prens, oğluyla hiç tanışmadığını söyledi. Çocuk babasını yıllarca göremeden bir hastalıktan öldüğünde bile Prens onu cenazesinde bile görmezden gelmişti.

Sessizce elindeki dergi yığınınına bakan Erna istemsizce dudaklarını ısırdı. Sadece bir kez karşılaştığınız birini yargılamak sıgılık olarak kabul edilirdi. birkaç kez, çok daha sık etkileşimde bulunmadığınız biri. Ancak, bu üzücü bilgiyi öğrendikten sonra kalbinin içindeki sarkaç çoktan bir yöne doğru eğilmişti.

Prens kötü bir insan gibi görünüyordu. Çok kötü bir insan.

◆Avantajlı Bir Bahis◆

.-:.-.◆.-:.-.

"Selamlar, Prenses." Bjorn beklenmedik misafirini göz temasını koruyarak sakince selamladı, dudakları rahat bir gülümsemeyle hafifçe kıvrılmıştı.

Beklerken gergin bir şekilde kenetlenmiş elleriyle oynayan Gladys şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. Selamına karşılık veremeyecek kadar sersemlemiş olan Bjorn, rahatça ona yaklaştı ve masanın karşı tarafına oturdu. Bu kadar kısa sürede gerçekleşmesini beklemediği bir buluşmaydı bu.

"Uzun zaman oldu." Leydi Hartford sonunda görgü kurallarını hatırladı ve güçlkle selam verdi. Bu, buraya gelirken arabanın içindeyken sayısız kez uyguladığı aptalca ve değersiz bir selamlamaydı. Ancak Grandük konuşmaya devam etme zahmetine girmedi ve sadece ona baktı.

"Önceden haber vermeden ani ziyaretim için özür dilerim, bu benim açımdan büyük bir hata. Yine de, dışarıda buluşmaktansa burada özel olarak buluşmanın daha iyi olacağını düşünüyorum... .."

Sesi o kadar titriyordu ki özrünü bile doğru düzgün bitiremiyordu ama Bjorn sessiz kalmaya devam etti. Gözlerinde berrak yaş damlaları birikmeye başladı ve yumuşak dudakları hayal kırıklığı içinde ısırıldı.

Hafızasındaki Bjorn ile karşısındaki Bjorn arasındaki uçurum çok barizdi. Geçmişte hatırladığı adam hâlâ çocuksu ve toy bir havası vardı ama şimdi sahip olduğu korkutucu ve olgun auradan dolayı omuzlarının titremesine engel olamıyordu. Artık daha keskin görünen yüzüyle birlikte Kıyafetinin gizleyemediği zayıf ama formda vücuduyla, şimdiki Bjorn Dniester Gladys'in tanıyamadığı biriydi.

Sonunda Gladys ona daha fazla bakamadı ve utanç içinde başını öne eğdi. Görüşünün neden bulanıklaştığını merak ediyordu, ta ki kalın gözyaşları titreyen ellerinin arkasına düşene kadar.

Ancak Bjorn, yüz ifadesinde herhangi bir değişiklik olmadan güzel bir kadının güzelce ağladığı bu sahneyi izlemeye devam etti. Çok geçmeden, Bayan Fitz elindeki içeceklerle nihayet geldi ve böyle bir manzara gördü. Eğer bu İki eski sevgilinin geçmişi hakkında hiçbir fikri olmayan başka biri olsa, Bjorn'u kalpsiz olmakla suçlardı. Ne yazık ki eski Veliaht Prens'in dadısıydı, bu yüzden Gladys'i tamamen görmezden geldi, çay masasını hazırladı ve hemen gitti.

Bir zamanlar karısı olan kadına kayıtsızca bakan Grandük, önündeki çay fincanını yavaşça kaptı. Gladys ise çay fincanına atılan küp şekerlerin şeklini kaybetmesinden sonra bile acınası bir şekilde ağlamaya devam etti.

"Sanırım hiçbir şeyin değişmediğini bilmek güzel. İç çekmeye benzeyen sessiz bir nefes verdi. Önündeki manzara bir an için Uzun zaman önce boşanma haberini aldığında Gladys Hartford'un verdiği tek tepki şu anda ağladığı gibi ağlamak olmuştu.

"Hâlâ aynı sıkıcı tepki."

Bakışlarını pencereye çevirirken soğumuş çaydan yavaşça bir yudum aldı. Demli çay yavaş yavaş uyuşuk zihnini uyandırırken, sabrı da yavaş yavaş tükenmeye başlamıştı.

"Aramızdaki her türlü ilişkiyi temiz bir şekilde kestiğimizi hatırlıyorum Prensens." Pencerenin ardındaki nehrin ve ormanın ışıltısını yansıtan gözleri yavaş yavaş kısıldı.

"Vermem gerekeni verdim..." Boşalan çay fincanını yere bıraktıktan sonra dönüp ona baktı.

"...ve ben zaten almam gerekeni aldım..." Sevecen yüzü bir anda değişti ve dudaklarındaki hafif gülümseme sonunda kayboldu.

"... öyle değil mi Gladys?" "Bjorn,

ben... .."

"Bana ne istediğini söyle artık." Duygudan yoksun bir sesle sözünü kesti.

"Sanırım uzun zaman oldu, neredeyse hiç olmayan sabrımı çoktan unuttun?"

"Özür dilerim... Hâlâ hatırlıyorum...." Hıçkırıklarını güçlükle durduran Gladys zorlukla cevap verdi.

"Benim yüzümden... Biz... Olanlar için... Çok üzgünüm... Üzgünüm..." İri gözlerinde biriken yaşlar nihayet sınıksız kapalı olan gözlerini açtığı anda aşağıya aktı. Şimdi gözyaşlarıyla ıslanmış olan güzel küçük yüzü, sabah güneşinde ilk kez açan saf, beyaz bir gül gibi yumuşak bir ışıkla parlıyordu.

Bjorn sandalyesinde arkasına yaslandı ve sadece ona baktı, karşısındaki kadın hala eskisi kadar güzeldi. Yine de, böylesine büyüleyici bir görüntünün onda herhangi bir duygu uyandırmaması, sonuçta öncekinden farklı değildi.

"Ve böylece?" Dudaklarında yine bir gülümsemeye sordu.

"Sırf böyle bir şey söylemek için Lechen'i ziyaret etmiş olmana imkân yok. Lars Kralı sonunda size bir emir verdi mi? Şimdi tüm sorunlar ortadan kalktı, eski kocanızla yeniden iyi geçineceğinizi umuyor?"

Dudaklarını hafifçe yalayan Gladys utanç içinde bakışlarını indirdi. İçten bir dua edercesine birbirine sıkıca kenetlenmiş iki eli şimdi boş bir kâğıt kadar solgundu. Sessizliğiyle birlikte gelen net cevap Bjorn'un gülümsemesini derinleştirdi.

"Babasını çok iyi dinleyen ne kadar itaatkâr bir kız. Görüyorum ki hâlâ çok iyi bir çocuksun."

Kötülük nedir bilmeyen masum ve yufka yürekli bir prenses. Eğer insanlar iyi ve kötü olarak ikiye ayrılacak olsalardı, Gladys Hartford kesinlikle iyiler tarafında yer alırdı. Her ne kadar bu ifadeye pek itibar etmese de, bu gerçeği rahatlıkla kabul edebilir.

"Sadece bu nedenle değil!" Gladys bir mendil çıkarıp gözyaşlarını sildikten sonra başını bir kez daha kaldırdı.

"Gerçekten özür dilemek istiyordum ve bunun için tüm cesaretimi topladım. Çünkü bunca zaman senin için üzüldüm... Ben... Yaptığım şey için....."

"Bir şeyi yanlış anlamış olmalısınız Prenses." Bjorn ilk kez boğucu ve yabancı bir duygu hissederek gözlerini yavaşça indirdi.

"Yaptığımız anlaşma oldukça adildi. Kâr ve zarar açısından, tam tersine kazançlı bile çıkmış olabiliriz."

"Ama sen... .."

"Eski karım benim için çok endişelendiği için gözyaşlarına boğuldum." Alaycı bir şekilde cevap verirken ayağa kalktı.

Ancak o, boşanmalarıyla ilgili herhangi bir olumsuz duygu beslemiyordu. İlişkileri en başından beri aşk gibi saf duygular içermiyordu ve aradan dört uzun yıl geçmiş, aralarındaki her türlü bağlılık çoktan yok olmuştu.

Sonunda, göğsünü saran bu kirli duygu, eğer tanımlamak zorunda kalırsa, sadece sıkıntı olurdu.

Bakışları masanın pürüzsüz yüzeyinde olan Bjorn, uzun parmağının ucuyla çay fincanını hafifçe kenara doğru itti. Kırılan camın sesi kısa sürede çalışma odasının boğucu sessizliğini sarstı.

Yavaşça zili çaldı, şimdi suskun olanlara rağmen hiç pişmanlık duymadan Gladys önündeydi ve çok geçmeden orta yaşlı bir hizmetçi çalışma odasına girdi. Grandük'ün bakışları kırık çay fincanının parıldayan parçalarının arasından geçip şaşkın hizmetçinin yüzünde durduğunda Prenses Hartford bir kez daha hıçkırmaya başladı.

"Temizle şunu." Yüzünde hafif bir gülümsemeyle emretti ve arkasına bakmadan çalışma odasından çıkmaya başladı. Yatak odasına girer girmez Eski karısıyla yaşadığı beklenmedik karşılaşma yüzünden zihinsel olarak hırpalandıktan sonra, yoğun bir yorgunluk hissi bastırdı.

Bjorn her zamanki gibi dinlenmek için kendini yatağa atmak yerine nehre bakan pencereyi açtı. Sabahın erken saatlerinden itibaren kürek çekmeye başlayan bir grup insanın tezahüratları ve bağırıışları duyuluyordu, rüzgârın taşıdığı hafif nemli kokuyla birlikte vakur odanın içine doldu.

Kahkahayla karışık bir iç çekişle bir puro aldı ve pencere kenarına yaslanarak yaktı. Sabah güneşi su yüzeyinde parladığında, akan nehirdeki küçük su dalgaları gözlerini kamaştırdı. Bir süredir dudaklarından usulca süzülen duman kısa süre sonra rüzgârla savrulurken, erken yaz güneşinin parlak ışıkları zonklayan gözlerini delip geçti.

Bugün kesinlikle sıkıcı ve can sıkıcı bir gündü.

.-.-. ✧ .-.-.

"Görünüşe göre Kont Lehman şu an itibariyle Hardy ailesi için en önde gelen koca adayı?"

Erna Hardy'nin adı artık kâğıt oynarken gruplarının düzenli konusu haline gelmişti. Bjorn bir yandan yanında oturan Peter'a bakarken bir yandan da Elindeki kartları.

"Kont Lehman mı? O yaşlı adam hâlâ hayatta mı?" Absürd bir soru ciddiyetle sorulurken her yerden kıkırdamalar ve kahkahalar yükseldi.

Kont Lehman, yakında yetmiş yaşına basacak olan yaşlı bir adam, yirmi yaşından küçük genç bir hanımla evlenmek istiyordu.

Bjorn kaşlarını hafifçe kaldırdı ve uzun bacaklarını birbirine çaprazlayarak geriye doğru eğildi. Şu anki raunt onun için iyi gidiyordu ve beklenmedik bir gelişme olmadığı sürece bu raundun galibi sanki çoktan belirlenmiş gibiydi.

"Vikont Hardy'nin zaman zaman Kont Lehmann ile görüşüğünü duydum. Birkaç gün önce birlikte bir opera gösterisine katıldıklarını söyledi. Tabii ki Erna Hardy de onlara katıldı."

"Hey, gerçekten yüksek bir bedel ödediğiniz sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok sanırım."

"Sanırım evlilikleri de bu türden bir evlilik olacak, ha? Eğer o yaşlı adam aniden erken ölürse, kızımı bir kez daha başka bir zengin adama satabilirim. Sanırım böyle bir evlilik Vikont Hardy için çok cazip görünüyor."

Oyunun atmosferi yavaş yavaş doruk noktasına ulaşırken, katılımcılar arasında Leydi Hardy için alay ve acıma sözcükleri özenle değiş tokuş ediliyordu. Büyük Dük bir adım geri çekilmeye karar verdi ve saldırmak için doğru anı beklemeye başladı; bu, bahisleri tekrar tekrar yükselttikten sonra sonuna kadar izleyebileceği kadar iyi bir oyundu.

"Ah! Bjorn, Prenses Gladys'in eski kocasıyla tanışmak için Schuber Kalesi'ni ziyaret etme zahmetine girdiğini duydum? Bu yılki yaz Lechen tarihinin en sıcak yazı mı olacak? "

Peter bakışlarını Büyük Dük'e yöneltirken garip bir şekilde sırttı. Ancak tartışmalı konunun öznesi, etrafındaki bakışları tamamen görmezden gelerek bir sigara yaktı.

"Herkes hayatını çok sıkıcı bir şekilde yaşıyor."

Zamanlarının çoğunu başkaları hakkında konuşarak geçiren soyluların çoğu böylesine tatsız bir hobiye sahiptir. Görünüşe göre en popüler

Bu yazın konusu Hardy ailesinin evlilik işi ve eski Veliaht Prens ile eski eşinin yeniden bir araya gelmesi olacak.

"Annem, Prenses Gladys'in Lechen'e eski kocasını affetmek ve onunla yeniden bir araya gelmek amacıyla geldiğini söyledi. Ne yazık ki, böylesine nazik bir Prenses bile cömert bir davranışta bulunduğu, sanki önemli bir şey değilmiş gibi görmezden gelindi. Elbette bu durum pek çok soylunun bize lanet okumasına neden oldu.

Prens burada daha sert."

"Oh, bunu ben de duydum. Böyle güzel bir Prenses beni ziyaret etmeye karar verseydi, muhtemelen çıldırırdım. Prens Bjorn gerçekten de biz sıradan insanların içinde olmayı hayal bile edemeyeceği farklı bir dünyada yaşıyor."

"Bu arada, aynı kadınla iki kez evlenirseniz, bir düğün daha yapmanız gerekir mi? Konukların aynı düğüne iki kez katılması gelin ve damat için utanç verici olmaz mı?"

Peter, oyun nihayet sona ermiş gibi görünürken endişeyle kartlarına bakarken gözleri parlayarak sordu. Bjorn, Peter'ın yüzüne doğru uzun bir sigara dumanı üfleyerek yanıt verdi.

Peter, Büyük Dük'ün utanmaz hareketleri karşısında bağırdı ve küfretti ama kısa süre sonra

vazgeçti ve dikkatini başka bir tartışmaya yöneltmeye başladı. Biraz önce son at yarışının galibini tahmin etmekle ve yeni bir gemicilik şirketine yatırım yapmakla ilgili bilgi paylaşmakla meşgul olan masanın yeni konusu bir kez daha Vikont Hardy'nin evlilik planına döndü.

"Acele ne kadar paraya ihtiyacınız olursa olsun, kızınızı ölmek üzere olan yaşlı bir adama satmak biraz haksızlık değil mi?"

"Bu denemeye değer bir kumar değil mi? Lehman ailesinin sadece bir kızı ve küçük bir oğlu var, eğer baba ve çocukları arasında işler ters giderse o zaman tüm servet Leydi Hardy'nin olur."

"Oğul mu? O yaşlı adam hala ayakta durmayı ve bir çocuk daha *yapmayı* başarabildi mi?"

"Sanırım genç bir gelini yüksek bir fiyata satın alabilmek için bu konuda hâlâ kendine güveniyor."

Leonard omuz silkti ve kartlarını yere bıraktı. Oldukça uzun bir tur olmuştu ama yine de Bjorn için kazanma oranı yüksek bir oyundu.

"Zavallı Bayan Hardy. Kendisiyle aynı yaşta düzgün bir erkekle tanışamadığı için yaşlı bir adamın gelini oldu..." Peter sanki gerçekten üzgünmüş gibi iç çekerek yakındı.

"Düşündüm de, Bayan Hardy garip bir şekilde Prens Gladys'e benziyor, sizce de öyle değil mi? Farklı görünüyorlar ama sonuçta atmosferleri biraz benzer."

"İkisi de masum bir yavru geyik gibi narin bir auraya sahip güzeller."

Bjorn'un dudaklarının kenarlarında çarpık bir gülümseme asılı kalırken, başlarını sallayarak onaylayan gerizekalılara baktı.

Yavru geyiklerin isterlerse sizi hâlâ sertçe ısırabileceklerini söyledi. Tahminine göre

Bu bir avuç aptalın akıllarının başlarına gelmesi için bunu ilk elden tecrübe etmeleri gerekiyor.

"O zaman ilginç bir şey yapalım mı?"

Bjorn bir sonraki elini seçerken Leonard aniden garip bir ses tonuyla haykırdı.

"Zavallı ve sefil Leydi Hardy, yaşlı bir adamla sevgisiz bir evliliğin derin umutsuzluk çukuruna düşmeden önce genç bir adama kur yapmanın tadını çıkarsın. Bu ona verilecek güzel bir anı olmaz mı?"

"Biri ona basit bir selam verdikten sonra hızla kaçtığını görmediniz mi? Günlerdir defalarca çiçek ve kart göndererek ona kur yapmaya çalıştım ama içten duygularıma karşılık hiçbir yanıt gelmedi."

"O zaman bahse girelim."

Leonard'ın gözleri kart masasının üzerine yığılmış poker fişlerini tararken parlıyordu. Bu oyunu nihayet bitirmek için hesaplar yapan Bjorn, buruşuk bir kaşla başını kaldırdı.

"Kim Bayan Hardy'nin kalbini yerinden oynatabilirse o kazanır. Başka bir deyişle, bu onun iyiliğini ilk kimin kazanacağına dair bir bahis. Ne dersiniz?"

Bölüm 12 - Çaresiz Bir Kadın

❖Çaresiz Bir Kadın❖

.-:.-.❖.-:.-.

Leonard'ın gözleri o anda sarhoş olduğu için bu saçma öneriyi reddedemeyecek kadar açıktı. Sonunda, çok uzun sürmedi
Bu sözlerin ardından kart masasını saran sessizlik yerini coşkulu bir tezahürata bıraktı.

"Eğlenceli olmaz mıydı? Elimizdeki tüm fişlerle bahse girmeye ne dersiniz?"

"Harika! Ben de katılacağım, ben de katılacağım!" Peter önündeki poker fişi destesini heyecanla itti.

Bjorn derin bir iç çekti ve tembelce sandalyesine yaslandı. Başka aptallar da birer birer bu gereksiz bahse katılmaya ilgi gösterdikçe, az önce oynadıkları oyun ihmal edilmeye başlandı.

'Leonard, seni piç kurusu. Bu yeni bahsi kaybedeceğimi düşünüyorsan, oyun tahtanı nasıl altüst edeceğimi izle.

Leonard, Bjorn'un sinirli bakışlarına rağmen irkilmedi. Bu arada, her yerden gelen poker fişleri darmadağınık masanın ortasını doldurdu. Katılımcılar bahislerin başlangıçta beklediklerinden çok daha büyük olduğunu fark ettiler ve şimdi hepsi ciddi bir şekilde kazanmak istiyordu. Ancak, henüz bahse girmemiş tek bir kişi vardı.

"Bjorn, sen de katılacak mısın? Hadi gel." Peter gizlice Bjorn'un yanına yaklaştı ve onu ikna etmeye çalıştı.

Odadaki herkes Bjorn Dniester'in bu tür bir bahse asla katılmayacağını biliyordu. Bu nedenle, kumardaki şansıyla tanınan Prens'i soyma şansı çok sık gelmediği için daha büyük bir bahis teklif etmeleri gerekiyordu.

"Bize katılır mısın?" Peter, Bjorn'un önüne yığılmış poker fişlerini iterek gergin bir şekilde tekrar sordu.

Prens sürekli yalvarmalarından rahatsız olsa da, sonunda onların kışkırtmalarını geri çevirmedi. Oyunun ortasında çekip gitme tavrı onu rahatsız ediyordu ama böylesine cömert bir yem attıklarında yapabileceği bir şey yoktu.

Heyecanlanan Peter kalan tüm fişleri masanın ortasına topladı. Erna Hardy'nin teveccühünü kazanmanın bedeli artık şehir merkezinde tek bir ev almaya yetiyordu.

"Oyuna bugünkü sanat sergisinde başlayalım. Herkes katılacak, bu yüzden adil, değil mi?"

Bu acınası iddianın kışkırtıcısı Leonard ciddiyle ilan etti.

Bjorn içkisinin kalanını içtikten sonra cep saatini kontrol etti. Birazdan sabah olacaktı ve nefret etse de katılmak zorunda olduğu Kraliyet Sanat Akademisi sergisinin açılış töreni beklediğinden daha çabuk yaklaşıyordu.

.-:.-.✧.-:.-.

Sabah güneşi günün başlangıcını işaret eden ışıklarını saçmaya başladı. Ancak, kâğıttan vadideki zambaklar yapmakta olan Erna, gökyüzü aydınlanmaya başlamadan önce bile uyanıktı. Sapları ve yapraklarıyla birlikte sahte çiçekler o kadar gerçekçiydi ki, taze toplanmış çiçeklerle kolayca karıştırılabilirlerdi.

Kendi ellerinin yardımıyla sihir gibi açan çiçeklere gururla baktı. Bir çiçek ve yaprakları ne kadar narinse daha değerli hale geldi; bu nedenle vadi zambağının sahte çiçekleri en pahalı çiçeklerden biri haline geldi. Bu onun en sevdiği çiçektir ve aynı zamanda en iyi yapabildiği çiçektir.

Yapay çiçek yapımına ve satışına ilk başladığında, popülerliği nedeniyle sürekli vadi zambağı çiçeği yapmak zorundaydı. Ancak son birkaç yıldır bu çiçeğin siparişleri gözle görülür bir şekilde azalmıştı ama yine de vadi zambağı onun en çok sevdiği çiçektir.

Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı yavaşça masasına ulaşırken ayağa kalktı. Şehirde bir gün, taşraya kıyasla çok daha geç başlıyordu. Erna için böyle bir alışkanlığı anlamak zordu, çünkü güne horoz ötmeye başlamadan önce başlardı. Bu yüzden her zamanki gibi erkenden uyandı. Zamanını boşa geçirmek istemiyordu, bu yüzden şafakta yapay çiçekler yapmaya karar verdi ve şimdi yeterince çiçek yapmıştı. Bir sepeti dolduracak kadar çiçek.

"Bunları satacak bir yer bulabilirsem harika olur. Özenle hazırlanmış çiçeklere pişman gözlerle baktı.

Buford'da yapay çiçekler, genel bir mağaza işleten Bay Alle aracılığıyla satılıyordu. Alle, Bayan Greeve aracılığıyla çiçekleri satmak istediğine dair bir teklifte bulunmuş, o da daha sonra bu haberi Erna'ya iletmışti. İlk başlarda sadece kırsaldaki bakkallarda küçük miktarlarda satılıyordu, ancak becerileri gün geçtikçe geliştikçe, Bayan Alle yapay çiçeklerini şehirdeki çeşitli mağazalarda daha yüksek fiyata satabilecek birini işe aldı. Kırsaldaki küçük bir mağazaya kıyasla şehirdeki mağazalar çok daha büyüktü ve daha fazla müşteri çekebiliyordu.

Erna, akla gelebilecek her şeyin bulunduğu devasa bir mağazanın nasıl olacağını hayal bile edemiyordu ama bu sebep onu endişelendirmiyordu. Eğer yapay çiçekleri oraya teslim edilirse Ale Cine mağazasında sattığının iki katı fiyatına satıyordu.

Yapay çiçek satışından elde edilen geçim masrafları Baden ailesinin gelirine büyük katkı sağlamıştı. Çay kutuları ve şeker kutuları

artık boş değildi ve kumaş sıkıntısı yoktu, böylece eski kıyafetleri giyme sorunu çözüldü. Sıkı çalışmasının olumlu sonuçları sayesinde, şehirdeki mağaza onun gözünde daha güzel ve önemli göründü.

ilk başta Kraliyet Sarayı'ndan daha fazla önemsiyordu. Ancak, nihayet Saray'ı bizzat ziyaret etme şansı bulduktan sonra görüşleri değişti.

"Yapay çiçekleri doğrudan mağazalara satmamın bir yolu var mıydı? Erna bir yandan tamamlanmış çiçeklere bakarken bir yandan da ciddi ciddi düşünüyordu.

Babasıyla bir anlaşma yaparak kır evini koruyabilmiş olsa da, Baden ailesinin geçim masrafları

daha öncekinin aksine sağladığı paraya sahip olmadıkları için bir kez daha zorlandılar. Gözleri çok bozulmuş olan Bayan Greeve artık Yapay çiçekler yapmak Erna'nın göreviydi ve Erna yıllardır bu işi yapıyordu.

"Burada istediğimi yapabilirim, o yüzden tek yapmam gereken bunları satabilecek bir mağaza bulmak. Eğer bu çok zorsa, bitmiş çiçekleri Buford'a geri göndermeme ne dersiniz? Ama posta masrafları çok fazlaysa, sanırım onları Buford'a şahsen teslim edebilir ve herkesi her sezon en az bir kez ziyaret edebilirim."

Erna böyle bir sonuca vardığında hafif bir kapı çalma sesi duyuldu. Elinde büyük bir kutuyla içeri giren hizmetçisi Lisa'ydı. İçinde giymesi için yeni bir elbise ve şapka vardı.

"Bu elbise oldukça iyi, değil mi Leydim?"

Lisa kutudan çıkardığı mavi elbiseyi gösterirken sanki bir çocuğu yatıştırmaya çalışıyormuş gibi gülümsedi; Erna da gülümseyerek başıyla onayladı. Yazın ortasına gelinmiş olmasına rağmen, hâlâ

kendi standartlarına göre oldukça utanç verici bir elbiseydi. Köprücük kemiğinin altındaki teni göstermese de, o gece giydiği son elbiseye kıyasla çok daha düzgün bir elbiseydi.

"Neden yeni kıyafetler getirdin?"

"Bilmiyor muydun? Bugün Sanat Sergisi'nin açılış törenine katılman gerekiyor."

Erna ve Lisa birbirlerine baktılar, gözleri farklı nedenlerle şaşkınlıkla açılmıştı.

"Sanat sergisi mi? Ben mi?"

"Evet! Kraliyet Sanat Akademisi'nde her yaz düzenlenen ünlü bir sergi." Lisa sanki kendi işiymiş gibi sevindi ve elbiseyi Erna'nın önünde tekrar çevirdi.

"Kraliyet Sanat Akademisi."

Bu sözleri heyecanla tekrarlayan Erna'nın dudaklarına yavaş yavaş bir gülümseme yayılmaya başladı. Tek arkadaşı Pavel'in o yerle bağlantılı nostaljik ismi sayesinde.

"Belki Pavel'le tanışabilirim."

Erna bu umutla güne her zamankinden daha enerjik başladı. Kahvaltıdan sonra giyinip kuşandı ve Vikont tarafından arabaya bindirildi. Bilmediği bir şehrin manzarası bile her zamanki kadar tehditkâr gelmiyordu.

"Umarım bugün iyi olursun. Tabii aşağılanmaktan zevk alan tuhaf bir hobin yoksa."

Sanat akademisi yaklaştıkça, başından beri sessiz kalan Vikont Hardy konuştu. Hoşnutsuzluğunu gizlemeyen sesi buz gibi soğuktu.

"Evet, Vikont. Elimden geleni yapacağım."

Erna sakince mümkün olan en iyi cevabı verdi.

Ayrıca kötü bir üne sahip olduğunu da belli belirsiz hissediyordu. Son zamanlarda kendisine duyulan yoğun ilgi, çok sayıda yanlış anlaşılmaya ve spekülasyona yol açmış ve kısa sürede kesin bir gerçek olarak kabul edilmiştir. Ne kadar çok denerse

Garip damgasından kurtulmak için ne kadar çok çabalarsa o kadar derine battığını hissediyordu.

Bu yüzden bugün sonuna kadar dayanmak zorundaydı.

Erna cesaret verici sözlerle kendini hipnotize ederken, zihinsel olarak hazırlanmakla meşgulken araba durdu. Beyaz mermerden yapılmış güzel bir bina güneş ışığı altında ıslıl ıslıl parlıyor, gözlerini kamaştırıyordu.

.-:~.~ .-:~.~*

"Bayan Hardy, siz gerçekten çaresiz bir

kızsınız."

Victoria Meyer'in derin iç çekişi durgun bahçenin sessizliğini bozdu. Erna ise sanki her an yere yığılacakmış gibi bir bankta oturmuş, nefes nefese kalmıştı. Sadece biraz yürüdükten sonra nefesinin peşinden koştuğunu görmek biraz acınası ve zavallıydı .

"Buna alışmanın zamanı gelmedi mi? Daha ne kadar böyle acınası yönlerini göstermeyi planlıyorsun?"

"Özür dilerim... Elimden geleni yapacağım Kontes."

Erna dudaklarını güçlkle açabildi ve kekeleyerek cevap verdi. Açık mavi irisleri, ağlamaktan kızarmış gözleri nedeniyle daha da öne çıkıyor gibiydi. Böyle bir sahne başkalarını iğrendirse bile, çeşitli soyluların dikkatini çeken böylesine güzel bir yüz Victoria'yı daha da rahatsız etti. Olumsuz bir imajın nasıl hala cazibesinin bir parçası olarak görülebildiğini.

Bayan Hardy sadece küçük bir gülümseme ve biraz iltifatla bakışlarını kullanabilir ve farklı tipte erkekler onun emrine amade olabilirdi. Bu kadar kolay ve basit bir işi bile doğru düzgün yapamayan Erna'yı görmek Kontes Meyer'in göğsünde pişmanlığın yakıcı acısı vardı.

Sosyalleşmeye yabancı olan ve zorlanan pek çok genç kız görmüştü ama Erna Hardy bundan o kadar nefret eden ilk kişiydi ki yabancılarla konuşurken nefes almakta bile zorlanıyordu. Kontes

Meyer belki bugün buna çok iyi dayanabileceğini düşündü, ama Kont Bergen'in oğlu onunla konuştuğunda semptomlar bir kez daha başladı. Eğer bu küçük Hanımefendiye destek olup onu bahçeye çıkarmakta acele etmeseydi, Erna bugün herkesin görebileceği bir manzaraya dönüşebilirdi.

"Bunu bilerek yapmadım. Kontes, ben gerçekten... .."

"Biliyorum."

Victoria, Erna'nın gevşek alnını okşarken cümlesini kesti.

"Sadece basit bir genç hanım olsaydınız böyle davranmanızın bir önemi olmazdı. Ancak içinde bulunduğunuz koşullar nedeniyle, böyle davranmaya devam etmeniz benim ve Bayan Hardy için bir trajedi olur."

"Evet?" Leydi Hardy başını kaldırdı ve ıslak gözleriyle Kontes'e baktı.

Prenses Gladys'le kıyaslanabilecek bir güzelliğe sahip olduğu ünü Hardy ailesi tarafından bilinçli olarak yaratılmıştı ama bu aynı zamanda reddedilmesi mümkün olmayan nesnel bir gerçektir. Başından beri kızından pek hoşlanmayan Vikont Hardy'nin, onun sosyal hayata atılmasına tam destek vermesinin tek nedeni Erna'nın güzelliğiydi.

Sonuçta bu güzel bayan aslında tam bir baş belasıydı.

"Beni iyi dinleyin Bayan Hardy. Bu mesele sadece sizi ilgilendirmiyor, benim de onurum söz konusu."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kontes Meyer'in sözlerini anlayamamış gibi görünen Erna şaşkınlıkla sordu. Karşısındaki masum görünümlü kadına bakarken Victoria'nın dudaklarından derin bir iç çekiş döküldü. Başlangıçta planları ters gittiğinden beri, bu işi kabul etmekle hata yapmış olabileceği için pişmanlık duyuyordu ama sonuçta işi bırakması için artık çok geçti.

"Yabancılar sizi bu kadar korkutuyorsa, insan değillermiş gibi davranalım. Bu sözü biliyor musunuz Bayan Hardy? Bunun yerine onları kırlardaki çiçekler ya da hayvanlar olarak düşünün. Böyle düşünmek güzel olmaz mı?" Kontes ciddi bir şekilde tavsiyede bulundu.

Böyle çocukça bir öneriyi düşünmek onun için aptalcaydı, çok daha fazlası Ama Victoria çoktan aklını kaçırmıştı. Hardy Ailesi'nin kızının görkemli başarılarının üzerine çamur atmasına izin vermeyecekti.

Ön törenlerin başlama zamanı geldiğinde Victoria Meyer aceleyle yerinden kalktı.

"Önce ben içeri gireceğim, sakinleşmeyi başardığında beni takip edebilirsin. Anladınız mı?"

Bir an önce gitmesini istercesine Victoria'ya bakan Leydi Hardy başını şiddetle salladı. Kontes Meyer bugün dokuzuncu kez derin bir nefes daha alarak aceleyle bahçeden çıktı.

Erna soğuk ellerini sıkıca kavradı, birbirine sürttü ve zaman zaman nefesiyle ısıttı. Göğsündeki boğucu ağrı artık hafiflemişti, ama o yere dönmeye cesaret edemiyordu.

Sayısız göz ona bakıyordu. "Her

şey yoluna girecek."

Tanıdık bir yalanla kendini tekrar tekrar rahatlatırken dik oturmaya çabaladı. Bir mendil çıkarıp yüzünü nazıkçe sildi ve dağınık kıyafetlerini dikkatlice düzenledi. Tam o sırada, istemeden başını çevirdiği patikanın sonunda tanıdık biriyle göz göze geldi.

"..... Pavel?"

Kadın boş bir yüz ifadesiyle mırıldanırken, uzun boylu adam bahçenin derinliklerinde kayboldu. Kızıl saçları, iri bir fiziği ve

Tanidik bir sırt; açıkça hatırladığı Pavel Lore'un figürüydü.

"Pavel!" Aceleyle tanidik ismi seslendi ve oturduğu yerden kalktı.

Taş döşeli patika boyunca koşan aceleci ayak sesleri, yaz ortasında bahçenin durgun atmosferini sarsmaya başladı.

◆Beyaz Kurt◆

.-:.-.◆.-:.-.

Tanımadığı bir ismi haykıran bir kadın sesi Bjorn'u uykusundan uyandırdı. Zaman geçtikçe daha da netleşen ses, gözlerini açar açmaz aniden kayboldu. Geriye kalan tek şey başının üzerindeki yemyeşil ağacın yapraklarının yumuşak hışırtısı ve yakındaki küçük bir çeşmeden akan suyun sesiydi.

Yumuşak bir iç çekişin ardından kayıtsızca gözlerini kapattı ve aniden bilinmeyen kadının sesi bir kez daha duyuldu.

"Pavel!"

Kadın küçük bir kuşun cıvıltısını andıran bir sesle birinin adını haykırdı.

"Pavel mi?"

Gözleri kapalı bir şekilde bilinmeyen ismi fısıldarken, yaprakların arasından süzülen güneş ışığının oluşturduğu küçük noktalı desenler Bjorn'un yüzünde dalgalanıyordu. Bu sırada, bilinmeyen kadının sesi daha da yakınlaştı. Onun sesini dinlerken, çok narin ve neşeli bir kadın olduğunu anlayabiliyordu.

Kaderine boyun eğmiş gibi isteksizce gözlerini tekrar açtı. Geceyi kâğıt oynayarak geçirdikten sonra dinlenememişti çünkü hemen ardından bu sıkıcı etkinliğe katılması gerekiyordu. Odadan gizlice çıkmayı ve gizli bir yerde kestirmeyi planladı ama yanlış yeri seçmiş olmalı ki planları suya düştü.

Elini gözünün zonklayan köşesine yoğun bir baskıyla bastırırken, özenle hazırlanmış planını mahveden asıl suçlu nihayet ortaya çıktı. Mavi elbiseli, minyon bir kadındı.

Erna Hardy.

Lanetli isim aniden aklına geldi. Aynı anda, etrafına bakınan söz konusu hanımefendi aniden banktan aşağı düştü. Erna karşı bankta yatan adamı henüz fark etmemiş gibi asık bir suratla ayak parmaklarına baktı. Ayaklarının altından çıkan ayakkabılar elbisesinin etekleri bir bebeğinki kadar küçüktü.

Hâlâ bankta yatan Bjorn onu dikkatle izliyordu. Aceleyle bir yere koşarken uzun süre nefes nefese kalmıştı. Elbisesinin önünü süsleyen kurdelenin arasından, adımları boyunca salınan uzun kahverengi saçlarına doğru ilerleyen bakışları, hafifçe aralanmış yumuşak dudaklarında durdu. O anda aniden başını kaldırdı.

Gözleri şaşkınlıkla açılmış bir halde Bjorn'a bakan Erna, gecikmiş bir çığlık atarak aniden ayağa kalktı. Dük bu büyüleyici sahneyi ilgiyle izledi; Leydi Hardy sanki bir suçluyla karşılaşmış gibi davranıyordu, oysa başkasının saklandığı yere giren kendisiydi.

"... ... Özür dilerim, özür dilerim."

Güçlkle çıkardığı sesiyle endişeli bir şekilde özür diledi. Başını öne eğme hareketi nedeniyle dalgalanan şapkasındaki tüy süslemeler, farkında olmadan gülümsemesine neden oldu.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim, Ekselansları."

Eğilerek tekrar tekrar özür dileyen Erna, telaşla arkasını döndü ve bir kez daha ondan kaçmaya başladı. Bjorn sessizce gülümseyerek onun kaçışına baktı ve sonunda oturmaya karar verdi.

Onu görür görmez kaçan Leydi Hardy'yi oldukça eğlenceli buluyordu. Ancak bunu aynı zamanda sinir bozucu da buluyordu.

"Beni her gördüğünde neden kaçıyor ki?" "Ben ona bir şey mi yaptım?"

"Açık konuşmak gerekirse, onun yüzünden bunca zaman çektiğim acılar yüzünden kaçan ben olmalıydım."

İsteksizce, inleyerek tepesindeki ağaç gövdesine baktı ve sonunda banktan kalkmaya karar verdi. Çıkardığı ceketini giyip gevşeyen kravatını düzeltirken içinden taşan kahkahanın hala devam ettiğini fark etti.

"Bahçenin bu ücra köşesine sevgilisiyle gizli bir randevu için mi gelmişti?"

Bjorn kol düğmelerini yeniden iliklerken bir süre önce Leydi Hardy'nin seslendiği ismi hatırladı. Muhtemelen bu bahçede buluşmak için birbirlerine söz vermişlerdi. Birden aklına Leydi Hardy'ye inanan o aptallar geldi. Hardy birkaç gün önce masum bir yavru geyikti ve tanışmayı planladığı o şanslı adama bir parça acımişti.

O zavallı adamlara başsağlığı dilerken ağaç gölgesinden uzaklaşmaya başladı. Tam o sırada yerde bir şey fark etti
Leydi Hardy'nin bir süre önce durduğu yerde.

Gözlerini kısarak yavaşça bilinmeyen nesneye yaklaştı ve onu aldı. Üzerinde adının yazılı olduğu beyaz dantelli bir mendildi bu.

.-.-. ✧ .-.-.

Gladys Hartford, açılış töreninin sonuna doğru, Kraliyet Sanat Akademisi Müdürü'nün bu sanat sergisinde ödül kazanan yeni sanatçılara ithafen yaptığı kutlama konuşması sona erdiğinde geldi.

Konuşmanın sonunda alkışlamaya hazırlanan konukların gözleri şimdi Gladys'e odaklanmıştı. Kraliyet Çifti ve Taç

Masanın başında oturan Prens, geç gelen konuğun geldiğini kısa sürede fark etti. Leydi Hartford utanarak etrafına bakınırken sessizce odaya girdi ve soyluların çoğu Sanat Merkezi müdürünü geç de olsa alkışlarken bile gözleri Prens'in üzerindeydi.

İlgi odağı olmasına rağmen Gladys, gözleri zaman zaman dalgalanırken sakinliğini korudu. Kalabalığın ortasında yavaş ama zarif bir şekilde yürürken zarif bir gülümsemeyle duruşu, rahatsız olmayan duygularını açıkça gösteriyordu. Bir Prens olarak hayatı boyunca bu şekilde yaşadığı için vücudunun çok çaba sarf etmeden bile hatırladığı bir alışkanlık haline gelmişti.

Konuklar Prens Gladys'in Kral Phillip'in önünde kibarca eğilmesini hayranlık ve pişmanlık karışımı bir duyguyla izlediler. Konuşma bittikten sonra herkes sergiyi dolaşmakta özgürdü ama şu anda gerçekleşen heyecan verici gösteri nedeniyle kimse salondan ayrılmamıştı.

"Prens Gladys'in güzelliği hala nefes kesici, zarif endamından bahsetmiyorum bile. Grandük'ün şatosunu da ziyaret ettiğini duydum. Siz olsanız
Sana tüm bunları yaptıran bir kocadan nefret mi ediyorsun?"

"Yine de bir zamanlar bir çifttiler ve aralarında bir de çocuk vardı. İlişkilerini tamamen kesmek ne kadar kolay olabilir ki?"

"Böyle trajik bir olay olmasaydı, Prens Gladys kesinlikle Majesteleri kadar büyük bir Kraliçe olmak. Düşündükçe Grandük'ü daha fazla anlayamaz oldum. Ne halt etmeye
Böyle bir eşle böyle korkunç bir şey yapmak? Hatta sonunda taht üzerindeki hakları bile elinden alındı. "

Sesleri grubun çalmaya başladığı müziğe uyum sağlayan konuklar arasında alçak sesle fısıldaşmalar hızla yayıldı. Erna odanın köşesindeki saksı palmyenin yanında sessizce dururken bakışları misafirin gözlerinin odaklandığı yere dikilmişti. Gazetelerdeki ve dergilerdeki resimlerinden aşina olduğu prenses

Lisa'nın ona verdiği hediye, hayal ettiğinden çok daha ağırbaşlı ve güzeldi.

"Majesteleri nasıl olur da böyle bir eşle ilişki yaşayabilir?"

Erna, yatakta yatan adamı hatırlayınca istemsizce kaşlarını çattı. bahçedeki taş bank. Neyse ki, yakın arkadaşının adı bir kez daha aklına gelince tatsız anılar uzun sürmedi.

Pavel.

Belli ki Pavel'di...

ılgınca onun peşinden koştu ama sonunda sadece özlediği sevgili arkadaşının arkasını görebildi. On yılı aşkın bir süredir arkadaşı olduğu için hata yapmasına imkân yoktu. Kolaylıkla Sadece sırtını görebilse bile onu tanıyabilirdi.

Erna gözlerini temkinli bir şekilde kaldırdı ve bir kez daha etrafına bakındı. Kalbi Pavel'le nihayet burada karşılaşabileceği umuduyla çarpmaya başladı ama bu heyecan ve umudun korkuya dönüşmesi uzun sürmedi.

Zihninde, misafirlerin gözlerinin kendisini dikizlediğini hissetmekten kendini alamadı. Birden göğsünün endişeyle sıkıştığını ve düzgün nefes almasının zorlaştığını hissetti. Erna titreyen elini sıktı Ellerini kaldırdı ve kendisinden daha uzun olan palmiye ağacına yaklaşarak kkk bedenini ağacın yapraklarının arkasına saklamaya çalıştı.

"Burada hiç insan yok. Sadece hayvanlar ve bitkiler..."

Kontes Meyer'in kendisine verdiği saçma tavsiyeleri ciddi ciddi düşündü. İnce ge bayanlar ormanda koşan gelinciklere, pasaklı suratlı yaşlı beyefendi kızgın bir kaza ve parlak kırmızı kurdeleli koyu yeşil elbiseli kadın da meyve veren bir porsuk ağacına dönüşmüştü.

Saçma hayal gücü kısa süre sonra beklenmedik bir şekilde ona bir istikrar duygusu getirdi. Vücudu hala titriyor ve terliyor olsa da, bu durumdan kaçınmayı başardı.

panik nedeniyle nefes alamamanın acısını yaşıyordu.

Nihayet bir süreliğine de olsa nefes alabildiğinde, konuk kalabalığının içindeki kargaşayı fark etti. Prens Bjorn artık salonun girişinde duruyordu ve Veliaht Prens'i selamlayan Prens Gladys de kısa bir süre sonra Grandük'ün varlığından haberdar oldu.

Prens Bjorn bir an durdu ve kısık gözlerle Prens Gladys'e baktı ve kısa bir süre sonra salona girdi. Erna da seyirciler arasına katıldı ve nefes nefese Prens'in vakur duruşuna baktı.

"Bir kurt.

Telaşsız adımlarla salonu yavaşça geçen prene bakarken aklına beklenmedik bir anda böyle bir düşünce geldi.

"Bana o zarif hayvanı hatırlatan bir adam olduğu kesin, sanırım.

Tıpkı Dinyester Kraliyet Ailesi'nin armasındaki gibi güzel ve görkemli beyaz bir kurt.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn yavaş bir adımla ilerlerken Gladys'e baktı. Mevcut durumun ve eski karısının niyetinin ne olduğunu anlamak onun için zor değildi. Görünüşe göre fazla kaygısızdı, son konuşmalarından sonra ne istediğini zaten anladığını düşündü.

"Sanırım hâlâ çok açık ve tipik biri.

Yüzünde belirgin bir gerginlik olsa da Gladys onu gördüğünde yine de umutlandı; bu durum onu güldürdü. Lechen'e dönüşünün Kral Lars'ın isteği olmadığını söylemek, eğer yeterince aptalsa, samimi görünüyordu. Aslında o kadar saf biriydi ki yalan söylemek onun yapamayacağı bir şeydi. Ancak o saf ve masum Prens, Büyük Dük'e yalandan daha aşağılık ve sorumsuzca olan bazı gerçekleri öğretti.

Bjorn, babası, annesi ve Leonid'in sert yüz ifadelerini inceleyerek salonun ortasına geldi. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı ve avizenin göz kamaştırıcı ışığı onun dik ve ağırbaşlı figürünü sarıyordu.

Prenses Hartford'la olan ilişkisi her ikisi için de oldukça adil bir anlaşmaydı ve bunu temiz ve özlü bir şekilde sona erdirdiler.

Bu görüşü hâlâ değişmemişti ama Gladys yeni bir oyun başlatmak isterse durum değişirdi. Kendisinin acı çekmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu, özellikle de bunun nedeni Gladys Hartford'un kendisiyse. Birdenbire bir bayan dikkatini çekti.

Grandük bakışlarını saksıdaki palmiye ağacının yanında saklanan Erna'ya çevirdi. Düz bir çizgi halinde sıkıca kapalı olan dudakları, cebindeki mendili hatırlayınca usulca kıvrıldı.

'Ne kadar bariz ve sıkıcı bir numara'

Bu hanımefendinin niyeti onun için çok açıktı. Utanç verici planlar yapmakta bu kadar iyi olduğunu görünce, bu Leydi Hardy'nin de iyi tanıdığı bir prenses kadar açık ve tipik olduğu anlaşılıyordu.

'O halde onun kadar avantajlı başka bir oyun taşı yok.'

Nihayet iç dünyasında net bir sonuca varan Bjorn, tereddüt etmeden bir adım attı. Yavaşça Gladys'in durduğu yere yaklaştı, aniden başka bir yöne döndü ve bu da tedirgin kalabalığın bir kargaşaya girmesine neden oldu. Yakında kötü bir şey olacağını anlayan Erna bir adım geri çekildi ama Prens onun anlamsızca yarattığı boşluğu hızla daralttı.

Hem akranlarıyla girdiği bahiste hem de Gladys'le oynadığı oyunda kazanan el Leydi Hardy ise tereddüt etmesi için hiçbir neden yoktu. Verebileceğinizi verin ve

Hak ettiğinizi alırsınız, kumar böyle oynanır. Bahsetmiyorum bile,

Ayrıca başkalarının kolay ve temiz bir işlem yapabileceği biriydi.

Bahsin başlangıç noktasının bugünkü sergi, final savaşının yapılacağı günün de kürek yarışmasının yapılacağı gün olması kararlaştırıldı.

Bjorn, girdikleri bahsin içeriğini dikkatle hatırlarken son birkaç adımda Erna ile arasındaki boşluğu kapattı.

Kürek yarışması her yaz, yılın en uzun gününde yapılırdı ve bu gün boyunca Lechen'in dört bir yanında çeşitli festivaller düzenlenirdi. sıcak mevsimi kutladı. Sossyete için yazın en önemli olayı olduğunu söylemek abartı olmaz, o sezon için kutlanan en büyük ve en renkli etkinlikti.

Schwerin Yaz Festivali'nin en önemli özelliği, yazın sona erdiği gece Avit Nehri üzerinde yapılan havai fişek gösterisiydi. Havai fişekleri bir teknede birlikte görmenin çiftler arasında uzun süreli bir ilişki sağlayacağına dair çocuksu efsaneye inanan çok sayıda genç aşık sayesinde, etkinlik sırasında şehirde her zaman tekne kıtlığı yaşanırdı.

O özel günde, Erna ile birlikte tekneye binen kişi bahsin kazananı olmak. Kendisinin biraz pislik olduğunu düşünüyordu ve bu görüşünün şu an itibarıyla hala çok farklı olmadığını kabul ediyordu ama sonuçta Bjorn Dniester katıldığı her bahsi kazanmak zorundaydı.

Bu onun için de kötü bir anlaşma değildi, çünkü prestiji biraz daha yükselecekti Prens Bjorn'un kur yaptığı biri olduğu söylentisi yüzünden. Leydi Hardy'nin suç ortağı Kontes Meyer'in amacı da zaten bu değil miydi? Onunla evlenmek için yanıp tutuşan daha fazla teklif sahibi çıkarsa, ölmek üzere olan yaşlı Kont'tan çok daha iyi bir damat bulabilirdi.

"Buyurun, genç bayan."

Bjorn minyon kadına dostane gözlerle baktı, sesi güç doluydu, sanki diğer konukların onu duymasını istiyordu. Altında durmak

Erna onun gölgesini görünce şaşkınlıkla iri yuvarlak gözlerini kırpiştırmaktan kendini alamadı. "Bunu bahçede bırakmışsın."

Leydi Hardy ile göz temasını sürdürürken başını öne eğdi ve yavaşça çıkardığı mendili kasıtlı olarak uzattı.

❖Makul İşlemler❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna nihayet mendilin bir köşesine işlenmiş isminin baş harflerini gördüğünde yüzü kıpkırmızı oldu.

".....teşekkür ederim." Bir süre sonra titreyen elini uzattı ve mendili aldı. Kadının bilmeden, kasıtlı olarak geride bir şey bırakma klasik şemasını gerçekleştirmesini inanılmaz buluyordu.

Bjorn ise onun tepkisini büyük bir ilgiyle izledi.

Değerini artırmak için bedenini kullanmaya çalışan cüretkâr bir kadındı ve aynı zamanda Tara Bulvarı'nda yürüyüşler yapan biriydi. rustik bir elbise giyyordu. Şu anda bu yüzlerden hangisinin gerçek Erna Hardy olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Bir dereceye kadar, bu entrikacı kadın tarafından kandırılan aptallar onun şu anki durumunu anlayabilir gibi görünüyordu çünkü en azından yüzeyde gerçekten de bu dünyada eşi benzeri olmayan masum ve saf bir kadın olarak görünüyordu.

"Bu tabloları birlikte değerlendirme şerefini bana bahşeder misiniz, Genç Hanım?"

Misafirin dikkatinin artık sadece ikisinin üzerinde yoğunlaştığını fark edince saygılı bir tavırla elini uzattı. Bir süre önce kaçmak için fırsat kollayan Erna'nın yüzü şoktan solacak kadar irkildi. Dudakları son derece kırmızı görünüyordu ve soluk beyaz teninde daha çok göze çarpıyordu.

"Ben mi?" Erna cevap verecek sesi bulamadığı için sorusunu mırıldanırken, adam sakın bir gülümsemeyle ona bakmaya devam etti.

"Hadi, gidelim." Kadının hareketsiz elini tuttu ve koluna taktı.

"Madem benden bu kadar çok yararlanmak istiyorsun, şimdi beni istediğin kadar kullanabilirsin. Bu kadar düzgün ve adil bir işlem bulamazsınız."

Bjorn Erna'ya sevgiyle eşlik etti ve galeriyi gezmeye başladı. Gürültülü seyirciler arasında Gladys hayalet gibi bembeyaz kesilecek kadar şaşırmıştı. Lechen Krallığı'nın sevgili Veliaht Prensesi olarak günlerini geçirirken Bjorn ve eşi kadar güzel görünmesi gerektiğini düşündü.

Daha sonra öğrendi ki, ilişkisi hakkındaki hikâye daha gece olmadan tüm şehre yayılmıştı.

Prens Bjorn'un, eski kocasını affetmek için Lechen'e gelen Prenses Gladys'in önünde başka bir kadınla oynadığı söyleniyordu. onunla yeniden bir araya gelmek. Üstelik diğer kadın aslında yakında para uğruna evlendirilecek olan Erna Hardy'nin ta kendisiydi. Elbette kendisine yöneltilen spekülasyonlar ve suçlamalar ne olursa olsun umurunda değildi ve bu söylentileri tamamen görmezden geliyordu. Gladys'le yeniden bir araya geleceği söylentisi dışında hiçbir söylenti onu korkutacak kadar rahatsız edici değildi.

Bjorn, Erna'nın zayıf bir şekilde direnen kolunu tutan eline güç verdi. Birden başını kaldırdı ve uzun, sık kirpiklerle çevrili yuvarlak mavi gözleriyle ona baktı; gözleri ona bir oyuncak bebeği hatırlatıyordu. Ancak güzel gözlerini ona diktikten bir süre sonra başını tekrar eğdi; sanki kendisine daha fazla zarar gelmeyeceği sonucuna varmıştı.

Kadının sessizce onaylamasıyla birlikte, konukların dedikodusunu yapacakları yeterli gösteriyi sağlamak için kaskatı kesilmiş kadını yavaş bir tempoyla kalabalığın arasından geçirdi.

"Y-O-U! Seni piç!"

Başını uzunca bir süre onları takip eden ısrarcı bakışlara çeviren Bjorn, kendisine küfürler savuran Peter'ı gördü.

"Hey! Sen de mi yapacaksın? Ciddi misin?" Peter bakışlarıyla şaşkınlık içinde sordu.

Bjorn tereddüt etmeden çenesini kaldırdı ve yanındaki telaşlı kadına baktı. Erna onun varlığını tamamen görmezden gelerek sadece ileriye bakarak yürüyordu. Yanakları, kulak memeleri ve gözlerinin kenarları, tıpkı yeni olgunlaşmış ve yenmeye hazır bir elma gibi kırmızıya boyanmıştı.

* _ _ _ _ *

"Bu kadın da kim?" Philip Dniester karısına sorarken yüzü utançtan sertleşmişti. Sonunda, Bjorn ve Gladys'in ilişkisinin en kötü sonuçlarından kaçınmıştı ama şu anda misafirin ağzından yayılan dedikodular göz önüne alındığında, mevcut durumun çok iyimser olduğunu söylemek zordu.

"Ben Erna Hardy, baba." Louise Kraliçe adına çok kızgın bir yüz ifadesiyle cevap verdi.

"Kraliyet Balosu'nda diğerlerinin dikkatini çekmek için Ağabey Bjorn'u kullanan Vikont Hardy'nin genç kızı." Louise'in eklediği açıklama Kral'ın yüzünü daha da kararttı. Aralarında geçen hikâyeyi sessizce dinlemekte olan Kraliçe bakışlarını İkisinin kaybolduğu salonun girişinde.

"Bjorn'un Gladys'in selamını kabul etmek istemeyeceğini düşünmüştüm ama bu şekilde sonuçlanacağını tahmin etmemiştim. Arkasını dönüp gitmesi çok çocukça."

"Belki de bu kadar utanmaz olabilir? Sadece bir mendil! Böylesine bariz, düşük seviyeli bir numaraya Ağabey'den başka kim kanar ki?"

"Sözlerine dikkat et Louise. Etrafımızda bir sürü kulak var. an." Isabel Dniester tedirgin kızına yumuşak ve güçlü sözlerle hatırlattı. Daha fazlasını söylemek istedi ama Louise inadını sürdüremedi ve sonunda geri çekildi.

"O kız hakkında daha fazla araştırma yapmam gerekiyor." Louise'in kocasına döndüğünü teyit ettikten sonra Isabel Dniester sesini alçalttı ve fısıldadı.

"Belli ki yapmamız gereken bu, değil mi?" Kibar ve nazik bir gülümsemeyle kocasına baktı.

Kral, beklendiği gibi, karısının kararına karşı çıkmadı.

.-:~.~.~.~.~.

"Lütfen önce geri dönün, Ekselansları" Erna son sergi odasına vardıktan sonra ağzını zorlukla açtı. Bu oldukça cesur bir ifadeydi, çünkü birlikte yürümeye başladıklarından beri ona isteyerek söylediği ilk cümleydi. Sonunda, şimdiki partneriyle konuşmakta zorlandığı zamanlarda bile bu sözleri söylemeye devam etti.

Bjorn, az önce önündeki tabloya bakan minyon kadına baktı. Erna ise şimdi boynu dik bir şekilde ona bakıyordu. Korkuyla kaçtığı zamanların aksine, gözleri kararlı ve kararlılık doluydu.

"Artık tüm resimleri gördüğünüze göre, önce içeri dönmelisiniz, Ekselansları. Ben burada biraz daha kalacağım." Sanki anlamayacağından endişe ediyormuş gibi sözlerini yavaşça bir kez daha tekrarlardı.

"Neden?" Büyük Dük'ün bakışları, sinirlerini garip bir şekilde uyaran mavi gözlerinde durdu, gözleri göğsüne, oradan da yarı saydam soluk teninin altında mavi kan damarlarının yansıdığı ensesine doğru gitti. Tüm bu süre boyunca Erna gözlerini kaçırmadı ve ona bakmaya devam etti.

"Yalnız görebileceğim bir resim kaldı mı?" "Hayır.

Öyle demek istemedim."

"O zaman?"

"Tabloları birlikte görmek istemiştiniz. Şimdi bütün resimleri gördük. resimler sergileniyor, sanırım benim rolüm sona erdi." Sesi, hoşnutsuzluğunu göstermeye çalışır gibi sertti ama ne yazık ki ona hiç de tehditkâr görünmüyordu.

Bjorn kendilerini buraya kadar takip eden seyircilere şöyle bir göz attıktan sonra aniden ortağına doğru bir adım daha yaklaştı. Onun bu ani hareketi karşısında irkilen Erna hızla geri çekilmeye çalıştı ama Bjorn'un kolu ondan biraz daha hızlıydı ve kaçamadan onu yakalamayı başardı.

"Burada kal." Başını salladı ve ona fısıldadı. "Bize bakan

birçok göz var." Devam etti.

Erna onun ne demek istediğini anladı ve bakışlarını takip ederek kısa sürede uysallaştı. Uzaktan bakıldığında, aralarındaki etkileşim bir çift muhabbet kuşu gibi oldukça sevecen ve gizemli olmalıydı.

"Kızgın mısın?" Yumuşakça fısıldadı. Yüzündeki muzip ifade olmasa, onun duyguları için endişelendiğini düşünebilirdi.

"Kızgın değilim." Erna da sesini alçaltarak cevap verdi. Belli ki yalan söylüyordu ve onu kandırmak için takındığı sevimli kaş çatma ifadesi onu güldürdü.

"Gerçekten mi? Yine de gözlerime kızgın görünüyorsun?"

"Kızgın değilim, Majesteleri." Gözlerini sımsıkı kapatarak bir kez daha inkâr etti. "Kraliyet balosunda da Ekselanslarına çok sorun çıkarmıştım, sanırım bugünkü olay o hatayı telafi etti."

"Hata mı? Uydurma mı?" Daralmış gözlerle, sanki onun sorunlarıyla ilgileniyormuş gibi davranan bayana baktı.

"Kızgın olduğumu kabul ediyorum çünkü Bayan Hardy'nin davranışları nedeniyle son günlerde sıkıntı içindeydim. Yani, bana nihayet Bayan Hardy'nin ne yaptığını anladığınızı mı söylüyorsunuz? geçmiş eylemlerinizin sonuçları?" "... .."

."

"Daha önce olanları telafi ettiğinizi düşündüğünüze göre, şimdi ödeştik mi? Bu nasıl bir hesaplama?"

"... .."

"Gerçekten de çok entrikacı bir kadınsınız." Çenesini kapalı tutan Erna'ya bakan Bjorn farkında olmadan kahkahalara boğuldu. Karşısındaki bu kadın çekingen görünse de, sonunda söylemek istediğini söyleyecek cesarete sahipti.

Ne de olsa bu tür insanlar, uysal görünseler de, onları yeterince iyi tanırsanız aslında birer canavardılar.

"Kabul ediyorum. Sanırım makul bir anlaşmaydı." Başını salladı ve sonunda gitmesine izin vermeye karar verdi. İstedliğini zaten almıştı, o yüzden bu noktada şimdilik onun gitmesine izin vermekte bir sakınca görmüyordu. Ta ki Erna'nın sonunda onun pençelerinden kurtulduğu için rahatladığını açıkça belli eden yüz ifadesini görene kadar.

Bjorn, bir anda göğsünde kaynayan öfkeyle, dantel eldivenlerle süslü küçük elini aniden kaptı. Erna az önce ne olduğunu ancak dudakları elinin arkasına değdikten sonra fark etti.

Sessiz sergi salonu, bir yandan tabloları takdir ediyormuş gibi yaparken bir yandan da gizlice onları izleyen konukların haykırışlarıyla çınladı. Büyük Dük bu kargaşaya aldırmadı ve bir kez daha kibarca eğilerek Erna'nın elinin arkasını bir prenses gibi öptü.

"O halde sizi bir kez daha görmek için sabırsızlanıyorum Bayan Hardy." Sanki sevgilisiymiş gibi tatlı bir veda bıraktıktan sonra nihayet ayrıldı. Erna'nın kendisine şaşkınlıkla bakarken kıpkırmızı olan yüzünü görünce göğsü nihayet biraz daha hafifledi.

Bjorn sergi salonundan pişmanlık duymadan ayrıldı ve beklendiğı gibi Peter ve arkadaşları onu koridorda bekliyorlardı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Ona ne söyledin? Tekrar görüşmeyi düşünüyor musun?" *"İlgilenmiyorum, kıçımın kenarı!* Yine de burada üstünlüğü ele geçiriyorsun" dedi Peter alaycı bir tavırla, cevap olarak tek bir kelime bile etmeden koridorda yavaşça yürümeye devam eden Bjorn'un arkasından.

"Gerçekten bize katılacak mısınız? Bizden zaten o kadar çok para çaldın, kazanmamıza izin vermek senin için çok mu büyük bir kayıp? Elinize geçmezse herhangi bir ödölün boşa gideceğini mi düşünüyorsunuz?" Leonard da Büyük Dük'ün sorgulamasına katılmaya karar verdi.

"Sonunda o hissenin yarısı benim olmalıydı, değıl mi? Bu pis bahsi başlatmamış olsaydınız kazanacağım ödöl bu olacaktı."

Bjorn'un cevabı Leonard'ı şaşırttı, çünkü sonuçta aptalca bahse girmeseydi gerçekleşmesi muhtemel senaryo bu olacaktı.

"şu piç kurusuna bak. Hayatta daha fazlasına sahip olanlar sonunda en korkutucu olanlardır, saf para arzusuyla yanıp tutuşan bir piç." Peter haykırdı ve şaşkınlıkla dilini dışarı çıkardı.

"Kazık çok değerli olduğu için herkesin önünde başka bir kadını baştan çıkarmak, sanırım zengin olmak istiyorsan böyle bir hayat yaşamak zorundasın. Bu arada, şimdi ne yapacaksın? Herkes seni ölümüne lanetliyordur herhalde." Leonard sordu.

"Ne fark eder ki?" "Peki ya

Bayan Hardy?"

"Erna Hardy için bu kadar endişelendiğin için mi böyle bir iddiaya girdin?"

Bjorn, akranının küçük sempatisini alaycı bir ifadeyle kesip attı. Ne diyeceklerini bilemeyen soylular kalabalığı bakışlarını kaçırdı. Sonunda, tam zamanında gelen Kraliyet Sanat Akademisi müdürü sayesinde aralarındaki sessizlik çok uzun sürmedi. Prens'i bulan müdür aceleyle yanına yaklaştı ve ona yanında ge bir adamla birlikte selamlaştı.

"Bu Pavel Lore, bu sanat sergisinde birincilik dln kazanan öğrencim. Kendisi sanat akademisindeki en umut verici yetenek, bu yüzden onu Grandük Hazretleri ile tanıştırmak istedim."

Sanat merkezinin başkanı gurur dolu bir gülümsemeyle öğrencisini tanıttı. Ge adamın gözleri Büyük Dk'le karşılaştığında, tevazu göstererek başını bir kez daha eğdi. Kızıl saçlı adam, bir sanatçıdan ziyade bir askere daha yakın bir izlenime sahipti.

Bjorn onların selamlarına uygun bir nezaketle karşılık verdi. Ne de olsa sanat onun ilgi alanının dışındaydı ama yine de saygısını göstermesi gerekiyordu. Krallığın kültürünü yeni bir çağa taşıyabilecek yetenekli bir ressamın kim olduğunu anlamak onun işi değildi. Ancak, eğer eserlerinin fiyatı yükselirse, o zaman bu onun için farklı bir mesele olurdu.

İki kişiyi kısa bir sessizlik içinde arkasında bırakarak yoluna devam etti. Koridorun sonuna ulaştığında, o ge sanatçının adını ilk kez duymadığını nihayet hatırladı

"Pavel..."

Aniden duran Bjorn, tanıdık ismi bir kez daha seslendi. Bu, tanıdık bir bayanın bir yandan hevesle seslenirken bir yandan da bahçede dolaşıyordu. Saçma sapan şakalar yaparak onu takip eden Peter ve yanındakiler aynı anda yürümeyi bıraktı.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Leonard merakla sordu ama Bjorn onu duymazdan geldi ve cevap vermedi. Bunun yerine başını çevirdi ve az önce yürüdükleri yola baktı. Sanat Yönetmeni ve Pavel Lore koridorun sonundaki sergi odasına henüz girmişlerdi, onu geride bıraktığı sergi odasına.

❖Bekarlığa Veda Gecesi❖

.-:.-.❖.-:.-.

Ölümlü dünyada yolunu kaybetmiş ruhani bir peri gibi güzel bir hanımefendi sergi salonunun ortasında boş boş duruyordu.

Etrafını nefes kesici sanat eserleri süslüyordu ama hanımefendinin bakışları sadece birbirine kenetlenmiş ellerindeydi. Tabloları takdir ediyormuş gibi yapıp gizlice ona bakan misafirlerin gözlerinde ise gizlenemeyen küçümseyici bir merak vardı.

Salona yeni girmiş olan Pavel, güzel kadını görünce olduğu yerde durdu. Garip bir deja vu duygusu hissetti ve yardım edemedi ama onun tanıdık biri olduğunu hissetti. Tanıdık uzun kumral saçlar, minyon bir vücut, soluk beyaz bir ten ve berrak mavi gözler...

"Erna mı?"

Kendisi için çok değerli olan bu ismi dikkatle söylediğinde bile Pavel ikna olmaya hazır değildi. Sonunda, başını kaldıran tanıdık kadınla göz göze geldiği anda hissettiği şaşkınlık daha da büyüktü.

"Pavel!"

Ona kuşkuyla bakan Erna'nın yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Bir anda tüm konukların dikkati onların üzerinde yoğunlaştı ama o bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sanat Merkezi'nin şaşkın Müdüründen hemen izin istedi, ardından aceleyle Erna'ya yaklaştı ve soylu bir aileden gelen genç bir hanıma yakışır bir nezaketle onu saygıyla selamladı.

"Uzun zaman oldu, Bayan Hardy."

Pavel, yüzünde şaşkın bir ifade olan Erna'ya gizlice bir bakış gönderdi. Şu anda etraflarında çok fazla göz vardı, bu yerde ilişkileri hakkında daha fazla bilgi vermeye gerek yoktu.

'Şşt...'

Soru sormak üzere olan Erna'ya kısa ve kararlı bir uyarıda bulundu. Erna ona kısık gözlerle baktı ve bir süre sonra küçük bir iç çekişle geç de olsa başını salladı. Sergi salonundaki herkesin dikkati hâlâ ikisinin üzerindeydi.

"Ah... Evet. Gerçekten de uzun zaman oldu Bay Lore."

Garip davranışıyla Pavel'e sempati duyuyordu. Ancak, bu garip anda bile gözleri hala gizlenemeyen bir sevinçle doluydu.

'İ Sanırım Pavel doğru olanı yaptı...'

Arkadaşıyla beklenmedik bir şekilde yeniden bir araya gelmelerinden duyduğu bariz mutluluk, o kötü prensin kalbinde bıraktığı hoşnutsuzluğu sildi. Şimdi geriye kalan tek şey Pavel ve uzun bir aradan sonra nihayet eski bir dostu görmenin sevinciydi. Tek arkadaşıyla buluştuktan sonra hissettiği rahatlama ve huzur, Erna'nın bu şehre geldiğinden beri içinde taşıdığı yalnızlığı ve endişeyi bir anda fark etmesini sağladı.

"Seni görmek güzeldi. Tekrar görüşeceğiz."

Pavel arkasını dönmeden önce ona cesaretlendirici bir söz fısıldadı.

"Seninle irtibata geçeceğim."

Hemen parlak bir gülümsemeyle ekledi, arkadaşı Pavel Lore'un gülümsemesiydi bu, çok iyi hatırlıyordu. Bağlamından koparılabilecek kelimeleri dikkatsizce söylemekten kaçınmak için dudaklarını büzdü ve bunun yerine küçük bir baş sallama hareketiyle karşılık verdi.

Bir kez daha kısa bir gülümseme gönderdikten sonra, kendisini bekleyen yaşlı beyefendinin yanına döndü. Daha sonra bu adamın açılış töreninde konuşma yapan Sanat Enstitüsü Müdürü olduğunu hatırladı. Pavel'i soylularla tanıştıran adamın yüzünde öğrencisiyle duyduğu gurur gizlenemezdi.

Erna gülümseyerek sessizce sergi salonunu terk etti. Yeniden bir araya gelmelerinin kısa sürmesine üzüldüğünü itiraf etti ama yine de tanışmalarının iyi bir şey olduğunu düşünüyordu, özellikle de Pavel'in geride bıraktığı sözü hatırladığında. Yakında tekrar buluşacaklardı ve sevgili dostuna söylemek ve paylaşmak istediği pek çok şey vardı.

O anki neşeli ruh halini yansıtan dik duruşuyla sergi salonundan çok daha hafif adımlarla çıkmaya başladı. Düzenli ses Hafif güneş ışığının aydınlatığı koridorda ayak sesleri yankılanırken merdivenlere doğru ilerledi. Ancak bu keyifli an, Majesteleri'nin anıları azgın bir sel gibi aklına geldiğinde aniden sona erdi.

Adamın öğleden sonra güneşini andıran altın sarısı saçları ve incecik gri gözleri birden aklına geldi. Elinin tersini öptüğü o unutulmaz an sırasında, adamın gri gözleri doğrudan ona bakıyordu.

Sonunda adam onu böylesine zarif ve kibar bir jestle aşağılamış ve hiç pişmanlık duymadan ona Prenses'in yerine geçmiş gibi davranmıştı.

Erna kaşlarını çatarak elinin tersiyle prensin dudaklarının değdiği yeri sildi, sanki o anıyı siliyormuş gibi. Eldiven giymiş olmasına rağmen, prensin dudaklarının eline değdiği andaki tuhaf ve nahoş his aklından çıkmıyordu. Sonunda, elinin arkasını iyice ovmak için bir mendil bile kullandı. Bu sadece basit bir jestti ama yanaklarının utanç ve öfkeden yanmasına engel olamadı. Eğer yapabilseydi, o tatsız anıları kafasından tamamen silebilirdi.

"Şu aptal mendil olmasaydı!"

Prens'in iade ettiği mendile duyduğu kızgınlık göğsünde kabardı ama bu kızgınlık uzun sürmedi çünkü mendil Prens'in hediyesiydi Geçen yıl doğum gününde büyükannesi. Çiçekleri ve isminin baş harflerini işleyen büyükannesinin samimiyetini göz önünde bulundurarak, o lanetli mendilden bile nefret edememişti.
Prince ona dokundu.

Erna, elinde özenle katlanmış bir mendille merdivenlerden yavaş adımlarla inmeye başladı; iki yanağı da hâlâ kırmızıydı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Resim sergisinin sona ermesinin üzerinden günler geçmişti ama Prens'in geride bıraktığı utanç verici anılar sık sık aklına geliyor ve Erna'ya eziyet ediyordu. Duruma bakmaksızın her zaman aklına geliyordu; güneş parladığında, aynada yüzünü gördüğünde, hatta şimdi olduğu gibi hapşırıldığında bile.

"Ah... .."

Düşürdüğü kalemin bıraktığı mürekkep lekelerine bakarken hafif bir iç geçirdi. Olanlara tanık olan Lisa ayağa kalktı ve yatak odasının penceresinden. Hafif yaz gecesi rüzgârı eserken, odayı dolduran yoğun çiçek kokusu bir nebze olsun azalmıştı.

"Aman Tanrım, bu ne kadar saçma. O asilzadeler Schuber'deki tüm çiçekleri toplamış ve hepsini Leydime vermiş olmalılar."

Lisa dilini şaklattı ve leydisinin yatak odasındaki muhteşem manzaraya baktı.

Üzerinde kur mektupları olan çeşitli çiçek demetleri her yerdeydi, çünkü zayıf fikirli leydisi bu masum çiçekleri atmayı göze alamazdı. Ayrıca Leydi Erna her acıklı mektuba ret cevabı göndermek için çaba sarf ediyordu. İşte bu yüzden efendisi

Bir partiye katılmaya zorlanmadığı sürece her zaman erken yatardı, son günlerde genellikle gece geç saatlere kadar uyanıktı.

"Yeni bir tane yazacağım."

Erna lekeli mektubu çıkardı ve okuma masasının üzerine koydu. Genç kadının tekrar tekrar içten bir ret cevabı yazmasını izleyen Lisa derin bir iç geçirdi.

"Bu müsrif oğullar cahil değil mi? Reddedildikten sonra bile neden bu kadar inatçı ve ısrarcılar?" Lisa üzgün bir ruh haliyle açıkça homurdandı. Erna ise yüzünde küçük bir tebessümle yazılı mektubu kurutma kâğıdıyla dikkatlice bastırdı.

Görünüşe göre Leydi Erna, Lechen göğünün altında bir ret mektubunu dikkatle yazmak için bu kadar çaba sarf eden tek kadındı. Denedi Onu bunun gerekli olmadığına ikna etti ama genç hanım inatla ısrar etti.

'Kurlarını reddetmiş olsanız bile, düzgün bir hanımefendinin bunu gerçek bir soyluya yakışır bir vakar ve nezaketle yapması gerekir. Erna bu sözleri geçen yüzyıldan kalma yaşlı bir kadın gibi söylemişti. Lisa böyle zamanlarda Leydi Erna'yı oldukça sevimli buluyordu ama inatçılığını da sinir bozucu bulmadan edemiyordu; bu da zavallı benliğini daha da üzüyordu.

"Bu bugünlük sonuncusu!" Erna yeni bir kırtasiye seti aldığıında, Lisa sonunda sırtarak açıkladı.

"O inatçı aptalların cevapları biraz geç alması çok mu önemli? Dinlenmenizin vakti çoktan geldi hanımefendi." Leydisi tereddüt ederken, Lisa kırtasiye malzemelerini ve hokkayı hızla kaldırdı.

Hizmetçisinin isteğini kabul etmeye karar veren Erna ayağa kalktı ve banyoya yöneldi. Mürekkep lekeli ellerini özenle yıkadıktan sonra odasına döndüğünde Lisa elinde bir tarakla ona doğru yaklaşıyordu. Bu işleri başkalarına emanet etmek hâlâ garip ve rahatsız ediciydi ama Erna uysalca tuvalet masasının önüne oturdu.

Lisa genç kadının pijamasının üzerine örttüğü şalı çıkardı ve saçlarını dikkatle taramaya başladı. Hizmetçi daha sonra yüzünde gururlu bir gülümsemeyle aynaya baktı, yapmaya çalıştığı şey reddedildiğinde yüzünde beliren o sert ifade artık yoktu.

Erna'nın bu alışılmadık durum karşısındaki utangaçlığı kayboldu ve yerini hizmetçisinin ona verdiği rahatlamaya bıraktı.

"Yarımdan itibaren lütfen banyo havlularını bana bırakın."

"Asla olmaz!" Lisa'nın mırıldanarak söylediği bu sözler karşısında Erna endişeyle haykırdı.

"Bana güvenmiyor musunuz? İlk kez böyle bir görev üstleniyor olsam da, bunu layıkıyla yapabileceğime inanıyorum. Lütfen bana inanın hanımefendi."

"Öyle değil, Lisa. Sana güvenmediğimden değil... .." Erna şaşkın gözlerle aynada yansıyan Lisa'ya baktı.

"Sorun şu ki... utanıyorum."

"Diğer soylu ailelerin tüm kızlarına hizmetçileri bu şekilde bakar. Aynı şey Vikont Hardy'nin evi için de geçerli elbette."

Lisa'nın gözleri, hanımefendisinin endişesine inanamamış gibi irileşti. Erna biraz utanarak gözlerini yavaşça indirdi ve elinin tersini okşarken hizmetçisinin bakışlarından kaçındı. Lisa ise bir kez daha saçlarını taramaya başladı.

"Lütfen buradaki hayatınızı biraz daha konforlu hale getirmeme izin verin Leydim."

Tarağın sık dişleri arasından kayan saçlarının sesi ve Lisa'nın dostane sesi sessiz yatak odasına nüfuz etti.

"Ayrıca, bunda utanılacak ne var ki? Leydim kadar güzel olsaydım, Tara Bulvarı'nda çıplak dans edebilirdim!"

Yaramazca bir şaka yapan Lisa kahkahalara boğuldu. Erna ise irkilerek bir çılgılık attı ve vücudunu korurcasına pijamasının önünü sıkıca tuttu. Büyük şehirdeki gençlerin şakaları o kadar kışkırtıcıydı ki bazen utancından başı dönüyordu.

"U-uhm... Lisa?" Kendini zar zor toparlayan Erna, hizmetçisinin aynadaki gözleriyle karşılaşmak için başını dikkatle kaldırdı.

"Başka mektup aldın mı?"

"Başka mektuplar mı? Bay Pavel Lore'dan mı demek istiyorsunuz?" Birkaç gündür aynı soruyu dinleyen Lisa, Erna'nın ne demek istediğini hemen anlamıştı.

"Korkarım hâlâ bir şey yok, hanımefendi. Sizi böyle beklerken gördüğüme göre çok önemli bir mektup olmalı, değil mi?"

"Pek sayılmaz... Öyle bir şey değil." Erna beceriksizce gülümsedi ve başını salladı. Neyse ki Lisa başka soru sormadı.

Lisa tüm işlerini bitirdikten sonra nihayet ayrıldı ve şimdi yatak odasında sadece kendisi ve çeşitli çiçekler kalmıştı.

"Dört gün oldu bile. Pavel'e bir şey mi oldu?"

Endişeyle odanın içinde dolaşan Erna gece yarısına kadar yatağa girmedi. Hafifçe aralanmış pencereden içeri giren gece rüzgârında salınan perdelere, çiçeklerin güçlü kokusu eşliğinde bakarken, sonunda yavaş yavaş uykusunun geldiğini hissetti.

Sıkıntılı kalbini yatıştırmaya çalışır gibi elinin tersini okşarken uykuya daldı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bir soylular kulübündeki hareketli bekarlığa veda partisi, katılımcıların aşırı alkol nedeniyle teker teker bilinçlerini kaybetmesiyle doğal bir şekilde sona erdi. Kendini dik tutmak için mücadele eden partinin ana karakteri bile sonunda masanın üzerine yığıldı. Sonunda geriye sadece Bjorn kaldı.

"Hey, Damat!"

Bjorn az önce bir kadeh şarabı yere bırakan eliyle, yere düşen damadın alnına çok komik bir şekilde vurdu. Vuruşun şiddeti oldukça yüksekti, ancak kurban hala uyanma belirtisi göstermiyordu.

"Ben kazandım. Evet?"

"... .. Bilmiyorum. Al işte."

Göz kapaklarını güçlükle kaldıran sarhoş damat belli belirsiz bir sesle mırıldandı.

Bjorn inledi ve ayağa kalktı. Oldukça sarhoş olduğu için durumu iyi değildi ama bu onun da o çirkin kalabalığa katılması için yeterli değildi. etrafa saçılmıştı. Kurumuş ağzını soğuk suyla ıslatarak masanın ortasında duran ganimetini aldı ve arkasını döndü.

Her bekârlığa veda partisinin geleneğiymiş 'Bekârlığa Veda Gecesi'; son Bilinçli bir şekilde hayatta kalan kişi boynuz şeklinde altın bir ödül alacaktı. Bjorn şu anda evinde kaç tane geyik boynuzu olduğunu hatırlayamıyordu.

İşin komik yanı, kupayı kendi bekârlığa veda partisinde bile almıştı. Çok talihsiz bir kupa olduğu için onu atmak istedi, ancak aynı atölyeden yetenekli bir zanaatkâr tarafından titizlikle yapılmış bir parçaydı, bu yüzden onu atmak büyük bir israftı. Bu sayede Bugüne kadar ayakta kalan boynuzlar Schuber Sarayı'nda bir yerde dekorasyon olarak gömülü olmalıydı.

Ya durup dururken ağlayan ya da tekrar tekrar devrilen çirkin misafirlerle dolu kulüpten çıkarken Tara Bulvarı boyunca sendeledi. Kendisini eve götürmesi için bir araba çağırabilirdi ama yine de

Henüz şafak bile sökmemişken arabacının arabayı sürmesi için çok erkendi.

Meydanda duran saat kulesini kontrol eden Bjorn, arabanın koltuğuna oturdu. Sanki yorgun bedeni sonunda sarhoşluktan çökmüş gibi çeşmenin kenarına yığıldı.

Solmakta olan karanlığın ötesinde parıldayan yıldız ışığı çamurlu gözlerine net bir şekilde yansıyordu.

Bu, bilincini kaybetmeden önce zihninde kalan son anıydı.

Bölüm 16 - Çalınan
Ganimet

✧Çalıntı Ganimet✧

.-:.-. ✧ .-:.-.

Gece geç saatlerde uykuya dalan Erna, rüyalarına giren bir kâbus yüzünden her zamankinden çok daha erken uyandı. Uyandığında rüyanın ne hakkında olduğunu hatırlayamıyordu, ancak bir şey tarafından kovalandığı anısı ve hissettiği korku hala kalbinde net bir şekilde duruyordu.

'Çok büyük bir canavar beni kovalıyor olmalıydı...'

Boş gözlerle havaya baktı ve gördüğü garip rüyayı düşündü. Sonunda hızla kalktı ve yatağına oturdu. Komodinin üzerindeki lambayı çevirdi, sıcak ışık karanlığı seyrelterek saatin hâlâ dörtten az olduğunu gösteren masa saatini görmesine yardımcı oldu. Bir süre hiçbir şeye boş boş bakan Erna tekrar uyumaktan vazgeçti ve yataktan kalkmaya karar verdi. Giyinip yatağını topladıktan sonra şafak yavaş yavaş sökmeye başladı.

Pencerenin önünde durdu ve özenle bölünmüş bahçeye baktı. Gelinciklerle kırmızıya boyanmış olması gereken kırsal bir alan.

Geçmişte yılın bu zamanlarında tam çiçek açan nilüferler, eski çiçek tarlasının üzerinde yükseliyordu. Nilüfer havuzunun ve ötesindeki meyve bahçesinin şimdi yüksek taş binalarla dolu olması ona birden tuhaf gelmişti. Son zamanlarda, muhtemelen Pavel'le karşılaşmasının getirdiği aşinalık nedeniyle, sık sık Buford'u boş boş anımsıyordu.

Erna bir süre pencerenin önünde durdu ve zayıflayan kalbini kontrol etmeye çalışır gibi arkasına döndü. Normalde zamanını çiçek yaparak ve malikânenin diğer sakinlerinin uyanmasını bekleyerek geçirirdi ama bugün böyle bir motivasyonu pek yoktu.

Sabahın solgun ışığı perdelerdeki aralıklardan sızarken birden aklına yürüyüşe çıkma fikri geldi.

Sonunda ne yapmak istediğine karar vererek özenle hareket etmeye başladı; uzun saçlarını ördü, bir bone taktı ve eldivenlerini çıkardı.

Normalde, dantel eldivenlerini seçerdi.

ama bugün farklı bir şey giymeye karar verdi ve bir çift sade eldiven tercih etti. Elindeki eldivenlere bakarken, en değer verdiği eldivenlerine korkunç bir şey yapmış olan bir prensin anısı zihninde belirdi ve bir kez daha içermesine neden oldu. Süssüz eldivenlerle kaplı eliyle, alışkanlıkla elinin arkasını ovuşturdu.

Erna bugünkü çiçek kotasının biraz azaltılması gerektiğine dair mantıklı bir sonuca vardı.

.-:~.◇.-:~.

Şalına büyük bir çiçek iğnesi taktıktan sonra nihayet hazırlıklarını tamamlayan Erna, sessizce yatak odasından çıktı. Vikont, soylu bir hanımefendinin yanında hizmetçisi olmadan evden dışarı çıkmasının akıllıca olmayacağını söylemişti ama Lisa'yı uyandırmak için henüz çok erken olduğunu düşünüyordu. Burada bu kadar uzun süre kaldıktan sonra bu bölgenin coğrafyasına çoktan hakim olmuştu, artık kendi başına yürüyüşe çıkabileceğine inanıyordu.

Kimseyi uyandırmadan Hardy Malikanesi'nden kaçmayı başaran Erna, bir yandan soluklanırken bir yandan da yıldızlı sabah gökyüzüne baktı. Erna'nın

Sokak hâlâ karanlıktı ama düşündüğü kadar korkutucu değildi ve hatta yoldan geçenlerle dolu olan gün ortasına kıyasla şimdi kendini daha rahat hissediyordu. Ayrıca, etrafını görmek için daha fazla özgürlüğü vardı çünkü ona bakan bakışlar yoktu.

Pavel'e bir mektup gönderme düşüncesiyle yavaşça Tara Caddesi'nden aşağı doğru yürümeye başladı. Buford'dan getirdiği mektupta yazılı bir adres vardı, bu yüzden onu şahsen ziyaret etmenin uygun olacağını düşündü.

"Bu Pavel'in başını belaya sokmaz mı?"

Onun iyiliği için insanların bakışlarının farkında olarak mesafesini koruyan tek arkadaşını hatırladığında, sıkıntılı kalbi rahatladı
Bir şekilde. O sırada aniden sokakta yatan bir serserinin farkına vardı.

Bakışlarını istemeden saat kulesine çevirmiş olan Erna küçük bir çılgılık attı ve şoktan geri adım attı. Uzakta, meydanın ortasındaki büyük çeşmenin parmaklıklarında yatan bir adam görebiliyordu.

Başını o manzaradan çevirerek mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaya karar verdi. Ancak, aniden uğursuz bir his hissetti ve arkasını dönmeye karar verdi. Tamamen ölü gibi yatan adamın kolları parmaklıkların altına sarkmıştı. Garip adamın bilincinin tamamen kapalı olduğu çok açıktı.

Boş meydanda etrafına bakındı ve çeşmeye temkinli bir şekilde yaklaşmaya başladı; aralarındaki mesafe kısaldığı için adamı artık daha iyi görebiliyordu. Uzun boylu, başı sarı saçlarla dolu bir adamdı ve kolları çoğunlukla yüzünü kapatıyordu, bu da yüz hatlarını tam olarak görememesine neden oluyordu. Ayrıca, ayaklarının dibinde yuvarlanan tuhaf görünümlü altın bir nesne görebiliyordu.

Erna, bir süre önce Lisa'nın kendisine getirdiği gazetede yayınlanan bir polisiye romanda da benzer bir sahneyi anlatan bir cümle görmüştü. Bu bir romandı

Gece yarısı bir canavar tarafından saldırıya uğradıktan sonra ölen bir adamın cesedini kontrol eden bir dedektif hakkında.

Bu adam bir canavar tarafından saldırıya mı uğramıştı?

Düşünceleri onu korkuttu ve aceleyle serserinin yanına koştu.

"Hey, iyi misin? Beni duyabiliyor musun?" Adamdan bir adım uzakta durarak endişeyle sordu. Ancak adam kıpırdamadı bile.

"Hasta mısın? Yaralandın mı? Polisi aramalı mıyım?" Kadın nihayet adama doğru son bir adım attığında, adam yüzünü kapatan kolunu indirdi.

Neyse ki ölmüş gibi görünmüyordu ve Erna rahat bir nefes aldı. Ancak, şimdi kendisine bakan adamın bakışlarıyla karşılaştığında gereksiz endişeler ve sempati tarafından süpürülen seçiminden hemen pişman oldu. Yerde yatan baygın serseri, hiç karşılaşmak istemediği adamın ta kendisiydi, Prens Bjorn.

Erna telaşla geri çekildi ama Bjorn'un bileğini yakalama hareketleri her zamanki gibi biraz daha hızlıydı.

"Erna Hardy?" İçini çekti ve yavaşça onun adını söyledi. Prensın meydanda neden bu şekilde yattığını ancak o zaman anladı, vücudundan başını ağrıtabak kadar güçlü bir alkol kokusu yayılıyordu. Sadece koklamak bile onu sarhoş etmeye yetmişti.

"Bayan Hardy neden burada?" diye sordu, Erna'nın bileğini tutmaya devam ederken inleyerek.

"Elimi indir! Yoksa çığlık atacağım!"

"Sana neden burada olduğunu sordum." Erna bileğini çekmeye çalıştıkça, adamın tutuşu daha da güçlendi.

"Burası meydan, Prens'in malikânesi değil. İstedığım yere gidebilirim!"

"...Sanırım bu mantıklı."

Yavaşça kalkıp çeşmenin kenarına otururken başını salladı. Kızın kıpkırmızı yüzünü karşısında görünce beklenmedik bir kahkaha patlattı. Bilinci bulanıklaştığında başının üzerinde yıldızlar parlıyordu ve şimdi Erna Hardy karşısındaydı.

Bir süre için halüsinasyon gördüğünü düşündü. Saat o kadar erkendi ki güneş henüz doğuyordu ve burası gibi dışarıda bir yerde Leydi Hardy ile karşılaşmak imkânsızdı. Ancak, karşısındaki Erna kesinlikle gerçek Erna'ydı ve aniden durumun dayanılmaz derecede komik olduğunu hissetti.

"Bırakın beni!" Adam bilincini yeniden kazanmaya çabalarken, kadın bir kez daha kükredi.

"Yardıma ihtiyacın olursa, birini çağırırım. O yüzden lütfen elimi bırak..."

"Hey, Bayan Hardy. Gerçekten kendinizi bana satmak istiyor musunuz?" Başını öne eğmiş yavaşça nefes veren Bjorn kısık bir sesle sordu.

"... .. Pardon?" Kollarını sallayarak telaşlanan Erna, onun sorusunu duyduğu anda sakinleşti.

Masum bir yüz ifadesiyle soruyu soran kadın gözünün önüne geldiğinde ise gülmekten kendini alamadı. Çünkü birkaç gün önce kendisiyle makul bir anlaşma yapmaktan bahseden hanımefendi şimdi onun peşinden koşuyordu.

"Hakkımızdaki söylentiler tüm krallığa yayıldıktan sonra bile sevgilini ziyaret edecek misin? Sizi anlamadığımdan değil ama sabahın bu saatinde böyle utanmazca bir şey yapmanız çok bariz değil mi? Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Hardy?"

"Anlıyorum, bu konuşma çok kaba ve tatsız. Lütfen artık gitmeme izin verin."

"Benimle bir anlaşma yapmak istiyorsan, önce pazarlık yapmalısın, biliyorsun." Adam sendeleyerek ayağa kalktı ve kadının karşısına dikildi.

"Ne kadar?"

Gözleri kapalı, usulca sordu. Sarhoş olmasına rağmen alışılmadık derecede berrak olan gri gözleri, hafif parlak şafak ışığında parlıyordu.

"Bırak... beni... .." Doğru düzgün konuşmadı ve sadece inlemeye benzer bir iç çekiş çıkardı. Bu sırada adam ona doğru bir adım daha yaklaştı.

"Bana ne kadar olduğunu söyle."

İlk kez, prensin hakaretleri sayesinde aşırı öfke nedeniyle tüm duyularının felç olabileceğini fark etti. Birkaç küfür savurması gerekiyordu ama zihni bulanıklaşırken ve bileğindeki acı yavaş yavaş kaybolurken boğazından hiçbir ses çıkmadı.

"Artık seninle bu aşağılayıcı konuşmayı yapmak istemiyorum. Lütfen dur."

Erna bir süre sonra zar zor konuşmayı başardı. Uzaktaki gökyüzüne bakan Bjorn bakışlarını yavaşça indirdi ve bir kez daha onun bakışlarıyla buluştu, gözlerinde kayıtsız bir ifade vardı.

"Sözlerimden hoşlanmadıysan ne olmuş yani?"

"Ne zaman yeteceğini bilmelisin. Çok kaba davranmıyor musun?" Öfkeyle bağırdı.

"Yani bana çizgiyi nasıl aşmayacağını bildiğini mi söylüyorsun?"

Dudaklarında bariz bir sırtışıla sakince sordu. Bir an için söylemek istediği kelimeler boğazında düğümlendi ve sorusuna cevap veremedi.

Böylesine dağınık bir mirasyedi nasıl olur da bir anda bu ülkenin veliaht prensi olabilirdi!

Bu gerçek başını döndürecek kadar şok etmişti onu. Bu arada tekrar bir şeyler söylemek isteyen Bjorn yavaşça gözlerini kapattı. Erna garip bir şey hissettiğinde, zaten sendelemekte olan vücudu ancak yana doğru eğildikten sonraydı.

Olayların aniden değişmesine şaşıran Erna iğdsel olarak ona destek oldu ama minyon bedeniyle sarhoş bir adamın iri gövdesine dayanması imkânsızdı. Vücutları birbirine dolandı ve aynı anda meydanın zeminine yuvarlandı.

Düşmenin etkisiyle yarı bilinçli olan Erna, soğuk taş zeminde yattığını ancak parlak şafak gökyüzü gözlerinin önüne geldikten sonra fark etti. Üstelik lanetli prens onun üzerinde yatıyordu. Verdiği nefes boynunu gıdıklıyordu ve sıkı vücudu çok sıcak ve sertti, bu da kendini tehdit altında hissetmesine neden oluyordu.

"Sa-, lütfen kurtar beni! Yardım et bana!"

Zar zor kendine gelerek tüm gücüyle çığlık attı ve çırpınmaya başladı. Ancak, ne kadar iterse itsin, bilinçsiz Büyük Dk biraz bile kıpırdamadı. Birden, uzaktan yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

"Git buradan! Bırak!"

Erna sıktığı yumruğuyla prensin omzuna ve sırtına bir tokat attı ama bir an için gözlerini açmak isteyen Bjorn başını bir kez daha eğdi. Bu talihsiz olayın ortasında bile Prens onun bileğini bırakmadı ve sıcak, yumuşak dudakları ensesine değdiğinde

Sanki birazdan gözyaşlarına boğulacakmış gibi yüzü yavaşça buruştu. Bu sırada yaklaşan insanların ayak sesleri giderek daha da belirginleşti.

Korku içinde başını çevirdi ve bu çıkmazdan kurtulmasına yardımcı olacak bir şey bulmaya çalıştı. Yakınına düşen altın nesneyi eline aldığında iğdsel bir seçimdi, çünkü kafasında bir şeyler yapması gerektiğine dair çaresizlik hissinden başka hiçbir mantıklı yargı kalmamıştı.

"Bırakın beni! Lütfen bırak beni!"

Şu anda elinde tuttuğu kupayı savururken çırpınıyordu. Çaresiz hareketleri elbisenin eteklerini dizlerine kadar itti ama şimdilik bunu dert edecek enerjisi yoktu.

"Yardım edin bana!"

Erna daha da keskinleşen bir çığlıkla Bjorn'un sırtına acımadan kupayla vurmaya başladı. Bjorn'un sarhoşluğunu bastırmak için büyüyen acıya gözlerini açmasıyla aynı anda Bulundukları yere yaklaşanların ayak sesleri aniden kesildi.

"Ekselansları!" Bu absürt manzara karşısında şaşırان Grandük'ün şoförü ve hizmetçisi bağırdı.

Büyük Dük kaşlarını çatarak bir inilti çıkardı ve arkasını döndü. O yere yığılırken, Erna onu dövmek için kullandığı kupayı elinde sıkıca tutarken nihayet ayağa kalkabildi. Zorlukla odaklanmış gözlerle onun bu halini gören Bjorn'un dudaklarından yeni bir gülümseme döküldü.

Görevlinin yardımını reddeden Erna bir nefes aldı ve geri adım attı. Gözleri yaşlarla dolacak gibiydi ama ağlamaktan bıktığı için ağlamadı. Bunun yerine ona nefret dolu bir bakış fırlattı

Arabacı ve görevli onun yorgun bedenini ayağa kaldırırken, Erna hızla arkasını döndü ve bir kez daha ondan kaçmaya başladı. Çılgınca koşarken topuklarının çıkardığı ses şafağın sessizliğinde yankılandı.

"Bu... .. A- İyi misiniz, Ekselansları?"

Ona tuhaf bakışlarla bakan görevli kekeleyerek sordu.

Ancak Bjorn cevap vermeden gözlerini yavaşça kapattı. Gözlerini tekrar açtığında Erna çoktan meydanın diğer tarafına gitmişti, örgülü saçlarının ucuna bağladığı kurdele sanki bir çift tülbentmiş gibi dalgalanıyordu. Kanatları onun küçük bedenini kaldırmaya çalışıyordu.

Bilincini tekrar kaybetmeden önce gördüğü son şey hâlâ Erna Hardy'nin elindeki altın boynuzdu.

Cömertliği parlak sabah güneşinde güzelce parlıyordu.

Bölüm 17 - Borç İlişkisi

✧Borç İlişkisi✧

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna'nın günlerdir dört gözle beklediği Pavel'in mektubu, uzun bekleyişinin üçüncü gününde nihayet gelmişti. Neyse ki Vikont Hardy ve karısı şu anda malikânede değillerdi.

Lisa mektubu postacı yerine kurye çocuğun elinden almıştı ve kimden geldiğini görünce telaşla üst kata koştu.

Ancak kapıyı defalarca çalmasına rağmen cevap alamayınca kapıyı hafifçe açmaktan başka çaresi kalmadı. Masanın önünde dikkati dağılmış bir şekilde oturan Erna, kapının aniden açılmasıyla duyduğu sesle şok içinde ayağa kalktı. Sabahtan beri elinde tuttuğu yapay gül hâlâ yarım kalmıştı. Çiçek yapma prosedürünü çoktan ezberlemiş olan Erna'nın yapacağı bir şey değildi bu.

tek bir çiçeği bile bitirememek için gözleri kapalı yapabileceğini düşündü.

"Beklediğiniz mektup nihayet geldi! Bay Pavel Lore'dan bir mektup."

Lisa mektubu, kötü bir şey yaparken yakalanmış bir çocuk gibi karşı tarafın bakışlarından kaçarak yürüyen genç kadının eline tutuşturdu.

Hizmetçisinin sözlerini duyar duymaz Erna'nın yüzündeki parlak gülümseme hemen geri geldi.

"Şimdi cevap vermek zorundasınız, Bayan."

Lisa'nın ısrarıyla gözleri büyüdü.

"Hemen şimdi mi?"

"Evet. Bu mektubu getiren ulak arka bahçede bekliyor. Bay Lore'un sizden hemen bir yanıt almak istediğini ilettili."

Hizmetçisinin beklenmedik sözleri karşısında tedirgin olan Erna elindeki mektuba bir kez daha baktı; mektupta Pavel'in bu akşam birlikte nehir kenarında yürüyüşe çıkma daveti vardı.

Hızla masasına oturdu ve cevabını yazmaya karar verdi. Aceleyle birkaç damla mürekkep kağıda damladı ama hiçbir şey yoktu.

Yeni ve temiz bir kâğıt alıp cevabını en baştan yazmasının zamanı gelmişti.

Kısa bir süre sonra Lisa, balmumunun henüz sertleşmediği bir mektup aldı ama şimdi oyalanacak zaman değildi, aceleyle yatak odasından çıktı. Ayak sesleri koridorda uzaklaştıktan sonra Erna sonunda tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi.

"Nihayet bu akşam Pavel'le tanışacağım."

Sonunda tek arkadaşıyla buluşacağını düşündüğü anda, kalbine bir adaletsizlik ve dehşet duygusu çöktü.

Prensle aralarında geçenleri kimseye, hatta Pavel'e bile açıkça söyleyemiyordu. Çünkü yaşananlar o kadar saçmaydı ki, tüm bu durumun sadece küçük bir kısmının bile ortaya çıkmasının hemen bir yanlış anlaşılmaya neden olabileceğinden korkuyordu. Adam sadece bileğini tutmakla kalmamış, minyon vücudu nefret ettiği adamın vücudunun altında sıkışıp kalmıştı. Daha da kötüsü, adamın dudaklarının kızın ensesine dokunmasıydı.

yüzünde bir gülümseme belirirdi. Sarhoş halinden kurtulduktan sonra morarmış sırtını ilk gördüğü andaki gibi aynı tepkiyi verdi.

Olayın hafızası bulanıktı ama bu tür yaralar aldığına göre çok sert bir darbe almış olmalıydı. Hayatında ilk kez morarma noktasına kadar dayak yemişti ve onun için böylesine nadir bir olay kesinlikle oldukça muazzamdı.

"Ve onun küçük bir geyik gibi zararsız görüldüğünü söylediler?"

Erna'nın hünerlerine dair çeşitli "övgüler" aklına geldikçe Bjorn'un dudaklarından kahkahalar döküldü ve yavaşça yüksek sesle gülmeye başladı. Köşeye sıkıştığında ne kadar canavarlaşabileceği gerçeğini bilen tek kişinin kendisi olduğu gerçeği aniden pişmanlık duymasına neden oldu.

'Sanırım o sadece bir canavar değil, aynı zamanda bir hırsız. Hem de çok sağlam bir hırsız.'

Gömleğinin son düğmesini iliklerken bir yandan da altın ödülünün onun ellerinde güzelce parladığını hatırladı. Yanında duran Kâhya Greg, tepsinin üzerinde tuttuğu kravatı çevik bir hareketle, hiç boşa hareket etmeden uzattı.

"Doktoru getirmeyi külfetli buluyorsanız, en azından bir tedavi...
... ."

"Sorun yok."

Bjorn kravatına bir düğüm atarken arkasını döndü.

"O kadar da büyük bir şey değil, sadece bu kadar darbe aldım."

"Gerçekten iyi misin? Kim böyle bir şey yapmaya cüret eder, Ekselansları?"
Greg'i n gözleri sanki yerinden fırlayacakmış gibi şaşkınlıkla irileşti.

"Benim bir evcil hayvanım var, görüyorsunuz..." Bjorn ceketini gelişi güzel aldı.

"... ve çok da vahşi bir canavar."

Ceketini giyerken parlak bir gülümsemeyle devam etti, ardından geniş ve enerjik adımlarla soyunma odasından çıktı. Bayan Fitz sanki onu bekliyormuş gibi hızla yaklaştı. Ayrıca, arkasından gelen Greg'e sessizce bir işaret gönderdi.

"Yaralandığımı duydum... .."

"Ben iyiyim." Diğer hizmetkârlara gösterdiği aynı gülümsemeyle onu rahatlattı. Bayan Fitz'in yüzünde ise uşağa benzer bir ifade vardı telaşını ve endişesini ifade ederken yüzünü buruşturdu.

"Eğer hayatım gerçekten tehlikede olsaydı, yapacağım ilk şey Bayan Fitz'den yardım istemek olurdu."

"Ekselansları!" Stoacı baş hizmetçi yüzünde sert bir ifadeyle karşısında durduğunda bile, kaşını bile kaldırmadan sıırtmaya devam etti.

Sonunda Bayan Fitz sadece iç çekebildi ve geri adım atmaya karar verdi. Uzun yıllara dayanan deneyimlerinden, daha fazla dırdır etmenin anlamsız olacağını biliyordu.

Yüzündeki bıkkın ifadeyi silerek Bjorn'u takip etmeye devam etti ve Büyük Dük'ün bugün içinde halledilmesi gereken çeşitli işlerini rapor etmeye başladı. Bu durum nihayet kütüphaneye varana kadar devam etti.

"Ve son olarak, bence Harbor St'den gelen davete cevap vermelisiniz." Her zaman soğukkanlılığını korumuş olan Bayan Fitz, şaşkın bir ses tonuyla ekledi. Yerine henüz oturmuş olan Grandük, gözlerini kısarak gözlerini onun bakışlarıyla buluşturdu.

"Harbor St. mi? Büyük teyzemi mi kastediyorsun?" TN: büyükannesinin kız kardeşi

"Evet, Majesteleri. Marchioness Harbor'ın ev sahipliğini yapacağı parti iki gün içinde düzenlenecek. Sanırım en geç bugüne kadar katılıp katılmayacağınıza karar vermeniz gerekecek."

"Oh, doğru. Teyzemin kişisel gösterişini sergileme mevsimi geldi. bağlantılar." Anlayışla başını salladı ve masanın üzerinde duran kâğıtları aldı.

Geniş bir çevreye sahip olan Markiz Harbour'un partisi, soylular arasında büyük çaplı olmasıyla çok ünlüydü. İki ayaklı tüm sosyetiklerin toplandığı bir yer olduğunu söylemek abartı olmazdı.

"O zaman davetlerini reddetmek için bir mektup göndereceğim."

"Korkarım bu mümkün değil." Son yatırım davasıyla ilgili raporu incelemekte olan Bjorn, kadının reddini duyunca başını bir kez daha kaldırdı.

"Elbette, o zaman ben de katılacağım." Bayan Fitz'in gözleri Bjorn'un hiç beklemediği bir anda verdiği bu cevap karşısında şaşkınlıkla açıldı.

"Ama Prens, bildiğiniz gibi, Markiz Harbor... .."

"Biliyorum. Prenses Gladys de bir davetiye almış olmalı."

Çeşitli kötü şöhretli kişilerle verilen gürültülü bir parti ve bunun sonucunda ortaya çıkan çeşitli olaylar, yaşlılığın en büyük zevklerindendi.

Marchioness Harbor. Eski tacı kaçırmasına imkân yoktu.

Prens ve eski karısı, sosyal çevrenin en önemli ve önde gelen ilgi alanlarıydı.

Dahası, Erna Hardy'nin de orada olacağına bahse girmişti. O yaşlı kadın, bugünün sosyal çevresindeki en önemli ikinci figürün çok sevdiği partisine katılmaması durumunda üzülecekti.

"Bir şey söylemem gerekirse, dışarıda Prenses Gladys ve Ekselansları hakkında kötü niyetle konuşmak isteyen pek çok ağız var." Bayan Fitz yüzünde endişeli bir ifadeyle hatırlattı.

"Herkes bunu dört gözle bekliyor, en azından onların hevesi için iyi bir şey yapamaz mıyım?" Kalem tepsisinin üzerinde duran dolmakalemin kapağını açarken rahatça başını salladı.

"Teyzem ve büyükanneme hayatlarının geri kalanında büyük zevk vereceğim. Ah, tabii, zaten kronik bir hastalıkları olduğu için, onları çok fazla zorlamayacak bir eğlence sunmam gerekiyor. kalp."

"Majesteleri!"

"Sanırım Marchioness Harbor aniden ölüp cehenneme gitse bile, sonunda Şeytan'la bir parti verecek, değil mi?"

"Her iki durumda da, orası Markiz için bile cehennem olacaktır."

"Teyzem ve büyükannem cennette yaşayamazlar. Dürüst olmak gerekirse, baş belası piçlerle dolu bir cehennem onlar için gerçekten bir cennettir"

Bjorn elindeki raporun altını imzalarken gülümsedi. Bjorn'un Kâğıtlardaki rakamlar tatmin ediciydi ve sinsî bir hırsız yakalamak için ona kolay bir yol sağlayacak olan teyzesi ve büyükannesinin partisi de öyle.

"Emrettiğiniz gibi yapacağım." Onun maskaralıklarından bıkmış olan Bayan Fitz sadece emrine itaat edebildi.

Sonunda konuşmayı ve işini bitirip bir puro içmeye karar verdi ve çalışma odasının penceresine yaklaştı. Yakındaki Arbut Nehri'nden her gün kürek çekme alıştırması yapan kalabalığın tezahüratlarını hâlâ duyabiliyordu.

"Çılgın piçler." Sigarasının dumanını uzunca bir süre dışarı salarken, fısıltı gibi küfürler savurdu.

Vahşî bağırışlar, güneş ışığı ve nemli rüzgârın ortasında Bjorn, bir hanımefendiyle olan borç ilişkisini anımsadı. Sonunda, o

hangi yöntemin kendisine en tatmin edici sonucu vereceğine karar verirken sadece yavaş hareket edebiliyordu.

.-:-.✧.-:-.

Pavel, Büyük Dük'ün Köprüsü'ne söz verilen zamandan daha erken varmıştı.

Arbit Nehri'nin aşağı kısımlarında yer alan bu köprü, korkuluklarını süsleyen altın heykelleri ve narin ve renkli sokak lambalarıyla ünlüydü. Philip'in zaferini anmak için inşa edildiğinden aynı isim verilmiştir. Ancak, çoğu insan ona sadece Büyük Dük'ün Köprü, şehir merkezini Büyük Dük'ün ikametgâhı olan Schuber Sarayı'na bağlayan köprü olduğu için.

Pavel korkuluklara yaslandı ve yolun diğer tarafına baktı Erna'nın yakında ortaya çıkacağı yer. Schuber Sarayı'ndaki etkinlikler dışında, bölge seyrek nüfuslu olduğu için yol çoğunlukla boştu. Bu da buluşma yeri olarak burayı seçmesinin ana nedeniydi.

Sanat sergisinin açılış töreninden yaklaşık bir hafta önce Erna'nın babasıyla birlikte yaşamak üzere Schuber'e geldiğini duymuştu. Birkaç gün sonra da Erna Hardy, eski Veliaht Prens ve eski eşiyle birlikte son günlerde sosyal çevrenin en sıcak konusu haline gelmişti.

Üst sınıftan arkadaşları aracılığıyla duyduğu sevgili arkadaşı hakkındaki söylentilerin hepsi kötü niyetli bir şekilde saptırılmıştı ve evlilik işinden anlamayan züppe bir hanımefendi olarak da biliniyordu. Bunca yıllık dostlukları düşünüldüğünde Erna'yla bundan daha uyumsuz bir şöhret olamazdı. Bu nedenle aniden fikrini değiştirdi ve hemen onu ziyaret etmeye karar verdi.

Burada kaldığı süre boyunca sosyal dünya ile dolaylı olarak tanışmış olan Pavel başkentin nasıl bir yer olduğunu zaten biliyordu. Şöhretin hayatınızı belirleyebildiği ve aynı zamanda sona erdirebildiği bir yer olduğunu söylemek abartı olmazdı. İkisi Buford'da yakın arkadaş olsalar bile, burada, başkentte, inkar edilemez bir şekilde soylu bir kadın ve bir ressamdı.

Diğerleri. İlişkilerinin sadece birbirleriyle yakınlaşarak bile büyük bir skandala neden olabileceği gerçeği, Erna'nın ilişkilerini bu kadar önemsememesinin nedeni olsa gerek.
onunla olan bağlantısını duyurmak için.

Bu yüzden onunla doğru zamanda iletişim kurmak için elinden geleni yaptı, ancak sanat sergisinde aniden karşılaşacaklarını hiç düşünmemişti. Onu görmedikten sadece bir yıl sonra, minyon görünümlü taşralı kızın mükemmel bir hanımefendiye dönüştüğünü öğrenmek de şok ediciydi.

"Pavel!"

Tek bir bulutun bile olmadığı berrak yaz gökyüzünü seyreden Pavel, uzaktan duyduğu tanıdık sese doğru baktı. Orada, bir kez daha karşılaşmayı dört gözle beklediği yüzü gördü. Erna, yüzünde parlak bir gülümsemeyle ona bakarken heyecanla kolunu sallıyordu. Muhtemelen hizmetçi olan bir kız da ona eşlik ediyordu.

Onun yavaş adımlarla yaklaşmasını izlerken gördüğü manzara karşısında yüksek sesle gülmekten kendini alamadı. O gün gördüğü o mükemmel kadın nereye gitmişti? Karşısındaki Erna, onun çok iyi tanıdığı köylü kızına dönmüştü. Çiçekli bir elbise, kurdeleler ve çiçek süslemeleriyle dolu bir şapka ve hatta biraz da utangaç bir gülümsemeyle karşısındaki hanımefendi hiç şüphesiz Baden ailesinin hanımı, arkadaşı Erna'ydı.

Birbirlerine yaklaşmakta olan ikili aynı anda durdular ve aralarında yaklaşık bir adımlık bir boşluk bıraktılar. Sonunda elini ilk uzatan Erna oldu.

"Bugün size Bay Lore diyebilir miyim?"

"Hayır." Başını salladı ve kızın uzattığı elini tuttu. "Bugün

bana Pavel de."

"Arkadaşım Pavel mi?"

Kendisine yaramazca tekrar tekrar soran kıza bakan Pavel mutlulukla başını salladı.

Erna'nın gülen yüzü güneş ışığı kadar parlaktı ve onun bulaşıcı gülümsemesine bakmaya devam ederken dudaklarının kenarında aniden onunkine benzer bir gülümseme belirdi.

Birbirlerini görmeden geçirdikleri yılların ardından ilk kez, nihayet sevgili arkadaşıyla bir kez daha buluşabilecekti.

❖Oraya Kadar❖

.-:-.❖.-:-.

"Sanırım babam beni evlendirmek istiyor." Erna söyledi. Konuşurken ona yan gözle bakan Pavel'le birlikte nehir kıyısında yürüyordu. "Anne babaların yapması gerekenin bu olduğunu düşünüyor ama benim böyle bir niyetim yok."

Pavel yolda durdu ve yumuşak bir iç geçirdi. Erna masum bir yüz ifadesiyle ona döndü. Pavel yarı yarıya Erna'nın bu bakışı insanları kendi tarafına çekmek için bilerek takındığını düşünüyordu. Gözleri öğleden sonra güneşini yansıtan bir havuz gibi parlıyordu.

Pavel'e göre Vikont Hardy, Baden ailesinin evini satın almak için pazarlık yaparak aldığı kızıyla evlenmek istiyordu. Bu adamın davranışlarına biraz yakından bakarsanız, her şey gayet açıktı.

"O zaman neden Baden Sokağı'na geri taşınmıyorsun?" dedi Pavel.

Pavel, Erna'ya Vikont Hardy'nin onun babası olmakla ilgilenmediğini ve ondan kurtulmanın bir yolunu aradığını söylemek istiyordu. Ona bir uyarıda bulunmak istiyordu ama duygularını incitmeden bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"İstiyorum ama bir yıl daha Schuber'de kalacağıma söz verdim. Bu tamamlandığında elbette Baden Sokağı'na geri döneceğim." dedi Erna.

"Eminim babanın farklı bir planı vardır." dedi Pavel.

"Öyle bile olsa, babamdan yardım almış olabilirim, ama benim tek gerçek ailem büyükannemdir." dedi Erna.

Erna'nın dışarıdan gösterdiği yumuşak gülümsemenin aksine, içi kararlı ve inatçıydı. Son derece kırılgan görünebilirdi ama bu sadece

iradesinin derin gücünü sakladı.

Bu çocukla ne yapacağım ben? diye düşündü Pavel.

Bu kızın üzerinde ne kadar durursa dursun, asla bir çözüm bulamıyordu. Erna Buford'a dönse bile Vikont Hardy onun gitmesine izin vermeyecekti. Onu kızı olarak istemeyebilirdi ama bu, onu en yüksek fiyatı veren kişiye satmak için yüksek bir fiyat alabileceği anlamına geliyorsa, ülkenin diğer tarafına kaçmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu. onun eli için bir bedel.

Şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bu onu tamamen güçsüz hissettiriyordu.

"Yine Buford'a mı dönmek istiyorsun?" Erna sordu.

Pavel uzun zamandır Buford'a gitmemişti. Eskiden ayda en az bir kez, kereste fabrikasında babasına yardım etmek için giderdi.

"Sürekli Baden House'a girip çıkıyorsun." Pavel'in babası şöyle demişti. *"Artık durmalısın, ne sen ne de o Erna artık çocuk değilsiniz ve eğer bir ressam olarak kariyerini ciddiye almak istiyorsan, bu köyde vakit kaybetmeyi bırakıp dünyaya açılmalısın."*

Pavel babasının bu kadar saçma bir şey söyleyebileceğine inanamıyordu ama piposunu tütürüp bulutları seyrederken gözlerinde endişe vardı. Bu sert öğütten sonra Pavel gerçekten de dünyaya açıldı ve o zamandan beri Buford'a ya da Baden House'a dönmedi.

Babasının verdiği öğütler onu üzmemişti, her ne kadar kötü bir üslupla verilmiş olsalar da. Pavel de hemen hemen aynı düşünceleri paylaşıyordu

Gençti ama aptal değildi. Erna onun için bir kız kardeş gibiydi, ama dışarıdan bakanların arkadaşlıklarına şüpheyile bakacaklarını biliyordu. Oduncunun oğlu ve başarısız bir aristokratın kızı. Dedikodular hızla yayılıyordu ve Pavel artık kızla arasına mesafe koyma zamanının geldiğine karar verdi.

Kendisine ve dolayısıyla babasına verdiği sözü tutmak için Pavel bir yıldan fazla bir süredir Buford'a dönmemişti. Erna'yla aralarındaki mektuplaşmalar bile yok denecek kadar azalmıştı. Dostluklarının doğal sonuna ulaştığını düşünüyordu. Erna'yla bir daha böyle karşılaşacağını hiç düşünmemişti.

"Erna, yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver yeter." dedi Pavel, Erna'nın sorusunu geçiştirerek.

"Evet, teşekkür ederim Pavel." dedi Erna.

Erna Pavel'e parlak bir şekilde gülümsedi ve kıyı boyunca yürümeye devam etmek için döndü. O ilerlerken rüzgâr şemsiyesinin püsküllerini savuruyordu. Geniş kenarlı şapkasının çiçekleri ve kurdeleleri o yürürken sallanıyordu. Bol elbisesinin dantelleri öyle bir sallanıyordu ki, Pavel onun dev bir çiçek olduğunu düşündü. Nabızı aniden atmaya başladı ve nefesi kesildi.

Bu duyguyu ısırarak içine gömdü, bunu yapamazdı. Yakın arkadaşı olmasa bile kız kardeşi olarak gördüğü kıza aşık olmasına izin veremezdi. Bu onun ve aralarındaki güvenin ihlali anlamına gelirdi.

Erna ona döndü ve şakacı bir sırıtışla gözlerinin içine baktı. Pavel kollarının altında ter oluşmaya başladığını hissediyordu ve yansıyan ışık havuzlarının derinliklerine bakarken zihni dalgalanıyordu.

"Sence yapay çiçeklerden korsajlar satmamın bir yolu var mı?" Erna söyledi.

Pavel bu rastgele gibi görünen soru karşısında öylesine şaşırmıştı ki, zihninde bir duman gibi eriyip giden fikirlere dalıp dalıp gitti.

"Korsaj mı?" Tek başarabildiği buydu.

Hardy ailesi sosyal merdivenden ne kadar düşmüş olursa olsun, daha yüksek kademelere getirilen herhangi birinin korsaj satmak gibi basit bir şeyle paçayı kurtarması mümkün değildir. Bu işten kayda değer bir fark yaratacak kadar kâr elde edilemezdi.

Erna o iç ısıtan gülümsemesiyle ona baktı ve yanıtını bekledi. Pavel birden kendini ilk kez ayağa kalkmaya çalışan yeni doğmuş bir geyik gibi hissetti.

"Ben, şey, öğrenebilirim." Pavel soğukkanlılıkla başını salladı.

Erna'nın yapay çiçek satarak kazandığı az miktardaki para olmasa Hardy ailesinin ne duruma düşeceğini anlamak zor değildi, bu yüzden onun daha fazla iş yapma arzusunu anlayabiliyordu.

"Bir keresinde Soldau Mağazası'nın sahibine tablo satmıştım. Oraya sorabilirim. Bu bir başlangıç olur." Pavel, Erna'nın daha somut bir yanıt beklediğini anlayınca, "Bu bir başlangıç olur," dedi.

"Büyük mağaza mı?" Erna sözcükleri ağzında evirip çeviriyor, ölçüp biçiyordu. "Teşekkürler, çok teşekkür ederim, Pavel." dedi Erna. Gülümsemesi hızla kahkahaya dönüştü.

Pavel, yürüyüşlerine devam ederken Erna'nın yol boyunca zıplamasını izledi. Erna bunca zaman sonra bile hâlâ Erna'ydı. Bu duygu sevinç ve hüznü bir arada yaşattı. En yakın arkadaşını mutlu görmenin verdiği sevinç ve yanında mutlu hissettiği tek kişiyle bağlarını koparmaya kalkışmış olmanın verdiği keder.

.-.-. ✧ .-.-.

Erna'ydı.

Bjorn arabasının penceresinden dışarı bakarken tesadüfen kadını gördü. Çok yakın değildi ama buna hiç şüphe yoktu. Köprünün üzerinde yürüyen kadın hiç kuşkusuz Erna Hardy, ödülünü çalan arsız küçük hırsız.

Yanında Bjorn'un da tanıdığından emin olduğu genç bir adam vardı. Adamın adı dilinin ucundaydı ama hatırlamaya çalışmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen tamamen yabancı biri de olabilirdi. Aralarındaki mesafe kapanana kadar isim birden aklına gelmedi.

Pavel Lore.

İsmi hatırladığı anda vagon yanlarından geçip gitti. Bjorn başını pencereden uzağa ve arabanın kasvetine doğru eğdi. Kadının görüntüsü ve gülümsemesi aklından çıkmıyordu, tıpkı üzerine güneş vuran ve yüzeyine ışık pulları saçan Arbit nehri gibi.

O, bir yandan o alçakgönüllü sanat akademisi öğrencisiyle çıkarken, bir yandan da nişanlanma vaadiyle lordları kendisine çekmeyi seven küçük, yaramaz bir fingerdekti. Gerçekten de Gladys Hartford'un halefi olarak anılmaya layıktı.

Kesinlikle çıkıyorlardı.

Bjorn, araba aşağı şehir bölgesine girdiğinde bu sonuca varmıştı. Bu duygu, onun şeytani gülümsemesine ve masum yüzüne kanan tüm talihsiz genç soyluların yasını tutmakla birlikte geliyordu.

Aniden sahneye çıktığında yazı kesinlikle daha hareketli hale getirmişti. Yaygarayı izledi ve genç delikanlıların kalplerinin kırılmasından keyif aldı. Bu, oynamaktan hoşlandığı diğer insan oyunlarından daha keyifliydi.

Araba nihayet durdu ve Bjorn eldivenlerini tekrar taktı dışarı çıkmadan önce. Anlamsız anıları bir kenara bıraktı ve Freyr Merkez Bankası'na doğru ilerledi. Bina, güzel akıcı kabartmalarla süslenmiş eğimli bir çatıyı tutan sözde Roma sütunlarının görkemli bir sunumuydu. Lechen'in kuruluş mitolojisindeki savaş ve bilgelik tanrısı Freyr'i tasvir ediyorlardı. Bu aynı zamanda İkinci Philip'in komuta ettiği geminin de adıydı.

Bjorn, hesaplarını yönetmek isteyen kitlelerin doldurduğu büyük salonlarda adım adım ilerliyor. Muhtemelen çoğu onun kim olduğunu bilmiyordu ama yolundan çekildiler, ağırbaşlılığıyla denizi yaran bir gemi gibi kenara itildiler.

Büyük altın bir salona girdi. Hava berrak ve tazeydi ve kraliyet ailesinin ataları eğiliyordu.

.-.-. ✧ .-.-.

Erna ve Pavel dostça bir kucaklaşmadan ayrıldılar ve en geç gelecek hafta tekrar buluşmak üzere randevulaştılar. Aynı saatte, aynı yerde.

Pavel köprüde durdu ve Erna'nın yavaşça gözden kayboluşunu izledi. O gittikten sonra, kendini ilk tanıştıkları zamanı anımsarken buldu. Nisan yağmurlarıyla dolu geç bir bahar öğleden sonrasıydı. su birikintilerinden oluşan bir bataklığa dönüştü.

Babası için ayak işlerini yapıyordu ve katırla çekilen bir arabaya biniyordu. Çamurda yürüyen ve su toplamış gibi görünen genç bir kız gördü.

"Sizi bırakmamı ister misiniz?" diye
sormuştu Pavel.

Kız dönüp ona bakana kadar Baron Baden'in kızı olduğunu fark etmemişti ama artık çok geçti. Kız tıpkı birkaç su birikintisine düşmüştü.

"İstersen seni buradan geçirebilirim." Kızın reddedeceğini umuyordu.

Kız orada öylece durup soruyu düşünürken onun hayır demesini bekliyordu. Belki onun dilini konuşmuyordu, belki de dilsizdi,

Ya da belki de yüksek doğumlu biriyle konuştuğu için alçak doğumlu birini cezalandırmanın yollarını düşünüyordu.

Sonunda kendini arabanın üzerine çekti ve Pavel katırı hareket ettirmek için kırbacını salladı.

Erna bütün yolculuk boyunca tek kelime etmedi ve Pavel de konuşmaya başlamaya korkuyordu. Tek yaptığı onun çamura bulanmış ayakkabılarına bakmaktı. Bir şey söylemeye cesaret edemediği için şimdi pişmanlık duyuyordu.

"Bu..." İlk sözleri Erna söylemişti ama araba çamurlu yolun sonunda durana kadar değil.

Önce onun tipik, nankör bir aristokrat kız olduğunu, teşekkür etmeden kaçtığını düşündü, ama aşağı atlarken ona döndü ve bir şey uzattı. Pavel hiç düşünmeden aldı. Bir tutam meyankökü idi. Pavel onu yemeyi düşünürken, kız elini cebine attı ve özenle sarılmış bir paket çıkardı; paketi açınca içinden bir kurabiye çıktı. Onu da Pavel'e uzattı.

"Teşekkürler, eve dönerken iyi yerim." Pavel gülümsedi.

Pavel her şeyi almadan önce kız geniş bir gülümsemeyle kendini doğru dürüst tanıttı ve Pavel kızın neden sessiz görüldüğünü anladı. Ön dişlerinde bir boşluk vardı, şüphesiz ikinci dişin süt dişini ittiği yerde.

"Ben Erna, Erna Baden." dedi Erna.

Pavel'in eksik dişine baktığını fark edince hızla ağzını kapadı ve dudaklarını büzdü.

"Pavel." dedi Pavel ama Erna çoktan ailesinin malikânesine doğru koşmaya başlamıştı.

Kapıdan döndü ve el salladı.

"Teşekkür ederim." O da bağırarak karşılık verdi.

Beklenmedik bir şekilde, bu basit, tesadüfi karşılaşmadan bir dostluk doğdu.

"Oraya tekrar gitmek ister misin?" Pavel babasının şöyle dediğini

duyabiliyordu
hatıraların yankılarında.

Bunu şimdi duymak acı vericiydi ama babasının endişesini anlıyordu. Bir değirmencinin oğlunun etrafında dolaşan yüksek doğumlu bir kız. Kız onun için küçük bir kardeş gibiydi ve aralarında hiçbir şey olmayacaktı, ama bunu başka kimse anlamıyor gibiydi.

Kız yavaşça uzaklaşırken Pavel Erna'ya el salladı. Kız hâlâ ilk karşılaşmalarında olduğu gibi el sallayan o tuhaf küçük kızdı ve Pavel de ona el sallayan o küçük çocuk gibi hissediyordu.

❖Düz Floş❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bjorn partiye ancak parti başladıktan sonra gelebildi. Schuber Sarayı'ndan gelen tek konuk oydu, her ne kadar diğerleri davet edilmişti. Leonid ve Louise gelmemeye karar vermişti ki bu Bjorn için sürpriz değildi, ikili Liman Markizi'nin sosyal toplantılarından pek hoşlanmıyordu.

"Oh, Bjorn, buraya gel." Markiz onu görünce seslendi.

Bjorn partiye katılanların arasından sıyrıldı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı ama kadının gözlerindeki özlemi fark edince bu ifade yerini gülümsemeye bıraktı.

"Bugün lütfen sorun çıkarma, senin ne kadar küçük bir yaramaz olduğunu biliyorum," dedi Markiz Bjorn'a şakacı bir göz kırparak. "Umarım beklentilerimi karşılarsın."

Bjorn hiç istifini bozmadan homurdandı ve şakacı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Partinin güvenli bir şekilde sona ermesini isteyen biri varsa, o da toplantının ev sahibesi olan Liman Markizi'ydi. Bjorn'un sorun çıkarmaya hiç niyeti yoktu.

Bjorn boş sohbete dalmadan önce Markiz diğer gelenler tarafından uzaklaştırılmıştı, bu yüzden açık büfe masasına yerleşti ve odadaki yüzleri taradı. Her sosyal toplantıya katılan tanıdık yüzler vardı. Tanımadığı birkaç yüz daha vardı, muhtemelen şehir dışından gelmiş ve şehirde vakit geçiriyorlardı ve bir de o vardı.

Bjorn onun dikkatini çekmek için yarışan genç erkek kalabalığı içinde yumuşak, sıcak gülümsemesini yakaladı. Erna Hardy. Pencerenin yanında duruyordu.

Şüphesiz genç taliplerin saldırı yollarını kısıtlamak için odanın köşesine çekilmişti. Görünüşe bakılırsa hiç beklemeden ona doğru akın ediyor ve sohbet etmeye çalışıyorlardı. Erna'nın savunma pozisyonu onları savuşturduğundan ve talipler yaralı egolarını yalamak için kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp sıvıştıklarından bu girişimleri uzun sürmüyordu.

Kontes Meyer ortalıkta görünmüyordu. Müzayede ürünlerini teklif sahiplerine sunmakla meşgul olduğuna şüphe yoktu.

Bjorn peynirli bir puf böreği topunu kemirirken bir grup kadın onunla Erna'yı görmesi arasına girdi.

"Gladys'in de partide olduğunu biliyor muydun?" İçlerinden biri söyledi.

Hangisi olduğunu bilmiyordu, Erna'yı göremeyecek kadar büyük, tüylerle doldurulmuş şapkalarının etrafına bakmaya çalışmakla meşguldü.

"Seni affettiğini duydum, o yüzden gidip bir merhaba demelisin." Bir diğeri mırıldandı.

"Evet, evet, siz ikiniz gerçekten bir araya gelmelisiniz, yakında, o aklını başına toplamadan önce." Dedi bir başkası.

Bir kovan zihni gibiydiler, dedikodu ve söylentilerle beslenen tek bir varlık. Kraliyet ailesinin yaşlı kadınları yaşam güçlerini Dırdır ve işgüzarlık o kadar fazlaydı ki Bjorn tüm bunların onları ölümsüzleştirdiğine inanıyordu.

"Dinle evlat, gençlik sonsuza dek sürecekmış gibi görünebilir ama bir sabah uyandığında yaşlı bir adam olduğunu, saçlarının ağardığını ve cildinin kırıştığını fark edeceksin.

Anı yakala." Kovan zihninin kraliçesi böyle dedi.

Etrafı takipçileriyle çevrili olan Gladys'i işaret etti ve ona doğru hafifçe itti.

"Kemiklerin yorgun düşmeden önce Gladys'le sağlıklı bir hayat yaşamalısın canım."

Şu anda Bjorn'un en büyük yeteneği sabrıydı. Dırdırcı kovan zihni ona yapması ve yapmaması gerekenler hakkında tavsiye yağdırırken gülümsedi ve başını salladı. Sabrı, çalkantılı bir dönem sayesinde Boşanma ve bu çileden bir şey kazanmış olması, bu durumda şükretmesi gerektiğini gösteriyordu.

Sonunda, kadınlar tavsiyelerinin işe yaramadığını fark ettiklerinde bir sonraki avlarına geçtiler. Bjorn, yakında talihsiz bir kurban bulamazlarsa buruşup toza dönüşeceklerini hayal etti.

Sonunda özgür kalan Bjorn odanın köşesine doğru yürüdü. Düz floşuna, yenilmesi mümkün olmayan tek eline. Keşke önce ona olan borcunu ödeyebilseydi.

.-.-. ✧ .-.-.

Prens yaklaşıyor. Erna umutsuzca onun bakışlarıyla karşılaşmamaya çalıştı ama delici gözleri dikkatini çekiyordu. Köşenin derinliklerine doğru büzüldü ve artık yalnız olduğunu fark etti. Onun dikkatini çekmek isteyen tüm o genç adamlar şimdi neredeydi? Prens geldiğini görünce dağıldılar mı? Ne beyefendiler, çaresiz bir genç kıızı bir ejderhanın merhametine terk etmek.

Bir soru sorar gibi kaşlarını çattı. Prens soğuk bakışları altında irkilmedi. Partinin diğer üyeleri prensin ona yaklaştığını görebiliyordu ama hiç de umursamış görünmüyorlardı. Erna ile prens arasında küçük bir toplantı düzenleyen Prenses Gladys bile.

"Merhaba, altın hırsızı."

Prens tüm kaçış yollarını kapatmış gibiydi ve Erna onun incelemesi altında sıkışıp kalmıştı. Centilmenlikten uzak tavrına rağmen zarif bir gülümseme takınmıştı.

"Sanırım konuşma vaktimiz geldi de geçiyor." Devam etti.

Erna ondan yüzünü çevirdi ve pencereden dışarıya bir şey bakıyormuş gibi yaptı> Prens yaklaştı ve fısıldadı.

"Hadi ama, naz yapma, bir şey çaldın ve şimdi bu konuda benimle yüzleşme zamanı." Erna sırtıttığını hissedebiliyordu.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok prensim." dedi Erna.

Sesini sabit ve ağırbaşlı tutmaya çalıştı ama titrediğini hissedebiliyordu. Yanakları kızardı ve içinde sıcaklığın yükseldiğini hissetti.

"Benim ödülüm." Prens öyle dedi.

Prens, Erna'yı taklit ederek pencereye doğru eğildi. Onlara bakan herkes bahçede bir şeyler konuştuklarını sanırdı. Hatta bazıları meraklanıp duvarın ilerisindeki bir pencereden dışarı baktı ama ilgi çekici bir şey göremedi.

"Bu kadar mı, bir ödül mü? Üzgünüm ama neden bahsettiğiniz hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Lütfen beni yalnız bırakır mısınız, prens?" dedi Erna.

"Elbette, ama sadece ödülümü geri verdiğinizde." "Bunu neden yapıyorsunuz?" Erna dedi ki.

"Çünkü sen bir hırsızısın."

"Hırsız mı? Bunu söyleyip duruyorsun." dedi Erna.

Prese döndü ve prens onun ilgi ve kızgınlıkla yanan mavi alev gibi iri gözlerine baktı.

"Gerçekten bu kadar önemli bir şeyi unutacak tipte biri misiniz?" "Hayır, bu daha çok sana benziyor." Erna ters ters baktı.

Bir çocuğun söyleyeceği bir şeymiş gibi geldi ve yüzündeki kızgınlığa rağmen yine de prensin korkusuyla doluydu, ne de olsa o bir prensti.

Erna kendini toparlamak için elinden geleni yaptı.

"O gün, böylesine saçma bir eylemde bulunduktan sonra bile bana karşı bu kadar kaba davranmak mı istiyorsun? O kadar mı sarhoştun ki Hiçbir şey mi?" Erna öyle dedi.

Bjorn, Erna'daki bu ani değişimden rahatsız olmuş, ona doğru dönerek onu mercek altına almaya çalışmıştı. Erna kayıtsızca başını salladı.

"Hatırlıyorum," dedi Bjorn. "Tara Meydanı'ndaki çeşmeyi hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum."

"Hatırlıyorsun..." Erna sert bakışlarının biraz eridiğini söyledi.

"Özür dilemeliyim Bayan Hardy, haddimi aştım, bu tamamen benim hatam değil." Bjorn söyledi.

Birden aşırı kibarlaştı ve hatta başını hafifçe eğdi. Kusursuz bir nezaket sergiliyordu ama yine de şaşırtıcı derecede kibirliydi.

"Şimdi sıra sende." Bjorn söyledi.

Erna'nın sırttan ifadesinin aksine Bjorn sakinliğini korudu. Bu Erna'yı bunaltan bir dikendi.

"Gerçekten de prensten özür dilememi mi öneriyorsun?" dedi Erna.

Kafası karışmıştı ve sesindeki titremeyi gizleyemiyordu. Bu durumdan kaçmak istedi. Kaçma dürtüsü o kadar baskındı ki başka hiçbir şey için endişelenmeye yer yoktu.

"Bir kupa ile saldırdığınız ve ardından söz konusu kupa ile kaçtığınız kişiye yapılacak en kibar şey budur." Bjorn dedi ki.

"Bu retiküloz, bu..."

O anda her şey yok oldu; öfke, şok ve korku. Prensi azarlamaya çalışırken bile anısını hatırlamak zorunda kaldı. Uzun altın bir sopaydı. Elinde ne varsa onu kapmış ve prene onunla vurmuştu. Ondan sonra koşmuş ama sopayı düşürmeyi başaramamıştı. Bu gerçekten bir ödül müydü?

Meydandan uzaklaşana kadar sopayı hâlâ elinde tuttuğunu fark etmemişti. Sopayı tiksintiyle fırlattı ve Hardy Malikanesi'ne kadar koştu. Asla arkasına bakmadı.

Prensin ganimet olduğunu iddia ettiği şey muhtemelen şu anda Tara Bulvarı yakınlarında bir çalılıkta yatıyordu. Eğer biri onu bulup şanslı yıldızlarına şükretmemişse.

"Ben...ben onu attım." Erna usulca, utanarak söyledi.

"Benim ödülüm, benim ödülümü mü attın?"

Erna prensten uzaklaştı. Onun söyleminden ürperdi. "Eve dönerken onu çalıların arasına attım." dedi Erna.

Altın Boynuzları çalan düz floş ağlamaya hazır görünüyordu.

Bjorn bir asır boyunca Erna'ya bakmış gibiydi. Tek kelime etmiyor, hareket etmiyor, sadece ona bakıyordu. Orkestra ilk dansın başladığını işaret ettiğinde Bjorn dimdik ayağa kalktı ve ceketini düzeltti.

"Gidelim mi Bayan Hardy, önce biz gidelim." Bjorn elini uzattı.

"Ne?" Erna öyle dedi.

Şaşkınlık ağına yakalanmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. Bjorn birdenbire çok kibar davranmaya başlamıştı ve bu adama çok ürkütücü bir hava veriyordu. Erna çığlık atmak istedi.

"Eğer reddedersen insanlar şüphelenecek ve yanlış anlayacak." Bjorn usulca fısıldadı.

Erna durumu kavrayamıyordu ve kendini derin bir çukura yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu. Ne yapmaya çalışıyordu? Bir an onu hırsızlıktan hapse atmak istiyormuş gibi davranıyordu, şimdi de onunla dans etmek mi istiyordu? Neden onu rahat bırakmıyordu ki?

"Bir partide birlikte dans etmek özel bir şey değil." Bjorn başıyla birkaç çiftin çoktan yerlerini almış olduğu dans pistini işaret etti. "Ama bir köşede saklanıp gizlice konuşmak dikkat çekecektir." Gözleri bir kez daha Erna'nın kilitlendi, daha karanlık, daha uğursuz görünüyorlardı.

"Ama ben..." Erna kekeledi.

"Söyleyecek bir şey kalmadı, altın ödülümü çöpe attın, hadi dans edelim."

Bjorn nazikçe Erna'nın elini tuttu ve dans pistinin ortasına kadar ona eşlik etti. Erna onu takip etmekten başka bir şey yapamadı. Yanından geçerken Gladys'in bakışlarını yakaladı. Sanki kocasını ilişkisinin ortasında yakalamış gibi ters ters bakıyordu.

Erna gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu. "Gerçekten altın mıydı?" Erna sordu.

Bjorn sadece başını salladı. Kadının elleri onun ellerinde gevşekti ama tüm gözler onlara çevrildiğinde kadın yavaş yavaş gücünü yeniden topladı. İniltileri valsine melodilerine eşlik ediyordu.

"Özür dilerim, ben... ben bilmiyordum. O gün çok şaşırmıştım, gerçekten bilmiyordum. Gerçekten." Ağzında geveledi.

Bjorn Erna'ya bakarken gözleri kısıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Telafi edeceğim, söz veriyorum," dedi Erna. "Elimden geldiğince. Sadece şu anda biraz zor."

"Bayan Hardy." Bjorn hıçkırarak ağlayan kadını teselli etmek için usulca üzüldü.

Partidekilerin çoğunun gözlerinin üzerlerinde olduğunu fark eden Bjorn aniden kahkahalara boğulunca Erna şoke oldu ve gözyaşlarını sildi.

"Peki, bunu yapabilirsin." Bjorn kıkırdayarak konuştu.

Erna prenlere borçlu olma fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Prensin bunu kötü amaçlar için kullanacağı gibi korkunç bir hisse kapıldı. Borçlu olmak zayıflık yaratmaktır. Bunu yapamayacağını biliyordu.

Bjorn bunu da biliyordu, neredeyse ona söylemişti, ama adil ticaretin kurallarını biliyordu ve zehirli prensin altınların bedelini ödemesine izin vermeyecekti.

ondan yararlanmak.

.-:~. ✧ .-:~.

❖Kayıp Tacınız❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna suyun üzerinde dans ediyormuş gibi hareket ediyordu, zarif adımları ve dönüşleri narin ve amaçlıydı. Elbisesi su yüzeyinde bir dalgalanma gibiydi. Sanki vals Erna'nın yaşam amacıydı.

Bjorn kıza baktı. Konsantrasyonu sadece kızdaydı ve dans sırasında neredeyse birkaç adım kaybediyordu. Erna hakkında bir fikir edinemiyordu ve tüm bunların hesaplanmış bir oyun olduğundan şüpheleniyordu. Eğer öyleyse, Erna en iyi kıtadaki aktris.

Bjorn, Erna'nın gergin olduğunu hissedebiliyordu, sanki omuzlarında dünyanın tüm endişeleri varmış gibi, ama o kadar rahat hareket ediyordu ki. Bjorn bunun muhtemelen Bu kadar küçük ve çevik olmanın avantajı. Dikkati o kadar dağılmıştı ki, Bjorn neredeyse topuklarının arkasına çarpacaktı ve yaptığı hatayı gören olup olmadığını anlamak için kısaca etrafına bakındı. Bakışları Gladys'e takıldı.

Bir soylunun oğluyla dans ediyordu, onu tanıdığından emindi, ama çok fazla dikkat etmedi, daha çok Gladys'in dans ederken bile ona nasıl bakmaya devam ettiğiyle ilgilendi. Bu durum Bjorn'un kendini oldukça bilinçli hissetmesine neden oldu.

Bjorn, Gladys'in Erna'yı kıskandığı izlenimine kapıldı çünkü Erna daha masum bir prenses gibi görünüyordu. Bjorn bu düşünceye gülümsedi. Görünüşe göre Erna'nın oyunculuğundan etkilenen tek kişi o değildi.

Bu güzel bir gösteri olacaktı. Prens böylesine masum bir meleklerle dans ediyordu. Önümüzdeki haftalarda yayınlanacak kışkırtıcı dergi makalelerini şimdiden hayal edebiliyordu.

Bjorn dikkatini tekrar, dikkatinin dağıldığını fark etmemiş gibi görünen Erna'ya çevirdi. Yanaklarında hafif kırmızı bir allıkla yeni renklenmiş porselen teni onu kendine çekiyordu.

Erna dönerek başını ondan uzaklaştırıp ensesini ortaya çıkardığında, Bjorn onun yakınlığıyla sarhoş olduğunu hissetti ve dansına kısa bir an için ara verdi. Ona sokulma ve kokusunu içine çekme isteğiyle savaştı.

Erna fark etmedi, dans etmekle ve anın tadını çıkarmakla çok meşguldü. Bjorn kendini odaklanmaya ve dansı güzel bir şekilde bitirmeye zorladı.

Erna bu hoş dans için prence reverans yaptı. Kız ona baktığında kalbinin küt küt attığını hissetti ve birden kızın yumuşak, somurtkan dudaklarının farkına vardı. Küçük yuvarlak burnu, tabak kadar büyük masmavi gözleri.

O mavi ateş havuzlarına baktığında, onun da kendisine baktığını fark etti ve yüz ifadesi sanki "*İyi misin?*" der gibiydi.

Bjorn gülümsedi ve başını salladı. "İyi iş Bayan Hardy."

Farkında olmadan Gladys'e baktı, Gladys de ona kanını donduracak kadar kötü bir bakış fırlattı. Erna'yı eski karısına karşı bir paravan olarak kullanmıştı ama ortalığı biraz fazla karıştırmış olabileceği hissine kapıldı.

"Ödül yavaş yavaş geri ödenecek." Eğildi ve Erna'ya fısıldadı.

Erna ona inanamayarak baktı ama yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Gladys de ilişkilerinin ilk günlerinde böyle bir gülümseme takınırdı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Senin zaten bir ilişkin yok mu?" Peter dedi ki.

"Pek olası değil ama doğruysa seni öldürürüm. Bu kurallara aykırı." dedi Leonard.

Bjorn denize bakan terasta oturuyordu. Biraz huzurun ve purosunun tadını çıkarıyordu ki, üstleri Erna konusunda onu taciz etmek için dışarı çıktılar. Ziyafet salonunun müzik ve kahkahaları burada hafif bir gürültü oluşturunuyordu.

Bjorn, kendisini bir yanıt vermeye kışkırtmaya çalışan grupların yemine gelmeyince, alaylarının hedefini değıştirdiler.

"Sen genç Bayan Hardy'nin peşinde değil miydin, Peter?" Bjorn'un adını koymakta zorlandığı genç bir beyefendi söyledi.

"Gerçekten de öyleydi, bana ona çiçek gönderdiğini söylemiştin." dedi

Leonard. Peter'ın yüzü utançtan kızardı. "Evet, bu cevabı bile aldım."

Leonard hiç vakit kaybetmedi ve mektubu cebinden çıkarır çıkarmaz Peter'ın elinden kaptı.

"Öncelikle çiçekler için teşekkür etmek istiyorum. İyi yolculuklar Başla." Leonard alay etti. "Ancak. Bu hiç iyi değil. Ancak, bana göndermiş olduğunuz hediyelere karşılık veremiyorum ve size sadece bu mektubu gönderebiliyorum. Özür dilerim, ama sanırım bunu yapmak bizim için çok zor olacak.

Bu saatte birlikte çay içebiliriz. En iyisi size zaman ayırabilecek birine çiçek ve kart göndermeniz olacaktır." Genç adamlardan oluşan küçük grup Peter'a doğru sempatik sesler çıkardı. Leonard devam etti.

"Bana gönderdiğiniz çiçekler için bir kez daha en derin şükranlarımı ve en derin özürlerimi sunuyorum."

Mektup elden ele dolaştırıldı ve sonunda Bjorn'a ulaştı. Grup Peter'ı kaburgalarından dürterken Bjorn mektubu okudu ve terastaki diğer üyelerle birlikte aniden kahkahayı patlattı.

"Gülmeyin çocuklar. Bütün ilişkiler böyle başlar, kaz kazın peşinden koşar, duyguların gerçek olduğunu böyle anlarız." Peter açıkladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Bjorn kargaşaya sırtını döndü ve tekrar denize baktı. Purosunu yeniden canlandırmak için üfledi. Çok karanlık bir gece değildi ve ay dolunaya yakındı. Parlak ışıltısı dalgalanan denizin üzerinde parılıyordu.

"Şimdi şuna bakın, Bayan Hardy'yle konuşan bu piç de kim?" Peter söyledi.

Bjorn da dahil olmak üzere terastaki herkes çift kapının camından balo salonunun altın ışıltısına baktı. Genç bir adamın açık büfe masasında Erna'yla konuştuğunu görebiliyorlardı.

Heinz'ın ikinci oğlu. Bjorn öyle düşündü.

Genç adamı tanıyınca Bjorn'un gözleri kısıldı. Çok iyi bir ünü yoktu ama yine de Peter Bergen'den, hatta Kont Leonard Lehmen'den daha iyi bir adaydı.

"Eğer açsanız, gidin ve bifteği alın. Eğer değilseniz, o zaman çifti rahat bırakın. Erna işini bilir." Bjorn puro dumanının arasından bu sözleri söylerken diğerleri şaşkınlıkla bakıyordu. "Bahsimiz bir bahistir ve Bayan Hardy kendi işiyle ilgilenmelidir."

"Öyle olsun, affedin beni." dedi Peter.

Peter, Bjorn'a prensin soğukkanlı tavrına duyduğu hayranlığı andıran bir şeyle bakıyor gibiydi. Belki de kadınların çekici bulduğu şey bu soğukkanlılıktı.

Grup bir başka didişme ve şakacı tartışma tiradına dönüştü. Bjorn arada sırada kendi fikrini söylüyordu ama çoğunlukla konuşmalarda yer almıyordu.

"Konuşabilir miyiz?" Gecenin bir vakti kadınsı bir ses geldi.

Gençlerden oluşan grup döndü ve Gladys'i ortaya çıkarmak için kızıl deniz gibi ikiye ayrıldı. Bjorn bir nefes verdi ve sigarasının kalanını kül tablasına boşalttı.

"Evet, elbette prenses." Bjorn söyledi.

Terasın pek de göze çarpmayan bir köşesine geçtiler; bu köşe hiç de göze çarpmıyordu ve kısık bir fısıltıdan fazlası kolayca duyulabilirdi. Bjorn ayağa kalktı ve denize doğru baktı. Gladys denizin altına yaklaştı. Genç delikanlıların bakışları karşısında kendini cezalandırılmak üzere olan bir çocuk gibi hissetmekten kendini alamadı.

"Size kaba davrandığım için özür dilerim." Gladys yaklaştığında Bjorn söyledi. Gladys'e bakmak için döndüğünde yüzündeki tüm sevinç ifadesi silinmişti.

Gladys. Ceketinin iç cebinden bir puro daha çıkardı ve ısırıldı. Sonunda.

"Kızı sonsuza dek böyle mi kullanacaksın?" Gladys söyledi. "Kız mı?" Bjorn dedi.

"Bana eziyet etmek için kullandığın o zavallı köylü kızı." Gladys gözlerini öfke bürüdü.

"Onun adı Erna ve beni onu kullanmakla suçlayacak kadar kendinden emin görünüyorsun." Bjorn gülümsedi ama bu samimiyetsiz, neredeyse alaycı bir gülümsemeydi. "Benim gözümde o köylü kızı senden daha güzel prenses. Bir prenesten daha saf olsa da daha nazik olduğunu söylememe gerek yok."

"Lütfen bunu yapmayın. O masum kıza zarar verme. Belki de ve bunu ikimizin arasında tutmalıyız." Gladys söyledi.

"O gün çok açık söyledim prenses, anlaşma adildi ve sen de kabul ettin. Aramızda hiçbir şey kalmadı." Bjorn söyledi. Purosunu yakarken yüzü tehditkâr bir turuncu ve kırmızıyla parladı.

Birbirlerine bağırmadılar ya da seslerini hafifçe bile yükseltmediler. Ham duygularını bir kez daha, herkesin önünde utanç içinde ortaya dökmek anlamsızdı. Ortada dökülecek bir şey kalmamış olması Gladys için durumu daha da can sıkıcı hale getiriyordu.

"Ya sana başka bir anlaşma teklif edersem?" Gladys söyledi, hissedebiliyordu Gözyaşları oluşmaya başlamıştı. "O zaman belki aramızdaki şeyler farklı olabilir."

Bu teklif biraz beklenmedikti ama Gladys'in aklının bir köşesinde hep kederli bir kadın kahraman olmaktan kurtulabileceği düşüncesi vardı. Bjorn sıkıcı bir tiyatrodan çıkmaya niyetliymiş gibi döndü.

"Ne anlaşması?" Bjorn söyledi.

"Taç. Benim yüzümden kaybettiğin tacını geri vermek istiyorum." Gözyaşları kabardı ve aktı. "Lechen'e bunun için döndüm. Senden özür dilemek, her şeye yeniden başlamak istedim."

"Tacımı geri mi vereceksin?" Bjorn, Gladys'in söylediği diğer her şeyi görmezden gelerek konuştu.

"Birlikte mutlu bir şekilde yaşayabileceğimizi göstererek halkın fikrini değiştirebilirsen, tahtı yeniden kazanabilirsin. Babam bizi destekleyeceğine söz verdi." Gladys ağlarken bile sesi net ve tatlıydı. "Beni affetmenin kolay olmayacağını anlıyorum. Senden bunu gerçekten beklemiyorum. Beni affet, ama Bjorn, lütfen kefaretimi ödemem için bana bir şans ver. Benden nefret etmen umurumda değil, bu yüzden lütfen bana sırtını dönme. Lütfen." Gladys uzandı ve Bjorn'un kolunun manşetini yakaladı. "Genç ve toyken yaptığım hatalardan ne kadar pişman olduğumu bilemezsin. Her ne kadar sana karşı yanlış yapmış olsam da, lütfen beni bu şekilde cezalandırma. Lütfen?"

"Gerçekten mi?" Bjorn açıkça söyledi. Gladys'in kolunu tutuşundan kurtulmaya çalışmadı.

"Evet, çok çalışacağım, dua etmeye devam edeceğim ve daha da çok çalışacağım, ta ki senin kalbin rahatlayana kadar. Bunu yapabilir misin?" Gladys gözyaşlarıyla parlayan şişmiş kırmızı gözleriyle ona baktı.

"Peki." Bjorn anlamış gibi başını salladı. Gladys'in gözleri belli belirsiz bir umutla parladı. "Ama ne yapmalıyım Prenses? Önerdiğiniz anlaşma benim için imkânsız."

Bjorn bir iç çekti ve Gladys'in elini kir siler gibi sıktı. Gladys şaşkınlıkla ona baktı, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Bjorn?" Yumuşak bir sesle söyledi.

"Tacım senin yüzünden kaybolmadı." Bjorn buruşmuş kolunu düzeltirken şöyle dedi. "Tacımı gerçekten korumak isteseydim, bunun pek çok başka yolu vardı. Bir tanesi için çocuğunu öldürebilirdim."

"Ne... Ne diyorsun sen?" Gladys adamdan uzaklaştı.

"Yapılacak çok basit bir şey. O daha karnındayken sana ilaç verebilirdim. Ölü doğduğunu söyleseydim kokusu daha güzel olurdu. İnsanlar bana karşı daha sempatik olurdu.

Veliaht Prens varisini kaybetti. Magazin basını beni oğlunu ve eşini kaybeden şanssız prens olarak adlandırırdı. Muhtemelen en temiz yol bu olurdu, ne dersiniz?" Bjorn şaşırtıcı derecede sakindi ve bu durum Gladys'in tüylerini diken diken etti. "Tacı isteseydim bu kolay yol olurdu ama istemedim. Taçtan kendim vazgeçtim. Onu gerçekten istemiyorum. Peki onu bana tam olarak nasıl geri verebileceğini düşünüyorsun?" Sözleri keskinleşirken Bjorn'un gülümsemesi soğuklaştı. "Peki ya Leonid? Kendi isteğiyle aldığı tacı ona geri verir misiniz?

Lars mı talep ediyor?"

"Ben, bunu kastetmedim..." Gladys mırıldandı.

"Lechen tahtının eğlenceli bir oyuncak olduğunu mu düşünüyorsun prenses?" Bjorn araya girdi.

"Hayır, öyle değil, lütfen..." Gladys söylemeye çalıştı.

Şu anda prence yalvarıyor, gözyaşlarına dayanmak için kendini zorluyordu. Terastaki diğerlerinin dedikoduları hıçkırıklarının arasından sızıyordu.

"Eğer veliaht prence tekrar sahip olmak istiyorsanız, o zaman başka bir krallık bulmanızı öneririm. Berg Kraliçesi'nin yakın zamanda yaşlılıktan öldüğünü duydum. Belki de

Oraya bir göz atabilir, görüldüğün akbaba gibi kemiklerini karıştırabilirsin. Kraliçe, taçlı bir prenesten daha iyi olmaz mıydı?"

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun ki bu kadar acımasız oluyorsun?" Gladys gözyaşlarını serbest bırakarak bağırdı.

Bjorn dikkatini terastaki izleyicilere ve balo salonundaki kulak misafiri olacıklara verirken kaşlarını kaldırdı. Hepsi geri çekildi ve kendi işleriyle ilgileniyormuş gibi davranmaya çalıştı. Peter ve Leonard hariç hepsinin ağzı açık kalmıştı.

Bjorn terastan çıkıp ziyafet salonuna doğru yürüdü. Büyük Dük'ün ardından bir kargaşa koptu ama o bunu umursamadı. Peter ve Leonard, o ziyafet salonundan çıkarken peşinden gittiler. Bjorn arkasına hiç bakmadı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

❖Beğenmek Zorundasınız❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna ziyafet salonundan koşarak çıktı.

Dinlenen konukların içeceklerin tadını çıkardığı salonu geçti ve bitmek bilmeyen koridor boyunca özenle yürümeye devam etti. Doğu tarafındaki misafir odasına ulaştığında boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Dikkatle kanepenin ucuna oturan Erna'nın yorgun gözleri saate takıldı. Neredeyse gece yarısı olmuştu ama parti sona ereceğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Erna tekrar iç çekti, bu sefer rahatlamamıştı. Durup dururken hırsız olmakla ve büyük borçları bulunmakla suçlanmıştı; prensle dans etmiş ve etrafını saran acı dolu gözlerden muzdarip olmuştu. Gün yorucu geçmişti; tüm uğraşlarının yanı sıra Heinz ailesinin oğlunun ısrarla onu dansa kaldırmak istemesi de onu yıpratmıştı.

Robin Heinz -kendisini tanıtırken böyle diyordu- ne kadar kaçmaya çalışsa da her yerde görünüyordu. İlk birkaç ricası kibarca olmuştu ama kız onu her reddettiğinde daha da zorba olmaya başlamıştı.

Erna sessizce ziyafet salonunu terk etmeyi başarmıştı ve şimdi parti bitene kadar burada saklanmayı planlıyordu. Ama tam bu rahatlatıcı sonuca ulaştığı sırada girişe bir gölge düştü.

"Ben de bu kadar aceleyle nereye gittiğinizi merak ediyordum! Sizi buldum, Bayan Snob Hardy!" Robin Heinz kötü niyetli bir alaycılıkla Erna'nın oturduğu kanepeye yaklaştı.

Erna irkilerek ayakkabılarını düzeltti ve ayağa fırladı, içinde bir anlık korku hissi belirdi. Adam ağır bir şekilde içki kokuyordu.

"Burada Büyük Dük ile bir randevunuz mu var acaba?" Heinz alay etti.

"Bırakın beni, Bay Heinz."

"Hiç sanmıyorum." Robin Heinz'ın eli parladı ve Erna'nın bileğini, onun hamlesinden kaçınamayacağı kadar hızlı bir şekilde yakaladı. "Erkekler senin için palyaço mu? Hey?" diye sordu.

"Bırak elimi! Delirdin mi sen?!"

"Seni aptal kadın. Prensi kovalamanın bir faydası yok. Bana biraz tatlılık göstersen daha iyi olur. Prens bir şey yapamaz ama bilemezsin, yaşlı adamın yerine seni satın alabilirim."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bırak elimi!"

"Bilmiyor musun?" Robin bir an için alaycı tonunu bıraktı. "Baban kızını bir tomar para getiren herkese satacak bir adam. Yaşlı adamdan bir kuruş fazla teklif edersem, benim olursunuz Bayan Hardy. Hâlâ beni reddedebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Ne var? Neden... yapmayın..."

Robin Heinz Erna'yı kendine doğru çekti, şimdi anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyordu. Vücudu göğsüne değdiğinde Erna çığlık atmaya ve çırpınmaya başladı. Beklediğinden daha güçlü bir dirençle karşılaşınca şaşırان Robin'in tutuşu gevşedi.

"Ha! Gerçekten, sen bir kadınsın..." Heinz, Erna'nın odanın diğer ucuna doğru koştuğunu görünce başladı.

Erna korkulu gözlerle pencereye baktı. Adam onunla çıkış arasındaydı ve fiziksel bir kavgada onu yenemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden Tek umudu pencereydi. İki elini pervaza koydu, ama baktı ki

onu dehşete düşürdü. Korkudan gözyaşları içinde kararlılığını toplamaya çalıştı ama artık çok geçti. Heinz onu çoktan arkasından yakalamıştı.

Keskin bir çığlık odayı doldurdu ve boş koridorda yankılandı.

Bjorn'un adımlarını durduran bir kadının çaresiz çığlığıydı. Sesin malikânenin doğu tarafına giden koridorun sonundan geldiği belliydi. Parti davetlilerinin toplanacağı bir yer değildi.

Yanlış duyduğunu düşünen Bjorn yoluna devam etmek üzereydi ki, bir öncekinden daha keskin bir çığlık onu olduğu yerde durdurdu. Bu çığlıkta, hayal gücü ya da rüzgâr olduğunu düşünemeyeceği kadar gerçek bir korku vardı.

"Hangi köpek içkilerle başa çıkamadı da hizmetçiyle uğraşiyor?" diye düşündü kuru bir sesle.

Bjorn hafif bir iç çekişle doğu koridoruna doğru döndü. Etrafta kimse olmadan biraz uyumak için yaptığı planlar ters gitmiş gibi görünüyordu.

Yaz gecesi birden fazla açıdan can sıkıcı olmuştu ama bu onun için yeni bir şey değildi.

Gladys'ten boşandığından beri yaşadığı çarpık hayat artık ona çok tanıdık geliyordu. kolunu ya da bacağını. Aslında pek bir şey değişmemişti. Boşanmadan önce bile hiçbir zaman örnek bir çocuk olmamıştı ve yaşam tarzı da şimdikinden çok farklı değildi.

Her şey düşünüldüğünde, Bjorn taç beklentisi karşılığında elde ettiği özgürlüğü seviyordu.

Böyle partiler geldiğinde özgürlüğünün tadını daha çok çıkarıyordu. Aptalların veliaht prence saçma sapan bir asaletle davranmasına katlanmak zorunda olmamak büyük bir zevkti. Bu şekilde kaçabilmek, bir kadın çığlığının peşinden koridorda koşabilmek bile veliaht prensin hoşlanmadığı bir özgürlüktü. Bu yüzden Bjorn bugün özgürlüğünün tadını çıkarmaya karar verdi. Ta ki beklenmedik bir yüzle karşılaşana kadar.

"Bayan Hardy?!"

Bjorn misafir odasının girişinde durdu, gözlerinin ona söylediklerine inanamayarak isim üzerinde kekeleydi. Erna titreyerek ve ağlayarak acı içindeki yüzünü kaldırdı ve onu gördü. Boş gözlerinin odaklanması bir dakika sürdü.

"Bütün bunlar da ne..." Bjorn, Erna'dan birkaç adım ötede durdu ve önündeki karmaşayı anlamaya çalışırken ağzı açık kaldı.

Ağlayan bir kadın, yırtık bir elbise, kanlı bir şamdan. Ve düşmüş bir adam. Bjorn'un gözleri yavaş yavaş kısıldı. Bazılarını bekliyordu ama bir hizmetçi yerine Erna'yı bulması sürpriz olmuştu. Yerde kanlar içinde yatanın bir adam olması da sürprizdi.

"Prens, ben... sanırım bir adam öldürdüm." Erna nefesini tuttu ve kendini toparlamaya çalışarak konuşmaya çabaladı. "İsteyerek yapmadım! Çok korkmuştum, yapmak zorundaydım... düştü, kafasını vurdum... kan var..."

Her şeyin farkına varan Erna'nın gözyaşları kontrol edilemez hale geldi. Elinde tuttuğu şamdandan kan damlıyor, halıyı koyu lekelerle noktalıyordu.

İnce kumaşın yırtılma sesi, şamdanın sert bir darbe alması ve Heinz'ın düşerken attığı nefes nefese çığlık Erna'nın zihninde aynı anda yankılandı. Akılsızca uzanmış, eline geçen ilk şeyi kapmış ve eli ona dokunduğunda tüm gücüyle ona vurmuştu. Hâlâ şoktaydı, kanlı şamdanla birlikte yere düşmüş adamın üzerinde duruyordu, gözyaşları arasında sonuçları zar zor görebiliyordu ama yine de ne olduğunun çok canlı bir şekilde farkındaydı.

"Endişelenmeyin, Bayan Hardy." Bjorn adamı incelemek için diz çökmüştü ve şimdi hafif bir iç çekişle ayağa kalktı. "Sadece bayıldı, yakında kendine gelir. Onun türü kolay kolay ölmez."

"...gerçekten mi?" Erna bitkin gözyaşları arasında nefes aldı. Yırtık elbisesinin önü sıırıslık olmuştu ama bunu fark etmemişti.

"Gerçekten mi?" Bjorn ısrarla başını salladı ve paltosunu kendi omuzlarından indirip Erna'nınkine geçirdi. "Yürüyebilir misin?" diye sordu.

Erna başını salladı, titreyerek birkaç adım attı.

"O zaman git." Bjorn kısa ve kararlı bir şekilde onu odadan dışarı çıkardı ve aynı anda şamdanı elinden aldı. Üzerindeki kan eldivenlerini. "Buradan çık, soldaki salonun sonundaki merdivenleri kullan. Konağın arkasındaki bahçeye çıkacaksın ve düz yoldan gidersen arabalara ulaşacaksın. Hardy ailesinin arabasıyla eve gidin; diğerleriyle ben ilgilenirim."

"Ama..."

"Unutma, sol koridorun sonundaki merdivenler. Merdivenler, bahçeler, dümdüz ilerleyin," diye sakın bir şekilde tekrarladı Bjorn, yaşadıklarının etkisiyle hâlâ biraz sersemlemiş olan Erna'ya talimatları iyice belleterek.

"Bunu yapamam. Sen... adam..."

"Bunun için biraz suçluyum, değil mi? Ben sadece üzerime düşeni yapıyorum." "Ama Prens..."

"Merak etme," diye sırttı Bjorn. "Borçlarımı her zaman geri öderim." Bjorn paltosunun kollarını Erna'nın boynuna dolamayı bitirdi. Onun giysilerine sarılmış olan Erna gülünç derecede küçük görünüyordu. "Bu arada, tekneyle gezmeyi sever misin?" Bjorn'un ses tonu rahat ve gündelikti, duruma hiç uymayan sorular soruyordu.

"Ne?" Erna kulaklarından şüphe ederek gözlerini kırıştırdı. Ama Bjorn yine de önemsiz sırtışıyla ona gülümsedi.

"Bundan hoşlanman

gerekecek." "Ne demek

istiyorsun?"

"Bu kadar yeter, artık gitseniz iyi olur," diye açıkladı Bjorn, salona dönüp biraz kıpırdanmış olan Robin Heinz'a bakarak.

"Git," diye tekrarladı, soğuk ve gülümsemeden.

Erna gözyaşları içinde başını salladı.

Erna'nın yankılanan ayak sesleri salonu terk ettiğinde salon yeniden sessizliğe gömüldü. Bjorn yere düşmüş adama küçümseyerek baktı. Elbette bir pislik bekliyordu ama bu aptalı beklemiyordu. Bir insan tanınmış soylu bir ailenin kızına nasıl böyle davranabilirdi?

Konsolun üzerindeki vazoyu aldı. Adımları, içinde bulunduğu dramatik duruma dair hiçbir ipucu vermeden, sakin ve telaşsız bir şekilde düşmüş adama yaklaştı.

Bjorn halının üzerindeki kırmızı havuza ulaştığında durdu; Robin Heinz'ın yüzünden damlayan kanın kırmızısıydı bu. Kana rağmen adam ciddi şekilde yaralanmamıştı. Kanama birkaç yerden gelmişti. Başının yan tarafında ve çoğunlukla şamdanın sertçe vurduğu burnunda çizikler vardı.

Bjorn bir an için Robin için üzüldü ve vazodaki suyun bir kısmını yüzüne dökerek uyanma sürecini hızlandırdı. Bir dakika içinde Robin kendine geldi, doğrulmaya çalışıyor ve boğulan bir adam gibi sersemlemiş görünüyordu.

"Merhaba Heinz," dedi Bjorn sakince, vazoyu yerine koyarken.

Robin Heinz şaşkınlıkla ona baktı, Bjorn'un gülümseyen yüzüne ve elindeki kırmızı şamdana bir anlam vermeye çalışıyordu.

Heinz şaşkınlık içinde ayağa kalktı ve yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Vazonun içindeki güller yıkık halının üzerinde yuvarlanıyordu.

"Çok ileri gittiysem özür dilerim," dedi Bjorn.

"Ne?!"

"Ama sen ölmedin, yani sorun değil. Sence de öyle değil mi?" Bjorn gülerek kanlı şamdanla Robin'in kafasına vurdu.

Robin, Bjorn'un ne dediğini anlamaya başladığında gözleri büyüdü. "Seni çılgın serseri!" diye bağırdı kan tükürerek. Yine de Robin'in gözlerindeki öfkeyi gören Bjorn'un gülümsemesi derinleşti.

Bjorn, Robin Heinz'ın ince bir kadın tarafından nakavt edilmeyi asla sorun etmeyeceğinden emindi. Bu yüzden hoşuna gitmese bile, Bjorn'un yolunu seçmekten başka çaresi yoktu. Yüzünü kurtarmak için kötü şöhretli prensle büyük bir kavga etmek çok daha iyi olurdu.

Hâlâ gülümseyen ama bir yandan da iç geçiren Bjorn şamdanı salladı. Zaten hırpalanmış olan başına darbe alan Robin Heinz çığlık attı ve tekrar yere yığıldı. Üzerine düştüğü güller odayı güçlü kokularıyla doldurdu.

"Ne kadar kavga ettiğimizi biliyor musun?" Bjorn kıkırdayarak Heinz'ın karnını tekmeledi. "Buradaki insanların ne kadar keskin gözlü olduğunu biliyorsun."

Bjorn, Robin'i daha sert dövmek ve kavgayı satmak için bahanenin tadını çıkarıyordu. Bu kez yüzüne bir tekme daha geldi ve Robin'in burnu yeniden kanamaya başladı. "Nasıl olduğunu anlıyorsun, Heinz."

O konuşurken bile Bjorn tekmelemeyi bırakmadı. Robin kendini kurtarmak için çabaladı ama çaresizce ayakta duramıyordu. Çığlık atmaya ve ağlamaya başladığında Bjorn bir adım geri çekildi.

"Sanırım bu kadar yeter."

Bjorn çalışmasını incelemek için diz çöktü. Yüzüne bir gülümseme geldi.

Sadık bir köpeği över gibi Robin'in başını okşadı, sonra kanlı eldivenlerini çıkarıp ayağa kalktı. Bir zamanlar beyaz olan eldiveninin bileğine altınla işlenmiş ismi loş ışıktaki net bir şekilde parlıyordu.

❖Işık Köprüsünü Geçtiğinizde❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bjorn, hoşsohbet bir sohbetin ardından vedalaşan bir centilmen gibi, göz teması kurmakta zorlanan Robin Heinz'a sessizce kibarca saygılarını sundu. Ayrılırken Bjorn'un görünüşünün herhangi bir yerinde az önce yaşanan tek taraflı kavgaya dair bir iz bulmak zordu.

Boş koridorda yavaşça yürüdü. Bjorn, Gladys sayesinde biriktirdiği kızgınlığı Heinz'dan çıkardığını bilmesine rağmen, yapmak zorunda kaldığı şey için pek üzülüyordu. Hatta Şafak sökmeden önce tüm şehre yayılacak dedikoduların bilgisi bu memnuniyeti gölgeleyemezdi. Prenses Gladys'in umutsuzluğunun, zaten taçtan uzak olan eski kocasının etrafında artan skandal sayesinde artması mükemmel olurdu.

Bjorn elinde şamdanla salona girdi. Gözlerini istemeden de olsa ona çeviren konuklar irkildi.

"Bj-Bjorn!" Aklını ilk başına toplayan Harbour Markizi oldu ve bağırışı sert bir şekilde çınladı. "Gladys'e yaptıklarından ve ortadan kaybolmandan sonra, neler oluyor?"

"Oh, bu küçük şey mi?" Bjorn kanlı şamdanı rahatça teyzesinin önündeki masaya koydu. "Biraz kargaşa oldu."

"Kargaşa mı? Ne altında... oh!" Cümlesini tamamlayamayan Markiz çığlık attı. Onu izleyen diğer hanımlar da çığlık attı. Aralarında Gladys de vardı, bir köşede oturuyordu ve etrafı onu teselli etmeye çalışan arkadaşlarıyla çevriliydi.

Bjorn gördüklerinden her zamankinden daha fazla tatmin olmuş bir halde arkasını döndü. Robin Heinz, topallayarak ve beklenebileceği gibi kanlar içinde girişte durmuş, herkesin dikkatini çekmişti.

Bayanlardan biri bayılmaya çalışarak gerginliği azalttı. Bu girişim tam olarak başarılı olmamıştı ama atmosferi sarstı ve parti gruplara ayrılarak bazıları bayılan kadının, bazıları da Robin'in etrafında kümelendi.

Dramatik an sona erdiğine göre Bjorn bu sahneden sıkılmıştı. Kendisini sorgulayanları başından savarak ziyafet salonuna doğru ilerledi.

Ayrılırken geriye dönüp Liman Markizi'nin yüzüne baktı. Solgundu, gözleri partisindeki kanlı bir savaşın heyecanıyla parlıyordu.

.-:.-.✧.-:.-.

"Hanımefendi! Bu gerçek! Gerçekten böyle altın bir kupa var!" Lisa heyecanla yatak odasına girer girmez sesini yükseltti.

Sinirli bir şekilde şifonyerinin üzerinde duran Erna korkuyla aniden arkasına döndü. Elinde tuttuğu fırça elinden düştü ve Lisa'nın ayak parmaklarına değene kadar yuvarlandı.

"Evlenmek üzere olan bir beyefendinin altın bir geyik boynuzu kupası yapıp bekârlığa veda partisi düzenlemesi bir sosyal kulüp geleneğidir," dedi Lisa, fırçayı mekanik bir şekilde alıp Erna'ya geri getirerek. Gözleri bir haber vermenin zevkiyle parlıyordu. "Partide en iyi içen ya da öyle bir şey yapan ödülü kazanıyor. Her türlü aptalca gelenek vardır, içki üzerine bahse girmek, altın üzerine bahse girmek gibi. Erkekler her zaman aptalca şeylerin peşindedir."

Lisa'nın tanıdığı hizmetçiler arasında yaptığı araştırmaya göre, Marki Bergman'ın oğlu kısa bir süre önce kupayı kazanmış ve büyük bir bekarlığa veda partisi düzenlemişti. Kazanan Bjorn olmuştu. "Prens Bergman'ın Zehirli Mantar" bekârlığa veda partisinin tüm ödülleri silip süpürmüş ve yeni bir lakap kazanmıştı: "Cehennem Geyik Avcısı". Lisa duyduklarını anlatmaya devam etti ve Erna'nın umutsuzluğu daha da derinleşti.

"Ama hanımefendi, bu maskaralıkları neden merak ediyorsunuz?" Lisa kuşkuyla sordu, birden hikâyesine ara verdi.

Erna irkilerek eteğini tuttu.

"Ben... Oh, partide duymuştum. Çok garip, büyüleyici görünüyordu... Biraz merak ettim."

"Yeterince garip!" Lisa açıklamayı sorgulamadan başını salladı. "Ama Prens Zehirli Mantarlar her zaman bir şeylerin peşindedir. Son zamanlarda kasabayı yine konuşturmaya başladı. Ortamı karıştırmak için yaptığı onca şeye rağmen buranın hiç sessiz kalmaması bir mucize." Lisa'nın dili kupayı çoktan unutmuş ve bir sonraki habere geçmişti. "Kendini içkiye vermesi yetmiyor, kavgalara bile karışıyor. Ne ezik bir adam."

"Hayır, Lisa," diye düzeltti Erna, ne söylediğini düşünmeden. "Sarhoş değildi. Ben... Eminim sarhoş değildi." Açıklayamayacağını fark ederek durdu.

"Bu içkicileri bilmezsiniz hanımefendi."

"Ama belki de yanlış yapan biriyle kavga etmiştir?" Erna bu işin peşini bırakması gerektiğini biliyordu ama geri adım atamazdı. Prens nasıl bir adam olursa olsun, bu kez onun hatasıydı ve elinden gelse suçu onun üstlenmesine izin veremezdi.

Lisa güldü. "İmkânı yok. Heinz çocukları ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, içlerinden birinin Prens Zehirli ile kavgasında haksız olması mümkün değil. Mantar." Gülmeyi bıraktı ve başını sallarken ifadesi ciddileşti. "Prens'in tarafını tutmaya devam ediyorsunuz, bayan."

"Oh... Ben... Ben taraf tutmuyorum - sadece tüm durumu bilmeden bir yargıya varamazsınız..."

"Hayır!" Lisa kaşlarını çatarak başını daha güçlü bir şekilde salladı. "Görünüşü sizi yanıltmasın! Zehirli mantarlar her zaman güzeldir, ama onları yediğinizde ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Öyle değil, Lisa."

"Ölürsün. Bunu unutma, genç bayan. Zehirli mantar yersen ölürsün!"

Lisa sanki yeni bir gezinin eşiğindeki çocukla konuşuyormuş gibi tekrarlardı ve ancak onu arayan başka bir hizmetçi tarafından çağrıldığında durdu. Kapıyı arkasından kapatırken bile tıslayarak sert bir uyarı daha yaptı: "Bunu yersen ölürsün!"

Yalnız kalan Erna çaresizce masasının önünde oturdu. Tüm çalışma malzemelerini dağıtmıştı ama onları düzeltmek için bir türlü aklını toparlayamıyordu.

Prens'in yüzü, yapraklar halinde kesilmiş bir kumaş parçasının üzerinde yüzüyordu. Yüzü parlak makasın, çiçek vazosunun, hatta boya şişesinin üzerindeydi. Onun yüzünü görmemenin tek yolu gözlerini kapatmaktı.

Erna Prens'e çok şey borçluydu, hem de birden fazla şekilde.

Bu yadsınamaz gerçek zihninde ağır bir yük oluşturuyordu.

Yürüyüşü bahane ederek sabahın erken saatlerinde çeşmeden konağa giden yolu aradı ama geyik boynuzundan bir iz bulamaması şaşırtıcı değildi. Prens'in yalan söylemiş olabileceğine dair son umudu da yıkılmıştı. Üstelik suçu ona yüklemiş ve bir korkak gibi kaçmıştı.

Bu konuyu düşündükçe Erna daha da gerginleşiyor ve endişeleniyordu. Aceleyle dolabına yöneldi ve teneke para kavanozuna uzanan eli solgun ve kararsızdı.

"Ne yapabilirim, bunu nasıl geri ödeyeceğim?" Erna inledi, kavanozun içini yoklarken yere yığıldı. Sahip olduğu her şeyi satsa bile, geyik boynuzunun bir köşesini bile satın alamayacağını biliyordu.

Bunun anlamsız olduğunu bilmesine rağmen Erna uzun süre orada oturdu ve kavanozda ne olduğunu tekrar tekrar saydı. Teneke kutuda yuvarlanan bozuk paraların sesleri umutsuzca takırdadı.

Böyle olacağını bilseydi, para biriktirebilirdi...

Pavel'in mağazaya Erna'nın sahte çiçekler getireceğini söylediği gün, bir sürü malzeme almak için heyecanlanmıştı. Elbette bu küçük bir miktar paraydı, ama şimdi o parayı biriktirmiş olmanın büyük bir fark yaratacağını hissediyordu.

"Çiçekler..." Erna kavanozun karanlık derinliklerine bakarken bilinçsizce mırıldandı. Ama çiçeklerini düşündükçe zayıf bir umut doğdu ve uyuşuk gözleri canlanmaya başladı.

Büyükbabası, başka ne kaybedersen kaybet, gururunu ve onurunu her zaman kurtarabileceğini söylemişti. Erna da büyükbabasının gururlu torunu ve öğrencisiydi.

"Borcunuz varsa, elinizden geldiğince dürüstçe geri ödeyin" demişti. "Eğer bir hata yaparsan içtenlikle özür dile ve açık yüreklilikle af dile. hata."

Öğretileri şimdi ona geri dönmüştü ve bununla birlikte gurur ve haysiyetle kastettiği her şey de geri gelmişti. Cennette olması, dünyada söylediklerini unutması için bir neden değildi.

Erna oturduğu yerden sıçradı ve kendi yaptığı gümüş çiçeklerden oluşan bir buketi tuttu.

İnançlı bir hayat yaşa.

Büyükbabasının geride bıraktığı miras buydu.

.-.-.✧.-.-.

Gün batımında Abit Nehri pembeleşir.

Bjorn perdeleri çekti ve arabasının penceresini ardına kadar açtı. Akşam manzarası -vagonun hızıyla yanından akıp giden şehir-

sakinleştirici ve rahatlatıcıydı. Bjorn yoğun bir günün yorgunluğuyla koltuğunda arkasına yaslandı ve uykulu gözlerle pembe renkli nehir kenarına baktı.

Akşam huzurluydu.

Frayr Bank, Schubert'in finans dünyasında sağlam bir yer edinmişti ve bireysel yatırımları tatmin edici getiriler sağlıyordu. Yakın zamanda yapılan büyük bir at yarışında kendi yarış atı şampiyonluğu kazanmıştı. Bjorn yarışlarla kendi adına ilgilenmiyordu ama şampiyon aygırının getirdiğı para ödülü farklıydı.

Hayat istediğı gibi gidiyordu, o kadar sorunsuzdu ki bu yazı sevmemek için hiçbir neden bulamıyordu. Gladys'in varlığı, Vikont'un güzel satışını çevreleyen heyecan tarafından bulanıklaştırıldığından beri daha da fazla. Hardy yapıyordu. Bjorn, babası en yüksek teklifi verenle evlenmesini ayarlamakla meşgul olan kıza acımayı aklından bile geçirmedi... ama nasıl olduğunun bir önemi var mıydı? Bjorn, adı Gladys olmayan her kadını sevebileceğini düşünüyordu. Ayrıca, festival sırasında tekne gezintileri üzerine bahse girmişti... ve Erna'nın ona büyük bir kâr getirmesini bekliyordu.

Araba şehirle Büyük Dük'ün malikânesini birbirine bağlayan köprüye girdiğinde Bjorn'un ağızında pek çok şeyden doğan bir memnuniyet gülümsemesi yayıldı.

Bjorn, bu köprünün Abit Nehri üzerindeki en güzel köprü olduğunu söyleyen herkese katılmaya hazırды. Bir sanat uzmanı değildi ama onun gözünde bile köprü güzel görünüyordu - şaşırtıcı değildi. Ailesinin kadim zaferinin anısına mümkün olduğunca muhteşem olması için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

Bjorn gözlerini, uzun granit bir sütunun üzerinde altın bir heykelin durduğu köprünün girişine doğıru kaldırdı. Bjorn'un büyük büyükbabası olan Fetih Kralı Phillip II köprüyü inşa ettirmiş ve bu devasa heykeli sipariş etmişti kendi heykeli.

şehri bugünkü haline getirmek için çok şey yapmış olan atasının heykeline doğıru başını sallayan Bjorn hafifçe gülümsedi ve

Rüzgâr köprüden geçerken saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Karanlık çökmeye başlamış olsa da köprü gaz lambalarıyla ısıltı ısıltı lambalar ve gayretli lambacılar. Korkuluklar boyunca parıldayan bu ısıltılar köprünün güzelliğini taçlandırıyordu.

Köprünün sonuna yaklaşıldığında, Bjorn'un ısıktan köprünün ortaya çıkan güzelliğine dalıp giden gözleri aniden daraldı. Köprünün ucundaki granit sütunun altında bir kadın duruyordu. Kucağında bir bohça taşıyan bir kadın, arabasına bakıyordu.

"Erna."

Bjorn ani bir kahkahayla kadının adını haykırdı. Buna inanamıyordu ama bu kesinlikle Erna'ydı. Taşra modasına uygun giyinmiş bir kadın. Az önce bahsini kazanmak için eline floş tutuşturulmuş gibi hissetti.

Adam yaklaştıkça, kadın sinirli bir şekilde arabaya el sallamaya başladı. Bu bir kaza olamazdı. Bu köprüden sadece bir Grandük'ün arabası geçmişti.

Bjorn tekrar güldü ve arabanın önüne vurdu. Arabacısı atları dizginlerken, akıp giden manzara da durdu.

Bjorn usulca iç çekerek arabasının kapısını açtı. Kadın -Erna- bir an için geri çekilerek artık hareketsiz olan akşam sahnesinin içine girdi.

◆Bir Vaat Simgesi◆

.-:.-.◆.-:.-.

Sessiz nehir kenarında durduğunda arabayı yoğun bir sessizlik kapladı. Arabacı, arabayı ihtiyatlı bir şekilde yolun en az kullanılan kısmına sürdükten sonra yerinden ayrıldı ve uzaklaştı. Ama içeride, gün batımı doruğa ulaşırken ne Bjorn ne de Erna konuşuyordu. Bjorn Erna'yı, Erna da Bjorn'un kucağında uzanan ellerini izledi.

"Buraya huzur ve sessizlik için gelmedim." Bjorn'un sesi, nehir akıntısının kokusunu taşıyan ılık rüzgâra karıştı.

Erna irkilerek başını kaldırdı. Gözleri gün batımının kızıllığında buluştu.

"Söylemek için beklediğin şeyi söyle," diye emretti Bjorn sakince, gözlerinde can sıkıntısı vardı.

Erna bu yavan emir karşısında geri çekildi. Kararmaya başlayan gökyüzüne minnettardı, muhtemelen şu anda gün batımı kadar kırmızı olan yüzünü saklıyordu.

Hardy Sokağı'ndan gizlice çıkıp bir taksiyle köprüye gitme konusunda hiç tereddüt etmemişti. Arşidük'ün köprüsünde durup Bjorn'un arabasını beklerken bile korkusuzca cesur davranmıştı.

Tek yapması gereken kıyafetleri geri vermek, özür dilemek ve borcunu ödeyeceğine söz vermektir.

Şimdi Bjorn'la ve kendi kendine verdiği görevle yüz yüze gelen Erna birden gerilmişti. Ama yapmaya geldiği şeyi tek tek düşündükçe cesaretini yeniden buldu.

"Her şeyden önce," dedi, "bunu iade etmeye geldim." Erna kendini toparladı ve büyük bir kutu uzattı. İçinde Prens'in giydiği gece ceketi vardı.

o gece onu sarmıştı. Bjorn giysisinin iyi kesilmiş kenarını fark edince gülümsedi.

"Hardy ailesinde bu işi yapabilecek bir hizmetçi yok muydu?" "Kendim iade etmek istedim."

"Neden?"

Bakışları Erna'yı zorladı ve gözlerini indirip yutkundu. "Sadece teşekkür etmek istedim, bana yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim Prens. Ve özür dilerim."

"Özür mü?"

"Benim yüzümden haksız yere suçlandınız. Bay Heinz'ı inciten bendim ve şimdi de sizin kavga ettiğinize dair yanlış bir söylenti var..."

"Ah, şu!" Bjorn rahat bir tavırla Erna'nın sözünü kesti. "Bu yanlış bir söylenti değil."

"Ne?" Erna irkilerek ilk kez ona doğru baktı. Rengârenk çiçeklerle zevkli bir şekilde süslenmiş şapkası hareketleriyle birlikte zıplıyordu.

Bjorn onun kıyafetini ilk kez fark etti. Açık pembe, beyaz dantel ve çeşitli çiçek ve kurdelelerle süslenmiş Erna ona yürüyen bir düğün pastasını hatırlattı.

Aniden konuşmaya geri döndü. "Ona vurdum." "Ona

vurdun mu? Sen, Prens, ona vurdun mu? Neden?"

"Adalet için. Bunu hak etti," dedi Bjorn, biraz da muzipçe. Erna'nın naif tepkisi onu eğlendirmişti. "Onunla işim bittikten sonra seninkinden on kat daha fazla çürüğü vardı. Yani bu gerçekten de yanlış bir suçlama değil."

"Ama sen yaralanmadın mı?"

Bjorn kahkahayı bastı. Bu beklemediği bir dönüştü. Kadın onun için ciddi ciddi endişeleniyor muydu? Düşüncelerini dile getirdi. "Ne kadar beklenmedik! Bana saldıran kadın benim için endişeleniyor."

"Saldırı mı?! Ne demek istiyorsun? O gün, ne zaman..."

"Her şey yolunda." Bjorn'un gülümsemesi yumuşaktı. "Gördüğünüz gibi söylentiler asılsız suçlamalar değil, bu yüzden özür dilemenize gerek yok. Durum halledildi. Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

Biraz sersemlemiş olan Erna tekrar düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Evet... evet..." diye sepetini karıştırdı. "İşte, sana göstermek istediğim bir şey getirdim..."

Sepetinden bir şey çıkardı. Gümüş çan çiçekleri. Bjorn onları tanıyınca gözlerini daha da açtı.

"Çiçek satmak için mi buradasınız?"

"Hayır, tabii ki değil - yani, onları satacağım ama Prens!" Erna başını sallayarak kekeledi. "Çiçekleri satacağım ve ödülün parasını size geri ödeyeceğim. Söz veriyorum."

"Bayan Hardy, kendi yaptığınız çiçekleri mi satacaksınız?"

"Evet, uzun zamandır çiçek yapıyorum; iyi yaparım. Bu benim yaptığım bir çiçek," diye ekledi ve utangaç bir tavırla gümüş bir çanı ona sundu. Özenle yapılmış ve mavi kurdelelerle süslenmiş çiçek ilk bakışta gerçekmiş gibi görünecek kadar sofistikeydi. Erna'yı rahatlatmak için Bjorn çiçeği kabul etti.

"Bu işte oldukça iyisiniz Bayan Hardy."

"Teşekkür ederim. Bay Pent de aynı şeyi söyledi," dedi Erna, Bjorn'un alaycı sözleri karşısında masum bir memnuniyetle.

Bastırılmış kahkahalarla sarsıldı. "Bay Pent mi?"

"Soldau'da bir şapka dükkânı var. Yapay çiçeklerimi satın alacağını söyledi."

Neyse ki Erna akşam yemeğinden önce eve ulaşabildi ama bunun için taksi durağından Hardy Sokağı'na kadar koşması gerekti.

"Hanımefendi! Nerelerdeydiniz?" Lisa onu karşıladı, yüzündeki bariz endişe bir anda yerini rahatlamaya bırakmıştı.

"Özür dilerim Lisa, sadece bir süreliğine ayrıldım... yürüyüşe..." Erna yalan söyleyerek tökezledi, yatak odasının penceresinin yanındaki sandalyeye oturdu ve derin derin nefes aldı. Prens Bjorn'u gördükten sonra Lisa'ya gerçekte nerede olduğunu söylemeye cesaret edemedi. Neyse ki Lisa başka soru sormadı ve işine odaklandı.

Giyinip saçını yaptırırken Erna biraz da heyecanla günü düşündü. Yapmak istediği her şeyi yapmıştı. Bu yabancı şehre uyum sağlamak ne kadar zor olsa da, şimdi çiçekleriyle birlikte çaresiz bir aptala dönüşmediğini hissediyordu.

Prens de buketini övmüştü.

Erna bu gerçeği düşündükçe her zamankinden daha mutlu oluyordu. Ona en güzel çiçeğini vermişti. Prens bunu bir ara yaka çiçeği olarak kullanacağını umuyordu. Prens çiçeklerinden birini işe yarar bulursa gurur duyacaktı.

O kötü bir adamdı.

O gün yaşananlara rağmen Erna aynı sonuca varmaya devam etti. Şöhretine bakılırsa, bundan şüphe edilemezdi.

Ama ona karşı nazik

davranmıştı. Bu da açık bir

gerçektir.

Kötü bir insandı ama iyi kalpliydi. Erna aptalca sonucuna gülümsedi.

.-:-. ✧ .-:-.

"Neden bu kadar geç kaldın?"

Leonid hemen sert bir soruyla başladı. Ama sonra, Bjorn tam bir saat gecikmişti. Leonid'in okumakta olduğu kitabı yere bırakışında bile açık bir onaylamama belirtisi görülebiliyordu.

Bjorn saate baktı ve kayıtsızca gülümsedi. Leonid'in karşısındaki masaya oturdu.

"Beklenmedik bir şey beni geciktirdi," dedi. "Ne oldu?"

"Özel işler." Bjorn'un yüzü inatla gerildi ve hiçbir açıklama belirtisi göstermedi.

Leonid derin bir iç çekti. İkiz kardeşinin bu ruh halindeyken ne kadar inatçı olduğunu biliyordu. Tam o sırada uşak yemeğin servis edildiğini bildirdi.

İkisi de yemek masasına doğru yürümek için ayağa kalktı.

"Nedir o?" Leonid şüpheyle Bjorn'un elindeki çiçeği işaret ederek sordu.

"Ah," dedi Bjorn, hâlâ Erna'nın çiçeğini tuttuğunu fark ederek.

"Gladys'le birlikte miydin?" Çiçeğin Prenses'in en sevdiği çiçek olan gümüş bir çan olduğunu fark eden Leonid'in ifadesi sertleşti.

Bjorn çiçeği kül tablasına fırlattı ve sigara külleri çiçeğin güzelliğini çabucak lekeledi. "Akşam yemeği," dedi umursamazca. "Gidelim, Majesteleri." Her zamanki gibi yumuşak ve rahat, hafif bir adımla önden gitti. Sanki Erna'yı ve çiçeklerini çoktan unutmuştu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi hafifçe. "Oyunda sana bir mola

vereceğim." Leonid yemekten sonra bilardo oynayacağına dair verdiği sözü

hatırlayarak homurdandı. "A Prince'in molaya ihtiyacı yok," dedi.

"Bu doğru. Sen bir bilardo prensisin." Bjorn sırıttı.

Şuna bir bakın! Leonid yine homurdandı. Sabrını korumak için annesinin isteği üzerine tekrar düşünmek zorunda kaldı. Akşam yemeği boyunca

Bjorn'u konuşturmak, olağandışı ya da şüpheli bir şey var mı diye dinlemek için.

Masa, yaz ortası gecesinin taze akşam esintisinin bahçe kokularını yemeğin üzerine yaydığı terasta kurulmuştu. Yemek bittiğinde Leonid annesinin sadece telaşlı yaşlı bir kadın olduğu sonucuna varmıştı. Bjorn her zamanki gibiydi.

◆Skandal◆

.-:.-.◆.-:.-.

Pencereden giren güneş ışığı gözlerini kamaştırıyordu ve Erna gözlerini kısarak baktı. Yine de dik oturdu ve parıltıdan etkilenmeden vitrinden dışarı baktı.

Erna artık ılık olan çayıyla dudaklarını ıslattı ve çay fincanını yavaşça masaya geri koydu. Fincan yontulmuş ve masa örtüsünün her yerinde eski lekeler olmasına rağmen, buradaki fiyat göz önüne alındığında çay fena değildi. Biraz acıkmıştı ama çörek siparişi vermeyi kendine yediremedi. Geçen hafta ağzında kum tadı bırakacak kadar çok çörek yemek zorunda kaldıktan sonra, uzun bir süre çörek yememeye hazırды.

Pencerenin dışındaki dünyayı izlerkenki bakışı endişeli bir beklentiydi. Buradan Soldau Mağazası'nı görebiliyordu. çay dükkanındaki bu özel koltuk. Erna her Salı burada oturur, tıpkı bugün olduğu gibi izlerdi.

Geçen beş arabayı ve yoldan geçen onlarca kişiyi saydıktan sonra Erna Lisa'nın zıpladığını ve heyecanla el salladığını gördü. Erna rahatlamış bir gülümsemeyle selamlamak için elini kaldırdı. Çiçek satış teslimatı sorunsuz geçmiş olmalıydı.

"Bugün geçen haftadan daha fazla ödediler!" Lisa neşeyle çantasını uzatarak aceleyle odaya girdi. "Bu işte çok iyisiniz, bayan. Gözünüz ve elleriniz çok dikkatli. Bay Pent öyle söyledi. Gördüğü en iyi çiçek üreticisi olduğunuzu söyledi."

"Yardımlarınız için teşekkürler," dedi Erna utangaç bir ifadeyle gülümseyerek ve Lisa'ya payına düşen parayı uzatarak. Erna'nın reddetmesine izin vermeyeceğini bilen Lisa minnetle kabul etti.

"Teşekkür ederim hanımefendi, içtenlikle."

"Ben de sana içtenlikle teşekkür ederim Lisa," dedi Erna içtenlikle ve çaydanlığı kaldırıp Lisa için bir fincan doldurdu.

Lisa fincanı alırken zevkle renklendi. Erna'nın çiçek satmasına yardım etmesi için yaptığı tuhaf isteği hatırlayınca gülümsedi! Lisa soylu bir hanımefendinin neden elleriyle para kazanmak istediğini anlayamamıştı. Ama Erna taşradaki büyükannesine yardım etmek için paraya ihtiyacı olduğunu söylemişti ve bu Lisa'nın anlayabileceği bir şeydi. Lisa çalışmaya başladığından beri maaşının yarısını memleketindeki ailesine gönderiyordu.

Böylece yapay çiçek işleri oradan büyüdü ve artık başarılı oluyordu. Lisa ilk başlarda sadece malzeme alımına ve çiçek dağıtımına yardım ediyordu ama kısa sürede daha basit çiçekleri kendisi yapmayı öğrendi. Lisa hâlâ çok yardımcı olamadığını düşünüyordu ama Erna ona her zaman cömert bir pay ödüyordu.

Çaylarını bitirdikten sonra ikisi de işlek caddeye çıktılar. Yürümekten ve konuşmaktan keyif aldılar ve Hardy malikanesine geri döndüler. onlar bunu bilmeden önce.

Lisa, "Bu hafta her zamankinden daha fazlasını yapalım," derken Erna onun hırsına gülümsüyordu.

Tam o sırada aceleden yanakları kızarmış bir hizmetçi koşarak yanlarına yaklaştı.

"Bayan Erna!" diye bağırdı hizmetçi. "Çabuk içeri girin. Efendi sizi arıyor."

"Babam beni mi arıyor?"

"Evet! Hemen çalışma odasına gitmelisiniz..." Küçük hizmetçi durakladı, nefesi kesilmişti ve korkmuş görünüyordu, cümlesini tamamlayamıyordu.

Erna, Lisa ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu ama aceleyle ön kapıdan içeri girdi. Evin havası tenini dondurdu ve kendini güneş ışığından karanlık, kasvetli bir atmosfere çıkmış gibi hissetti.

* . - . ✨ . - . *

Yurtdışı borçlanmanın hukuki incelemesi sona erdiğinde, avukatlar ve yatırımcılardan oluşan oda sessizliğe gömüldü. Herkesin gözleri masanın başında sakince oturan Bjorn Dniester'e çevrildi.

Bankanın avukatı nihayet konuştu. "Raporumuzu dinlediniz," dedi. "Artık karar vermek Majestelerine kalmış."

"Bunu söylediğinizde kendimi her şeye gücü yeten bir tanrı gibi hissediyorum. Bu duygu hoşuma gidiyor." Bjorn'un kahkahası, açık pencereden gelen sert rüzgâr gibi taze, havada asılı kaldı.

Sarayda ve şehirde sık sık bu şekilde eleştirilmesine rağmen, onda hovardalığın izlerini bulmak zordu. Ne olursa olsun Sosyal kulüplerde ya da partilerde onun hakkında söylenenler doğruduydu, mali girişimlerine her zaman keskin bir muhakeme getirirdi.

Orta yaşlı avukat genç Grandük Prens'e baktı, son konuşmasından biraz ürkmüştü.

Prens on sekiz yaşındayken sermaye piyasasına ilk adımlarını atmıştı. Büyükbabası Kral 3. Phillip'in verdiği tahvilleri satarak her şeyi öğrendikten sonra ciddi bir şekilde yatırım yapmaya başlamıştı. Birçok soylu hala sermaye piyasasının kendilerinden çok aşağıda olduğunu düşünürken, o zamanki Velihaht Prens'in katılma kararı şok etkisi yaratmıştı.

Bjorn tacı planlandığı gibi devralmış olsaydı, ülkeyi zenginleştireceği kesindi.

"Planlandığı gibi devam edelim." Bjorn cevabını soğuk bir sesle verirken ofisin kapısı çalındı. Beklenmedik ziyaretçi içeri girdi

Aniden, şaşkınlık içindeki erkeklere Kraliçe'nin sert yüzünü gösterdi.

Bjorn avukatları kovduktan sonra annesini selamladı ve ne için geldiğini merak etti. Onun Büyük Ev'i bu şekilde ziyaret etmesi nadir görülen bir durumdu.

"Çay söyleyeceğim, Majesteleri, Kraliçe," dedi.

Isabel Dniester onu görmezden geldi ve giden konuklarla -kendi açısından alaycı- sözler söyledi. Herkes gittiğinde ve oğluyla yalnız kaldığında yüzü daha da karardı.

"Bunu bana açıklayabilir misin, Bjorn?" Öfkeyle içini çekti ve getirdiği bir gazeteyi oğlunun önündeki masaya koydu. Bugünkü tabloid gazetenin ilk sayfası Büyük Dük Prens'in hikâyeleriyle süslenmişti.

Bjorn gazeteyi sessizce aldı. Saldırı davası etrafındaki tartışmalar beklediği ve yarı istediği şeydi, ama dehşete düşerek gördü ki Erna Hardy'ye olayı anlatmaya çalışıyordu.

Adının açıklanmasını istemeyen ve Liman Partisine katılan bir muhbirin ifadesine göre, Prens Bjorn o gece gizli bir yerde aristokrasinin güzel bir üyesi olan bir bayanla tanışmıştır. İçkiyi biraz fazla kaçırarak Prens, bayana sarkıntılık etmiş ve tam zamanında oradan geçen tanışımız onu vazgeçirene kadar bir itiş kakış yaşamıştır.

Ancak tek taraflı taciz hikayeleri başkaları tarafından yalanlanıyor. O gece Prens'in yanında olan soylu hanımefendi bir süredir Prens'i baştan çıkarmaya çalışıyor olabilir. Söylentilere göre birçok beyefendiyle ilişkisi var ve Prenses Gladys ile Prens Bjorn'un bir araya gelmesinin önündeki en büyük engel de o.

Kraliyetin zehirli mantarı Prens Bjorn yeni bir kabahat mi işledi? Yoksa gözünü Grandüşeslik makamına dikmiş bir kadının tuzağına mı düştü?

Her iki durumda da halkın hayal kırıklığı açık. Bu gazete, Leçinyalıların çoğunluğunun Prens Bjorn'un Prenses Gladys'ten özür dilemesini ve ülkenin gurur duyacağı bir örnek olarak onunla yeniden bir araya gelmesini istediğini tespit etmiştir.

Leçinyanlılar bu dileklerinin Schuber Sarayı'nın duvarlarını aşmasını içtenlikle umuyor.

Bjorn güldü ve kağıdı yere bıraktı. "Bunu kim yazdı? Krallıktaki en iyi dedikoducu o." Bjorn'un eğlencesi azaldı ve birdenbire bu gazeteyi tamamen satın alıp kökünü kazımak istedi.

Ama kendini kontrol ederek annesinin bakışlarını sıradan bir gözle karşıladı ve "Sanırım Saray duvarlarını biraz daha yükseltmemiz gerekiyor" dedi. Bjorn sanki suçlamalar önemsizmiş gibi hafifçe gülümsedi.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Bjorn masanın üzerinde duran şiir kitabını dalgınlıkla açıp kapatarak, "Biraz üzücü," diye kabul etti. "Heinz'ın kafasına vurduğum için pişmanım; ağzına vurmalıydım." Sözlerinde olduğu gibi yüzünde de durumla ilgili ciddi bir endişenin izi yoktu.

"Bjorn! Bu hafife alabileceğin bir şey değil!"

"Anne, böyle bir şey ne ilk ne de ikinci kez oluyor. Dedikodu satar, bu yüzden dedikodu satılacaktır. Bunu ciddiye almak için bir neden yok."

"Ama bu sefer Gladys'in adı da işin içine karıştı! Ve Bayan Hardy'nin!" Isabel DeNister'in ifadesi sertti. "Sarayın iki iyi yetişmiş hanımefendisi, bir kadın yüzünden adlarını çamura bulaştırıyor. dikkatsizliğiniz! Gladys'le yeniden bir araya gelmeniz mümkün olmasa bile, kamuoyunun ona karşı oluşmasına bilerek izin vermemeyi ona borçlusunuz."

Bjorn omuz silkti. "Bana karşı kamuoyu ne kadar yüksek olursa, ona karşı da o kadar yüksek olur. Ve eski Veliaht Prens ne kadar kötü görünürse, Leonid'in meşruiyeti o kadar güçlenir. Çok fazla endişelenme anne."

"Şu anda senin için endişeleniyorum, Bjorn! Sen, Leonid değil. İlk doğan oğlum için endişeleniyorum... en acılı çocuğum için..." Kraliçe'nin genellikle çok sakın olan gözleri yaşlarla doldu. "Seni bir kenara atarak tahtın varisliğini sağlamlaştırmak hiçbir zaman arzumuz olmadı! Yeterince fedakârlık yaptın... Mutlu olmanı istiyorum, Bjorn."

"Yeterince mutluyum anne. Hayatım şimdilik yeterince iyi gidiyor." Bjorn ciddi ve içten konuşuyor, annesini rahatlatmaya çalışıyordu.

Yine de bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamayarak tekrar tekrar iç çekti. Bir süre sonra tekrar konuştu. "Peki ya Leydi Hardy? Onun adı neden bu işe karıştı? Onunla ciddi bir ilişki mi düşünüyorsun? Bana gerçeği söyle. Bunu babanla konuşabilirim."

"Onunla mı? Hiç de değil." Bjorn sırtıttı ve bardağını kaldırdı.

Herhangi bir kadın için de aynı şeyi yapardı. Bjorn'u tanımayan insanların çıkardığı tüm bu skandallar yüzünden biraz baş ağrısına dönüşmüştü. Ama sonuçta bu, zaman içinde sönüp gidecek ucuz bir dedikodudan ibaretti.

"Bayan Hardy'nin bundan göreceği zarar konusunda ne yapacaksınız?"

"Şey..." Bjorn hafifçe omuz silkti ve gözlerinin pencerede gezinmesine izin verdi. Berrak gökyüzü ve güneş ışığı gözlerini aydınlattı. Kadının yüzü, parlak gülümsemesi, külle kaplı gümüş çiçek; hepsi manzaranın üzerinde kısa bir süre yükseldi ve sonra kayboldu. "Bu benim hatam değil. Beni ilgilendirmez."

Huzurlu yaz manzarasını seyreden Bjorn, vardığı basit sonucu gülümseyerek ifade etti. Gerçekten ne düşünürse düşünsün, annesi onun vereceği tek cevabın bu olduğunu anlamıştı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

İkinci kattaki koridorun sonuna ulaşan Erna derin bir nefes aldı ve çalışma odasının kapısını açtı. Vikont kanepede yan yana oturuyordu.

Vikontes Hardy ve Vikont çok kızgın görünüyordu. "Baba... Beni aradığınızı duydum..."

"Seni sürtük!" Vikont Hardy ayağa fırladı ve gök gürültüsü gibi bir sesle Erna'nın sözünü kesti. "Harbor Street'teki partiden erken ayrılma sebebinin hasta olman olduğunu söylemiştin! O masum yüzünle bizi kandırmaya cüret ediyorsun!"

"Baba?"

"Bana doğruyu söyle, yoksa senin için daha kötü olacak! Grandük'le birlikte miydin, Erna?" Masadan bir gazete çekip aldı ve Erna'nın yüzüne doğru salladı.

Manşet - Prens Bjorn'un Kavgasının Gerçek Yüzü - Erna'nın yüzüne çarptı ve beti benzi attı. Kızının yüzünü dikkatle izleyen Vikont haince bir kahkaha attı.

Erna açıklama yapmak için ağzını açtı. "Bu-bu değil... bu..."

Vikont'un büyük eli Erna'nın yüzüne doğru uçtu. Sersemlemiş olan Erna ne olduğunu ancak yanağında şiddetli bir tokat sesi duyduğunda anlayabildi.

Bir tokat daha. Darbenin etkisiyle sendeleyerek Erna dengesini kaybederek halıya düştü. Vikont buruşturduğu gazeteyi önüne fırlattı.

Kesik dudaklarından kâğıda, Prens'in resminin üzerine kan damladı.

❖Kız Kardeşi❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Hey, tatlım, sakın ol," dedi Vikontes, duruma şaşırarak. "Bunu yapamazsın, ne kadar kızgın olursan ol, yarın katılması gereken başka bir parti var."

"Parti mi? O bir çapkın, eğer söylentiler doğruysa, parti falan umurumda değil." Walter bağırdı.

Erna yerdeki gazeteye baktı ama makalenin küçük kelimelerini tam olarak okuyamadı. Bağlamı kavrayabildi ve böylesine önemsiz bir söylentinin nasıl haber değeri taşıdığını merak etti. Yine de babasını ikna etmeye yetmiş gibi görünüyordu.

Erna'ya her şeyi açıklama şansı.

Erna başını kaldırıp kırmızı yüzlü babasına baktı ve yüzündeki öfkeyi görünce acı çekti. Kendini o kadar aşağılanmış hissetti ki ağlayabilirdi ama gözyaşları akmadı. Artık nasıl ağlayacağını bile bilmediği söylenebilirdi.

"Neden açgözlü olmak ve mümkün olan her yanlış şeyi yapmak zorundasınız? Böyle bir skandal, tam da rastgele yükselirken. Bütün bu iyi evlilikleri bu yüzden kaçıracağız." Walter öfkelenmeye devam etti.

Kelimeler Erna'nın kafasında vızıldıyor, öfkesi ona doğru akıyordu ama Ona boş gözlerle bakıyor. Tek bir şey dışında sesi çıkmayabilirdi.

Babam kendi kızını satıp evlenmek mi istiyor?

Erna, insanların kendilerini dinleyenlerin kulaklarına neler fısıldadıklarını, utançlarını ellerinin arkasına saklayarak kötü söylentiler yaydıklarını bilmiyordu

onun hakkında. Gerçekten umurunda değildi, bunlar doğru değildi ve önemli olan tek şey de buydu. En çok da babasının bunu yapmış olması canını yakıyordu.

Pek çok ebeveynin dileği çocukları için uygun bir eş bulmaktır. Kızlarını iyi bir aileyle ya da güç ve parayla evlendirmek. Görünüşe bakılırsa babası da aynıydı ve Erna'ya bu konuda hiçbir zaman bir seçim hakkı tanınmamıştı. En azından Erna'nın eline uzanan hiçbir eli geri çevirmemişti, onu hangi çıkmaza sokarsa soksun. Evlenmeye hiç niyeti yoktu.

"Gerçekten de Hardy Malikânesi'ne beni en yüksek teklifi verene satabilmen için mi geldim? Kendi kızına gerçekten böyle mi davranıyorsun?" Erna söyledi.

Sesi yumuşak bir fısıltıydı ve babasının onu duyduğundan bile şüpheliydi ama Walters'ın omurgasında soğuk bir ürperti uyandıran bakışlarıyla onu kilitledi. Vikont sertçe içini çekerken Erna ayağa kalktı.

"Lütfen baba, bana bunu yapma." Babasıyla yüzleşmekten korktuğu için sesi titriyordu ama kararlı bir şekilde durdu. "Bana nasıl böyle davranabilirsin? I Beni bunca zamandır görmezden geldiğini biliyorum ama ben hâlâ senin kızınım. Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyorsun?"

"Bu senin fikrindi. Bir yıllığına buraya gelmeyi sen mi seçtin, yoksa gerçekten bunun borcunu ödemeye yeteceğini mi düşündün? O eksantrik yaşlı aptallar daha da büyük bir aptal mı yetiştirdiler?" Walter homurdandı.

"Onları aşağılamaya hakkın yok, onlar senin olabileceğinden çok daha iyi insanlar." Erna da homurdanarak karşılık verdi.

"Hayır, baban olarak bana tanınan hakka sahibim ve yorum yapmak için fazlasıyla yeterliyim." Walter gururla kabarak bağırdı. "Onlar gibi senin de yaşlanmanı, unutulmuş bir köyün köhne bir avlusunda çürüyüp gitmeni istiyorlar. En azından ben senin gerçek geleceğinle ilgileniyorum, bu da sana iyi bir evlilik bulmayı da içeriyor. O yüzden bu toyluğu bırak, her şeyi yanlış yapmayı bırak ve talimatlara uymaya başla. Anladın mı?"

Erna babasının öfkesi karşısında metanetini koruyordu. Babası ona doğru eğilmişken, kırmızı yüzü onunkinden birkaç santim ötedeyken, sıcak nefesinin kokusu güçlü bir şekilde gelirken bile inatçılığını korudu. Babasının gözlerinin kendisine baktıkça daha da şiddetlendiğini görebiliyordu, kendisi gibi titriyordu ama dimdik durdu ve geri adım atmadı.

"Eğer bir kez daha hata yaparsan, o kır evini satarım. Buna ne dersin?" Walter sakinliğini sözlerine tam olarak yansıtamadan konuştu.

"Bunu yapamazsın, evi bana söz verdin." Dengesi bozuldu ve bağırdı. Walter ona gülümsedi.

"Bunu ancak anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğinde yapabilirsin." dedi Walter.

"Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?" Erna neredeyse ayağını yere vuracaktı.

"Kaba mı? Siz sadece beş parasız bir kızsınız, Leydi Baden." Walter alay etti ve Erna'yı tokatlamak için elini kaldırdı.

"Tatlım, dur lütfen." Brenda Walter'a mırıldandı.

Bir yandan gergin bir şekilde etrafına bakınıyor, bir yandan da elini uzatıp Kocasının koluna. Walter geri çekildi, ama piç gazeteye hızlı bir tekme atmadan önce değil.

"Harekete geçmeden önce dikkatlice düşün Erna, ne kadar aptal olursan ol, umarım bu anlamını kaybetmezsin."

.-:.-. ✧ .-:.-.

İnanılmaz. Erna Hardy.

Bjorn genç kadını gördüğünde sosyal kulübün terasında iyi bir puronun tadını çıkarıyordu. Kaşlarını çatı ve kendini oturduğu yerden kaldırdı. Korkuluklara yaslandı ve kalın, beyaz bir duman bulutu üfledi. Erna'nın yaklaşmasını izlerken sarhoş edici odunsu aromayı kokladı.

Onun saat kulesinin altında durup ayak parmaklarına bakmasını ve sonra tekrar uzaklaşmasını izledi. Hizmetçiden hiçbir iz yoktu. Erna'nın yanından hiç ayrılmazdı.

Cep saatinin saatini kontrol etti, tekrar göğüs cebine soktu ve geniş kenarlı şapkasının oturuşunu ayarladı. Geç olmuştu, bir soylunun tek başına dışarı çıkması için çok geç bir saatti. Dedikodular yayılabilirdi.

Hardy'ler bugünlerde skandallarla doluydu. O kadar gürültülüydü ki görmezden gelmek imkânsız hale gelmişti ve onun bu bataklıkta ne durumda olduğunu merak etmeye başlamıştı.

Sanki onu düşünmek aniden farkına varmasını sağlamış gibi, başını kaldırıp ona baktı. Karanlığa ve mesafeye rağmen Bjorn gözlerinin buluştuğunu hissetti. Erna olduğu yerde dondu kaldı ve aralarında uzun bir an geçti, Erna ayak parmaklarına bakmadan önce.

Erna hiçbir uyarıda bulunmadan döndü ve telaşla diğer tarafa doğru yürümeye başladı. Bjorn bunu hakaret olarak algılamadı ve sadece gülüp geçti. O kadın Birçok dedikodunun merkezi olan bu ateşi daha da büyütme istediğinden şüpheliydi. Züppeler gecenin köründe Prens'le buluşmasına ne diyecekti?

Prens olduğu için de olabilir. En büyük ünlünün Prens olduğu bir köyde büyümüş basit bir köylü kızı için bunu kabullenmek çok zor olmalıydı. muhtemelen köyün yeşilinde sorunlu bir kazdı.

Bjorn kulübe geri dönmeden önce Erna'nın gecenin içinde kayboluşunu izledi. Yoğun bir dönemdi, ama yine de Heinz bütün gün ayakta duruyordu. Tek başına. Erna'nın etrafındaki dedikoduların çoğundan sorumlu olan gazetenin editörü olarak, insanların onunla konuşmak istememesine şaşmamalı ve çamaşırlarının ertesi sabah yıkanmasını istiyorlar.

"Hadi, seni bekliyoruz." Peter, Bjorn'un terastan geldiğini fark edince, yeni bir kâğıt oyunu için yüklendiğini söyledi.

Bjorn yerine oturdu ve biriken külleri savurdu. Grup kendi arasında şakalaşmayı severdi, birbirlerini kör dikenlerle tırmalarlardı

ve sıradan hakaretler. Yine de ona dokunamazlardı, Bjorn'un umurunda olmazdı ama bu aralarında yazılı olmayan bir kuraldı.

Bir yudum konyakla dudaklarını ıslattı ve kartlarına baktı. Onları okumak zordu, sayıları ve resimleri düşündükçe zihninden kayıyordu. Erna uzaklaşırken tüm düşünceleri ona yönelmişti ama Hardy ailesinin malikânesine doğru değil.

.-:.-.✧.-:.-.

Pavel geç saatlere kadar Lehman Sokağı'ndan çıkamadı. Eve bırakılmayı reddetti ve sokaklarda yürümeyi tercih etti. Böyle zamanlarda sokaklarda yürümeyi severdi. Sessiz ve taze bir rüzgâr eserken. Bu zamanı düşüncelerini düzenlemek ve dünyayı anlamlandırmak için kullanmayı severdi.

Kont Lehman'ın ikinci kızı sanatı çok seven biriydi. Sanatçıları desteklemesiyle tanınırdı ve Pavel'in Kraliyet Sanat Akademisi'ndeki son zaferi sayesinde dikkati onun üzerindeydi.

Pavel çok özel bir akşam yemeğine davet edilmiş, çok zengin sponsorlar tarafından ağırlanmış ve eserlerinden bazılarını çok yüksek bir fiyata satabilmişti. Pek çok açıdan mutlu olmak için doğru zamandı ama mesele sadece eserlerini satmak değildi, yüreğinin derinliklerinde ağır bir yük vardı. Erna'nın adı son zamanlarda çok sık geçiyordu ama iyi anlamda değil.

Yemekte en çok konuşulan konu, Grandük ile arasındaki skandaldı. Asillerin hepsi Prenses Gladys'e sempati duyuyor ve Erna'yı ağır bir şekilde eleştiriyorlardı. Dük Lehman ise müstakbel eşi hakkında bu şekilde konuşulmasına çok sinirlenmişti.

Lehman'ın kızları bu dedikodunun en büyük sorumlularıydı, kadınları sert bir şekilde eleştirerek Kont'un onunla evlenme konusundaki fikrini değiştireceğini umuyorlardı.

O akşam Kont Lehman'ı her gördüğünde Erna'yı düşünmeden edemiyordu. Erna'ya nasıl söz verildiğini anlamak onun için çok zordu.

Tozlu, kır saçlı yaşlı adam. Buruşmuş ellerinin ona dokunduğu düşüncesi Pavel'in yüreğini burktu, ama bu ateşi beslemenin bir anlamı yoktu, uzun zamandır arkadaşına yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kontrolünü kaybetmemek ve Erna'yı savunurken rastgele bir öfke patlamasının taşmasına izin vermemek zor bir savaştı. Erna için paralarını alarak onlara sırtını dönecekti ve odaklandığı şey de buydu. Erna'dan, Zehirli Mantar Prensi'nden ya da skandaldan aynı nefeste kaç kez bahsedilirse bahsedilsin, bunun kanını kaynatmasına izin veremezdi.

Erna'ya daha fazla ilgi göstermeliydi. Kendini pişmanlıkla doldurmanın anlamsız olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu, kız onu etkisi altına almıştı ve yıl sonunda Burford'a döneceğinden bahsetmesi içini umutla doldurmuştu.

Kravatını gevşetti ve cebine soktu. Bu şeyden nefret ediyordu. Her zaman onu boğuyormuş gibi hissediyordu ama ciddiye alınmak istiyorsan bu gerekliydi. Şimdi nefes alabildiğine göre Erna'yla konuşması gerektiğini hissediyordu.

Dikkatli olmalıydı, dikkatsiz bir hareket Erna'yı kaybetmesine neden olabilirdi. Vikont Hardy kızını evlendirmek için şehre getirmişti. Bir gün Birkaç gün içinde resimlerin parasını alacak ve böylece az da olsa yardım edebilecekti.

Burford'a geri dönebilirse, daha huzurlu bir yaşam sürebileceğini umuyordu ve bu şekilde yardım edecekti. Onu bu görücü usulü evlilikten kurtarmak için gerekli parayı toplayacaktı. Keşke Vikont Hardy Erna'nın gitmesine izin verseydi.

Pavel evine vardı ve ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Eve gelirken, kendi kendine düşüncelere daldı ve bir an için tüm stres ve endişesinin eriyip gittiğini hissetti. Tam o sırada en üst basamakta oturan gölgeli bir şekli fark etti. Kendi içlerine kapanmışlardı.

Pavel içeri girip yiyecek bir şeyler almak için çaresizce yanlarından geçip gitmek istiyordu ama iyi kalpliliği onu dürtükledi ve evin önünde durdu. Gölge.

"Sen iyi misin?" Pavel bıçaklanmak üzere olmadığını umarak endişeyle sordu.

Figür başını kaldırıp ona baktı.

"Erna?"

.-.-. ✧ .-.-.

❖Size Yardımcı Olmama İzin Verin❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Ben bir aptaldım. Babama güvenmemeliydim."

Erna uzun bir süre sonra kendisine verilen süttten içmek için ağzını açtı. Elinde sıktığı bardak hâlâ sıcaktı, morluklar hâlâ acı veriyordu. Düşüncelerini düzene sokacak zamanı olduğu için kafası biraz daha sakindi. Artık babasıyla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için çok üzgünüm." Erna sütünden bir yudum daha aldıktan sonra konuştu. Kendini toparladıktan sonra Pavel'e döndü. "Sen benimle ilgilenen tek kişi..." Sözleri yarım bırakırken başını öne eğdi. Yolda Bjorn'u gördüğünü hatırladı, gözleri meydanda buluşmuştu, belki ona yardım edebilirdi. Bjorn ortaya çıkar çıkmaz bu düşünce aklından uçup gitti, Prens'in bunu bilmesini istemiyordu.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok, dediğim gibi, yardıma ihtiyacınız olduğunda gelip beni bulun." Pavel iç ısıtan bir gülümsemeyle konuştu. Ayağa kalktı ve Erna'nın boş bardağını alıp mutfığa götürdü. Bir süre gitti ve döndüğünde elinde büyük bir battaniye vardı. Erna battaniyeyi tanıdığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Büyükanneimin battaniyesi." Pavel battaniyeyi omuzlarına örttüğünde Erna gülümsedi. Yarılan dudağı acıyordu ve çok acıydı ama Erna gülümsemeyi bırakmadı.

"Evet, Barones Baden'den bir kutlama hediyesiydi." Pavel öyle dedi. Tekrar yerine oturduğunda yüzündeki zayıf gülümseme eriyip gitti. Ona battaniyeyi veren yaşlı kadını düşündü. Ona battaniyeyi her zaman kullanmasını söylemişti, yazın bile, özellikle de hastalıkların kol gezdiği şehirde.

Zihnini şimdiki zamana geri getirdiğinde Pavel'in mizacı hızla yeniden sıcak bir öfkeye dönüştü. Hardy ailesinin mücevherine böyle davrandığı için Vikont Hardy'ye kızgınlık duymaktan kendini alamıyordu.

"Sizi Burford'a geri götürmemi ister misiniz?" Düşüncesizce sorulmuş bir soruydu ama bu Pavel'in ciddi olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Çok isterdim, istiyorum ama... şu anda yapamam." Erna gözlerini yere indirdi. "Kontratımı bozarsam Baden'deki evimizi terk etmek zorunda kalacağız."

"Sözleşme mi?"

"Evet, babamın isteği üzerine evleniyorum." Erna'nın parmak eklemleri battaniyenin kenarını kavrarken bembeyaz kesildi.

"Ama burada bu şekilde kalamazsın."

"Biliyorum. Babamın beni iğrenç, yaşlı bir sapığa satmasına izin vermeyeceğim. Bir yolunu bulacağım."

"Evden her zaman vazgeçebilirsin. Buraya ne kadar değer verdiğini biliyorum, ama bana kendi hayatından daha fazla değer verdiğini söyleyemezsin." Pavel Erna'ya yaklaştı ve bir kolunu ona doladı.

"Çünkü o zaman gidecek başka bir yerimiz olmaz." Erna ona üzgün, şiş kırmızı gözlerle baktı. Erna bunu düşünmemiş değildi, bu konuda epey kafa yormuştu. Bulabildikleri kadar parayı bir araya getirseler bile, bu ikisi için çok fazla sorumluluk demekti. Ayrıca, her şeyden çok ailesi gibi olan iki hizmetçisini, özellikle de babasını düşünmek zorundaydı. Bir de bulmaya çalıştığı

Kiralamak için iyi bir yer.

"Size yardım edebilirim. Yakında resimlerimi satarak çok para kazanacağım. Çok büyük bir para değil ama sana ve büyükannene bu şehirden uzakta bir yer bulmanız için yeterli olacaktır. yer."

"Hayır, Pavel, bunu yapamazsın."

"Merak etme, buna ömür boyu kredi diyebilirsin. Şu andan yüz yıl sonrasına kadar istediğin zaman bana geri ödeyebilirsin, faizsiz." Pavel, Erna'yı şehirde ilk gördüğü andan beri aklını kurcalayan düşünceleri nihayet dile getirdi.

"Hayır, bunu yapamazsın." Erna yalvardı.

"Evet yapabilirim, bu benim param ve onunla istediğimi yapabilirim ve ben sana yardım etmeyi seçiyorum." Pavel Erna'dan böyle bir tepki bekliyordu, saygılı bir genç kızdı ve sakince onu yardımını kabul etmeye ikna etmeye çalışmayı sürdürdü. "Gerçekçi düşün Erna, baban seni daha önce satacak.

Sonbaharın sonunda, hatta mümkünse ondan önce. O zamana kadar yeterli parayı toplamanız neredeyse imkânsız."

Erna, Pavel'in çok iyi bir noktaya parmak bastığını inkâr edemezdi ama bu kadar soğuk davranmak zorunda değildi. Pavel sessizce derin bir nefes aldı ve Erna'nın öfkeli mavi gözlerine baktı. Kızın nutku tutulmuştu, onun çalıştığını görebiliyordu. Kafasındaki şeyleri. Çok mu pervasız davranıyordu?

Pavel bu şekilde kaçmanın aristokraside kötü bir yara izi bırakacağını ve asla hoş karşılanmayacağını biliyordu, ama en azından bu bir Erna'nın şu anda ihtiyacı olan şey bir çıkış yoluydu.

"Bunu bir düşün, babandan uzaklaşmayı." dedi Pavel. Çizgiyi aşıp aşmadığını merak etti; Erna'nın bir soylu, kendisinin ise sıradan bir ressam olduğunun her zaman bilincindeydi. Saygı duyuyordu Erna'nın dostluğunu beslerken bu sınırlar.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna Hardy ortadan kaybolmuştu.

Hiçbir sosyal toplantıda bulunmamış, Hardy malikanesinde ya da şehir merkezinde görülmemişti. Vikont ve karısı, Erna Hardy'nin

kızın bir rahatsızlıktan dolayı yatalak olduğunu söyledi ama kimse bu hikâyeye inanmadı.

"Kürek yarışmasına gelmezse ne yapacağız?" Peter esnemeye başladı.

"Sakin bana yazın en büyük etkinliğinde orada olmayacağını söylemeyin." Bjorn'un adını hiç duymadığı bir adam söyledi bunu.

"Yatakta kalacak kadar hastaysa zor olacak." Peter hâlâ esnemekte olduğunu söyledi.

"Sağlık sorunları sadece sağlıkla ilgili değildir." Leonard dedi ki. "Belki de tüm bu skandallara ara vermiş, olayların yatışmasını bekliyordur."

O anda, sosyal kulüpteki herkes, sakın bir şekilde elma yiyen ve konuşmaya sadece yarı dikkatini veren Bjorn'a bakıyor gibiydi. Bir şahin gibi girişi izliyordu.

"Vazgeç Bjorn, ne kadar aptal olursa olsun, yüzünü gösterecek kadar deli değil." Peter söyledi. Sonunda esnemeyi bitirmiş ve Bjorn için bir içki dolduruyordu. Sanki evren Peter'ın yanıldığını kanıtlamaya kararlıymış gibi Robin Heinz vals yaparak sosyal kulübe girdi.

"O bir deli." Leonard üzüntüyle söyledi.

Bjorn sakince elmasını ısırdı ve ancak grup sakinleştğinde ayağa kalktı. Hikâyeler ve şakalar paylaşan gürültülü beyefendilerin masasında oturan Robin Heinz'a yaklaşırken ayak sesleri gürültülüydü. Ortam genel olarak neşeliydi ama Bjorn Heinz'ın yanında durduğunda her şey sessizleşti.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Heinz." Bjorn söyledi.

Heinz, Bjorn'u görmezden gelmek için elinden geleni yapmış, ona sırtını dönmüş ve burnunu, yapılan pek çok şakanın merkezi olan tabloid gazeteye gömmüştü

masada. Bjorn kendini Heinz'ın yanındaki sandalyeye bıraktı ve herkes onu izledi.

"Buyurun, bir içki alın." Bjorn, garsonun az önce getirdiği şarap şişesini kaptı. Heinz'ın önündeki bardağa bir yudum şarap doldurdu. Sonra gazeteyi Heinz'ın elinden kaptı ve makaleye göz attı; ne aradığını zaten biliyordu ama önce bir okuma pandomimi yaptı.

"Önce beni baştan çıkaran Leydi Hardy, Grandük'ü de baştan çıkarmıştı. Niyeti Grandük ile benim aramda bir çatlak yaratmaktı. Büyük Dük'le kavga etmemizin nedeni de buydu; Leydi Hardy'nin potansiyel taliplerini test etmek için yaptığı bir zorlamaydı. Sıkılmış küçük zihnini eğlendirmek için kurallarını sadece kendisinin bildiği iğrenç bir oyun."

Gün geçtikçe daha fazla insan Heinz'ın Büyük Dük ile kavgayı kışkırtan ve ilk yumrukları atan kişi olduğunu düşünüyordu. Heinz kendini aklamak ve Erna'yı günah keçisi olarak kullanmak için magazin basınındaki rolünü kötüye kullandı. Kimsenin bu konuda Erna'nın tarafını tutmayacağını bildiği için bu oldukça sağlam bir stratejiydi.

"Gerçekten böyle mi oldu?" Bjorn sahte bir merakla sordu. "Hafızam biraz bulanık." Bjorn garsona işaret etti, o da gelip bardağını doldurdu.

Sosyal kulüpteki hava genellikle sakindi, özellikle de uzun ve sıcak yaz günlerinde ortamın durgunlaştığı zamanlarda rahatlamak için bir yer sağlıyordu, ancak işler çok hızlı bir şekilde gerginleşti.

İçinde bulunduğu sıkışıklığı artık hissedebilen Robin Heinz, kimseyle göz teması kurmadan odaya baktı. Bjorn doğrudan Robin Heinz'ın önüne geçerek ona Büyük Dük'ten kaçacak yer bırakmadı. Adamın sessizliği Bjorn'un sinirlerini bozuyordu ve sabrı yeterince derin değildi.

"Sabrım taşıyor Heinz," dedi Bjorn elindeki yarısı boş su bardağını bırakarak. "Beni görmezden gelmeye devam edersen, buradaki küçük ve hoş bir toplantıya davetsiz misafir gibi görünmeme neden olacaksın." Bjorn ellerini nazikçe Robin'in omzuna koydu. "Gerçekten beni bir daha göremeyeceğini mi düşündün, özellikle de burada?"

"Ne söylememi istiyorsun?" Heinz ağzından kaçırıldı.

"Görkemli bir şey değil." Bjorn elini Heinz'ın omzundan çekti ve ayağa kalktı.

Heinz düzgün bir şekilde nefes almaya başladı ve o anda sandalye altından çöktü ve dünyası döndü. Gözlerini tekrar açtığında tavana bakıyordu. Bjorn ortaya çıktı ve yoğun gri gözleriyle ona baktı. Tıpkı o geceki gibi gülümsüyordu.

"Sen, sen," diye kekeleydi Heinz. Ayağa kalkmaya çalıştı ve Bjorn'un ayağı göğsüne sertçe inip onu yere yapıştırdığında feryat etti.

"Kendin söyledin, biz rakibiz, değil mi? Aynı kadının sevgisi için savaşan rakipler. Eminim böyle bir şey söylemişsinizdir."

"Bjorn, sen..."

"Oh, bilmiyordun, değil mi? Ben rakiplerime böyle davranırım." Bjorn masadan şişeyi aldı ve acı içindeki Heinz'ın üzerine eğilerek içindekileri Robin Heinz'ın kırmızı yüzüne döktü. Robin Heinz çırpınıp yardım için bağırıırken gülümsedi ama kimse yardıma gelmedi ve Bjorn şişe boşalana kadar durmadı. Ayağını zavallı adamın göğsünden çekti ve hiçbir şey olmamış gibi kendi partisine geri döndü.

Heinz uzun bir süre yerde yattı ve tavana bakarak ağladı. Salonun geri kalanı konuşmalar ve fısıldaşmalarla çalkalanıyordu.

Bjorn nihayet sosyal kulüpte işini bitirdiğinde arabasına ve onu bekleyen uşaklara gitti. Bu sıcak yaz günleri onu uyuşuk yapmıştı.

ve tembeldi, hayatına biraz heyecan katmak güzeldi. Kendini enerjik hissediyordu.

Araba yol boyunca ilerleyip saraya geri dönerken kalbinde yine bir neşe vardı. Tara Bulvarı'na döndüğünde Erna'nın hizmetçisi Lisa'yı gördüm. Tek başına çok büyük bir bohça taşıyordu.

"Hmm, Erna hala yok."

.-:.-.✧.-:.-.

❖En Az Bir Kez❖

.-:.-.❖.-:.-.

Yaprakları kesip birbirine yapıştırırken çiçekler Erna'nın parmak uçlarında açıyordu. Mekanik bir şekilde hareket ediyordu, sanki sadece

Lisa da onu izledi. Güzel hanımının güzel korsajlar yapmasını izlerken merakla doluydu.

Tüm yaraları iyileşene kadar dışarı çıkmasını yasaklayan babasının isteği üzerine günlerini Hardy Malikanesi'nde sessizce geçiriyordu. Lisa sürekli boşluğa bakan leydisi için korkardı ama en azından meşgul oluyordu.

"Özür dilerim Lisa, umarım fazla beklememiştir." Erna, Lisa'nın varlığını fark edince şöyle dedi.

Yeni tamamladığı gülü sevgiyle kutusuna yerleştirdikten sonra bir siparişi daha tamamladı. Geçen haftaya kıyasla bu hafta üç kat daha fazla sipariş almıştı.

"Bence bu işi fazla abartıyorsunuz hanımefendi." Lisa söyledi.

Lisa Erna'ya endişeyle baktı. Babasından yediği dayanın kesikleri ve morlukları tamamen iyileşmişti ama Erna hâlâ bitkin ve bitkin görünüyordu, bunun nedeni de akşamları yaptığı fazladan işlerdi.

"Uykuya ihtiyacın var." Lisa ekledi.

"Sorun değil, geçmiş zamanlarına konsantre olursan kilit altında olmak sıkıcı değil." Erna gülümsedi.

Lisa konuşmayı gülümseyerek geçiştirdi ve mağazaya gitmek üzere bir sonraki büyük paketi aldı. Lisa gittiğinde Erna sessiz odada yalnız kalmıştı. O fark etmedi. Masasını güneşliğin altına yerleştirmişti.

Büyük pencereden dışarı, solmakta olan çiçeklere baktı. Yazın yakında biteceğini, çilesinin yakında sona ereceğini fark etmesini sağladılar.

Erna sanki bir saat gibi sayıları, tarihleri, Pavel'e söz verdiği tarihe kadar olan saatleri tekrar gözden geçirdi. Şu anda hayatını destekleyen tek şey o tarihi.

Utanmazca bir hareketti ama Pavel'in yardımını kabul etmeye karar vermişti. Gecenin bir yarısı kaçmak asla onurlu bir davranış değildi ama istisna yapılması gereken anlar da vardı. Anlamsız da olsa babası tarafından öğretilmiş bir dersti bu.

Babası ona yalan söylemiş, şehre gelmesi için onu kandırmış ve sadece onun sırtından kendi çıkarını sağlamaya çalışmıştı. Bunu düşündüğünde, ısı içindeki öfkenin kabardığını hissedebiliyordu.

Evde geçirdiği süre boyunca, babasının dolandırılarak çok para kaybettiğini fark etti. Serveti hızla azalmıştı ve kayıplarını telafi etmek için kızını düğün pazarında satmayı planlıyordu. Daha gayretli olsaydı bu sığ hileyi görecekti.

Dolandırıcıların besin zincirinin en altında ezilmiş bir aptaldı. Bu kadar saf olduğu için kendine kıızıyordu, gururu incinmişti ve uyuyamıyordu. Torununun ne kadar zeki olduğuyla gurur duyan büyükbabasının hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Erna'nın iyi bir öğrenci olduğunu söylemişti.

Kararlılıkla ayağa kalktı, gururlu ve güçlü duruyordu. Pencereden atlayıp uçup gidecekmiş gibi görünüyordu. Bunun yerine, tedarik edilen bazı malzemeleri aldı ve korsajları yapmaya devam etti. Kaçacak olsa bile, o güne kadar, bu siparişleri yerine getirmek de dahil olmak üzere görevlerini gururla yerine getirecekti.

Geçmişin naif Erna Hardy'sine veda etmek, daha az kayıtsız olmak ve zorluklara inatçı bir meydan okumayla bakmak istiyordu.

Çöp kutusundaki mektup yığınına fark etti. Hepsi de Leydi Hardy'yi istemek, kur yapma törenleri düzenlemek ve benzeri gösterişli gelenekler için yazılmış mektuplardı. Reddedilmeyi kabul etmek bu insanlar için neden bu kadar zordu? Bütün bekârlara ret mektupları göndermişti ama onlar yine de aynı bıktırıcı mektupları gönderiyor, onu sosyal partilere ya da havai fişek gösterilerine davet ediyorlardı. Kendilerini pekâlâ havai fişek gösterisine götürebilirlerdi.

Lisa, bir hanımefendinin o gün kendisine eşlik edecek bir beyefendi bulamamasının utanç verici olacağını söyledi. Kur mektuplarını elinin tersiyle itmemesini ve belki bir ya da ikisini değerlendirmesini önerdi. Erna, Lisa'nın gece vakti tanımadığı bir adamla tekneyle açılmayı gerçekten önerdiğine inanamıyordu.

biliyor musun? Bu geleneği sürdürmektense onursuz bir hanımefendi olmayı tercih ederdi. Ayrıca, on beş gün daha.

Aynı kişi tarafından gönderilen her mektupta Erna daha kalın bir kalem, daha kalın harfler ve daha büyük harfler kullanarak bu mektupları reddetme konusundaki inadının altını çiziyordu. Ne var ki, hiçbir zaman amacına ulaşmış görünmüyordu.

"Hanımefendi, hanımefendi! Bakın, bu saray, Schubert Sarayı." Lisa kapıyı çalmadan aceleyle odaya girdi.

"Sakin ol Lisa, neler oluyor?"

"Majesteleri... Kraliçe sizi arıyor." Lisa gözlerini kocaman açarak söyledi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn ve Leonid'i taşıyan araba Schuber Sarayı'nın ana kapısından dışarı çıktığında, öğleden sonra güneş altın sarısı rengini almıştı. Arsene Düşesi'ni yazlık sarayında ziyarete gidiyorlardı.

Aslında Kraliçe ve Leonid olacaktı ama son anda değiştirildi.

"Büyükannen sana çok düşkün, Bjorn." Kraliçe söyledi.

Bjorn öğle yemeğinden hemen önce annesinin kapıyı çalmasıyla uyandı. Daha sonra annesi ona gece geç saatlere kadar uyuması ve sarhoş olması hakkında ders vermeye başladı.

Oyunlar. GörünüŖe göre Kraliçe onu bir tür ceza olarak Büyükannesini ziyarete g ndermiŖti.

Annesinin de dediği gibi, D Ŗes ilk torununu herkesten çok seviyordu, bu yüzden bir süreliğine bu sıkıntıya katlanmak küçük bir Ŗeydi. Bjorn'un da en az annesi kadar inatçı olmasının bir faydası olmamıŖtı ve yolda ilerlerken bu sıkıntı hızla nefrete d n Ŗti.

"Sayende eğlenceli bir akŖam olacak." Leonid sırttı.

Bazen Bjorn'un ruh halini değerlendirmek zordu, rastgele bir gülümsemenin parıltısıyla zaman zaman çok soğukkanlı kalıyordu. Hayatını Bjorn'un rahatsızlığıyla eğlenmeye adanmıŖ olan Leonid bile onun ruh halini değerlendirmekte zorlanıyordu. KardeŖlerin ruh hali.

"En azından iyi bir akŖam yemeği yiyeceğim." Bjorn dedi ki.

" nk  seni hâlâ seviyor, her Ŗeye rağmen hâlâ onun favorisisin." Leonid kederli bir Ŗekilde konuŖtu.

Leonid Prenses Gladys'le olan olaydan bahsetti ve Bjorn bu konuyu açtığı için Leonid'e karŖı  fkесinin arttığını hissetti. D Ŗes boŖandıĐından beri Bjorn'la neredeyse hiç konuŖmamıŖtı. Onu masasına kabul ediyor, gerektiğinde arkadaŖlıĐına tahammül ediyordu ama eskisi kadar iletiŖime açık değildi.

"Ona her zaman gerçeği söyleyebilirsin." Leonid devam etti.

 ne doğru oturdu, ellerini dua ediyormuŖ gibi kavuŖturdu. Bjorn, kardeŖinin kederli hırıltısını görmemesi için arabanın penceresinden dıŖarı baktı. Lars kraliyet ailesi dıŖında, tüm krallıkta gerçeği bilen sadece   kiŖi vardı. Kral, kraliçe ve Leonid. Gladys'in onu aldattığı pii de sayarsak dört kiŖi.

D Ŗes bu hareketinden dolayı ona kızdı. Gladys'ten boŖanmıŖ olsaydı o kadar da kötü olmayabilirdi, ama tahttan çekilmesi

Veliaht Prens Leonid, Düşes'i oldukça üzümüş görünüyordu. Leonid, Bjorn'un çok daha uygun olduğunu iddia ederek görevi reddetmeye çalıştı.

Leonid bu durumu her düşündüğünde ikiz kardeşi için çok üzüliyordu. Asla Bjorn gibi olamazdı, Leonid'e tek bir insanın nasıl kalpsiz, sorumluluk sahibi, güvensiz ve Aynı anda düşünceli.

Araba köprüde ilerliyordu, Leonid burnunu bir kitaba gömmüştü ve Bjorn hâlâ pencereden dışarı bakıyordu, aslında hiçbir şeye bakmıyordu ama içeriye bakıyordu. Köprü ona, Heinz skandalı patlamadan hemen önce Erna ile paltosunu iade etmek için buluştuğu zamanı hatırlattı.

"Gelmezsem ne yapacaktın?" Bjorn Erna'ya sormuştu.

"Yarın tekrar gelirim herhalde." Erna cevap verdi. Sanki çok doğal bir şeymiş gibi cevap vermişti. *"Saraydan çıkıp şehre giden tek bir yol var, o yüzden eninde sonunda buradan geçeceğini düşündüm."*

Kadının kendi mantığı Bjorn'u hayal kırıklığına uğratmıştı, böyle olmasını beklemiyordu, kadının kendi zekâsına denk olduğunu hissediyordu ve kadın son derece bağımsızdı. Kendi sokağına geldiklerinde, sıradan bir şeymiş gibi arabadan inmeyi umdu ve Bjorn'un onu uğurlamasına izin vermedi. Bir steysin vagona nasıl binileceğini bildiği gerçeğiyle o kadar gurur duyuyordu ki, bunu büyük bir başarı gibi gösteriyordu. Bakkalına veda eder gibi mütevazı bir veda bıraktı ve caddenin diğer tarafına geçti.

Bjorn yoluna devam ettiğinde, kadın onun düşüncelerini daha fazla meşgul etmedi ya da en azından öyle olduğunu düşünmedi. At arabası geçerken Köprünün ortasında zihni o güne geri döndüğünde, düşüncelerinin fark ettiğinden daha fazla onun üzerinde kaldığını fark etti.

"Kim bu kız?" Kendi kendine mırıldandı.

Leonid kitabından başını kaldırıp pencereden dışarı baktı. "Hmm, kim?" Dedi ama Bjorn onu görmezden gelerek kahverengi saçlı bir kadın gördü.

Endişenin vücudunu sarstığını hissetti. Gördüğünün sadece Erna'yı hatırlatan bir kadın olduğunu anlayınca hayal kırıklığına uğradı.

.-:.-.✧.-:.-.

Bahçedeki ek binanın derinliklerinde Kraliçe'nin konukları için bir masa kurulmuştu.

Kraliçe Isabel Dniester, uşakların eşliğinde Erna'yı selamladı. Sanki birlikte ikinci çayının tadını çıkarmaya hazırlanan iki yakın arkadaş gibiydiler.

"Gidebilirsiniz." Kraliçe uşakları el sallayarak uzaklaştırdı. Hizmetkârlar ayrılırken bahçe garip bir sessizliğe gömüldü.

"Çay içelim mi?" Kraliçe dedi ve Erna'ya oturmasını teklif etti.

"Oh, evet, elbette majesteleri."

Erna aceleyle yerine oturdu ve çay bardağını aldı, sabırla Kraliçe'nin ilk yudumu almasını bekledi, sonra kendisi aldı. Titreyen ellerinin korkunç bir şekilde farkındaydı.

Kraliçe çay bardağının ağzından Erna Hardy'yi inceledi, zavallı kızın çayını döküp kendini yakacağından endişe ediyordu. Bu, sosyal toplantıda tanıştıklarından çok farklı bir karşılaşmaydı. Muhtemelen eski moda elbise ve makyajın olmamasından kaynaklanıyordu.

Birkaç gün önce Kraliçe, Erna Hardy hakkında toplayabildikleri tüm bilgileri gizlice toplamaları için müfettişler göndermişti. Kadının geçmişi, Baden ve Hardy aileleri ve karıştıkları tüm dedikodu ve skandallarla ilgili kalın bir raporla geri döndüler.

Erna, Hardy soyadını taşıyan bir hanımefendiydi ama çoğunlukla Baden'ler tarafından yetiştirilmişti. Aristokratlardan oluşan dürüst ve iyi bir aile. Zor zamanlar geçirmiş olsalar da saygınlıklarını yitirmeden yaşamışlardı.

Raporda yer alan bilgiler, Erna Hardy'nin söylentilerden çok farklı bir kişi olduğunu iddia ediyordu. Bu yüzden merak daha ağır bastı.

ve Erna ile şahsen tanışmak istediğine karar verdi. "Oğlum Bjorn ile
aranızdaki ilişki nedir?" Kraliçe sordu.

Erna çay bardağından başını kaldırdı, yüz hatlarına şaşkınlık bulaşmıştı ve Kraliçe'ye büyük, güzel, masmavi gözlerle baktı. Tüm sosyetenin dikkatini çekmesine şaşmamalıydı.

"Bana ikinizin arasında ne olduğunu anlatın Bayan Hardy ve beni kandırmaya çalışmasanız iyi edersiniz."

❖Nazik Bir İnsan❖

.-:.-.❖.-:.-.

Lisa konağın arka tarafındaki yol boyunca yorulmak bilmeden ilerledi. Vikont ve karısı yakında döneceklerdi ve eğer Erna malikânede değilse...

Lisa bu düşünceyle ürperdi. Sahibesinin yaptığı hata yüzünden cezalandırılacağı fikrinden nefret ediyordu.

Yine de ne yapabilirdi ki? Mektubu Kraliçe'den saklayamazdı. Eğer Erna çağrısına hiç gelmeseydi, başı daha büyük belaya girecekti, Lisa'nın başı ise iki kat belaya girecekti.

Lisa'nın içinde dönen kargaşa, uğursuz bir şeyin üzerine çökmek üzere olduğunu ve bunu durduracak gücü olmadığını hissetmesine neden oldu. Bu durum onu sinirlendiriyor ve aynı kısa yolda bir aşağı bir yukarı volta atmasına neden oluyordu.

Birinin Leydi Hardy'nin hizmetçisini aradığı mesajını aldığı anda, bu kişinin yine göz alıcı bir genç olacağını düşünmüştü. aşırı özenli bir buketin eşlik ettiği, kalpten duygularla dolu bir mektupla geldi.

Bulduğu şey, basamakların dibinde bekleyen sert yüzlü bir uşakla süslü bir arabaydı. Sesi Lisa'nın şimdiye kadar karşılaştığı en sabırsız insana benziyordu.

"Kraliçe, Leydi Hardy'nin gelmesini rica etti." Dedi.

Lisa adamdan özür dilemesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu ama mesajla birlikte doğruca Erna'ya koştu. Erna arabaya bindiğinde,

Her şey o kadar hızlı gelişti ki Lisa'nın az önce olanları anlamaya vakti olmadı.

Uşak Erna'yı arabaya bindirdi, Lisa içeride başka kimseyi görmedi ve sormasına fırsat kalmadan araba uzaklaştı.

Onları takip etmeli, hatta belki de Erna'yı kendisini saraya götürmesi için ikna etmeliydi ama yapmadı, sadece kaldırımında durup gidişlerini izledi.

İçi hayal kırıklığıyla kaynıyordu. Lisa kendisini saran endişeyle başa çıkamıyordu. Kendini bir çocuğun kurmalı oyuncağı gibi hissediyordu. Gitmeye hazır pozisyonda tutulmanın stresi çok yorucuydu. Sonunda içini çekti ve kaldırıma oturdu.

Klipsin takırtısını ve arabanın tekerleklerinin tıkırtısını duyduğunda sinirleri gerildi. Önce sevindi, Erna sonunda saraydan dönmüştü. Sonra korkuya kapıldı, ya Vikont çoktan döndüyse?

Erna'yı kaçıran arabanın virajdan döndüğünü görünce içini bir rahatlama kapladı, neredeyse bayılacaktı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Makasın durmaksızın çıkardığı ses, kullananın dinlenmeye ihtiyaç duyduğu gece geç saatler dışında hiç kesilmedi.

Erna masaya boş boş baktı, zihni bir an için ondan kaçtı. Makasın sesi onu hemen hemen her şeyden uzaklaştıran hipnotik bir notaydı. Makası yere bıraktı ve hangi çiçeği yaptığını hatırlamaya çalıştı.

"Gül." Erna fısıldadı.

Ağrıyan ellerine ve zonklayan eklemlerine masaj yaptı. Çiçek açmış gül sarmaşıklarıyla kaplı kameriye, sakin dalgalar ve uzaktan gelen martı sesleri.

Birden aklına bir anı geldi. Beyaz dantel kumaşla kaplı masa, güzel seramikler ve Büyükannesinin gerçeküstü yüzü.

Büyükannesi torununun Kraliçe ile görüştüğünü bilseydi ne derdi acaba? Erna ona yazmayı düşündü ama sonra kendini durdurdu, Büyükannesi Erna'nın Kraliçe'yle neden görüştüğünü öğrendiğinde ne düşünürdü?

Büyükannesine yazma isteği kısa sürede kayboldu. Erna'nın Prens Bjorn'la aralarındaki skandalı açıklamak için Kraliçe'yle görüştüğünü öğrenince bayılacaktı. Özellikle de boşanma ve tahttan çekilmeden bu kadar kısa bir süre sonra bu pek hoş karşılanmayacaktı.

Ellerindeki ağrı geçmeyince Erna durmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Eğilip pencereyi açmak için ayağa kalktı. Serin bir gece esintisi Erna'nın tenini serinletti ve geceliğinin üzerine bir şal bağladı. Pencerenin pervazına yaslanıp karanlık bahçeye bakarken sanki bir rüyadaymış gibi hissediyordu.

Sanki daha düne kadar taşrada sıradan bir hayat yaşıyordu. Sonra büyükbabası vefat etti ve neredeyse bir gecede evlerini kaybetmenin eşiğine geldiler. Erna yardım için babasına gelmek zorunda kaldı ve ardından tüm bu skandal başladı. Bir sezonda çok fazla inanılmaz şey oldu.

Ve daha önce Kraliçe'yle olan olay. Erna o konuşmayı hatırlayınca derin bir iç geçirdi.

Kraliçe'ye kendisi ve Prens Bjorn hakkında her şeyi olabildiğince ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı. Zaman zaman zihni bulanıyordu ama hiçbir zaman yalan söylememiş ya da gerçeği bilerek çarpıtmamıştı. Erna bunun herhangi bir yanlış bilgiyi ortadan kaldırmaya yardımcı olacağını umuyordu.

"Gerçekten Bjorn'un bunu istediğini mi söylüyorsun?" Kraliçe her şeyi duyduktan sonra böyle dedi.

Kraliçe bu konuda ilk kez bir duygu ya da düşünce ifade ettiğinde, Erna kayıp altın boynuz kupasını ve Erna onun parasını ödemeyi teklif ettiğinde Bjorn'un bunu nasıl kabul ettiğini anlattı.

Erna son derece önyargılı bir jüriyle karşı karşıyaymış ve masumiyetini kanıtlamak için içini döküyormuş gibi konuştu. Kraliçe'ye borcunu korsaj satarak ödeyeceğini bile söyledi. Aristokrat bir hanımefendinin borcunu ödemek için bu kadar alçalması, Kraliçe'yi kötü niyetli olmadığına ikna etmeye yetecek miydi?

"Yani kupayı ödemek için gerçekten yapay çiçekler sattın, Bjorn bunu gerçekten kabul etti mi? Prens Bjorn'um mu?"

Erna Kraliçe'nin ondan ne söylemesini istediğinden emin değildi, tamamen inanmıyor gibiydi. Kederle gülümsedi ve konuyu kapattı.

Bu iş bittikten sonra Kraliçe'yle geçirdiği zaman Erna'nın katıldığı sıradan bir ikindi çayı gibi geçti. Kraliçe sanki uzun zamandır görmediği bir arkadaşıyla konuşuyormuş ve eski günleri yâd ediyorlarmış gibi günlük sohbeti ustalıkla sürdürdü. Prens'in adı bir daha anılmadı.

Erna pencereyi kapattı ve ayaklarını sürüyerek masaya geri döndü. Elleri hâlâ ağrıyordu ama artık onu işinden alıkoyacak kadar kötü değildi.

Eğer anlamsız duygulara kapılırsanız, depresyonunuzu daha da derinleştirirsiniz. Eğer çalışırsanız, borcunuzu azaltabilirsiniz.

Erna kafasındaki mantrayı tekrarlariken çalışmaya devam etti.

Yapay çiçek satmanın kupanın maliyetini karşılamaya asla yetmeyeceğini biliyordu ve buna Pavel'in ona verdiği parayı da ekleyince Eğer herkese borcunu ödemek istiyorsa şehirdeki tüm kadınların şapkalarını süslemesi gerekecekti.

Erna'nın aklına gelen tek çözüm buydu, bu yüzden elinden gelenin en iyisini yapmaya karar verdi. Tüm hayatını alabilirdi ama ne kadar bunaltıcı olurlarsa olsunlar bu tür şeylerle başa çıkmak zorundaydı.

Erna mücadeleye alışkındı, tüm hayatı birbiri ardına gelen zorluklarla geçmişti. Bazen kendini çaresiz hissetse de diğer zamanlarda ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun her zaman yapılabilecek bir şeyler vardır. Erna asla pes etmemesi gerektiğini biliyordu, özellikle de kendinden.

Erna son yaprağı yapmayı bitirdiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Kraliçe'yle geçirdiği birkaç saat dışında tüm gününü çiçek yapmaya adanmıştı.

Her şeyi toparladıktan sonra Erna yatağa uzanmadan önce elini yüzünü yıkamaya gitti. Uykuya dalmak onun için kolay oldu. İşin yorgunluğu ve öğleden sonraki duygusal boşalım sayesinde Erna gece boyunca uyudu. Hatta şehir büyüklüğünde bir çiçek olan rüyasıyla bile uyum sağlayabildi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Şuraya bakın, sonunda geldi." Peter ilan etti.

Geniş gözlerle kalabalığı inceliyor, görebildiği her yüzü dikkatle inceliyor, genç bayanı görme fırsatını kaçırma riskini göze alamıyordu. bugünkü festivalin ana karakteriydi. Hardy ailesi az önce standı girmişti ve yanlarında Erna Hardy de vardı.

"Biliyordum."

Leonard kalabalığın tepkisine gülerken bir yandan da rahatlamıştı. Eğer Erna arada bir ortaya çıkmasaydı, tüm genç delikanlılar efsanevi hayaletlere kafayı takmış akılsız aptallara dönüşecekti.

"Bayan Hardy, teknelerle ilgili bir sorunuz olmadığını gördüğüme sevindim." Peter dedi ki.

"Pah, kayığa binmek için yeteneğin olduğunu mu sanıyorsun?" Leonard alay etti. "Elbette." Alaycı bakışlarına rağmen Peter kararlı bir şekilde durdu.

Bahse katılan genç beyefendiler arasında Peter, Leydi Hardy'ye en çok mektup ve çiçek gönderen kişi oldu. Bu sayede en çok Peter bunu, kızın kendisiyle daha çok ilgilendiği anlamına geldiğini düşündü. Mektuplarının en gurur verici olanı, onun sağlığını sormak için gönderdiği mektuptan bir önceki mektuptur. Cevap diğerleri gibi kesin bir ret içerse de, biraz daha fazlasını içeriyordu, sadece iyi olduğunu belirtiyordu.

"Prens Bjorn Dniester'le skandala karışmış bir kadını baştan çıkarabileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Leonard alay etti.

"O mu? Sorun değil, Bjorn onu sadece eski karısına ulaşmak için kullanıyor. Ben farklıyım, aramızda gerçek, duygusal bir bağ var." Peter gururla söyledi.

Erna'dan gelen bir yığın kişisel yanıtı düşünen Peter gerçekten bir şansı olduğunu düşünüyordu ama Erna'yla aynı gemide olmadıklarını fark etmemişti.

"İşte şimdi rakibin geliyor." Leonard işaret etti.

Komik bir osuruk şakası duymuş bir okul çocuğu gibi kıkırdadı. Kraliyet Ailesi saraydan nehir kenarına giden dar patikadan aşağı iniyordu. Oyunlara katılan Leonid hariç tüm aile VIP koltuklarına indi. Kalabalık alkış ve tezahüratlarla nehir kenarındaki festivalin atmosferini dolduruyordu.

"Psst, Bjorn, şuraya bak." Peter podyuma yaklaşırken fısıldadı ve Bjorn'un yanındaki koltuğa kayd. Prenses Louise ona sert bir bakış fırlattı.

Bjorn bakışlarını yavaşça arkadaşının çok da ince olmayan bir parmakla işaret ettiği yere doğru çevirdi. Kürsünün sağ alt köşesinde, onun düz floşu olan kadını gördü. Erna Hardy.

Bjorn, Peters'in aptalca davranışını bir kenara itti ve gözlerini daldırdı. Uzun kirpikleri gözlerini kamaştırdı ve Bjorn bir gülümsemenin dudaklarını usulca kıvrmasına izin verdi.

"Huh, görüyorum ki o burada." Bjorn usulca konuştu.

Erna etrafına bakmak için başını çevirdiğinde Peter biraz geri çekildi ve kıkırdadı. Bjorn gerçekten de adamın paltosunun kapağına saklanacağını düşünmüştü. Bu hareket Erna'yı alarma geçirdi ve gözleri Bjorn'unkilerle buluştu. Kibarca başlarını salladılar ve yarım ağızla gülümsediler.

Bjorn Erna'nın ne kadar solgun göründüğünü fark etmekten kendini alamadı. Hastalığına dair haberlerin bahane olduğunu düşünmüştü ama şimdi onu görünce hikâyelere pekâlâ inanabilirdi. Yine de hâlâ çok güzeldi. Bundan sonra Erna nereye bakacağını bilemedi ve ön tarafa doğru döndü. O bir Ama Bjorn hâlâ onun kızardığını görebiliyordu.

"Ah oğlum, keşke Bayan Hardy arkadaşlığımı kabul etse, sanırım ölürdüm." Peter, Erna'nın sırtına bakarak konuştu. "Çünkü babam beni öldürür." Peter kendi esprisine neredeyse gülecekti ama aynı zamanda bu bir şaka değildi.

Peter'ın babası Earl Bergen çok uzakta oturmuyor, içten içe gülüyordu. Yakışıklı bir adamdı ve gençliğinde oldukça ünlü bir boksördü. En büyük oğlunu bir hizmetçiyle yakaladığında hâlâ yumruk atabildiğini kanıtlamıştı. Earl Bergen çocuğun aklını başına getirmiş ve buna pişmanlık demişti.

Maçın başlama anonsu kalabalığın tezahüratına yol açtı. Bjorn eldivenlerini çıkardı ve önündeki sandalyenin arkasına yaslandı. Maçı izlemiyordu, dikkati Erna'daydı ve maç başladığında Kalabalığın gürültüsü azalınca omzunun üzerinden baktı. Gözleri buluştu ve Bjorn'un tüm dünyası sadece ona dönüştü. Onun kendisine bakmasına şaşırılmış görünüyordu ama onun için tüm dünya eriyip gitmiş ve geriye sadece kendisi kalmıştı.

❖Yaz Ortası❖

.-:.-.❖.-:.-.

Prens Leonid liderliğindeki takım bu yıl da kürek yarışmasını kazandı. Herkes bunu bekliyordu ama tezahüratlar yine de hararetiydi. Seyirciler tarafından atılan çiçekler nehrin sularına karıştı ve her iki yakadaki kıyılar boyunca toplandı.

Veliaht Prens çok yorgun olmasına rağmen yine de seyircileri selamlamak için zaman ayırdı. onu görmeye gelen siviller. VIP tribününün en ön sırasında oturan kızlar, Prens kardeşine, annesine ve babasına el salladığı halde onlara doğru baktığında neredeyse çılgılık atıp bayılacaklardı.

Erna bu akıl almaz gösteriye kendini kaptırmaya izin vermedi. testosteronla beslenen cinsel hayal kırıklığı. Uzaktan izledi ve genç hanımların davranışları onu eğlendirdi.

O da yarışı merakla izlemişti. Kayıkların köyün göletinde kürek çeken köylü çocuklarınkine benzer bir şey olmasını bekliyordu ama öyle değildi ve çok sayıda insanın tezahüratlara ve bağırışlara seslerini katmasıyla atmosfer çok daha güzeldi.

Erna, daha samimi sosyal toplantılardan kaçınmak için çimlerin üzerinden uzaklaşmaya gittiğinde, istemeden de olsa ödül törenine giden kalabalığın arasına karıştı.

Törene ayak uydururken, Veliaht Prens ve ekibinin geri kalanı kupayı kaldırdığında bakışlarını kaçırmaktan kendini alamadı. Giydikleri kıyafetler o kadar formdaydı ki Erna her kas çizgisini ve vücut kıvrımını görebiliyordu. Oldukça aşırı görünüyordu.

Başını çevirdiğinde Prens Bjorn'un karşısında durduğunu fark etti. Erna irkildi ve bilinçsizce geri adım attı. Bjorn bir kaşını kaldırdı

ve güldü ve yüzü tamamen güneşe maruz kaldığında parladı. O anda Erna, Zehirli Mantar Prensi'ne küfrederken gazetede ki resmini kesen hizmetçilerin ikiyüzlülüğünü anlayabildiğini hissetti.

"Erna? Erna," Vikontes Hardy'nin sesi Bjorn'la yaptığı hazırlıksız toplantıyı böldü. "Şu haline bak, ne zaman kendini düzgün bir hanımefendi olarak tanıtacaksın?"

Erna sözlerdeki kötülüğü hissetmesine rağmen, Vikontes yumuşak bir ifade takındı konuşurken gülümsüyordu. Dışarıdan bakıldığında, ikisinin dostça bir şakalaşma ve eğlenceyi paylaştıklarını düşünebilirdiniz.

Erna şehir toplumundaki insanların davranışlarını ve birbirleriyle nasıl konuştuklarını, bir şey söyleyip başka bir şey kastettiklerini kavramakta gerçekten zorlanıyordu, burayla işi bitip eve dönene kadar biraz daha idare edebileceğini düşünüyordu. O zaman insanların bakışlarını ve kibar sözlerin ardına gizlenmiş kötü niyetli anlamları unutabilirdi.

Şemsiyesinin tutuşunu ayarlayan Erna, Hardy ailesinin geri kalanının arkasına düştü. Onların gayretli adımlarının sesi güneşin kavurduğu taş patikada çınlıyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Güneş batmaya başladığında nehir kıyısı boyunca uzanan renkli fenerler yakıldı.

Uzak taraftakiler halkın yaz kutlamalarını aydınlattı. Fenerler Üç kişilik küçük bir orkestranın melodileri, kahkahalar ve sohbet uğultuları eşliğinde nehrin uzak tarafından duyulabiliyordu.

Sarayın bahçeleri soyluların ve üst tabakanın parti verdiği yerlerdi. Orkestranın yumuşak, ambiyanslı notalar çaldığı ve hatta lord erkeklerin yumruklarını sıkarak kahkahalar attığı, hanımefendilerin ise yelpazelerin arkasından kıs kıs güldüğü sohbet vızıltılarının bile daha ağırbaşlı duyulduğu bir yerdi.

Gladys bir yudum bile almadığı şampanya kadehini yere bıraktı. Bu bahçelerde ve sarayda büyüdüğüne dair eski anılarla doluydu

balayını geçirmişti. Zamanı geri alabilmeyi, çocukluğunu yeniden yaşayabilmeyi ve daha güzel zamanları içine hapsedebilmeyi diledi. Tam o sırada Bjorn'u gördü ve onu arkadaşlarıyla birlikte görünce gözleri kızardı.

Kendi aralarında şakalar yapıyor ve gülüyorlardı. Dikkatleri aşırı derecede Hardy ailesine odaklanmış gibiydi. Hardy ailesine değil, genç Hardy kızına. Söylentilere göre çok güzel bir kadınmış.

Bjorn'un da genç kadına özel bir ilgi gösterdiğini fark edince Gladys'in yüreği kıskançlıkla burkuldu. Kalbi acıyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Yaşlı Veliaht Prens'e hiçbir zaman aşık olmamıştı. Evlendiklerinde bile, evliliklerinin politikadan ve Lechen ile Lars arasındaki birliktelikten ibaret olduğunu biliyordu.

Başından beri aralarında hiç aşk olmamıştı ama Gladys yine de Prens Bjorn'la evleneceği için çok gururluydu. O bir Şimdiye kadar tanıdığı en yakışıklı ve en asil adam olan Bjorn'un etrafında sevgiyle büyümüşken, hiç kimseyle bir ilişki içinde olmamak garipti.

Bjorn'un yanında olmak Gladys'e kendini önemsiz hissettiriyordu. Gülümsemesini hiç eksik etmeyen ve her zaman sevimli bir tavır sergileyen bir adamdı. Bir kez bile tutku ya da gerçek bir sevgi göstermemişti ve evlendikten sonra Gladys bunun nedenini anladı. Veliaht Prens, Veliaht Prenses'in kim olduğunu umursamıyordu.

Karşısında duran ve karısı olduğunu ilan eden kadın kim olursa olsun, aynı nezaketi gösterecek, aynı değişmez gülümsemeyi takınacaktı. Bu dayanılmaz bir şeydi ve Gladys ülkenin en çok kıskanılan genç kadını olmasına rağmen kendini önemsiz hissediyordu.

Bjorn güneşe benziyordu, Bjorn'un ışıltısında kaybolan Gladys de dahil olmak üzere diğer tüm ışıkları engelleyen parlak bir yaz ortası güneşi.

Gladys, Kont Lehman'dan sıyrılmayı başaran ve parlak ışıklı bir ağacın altında soluklanan Erna'yı izledi. Ağaçtan renkli fenerler sarkıyordu.

Dallar genç kızı sayısız renkle yıkadı. Zavallı kız kendini neye bulaştırdığının farkında mı acaba? Erna'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve daha uysal ve genç göründü, eğer bu mümkünse.

"Gladys." Louise'in sesi Gladys'in bilincine sızdı.

Gladys başını salladı ve masaya baktı. Aynı masayı paylaştığı soylu hanımların gözleri onu süzüyordu, oysa bir an önce kendi aralarında sohbet etmekle meşguldüler ve Gladys'e ikinci bir bakış bile atmıyorlardı. Yanaklarının kızardığını hissetti ve şefkatli gözlere baktı.

"O kadına aldırış etmeyin. Sebep olduğu onca skandaldan sonra bile hiç utanması yok." dedi Louise.

Louise Gladys'in nereye baktığını fark etti ve ona moral vermeye çalıştı. Erna heyecanlı bir çocuk gibi etrafına bakınıyordu, masum yüzü Gladys'in dalgın bakışlarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Sorun değil Louise, ben gidip bir şeyler söyleyeceğim." Gladys ayağa kalktı ve Louise'in gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Hiç mantıklı değil, o kadınla konuşamazsın." dedi Louise.

"Sorun değil, beklenen de bu. Genç Bayan Hardy'yi görmezden gelemeyiz." dedi Gladys.

Louise, Gladys'in ellerini tutmaya çalıştı ama Gladys onu elinin tersiyle itti. Meraklı genç kadına yaklaştı ve diğer genç soylu kadınlarla birlikte ne yapacaklarını bilmeden prensesin peşinden gittiler.

Erna, Prenses ve beraberindekilerin yaklaştığını fark etmedi ve partide etrafı incelemekle meşguldü. Gladys Erna'nın önünde durdu, Erna nihayet etrafına bakındı ve Prenses'i gördü. Gözleri renkli ağacın altında buluştu.

"İyi akşamlar Bayan Hardy, sonunda sizinle tanışmak bir zevk." Gladys sessizliği bozarak konuştu.

Erna, Prens'in onca insan arasında kendisiyle konuştuğunu fark ettiğinde olduğu yerde donup kaldı. Erna, Prensesi karşısında gördüğü anda bunun Prens yüzünden olduğunu anladı. Bir zamanlar Prens'le evli olan Prens, ikilinin karıştığı skandaldan haberdar olmalıydı.

"Bayan Hardy?" Erna cevap vermeyince Gladys sordu.

Erna'nın aklı başına geldi ve Prens'e kibar bir reverans sunmak için aceleyle ayağa kalktı ve bir dizi kibar selamın üzerinden tökezledi. Erna Dedikoduların ne kadar hızlı ve uzağa yayılacağını düşündükçe nefesi kesiliyordu. Zamanı olabildiğince hızlı geçirmek ve bu örümcek ağından kurtulmak istiyordu.

Tıpkı Kraliçe'yle geçirdiği zamanlardaki gibi, Erna kendini sanki iki çok iyi arkadaş bir çay salonunda boş boş sohbet ediyormuş gibi kibar bir sohbe yönelendirilirken buldu.

"Duyduğuma göre arkadaşlık edecek kimseniz yokmuş. Sizin için çok yalnız olmalı Bayan Hardy." Gladys öyle dedi.

Dışlanmış taşralı kıza sahte bir samimiyetle dolu sözler söylerken Bjorn'a yan bakışlar attı. Bjorn onlara hiç dikkat etmiyor gibiydi, daha çok Leonard'ın dahil olduğu gösteriyle ilgileniyordu.

Erna'yla yaptığı kısa konuşma Gladys'in söylentilerin asılsız olduğuna inanmasına yol açtı ve bu açıklamayla birlikte genç kıza karşı birdenbire gerçek bir sempati duymaya başladı. Ayrıca Bjorn'un onu elde etmek için kızı kullandığını düşünerek suçluluk duydu.

"Tiyatroyu sever misiniz Bayan

Hardy?" "Oyun mu?" Erna şaşkınlıkla

sordu.

"Evet," diye gülümsedi Gladys, sanki oyuncu bir köpek yavrusunu düşünüyormuş gibi. "On gün içinde yetimhane için para toplamak amacıyla bir yardım gösterisi var. Katılmanızın iyi olacağını düşünüyorum."

Teklifine herhangi bir sınır eklemek zalimceydi ve ayrıca Bjorn'un böyle bir canavar olabilmesi kızların suçu değildi. En azından taşralı kızla arkadaş olmayı denemek ve ona arkadaşlıklarında bir kurtuluş sağlamak için boşa harcadı. Tabii ki Louise ve diğerleri bunu anlamayacaktı.

"Ben... ahem... yani..." Erna, Prensese'i yalanlamak için doğru yolu ararken kelimeler üzerinde tökezledi. "Özür dilerim Prensese."

Onun tereddütlü sözlerinin aksine, Erna'nın sesi sakin ve netti. Beklenmedik ret karşısında Gladys'in gözleri yandı. Konuşmanın başından beri ilk kez soğukkanlılığını kaybetmişti.

"Davetiniz için gerçekten minnettarım ama oyuna katılabileceğimi sanmıyorum. Çok üzgünüm Prensese." Erna sonunda kelimeleri buldu.

Ellerini kucağında tutan Erna kibarca eğildi. Tekrar ayağa kalktığında sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi dudaklarını büzdü ama kelimelerin geçmesine asla izin vermedi.

İzleyicilerin kendi aralarında fısıldaştıklarını duyabilecekleri kadar sessizlik vardı. Hardy ailesinin kızı az önce Prensese'e hakaret etmişti. Dedikodu o kadar hızlı yayılmıştı ki Gladys aralarında Bjorn'un da olduğunu görünce şaşırdı.

Gladys öfkeyle titrememeye çalışarak umutsuzca Bjorn'a baktı. Peter eğilip Bjorn'un kulağına bir şeyler fısıldadı ve Bjorn kaşlarını kaldırarak doğrudan Gladys'e baktı. Kıkırdamaya başladı. inanamıyordum ama gülüyordu.

Bu ne anlama geliyordu?

Bu utanç karşısında bile Gladys gözyaşlarını tutabilmek için elinden geleni yaptı ve kendisine kalan tek şeymiş gibi onuruna sarıldı. Bjorn iki kadına yaklaştı ve seyirciler umutla yaşlı çiftte baktı.

❖Bir Anlaşma Yapalım❖

.-:.-.❖.-:.-.

Geçmişin aşığı ve şimdinin aşığı, birlikte ve seyircilerin fısıltıları Prens'in elini kime uzatacağını düşündükleri üzerine tahminlerde bulunuyorlardı. Onların mırıltıları fokurdayan çeşmenin sesine karışıyordu.

Erna yaklaşmakta olan Prens'in ötesindeki hareketliliği fark etmedi. Utanç onu etrafındaki dünyadan ayırdığı için eleştirilerin hiçbir kulaklarına ulaşmadı. Neyi yanlış yapmış olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu sosyetenin görgü kuralları herkesin içinde davetleri reddetmemek miydi?

Erna emin değildi ama tüm eğitimi ve okumaları boyunca bunu öneren bir şeye hiç rastlamamıştı. Gösteri için şehirde olmayacağını bile bile bir daveti kabul etmenin kabalık olduğunu biliyordu.

Ses tonundan mı, yoksa tavrından mı kaynaklanıyordu?

Erna, Gladys'e katılamamasının gerçek nedenini söyleyemediği için muhtemelen öyle olduğunu düşündü. Yine de Prens'e bir hafta içinde kaçacağını söyleyememişti.

Kendini çaresiz hisseden Erna bir kez daha özür dilemek için ağzını açtı ama Erna konuşmadan ikilinin üzerine derin bir gölge düştü.

Erna şaşkınlıkla başını kaldırdı ve istemsiz bir ses çıkardı. Prens Bjorn onun üzerinde duruyordu. Prens ona gülümsedi ve Erna refleks olarak ondan uzaklaştı ama Bjorn biraz daha hızlı davrandı ve Erna'nın kolunu yakaladı.

"Bayan Hardy ile işiniz bitti mi?" Bjorn sordu.

"Evet," diye kekeledi Gladys. Gözleri şiş ve kızarıktı ama o anda gözyaşı yoktu.

"Ağlama Prenses."

Bjorn, Gladys'e ondan boşanacağını söylediği günkü gibi görünüyordu. Gladys tıkanı ve kendini gözyaşlarının eşiğindeki küçük bir kız gibi hissetti ama o günün aksine, diğer partiye katılanların bakışları altında güçlü kalmayı başardı.

"Bayan Hardy'yi de yanımda götüreceğim." Bjorn söyledi.

Gladys'in karşı çıkmayacağından ve orada öylece duracağından emindi, Utancını en aza indirmek için çaresiz kalan Bjorn uzaklaştı. Erna, Prens'in sıkıca kavrayışıyla mücadele etti ama kurtulacak gücü kendinde bulamadı.

"Hadi gidelim." Bjorn sertçe söyledi. Erna yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle ona baktı. Bjorn başını eğdi ve Erna'nın kulağına fısıldadı. "Lütfen inatçı olmayın Bayan Hardy, herkes izliyor."

"Prenses Gladys ile konuşuyorum." Erna huysuz bir çocuk gibi tersledi.

"Bana öyle geliyor ki Prenses seninle konuşmayı bitirdi." Bjorn öyle dedi.

Erna Gladys'e baktı, gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu, yüzü şişmiş ve kızarmıştı, herhangi bir konuşma yapacak durumda değildi.

"Ama..." Erna tartışmaya çalıştı.

"Şu anda yapabileceğin en iyi şey benimle gelmek."

Artık içinde bulunduğu durumun farkına varan Erna, diğer hanımların gözleriyle Erna'ya fırlattıkları keskin hançerleri fark ettikten sonra başka bir şey yapamadı

Yapabilirdi. Erna bu şekilde götürüldüğü için hâlâ tedirgindi ama başka ne yapabilirdi ki? Gladys suskun bir şekilde uzaklaşan çifte bakakaldı.

Bjorn Erna'ya, renkli ağacın altında az önce gerçekleşen her söze ve eyleme takılmamış gibi davranmaya çalışan, bir kenara çekilip bayat konuşmalarına aceleyle devam eden insan kalabalığının arasından eşlik etti.

Gladys'in gözünde, çiftin aşıklar gibi uçup gitmesini izlerken, Erna açıkça kazanmıştı.

.-:.-.✧.-:.-.

Yürüyüşleri onları nehir kenarında duran yolun sonuna getirdiğinde Erna hâlâ şaşkındı. Bir su kemeri kanaldan büyük çeşmeye uzanıyordu, kemerleri çiçekler ve daha renkli fenerlerle süslenmişti, tüm sahneyi bir rüya gibi gösteriyordu.

"Bayan Hardy." Bjorn yumuşak bir sesle.

"Prenses'e karşı yanlış bir şey mi yaptım?" Erna, Bjorn konuşmayı daha fazla uzatmadan hemen sordu. Dalgın gözlerle ona baktı.

"Prensesle kavga mı ettin?" Bjorn sordu. Yüzünde saçma bir gülümseme vardı.

"Hayır, asla." Erna aceleyle söyledi.

"Davetini reddettiğinizi duydum."

"Evet, yanlış bir şey mi yaptım? Bir yardım oyunu içindi ama ben..." Erna planı ele vermeden önce kendini durdurdu.

"Şimdiye kadar gördüğüm somut bir şey yok ama Gladys'in yüksek statüsü göz önüne alındığında, özellikle de akranlarının önünde yüzüne karşı reddetmek muhtemelen yazılı olmayan bir kuraldır." Bjorn sinsi bir gülümsemeyle konuştu.

"Gerçekten, bu çok kötü." Erna gözlerinin mavisi derinleşerek pişmanlık dolu bir hüzne dönüştü.

"Belki." Bjorn'un tek söylediği buydu.

Erna çaresiz bir iç çekti ve başını öne eğdi.

"Gösteriye katılamıyorum, başka ne yapabilirim ki?" Erna'nın sesi, masumiyetini kanıt olmadan kanıtlamaya çalışan biri gibi çaresizdi.

"Neden?" dedi Bjorn. Yere baktı ve Erna'nın fenerlerin renkli ışığında daha da solgun görünen solgun yüzünü inceledi.

"Bu..." Erna ne diyeceğini bilemez hale geldi.

Gözlerinin içine bakıp gerçeği öğrenmesinden korktuğu için Prens'in bakışlarından kaçındı. Prens onun kaçmayı planladığını anlayacak ve muhtemelen babasına söyleyecekti. Planını bir sır olarak saklamak zorundaydı. Peki masumiyetini nasıl kanıtlayacaktı?

Erna kendi içinde savaşıırken ikisi arasında tatsız bir an, garip bir sessizlik oldu. O bir Prens'ti ve Erna'yla ilgili güzel anıları vardı, onu bu kötü anıyla, kaba saba bir kadın olarak bırakmak istemiyordu. İkisinin arasında hâlâ kapanması gereken borçlar vardı ve Erna umutsuzca biriyle kaçmak hakkında konuşmak istiyordu.

"I..." Erna sonunda sessizliği yumuşak bir gıcırtyla bozdu. "Bir hafta içinde Schuber'den ayrılıyorum." Erna itiraf etti. "Ailemle birlikte olmak için Buford'a dönüyorum."

Erna nefesini tuttu ve Bjorn ona donuk bir ifadeyle baktı. Az önce söylediklerine dair hiçbir işaret ya da tepki göstermedi, o da devam etti.

"Gitmeyeceğimi bile bile Prens'e katılacağımı söyleseydim, bu bir yalan olurdu, Prens'e yalan söylemek istemedim."

"Neden ona söylemedin?"

"Bunu yapamam." Erna başını eğdi ve sesi fısıltıya dönüştü.

İnsanlar Erna ve Bjorn'un durduğu kanala giden yolda yürümeye başlamıştı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi, havai fişekler birazdan başlayacaktı. Havai fişekler yaz festivalinin en önemli olayıydı.

"Bu... bir sır." Erna kimsenin duymaması için alçak sesle

söyledi. "Bir sır mı?" Bjorn fısıltıyla karşılık verdi.

"Evet. Mümkün olduğunca sessizce ayrılmak istiyorum."

"Neden? Kaçmayı falan mı planlıyorsun?" Bjorn'un sesinde şaka vardı.

Erna'nın gözleri hissettiği gerginliği gizleyemedi ve kuru kuru yutkundu. Belli ki Bjorn'la aynı mizah anlayışını paylaşmıyordu.

Bjorn uzun bir süre boş gözlerle Erna'ya baktıktan sonra bir kahkaha patlattı. Erna'nın gerçekten de kaçmayı planladığını fark etti ve Bjorn her şeyin ötesinde bir şeyin farkına vardı, Erna dünyanın nasıl işlediğini gerçekten anlamayan basit, saf bir köylü kızıydı.

Bjorn'un kahkahaları, havai fişekleri izlemek için yakınlarda toplanan çiftlerin ve grupların dikkatini çekti. Dünya, kaderin acımasız cilveleriyle de olsa, birden daha güzel görünmeye başladı. Bjorn, Vikont Hardy'nin servetini ve statüsünü yeniden canlandırmak için kızını satmayı hayal etmesi fikrine güldü. Bükülmüş parmaklarını Erna'nın narin tenine değdirme düşüncesiyle ellerini ovuşturan tüm yaşlı adamlara güldü.

Bjorn uzun süre güldü, şaşkın şaşkın kendisine bakan seyircileri hissedebiliyordu. Onları umursamadı ve kahkahası dindiğinde Erna'ya sanki dünyadaki tek insan oymuş gibi baktı. Erna onun ani neşesinden utanmış görünüyordu.

"Onca insan varken bunu bana neden söylüyorsun?" dedi Bjorn.

Erna'ya bakarken yüzünde hâlâ küçük bir gülümseme vardı. İlk bakışta çekingen ve utangaç görünüyordu ama özünde güçlü ve kararlıydı. Fenerlerin renkleriyle harmanlanmış solgun yüzü sevimliydi ve kırmızı dudaklarıyla vurgulanıyordu.

"Ya yanlışlıkla planlarınızı bozarsam?"

"Prens'in öyle biri olmadığını biliyorum."

"Biliyor musun? Bayan Hardy, beni tanıyor musunuz?"

Bjorn'un ses tonu kindar gibi görünse de Erna onun dudaklarının kenarında ve gözlerinde hâlâ yumuşak bir gülümseme olduğunu görebiliyordu. Erna tereddüt etmeden başını salladı. Körü körüne inanç ailelerinin bir geleneği gibi görünüyordu.

"Schuber'den ayrıldığımda bile size olan borcumu unutmayacağım, size geri ödeyeceğim Prens'im." Erna söyledi.

"Borç mu?" Bjorn hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaptı. "Ah, şu."

"Endişelenmenize gerek yok, her kuruşunu geri ödeyeceğim. Baden ailesinin onuru üzerine söz veriyorum."

Yine o isim, kadın sanki kendi ismiymiş gibi davranıyordu. Tanıdık gelmiyordu ama en azından Hardy'den daha prestijli bir isimdi. Bjorn hemen kabul etti. Kadının yapay çiçek satarak masrafları karşılama planı Borç şimdiye kadar işe yaramıştı, aday olmaya karar verirse yine de işe yarayacak mıydı?

Sessizce durup birbirlerine bakarlarırken kanaldan esen yumuşak bir rüzgâr ikilinin etrafını sardı. Bjorn suyun üzerinden dışarı baktı ve az önce denize açılan teknelerdeki insanların gülüşme seslerini takip etti. Bahsi kapatma ve kazancını toplama zamanı gelmişti.

"Borcunu temizlememi ister misin?" Bjorn tekrar Erna'ya baktı. "Hâlâ seni buraya bağlayan bir borcun varken kaçmak çok zor. Düşündüm de, o gece sadece benim kabalığım yüzünden oldu. Suçu masum bir hanımefendinin üzerine atmak pek centilmence değil. kendin."

"Ama..." Erna şok olmuştu, beklediği şey bu değildi.

Bjorn yardımsever bir gülümsemeyle, "Bir anlaşma yapalım," dedi. "Bu gece Abit Nehri'nde sana eşlik etme şerefini bana bahşet, eğer bunu yaparsan borcunu sileceğim."

❖ Deli Değilseniz❖

.-:.-.❖.-:.-.

Birine borçlu olmak sizi çok riskli bir konuma sokar.

Erna kendini tekneye bırakıp ilişkisi olmadığı bir adamla geçireceği gecenin tadını çıkarmaya hazırlanırken bunu fark etti. Bu olaydan doğacak dedikoduları düşünmeden edemiyordu. Büyükannesi bu olaya şahit olmadığı için şükreliyordu. Her zaman bir erkekle bir kadının dikkatsiz bakışlar paylaşmamaya dikkat etmeleri gerektiğini söylerdi.

Bu çok saçmaydı.

Prens bile olsa böyle aptalca bir davranışta bulunmak, zaten alev alev yanan bir yangına körükle gitmek gibiydi. Kendisi bile bunu hissedebiliyordu, kibarca reddedip akşamına devam etseydi daha iyi olurdu.

Baden ailesinin en genç hanımı olan Erna'nın köşesinde sessiz bir hanımefendi olması, ailesinin onurunu koruması ve dikkatleri üzerine çekmemesi gerekirdi. Bunu bile başaramadı ve şimdi, zaten lekelenmiş olan Hardy'nin itibarından daha çok önemseydiği Baden'in adını lekeledi.

Bu, geri ödemekte zorlandığı borcunu silmek için bir fırsattı. Hayatının geri kalanında çiçek yapsa bile borcunu ödemeyi bitiremezdi.

Prens Erna'yı suya davet ederken o kadar rahat görünüyordu ki, sanki o söylemeden önce ne söyleyeceğini biliyordu. Erna borcunu ödemek ya da ailesinin onurunu korumak konusunda kendisiyle savaşmıştı.

Borcun silinmesi kaçınılmaz olarak kazandı ve Prens elini uzatarak tekneye binmesine yardım etti. Erna ona yaşattıklarından ve kendini bilmez tavrından dolayı Prens'ten nefret ediyordu.

Erna teknenin pruvasına oturdu ve hâlâ kendisini tutan eline baktı. Bir rüya gibiydi, başka birinin başına gelen uzak bir şey. Bu Akıntının tekneye hafifçe vurması, kalbinin gümbürtüsünü belirliyor ve nefes alış verişiyle uyum sağlıyor gibiydi.

Bjorn tekneyi ustalıklı suya indirdi. Erna kocaman gözlerle onu izledi. Ona çok yakındı. Bjorn onun kendisini izlediğini fark edince ağzının kenarı yukarı doğru seğirdi.

"Korkmuyorsun, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil." Erna biraz fazla kararlı bir şekilde söyledi. Verdiği cevap onu bile ikna etmemişti.

Bjorn tekneyi renkli fenerlerin olduğu yöne doğru çevirirken güldü. Çok farklı şekillerdeydiler, bazıları kâğıttan bazıları camdandı. Hepsisi de gökkuşağının renklerini taşıyordu ve bu renkler karışarak gökkuşağının dışında yeni renkler oluştuyordu.

Erna etrafına yayılan ışıkları ve renkleri hayretle izledi. Hayatı boyunca hiç bu kadar görkemli bir manzara görmemişti. Büyükannesi haklıydı, şehir gerçekten de insanın moralini yükseltiyordu. Şehri yaşamak için fakir bir yer haline getiren şeylere bu kadar yoğunlaşarak daha önce fark etmemişti.

Suyun üzerinde göz kamaştırıcı parıltılarla yansıyan ışıkların ezici güzelliği tüm düşünceleri sildi.

Fısıldaşan tüm seyirciler, dedikoducular ve söylenti tacirleri şimdi çok uzak görünüyordu. Babasının bunu duyduğunda ne kadar kızacağı umurunda bile değildi.

Her şey çok uzak geliyordu.

Erna bakışlarını nehirde gezdiriyor, her ayrıntıyı en ince ayrıntısına kadar kavramaya, her parçasını hafızasına kazımaya çalışıyordu. Doğrudan Prens'e baktığını ve Prens'in de ona baktığını fark ettiğinde, refleks olarak yüzünün yan tarafına dokundu ve bunun dikkatsizce olduğunu anladı.

Paylaştıkları garip sessizliği bozmak için bir şey söylemesi gerekiyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Parmaklarındaki kaşıntının farkına vardı, tüm bu çalışmalar parmaklarını ağrıtıyordu ve hiçbir masaj onları iyileştirmiyordu. Erna ellerini şemsiyenin altına sakladı, böylece Bjorn onlarla oynadığını fark ettim.

O yumuşak gülümsemesiyle ona bakmak yerine bir şey söyleseydi iyi olurdu. Hiçbir şey söylemedi ve sadece bir kahkaha attı. Serin, yumuşak bir kahkahaydı bu ve yaz ortası esintisiyle hızla uzaklaştı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Ne de olsa bir yüzdü." Peter açıkladı.

Bjorn'un teknesinin nehirde sürüklenişini izledi ve yalnız olmadığını gördü. Erna'yla birlikteydi. Çiçekler, tutkulu mektuplar göndermiş ve zaman zaman göz teması kurmuştu. Erna'ya kur yapmak için çok çalışmıştı ve Bjorn, tüm zamanını kenarda izleyerek geçiren adam, kupayı kaldıracak olan kişi olacaktı.

Bu onun yüzüydü, öyle olmalıydı, Peter'in aklına gelen tek sonuç buydu. Tek bir mektup yazmamış, tek bir içten çiçek göndermemişti ama yine de zaferi kazanacak olan Bjorn Dniester'di.

"Hangi aptal onu ilk sıraya koydu." Peter dedi ki.

"Yanlış hatırlamıyorsam, o sendin." Leonard kahkahalarla güldü.

"Ben mi? İmkânı yok."

Sonra Peter hatırladı. Oyun masasında oturmuş, sarhoşluktan bayılmak üzereyken, Bjorn'un önünde kocaman bir fiş yığını ve umutsuzca bir kazanç elde etmeye çalışma hissi.

"İnanılmaz, bilmem gerekirdi, her zaman kazığı süpürür." Peter kederle konuştu.

Bjorn para söz konusu olduğunda her zaman samimiyet göstermişti ve gösterişli kadınlarla flört etmesiyle tanınırdı ve hayal kırıklığıyla çipini attığında, Peter onun kur yapmak için çaba harcamayacağından emin oldu Erna Hardy gibi uysal biri. Onun için çok fazla iş olacağından emindi.

Bjorn asla kadınların peşinden gitmezdi, her zaman onların kendisine gelmesine izin verirdi ve her zaman Prens için kendilerini asacakmış gibi görünürlerdi. Peter onu on yıllar boyunca izlemiş ve kendinden çok emin hissetmişti. Bu yüzden Prenses Gladys'i başka bir kadınla ilişkisi olduğu için boşadığını düşünmek zordu.

"Erna konusunda ciddi olabilir mi?" Peter kendi kendine

mırıldandı. "O da ne, seni çılgın piç?" Leonard ona güldü.

"Evet, en az onun kadar deli." Peter da ona güldü.

.-:.-.✧.-:.-.

"Çok iyi kürek çekiyorsun." dedi Erna.

Uzun süredir sağır edici bir sessizlik içinde oturuyorlardı ve Erna aklını kaçırmak üzereydi. Sanki sessizliği bozmak günahmış gibi kelimeleri dikkatle sıraladı. En temel kibar konuşma becerilerinden biri olan övgüyle başlamak doğru geldi.

"Gelecek yılki yarışmada kürek çekmelisin."

Nehirde kürek çekmek ve bir yarışta kürek çekmek tamamen farklı iki şeydi. Erna bunu önerdiği için kendini biraz aptal gibi hissediyordu ama bir şeyler söylemesi gerekiyordu, bu boğucu sessizliğe dayanmak zordu. Bjorn nadiren konuşmaya istekli görünüyordu, bu yüzden kendisi denedi.

"Evet?" Bjorn söyledi.

Topal bir girişimdi bu, ancak konuşmakla ilgilenmeyen bir adamın harcayacağı minimalist bir çabayla ağzından çıkıyordu. Yine de ona cevap verdi ve Erna biraz rahatlamış hissetti, bu başarılı bir sohbet olma yolunda ilerliyordu.

"Kürek çekmeyi sever misin?"

Kıbar konuşmanın bir sonraki adımı, birbirlerinin hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları şeyleri anlamak, ortak bir zemin bulmak ve buna doğru ilerlemektir. Genç erkeklerin spor hakkında konuşmayı sevdiğini hatırlıyordu, kendisi sevmiyordu ama Buford'da okuduğu konuşma kitabının öğretileri de genç erkeklerin kendileri hakkında konuşmayı çok sevdiğini söylüyordu.

"Hayır, pek sayılmaz." Bjorn fazla düşünmeden cevap verdi.

Erna adım adım kılavuzu takip etme becerisiyle gurur duyuyordu. Okuduğu kitabın öğretileri Buford gibi bir yerde pek işe yaramıyordu ama bu onu şaşırtmıştı. Eteğinin kenarıyla oynadı.

"Ah, nedenmiş o?" Kelimeleri bir çocuğun bulmacayı çözmesi gibi bir araya getirdi.

"Bana bu kadar yakın olan başka erkeklerin terinden ve pis kokusundan hoşlanmıyorum." Bjorn söyledi.

Ses tonundan şaka yapmadığı anlaşılıyordu. Bütün bu çile Erna'nın aklını başından alıyordu, Prens konu konuşmaya geldiğinde sosyal normları öğrenmemiş miydi?

"Ama hayvanları seviyorsun, öyle mi?" Erna tutunacak bir şey bulduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. "Çok iyi bir binici olduğunuzu ve birkaç binicilik yarışması kazandığınızı okudum.

yarışmalar."

"Evet, çünkü atlar güzeldir. Terli, kokuşmuş, canavar gibi erkeklerle kıyaslandığında atlar onurludur."

Bjorn kürek çekmeyi bırakmış, küreklerin suyun içinde tembel tembel durmasına izin vermiş, bir eli küreğin ucuna sarkmış Erna'yı izliyordu. Kendi kendine mırıldandı ve başını salladı. Bu onun için ilginç bir manzara olmalıydı.

"Ama neden at yarışlarından nefret ediyorsun? Lechen'deki en hızlı ata sahip olduğunuzu duydum ama nadiren izlemeye gidiyormuşsunuz." Erna Bjorn'a baktı, gözleri renkli ışıkların çokluğuyla parlıyordu.

"Hayır, başkalarının ata binmesini izlemekle ilgilenmiyorum."

"Hayır mı? Katılmayı tercih eden bir insan mısınız?"

"Evet." Bjorn gözlerini kısarak Erna'ya bakarken kısa bir duraksama oldu. "Geçmişimi araştırırken oldukça özenli bir iş çıkarmışsınız."

Bjorn Dniester'i herkes tanırdı, en sıra dışı sosyal etkinliklerde bile Prens'in adını duymamak zordu. Erna kafasına koysa, Prens hakkında bilinmesi gereken her şeyi muhtemelen yarım günde öğrenebilirdi.

Erna kendini haddini aşmış gibi hissederek geri çekildi ama Prens sadece ona daha da yaklaşmış gibi görünüyordu. Kız başka tarafa bakmaya çalışırken Prens onun görüş alanına girdi ve gözleri kilitlendi. Yanakları kızardı ve parmaklarıyla oynamadan edemedi.

Bu anın tadını biraz daha çıkarmaya niyetliydi ve utangaçlığının onu alt etmesine izin vermeyecekti. Biraz dedikodunun tadını çıkarmanın günahı neydi?

"Özür dilerim Prens, lütfen cüretimi bağışlayın." dedi Erna.

Prensın bakışları altında soğukkanlılığını yeniden kazandı ama sesindeki titremeyi gideremedi. Prens onunla bu şekilde alay etmeye devam ederse, kendini gemiden aşağı atacaktı.

"Özür dileycek bir şey yok, kaba davrandığınızı düşünmüyorum." "Ama kırıldım..."

"Senin hakkında konuşalım." Bjorn Erna'nın sözünü kesti. "Sadece benim hakkımda konuşursak bu adil olmaz."

"Öyle mi?"

"Buford'dan olduğunu mu söylemiştin? Oradaki festivaller de bunun gibi mi?"

Sesinde biraz samimiyet vardı, sanki Erna'yı gerçekten tanımak istiyordu. Erna Hardy aniden ortaya çıkana kadar varlığından bile haberdar olmadığı Buford hakkında bilgi edinmek istiyordu.

"Ah, evet. Evet, ama burası kadar büyük ve süslü bir yer olduğunu sanmıyorum, hiç görmedim." Erna onun niyetini sezmiş gibi rahat bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Hiç görmediniz, neden?"

"Büyükbabam ve büyükannem kalabalık yerleri sevmezdi ve bazen festivaller çok uzak yerlerde yapılırdı. Bunun yerine, ailem dışbudak ağacının altında akşam yemeği yerdik. Bir sürü harika şey yaptık ve lezzetli kekler. Büyükbabam her yıl çok özel bir gül şarabı yapar ve on altı yaşına geldiğimde bu şaraptan içmeme izin verirdi."

Erna, küçük yaşlardan beri içmek için sabırsızlandığı şarabın hayal kırıklığı yaratan tadını hatırladı. Şarabın rengini ve yaz çiçeklerinin kokusunu çok severdi. Ona her zaman çimen böceklerinin cıvıltısını ve esintiye kapılmış karahindibaları hatırlatırdı.

Erna her yıl düzenlenen yaz yemeği partisini anlatırken uzak bir sesle konuşuyordu. Sanki şimdi oraya, büyükbabası ve büyükannesi yanına dönmüş gibi hissediyordu. Zengin keklerin ve sulu etlerin kokusu.

Kendini anılarına kaptıran Erna'yı Bjorn ilgiyle izledi. Büyükannesinden, babasından ve evinden bu kadar sevgiyle bahseden Erna Hardy'nin kendisini neden önce Baden'li olarak gördüğünü anladı.

Mutlu görünüyordu. Bjorn onu daha önce hiç böyle görmemişti ve gülümsemesinin kendisini içine çektiğini fark etti.

"Kulağa çok güzel geliyor." Bjorn öyle dedi.

Bu, kadının gayretini övmek için uygun bir yanıtta başka bir şey değildi ama Erna bunu söylediği için ona gülümsedi. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, ta ki tepelerinde bir yerde ani ve yankılanan bir patlama sesi duyulana kadar. Bjorn gece gökyüzünü boyayan havai fişekleri izlemek için başını yukarı çevirirken Erna gerginliğini bir kenara bırakıp güldü.

❖O Kazandı❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna ilk başta bu ani tehditkâr sestten korktu ama kısa sürede renklerin patlamasına aşık oldu.

Sarayın arkasından parlak bir ışık çizgisi yükseldi ve gökyüzünde canlı bir kırmızı çiçek açtı. Bu renk şöleni Erna'nın daha önce gördüğü hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar görkemli bir güzellik gösterisiydi.

"Vay canına." Nefes nefese kalmıştı.

Masumca her bir ışık çizgisine hayranlıkla bakıyor, ardından gelecek renk patlamasını bekliyordu. Geniş gözlerle izlerken zihninde peş peşe görüntüler bıraktı. Her ışık parlaması manzaraya yeni detaylar katıyordu.

"Bu senin ilk seferin mi?" Bjorn sordu.

Bir altın kıvılcım sağanağı yere yağdı ve karahindiba tohumlarının ardındaki görüntüyü sildi. Ancak o zaman Prens'in de tekne de olduğunu hatırladı.

"Evet." Gülümsedi. "Bu benim ilk seferim."

Gökyüzündeki ışıklardan daha parlak bir şekilde gülümsedi ve borcun ağırlığının vicdanından kalkıp anın tadını çıkarmasına izin verdiğini hissetti.

Bjorn, Erna'nın orada olduğunu tamamen unutmasını izledi. Eski ama tanıdık bir şal gibi umursamazca giydiği ağırbaşlı hali gitmişti. Heyecanlı bir çocuk gibiydi ve Bjorn biraz umutsuzca güldü.

Erna, Louise'den daha gençti ama şehirde hâlâ evlenebilecek yaşıydı. Düşünsenize, Bjorn evlendiğinde Gladys de onun yaşlarındaydı.

Onu. Bu dört yıl önceydi, tekneye çıkmışlardı, tıpkı bunun gibi, tek fark Bjorn'un bunu sosyal bir etkinlik olarak yapmak zorunda hissetmesiydi. yeni evli mutlu çiftin insanlarına gösteriyordu. Şimdi, burada, Erna'yla birlikte olmak istiyordu, onun arkadaşlığını paylaşmaktan başka bir nedeni yoktu.

Başka farklılıklar da vardı; Gladys tekne yarışı konusunda pek hevesli değildi ve onu suya çıkardığında teni endişe verici bir şekilde solgunlaştı ve sallanan tekneye hiç yakışmıyordu.

Gladys sonuna kadar soğukkanlılığını korudu ve kocasının sevgisine karşılık verdi. insanlar Veliaht Prenses olarak ona akın etti. Bjorn onun geleceğin Kraliçesi olarak neden bu kadar uygun olduğunu anlamıştı ama onu bir eş olarak hayal edemiyordu. Onunla evlenmeyi kabul etti çünkü beklenen buydu.

Gladys'in o gün neden bu kadar hasta olduğunu ancak bir hafta sonra öğrenebildi. Baba olacaktı.

"Tebrikler majesteleri, yakında baba olacaksınız." Doktor öyle demişti.

Doktor hamilelik konusunda Bjorn'dan daha heyecanlıydı. Çok sıcak ve tuhaf bir öğleden sonra olmuştu, kendini yavaş yavaş ısınan bir tavadaki kurbağa gibi hissediyordu. Çocuğun kendisinden olmadığını biliyordu.

Bjorn, Gladys'in ve çalkantılı yazın düşüncelerini silerek Erna'ya baktı. Öyle bir gülümsemesi vardı ki, kendisini onun için açan bir çiçek gibi hissetti. Renkler yüzüne sızıyor ve geniş gözlerinde parıltılar olarak yakalanıyordu.

Gerçekten babasından kaçacak mıydı?

Uyduruyormuş, sempati toplamak için melodramatik davranıyormuş gibi gelmiyordu ama aynı zamanda bu kadar dramatik bir şey yapmak için fazla çekingen görünüyordu. Onun babası tarafından kâr amacıyla satılmış bir Sonbahar Gelini olduğu düşüncesi yüreğini burktu.

Bjorn toplumun sahteliklerinden, kulaktan kulağa yayılan yalanlardan ve dedikodulardan bıkmaya başlamıştı. Dedikodularda nadiren gerçeğin kırıntısı bulunurdu. Peki gerçek neredeydi? Bir zamanlar umutsuzca gerçeğe tutunmaya çalışmıştı ama bu, sümüksü bir yılan balığına tutunmak gibi bir şey olmuştu.

akıntıya bıraktı. Sonunda kendini bıraktı, akıntının onu alıp götürmesine, tüm sahtekârlıkların üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

Bir parçası hâlâ o duygusal günlere, işlerin daha kolay olduğu ve bulunduğu yerden istediği yere düz bir çizgide gittiği günlere tutunuyordu. Şimdi, çemberlerden atlaması, küçük bir dans yapması ve değiştiğinden daha fazla çaba göstermesi gerekiyordu.

İşte, teknede onunla birlikte en güzel kadın vardı. Birlikte harika bir gecenin tadını çıkarıyorlardı ve havai fişekleri sıkıcı bulmasına rağmen, onu eğlendirecek başka bir şey, başka biri vardı. Kadın sadece kendisi gibi olsa bile.

O kazanmıştı.

Bunun tatmin edici bir sonuç olduğunu düşündü, bu kadının arkadaşlığının değeri, kaybedilen ödülünden çok daha ağır basıyordu. Elbette, birkaç yıl içinde Erna

Gladys ya da daha basit günler gibi nostaljik bir düşünceye dönüştü ama şimdilik güzel yüzlü kızla ve onun dengesiz davranışlarıyla çok eğlendi.

Havai fişekler sona yaklaştıkça, son dorukta inanılmaz bir ışık ve ses gösterisi görene kadar daha da muhteşem hale geldiler.

Erna şapkasının başından kayıp teknenin kenarına doğru tehlikeli bir şekilde sarktığını fark etmemişti. Bjorn kendisine doğru ani bir hamle yapınca döndü ve Bjorn'un kendisini zorlamasından korkarak pruvaya doğru geri çekildi, ancak elinin şapkayı ıskalayarak suya daldığını gördü.

Utanan Erna yan tarafa doğru eğildi ve şapkayı almak için uzandı. Tekne tehlikeli bir şekilde suya yaklaşmıştı.

"Kıpırdamadan dur." Bjorn öyle dedi.

Tam kendini renkli suyun içine yuvarlanmak üzereyken omzundan tuttu. Onun bu hareketi onları yolun geri kalanına göndermeye yetti ve yüzeyin altına sıçradılar.

"Aman Tanrım, baksana." Nehir kıyısından insanlar bağıyordu.

"Bir kaza oldu." Diğerleri de bağırdı.

Havai fişek gösterisinin doruğa ulaştığı anda gökyüzü sahte bir gün ışığına bürünüyor. Sürüklenen duman bulutları ve nehirde sallanan Bjorn ve Erna'nın başları göründü.

Dünyası karanlığa ve boğuk bir gürültüye gömülürken Erna paniğe kapıldı. Umutsuzca nefesini tuttu ve tekneyi aramak için çırpındı. Yardım istemek için bağırarak istedi ama su hızla içeri girdi ve onu susturdu.

"Sorun yok. Ben yanıdayım."

Ses acildi ama yatıştırıcıydı. Güçlü kolların onu belinden ve omuzlarından tutup sudan yukarı kaldırdığını hissetti. Neredeyse sudan çıkmıştı. Suyun beline ve kalçalarına vurduğunu ve onu kucakladığını hissedebiliyordu. Kolları içgüdüsel olarak Bjorn'un boynuna dolandı ve ona sıkıca sarıldı.

Panik ve korku hala orada olsa da, iyi olduğunu, artık tehlikede olmadığını anlamıştı. Bjorn ayağa kalktı ve su onun belini biraz geçti.

"Bayan Hardy?"

Sesi, kulaklarını dolduran uğultunun arasından net bir şekilde geliyordu. Adam onu iskeleye yatırırken altında soğuk ve sert bir tahta hissetti.

"Uyanık mısınız, Bayan Hardy?"

Ona her seslenişinde dünya daha da netleşiyordu. Gökyüzü artık karanlıktı, artık renk cümbüşü yoktu, artık patlama, patırtı ve sesler yoktu.

fizzes. Sadece vızıltı.

"Bayan Hardy."

Gözlerini araladı ve yakışıklı genç Prens'in gözlerine baktı. Prens ona baktığında gülümsedi ve kızın kalbi çarpmaya başladı. Zor bir baş sallamayla cevap verdi ve etrafındaki vızıltı büyüdü. Etrafında bir kalabalığın toplandığını fark etti.

"Sorun yok, Bayan Hardy." Bjorn söyledi.

Erna kusacakmış gibi hissetti ve öksürdü, bu da ciğerlerini yaktı. Ciğerleri yanıyormuş gibi hissetti ve öksürük nöbeti devam ederken nehir suyunu kustu. Utancı tamdı ve utanç içinde kızardı.

"Artık her şey yolunda." Bjorn onu yatıştırdı ve sırtını ovdu.

Uzun bir rahatlama iç çekişi yaptı. İki ıslak bedenın suları iskelenin zeminini ıslatmış ve etraflarındaki kalabalığın ayaklarına kadar birikmeye devam etmişti.

Saçma bir kazaydı ama şanslıydı. Bjorn Erna'nın yanına oturdu ve ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Diğer eli hâlâ Erna'nın omuzlarındaydı ve onu kendine yakın tutuyordu. Erna ona doğru eğildi.

Erna güldü. Ne kadar çok düşünürse o kadar komik oluyordu. Sarhoş bir çiftin nehre düşüp tüm festivali altüst etmesinden bu yana, uzun zamandır festivalde yaşanan ilk kazaydı bu. Hepsi sadece basit bir şapka içindi.

Bjorn yardım etmeye çalıştığında sakın kalabilseydi, tekne alabora olmazdı. İçini çekti ve kahkahalara katıldı.

Bjorn bunun tipik bir köylü kızı yaramazlığı mı yoksa gerçekten gösterdiği kadar saf mı olduğunu anlayamıyordu, her iki durumda da baş belası bir kadındı. Artık her şeyin bitmiş olması iyi bir şey.

Bjorn sonunda Erna'yı bıraktı ve o ayağa kalkarken Erna da geri çekildi. Onları izleyenler iyi olduklarını görünce koşup yaygara koparmaya başladılar. Bjorn sadece ıslak ceketini çıkardı.

"Sorun yok, endişelenmenize gerek yok, biz iyiyiz." Bjorn hevesli görevlileri durdurarak şöyle dedi.

Bu son değildi. Rıhtıma yaklaşan bir tekne gördü, içinde birbirleriyle mırıldanan seyirciler vardı. Grupta Vikont Hardy, Prenses Gladys ve ailesi de vardı.

Bjorn uzaklaşmakta olan Erna'ya baktı, ona güçlü bir başlangıç ve harika bir son vermişti. Gerçekten de alışılmadık sosyal rahatsızlıklara sahip bir kadındı. Ortaya çıkıyor, olay yaratıyor ve sonra da her nereye gittiyse oraya geri dönüyordu. İlişkilere ve skandallara bu kadar bulaşmış olması çok yazıktı.

Erna döndü ve Bjorn'u gördü. Başını ona doğru eğdi ve o da hafif bir reverans yaptı. Gitmek zorunda olmamasını diledi ve kaçma cesaretini kaybetmesini umdu. Şehre yerleşmesini ve böylece onun arkadaşlığını daha fazla keşfedebilmesini diledi. Her iki durumda da burada birlikteydiler ve bu iyi bir ilişkiydi.

Bjorn demir atmış olan tekneye doğru yürüdü. Geceyi anımsadığı süre boyunca bir kez bile arkasına bakmadı.

"Her şey yolunda mı? Bayan Hardy'den ne haber?" Peter ağzından kaçırdı.

O ve Leonard kargaşayı duymuşlardı. Bjorn'un arabasına doğru koşular ve onu tam zamanında yakaladılar. Çok içmişlerdi ve leş gibi alkol kokuyorlardı.

"Paramı getir." Bjorn Leonard'a dedi ki.

Bjorn kendini arabaya çekerken Peter ve Leonard boş gözlerle birbirlerine baktılar. Neredeyse aynı anda dillerini şaklattılar ve başlarını salladılar.

Sırılsıklam olan Bjorn oturdu ve gözlerini kapadı. Akşam oldukça hareketli geçmişti ve bittiği için şükreliyordu. Her şeyi yerli yerine koymanın zamanı gelmişti.

❖Bulutlu Öğleden Sonra❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Seni sığ, bencil, aptal şey." Walter Hardy kızına karşı öfke ve hiddet doluydu.

Masanın üzerine bir kâğıt attı, en üstteki yüzü Prenses Gladys ile Erna Hardy arasında bir karşılaştırma yazısıydı. Benzer bir makaleyi yayınlayan çok sayıda gazeteden biriydi ama Walter daha zarif olduğu için bunu seçmişti. Sanki diğer gazetelerden herhangi birini okumak onun adını lekeleyecekmiş gibi.

"Seni uyarmıştım ama bir türlü anlamıyorsun." Adam öfkelenerek bir şişe aldı, ama içmek üzereyken Brenda koluna yapıştı.

"Sakin ol canım." dedi Brenda Hardy. "Henüz bitmedi, hâlâ Kont Lehman var."

Lehman. Bu isim öfke bulutlarını bir güneş ışığı gibi dağıttı. Biraz sakinleşen Walter şişeyi yere bıraktı.

Festivalde yaşanan fiyaskonun ardından Prens Bjorn ve Erna arasındaki skandalın yeniden su yüzüne çıkması bekleniyordu ancak Lechen halkının ne kadar ileri gidebileceği hafife alınmıştı. Gazetede çıkan haber halkın duygularını harekete geçirdi. Değişken Prenses Gladys'ti.

Gladys'in önünde başka bir kadınla oynadığı için Prens'e yönelik eleştiriler yoğunlaştı. Gazetede yazdığına göre onu affetmiş ve yeniden bir araya gelmeye karar vermişlerdi. Ölü bir çocuktan bahsedilmesi ölümcül bir durumdu.
Darbe.

Prenses, Prens'in çocuğunu görmezden gelen soğuk kalpli bir baba figürü olduğu yönündeki söylentilere karşı çıktı. Prens'in çocuğuna ısındığından bahsetti.

boşandıktan sonra bile. Cenazede saygıdan başka bir şey göstermedi.

Gladys haksız suçlamalara bir son verilmesini istedi. Ne de olsa o da bir ebeveyndi, çok sevdiği çocuğunu kaybetmenin acısını yaşayan bir babaydı. Yeniden bir araya gelmeleri de çok zorlayıcı bir konu değildi. Eğer Hardy ailesiyle ilişki kurmayı seçerse, Prenses buna saygı duyacaktır.

Gladys'in röportajını taşıyan gazete tüm Lechen'e yayıldı. Dedikodu paçavralarından biri değil de, herkesin önemseddiği saygın bir gazete olması da işe yaramamıştı.

Walter küçük el zilini anlamsızca çaldı ama ilk içgüdüğü yine şişeye uzanmak oldu. Hizmetçinin getirdiği suyu içse bile susuzluğu geçmeyecekti.

Kızı, Prens'i masum Prenses'ten koparmaya çalışan kötü kalpli bir cadı gibi gösterilmişti. Leçinyanlar öfkeleni ve Erna'yı biftekte yakmak isteyen bir güruha dönüştüler.

Bu nedenle, Erna'ya kur yapan soyluların sayısı birer birer azaldı. Artık teklif mektupları, çiçekler ve centilmen ziyaretçiler yoktu. Geriye sadece Kont Lehman kalmıştı. Yaşlı adam hâlâ kamuoyunun ayrılmaz bir parçasıydı.

Kont Lehman sadece bir varisle ilgileniyordu, kimden gelirse gelsin. Yaşlı adamın Erna'dan tek istediği buydu, başka bir şey umurunda değildi.

"Lordum, Kont Lehman'dan bir mektup var." Bir hizmetçi elinde küçük bir zarfla içeri girdi.

Walter bir an için bu habere ve Kont'un adını duyduğuna çok sevindi ama Brenda'nın endişeli bakışları düşüncelerini değiştirmesine neden oldu.

Kont Lehman o günün ilerleyen saatlerinde Erna ile akşam yemeği yiyecekti.
için
Belirlenen zamandan sadece saatler önce bir mektup almak

Kötü haber.

"Acele et, acele et, aç şunu, ne yazıyor?" Brenda söyledi.

Walter elindeki mektuba baktı ve yutkunmaya çalıştı, ama hepsi Ağzından nem çıkmıştı. Hizmetçiden kendisine su getirmesini istemişti, mektup değil. Walter zarfı kabaca yırtıp açtı ve mektubu okudu.

"Peki, ne yazıyor? Önemli bir şey değil, değil mi?" Brenda devam etti.

Walter hiçbir şey söylemedi ve mektubu cevap olarak Brenda'ya uzattı. Brenda mektubu aldı ve o kadar aceleyle gözden geçirdi ki, bu bir mucizeydi kelimelerden herhangi birini seçebilirdi.

Mektup kısa, basit ve resmiyetten yoksundu. Basitçe Kont Lehman'ın akşam yemeğine katılmayacağı belirtiliyordu. Brenda mektubu tekrar tekrar okudu ama kelimeler hiç değişmemişti ve nezaketten yoksunluğun tek bir anlamı olabilirdi.

Şimdi, en sonunda, tek umutları da yok olmuştu. Kont Lehman sonunda aklını başına topladı ve Erna Hardy ile evlenme isteğinden vazgeçti.

Walter gözlerini uzaklara dikmiş, zihninde tek bir şey dönüp duruyordu. İflas.

O gün muhtemelen o kadar da uzakta değildi. Defalarca borç para almak zorunda kalmıştı. Yolun sonuna geliyordu, ona borç vermek isteyen başka kimse yoktu ve bunu yapmasının hiçbir yolu yoktu.

Walter şişeyi kaptı, Brenda bu kez onu durdurmadı ve sert içkiden uzun bir yudum aldı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Şoka giren Barones Baden yataktan fırladı ve komodinin üzerinde duran gözlüklerini aldı. Bitkin görünümüne rağmen yatak odasından kaçtı.

"Erna, bebeğim," dedi.

İsmi hatırladığında, uzun zaman sonra ancak durmuş olan gözyaşları, kırıışmış yanaklarından aşağı yavaş damlalar halinde yeniden akmaya başladı.

Yaşlı kadın ayaklarını sürüyerek arka bahçeye bakan büyük pencerenin yanında duran sallanan sandalyeye doğru ilerledi. Ağır kolalı bir mendil çıkardı ve ıslak yanaklarını kuruladı. Mendil oldukça çabuk ıslanmıştı.

"Madam..." Bayan Greve dedi ki.

Bayan Greve, Barones'in ayaklarını sürüyerek dolaştığını duyunca yatak odasına geldi. Barones'i rahatlatmak için söyleyecek söz bulamadı, bu yüzden onu izledi ve yakınında durdu. Kendi gözleri de kızarmış ve şişmişti.

Ralph Royce onlara gazeteyi getirmişti. Gazete almak için dışarı çıkmıştı. ve bununla geri döndü. Bayan Greve'e haberi ilk verdiğinde, adamın bunadığını düşündü ama sonra makaleyi okudu.

Bayan Greve hemen eve girip gazeteyi Barones Baden'e götürdü ve birlikte, üzerinde büyük bir adam resmi bulunan makaleyi okudular Prenses Gladys üzerinde. Bunun acısı Barones'i demir bir çekiç gibi selamladı ve yataktan fırlayıp sandalyeye doğru koşarken bir an için eklem iltihabını unuttu.

Bayan Greve sessizce odaya geçti ve Barones'in yanında durdu. Gazete Erna Hardy ve Prenses Gladys'in hikâyesini anlatarak Erna'yı kötü biri gibi gösteriyordu.

"Erna bunu yapmazdı. Bu yanlış, hepsi yanlış." dedi Barones. "Elbette, kesinlikle." Bayan Greve onu rahatlattı.

"Kısa bir süre önce bana bir mektup gönderdi, iyi olduğunu, şehre iyi uyum sağladığını ve pek çok nadir ve güzel şey gördüğünü söylüyordu ve..." Barones, hıçkırıklar fazla gelmeye başlayınca sözünü kesti.

"Bu Walter Hardy, tüm bunlar onun marifeti, öyle olmalı." Barones hıçkırıkları arasında bir ara bulabildiğinde devam etti.

Erna'nın babasıyla birlikte gitmesinin tek nedeni Baron Baden'in söylediği bir şeydi. "Ona burada, bu ücra köyde yardım edemeyiz, dışarıda, şehirde olması gerekiyor, bu ona iyi gelecektir." Baron Baden'in Barones genç kızsız olmayı hayal bile edemiyordu ve bunu elinden geldiğince ertelemeye çalıştı.

Daha ne olduğunu anlamadan Erna yetişkin bir kadın olmuştu ve bu yüzden onu bırakması gerektiğine karar verdi. Sanki kalbi yerinden sökülüyormuş gibiydi. Walter Hardy'nin kalpsiz bir Vikont olduğunu biliyordu ama o Erna'nın babasıydı.

"Erna'yı kurtarmamız gerek." Barones gözlüklerini burnuna geri iterek konuştu. "Annette'in izinden gitmesine izin vermeyeceğim. Asla."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Prenses Gladys'in görüldüğü kadar güçlü olmasının nedeni hiç pişmanlık duymamasıdır.

Bjorn son zamanlarda magazin basınının yarattığı kargaşayı gözlemledi ve bu sonuca vardı. Bunu zaten biliyordu, her zaman biliyordu, ama bu Gladys bu kez işi daha da ileri götürmüş görünüyor. Eski karısı kan peşindeymiş gibi görünüyordu ve bu neredeyse hayranlık uyandırıcıydı.

Bjorn kâğıdı fırlattı ve kâğıt yatağın ayak ucuna düştü. Yastıklı yatak başlığına yaslandı ve iç çekti. Eğilerek komodinden sabah çayını aldı.

Belki de Gladys bu sefer ciddidir.

Prenses, Erna Hardy'yle ilişkiye girdiği için eleştirilen eski kocasını gerçekten korumaya çalışmış olmalıydı. Hardy kızı doğrama tahtasına yatırılırken onu elinden geldiğince korumak istemişti.

Bjorn çay fincanını komodinin üzerine bırakıp elini dağınık saçlarında gezdirirken bir iç çekti. Pencereden dışarı baktı ve havanın şehrin üzerinde hissettiği ruh halinin karanlık bir yansıması olduğunu gördü. Karanlık, kasvetli ve her an fırtına tehdidi altındaydı.

Kaybettiği çocuğunun yaralarını taşıyan bir baba.

Bjorn, Gladys'in ustaca söylediği yalanı hatırlayınca kahkahalara boğuldu. Gladys insanları gerçeklerle boğmaya o kadar alışmıştı ki, sonunda aynı etkiyi yaratmak için yalan söylemeyi öğrenmişti. Bir gerçeğin etrafına bu kadar ustaca yalan örmek övgüyü hak ediyordu.

Bjorn, Prenses Gladys ve Prens Bjorn'u tekrar bir araya getirmeye çalışan Kral'ı alkışlamak zorundaydı. olayları kendi lehine çevirdi. Göz yaşartıcı bir deyim olmasa da harika bir stratejiydi.

Çay zihnindeki uyku sersemliğini giderdikten sonra Bjorn kalktı ve üzerine bir önlük giydi. Ardından pencereye yöneldi ve perdeleri geri çekti. Rüzgâr içeriye oldukça güçlü bir balık kokusu üflüyordu.

Bjorn bulutlu gökyüzüne baktı ve ağzına yanmamış bir puro koydu. Erna onun aralarında herhangi bir ateş yakmaya çalışmadığını biliyordu ve o anda Bjorn'un aklına aniden bir isim geldi. Yanmayan puroyu kül tablasına geri attı ve duş almaya gitti.

Duştan akan suyun sesi normalden biraz daha uzun sürdü.

.-:-.✧.-:-.

"Bugün hiç çiçek yapmayacak mısın?" Lisa Erna'nın saçlarını tararken sordu.

Erna sürekli çiçek yapıyor, dünyadaki diğer her Geyi görmezden geliyor ve sadece uyumak için duruyordu. Ta ki dünkü teslimatı mağazaya götürene kadar. Lisa, Erna'daki ani değişimden endişelenmeye başlamıştı ve Erna'nın her zamankinden biraz daha solgun olduğunu görebiliyordu.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" Lisa sordu.

"Hayır, hiç de değil, sadece biraz dinlenmek istiyorum." Erna cevap verdi.

Lisa böyle olmasını umuyordu ama Erna'nın sözlerine hiç güven duymuyordu. Şehirdeki tüm acı konuşmaların Erna'yı olumsuz etkilemediğinden endişeleniyordu.

"Leydim, kim ne derse desin, sizi her zaman seveceğim," dedi Lisa tarağı yere bırakarak. "Dışarıdaki insanlara kulak asma, senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar ve bunu anladıklarında ortalık yine sakinleşecek. Her zaman öyle olur."

Erna gülümseyerek ve başını sallayarak, "Evet, biliyorum," dedi. "Teşekkür ederim Lisa." "Neden birbirimizi bir daha hiç görmeyecekmişiz gibi davranıyorsun? Hatta eğer evlenirseniz, ben de sizinle gelirim, Bayan, benden bu şekilde kurtulamazsınız. kolayca." Lisa yumuşak bir kahkaha attı.

Erna basit bir gülümsemeyle cevap verdi. Keşke o da bilseydi. Pavel'le belirlenen gün yaklaşıyordu ve bu Erna'nın Lisa'yla son konuşması olacaktı. Yarın Buford'a giden trende olacaktı.

Lisa sözlerini bitirdikten sonra Erna'yı sıcak bir şekilde kucakladı ve odadan çıktı. Erna oturdu ve Lisa'nın ayak seslerini artık duyamayana kadar kapıya baktı.

Bu şehirdeyken sadece aldatıldığı, nefret edildiği ve kullanıldığı anları hatırlıyor gibiydi. Lisa hayatındaki tek iyilik kaynağıydı. O ve belki de Prens. Üüne rağmen Erna Prens'i oldukça çekici ve iyi bir insan olarak bulmuştu.

Her şey sessizdi.

Erna tatsız bir tartışmayı keser gibi ayağa kalktı ve yatağın altından bavulunu çıkarmak için yanına gitti. Valizi açtı ve topladığı eşyaları kontrol etmeye başladı. Geldiği günkü gibi hafif bir şekilde ayrılacaktı.

Tatmin olan Erna bavulu kapatıp yatağın altına geri koydu, tam o sırada kapının hemen ötesinden ayak sesleri ve Lisa'nın belirgin çığlığı duyuldu.

Korkudan başı dönen Erna, dengesiz bacakları üzerinde kapıya doğru koştu ama tam kapı tokmağına uzandığı sırada kapı patlayarak açıldı. Üzerinde heybetli bir gölge gibi dikilen Vikont Hardy duruyordu. Alkol kokusu ondan önce geliyordu.

Lisa umutsuzca ona engel olmaya çalışıyordu ama Walter onu omuz silkerek odadan içeri girdi ve kapıyı çarparak Lisa'yı dışarıda bıraktı. Erna'ya döndü ve saçlarından bir avuç yakaladı.

Erna'nın yatak odasının penceresinin dışında güçlü bir rüzgâr uğuladı.

Rüzgar

Walters'ın bağırma ve küfretme sesleri kadar Erna'nın çığlık ve hıçkırık seslerini de taşıyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Gece geçtikçe hava daha da kötüleşti, öyle ki sabaha karşı şiddetli bir fırtına kenti kasıp kavurdu.

Pavel, tıkırdayan pencereden endişeyle baktı, Erna Hardy ile Buford'a döneceği gün böyle kötü bir havanın olmasını uğursuzluk saydı.

Erna'ya yarına kadar ertelemesi için bir telgraf göndermeyi düşündü ama telgraf gönderirse Vikont'un eline geçebilirdi ve bu da Erna için çok kötü bir haber olurdu. Risk çok büyüktü.

Pavel endişeli bir iç geçirdi ve sanki fırtınayı inkâr etmek onu uzaklaştıracakmış gibi perdeleri çekti. Eski taş evde kiraladığı oda nemli ve tozluydu.

Burada bulunmasının tek nedeni bir portre siparişi idi ve Buford'dan sadece yarım günlük bir tren yolculuğu mesafesinde olduğu için Pavel bu fırsatı kaçırmamıştı. Komisyondan aldığı para Hardy ailesinin en azından bir süre için endişelenmesine gerek bırakmayacak kadar fazlaydı ve bu çok uzun sürecek bir şey de değildi.

Pavel'in öngörmediği tek sorun modelin ilerlemiş yaşıydı. Yaşlı kadın uzun süre oturmakta zorlanıyordu, bu da portrenin daha uzun süreceği anlamına geliyordu. İki gün önce bitirmesi gerekiyordu ama sadece eskizlerden yola çıkarak çalışmak onu ancak bir yere kadar götürebilirdi. Sonunda, bu sabaha kadar bitirmesi gerekiyordu.

"Bay Lore, hanımefendi her şeyin yolunda olduğunu söylüyor." Yaşlı kadının kâhyası nihayet konuştu.

Pavel koridorlarda büyük adımlarla ve aceleyle ilerliyordu. Ona mı öyle geliyordu yoksa eski binanın koridorları bugün çok daha uzun mu görünüyordu?

Pavel bütün bu süre boyunca *eski saat kulesinin altında* kendi kendine *Saat 7* diye mırıldanıp durdu. Sanki bu sözü tekrarlamak zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacakmış gibi. Pencereden ışıklar parladı ve gök gürültüsü yavaş bir sesle başının üzerinde gümbürdedi. Yağmur bugün hiç duracak gibi görünmüyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Sosyal kulüp ağzına kadar kart oyuncularıyla doluydu. Dışarıdaki sert fırtına yüzünden bugün herkes eğlence için içeriye sığınmıştı.

Bjorn'un arabası sosyal kulübün önündeki sundurmanın altında durdu. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi hafifçe sıyrıldı. Yeniden alevlenen skandala rağmen hayatı oldukça huzurluydu. Zaten kılıcın ucu o değil, Erna Hardy'ydi.

Bjorn, kendisinden önce kapıyı açan muavinle selamlaştı ve doğrudan kâğıt odasına yöneldi. Bayat duman, önemsiz konuşmalar ve hafif kıkırdamalar onu sosyal kulüp boyunca takip etti. İnsanlar dışarıdaki fırtınayı tamamen unutmuş görünüyordu.

"Oh, işte başlıyoruz. Geçen günkü büyük kazıkta bizden yeterince almadınız mı, majesteleri?" Leonard kahkahalar arasında konuştu. "O günden beri hiçbirimiz Bayan Hardy'nin tek bir esprisini bile görmedik."

Bjorn sandalyesine oturdu ve bir puro yaktı. Leonard, Bjorn'un sadece dalga geçtiğini biliyordu, onun kışkırtmalarına boyun eğmiyordu, bu onun tarzıydı.

Çocukça şakalaşmalar her şeyi eğlenceli gösterse de, Bjorn suçluluk duymaktan kendini alamıyordu. Tüm bunların zararsız bir eğlence olması gerekiyordu ama yaptıkları genç bir kadının hayatını mahvetme potansiyeline sahipti. Bunun temel nedeni tamamen oyuna katılmasıydı.

Neden umursasın ki? O kalpsiz zehirli mantar prensiydi, ilgisini çoktan kaybettiği bir kadını neden umursasındı ki? Erna Hardy'nin hikâyesi bir daha gündeme gelse muhtemelen kaşını bile kaldırmazdı. Prenses Gladys gibiler onun için önemsizse, yıkık bir evden gelen yoksul bir genç kadının ne umudu olabilirdi ki?

Erna Hardy'ye yardım edebilmesinin hiçbir yolu yoktu ve sadece Prenses Gladys'le yeniden bir araya gelmeye niyetlenirse sorun çıkabilirdi ve o kadınla bir daha konuşmaya niyeti olmadığına göre ortada bir sorun da yoktu.

İnsanların veliaht prens ve prensese olan sevgi ve bağlılıkları sıradışıydı. Sanki bir peri masalı maçıymış gibi uydurdular.

yeri doldurulamaz bir çiftti. Nişan haberleri şehirde yayıldığında, onlar herhangi bir müzisyen ya da sanatçıdan daha popüler olmalarını sağlayan bir anlatının ana karakterleri olmuşlardı bile.

İnsanlar onların her hareketini izliyor ve onlardan dökülen hikayelere bayılıyordu. Mükemmel bir düğünle tamamlanan bir aşk hikayesi, tüm Lechen'de en çok satan hikayeydi. Düğün günü kalabalıklar sokaklara akın etti. Hatıra paraları kısa sürede tükendi ve çiftin portreleri çiftin resimleri her evde asılıydı.

Bjorn ve Gladys, kraliyet ailesinin figür liderleriydi ve hatta Lechen ve Lars arasındaki birlikteliği desteklemeyenler kraliyet çiftinin yanındaydı. Bu yüzden boşandıklarında, iki ülke arasında büyük bir çatlak açıldı ve bunu çözenin tek yolu Bjorn'un Veliaht Prens olarak istifa etmesiydi. Erna Hardy ise krizi çözmeye çalışan ve mutlu sona ulaşan kahramanların arasında duran bir kötü adam oldu. Ona bıçak gibi fırlatılan suçlamalar :

....*Bu cadı yüzünden!*

Peter tuvaletten döndüğünde Leonard kartları dağıttı ve oyuna başlayabildiler. Leonard ve Peter bakışlarını değiştirdikten sonra tüm dikkatlerini önlerindeki kartlara verdiler.

Bjorn'un adını lanetleseler de, birliğin destekçilerinin çoğunun çekmecesinde ya da dolabında hâlâ Veliaht Prens ve Prenses'in portreleri vardı bir yerlerde. Öfkeleri hala sıcaktı çünkü ne kadar çok istiyorlardı peri masalının en sevdikleri iki kahramanla devam etmesini istiyorlardı. Dışarıda Bjorn ve Gladys'in yeniden bir araya gelmesini umut etmeyen tek bir kişi bile yoktu.

Peter kartlarını düzenlerken, "Bu hava çok çılgın," dedi.

Bjorn başını kaldırıp pencereden dışarı baktı. Bir manzara resmi gibi öteye çizilen manzara, pencereden aşağıya sürekli akan kirli suyun çarpıtılmış bir görüntüsüydü. Kesinlikle dramatik bir tabloydu.

Dileklerini yerine getirebilecek miydi?

Erna'nın kendisine söylediklerini düşünürken çenesini ellerinin arasına aldı. Her iki durumda da, yarın cevabı öğrenmiş olacaktı, umalım da bu arada baskın hafiflesin. Başarı ya da başarısızlık, neden bu kadar önemsiyordu ki? Bjorn bir iç çekti ve kendi kendine kıkırdadı.

"Bjorn?" Leonard, Bjorn'u odaya geri getirerek, "Bjorn?" dedi.

Masaya baktı ve diğerlerinin onu beklediğini fark etti. Soğukkanlı gözleri masayı ve orada gördüğü tüm karmaşık sayıları sardı. Duvardaki saatin neredeyse 5'i gösterdiğini fark etti.

◆Eylemde Kayıp◆

.-:.-.◆.-:.-.

Erna saat beşi biraz geçte Tara Meydanı'ndan geçti. Geniş kenarlı bir bonesi ve kapüşonlu bir pelerini vardı ama bunlar rüzgâra ve yağmura karşı çok az koruma sağlıyordu. Sonunda çeşmenin yanına vardığında bavulunu parmaklıklara dayadı ve bir nefes aldı. Onu nefes darlığına iten yüklerinin ağırlığı değil, bu lanetli rüzgâr ve yağmurdu.

Erna kendi kendine, "Biraz daha dayan," diye mırıldanıyordu.

Bavulu kaldırdı ve bir kez daha ilerledi, sadece bir kez durdu arabanın durağına ulaştı. Şemsiye bu rüzgârda neredeyse hiçbir işe yaramıyordu ve zaten birkaç kez kırılmıştı. Erna her seferinde şemsiyeyi tekrar eski haline getirmeye çalışmış, ancak yine uçup gitmişti.

Annene benziyorsun. Walter Hardy onu yatak odasında dağınık bir halde bırakmadan önce böyle demişti. *O yaşlı adam seni nasıl yetiştirdi bilmiyorum ama burada bir hata yaparsan cezalandırılırsın.* Yerde kırık bir bez bebek gibi duran Erna'ya baktı. Kayıtsızca uzaklaştı.

Lisa onun yanına geldi ve hanımı için ağladı. İşin tuhafı Erna hiç üzgün değildi. Her şey yoluna girecek, diye düşündü, yarın her şey sona erecekti, kendi kendine bunu söyleyip duruyordu.

Erna, Lisa'nın yaralarıyla ilgilenmesine izin verdi ve getirdiği ilaçları aldı. Erna akşam yemeğini atlamadı, iyice çiğnediğinden ve yuttuğundan emin oldu. Güvenli bir şekilde ayrılabilmek için her şeyin olması gerektiği gibi gittiğinden emin olmak istiyordu. Başka bir şey düşünmek istemiyordu.

Yaklaşan atların sesi Erna'nın başını eğmesine ve yüzünü gizlemesine neden oldu ama araba boştu, insanlar yağmurda dışarı çıkmaya pek istekli değildi. Uzak köşeye çömeldi ve kendini dışarıdan mümkün olduğunca iyi gizledi. Kambur durmaya devam etti

Araba sonunda istasyonun yanındaki eski saat kulesinde durana kadar bu şekilde köşeyi döndü.

.-:.-.✧.-:.-.

"Neler oluyor?" Pavel'in sesindeki panik, kelimelerin amaçladığından daha güçlü görünmesine neden oldu.

"Üzgünüm efendim, bir kaya kayması rayları kapatıyor, bir süre burada mahsur kalacağız." Kondüktör, Pavel'in sert tonunu görmezden gelerek cevap verdi.

"Ne kadar sürer sizce?" Pavel haberi duyunca alnında endişe çizgileri belirdi.

"Şu anda bunu söylemek zor, elimizden geldiğince çabuk hareket edeceğiz, merak etmeyin efendim." Kondüktör, trenin diğer yolcularını bilgilendirmek için Pavel'in yanından geçip gitti.

Pavel vagonda bir aşağı bir yukarı volta atmaktan vazgeçti ve kabine döndü. Orta yaşlı bir adam karşı koltuğa oturmuş gazete okuyordu. Pavel pencereden dışarı baktı ve sırlıklam işçilerin geçip gittiğini gördü, işler çok yavaş gidiyordu.

Yaşlı adam hâlâ gazeteye bakarken, "Stres yapmanın bir anlamı yok, sevgili oğlum," dedi. "Buralarda toprak kaymaları oldukça sık görülür. Neden kendini akşam yemeğiyle meşgul etmiyorsun, ben de tam gitmek üzereydim. Bana katılmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Pavel. "Şu anda aç değilim."

"Keyfine bak, ama kafanı fazla dağıtma, yoksa yemeği kaçırsın ve bu senin için sağlıklı olmaz."

Pavel kabinde yalnız kalmıştı ve sessizlik endişesini daha da artırıyor. Şansına inanamıyordu. Tren öngörülen saatten yaklaşık bir saat önce geldiğinde iyi olduğunu düşünmüştü, ama çok geçmeden bunun

Kötü. Bu, birilerinin onu kasıtlı olarak sabote etmeye çalıştığını düşünmesine neden olacak kadar çığncaydı.

Yaşlı adam yemek arabasından geri geldi. Pavel yemek arabasından çıkarıldı. Umutsuzluğa kapılmış ve onca zamanın geçtiğini fark etmemişti. Saatine baktı, belirlenen zaman hızla yaklaşıyordu.

"Sanırım yetişmeniz gereken önemli bir işiniz var?" dedi yaşlı adam.

"Evet," dedi Pavel kuru bir sesle. "Yakınlarda bir köy var mı, biliyor musun?"

"Oh, o kadar uzun sürmeyecek, kalacak bir yer aramanıza gerek yok, eğer düşündüğünüz buysa."

"Hayır, öyle değil..." Pavel umutsuz gözlerle pencereden dışarı baktı, daha önce hiç sözünden dönmemişti ve Erna şu anda buluşma noktasına varmak üzereydi. "Beni Schuber'e götürebilecek bir steysin arabası olan bir yere ihtiyacım var. Ya da belki bir at kiralayabilirim."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Sonuç hep aynıydı, Büyük Dük potu aldı ve Leonard ile Peter kendilerini çok daha hafif hissetmek zorunda kaldılar. Eğer Bjorn Dniester'e karşı oynayacaksanız, kaybedersiniz. Sosyal kulüpte çok sağlam bir söz haline geldi.

"Oh, şimdiden gidiyor musun?" Bjorn sandalyeden kalkarken Peter şöyle dedi. "Kendimi şanslı hissediyordum, normalde kaybettiğim kadar kaybetmedim."

"Neden biraz daha kalmıyorsun?" Leonard ekledi.

"Gerçekten sizi yerin dibine sokmamı mı istiyorsunuz?" Bjorn, Peter ve Leonard'ın önemli ölçüde azalmış cips yığnını işaret etti.

Bjorn kazancını toplarken ve ceketini düzeltirken birbirlerine küfürlü şakalar yapıp kahkahalar attılar. Dumanla dolu odadan çıktığında

Zihni biraz berraklaştı ve kendini yeniden Erna'yı düşünürken buldu. Her ne oluyorsa şimdiye kadar olmuş olmalıydı ve bir parçası onun Buford'a geri dönüyor olabileceğini düşünerek kayıp hissetti.

"Beni istasyona götür." Bjorn arabasına binerken arabacıya emir verdi. Bunun tehlikeli bir merak olduğunu biliyordu ama yine de sonuna kadar gitme arzusu duyuyordu.

"Trene binmeyi düşünmüyorsunuz değil mi majesteleri? Hattın aşağısında bir sorun olduğunu duydum." Arabacı yağmurdan korunmak için paltosunu düzelterek konuştu.

"Hayır, sadece beni oradan geçir."

Bjorn bu haberi duyunca aklının bir köşesinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti ve gözlerini geçen ışıklara dikti. Kasvetli şehirden sıkılmış görünüyordu ama içinde bir şeyleri çözmeye çalışıyordu. Sadece Erna'nın bu gece kaçacağını biliyordu, trene bineceğinden emin değildi, hangi trene bineceklerinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Erna.

Bjorn bu ismi yağmur damlalarıyla kaplı cama fısıldadı ve her damlada onun yüzünün yansıdığını gördü. Erna Hardy'yi son gördüğünden bu yana bir hafta geçmişti. Gözleri kayıp küçük bir çocuk kadar büyük ve parlaktı. Kayıp bir çocuk. Nasıl ağlanacağını unutmuş üzgün küçük bir kız.

Herhangi bir özlem hissetmiyordu, dünyaya bakarken gözleri boştu. Son zamanlarda bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu, sanki teselli isteyen çaresiz bir çocuğu başından savmış gibi. Tam olarak suçluluk gibi değil ama özensiz davranıyormuş gibi. Kendi kendine bu duygunun nereden geldiğini sorup duruyor ama bir türlü uygun bir cevap bulamıyordu.

Vagon tren istasyonunun dışında durdu ve ani sarsıntı Bjorn'u düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Beklendiği gibi, tren istasyonu kasvetli ve boştu. Şüphesiz, trenlerin kara kayması nedeniyle çalışmadığı haberi herkesi bir yer bulmaya zorlamıştı. alternatif seyahat araçları. Etrafta dolaşan birkaç kişi vardı ama Bjorn, Erna'nın bu saatte bir serseri gibi etrafta dolaşacağından şüpheliydi. Bu gece kalacak başka bir yer bulmuş olabilir. Hardy Malikânesi'ne geri dönmeyecek kadar akli başında.

Bjorn gülüp geçti. Hiç ilgilenmediği bir kadının peşinden koşmaya çalışarak çocukça davranıyordu. Tam şoföre kendisini eve götürmesini söylemek için arabanın kapısını açtığı sırada, meydanın uzak ucunda bir sandıkla boğuşan bir figür fark etti.

Ufak tefek, ince yapılı kadın paytak paytak yürüyerek plazanın karşısındaki eski saat kulesine doğru ilerledi. Sandığı arkasından sürükleyerek tökezleyerek ilerliyordu ve Bjorn kadının birkaç kez düşeceğinden emindi.

Tam Bjorn üzerine yağın yağmura sinirlenmeye başlamıştı ki, kadın başını kaldırıp yağmura baktı ve pelerininin kapüşonunu geriye attı. Kadının başında hâlâ geniş kenarlı bir bone vardı ama Bjorn yüzünü ve dağınık kahverengi saçlarını seçebildiğinden emindi.

"İmkânı yok." Bjorn mırıldandı.

Saatine baktı, saat 11'i biraz geçiyordu ve Bjorn önsezisine inanamadı. Bu ikisinin birlikte olması için uygun bir zaman değildi. Yağmur altında birlikte dolaşıyorlardı ve sokaklar ne kadar sessiz olsa da her zaman bir tanık vardı.

"Erna."

Yumuşak bir sesle fısıldadığı isim, arabaya çarpan yağmurun sesi arasından sızıyordu.

❖Perdeler Çekildi❖

.-.-.❖.-.-.

Erna kendi içine kıvrıldı, eski saat kulesinin altında umutsuzca yağmurdan korunmaya çalıştı, sıırıslıklam olduğu için bunun bir önemi yoktu. Pavel'in evini soğuk ve boş bulduktan kısa bir süre sonra yağmur başlamıştı.

Öğleden sonra saat kulesinin altında buluşmak üzere sözleşmişlerdi ama güneş batmaya başladığı ve Pavel henüz gelmediği için Erna onun evine gitti. Tam o sırada yağmur başladı ve saat kulesine geri döndü.

Artık gece yarısına yaklaşıyordu ve Erna'nın gözleri ağırlaşmaya başlamıştı. Yarı kapalı gözlerle su dolu sokaklarda bir aşağı bir yukarı baktı. Sokaklar boş, soğuk ve karanlıktı, tıpkı hayatındaki diğer her şey gibi.

Pavel'in söz verdiği para olmadan Buford'a dönemezdi. Hardy Malikânesi'ne dönmek de istemiyordu ama babasından kaçması mümkün değildi. Her zaman tren istasyonuna gidebilir, Buford'a dönmek için elinden geleni yapabilir ve trenler bu saatte çalışmıyor olsa bile, gece kalacak bir yer bulabilirdi.

Erna gözlerini açık tutmak için mücadele etti. Burada kalamazdı, istasyona gidip Pavel'i beklemesi gerekiyordu, belki de çoktan oradaydı, belki de istasyondaki saat kulesini kastediyordu, gerçek bir saat kulesi olduğundan değil, daha çok binanın ön tarafındaki bir saat kadrانından bahsediyordu.

Yenilenen umutla Erna kaskatı kesilmiş bacaklarına yayılan sıcaklığı hissedebildi ve ayağa kalktı. Bacakları saatlerdir kasılmaktan titriyor ve bükülüyordu.

Erna duygularıyla daha fazla mücadele edemedi. Endişe yerini umutsuzluğa bıraktı ve kendini tamamen üzüntüye teslim etti. Soğuk ve ıslak zeminde otururken ağladı. Yağmur gözyaşlarını saklıyordu. Kendini terk edilmiş ve gerçekten yalnız hissediyordu. Her şeyden çok Buford'daki evinde, büyükannesinin yanında, sıcak bir ateşin başında oturmayı diledi.

Yağmur aniden durdu. Erna ağlamaktan başını kaldırıp ellerine baktı. Yağmur onun için durmuştu ama beton üzerindeki pıtırtiları hâlâ duyabiliyordu. Bir gaz lambasının ışığının oluşturduğu uzun gölgenin üzerinde, yakınında duran bir çift cilalı ayakkabı gördü.

Ve yukarı baktığında....

"Pavel?" Tam soracaktı ki.... gördüğü kişi.... Prens Bjorn oldu.

Prens Bjorn'du.

Erna gözlerine inanamıyordu. Hava karanlıktı, yorgundu, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu ama orada duran ve üzerinde bir şemsiye tutan hâlâ Bjorn'du.

Bjorn bu durumla nasıl başa çıkacağını bilemedi ve orada öylece durup talihsiz kadına baktı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, ta ki bir şimşek çakıp gök gürültüsünün sesi onları harekete geçirene kadar.

Bjorn elini uzattı ama Erna ona sırtını döndü. Soğuk, gri gözleri ve her zamanki gibi acımasız yüzüyle ona baktı. Diz çöktü. Yanına gitti ve çenesinden hafifçe tutarak yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Onun narin dokunuşu karşısında titredi.

Bjorn içini çekti ve nefesinin altında bir küfür mırıldandı, Erna duymadı. Elini Erna'nın yanağına götürdü ve yüzünü yavaşça kendi yüzüne çevirdi. Erna sonunda ona doğru düzgün baktı ve gözleri buluştuğunda zaman içinde donup kaldılar.

Bjorn titremesi durana kadar Erna'ya baktı. Gözleri parlak ve berraktı, ama onu gördüğüne şaşırılmış olsa bile kederle doluydu, tıpkı

nehir kenarında vakit geçirdi. Bjorn onu son kez göreceğini düşünüyordu.

* . - . ✨ . - . *

Erna şaşkınlıkla Bjorn'a baktı ve rüya ile gerçek arasında bir yerde sıkışıp kaldı. Koşan araba, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, sıcaktan bulanıklaşan görüş ve tüm bunların ortasında Bjorn'un yüzü. Çok canlı bir rüya gibiydi.

O neden oradaydı?

Orada olduğunu biliyor muydu? Onu arıyor muydu?

Bu sorular yorgun zihninde titreşip duruyordu ama Erna uyanık kalmak için mücadele etmekten bir şey söyleyemiyordu, konuşacak enerjisi yoktu, sadece uykusu vardı.

"Kimi bekliyordunuz bilmiyorum Bayan Hardy ama görünüşe göre o kişi gelmiyor. Sizi terk etti." Bjorn söyledi. Erna zar zor duydu, gözlerini açık tutmaya çalışıyordu ve sallanıyordu. Taşımak işleri kolaylaştırmadı.

Prens'in soğuk sözlerini reddederek inkâr etmeye çalıştı ama başka ne olabilirdi ki? İsteksizce arabaya bindiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti ve Pavel'e gece yarısına kadar zaman tanıyacağına söz vermişti. Gerçekten de onu, uzun zamandır arkadaşını terk mi etmişti?

Bjorn hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti. Pelerin ve şapkanın su toplamış olması ve vücuduna yapışması onu rahatsız ediyordu. Onları atmayı ve rahatsızlığını gidermeyi düşündü ama onlar olmadan daha rahatsız edici olacağını, soğuk rüzgârın tenini ısırmasına izin vereceğini düşündü.

Yavaşça uykuya dalan Erna'yı izledi ve onu rahatsız edenin kıyafetleri değil, içinde bulunduğu durum olduğunu fark etti. Bu kadına acı verenin sadece zorla evlendirilmek olmadığı artık çok açıktı. Morarmış yüzünü gördüğü anda fark etti. Acımasız bir adamı bu güzel çiçeğe karşı şiddete yönelten şey muhtemelen tüm bu skandallardı.

Erna ilk kez halkın gözünden saklandığında, ilk skandal sokaklara düştükten hemen sonraydı. Bjorn nedenini şimdi anlıyordu. Utançtan ya da dikkat çekmemek için değil, öz babası kötü niyetini ona yönelttiği için. En pahalı ve değerli mallarını çizmişti. Walter Hardy acınacak bir tüccar ve acınacak bir adamdı.

İçini soğuk bir öfke kapladı. Erna'nın saat kulesinin altına yığıldığını gördüğü andan, babasının ve hiç şüphesiz beklediği adamın farkına vardığı ana kadar bu gece onu öfkeliendiren o kadar çok şey vardı ki. Bir erkek olmalıydı, yoksa Erna neden bu şiddetli yağmurda isteyerek beklesin ki?

Muhtemelen böyle tatlı bir gülü terk eden bu utanç verici adamla kaçacaktı. Daha da acısı, bu adamın muhtemelen Erna'nın yakın bir arkadaşı olması ya da öyleymiş gibi davranmasıydı; muhtemelen Erna'nın parasını almış, tüm seyahat ayarlamalarını yapacağına söz vermiş ve son dakikada şehirden kaçmıştı.

Tek sorun, Bjorn Erna'nın dolandırıcıları cezbedecek kadar parası olmadığını biliyordu, ona olan borcunu ödemek için çiçek satarak zar zor para kazanıyordu ve işte o zaman aklına bir fikir geldi. Erna'nın şehirde bir arkadaşı daha vardı, onu birçok kez birlikte gördüğü biri, bir sanatçı, Pavel, değil mi?

Bjorn onu Kraliyet Sanat Akademisi'nde gördüğünü hatırlıyordu, sanatçı olduğunu bu şekilde biliyordu. İri yarı, kıvılcı saçlı genç bir adamdı. Yeterince zeki görünüyordu ve genç bir bayana zarar vermek için elinden geleni ardına koymayacak birine hiç benzemiyordu.

Bjorn'un aklına birden Lars'ın Dahi Şairi geldi. Gladys'i kendisinden alan adamla ilgili beklenmedik bir anıydı bu. Birkaç yıl önce, daha otuzuna bile basmadan ölmüştü. Genç yaşta hayata veda eden yetenekli bir sanatçıydı.

Bjorn alaycı bir kahkaha atarak bu düşünceleri zihninden sildi ve pencereden dışarı baktı. Karanlık ve boş sokaklar, atların toynak sesleri dışında o kadar sessizdi ki, bu sesin cazibesine kapılarak yolun diğer tarafından yaklaşan atları duyabili.

Pavel Lore, adı buydu. Yüzünü görmek Bjorn'un adını hatırlamasını sağladı. Yanılmıştı, Pavel Erna'yı terk etmemişti.

Rastgele gibi görünen olayların mükemmel bir şekilde sıraya girmesi Bjorn'u gülümsetirken, adamın geçip gitmesini izledi. En azından bir şey tahmin ettiğinden farklıydı ama bu Bjorn'un hoşuna gitmiyordu.

Başının üzerinde gök gürledi ve Erna sık uykusundan uyandı. Boş bakışlarla etrafına bakındı, kısa uyku hafızasını bulandırmıştı. Kayıp bir çocuk gibi görünüyordu ve bu Bjorn'un sinirlerine dokunuyordu.

Pencereden dışarı baktığı anda Bjorn içgüdüsel olarak tepki verdi ve perdeleri kapattı. Artık Pavel'i fark etmesinin imkânı yoktu ama bu riski almak istemiyordu. Erna ona boş boş baktı ama koltuğuna geri gömüldü.

Durum tekrar öngörülebilir bir şekilde kontrol altına alındığında, Bjorn derin bir iç çekti ve gözlerini kapattı. Yolculuğun geri kalanında sessizlik içinde oturdular. Arabanın Hardy Malikânesi'nin bulunduğu Tara Bulvarı'na dönmesi uzun sürmedi.

Şoför kapıya vurarak yolculara varacakları yere geldiklerini haber verdi. Bjorn Erna'yı kucağına almak için harekete geçti, bunu yaparken Erna'nın etrafına yedek bir pelerin sardı, sonra aklına bir fikir geldi.

Kapıyı açtı ve şoföre bir emir verdi, şoför kendisine söylenen sözlerle şaşırmıştı ama Bjorn Prens'ti ve bu yüzden şoför de kafası karışmış bir halde sorgusuz sualsiz onun emrini yerine getirdi.

Bjorn Erna'yı tekrar koltuğuna oturtmaya çalıştı ama Erna dev bir oyuncak ayı gibi Bjorn'a sokuldu, hiç şüphesiz onun sıcaklığını rahatlatıcı buluyordu. Araba tekrar hareket ettiğinde biraz kıpırdandı. Schuber Sarayı'na değil, şehrin kuzeyinde bir yere gitmişti.

◆Bayan Hardy'nin Kayboluşu◆

.-.-.◆.-.-.

"Onu hemen geri vermenizi talep ediyorum."

Barones Baden formaliteleri bir kenara bırakıp doğrudan meselenin özüne indi. Ne sakın ne de zarif davranıyordu ama umurunda değildi. Walter Hardy gibi insanlarla konuşurken aklınızdan geçenleri doğrudan söylemeniz ve ona konunun etrafında dans etme fırsatı vermemeniz gerekir.

"Sen neden bahsediyorsun?" Walter söyledi. Alkol kokuyordu ve yüzünde gevşek bir ifade vardı. Saçları yağlıydı ve teni ölümcül derecede solgundu. Özensiz kıyafetinin yanı sıra Barones, Walter'ın onu son gördüğünden bu yana uzun bir yol kat ettiğini görebiliyordu.

"Erna'yı bana geri vermenizden bahsediyorum." Barones bir kez daha söyledi.

"Neden?"

"Erna'nın artık seninle gitmesini istemiyorum, sen korkunç bir babasın ve o zavallı kızın itibarını mahvettin."

"Bana bak, seni yaşlı kocakarı, ben olmasaydım evi kaybedecektin, bu yüzden yönelttiğin suçlamalar konusunda daha dikkatli olmalısın. etrafta." Walter söyledi.

"O eve ihtiyacım yok." Barones blöf yaparak boynunu uzattı. Erna'ya nasıl davranıldığını ve malikânede çalışan birkaç kişinin neler hissettiğini öğrendiğinden beri evi kaybetmek istiyordu. aynı. Yazlık eve sahip olmak ne kadar güzel olsa da, Barones için hiçbir şey Erna'dan daha değerli değildi.

"Bu sadece bir ev," diye devam etti Barones. "Sende kalsın, sat, nasıl istersen öyle yap, ama ben Erna'yı almadan gitmiyorum."

Barones talepleri konusunda net ve güçlüydü, Schuber'e giden uzun yolculuk boyunca söyleyeceklerinin provasını yapmıştı. Doğru otoriter ton ve sert taleplerle kusursuz bir şekilde uyguladı. Vikont Hardy'ye herhangi bir pazarlık payı bırakmadığından emin oldu.

"Ciddi olamazsınız." Walter ne diyeceğini şaşırmıştı. Eski kayınvalidesine kısık gözlerle ve sert bir ifadeyle baktı, Walter'ın yanında oturan Brenda da öyle.

"Erna Buford'a geri dönmedi mi?" Brenda usulca konuştu, Barones neredeyse onu duymuyordu.

"Ne demek Erna Buford'a geri döndü?" Barones'in tüm keskinliği gitmişti ve şimdi sesi biraz titriyordu. Erna'yı mı kaybetmişlerdi?

Walter sert bir kahkaha attı, biraz hüznüldü, belki de yaşlı kadın Erna'nın nerede olduğunu bilmiyordu. Genç bir kızı gizlice kaçırarak birine benzemiyordu, zaten Erna'nın onunla kaçacağından da şüpheliydi, ama kurnaz küçük şey yine de kaçmıştı, ama nereye?

Erna'nın gittiğini fırtınadan sonraki sabah fark ettiler. Kaybolduğunu Erna'nın hizmetçisi Lisa'nın seslenmesiyle ve taşıdığı kahvaltı tepsisini düşürmesiyle öğrenmişlerdi.

Erna Hardy ortadan kayboldu.

Walter geceyi sarhoş geçirmişti ve Erna'nın kaçması konusunda hiçbir şey yapacak durumda değildi. Endişelenecek bir şey yoktu, ne de olsa gidebileceği tek yer o küçük köye geri dönmektir. Ayıldığında ve canı sıkıldığında dışarı çıkıp onu geri almaya niyetliydi. Şimdi onun değeri çok azdı, onu evlendirmek için acelesi yoktu.

Bunu artık ciddiye almak zorundaydı. Boğazı yanıyor ve dudakları kuruyordu.

Kafasının içinde bir çarpıntı başladı ve başının döndüğünü hissetti. Barones ayağa kalktı ve sabırsız bir iç çekti.

"Belki bu kadar sarhoş olmasaydınız, kendi kızınızın kaçtığını fark edebilirdiniz." Barones toplayabildiği tüm kötülükle konuştu. Acı sözleri salonda yankılandı ve herkesi

Hizmetçiler yaşlı kadına yan gözle baktılar. Eski moda elbisesi ve tozlu eski mücevherleriyle taşradan yanlarına gelmiş ve Vikont'la öyle konuşmuştu.

"Sırf babası olduğunuz için Erna'yı size göndermekle aptallık ettim." Barones devam etti. Bacakları onu zorlukla dik tutuyordu ve sözlerinden ateş ve kötülük akarken titrek bacakları üzerinde gitti.

"Madam, iyi misiniz?" Barones misafir odasından çıkarken Bayan Greve sordu. Koridorda bir aşağı bir yukarı volta atıyordu ve gözlerinde yaşlarla Barones Baden'e yaklaştı. Barones Bayan Greve'in ellerini tuttu ve hafifçe sıktı.

"Erna... Bir memurla konuşmam gerekiyor." dedi Barones.

"Bir polis memuru mu?"

"Evet, Erna'nın burada olmadığını söylüyorlar." Barones Baden mavi gözlerinde yaşlarla Bayan Greve'e baktı. "Kaçmış."

.-.-.✧.-.-.

Daha çok bir sayfiye yeri gibi olan sakin güneyin aksine, kuzey çok daha yoğun ve dinamikti. Schuber, Lechen'in merkezi liman kentiydi ve tüm kıtanın en işlek kenti olduğunu söylemek abartılı olmazdı. Kesinlikle mali açıdan en refah içinde olanlardan biriydi.

Fırtınadan eser kalmamıştı ve Bjorn limana bakan balkonda dururken, bir orman gibi uzanan direklerin arasından

gökyüzüne baktı ve sıcak güneşin altında yıkandı. Tipik bir Lechen yaz günüydü.

Şehir evi özellikle iyi bir konumdaydı. Yerleşim bölgesinin ve finans bölgesinin hemen kenarında yer alıyordu. Piyasaya çıkar çıkmaz satın aldı. Önceki sahibi bir yatırım dolandırıcılığına kanmış ve zararı karşılamak için birçok mal varlığını satmak zorunda kalmıştı.

Bankaya yakındı, dolayısıyla iş için bölgeye geldiğinde ayaklarını uzatabileceği bir yeri vardı ve yeniden satış değeri ona çok fazla kâr getirecekti. Ayrıca yoldaki diğer evlerin arasına karışacak kadar da dikkat çekmiyordu.

Bjorn bu nedenle bu yeri seçmişti. Omzunun üzerinden hafifçe dalgalanan tül perdelerin ötesindeki eve bakarken gülümsemesine izin verdi. Yatak odalarından birinin kilitli kapısına özellikle dikkat etti.

"Ekselansları." Bayan Fitz söyledi. Sert bir ifadeyle ona bakıyordu ve elinde bir çay tepsisi vardı.

"Bayan Fitz." Bjorn cevap verdi.

Bjorn Erna'yı bu kasaba evine getirdiğinde hemen kendi doktorunu ve Bayan Fitz'i çağırtmıştı. Doktor Bayan Fitz'in sınırlarını bozsa da, bu ikisine her şeyden çok güvenebileceğini biliyordu.

Bayan Fitz, Hardy ailesinin genç kızını kasabadaki eve getirdiği için onu azarlamıştı ama kızın solgun tenini görünce kısa sürede fikrini değiştirdi. Doktor Bjorn'un şüphelendiği şeyi doğruladı ve şimdi Bayan Erna hasta yatağında yatıyordu. Bjorn'un Bayan Fitz'e hâlâ bir açıklama borcu vardı.

Bayan Fitz'e o gece olanları anlattığında, onun sert bakışları altında kendini yeniden çocuk gibi hissetti. Azarlanmayı bekledi ama yaşlı dadı Bjorn'un azarlanmaya ihtiyacı olduğunu düşünmekten çok genç kıza sempati duyuyor gibiydi.

O anda, Bayan Fitz balkon penceresinin yanında dururken, Bjorn onun yine azarlamaya başlayacağını hissetti. Onu binlerce kez cezalandırmak istiyormuş gibi görünüyordu. Onun ne beklediğini biliyordu ve sorumlu bir prens gibi Bayan Hardy'ye göz kulak olmaya niyetliydi.

Bjorn balkondan çıkıp kasaba evine girdi ve kilitli kapıyı çaldı. Yumuşak bir ses nihayet cevap vermeden önce telaşlı bir hareket sesi duyuldu.

"İçeri gel."

Bjorn odaya girdi, hemen ardından Bayan Fitz elinde dolu bir çay tepsisiyle kahvaltı hazırlamakla meşguldü, Erna yatağın kenarına otururken Bjorn da kendini pencereye yasladı.

Bayan Greve gittikten sonra bile uzun bir süre sessizlik içinde oturdular. Erna tüm bu süre boyunca kıpırdanmayı bırakmayan ellerine baktı. Saatin tik taklarının belirgin bir şekilde farkına vardı.

"Biraz çay iç." Bjorn söyledi.

Bjorn ona bir fincan çay uzatırken Erna iri gözlerle ona baktı. Fincanı alırken titrediğini gizlemek için elinden geleni yaptı. Ellерinde bir çocuğun bebek evi süsüne benziyordu. Adamın ellerinin oldukça büyük olduğunu fark etti.

Üç gün önce, fırtına gecesi yanağını tuttuğunda da böyleydi. Erna onun kendisine sarılma şeklini hatırlayınca kızardı ve çaya baktı.

Misafirliğe fazla kaldığını düşünmüş ve kendisini Bayan Fitz olarak tanıtan kadınla gitme konusunu konuşmuştu. Bayan Fitz, Erna'nın aptallık ettiğini ve çok daha iyi olana kadar hiçbir yere gidemeyeceğini söyledi. Erna ne derse desin, cevap hep aynıydı.

Bayan Fitz haklıydı elbette, Erna tekrar kaçmayı düşünse bile bunu yapamazdı. Yağmurda yakalandığı hastalık onu sıkıca tutuyordu.

yatağa hapsolmuştı. Ayağa kalkmak ve hareket etmek için gereken gücü daha yeni bulmaya başlamıştı.

"Sayenizde, majesteleri, tekrar iyiyim." Erna çay bardağını yere bıraktı.

Bjorn Erna'ya baktı, pembe yanaklarını, dudaklarını ve boynunun ince ensesini inceledi. Elbisesinin yakasının tam ortasına oturan fiyonkuna baktığında durdu. Eskisi kadar hastalıklı görünmüyordu ama yine de solgundu. Bjorn gecenin anısı aklına geldiğinde güldü.

Başlık ve pelerin çıkarılmıştı ama Erna sıırıslıklam olmuştu. Islak giysiler içinde uzanamıyordu, bu yüzden kanepeye yaslandı. Orada öylece durdu, gözleri kapalı titriyordu.

"Bu ıslak giysileri hemen değıştirmen gerekiyor." Bjorn talep etti.

Erna Bjorn'un zorlayıcı sözleri karşısında şaşırdı ve hemen itaat etmeyince yanına gelip kabaca elbisesini çekiştirmeye başladı.

"Ben, ben yapabilirim. Kendim yapabilirim." Erna, Prens'i güçsüzce iterek, "Ben yapabilirim" dedi.

Bjorn, Erna'nın zayıflamış haliyle kendisini taciz etmeyi amaçladığını düşünebileceğini fark etti, bu yüzden hızla geri çekildi ve Erna'nın ıslak giysilerini kendisinin çıkarmasına izin verdi. Yapabileceği tek şey ona bir havlu ve bavulunu getirmektir.

Sonra odadan çıktı ama Erna'nın bayılma ihtimaline karşı bir kulağı kapıda duruyordu. Gümbürtü ve kazıma sesleri, inilti ve ağır iç çekişler duyuluyordu. Kadının sandığını karıştırdığını duyabiliyordu.

Ortalık hoşuna gitmeyecek kadar sessizleştğinde Bjorn cep saatine baktı. On dakika olmuştu. Tacizci olmakla suçlanmak, genç bir kızın hayatının vicdanını sıplatmasından daha mı iyiydi?

Böylece Bjorn içeri girdi.

Erna pijamalarıyla kanepeye uzanmış, ateşin sıcaklığını içine çekiyordu. Bjorn'u şaşırtacak şekilde, tüm kıyafetlerini düzgünce giymeyi ve tüm düğmelerini düzgünce iliklemeyi başarmıştı. Geceliğinin kurdelesini bile bağlamayı başarmıştı.

Bjorn usulca Erna'ya doğru yürüdü ve onu nazikçe kucağına alıp şaşırtıcı derecede hafif olan kızı kollarına aldı. Onu misafir yatak odasına götürdü ve sıcak battaniyelerin altına yatırdı.

"Ben... Majesteleri?" Erna yarı uyuklu bir halde usulca konuştu. "Teşekkür ederim," diyebildi ancak.

"Sorun değil Bayan Hardy, biraz dinlenin."

"Hayır, bir skandala karışmanıza izin veremem." Mırıldandı. "Bir arkadaşım var, o... endişeli, beni arıyor."

"Bir arkadaş, yani Pavel Lore mu?" Bjorn söyledi.

Bu ismi duyunca Erna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kafası karışmış bir halde Prens'e baktı. Bjorn sadece gülümseyerek ona baktı.

"Doğru, Pavel Lore, akademiden gelecek vaat eden sanatçı. Seninle birlikte kaçmaya çalıştı, değil mi?"

❖ Parayı Sana Vereceğim❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna uzun bir süre sessiz kaldı. "Pavel Lore'u tanıyor musunuz, Ekselansları?" İnançsızlıkla sordu.

"Hayır, sanırım bir ara bana ondan bahsetmiştiniz." Bjorn ustalıkla yalan söyledi.

Erna, Pavel'in adından ne zaman söz etmiş olabileceğini hatırlamaya çalışırken buna inanamadı. Kendi hafızasında kaybolurken bakışlarını prensten hiç ayırmadı. Çekinmez oldu.

"Yani Prens dışında kimse bilmiyor." Erna söyledi. Alçak sesle sorarken şalının ucunu sıkıca kavradı ve bunu yaparken gözlerini kaçırdı. Şimdi durumu anlamış gibi görünüyordu.

Prens her zamanki düz tonuyla, "Belki," dedi.

"Ne kadar rahatladım, haber yayılırsa diye çok endişelenmiştim." Sinirli bir şekilde gülümsedi.

Gülümsemesi, babasından yediği dayaklardan dolayı yüzünde oluşan morlukları bozuyordu. Şüphesiz vücudunda da vardı ama Erna Pavel'den bahsederken gülümsedi.

Aslında sevgili olabilirler miydi? Bjorn ne kadar şaşkınsa, Erna'nın gülümsemesi de o kadar parlaktı.

"Lütfen bunu gizli tutun Majesteleri, lütfen, söylentiler yayılırsa Pavel'in başı büyük belaya girer." Erna sorarken eğildi.

"Neden? Büyük olasılıkla şimdiden bir sevgiliyle kaçmaya çalıştığına dair dedikodular yayılıyor. Belki de buna hazırlanmalısın." dedi Bjorn.

"Ne? Ben ve Pavel... sevgili miyiz? Hiç de öyle bir şey değil." Erna gözlerini kocaman açarak konuştu.

"Ben öyle sanmıştım, şehrin geri kalanı da öyle sanacak." Bjorn dedi ki.

"Pavel bir arkadaş, aileden biri sayılır, asla..." Erna kesti kendini düşündü. "Bana sadece borç para verecek ve para kazanmama yardım edecekti.

Buford'a geri döndü. Zaten geri dönecekti, beni de yanında götürmeyi teklif etti."

"Para için mi?" Bjorn söyledi.

Erna düşündüğünden daha fazlasını söylediğini fark edince kendini geri çekti, nasıl oluyor da bu adam tarafından yakalanmaya devam ediyordu? Bir yerlerde kaybolmak ve gururunu unutmak istiyormuş gibi hissediyordu.

"Neden Pavel Lore'dan borç para alıyorsun?" Bjorn sordu.

Ona bakarken gözleri derinleşti. Festivalde onun gözlerine baktığında gözlerinin çok güzel olduğunu düşünmüştü. Bu onu daha da daha sefil. O an hiç yaşanmamış olsaydı ne güzel olurdu.

Bu kısacık anıdan utanan Erna başını eğdi ve masanın üzerine serilmiş dantel elbiselerini gördü. Onlarla birlikte yağmurda sıırsıklam olduğu ve Bjorn'un arabasının karanlıktan çıktığını gördüğü anı geldi. Üzerinden damlayan sular prensin tertemiz arabasını kirletmişti.

"Bayan Hardy," diye ısrar etti Bjorn'un sesi.

Gözleri kapalı olan Erna boyun eğerek başını kaldırdı. Cesur ve atılgan olmak isterdi ama şimdilik yapabileceği tek şey buydu.

"Söyleyin bana, Bayan Hardy." Bjorn'un gri gözleri ruhunu delip geçti ama hâlâ nehirdeki o gece kadar güzellerdi.

.-:-.✧.-:-.

Pavel tam gitmek üzereydi ki, biri kapısını çaldı. Barones Baden, Bayan Greve ile birlikte, gözyaşları içindeki yüzüyle kapının arkasından ona baktı.

"Barones Baden." Pavel söyledi.

"Pavel, aman Pavel, canım benim. Bizim Erna kayıp." dedi Barones.

Göz göze geldiklerinde yaşlı kadın bir kez daha hıçkırmaya başladı, şüphesiz Pavel ve Erna'yı birlikte oynarken izlediği anıların etkisiyle. Bayan Greve, Barones Baden'i teselli etmek için elinden geleni yaptı.

Bu tamamen rahatsız edici bir durumdu, ama Pavel hanımları içeri aldı ve oturma odasına kadar eşlik etti. Yol boyunca, Erna'yı şehrin acımasız toplumundan kurtarmak için Lechen'e gelmeleri ve Erna'nın kaçtığını öğrenmeleri de dahil olmak üzere durumu ellerinden geldiğince açıkladılar. Tüm bunlar olurken gözyaşları ve üzüntüyle kaybettikleri bir savaş veriyorlardı.

"Olayı bildireli bir günden fazla oldu ama kimse tek bir saç teli bile görmedi." Barones söyledi. Gözyaşlarını bir mendilin köşesiyle sildi. "Onlara senden bahsettim, Erna'yı gören tek kişi sensin. Umarım bu başınızı belaya sokmamıştır."

"Hayır, tabii ki hayır Barones." Pavel sessizce konuştu. Kendisini boğuluyormuş gibi hissediyordu.

O geceyi sanki yeni olmuş gibi net hatırlıyordu. Kaya düşmesinin zamanında temizleneceğine dair hiçbir işaret yoktu, bu yüzden Pavel bir posta arabası ya da Schuber'e gidebilecek herhangi bir şey aramak için yola çıktı. Bütün posta arabası depoları gece için kapalıydı ve Pavel'in bulabildiği tek şey bir posta istasyonuydu.

Memurlar Pavel'in bir at ödünç almak için dört kat fazla para ödediğini gördü, ama çaresizdi ve adamın istediğini ödedi. Erna'yı hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu ve mümkün olduğunca çabuk yola çıkmak istiyordu.

Pavel zamanında yetişemediği için utanç duyuyordu ve şimdi suçluluk duygusu içinde kıvranıyordu. Zamanında yetişemediği için Erna'ya ne olmuş olabileceği endişesi geceleri uykusunu kaçırıyordu.

İstasyona ya da saat kulesinin altına gitmemiştir. Kasabanın dört bir yanından geçerken bir yandan onun adını sayıklıyor, bir yandan da üşütüyordu. Evden gizlice çıkarken yakalandığından endişeleniyordu. Belki de korkup gitmekten vazgeçti ya da Buford'a tek başına gitmeye karar verdi.

Pavel sokakları aramaktan vazgeçip Hardy Malikânesi'ne gittiğinde şafak sökmüştü. Kapıyı hizmetçi açmış, Pavel'e Bayan Hardy'nin hasta olduğunu ve kapıya gelemeyeceğini söylemişti.

Hizmetçi ona temkinli bir bakış fırlatmış ve Bayan Hardy'nin bir süre daha yatacağını, bir daha gelmemesini söylemişti. Hizmetçi eve geri döndü ve Pavel'i verandada bıraktı. Erna'nın sağ salim eve döndüğünü bildiği için biraz rahat nefes almıştı ama hizmetçinin ona bakışında bir şey vardı.

Pavel bir mektup gönderdi ama cevap gelmedi, belki de tek yapması gereken Erna'nın iyileşmesini beklemektir, hazır olduğunda onunla tekrar temasa geçecekti. Durumun böyle olacağını umuyordu. Kaçış planının üzerinden günler geçmişti ve Erna'dan tek bir fısıltı bile gelmemiştir. Pavel yeniden endişelenmeye başlamıştı.

Bir terslik olmalı.

Ayakçı çocuk üçüncü kez geri geldiğinde Pavel bu sonuca vardı eli boş döndü. Köşk'ün etrafındaki atmosfer hâlâ sakindi ama bir şeylerin ters gittiği açıktı. Kendi soruşturmasını yürütmek üzere yola çıkmak üzereyken Barones Baden'le karşılaştı.

"Pavel, sevgili oğlum, iyi misin?" Barones sordu.

Onu inceledi ve yüzündeki endişeyi görebiliyordu. Her çocuğun aptalca bir şey yapmak üzereyken takındığı yüz ifadesiydi bu. Pavel kızarmış bir yüzle Barones'e baktı.

Barones'e anlatmak zorundaydı ama nasıl anlatacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Erna ile Vikont arasında gerçekten neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu ama Erna kayıp olduğuna göre ne anlamı vardı ki? Daha fazla üstelemenin bir anlamı yoktu.

Bu yaşlı kadının üzüntüsü. Ama ya Erna gerçekten kayıp değilse? "Evet

Barones, ben iyiyim." dedi Pavel. Avuçlarının nemlendiğini hissetti.

"Her şey yolunda. Barones ona güvence verdi.

Korkakça kaçamak yaptığı o anda bile Pavel gerçekle yüzleşmek ve en azından polis memuruna anlatmak zorunda kalacaktı.

.-:-. ✧ .-:-.

"Sana parayı vereceğim."

Bjorn uzun bir süredir aralarında duran sessizliği nihayet bozdu. Erna kelimeleri ve anlamlarını anlamış olsa da boş gözlerle ona baktı, kelimelerin ne anlama geldiğini bildiğinden tam olarak emin değildi.

"Pavel Lore'dan borç alacağın parayı, onun yerine sana vereceğim." Bjorn net bir açıklamanın yardımcı olacağını umarak konuştu.

Vikont Hardy, borçlarını temizlemek ve yoksulluğa düşmemek için kızını kullandığı için aşağılık bir adamdı. Genç bir kızla anlaşma yapmak, Buford'daki Baden Malikânesi'ni onlara bırakma sözü vermek, tüm bunları kızı Lechen'e götürüp evlilik yoluyla satabilmek için yapmak. Erna şehre geldiğinden beri sıkıntıdan başka bir şey çekmemişti.

Yüz karası bir adamın ve genç kızının işlerine karışmak onun için yeterli değildi ama Erna'nın çektiği sıkıntıların bir kısmı da onun suçuydu. Eğer genç kızla yolları kesişmeseydi, o zaman söylentilerin hiçbiri olmayacaktı.

Her şeyin para yüzünden olduğu ortaya çıkmamıştı. Ona verebileceği, az da olsa yardım edebileceği tek şey buydu. Kendini biraz el altından iş çeviriyor gibi hissediyordu ama bahsi kazanarak elde ettiği parayı ona verirse, belki bu kirli duyguyu yok edebileceğini umuyordu.

"Merak etmeyin Bayan Hardy, bu içine düşeceğiniz başka bir borç değil." dedi Bjorn. Bunun Geyik Boynuzu Kupası'nda olduğu gibi bir şey olmadığına dair onu rahatlatmak istiyordu.

"Majesteleri, bana sadece para mı vereceksiniz?" dedi Erna. "Neden?"

Bjorn'a ihtiyatla baktı ve kızardı. Beklendiği gibi, Erna biraz İyiliğine karşılık vermeyi düşünmeden ondan para alma konusunda temkinliydi.

Bjorn iç geçirdi ve karmakarışık düşüncelerini düzene sokmak için pencereden dışarı baktı. Ona hiçbir şey borçlu olmak istemiyordu ve onun da kendisine borçlu olmasını istemiyordu, özellikle de duygusal olarak. Duygusal borç ona özellikle iğrenç geliyordu. Erna parayı alma konusunda inatçı davranacaktı ve bunda da haklı sebepleri vardı.

Bjorn tekrar Erna'ya dönüp konuşmak üzereyken kapı çalındı

"Majesteleri, bu Bayan Fitz."

"İçeri gelin," diye iç geçirdi

Bjorn.

Bayan Fitz kapıyı iterek açtı ve odaya doğru biraz ilerledi. Şaşkın ve belki de biraz telaşlı görünüyordu, önemli bir şey olmalıydı.

"Majesteleri Kral'dan bir emir, derhal sarayda ona katılmanız gerekiyor, majesteleri."

◆En Eksiksiz Teorem◆

.-:-.◆.-:-.

Normalde kayıp bir kızla polis teşkilatının alt kademeleri ilgilenir, ancak kayıp kızın kimliği nedeniyle Emniyet Müdürü bu olayla bizzat ilgilenmeye karar verdi.

Erna Hardy, şu anda şehirdeki pek çok çekişmenin odak noktası ve hepsi de Kraliyet Ailesi, yani Prens Bjorn etrafında dönüyor. Polis Şefi, Philip III ve birkaç yıl önceki başka bir kayıp vakası sayesinde Kraliyet Ailesi üzerinde otoriteye sahipti, bu nedenle vakayı düzgün bir şekilde ele alabilecek tek kişi Polis Şefiydi.

Her zaman olduğu gibi, davaya tümdengelim mantığını çalıştırmak için birkaç basit soru sorarak başladı.

Bayan Hardy kim? Söylentilere inanılacak olursa, Büyük Dük'ün sevgilisi. Peki, Büyük Dük kim? Veliht Prens'ti ama şimdi Zehirli Mantar Prensi olarak adlandırılıyor, yine de Kral'ın en büyük oğlu.

Bu tür sorulardan birkaçının ardından, Polis Şefi bu kayboluşun siyasi içerikli olduğu sonucuna vardı ve Cumhuriyetçiler, böyle bir skandalın kendilerine getirdiği kötü imaj nedeniyle Kraliyet Ailesi'ni suçlama fırsatını kaçırmayacaklardır. Yani kız kayıpsa, ilk şüpheli Prens'tir.

Polis Şefi, sırf taşralı bir hödük şehrin nasıl işlediğini bilmiyor diye Kraliyet Ailesi'ni suçlamaktan biraz utanç duydu. özünde bir kraliyetçiydi. Bu, Kraliyet Ailesi suç planlarına karıştığında görmezden gelebileceği anlamına gelmiyordu. En azından Kralı soruşturma konusunda uyarabilirdi.

Neyse ki Kral anlayışla karşıladı ama yine de oğlunun genç bir kızın kaybolmasına karışmış olabileceğini duyunca öfkeden deliye döndü.

"Bana Bjorn'u getirin, hemen!" Kral talep etti.

Kral her zaman yardımsever bir havayı korumayı ve kötü haberler karşısında sakin kalmayı başarmıştı ama bu başka bir şeydi, Kraliçe bile kocasının ani hareketi karşısında irkilmişti.

Prens Bjorn saraya ulaştığında ortam gergindi, Prens Bjorn babasına yaklaşırken ince bir buz üzerinde yürüyordu.

"Bayan Hardy'nin kayıp olduğunu öğrendim. Bana hemen şimdi gerçeği söylesen iyi olur, Bjorn." Kral o an için öfkesini kontrol altında tuttu ama yüzü kıpkırmızıydı.

Bjorn soğukkanlılıkla, "O kayıp değil," dedi. "Benimle birlikte ve ona sıkıntılı bir döneminde yardımcı oluyorum, yakında her şey açıklığa kavuşacak, söz veriyorum baba."

Bjorn sakinliğini korudu ve küçük bir selam bile verdi. Kral normal rengine döndü, ancak saçaklarından hala kırmızı tonlar yayılıyordu, Bjorn'a baktı ve düşündü. Gerçekten de kızı gizlemiş ve kimseye bir şey söylememiş, en yakın akrabalarını kayıp ihbarında bulunmak zorunda bırakmış mıydı? Aralarındaki onca skandala rağmen.

Kral bu önemsiz soruyu elinin tersiyle iterken rahatlamış bir iç çekti. Aklına sorular üşüşüyordu. Oğlunun inancını yitirmedigine ve böylesine iğrenç bir suç işlememedigine şükreliyordu. Herkesin soğuk kalpli, çıkarıcı bir Prens olarak nitelendirdiği oğlunun neden böyle iyi kalpli bir şey yaptığını merak ediyordu. Bu bir şekilde kendi yararına olmalıydı.

"Bunu açıklığa kavuştursan iyi olur." Kral, karakolun etrafında dolaşan tüm muhabirlerin eninde sonunda bu haberi alacağını ve uzun süre aç kalmış kuduz köpekler gibi tıka basa yiyeceklerini biliyordu.

Lütfen bana Bjorn'un kalbinde o Hardy kızının olduğunu söylemeyin. Kral kendi kendine düşündü.

"Tatlım," dedi Kraliçe sadece onun duyabileceği yumuşak bir ses tonuyla.

Adam ona baktı ve kadın onun gözlerindeki düşünceyi sanki yüksek sesle söylemiş gibi net bir şekilde görebiliyordu. Bjorn'un evlenmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Bayan Hardy gibi biri, halkın gözünde mahvolur.

Bu gerçekten en iyisi mi? Kral karısına bakarken düşündü.

Karısı sanki aklındaki soruyu okumuş gibi yavaşça başını salladı. Kraliçe Isabel'in görüntüsü Kral'ın kalbini doldurdu. Bilge kraliçe, sadık aşık ve yardımsever anne. Asla Bjorn'a zarar verecek bir karar vermezdi.

Philip Bjorn'u asla anlayamazdı, her zaman çok soğuk ve mesafeli görünürdü. Hardy ailesinden kesinlikle hoşlanmıyordu, Vikont bir şarlatandı, dolandırıcıdan bahsetmeye bile gerek yoktu. Yine de karısına, hayat arkadaşına inanıyordu, o her zaman öyleydi ve her zaman öyle kalacaktı.

"Bayan Hardy'nin söylentilerin aksine yeterince iyi bir hanımefendi olduğunu biliyorum ama tatlım, bu Hardy ailesinin kayıp bir aile olduğu gerçeğini değiştirmez. neden." Kral dedi ki.

"Bu kadar genç yaşta Lars Kralı'nı parmağında oynatan oğlumuzun, aptal Vikont Hardy gibilerle başa çıkamayacağını mı düşünüyorsun?"

Mükemmel bir prenses olan Gladys'e hiçbir zaman ilgi göstermemiş olan Bjorn'un kalbini etkileyen bir kız olduğu kesindi. Eğer Bjorn bu fırsatı şimdi kaçırırsa, muhtemelen hayatının geri kalanını yalnız geçirecekti.

Bunu kabul edebilir miydim ya da Bayan Hardy'yi gelin olarak onaylayabilir miydim?

Bu düşünce anlamsızdı çünkü o kararını çoktan vermişti.

"Hadi ama, bu ikisi bir araya mı geliyor?" Kral sanki kendi kararıyla tartışıyormuş gibi konuştu.

Kral'ın yüzü sertleşti ve Bjorn babasının ne dediğini anlamamış gibi kısık gözlerle ona baktı.

"Baba?"

"Eğer istediğin buysa, git ve onunla evlen." Kral daha da ciddileşerek konuştu, Bjorn şaşkınlıkla ona baktı.

.-:~.◇.-:~.

Doktor gittikten sonra odayı ağır bir sessizlik kapladı. Erna Bayan Fitz, Bjorn'la birlikte saraya gitmek üzere ayrılırken Erna evde yalnızdı. Erna, son günlerde yanından neredeyse hiç ayrılmayan Bayan Fitz'e gittikçe daha çok bağlanıyordu. Birkaç gün.

Erna uzun bir süre tavana baktı. Vücudu hâlâ ağrıyordu ve bazı yerleri zonkluyordu ama hareketsiz oturamayacak kadar gergindi, bu yüzden kalktı ve üzerine sıkıca bir şal sararak volta atmaya başladı.

Bjorn'un teklifini düşündü. Onu reddedecekti ama bir şey söyleyemeden Bjorn saraya çağrıldı.

"Hemen döneceğim, beni bekle." Tek söylediği buydu ve telaşla kapıdan dışarı fırladı.

Kasaba evini hemen terk etmek istedi ama bunun arkasında bırakacağı hakareti hayal etti. Bundan sonra muhtemelen onu bir daha hiç görmeyecekti. Bu kötü bir şey miydi? O zamana kadar çok çok uzaklarda olacaktı ama teklifi ona yapıştı.

O soğuk, ıslak ve ıssız gecede, tüm dünya onu terk etmiş, soğuk yağmurda kaderiyle baş başa bırakmış gibi hissetti. Ama dışarıda karanlıkta ona geldi. Onun kurtuluşuydu. Onun gözlerine baktığını ve aniden çelişkili duygulara kapıldığını hatırlıyordu. Utanç ve rahatlama, sevgi ve umutsuzluk. Hâlâ zihninin köşelerinde dolaşıyorlardı.

Düşüncelerini düzene sokmaya çalışmaktan başı ağrıyarak odanın içinde volta atarken başı döndü ve bayılmadan önce aceleyle pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Güneş batıyordu ve gökyüzüne kehribar ve kırmızılar saçıyordu. Işık Erna'nın solgun tenini koyu bir bronzluğa boyadı.

Bjorn'a reddini ilettikten sonra gidip Pavel'i bulmalıydı. Pavel'i bulamasa ve onu gerçekten terk etmiş olsa bile, yine de Buford'a gidecekti.

İşlerini dikkatle sıralarken Erna'nın gözleri sokaklardan ayrılmıyordu aşağıda, yatak odasının penceresinden görülebiliyordu. Gölgeler karmaşık yolun üzerinde uzanıyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Pavel sonsuza kadar bekleyemeyeceğine karar verdi ve hemen ertesi sabah Polis Karakolu'na döndü. Yanında Buford'dan gelen iki yaşlı kadın vardı.

"Bu şehir gerçekten bu kadar kalpsiz mi, Pavel? Erna'ya değersiz bir toz zerresi gibi davranacak kadar." Barones Baden polis karakoluna bakarken şöyle dedi. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti.

"Bence sadece kafaları karışık Barones, pek çok insan pek çok şey söylüyor ve hepsinin içinde doğruyu bulmak zor." Pavel öfkeliydi ve bunu pek iyi saklayamıyordu.

Barones Baden. "Siz ikiniz burada bekleyin, ben hemen döneceğim."

Barones ve Bayan Greve'i merdivenlere kadar sürüklemek pek adil görünmüyordu, özellikle de kayıp Bayan Hardy'den en ufak bir söz edildiğinde gözyaşlarına boğuldukları için.

Pavel fazla ilerleyemedi, çünkü bir memur onu yukarı çıkarmayı ve kayıp şahıslar dosyasından sorumlu memuru görmesine izin vermeyi reddetti. Bir şeylerin ters gittiğini anlayan memur, üzgün ve kızgın olduğu her halinden belli olan Pavel'le konuşmak için dışarı çıktı.

"Bayan Hardy'nin kayıp olmaması nedeniyle soruşturma kapatılmıştır." Memur öyle dedi.

Pavel duyduklarına inanamıyordu, Erna eve dönmemişti ve günlerdir ortalıkta görünmüyordu.

"Bu olamaz, Bayan Hardy'yi günlerdir kimse görmedi." Pavel umutsuzca açıkladı.

"Genç adam, buraya bak," dedi polis memuru kayıp raporunu çıkarıp Pavel'e gösterdi. "Bak, kız kayıp değil ve bu aile hatası nedeniyle yanlış bir ihbar."

"Olamaz." Pavel kekeleydi.

"Üzgünüm, bu her zaman olur, aristokrasi çocuklarının kaybolduğu her on vakadan dokuzu böyledir. İnsanları evliliğe zorlarsanız böyle olur." Memur sırttı ve bir başka öfkeli ziyaretçiyle ilgilenmeye gitmeden önce Pavel'in önüne bir gazete attı.

Kayıp olduğu bildirilen Vikont Walter Hardy'nin kızının Grandük ile birlikte yaşadığı tespit edildi

Pavel buna inanamadı, birkaç kez tekrar okudu. Makale Bayan Hardy ve onun Büyük Dük'le uzun süredir devam eden ilişkisi hakkında ayrıntılara giriyordu. Hatta o kadar ileri gidilmişti ki, çiftin kaçarak evlendikleri bile düşünülüyordu.

Pavel dehşete kapıldı ve aşağı inerken gazeteyi kapıp bir kez daha okudu. Makale o kadar bayağıydı ki, bunu yazan kişinin kendini gazeteci olarak gördüğüne inanamadı.

"Aman Tanrım, yaşlı kadın yere yığıldı." Birisi bağırdı.

Pavel başını kaldırdı ve bekleme alanının etrafında toplanan kalabalığı görünce yüreği ağzına geldi. Kalabalığı yararak ilerledi ve yere yığılmış Barones Baden'i gördü, Bayan Greve de hemen yanı başındaydı. Kadın darmadağınktı ve baygın Barones'e bakıyordu.

Elinde tuttuğu bir gazete vardı.

❖Düşmüş Kadın❖

.-:.-.❖.-:.-.

Pavel'in evi boştu ve kapı sıkıca kapalı duruyordu. Erna sert tahtaya son bir kez daha vurdu, ama algılayabildiğinin ötesinde hâlâ bir hareket yoktu.

Rüzgâr onu savurdu ve biraz sendelemesine neden oldu. Kendini toparlamayı başardı ama bu sırada gövdesini bıraktı. Sandığın taş basamaklardan aşağı takırdayarak inişini izlemekten başka bir şey yapamadı. Çekingen bir iç çekişle, hazırladığı mektubu çıkarıp kapının aralığından içeri soktu ve sandığını almaya gitti.

Sandığı kaldırırken kulpu koptu ve Erna kalbinin üzüntüyle ağırlaştığını hissedebildi. Bu sadece bir kulptu ama nedense ağır bir hüznü serbest bırakan tetikleyiciydi. Gözlerini sıkıca kapadı ve zihninde yüzen duygularla savaşımaya çalıştı.

Gözlerini tekrar açarak sandığı merdivenlere doğru sürükledi ve tutamağı herhangi bir şekilde sabitleyip sabitleyemeyeceğini görmek için baktı, ama işe yaramadı.

Bir arada tutan menteşe ve toka tamamen kırılmıştı. Erna kederli bir şekilde en alt basamağa çöktü ve somurttu.

Yolda bir aşağı bir yukarı bakarak ne yapacağını düşünmeye çalıştı ama kırık bir sandık hiç hesaba katmadığı bir olasılıktı ve ağır bir şeyi şehirde sürükleme fikrinden hoşlanıyordu. Bu yüzden Pavel'i bekledi.

İnsanlar yanından geçerken başını öne eğdi, dün geceyle ilgili anıları birden aklına geldi, insanların onu tanımasını ve yeni dedikodulara ve skandallara yol açmasını istemiyordu.

Uzun bekleyiş gün boyunca ve gün batımına kadar devam etti. Pavel'in dönmeceğine dair bir önsezisi vardı, eğer dönmezse

gün batımına kadar dönecekti. Şimdi ne yapacaktı? Şehirde daha fazla kalmasına imkân yoktu.

Yorgunluk zihninin köşelerine sızmaya ve kafasını bulanıklaştırıp uzaklaştırmaya başlamıştı. Başını dizlerinden destek alan çapraz kollarına dayadığında bir erkek sesiyle şaşırdı. İlk başta bunun bir rüya olduğunu düşündü.

"Erna?"

Adamın sesi sokakta bir aşağı bir yukarı yankılanarak ona seslenirken başını kaldırıp baktı, kan çanağına dönmüş gözleri gelenin kim olduğunu görmekte zorlanıyordu ama ses çok netti.

"Pavel, hâlâ burada mısın?" Geri seslendi.

Pavel'in geçen gece verdiği sözü nasıl tutmadığını düşünürken bile yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleme şansı yoktu. Pavel ona doğru koştu, yüzü asıktı.

"Sorun nedir, Pavel?" Erna gülümsemesinin eriyip gittiğini söyledi.

"Ben... ah... seni hastaneye götürmem gerekiyor." Pavel kesin bir dille söyledi. Sonra Erna'nın yüzündeki morlukları ve yarı iyileşmiş kesikleri fark etti. "Yüzüne ne oldu, baban mıydı o? O piç, o piç sana el mi kaldırdı?"

"Şimdi olmaz, neler oluyor, ne oldu?" Erna söyledi.

Konuşacak çok şey, sormak istediği çok soru vardı ama şu an için en önemlisi, neden hastaneye gitmesi gerektiği idi. Hastaneye mi?

"Büyükannen Erna, gel, hemen gitmeliyiz." dedi Pavel ve sanki ona yol gösterecekmiş gibi elini tuttu.

"Ne? Pavel, bekle, büyükanneme ne oldu ve neden şehirde?" Erna umutsuzluğa kapıldı.

*.-:-.✧ .-:-

.* "Sanırım ben yanlış çağda doğmuşum."

Bjorn bu sonuca, bir görevlinin kolunun altına sıkıştırılmış bugünkü magazin gazetesine göz attığında vardı. Gazetenin ön yüzünde kendisinin şişirilmiş bir resmi vardı. Bugünün oldukça iyi bir resmiydi.

"Sınır bozucu piçlerin boğazlarını kesmenin hoş karşılanmayacağı ılımlı bir vahşet çağında doğmalıydım." Bjorn masanın üzerine eğildi ve ıstakasını bilardo topuna doğrulttu.

Hafif bir dokunuşla fildişi top zahmetsizce masadan aşağı yuvarlandı, iki topun arasından geçerek hedefine ulaştı. Gülümsedi. Sesindeki öfkeyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Leonid'in yüzünden öfke, şaşkınlık ve hayret geçerken o da gazeteyi gördü. Bjorn'un bahsettiği piçin kim olduğuna dair hiçbir tahmine yer bırakmayan kirli, kışkırtıcı bir skandaldı bu.

"İtiraf etmeliyim ki yazma becerileri geliyor, bir sonraki bölüm için sabırsızlanıyorum." Bjorn dedi ki.

"Okuyucu kazanmak için bu tür ucuz taktiklerin bir şekilde yaptırıma tabi tutulması gerektiğini düşünüyorum." Leonid atışını sıraya koydu.

"Satın almalı mıyım?" Bjorn sordu.

Bardağını kaldırırken ıstakasını duvara dayadı, ölçülü bir yudum alırken buzun sesi kristale çarptı.

"Benim sayemde gelirleri arttı, bu kârdan benim de pay almamın adil olacağını düşünüyorum." Bjorn söyledi.

"Bjorn." Leonid azarlayıcı bir ses tonuyla topların şakırtısını duyduğunu söyledi. "Senin sıran."

Deli herif. Leonid masadan uzaklaşırken mırıldandı. Oyun bugün onun lehine gitmiyordu. Leonid oyunda her zamanki becerisinin yarısını bile gösteremiyordu. Normalde Bjorn'u biraz terletebilirdi.

Dikkati dağılmıştı. Annesinin Bjorn'un Erna Hardy'yle evlenmesine izin vermesi kesinlikle şok edici bir haberdi ve Bjorn gülümseyerek ve kahkahalar atarak yanına geldiğinde Leonid'e birkaç kare bilardo oynamak isteyip istemediğini sordu.

Leonid kabul etti. Gladys'ten boşanmaya karar verdiğinde de benzer bir şey yapmıştı ama o zaman çok daha az gülümseme ve çok daha fazla şiddet tehdidi vardı. Leonid o gün de bugün olduğu kadar iyi oynamıştı.

Gün boyunca oynamışlar ve akşam güneş batarken yan yana oturup balkondaki manzarayı seyrederek bitirmişlerdi. Baharın sonlarıydı ve çiçekler tamamen açmıştı.

"Gerçekten evlenecek misin?" Leonid masadan uzaklaşarak, "Gerçekten evlenecek misin?" dedi.

"Delirdin mi sen?" Bjorn öyle dedi.

Bjorn muzipçe kıkırdadı ama Leonid'in yüz ifadesi değişmedi. İkiz kardeşi, sadece görünüşte ikizdi, zihni çok daha karmaşık ve hafifti. Küçüklüklerinden beri böyleydi.

İkisi için de sürpriz olmayan bir şekilde Bjorn kazandı. İkiz kardeşler masaya oturdular. bilardo masasına oturdular ve içkilerini bitirirken pencereden güneşin batışını izlediler.

Ertesi sabah, Bjorn sürekli akan sıcak suyun altında dururken, babasının aniden üzerine bıraktığı haber sayesinde verdiği sözü hatırladı. Bu skandala bir son vermeye ve onun varlığını hayatından silmeye kararlı olan Bjorn, giyinir giyinmez aceleyle kasaba evine gitti.

Oraya vardığında Erna'nın çoktan gitmiş olduğunu gördü. Yine de, satın almak için uğrarsa diye, onu bekleyen bir mektubu vardı. Çok resmi bir şeydi ve ne kadar minnettar olduğunun ötesinde pek bir şey söylemiyordu ama borç paraya ihtiyacı yoktu.

Mektuptaki tavır en hafif deyimiyse biraz rahatsız ediciydi ama Bjorn bunu görmezden gelmeye karar verdi. Parayı şahsen teslim etmek ya da kadını aramak için hiçbir nedeni yoktu. Aslında Erna Hardy gittiği için rahatlamış hissediyordu. En azından baş ağrıları nihayet dinecekti.

"Erna Hardy ile evlenmene izin vermeye karar verdim."

Babasının sözleri bilinçaltında çınladı, ne kadar saçma olsalar da onu sersemlettiler ve duvara yaslandı. Artık gitmişti, şehrin karmaşasından uzakta, taşradaki h      hayatına geri d  nm     .   ok uzun s  rmeyecek ve hayatı normale d  necekti.

"Bjorn, umarım Gladys'in sana ya  attığı t  m acıları silecek iyi bir kadın, iyi bir kız bulursun." Leonid'in d  nk   sesi geldi onu. *"İ  te bu y  zden Bayan Hardy'den ho  lanmıyorum, annemle babamın ne d     nd     n   bilmiyorum ama ciddiylim."*

"Sarho   musunuz majesteleri?" Bjorn bilardo masasının etrafında sendeleyerek dolanırken sordu ama Leonid geri adım atacak gibi g  r  nm  yordu.

Bjorn saraya d  nd     nde Bayan Fitz'i g  rd     ne    kretti ama y  z  nde endi  seli bir ifade vardı.

"Ekselansları, ben Bayan Hardy..." Ba  ladı ve sonra durdu, do  ru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

"Ne oldu, s  yleyin bana Bayan Fitz." Bjorn so  ukkanlılıkla konu  tu. Zihninden   oktan silip attığı kadından s  z edilince endi  şelenmeye ba  lamı  tı.

"Bayan Hardy Kraliyet Schuber Hastanesi'nde."

"Hastane mi?" Bjorn tersledi.

"Evet, kendisi iyi, Barones Baden'di, hastanede bayıldı. Polis karakoluna götürüldü. Bayan Hardy şu anda orada, Barones'le ilgileniyor."

Bjorn'un yüreğini bir rahatlama duygusu kapladı, Erna'nın yaralanmamış olması rahatlatmıştı.
Erna'nın hâlâ şehirde olması rahatlatmıştı.

.-.-.✧.-.-.

"Yozlaşmışsın, düşmüşsün..."

Yatağının yanındaki sandalyede oturan soluk tenli çocuğu gördüğünde Barones'in torununa söyleyebildiği tek şey buydu. Başının yan tarafına masaj yaparken kemikli eli titriyordu.

"Lütfen büyükanne, kendini heyecanlandırma." Erna ayağa kalktı ve Barones'i kontrol ederek gerçek nazik ve şefkatli doğasını gösterdi.

"Neden burada olduğumu bilmek ister misin?" Erna'ya sert ve çürütücü bir bakış attı. Bu bakış Erna'ya genç kıza artık inanmadığını söylüyordu ama ne olursa olsun Erna onun başucunda nöbet tutmaya devam edecekti.

"Şehirde bu çok yaygın büyükanne, insanlar dedikodu yapmayı ve söylentiler yaymayı seviyor. Trend bu." Erna tekrar yerine oturdu.

"Trend mi? Trend mi, aman Tanrım Erna, bu şehir seni bozmuş." diye bağırdı Barones.

Erna birkaç kez Barones'e söylentilerin yalan olduğunu ve bir çocuğun bile kanmayacağı korkunç yalanlar olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Olay Büyük Dük ile olan ilişkisi, insanların üzerine gittiği ve çok ileri götürdüğü bir yanlış anlamaydı. Grandük'le sürekli karşılaşması ve Grandük'ün hiç de nazik olmayan bir şekilde davranması da yardımcı olmuyordu.

Barones sadece çocuğunu buraya göndermemesi gerektiğinden yakındı. Bir adamın evinde kalmak, kötü insanlarla takılmak,

dedikodu trendleri ve Şimdi de zehirli bir prens. Şehir Erna'yı yozlaştıran kötü bir yerdi.

"Dinlenmem gerek." Barones yorgun bir sesle fısıldadı ve başını salladı.

Günlerdir kayıp olduğu düşünölen Erna'nın bu şekilde ortaya çıkması bir mucizeydi. Barones en kötüsünü düşünmüştü, özellikle de söylentileri ve dedikoduları duyduktan sonra gazete mi? Yaşlı bir kadını erkenden mezara koymaya yeterdi ve neredeyse koyuyordu da. Ama yine de Erna her zamanki gibi ortaya çıktı ve iyiydi.

"Evet, büyükanne." Erna dedi ki. "Şimdi dinlen, seni yemek saatinde uyandıracağım."

Erna ayağa kalktı ve hastane odasından çıktı, ancak Bayan Greve onun yerini aldı. Erna koridordan aşağıya, hastanenin ön tarafındaki avluya bakan pencereye gitti. Kendini tutuyordu.

Pencere camındaki yansımasını gördü ve arkasından bakan genç kızı tanıyamadı. Berbat gözler, sanki günlerdir uyumamış ve tüm morlukları ve yara izlerini gizlemek için makyajla boğulmuş gibi.

❖Ön ve Arka❖

.-.-.❖.-.-.

Erna pencere çerçevesine yaslandı. Yorgundu, tüm vücudu yorgundu. Avuçlarının içlerini yanan, ıslak gözlerine bastırdı ve orada yaşayan hüznü uzaklaştırmaya çalıştı.

Doktor ona büyükannesinin bol bol yatak istirahatine ve sabit kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Erna büyükannesine bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Erna bu tür ciddi meseleleri ele alma konusunda hâlâ oldukça toydu. Ona henüz söylememeye karar verdi, kendisine saf torunuymuş gibi bakmaya devam etmesine izin verdi.

Büyükbabasını düşündü. Kalp krizi geçirerek ölmüş ve çalışma odasında yerde yatarken bulunmuştu. Erna, büyükannesinin çalışma odasında yerde bulunmasının ardından hastaneye kaldırıldığı haberini aldığı anda, olabildiğince hızlı bir şekilde hastaneye koştu. Oraya vardığında, Zorlukla nefes alıyordu, göğsü ağır ve sıcak hissediyordu.

Büyükannesinin huzur içinde uyuyor görüldüğü odaya girdi. Bu olay Erna'nın kalbini kırdı ve elinde olmadan büyükbabasını düşündü. Hatırası onu boğuyordu ve bu haberle daha da kötüleşti. Kalbi zayıf olduğu için bayılmıştı.

Eğer şehrin ortasında olmasalardı ya da büyükannenin kalbi biraz daha zayıf olsaydı, bunu başaramazdı. Erna birden kendini çok yalnız hissetti ve gözyaşlarına boğuldu.

Avuçlarını tekrar gözlerine bastırdı ve gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Artık kendine acımanın bir faydası yoktu, güçlü olmak zorundaydı.

Kendini büyükannesinin iyileşmesini düşünmeye zorluyordu, seyahat edebilecek ve sonra birlikte Buford'a dönebilecek kadar. Şehirden uzaklaşmaları gerekiyordu ve Pavel'in ona verdiği parayla güzel, huzurlu bir yer kiralayabilirdi. Yeni bir başlangıç yapabileceği bir yer.

"Mutlak istikrar." Doktor, Erna'nın anladığından emin olarak konuştu.

Sesi onu tekrar odaya getirdi ve penceredeki yansımasına baktı. Hayatta, bu yerde mutlak istikrar var olabilir miydi? Ömür boyu hatıralarla dolu bir aile konağından ayrılmakla gelebilir miydi?

"Evet, anlıyorum." Erna kekeledi.

"Güzel." Doktor bunu söyledi ve Erna'yı büyükannesiyile yalnız bıraktı.

Büyükannesini Buford'a taşımak kesinlikle büyük bir karmaşa olacaktır ama başka ne yapılabilir ki? Malikaneyi korumanın artık bir yolu yoktur. Thomas Baden'ın teklifini kabul etmeli miydi?

Bunun en kolay yol olacağını düşünürken daha da perişan olmuştu. En iyi çabaları kararlı hale geliyor ve en uygun koşullardan daha azını kabul ediyordu.

Erna akşama kadar pencerenin önünde bir heykel gibi durdu. Öğleden beri ziyaretçilerle dolu olan odanın dışındaki koridor sessizleşmişti. Kendisine bakan yansımasını ve gözyaşlarının makyajında yarattığı dağınıklığı net bir şekilde görebiliyordu.

Düzeltmeye çalıştı ama hiçbir zaman Lisa'nın yapabildiği kadar iyi olmadı, ama en azından düzgün görünüyordu. Hayatının sahte bir ifadesi gibi hissediyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hiçbir zaman istediği gibi çıkmıyordu ve altından tam bir karmaşa çıkıyordu.

Erna yavaş bir nefes verdi ve makyajını silme isteğini bastırdı. Bir gülümseme takındı, istediği hayatı yansıtan bir maske. Hâlâ

Tüm bu boğucu dramdan sonra bile onu olabildiğince sevmek istiyordu. Her ne kadar utanmış ve üzülmüş olsa da yüzündeki gülümsemeyi korudu.

.-:.-.✧.-:.-.

Erna, Erna, Erna.

Tüm yaz boyunca herkesin bahsettiği tek isim Erna gibi görünüyordu. Burada, orada ve her yerde insanların konuştuğu tek şey Erna'ydı. En mütevazı balo salonlarında ve en alçak puro salonlarında. Bu çılgınlıktı.

Bu isim Bjorn'un kulaklarında çınlayan bir çınlama gibiydi. Bu sıkıntıyı zihninden silmeye çalışırken gözlerini kapattı. Kartonun sonuna yaklaşmış, soğumaya başlamıştı; şafak sökmek üzere olduğu için bu anlamlıydı.

Bjorn çenesini yumruğuna dayadı ve odanın uzak ucundaki perdelerin arasından sızan ince ışık huzmesine baktı.

Erna.

Kadının adı geçer geçmez Bjorn şakaklarında bir baş ağrısının baskısını hissetti. Gözlerini açtığı anda, sessiz garson önündeki masaya bir fincan çay koymuştu. Siyah çorba acıydı ve kafasını biraz olsun toparlamasına yardımcı oldu.

Erna.

Aynı zamanda kadının adını da zihninde temizledi. Kadının hasta büyükannesinin yanında olmak için aceleyle hastaneye gittiği haberini aldı. Ayrıca hastane masraflarını ödeyenin Pavel Lore olduğuna dair söylentiler de duymuştu. Bu ikisi kesinlikle geceleri oyun oynuyorlardı.

Bjorn bir kadının kendisine söylediklerini düşünürken kıkırdadı.

"Biz uzun zamandır aile dostuyuz." Kadın öyle demişti.

Pek olası değil. Dünyada aile dostları için bu kadar para harcayacak bir aptal yoktur. Aile, arkadaş, sevgili, her neyse, Bjorn artık umursamamaya çalışıyordu. O kadına ihtiyacı olan parayı verecek ve bu oyunu bitirecekti. Eğer babasının emirleri ve saçma skandal olmasaydı bunu daha önce de yapardı.

Sıra Bjorn'a geldi ve sabırsız bir öfkeyle oyunu bitirecek kartı oynadı. Diğer oyuncular beklenen yenilgi karşısında inlediler ve mağlubiyete boyun eğdiler.

Bjorn zaferini ilan etmedi. Sandalyesinde arkasına yaslandı, sıcak konforuna gömüldü ve gözlerini kapadı. Kaybedenlerin odayı terk etme telaşı sadece bir an sürdü ve sabahın bu erken saatinde oyun odasında başka pek kimse yoktu.

"Hey Bjorn," dedi Peter, herkes gittikten sonra. "Yani... Bayan Hardy.... kötü bir kız değil."

"Ne olmuş yani?" Bjorn tersledi.

Bjorn kaşlarını çatarak gözlerini açtığı anda ve karanlık bir niyetle ona baktığında Peter irkildi. Peter durakladı, prensi gücendirme riskini almak istemiyordu ama Erna Hardy'ye olan borcu hemen herkes tarafından bilinmeyecek kadar büyüktü.

Bjorn ve Gladys'in sadık bir destekçisi olan Peter'ın annesi, büyükannesi, kız kardeşi ve hatta Peter'ın küçük yeğeni bile Erna Hardy ve ailesi hakkında acımasız söylentiler yaymaya başladı. Neredeyse bir gecede insanlar Erna Hardy adındaki bu yeni, yükselen kötülükle savaşmak için ayaklandı. Çocuklar da aynı şekildeydi. Bjorn'la yüzleşmeye cesaret edemeyenler bunun yerine bastırdıkları düşmanlıklarını zavallı kadından çıkardılar.

Peter, Bjorn'un ondan nefret etmediğini ya da hakkında kötü konuşmadığını öğrenince çok sevindi; büyük bir rahatlama hissetti; aksi takdirde Erna'nın tarafında yer alarak çok zor bir durumda kalacaktı

Peter cesaretini toplayarak, "Pekala," diye devam etti. "İnsanların sözlerini çok ciddiye almayın. Tüm söyleyeceğim buydu. Bu gidişle içinden çıkamayacağın bir duruma düşeceksin. Ben ve diğer çocuklar senin için üzülmüyoruz." Peter bu garip konuşmayı dostça bir gülümsemeye geçiştirmeye çalıştı.

Bjorn tavana baktı, tek kelime etmedi ya da Peter'ın söylediklerini kabul etmedi bile. Tüm bu yorumlardan bıkmaya başlamıştı ve Erna Hardy söz konusu olduğunda insanlar ona sorular yağdırıyordu. Sakin ol, sakin ol, derdi hep kendine, ama Peter farklıydı.

Erna Hardy söz konusu olduğunda herkes Louise'le aynı isteklere sahipmiş gibi görünüyordu. Bu da o kadını savunmaktan vazgeçmek ve hepimizin istediği mutlu sona ulaşmak anlamına geliyordu.

Herkes onun işlerine karışmak için bahaneler uyduruyordu. Prense karşı sahte bir ilgi ve şefkat gösterisinde bulunuyorlardı ama aslında tek istedikleri bir sonraki toplantıda paylaşacakları ilginç bir dedikodu külçesi elde etmek ve statülerini yükseltmekti. Bjorn bundan sıkılmaya başlamıştı.

Bjorn iskambil masasına ve kazandığı fişlerden kendi payına düşene baktı. Açık duran kartlarda vezirler, papazlar ve atlar vardı. Gladys, Louise ve Erna gibi görünmeye karar verdiler. Gözlerini kırıştırdı ve kayboldular.

Erna ortadan kaybolrsa bile, yine de bu durumla baş başa kalacaktı, ama başka bir kadına kısa bir bakış atsa bile, dram başka bir kadına yönelik olacaktı. Görebildiği tek çıkış yolu ya evlenmek ya da ölmekti.

Erna Hardy ile evlenmesini emrettiğinde babasının kalbi bu kadar soğuk ve hesaplı mıydı? Aşksız evlilik, aşksız boşanma. Her şey politikaydı ve aşkın politikada yeri yoktu.

Bjorn böyle düşünmüyordu. O daha basit bir şeye inanırdı. Net bir benlik duygusu ve sayılar. Ya iyiydi ya da kötü. Hayatı küçük ve kullanışlı bir yalana sığdırarak kendini kandırmak istemiyordu. Ne Gladys için, ne de herhangi bir kadın için ve Erna Hardy de bir istisna değildi.

Tıpkı daha önce aşksız evlenip aşksız boşandığı gibi. Eğer yararları iyi ve olumsuzluklardan fazlaysa, Erna'yla evlenmemesi için hiçbir neden yoktu.

Peki ya Erna Hardy?

Güzel bir kadındı, bu tartışmaya açık değildi ve onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Eski, yırtık pırtık bir kitap gibiydi, hiçbir fayda sağlama umudu olmayan eksikliklerle doluydu. Büyük Düşes'in pozisyonu doldurulursa, en azından artık Gladys hakkında bir şey duymak zorunda kalmayacaktı. Ve Rolün önemi Walter Hardy'nin moralini bozmaya yetmişti.

Bjorn daireler çizdiğini fark edince başını iki yana salladı ve Birinci kare. İç geçirerek poker masasına uzandı ve bir fiş kaptı. İskambil masası, her şeyin başladığı yer olduğu için bu kargaşayı çözmek için uygun bir yerdi. Bu tuhaf durumun artan baskısı altında tahammülü giderek azalıyordu.

Ön ve arka. Baş ya da Kuyruk.

Çipi havaya fırlatmadan önce olası tüm sonuçları tarttı. Çipi eline geri alması uzun sürmedi. Bjorn parmaklarını yavaşça birbirinden ayırdı ve bir resmin belirdiğini gördü.

Kafa.

"Ne yapıyorsunuz, majesteleri?" Peter oyun odasının dingin sessizliğini bozarak sordu. Bjorn, Peter'ın düşüncelere daldığı süre boyunca kendisine bakmayı bırakmadığını fark etti.

"Düzenliyorum ve temizliyorum." Bjorn öyle dedi. Ayağa kalktı ve ceketini aldı.

"Yardımcı olabileceğim herhangi bir şey." Peter, Prens'in yeni bulduğu enerjinin onu teşvik ettiğini hissettiğini söyledi.

"Evet, fişlerimi toplar mısın? Şehre gitmem gerekiyor."

❖ Sessizce, Güzelce ve Zararsızca ❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

Erna nereye giderse gitsin dedikodu fısıltılarından kaçamıyordu. Bir geminin dümeni gibi peşinden geliyorlardı.

Erna burada, hastanede bile insanların kendi aralarında konuştuklarını duyuyordu. Önce koridorun sonundaki küçük gruplarında hemşireler konuşuyordu. Sonra sanki insanlar kapının önünde dikilmiş, okul çocukları gibi içeri bakıyorlardı.

"Gerçekten o mu?" Kadınlar ellerinin arkasından ona yan gözle bakıyorlardı.

"Biliyorum, prens kör mü?" Hemşireler panolarıyla konuşuyormuş gibi yapıyordu.

İnsanlar onun, Prens'in kalbi için güzel Prenses Gladys'i yenen Erna Hardy olduğuna inanamıyordu. Sade pamuklu elbiseleri ve pejmürde makyajıyla ne kadar pejmürde görüldüğüne dair yorumlar yapıyorlardı.

"O asil bir aileden gelen asil bir hanımefendi değil mi? Neden böyle görünüyor?
Bu Erna Hardy olamaz."

Daha da kötüsü, Barones Baden'in bu söylentileri kendisiyle ilgilenen doktor ve hemşirelerden duymasıydı. Ne zaman onu ya da ilaçlarını kontrol etmeye gelseler, uyuduğunu düşünerek onun üzerinden konuşuyorlardı.

"Hepsi benim hatam," dedi usulca. "Gitmene izin vermemeliydim. Evi korumak için senin geleceğini mahvettim ve şimdi gidip büyükbaban ve Annette'le yüzleşmek zorundayım." Barones kendini suçlarken, yorgun mavi gözleri yaşlarla doldu ve tam bir rahatsızlıktan kurtulmuşken, bir diğeri yaşlı kadını ele geçirmekle tehdit etti. Erna bunu şimdiden görebiliyordu. Barones her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Kırıksıklıkları Erna'nın gözleri önünde derinleşti.

"Öyle deme büyükanne, prens ve benim birbirimizle hiçbir ilgimiz yok." Erna öyle dedi. Prensi ikna etmek için bir şeyler söyleyebilmeyi diledi. Barones'i rahatlatmak için bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını söyledi. Çoğu kişi Erna'nın düşmüş bir kadın olduğuna çoktan ikna olmuştu ama en azından bu küçük nokta Büyükannesi için temizlemeye çalışabilir.

Barones, "Bana gerçekten de tüm bu yaygaranın boşuna olduğunu mu söyleyeceksin?" dedi.

"Büyükanne, lütfen, sen de çok iyi biliyorsun ki insanlar hakkında hiçbir şey bilmedikleri konularda istedikleri hikâyeleri uydururlar." dedi Erna.

"Öyle bile olsa," dedi Barones üzgün gözlerle Erna'ya bakarak. "Onunla evlenip itibarını bu şekilde nasıl zedeleyebilirsin?"

"Evlenmiyoruz, yani her şey yoluna girecek ve insanlar bunu görecek." Erna neşeli bir gülümseme verdi. "Biraz daha dayan. Yarın hastaneden çıkacaksın ve sonra Buford'a geri dönebiliriz. Orada birlikte mutlu bir şekilde yaşayabiliriz. Buradaki her şey sadece kötü bir anı olarak kalacak."

"Erna, benim küçük Erna'm, sonsuza kadar senin yanında olamam. Yakında büyükbabanın yanında olacağım." Gözlerindeki yaşlar derinleşti.

"Böyle söyleme," dedi Erna ve yaşlı kadının elini tuttu. İnce ve kâğıt gibiydi ve damarlarını hissedebiliyordu.

"Erna, lütfen, yaşlanmanın acı gerçeği bu. Benim hatırım için kendini tutmalısın, dışarı çıkmalı ve kendi aileni kurmalısın. Seni sevecek ve koruyacak türden bir aile. Baban gibi değil."

"Büyükanne."

"Benim yüzümden evliliğini mahvetmekle tehdit ederken benden ne yapmamı bekliyorsun? Elimden gelse seni üzmele tehdit eden her şeyi cehennem ateşine atardım." Barones Erna'dan uzaklaştı ve kapıya doğru bağırdı. "Tüm bu iğrenç, kötü huylu ve ağzı bozuk dedikodu tacirleri de dahil." Yumuşak ve eşit bir ses tonuyla Erna'ya döndü.

"O korkunç prens, baban, Walter Hardy ve eğer benim yüzümden şansını mahvedersen ben."

Kapı sertçe vurulduğunda Erna aniden ayağa kalktı.

* . - . ✨ . - . *

Bjorn kapıyı çaldıktan sonra yanıt beklemeden odaya daldı. Müdürün yüzündeki şaşkınlık çabucak kayboldu ve yerini hızlı bir duygusal çeşitlilik gösterisine bıraktı. Birinin ofisine girme cüretini göstermesine hemen sinirlendi, karşısında duranın kim olduğunu anladığında şok geçirdi, durumu anlamaya çalıştığında şaşkınlık yaşadı ve son olarak da uygun görgü kurallarını hatırlamaya çalıştığında sadece kabızlık olarak tanımlanabilecek bir şey yaşadı. Bjorn ona fırsat vermedi.

"Barones Baden hangi odada kalıyor?"

Bjorn talepkâr ya da kibar ve kararlı olmaktan başka bir şey yapmıyordu. Odaya girişindeki dramatik tavırla büyük bir tezat oluşturunuyordu. Tüm sahne boyunca bir zarafet havasını korudu.

"Ee, Barones Baden?" Müdür kekeledi.

İsmi biliyordu, tabii ki biliyordu, gizlilik açısından arka taraftaki kral dairelerinden birindeydi ama o anda beyni duruma ayak uydurmaya çalışırken masasının üzerindeki kâğıtlarla boğuşarak oda numarasını aradı.

"Evet, 15 numaralı odada."

"Harika, hadi gidelim." Bjorn gitmek için döndü. Müdürün masasında bir şey fark edince durakladı. "Bunu ödünç alabilir miyim?" Dedi ve masanın köşesinde duran vazodan küçük kırmızı bir gülü özenle aldı. Güller söz konusu olduğunda, kırmızının daha koyu bir tonu daha olumsuz bir anlam ifade eder.

Sarhoş mu bu adam? Müdür yolu gösterirken düşündü.

Prensin her zamanki davranışları ve öğleden sonra oldukça geç bir saat olduğu düşünüldüğünde, bu mantıksız bir öngörü değildi.

Müdür, prensi koridorlar boyunca hızlı adımlarla yürüttü. Doktorlar ve hemşireler koridorlarda sıralanmış, hasta dosyaları ve çizelgeleri üzerinde konuşuyorlardı.

ne yapıyorlarsa bıraktılar ve prens için bir kenara çekildiler. Müdür dedikoduları çoktan duymuştu, dinlenme odasının arka tarafında sorular mırıldanılıyordu. Müdürün prensle ne işi vardı?

Yönetmen kraliyet ziyareti konusunda heveslendi ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle izleyenlerin gözlerine baktı. Barones'in odasına vardıklarında, Müdür prens için kapıyı açtı, prens yanından hızla geçip gitti ve adama ikinci kez bile bakmadan kapıyı arkasından kapattı.

Müdür arkasını döndü ve koridorun sonundaki birkaç hemşirenin kıkırdadığını duyunca yanaklarındaki ısının yükseldiğini hissetti. Yükselen öfkesi için bir hedefi vardı.

"Prens..." Erna söyledi. İstemsizce bir adım geri çekildi ve gözlerini hızla kırptırdı, sanki bunu yapmak önündeki manzarayı yok edecekmiş gibi. Burada olmaması gerekiyordu ve burada olmak için hiçbir nedeni yoktu, öyleyse neden buradaydı?

Barones odaya kimin girdiğini fark etti ve düzgünce doğrulmaya çalıştı. Bjorn onu hareket etmekten vazgeçirmek için elinden geleni yaptı ve eğildi.

"Barones, lütfen benim yüzümden kendinizi yormayın. Sizi görmeye geç geldim, bu yüzden özür dilemeliyim, özür dilerim." Bjorn söyledi. Sesi, hastane odasının sessiz sakinliğini bozmaya cesaret edemeyen yumuşak bir notaydı. Kapıya yakın bir köşede oturan Bayan Greve sonunda bir nefes verdi.

Erna, Bjorn'un gerçekten orada olup olmadığını kontrol etmek için onunla arasındaki mesafenin geri kalanını kapattı. Neden buradaydı, gerçekten de sadece Bjorn'u görmek için mi buradaydı?

Barones mi? Eğer durum buysa zamanlama çok uygundu. Bir hüznün yumağı boğazına kadar yükseldi. Adamın büyükannesinin önünde kalbini çığnemeye gelmediğini umuyordu.

Bu kabul edilemezdi. Burada olmamalı ve büyükannesiyle ilgili son anıları olabilecek bir şeyi lekelememeliydi. Onu ve yardımlarını takdir etse de bu kabul edilemezdi.

"Ben de sizden özür dilerim Bayan Hardy." Bjorn öyle dedi. Erna'ya baktı ve Erna onun gözlerindeki pişmanlığı görebiliyordu.

Bu gerçek miydi? Özür beklenmedik bir şeydi.

Git. Ona bir şey söylemek istedi ama bu düşüncayı yuttu. "Özür dilerim." Erna'nın yüzündeki endişeyi okuyarak tekrar söyledi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, geç oldu, sizi beklettiğim için özür dilerim." Bjorn elinden gelen en çekici gülümsemeyi takındı.

Erna anlamamıştı. Başını kaldırıp prene baktı ve onun gülümsediğini gördü ama gözleri sakindi. Onu düşünürken derin ve sakindiler.

Prensi anlamaya çalışırken geri çekildi ve omuzlarını sarkıttı. Tam o sırada prens elini onun önüne uzattı ve elinde bir gül tuttuğunu gösterdi. Ona uzattı.

Bjorn, Erna'nın sanki şüphe içindeymiş gibi güle kaşlarını çatıldığını fark edince daha yumuşak bir gülümsemeyi denedi. Bir ihtiyacı için aşağı indi ve kadının doğrudan gözlerinin içine baktı. Gözleri üzgün, endişeli ve kesinlikle ihtiyatlıydı.

"Bayan Hardy."

Zihni hızla akarken Bjorn'un sesi Erna'ya uzak geliyordu.

Yakında evlenecek miydi?

Bjorn bu soruyu kendine yüzüncü kez sordu, aşağıya bakarak küçük gümüş parayı parmaklarının arasında çeviriyordu. Böyle bir konuda bu şekilde karar vermek uygun olur muydu?

Evlilikten kazanacağı bir şey yoktu. Kız bir aileden geliyordu. Mütevazı bir aile, mütevazı payından daha fazla karmaşıklığa sahip. Walter Hardy. Kraliyet ailesi ve genel olarak toplum, bu küçük sorunu asla kabul etmezdi. Büyük Düşes rolünü oynamanın zor olacağı anlamına gelebilirdi.

O kadar da büyük bir mesele değildi. Faydası olmayabilirdi ama en azından daha fazla zarar veremezdi. Gladys gibi, belki de tatlı, masum gülümsemesinin ardında hâlâ onun için bir diken tutuyordu. Ama bu zayıf kadının dikenleri onu incitecek kadar güçlü değildi.

Bjorn'un tek istediği Erna'nın kendi elleriyle yaptığı bir çiçek korsajı gibi yaşamasıydı.

Sessizce,

güzelce,

ve zararsız bir şekilde.

Bahsi düşündü. Bahsi kaybetmek ve kazığı almak kolay bir seçenek olabilirdi. O zaman kendisi için yaratılan bu karmaşadan kurtulacaktı ama bu sadece babasının nefesini ensesinde hissetmesine yol açacaktı.

Bjorn parayı çevirdi ve havada süzülüşünü, uçtan uca yuvarlanışını izledi.

"Başım var, Kuyruğum yok." Nefesinin altında mırıldandı.

"Erna Hardy, benimle evlenir misin?" Bjorn çiçeği Erna'ya uzattı.

Erna gözlerini kapadı ve sanki önünde beliren tuhaf gerçekliği silmeye çalışıyormuş gibi gözlerini sıkıca yumdu. Gözlerini tekrar açtığında, Bjorn hâlâ önündeydi ve tek dizinin üzerine çökmüştü.

Gerçekten bana evlenme mi teklif ediyor, prens?

Bunun tam önünde olması, oyunu daha gerçek kılmıyordu. Gerçeklik algısı kaybolmuş ve oda genişlemiş gibiydi. Kendini, duygulanmış gibi görünen Büyükannesine bakarken buldu. Tekrar prene baktığında oda tekrar genişledi.

Bunu nasıl yapabiliyorsun? Erna düşündü. Beni sevmiyorsun, hiçbir şeyi olmayan bir kadını.

Erna zihnindeki ruh halinin kızgınlığa dönüştüğünü hissedebiliyordu, Bjorn'a hastaneye habersiz geldiği için kızgındı. Bjorn'un ona bakıp bir cevap beklerken takındığı gülümsemeye içerliyordu.

Erna bundan kurtulmak, kaçabildiği kadar uzağa kaçmak ve önünde gelişen karmaşayı unutmak istiyordu. Titreyen eliyle ona doğru uzandı. Gülü itecek ve onu reddedecekti ama parmak uçları narin yapraklara dokunduğunda tereddüt etti.

Özür dilerim ~ demişti.

Özür çok küstahçaydı ama yine de buna sevindi. Adamın bunu gerçekten kastettiğinden şüpheliydi ama yine de geç de olsa geldiği için minnettardı.

Ondan en çok nefret etmek istediği anda, kendini evlilik teklifinin gülünü tutarken bulmuştu. Oda tekrar genişledi.

Erna bayıldı.

Bjorn onu yakalamakta gecikmedi ve Barones Baden hemen bir doktor çağırdı. Doktor aynı saniye içinde kapıdan içeri girdi. Koridorda birkaç doktor ve hemşire toplanmıştı.

Prens Bjorn'un Leydi Erna Hardy'ye evlenme teklif ettiği söylentisi kısa sürede tüm Şehre yayılmıştı. Düşüncesizce yapılan bağlılık ve aşk eylemleri ile bayılan mutlu bir Leydi'ye dair abartılı hikâyeler puro salonlarını, cin barlarını, sigara odalarını ve kütüphaneleri doldurmuştu.

Lechen'in aşk hikâyesi, kötü adamın kazandığı oldukça trajik bir sonla aniden sona erdi.

❖ Bir Şeyler Yanlış Gitti❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Lütfen babanı affet, Erna."

Brenda Hardy bir süredir ağlıyordu. O kadar ki, uzanıp titreyen dudaklarına götürdüğü çay bardağı soğumuştı.

"O zamanlar işler kötüydü, köşeye sıkışmıştım." Brenda söyledi. Yutkunmaya çalıştı ama çaya rağmen ağzı kurumuştı. Erna'ya düz ve yumuşak bir ifadeyle baktı, bu da Erna'yı daha da germekten başka bir işe yaramadı.

"Bunun senin için üzücü olduğunu anlıyorum, ama anlamalısın..."

"Çayınız soğumuş." Erna, Brenda'nın sözünü kesti.

İki kadın sessizce otururken bir hizmetçi öne çıktı ve çayı temizledi. Ardından iki yeni fincan doldurdu ve görev yerine çekildi.

"Özür dilerim, kabalık ettim, lütfen devam edin." dedi Erna. Dumanı tüten fincanlara bakmaktan başını kaldırdı ve bir kez daha Brenda Hardy ile yüzleşti. Erna sadece kibar olmaya çalışıyordu ama daha fazlasını duymak istemediği açıktı.

Brenda yine de dilini ısırdı, yarıda kesilen konuşmaya devam etmeye cesaret edemedi. Erna prensle evlendirilecekti, Prens Schuber olacaktı ve Erna'ya eskisi gibi davranamayacaktı. Erna şehrin en gözde kadını olacaktı. Brenda onu hâlâ cezalandırıldıktan sonra evden kaçan yaramaz küçük kız olarak görüyordu. İşte şimdi, evine bir prenses olarak dönüyordu.

Brenda evlilik söylentilerini ilk duyduğunda gülmekten kendini alamamıştı. Erna'nın böyle bir ilişkiye girmesine izin vermesine imkân yoktu.

Zehirli Mantar Prensi. Evlilik işini mahvettikten, hayatını yangın yerine çevirdikten ve iflasın eşiğinden döndükten sonra bile.

Bir de kral vardı, Brenda onun böyle bir şeyin gerçekleşmesine izin vermeyeceğinden emindi ama tam tersi oldu. Kral tüm gelenekleri çiğneyerek töreni Sonbahar'ın sonuna ayarladı ama kimse itiraz etmedi.

Bu evlilik çok saçmaydı ama yine de devam etti. Evlilik teklifi duyulduktan sonra Erna ve Barones Baden, kralın şehirdeki evine taşındı ve Barones hazırlıklara başladı.

Erna'nın anne ve babası olan Vikont çifti hazırlıkların tamamen dışında tutuldu. Resmi kraliyet ailesiyle rekabet büyüdü ve bunu takip eden kırgınlık ve saygısızlıktan kaçınmanın bir yolu yoktu. Buna katlanıldı Çünkü Hardy ailesi bu çabayla iflastan kurtulabilir ve bir hafta içinde Hardy ailesi kraliyet ailesinin dünürü olur.

"Anlamalısın," diye devam etti Brenda. "Düğünden önce babanla barışmalısın. İkiniz bu yolda birlikte yürümek zorundasınız ve bunu olması gerekenden daha garip bir hale getirmek istemezsiniz. Birlikte akşam yemeği yemelisiniz." Brenda çayının üstünden Erna'ya bakarak şöyle dedi.

"Kesin bir yanıt verebileceğimi sanmıyorum hanımefendi." Erna söyledi. "Programımı kontrol etmem gerekecek,"

Erna'nın elleri titredi. Bunu belli etmemek için ellerini birbirine kenetledi. Sesini sert ve sakın tutmayı başardı. Brenda hayal kırıklığıyla Erna'ya baktı ama şimdilik bir şey yapamadı. O inatçı bir ihtiyardı ve bu noktayı kolay kolay kavrayamayacaktı.

Erna o akşam Vikontes'i uğurladığında bile Brenda Erna'ya zaman ayırması gerektiğini hatırlattı. Erna kadının sert bakışları altında üşüdüğünü hissetti. Bu ona, dedikodular arasında kendisine sürekli tepeden bakan küçümseyici gözleri hatırlattı.

"Bunu söylemenin saygısızlık olduğunu biliyorum ama Vikontes'in hiç utanması yok." İkisi birlikte Vikontes'in arabasının gürültüyle aşağı inişini izlerken Lisa şöyle dedi araba yolunda. "Sana yaptıklarından sonra nasıl affetmeyi önerebilir?"

"Lisa." Erna söyledi. Kendini mahcup hissetti.

"Seni anlayabileceğimi sanmıyorum ama yine de seni sevmeye devam edeceğim." Lisa parlak bir coşkuyla konuştu.

Erna Lisa'ya baktı ve onun utangaç gülümsemesiyle içinin ısındığını hissetti. Lisa tanıştıkları gün Erna'yı hayatının sonuna kadar takip edeceğini ve seveceğini söylemişti. Bu Erna'nın kalbini gıdıkladı.

Artık Büyük Düşes olacağı için Lisa, Erna'nın önemsiz bir hizmetçi olduğu için kendisini unutacağını düşündü ama Erna hemen Lisa'yı almaya geldi. Her ne kadar baş belası olsa da, Erna onun yanında olmasından hoşlanıyordu, fırtınalı bir günde altın bir güneş ışıyordu.

"Benim yüzümden çok acı çektin." Erna Lisa'nın koluna dokunarak şöyle dedi. "Tüm bu sorunlar için özür dilerim."

Lisa uygunsuz olacağını bilse de kendini Erna'nın kollarına bıraktı ve gözlerinin dolduğunu hissetti. Erna hiçbir şey söylemedi ve sadece hizmetçiyi teselli etti.

Hayatımın sonuna kadar seni takip edeceğim, seni seveceğim ve seni koruyacağım.

Lisa yeniden alevlenen bir kararlılıkla Erna'nın peşinden gitti. İhmal edilmiş bir dağ köylüsünden bir leydinin özel hizmetçisine ve yakında da Büyük Düşes'in hizmetçisine dönüşecekti. Lisa'nın önünde büyük bir sorumluluk vardı.

"Hanımefendi, prens sizi görmeye gelmiyor."

Prens Bjorn'u hatırlayınca Lisa'nın tavrı sertleşti. Hardy ailesinin güçlü bir düşmanıydı. Leydi Hardy'yi kurtarmak için beyaz bir ata binen prensin ta kendisi. Geçmiş unutmak hakkında çok konuşuldu.

Ama Lisa bunu düşündükçe zehirli bir mantara benzediğini fark etti.

Evlilikleriyle tüm ülkenin altını üstüne getiriyorlardı. Birbirlerini çok seven bir çift gibi görünüyorlardı ama Lisa buluşmalarını çevreleyen utangaçlığı görebiliyordu. Lisa bu utangaçlığı anlayamıyordu.

Prince'in Erna'ya karşı tutumu. Hiç çiçek ya da mektup göndermemiştir. Bu normal değildi, onlar normal aşıklar değildi. Bir şeyler yanlıştı ve uzun bir iç tartışmadan sonra Lisa bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğu sonucuna vardı.

"Oh, yarın onu ziyaret edeceğim, sarayda öğle yemeği yiyeceğiz." Erna cevap verdi.

Sanki nişanlınızla iki hafta boyunca görüşmemeniz gayet normalmiş gibi rahatça gülümsedi.

"Prensi sana aşık edecek çok güzel bir elbise seçeceğim." Lisa söz verdi.

Zehirli mantar prensi aşık olacak, diye karar verdi Lisa. Erna güzeldi ama Lisa yaptığı çalışmalardan sonra Erna'nın karşı konulmaz olmasını sağlayacaktı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Seni korkunç şey." Leonard ilan etti.

Masanın üzerine düşmüş, masayı ve üzerindeki tüm içkileri yere dökmüştü. Bjorn sarhoş gözlerle çılgın adama baktı. Boş şişeler yere düşmüş yapraklar gibi yuvarlanıyor, duyarsız aptallar da aralara yayılıyor. Çirkinliğin renkli bir gösterisiydi bu.

Şimdiye kadar iki bekârlığa veda partisi ve prensin hayatını riske atacak kadar içki. Bu düşünce aklına gelmişti ama bardağında kalan konyağa bakarken Bjorn'un aklına gelmemişti. Geyik boynuzu kupasını başının üzerine kaldırdı, kalanları içti ve gecenin başarılı bir şekilde sona erdiğini ilan etti.

Bjorn kulüpten olaysız bir şekilde kaçmayı başardı. Leonard düştüğü yerde uyuyakalmış gibi görünüyordu, Bjorn geri çekilmek için bu fırsatı değerlendirmişti, Leonard başka türlü gitmesine izin vermezdi.

Baş sersemlemişti ve birden fazla kez kendini dengelemek için duvara yaslanmak zorunda kalmıştı. Sarhoşların arasında yuvarlanıp gitmek olmazdı.

Ağrıyan başına dokunmaya gittiğinde hâlâ geyik boynuzu kupasını taşıdığını fark etti. Bu, acı bir geçmişi hatırlatıyordu ama gençler Bjorn Dniester'in boynuzlarını kesmeye o kadar kararlıydılar ki yeni bir tane yapmışlar ve dün gece ilk bekârlığa veda partisinde ona hediye etmişlerdi.

Bu ikinci kupa olmasına rağmen hala derin bir anlam taşıyor ve ilkiyle aynı duyguları barındırıyordu. Bu çılgınlığa katılmasının tek nedeni, gençlerin onun için altın bir kupa sipariş etmiş olmasıydı.

"Gidersen kaybedersin. Kupa zaten Schuber Sarayı'ndan tahsil edilecek." Gülüştüler.

İçlerinden biri her evlendiğinde, üzerinde adının yazılı olduğu bir kupa yapılırdı ve amaç, çok ağır bir içki seansının sonunda kupayı alıp kaçan adam olmaktı. Son kupayı Bjorn'a kaptıran Bergman oldu.

Bjorn neredeyse kupasını Leonard'a kaptırıyordu ama sarhoş aptal düştü ve alkol gerisini hallederek Bjorn'un temiz bir kaçış yapmasını sağladı. Bjorn'un İki gece sürdü ama kazanan belli oldu ve Bjorn oldukça geniş koleksiyonuna bir kupa daha ekledi.

O kadar uzun süre kalmayı düşünmemiştir. Bu kadar çok kupa varken, bir tanesini çöpe atmaya hiç niyeti yoktu. Kadeh kaldıracak, kibarca bir şeyler söyleyecekti.

Ama ilk içki dudaklarından dökülür dökülmez kendini bu çılgınlığa kaptırdı.

Sonunda herkes her zaman olduğu gibi kupaya kafayı taktı ve parti sabaha kadar kolay kolay bitmedi.

Bjorn tökezleyerek kulüpten çıktı ve karla kaplı gecenin içine daldı. Rüzgâr soğuktu ve iliklerine kadar işlemişti. Çeşmeyi gördüğünde güldü. Arabasına kadar yol boyunca gülmeye devam etti.

Soğuk kumaş koltuklara oturduğunda gözlerini kapattı ve dünyanın döndüğünü hissetti. Erna o sabah çeşmeye gelmeseydi her şeyin ne kadar farklı olacağını düşünmeye başladı. Şimdi nerede olurdu, hâlâ Gladys'le birlikte olur muydu? Bundan kuşkuluydu.

"Bayan Hardy bekliyor." Bir ses geldi.

Şimdiden malikânesine dönmüş müydü? Sarhoşluktan uyuyakalmış olmalıydı.

"Erna... neden?" Bjorn hayalet sese seslendi.

"Aman Tanrım, Prensım, bu saatte nasıl böyle bir durumdasınız?" Bu ses Bayan Fitz'e aitti.

Prens arabadan indiğinde ona yaklaşmış ve sarhoş halini fark edince haykırmıştı. Bjorn yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle sendeledi ve Bayan Fitz iç geçirmekten başka bir şey yapamadı.

"Erna nerede?" dedi Bjorn.

"Söylediği yerde, nişanlınızla öğle yemeğine çıkacağınızı unuttunuz mu prensim?"

"Ama daha sabah oldu, güneş daha doğmadı bile." Bjorn, dedi ve güneşin tembelce başının üzerinden süzöldüğü gökyüzüne baktı.

✧ Lütfen Beni de Yanına Al ✧

.-:.-. ✧ .-:.-.

O geldi.

Erna, Bjorn'un odaya girdiğini görünce düşündü.

Gerçekten gelmişti.

Onun gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı ve depresyonun rüzgar gibi üzerine estiğini hissetti, ama şimdi o buradaydı, odanın öbür ucundan ona doğru yürüyordu, içinde umudun yeniden alevlendiğini hissetti.

Yine de adamın yürüyüşünde bir tuhaflık vardı ve Bjorn'un salona girdiğini görmenin ilk şokunu yaşarken, normalde büyük bir zarafet ve amaçla yürüyen adamın ona doğru tökezlediğini fark etti.

Görünmez bir bulut gibi etrafını saran alkolün kokusunu alabilmesi için çok yaklaşmasına gerek kalmamıştı. Adamın uykulu gözlerine baktı ve gözleri ona odaklanmaya çalışırken dönmeye başladı.

"Gördüğünüz gibi, bu saatte öğle yemeği yiyecek durumda değilim." Bjorn kelimeleri ağzında geveleyip duruyordu. Adamın tutarlı bir cümle kurabilmesine şaşırmıştı.

Erna'nın göğsündeki umut yandı ve yerini öfke ve hayal kırıklığına bıraktı. Ona cevap vermesi gerektiğini biliyordu ama doğru kelimeleri bulamıyordu. Bir yanı onun aptal, sarhoş suratını tokatlamak istiyordu ama kraliyet görgü kuralları eğitimi müstakbel bir kraliçenin bu şekilde davranmamasını tavsiye ediyordu.

Bunu onun için bir hizmetçiye yaptırıp yaptıramayacağını merak etti.

Bjorn, Erna'nın sessizliği karşısında iç çekti. "Beni bekleyecek misin?" Dedi. "Akşam yemeği nasıl olur?"

"Ne?" Erna onun gevelemesine bir anlam vermeye çalışırken masanın üzerindeki saate baktığını fark etti. "İyi... evet."

Bütün bu durum çok saçma ve saygısızcaydı. Erna buna katlanmak zorunda değildi ve bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama ne anlamı olabilirdi ki? Bjorn'un nerede olduğunu ve ne yaptığını gerçekten bildiğinden şüpheliydi. Tamam, onun yerine akşam yemeği yeriz ama Bjorn'un hatırlayacağından ya da bilincinin yerinde olacağından bile şüpheliydi.

"Tamam o zaman." Bjorn Erna'ya yaklaştı ve fısıldadı. "Bayan Hardy, size bir özür hediyesi vereceğim."

Bjorn Erna'ya bir şey uzattı, elinde tuttuğu ve Erna'nın yeni fark ettiği bir şeydi bu. Ne olduğunu görünce irkildi ve elini ağzına götürdü. Altın geyik boynuzu ödülü, tüm bu karmaşayı en başta başlatan şeyin ta kendisiydi.

Lisa ona geyik boynuzu kupasının önemini, daha doğrusu bu bekârların ona verdikleri sahte önemi anlatmıştı. Bekarlığa veda partisinde en iyi içene verilirdi. Bu da demek oluyordu ki Prens

Ona söz vermiş ve en azından bütün geceyi bu aptalca şey için sarhoş olarak geçirmişti.

Erna bir gongla vurulmuş gibi hissetti ve başı döndü. Uzanmak için kanepeye gitmeden önce Prens'in eline tutuşturduğu kupaya baktı. Uyuyacak gibi görünüyordu.

"Bu da ne böyle?" Erna sordu. "Bir kurt

boynuzu," dedi Bjorn uykulu bir sesle.

Erna boğulduğunu hissetti.

"Kurtların boynuzları yoktur."

"Öyle mi?" Bjorn tembelce gözlerini açtı ve Erna'ya baktı. "Sanırım artık yok, kesildi."

Bjorn bir kahkaha fısıldadı ve saatin saniye ibresinin tik takları dışında salon sessizliğe büründü. Bjorn'un ağır, sarhoş nefes alış verişinin üzerine sessizliği aşındırdı.

Seni reddetmeliydim. Erna kendini Bjorn'un karşısındaki koltuğa bırakırken düşündü. Gelecek hafta evleneceği adama baktı. Her şey anlayamadığı bu sorunlar ve zorlukların hepsi Prens'le evleneceği içindi.

Düğün çoktan yapılmıştı ve katılımcılar oldu bittiye getirilmişti. Büyükanne ve Bayan Greve gözyaşlarına boğuldular ve düğünün nihayet gerçekleşmiş olmasından dolayı rahatladılar. Bjorn gülümsedi ve sanki basit bir Pazar öğleden sonrasındaymış gibi baktı.

Sarhoş gözlerle ona baktı. *"Uyanmışsın, karıcığım."*

Adam sanki büyük bir şakaymış gibi güldü ama adam gülüp ona kan kırmızısı bir gül uzatırken Erna suskunluğunu korudu. Erna şaşkınlıkla ona baktı ve kendisine doğru uzanan kalın, şişmiş dikenleri fark etti. Hiçbiri Bjorn'un parmaklarına batmadı ve Erna güle uzandığında dikenler ona ulaştı.

iğnelenmeden gülü almanın bir yolu olmadığını biliyordu. Bu yüzden reddetti.

Dünya karanlığa gömüldü, Bjorn öfke ve hiddetten çarpık bir surata büründü, büyükannesi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve Bayan Greve acı içinde ağlıyordu.

Erna uykusundan uyandı. Uyukladığını fark etmemişti ve ağırlaşan göz kapaklarının ardından prensin hâlâ kanepede uyuduğunu gördü. Oda alkol kokuyordu, bu yüzden ayağa kalktı ve pencerenin yanındaki sandalyeye geçip pencereyi açtıktan sonra oturdu.

Erna uyuyan sarhoş nişanlısına baktı. Uykuya dalmış basit bir adam gibi görünüyordu. Ona çok tuhaf bir hediye vermiş, akşamdan kalma bir prence değil. Bir bekârın içki yarışmasında kazandığı, aslında bir geyik boynuzu olan bir kurt boynuzu. Bjorn bekâr değildi ama içki oyununu kazanmıştı. Kafa karıştırıcı bir hediye ile sonuçlanan kafa karıştırıcı bir kimlik karmaşasıydı.

Bjorn gözlerini açtığında gördüğü ilk şey, elinde asalı bir kraliçe gibi altın bir sopa tutan narin bir genç kadındı.

Anımsama yavaştı, anılar canını yakıyor ve dikkatini çekmek için zihnini zorluyordu, ama onları kavradığında, başının arkasına kaçıyorlardı.

"İyi misin?"

Bu sesi tanıyordu. Erna Hardy'nin yumuşak, meleksi şarkısı.

"Öğle yemeği gibi akşam yemeğini de erteleyelim mi, yoksa o da kahvaltıya dönüşene kadar ertelenecek mi?" dedi Erna.

Bir şeylerin ters gittiğini fark eden Bjorn, Erna'nın ses tonundaki dikenleri yakaladı. Kanepede doğrulup oturdu, bu da zihnini paniğe sürükledi, hangi yönün yukarı olduğunu anlamaya çalışıyordu, yoksa aşağı mıydı?

"Biraz daha bekleyebilir misiniz?" Bjorn çorak ve kuru bir boğazın içinden konuştu. "Sanırım akşam yemeğinden önce biraz hazırlık yapmam gerekiyor."

"Peki." Erna tersledi.

Bjorn ayağa kalktı ve kuyruğu kabarmış küçük kedi yavrusuna baktı. pençelerini çıkardı. Erna'ya hoş bir şekilde gülümsedi ve odadan dışarı çıktı. Mümkün olduğunca düz yürümeye çalıştı ama kafası hâlâ dünyanın doğru hizalanmasına uyum sağlamakta zorlanıyordu ve tökezledi. kapıya varmadan biraz önce.

Yaklaşık bir saat sonra Bjorn yeni yıkanmış, tıraş olmuş ve giyinmiş olarak salona döndü. İçkiyle ilgili tüm düşünceleri yok olmuştu ve

tamamen uyanıktı.

"Gidelim mi?" dedi.

Erna'ya elini uzattı. Bir an için Erna'nın reddedeceğini düşündü. Yüzü çekingendi ve hâlâ üzgün olduğu belliydi ama Erna nazikçe elini tuttu ve bahçe odasına götürülmesine izin verdi. Burası çoğunlukla kahvaltı için kullanılıyordu ama Bjorn biraz temiz havaya ihtiyaç duyduğunu hissetti.

Bjorn Erna için bir sandalye çekti ve karşısına oturmaya gitti. Masa akşam yemeği için hazırlanmıştı ve Erna'nın önünde sadece bir yer minderi ve çatal bıçak takımı vardı. Bjorn hizmetçilere göz kırptı ve onlar da yemek servisi yapmakla meşgul oldular.

Görevliler Erna'nın önüne yemeği, Bjorn'un önüne de bir fincan kahve koyduktan sonra Erna nihayet konuştu.

"Neden yemek yemiyorsun?" diye sordu Erna.

"Bu benim için yeterli." Bjorn karnını ovuşturdu.

Güneş batıyordu ve odayı derin, turuncu bir ışıkla doyuruyordu. Şöminedeki odunlar çatırdayıp patlayarak odayı sesle dolduruyordu

yanan odun. Tek ses buydu ve iki akşam yemeği misafiri arasındaki sessizliğe dikkat çekiyor gibiydi.

Erna çatalını almaya giderken tereddüt etti. Tek başına yemek yemek utanç vericiydi, yalnız olmadığında ve gözlerin üzerinde olduğunda daha da kötüydü. Yine de acıkmıştı, öğle yemeğini atlamıştı, bu yüzden açlık uğruna buna katlandı.

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, hemen söyler misin?" Erna, bu hamile sessizlikten dolayı kendini zor durumda hissettiğini söyledi.

"Şey, pek sayılmaz." Bjorn henüz bir yudum bile almadığı kahve fincanıyla oynayarak konuştu.

"Ama bunu ayarlayan sensin." Erna ağzına bir şeyler tıkıştırmadan hemen önce şöyle dedi.

"Evet, sadece düğünden önce birlikte bir yemek yemenin güzel olacağını düşündüm."

"Gerçekten hepsi bu mu?"

"Başka bir neden mi bekliyordun?" Bjorn kahvesini yudumladı, midesi ona gargara yaparken kısa süre sonra pişman oldu.

"Hayır." *Senden hiçbir şey beklemiyorum.* Söylemek istedi ama hayır'da durdu.

Bjorn biraz daha rahatlamış görünüyordu ve Erna'nın yemeğini yemesini izledi. Erna'nın içindeki açlık onun bakışlarını görmezden gelmesine yetiyordu. Arada bir peçeteyle ağzının kenarlarını siliyor, bir yudum su içiyor ve çatalı tekrar eline alıp yemeğe dalıyordu. Erna yemlikte gagalayan bir kuş gibi görünebilirdi ama bir at gibi yiyebilirdi, ama her zaman kitapta belirtildiği gibi uygun görgü kurallarına uymaya dikkat ederdi.

Tatlılar geldiğinde Bjorn ile Erna arasındaki hava biraz yumuşamıştı ama Erna gözlerini ayırmayan Bjorn'a her baktığında, sanki utanmış gibi tekrar yemeğine bakıyordu.

"Bir şey mi söylemek istiyorsunuz Bayan Hardy, söyler misiniz?" Bjorn hayal kırıklığı içinde konuştu.

Erna küçük çatalı yere bıraktı. Masum bir kadını taciz ediyordu. saatlerce çikolatalı kek yemiş. Başını kaldırıp Bjorn'a baktı ve onun

gözleriyle buluştu. "Hizmetçimi saraya getirmek istiyorum." Erna söyledi.

"Hizmetçin mi? Cehennemın kapıları için bir muhafız olabilecek hizmetçiden mi bahsediyorsun?" Bjorn eğik bir gülümsemeyle şöyle dedi. "Elbette, o ve her neyse

Dilediğiniz hizmetkâra kapımız açık."

Erna, Bjorn'un şakasına "Hayır," diye karşılık vermedi. "Lisa benim için yeterli olacaktır."

Bjorn, Erna'nın gözlerinde bir bakış ve ağzının kenarlarında bir seğirme yakaladı.

"Başka bir şey mi var?"

"Düğün," diye başladı Erna, duraksadı, masa örtüsüyle biraz oynadı. "Yani bizim düğünümüz, gelinin babası tarafından verilmesi gelenekseldir."

"Evet." Bjorn söyledi.

"Büyükbabamın benimle yürümesini isterdim, bu hakkı kazanan o, ama geleneklere uymazsam bu Lechen Kraliyet Ailesi'ne ve size zarar verebilir." Erna ciddiyetle Bjorn'a baktı.

"Yani, babanın seni bakir bir yolda yürütmesini engellemek için geleneklere uymak istemediğini mi söylüyorsun?"

Erna başını salladı.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, Vikont Hardy hâlâ hayatta ve iyi durumda."
Bjorn düşünceli bir ifadeyle şöyle dedi."

"Babam olmaktan vazgeçmiş bir adam tarafından yeni hayatıma
yönlendirilmek istemiyorum." Erna söyledi.

"Tamam." Bjorn söyledi.

Ağzının kenarlarını düşünceli bir şekilde bükerek Erna'nın söylediklerine ilgi
duyduğunu gösterdi. Birbirlerine baktıklarında Erna'nın solgun yanakları
kıp kırmızı oldu ve iradesi meydan okuyan gözlerinde gün gibi açık bir şekilde
görülebiliyordu.

"Saygısızlığa neden olacaksa geleneklere uyacağım ama başka bir yolu
varsa," Erna titreyen ellerini prensin göremeyeceği şekilde masanın altına
koydu. "O zaman elinizi tutmak isterim. Lütfen beni alır mısınız?"

Erna'nın mavi gözleri bahçe odasını aydınlatan mum ışığını yansıtıyordu.
Cesaret ve kararlılığın ateşiyle dans ediyor gibiydiler. Bjorn karşısında melek
yüzlü bir asinin oturduğunu fark etti.

❖Açık Kapının Ötesindeki Dünya❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna göğsüne sıkıca bastırdığı bir yastıkla odaya girdi. Barones Baden okumakta olduğu dua kitabını kapattı. "Bu gece burada uyuyabilir miyim?" dedi Erna.

Barones Baden Erna'yı reddetmenin bir anlamı olmadığını biliyordu, bu yüzden sadece başını salladı. Erna'yı daha önce hiç olmadığı kadar şımartmıştı. Ne de olsa bu onun son gecesi idi.

Erna babasının yanına gittiğinde, kötü anılarını bir kenara bırakabileceğini düşünmüştü. Ona karşı hisleri vardı ama şimdi kendini inanılmaz derecede boş ve üzgün hissediyordu. Araba öğleden sonra bavullarını Schuber Sarayı'na götürmek üzere yola çıktığında bu üzüntü daha da derinleşti. Yarından itibaren burası onun yeni evi, yeni hayatı ve yeni ailesi olacaktı.

"Çok tuhaf hissediyorum büyükanne." Erna battaniyenin altında ellerini oynatarak konuştu.

"Korkuyor musun?"

"Birazcık." Erna temkinli bir şekilde cevap verdi.

Evlilik teklifini aldığı günden bu yana korkuyordu ve düğün yaklaştıkça bu duygu daha da baskın hale geliyordu. Prensle evleneceği gerçeği Erna'nın kendisini oldukça çaresiz hissetmesine neden oluyordu.

"Prens neden evlenme teklif etti?" Erna usulca sordu.

"Seni sevdiği için değil mi? Genel kanının aksine, Grandük'ün gözü gizli cevherlerdedir." Barones gülümsedi. Erna hafifçe güldü.

Bjorn Barones'in önünde evlenme teklif ettikten sonra Erna'nın adama bakışı değişmişti. Geçmiş ve prensi kraliyet ailesinin sorunlu çocuğu olarak nitelendirerek onu eleştirdiği tüm zamanları tamamen unutmuş gibiydi.

Erna büyükannesine bunun doğru olmadığını söylemek istedi, prens Onu seviyordu ama büyükannesinin de en az onun kadar yalan söylediğini biliyordu. Erna neredeyse geleceğini mahvedecek bir skandala karışmak üzereydi. Büyük Düşes olmak Barones'e sevinç veriyordu ama bunun içinde torunundan ayrılmanın derin üzüntüsü de vardı.

"Sevgili Erna, annenin izinden gitmenden çok korkuyordum. Aldatan, yalan söyleyen ve çocuklarına değer vermeyen bir adamla birlikte olmandan. Bjorn korkunç bir şekilde Walter'a benziyordu, bu beni hasta ediyordu. Kalbini böyle bir adama kaptırmak senin için iyi olmazdı. Torunumu böyle bir kaderden kurtarmak için buraya kadar koştum ama Prens söylentilerdeki gibi değil, o iyi bir genç adam." Barones, gözleri yaşlarla kızarıırken bile gülümsedi.

Erna söylentileri biliyordu. Şehirde geçirdiği çalkantılı dönem boyunca tüm kötü dedikoduları duymuş ve bu tür söylentilerin bir insanı nasıl mahvedebileceğini öğrenmişti. Barones Baden de biliyordu ve bu yüzden Erna'nın yanına geldi.

Erna hakkındaki söylentilerin doğru olmadığını biliyordu, Barones prens hakkındaki söylentilerin de doğru olamayacağını varsaydı. Son birkaç ay boyunca Bjorn Dniester'i izledi ve şu sonuca vardı Söylentiler fazlasıyla abartılıydı. Temkinliydi ve Erna'ya mutluluk bulma arzusunun görüşünü çarpıtabileceğini biliyordu ama prense belli bir düzeyde güvenilebileceğini de biliyordu.

"Korkacak bir şey yok Erna, iyi iş çıkaracaksın." Barones şöyle dedi. "Sadece kendin ol."

"Gerçekten mi?" dedi

Erna. "Elbette."

Erna büyükannesinin olaya objektif bakmadığını biliyordu ama ortamı yumuşatmak istiyordu, bu yüzden gülümsedi ve başını salladı, böylece büyükannesinin kalbinde hiçbir endişe kalmayacaktı.

"Anneni gururlandırıcaksın, tamam mı?" Barones Baden, Erna'nın alnına bir öpücük kondurdu.

"Evet, büyükanne." dedi Erna.

Erna gözlerini kapadı ve Barones Baden'e sokuldu. Hiç de öyle hissetmiyordu.

Uyuyabileceği bir geceye benziyordu ama yine de gözlerini kapatıp denedi. Büyükannesi çiçek yaprakları gibi kokuyordu ve teni yumuşak ve sıcaktı. Yaşlı kadının kalbinin ritmik gümürtüsünü duyabiliyordu. Erna o anı zihnine kazıdı, bunu her zaman hatırlamak istiyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Seni utanç verici piç, Büyük Düşes'in babasına gerçekten böyle davranabileceğini mi sanıyorsun?" Walter Hardy dişlerini sıktı ve sargılı bacağına baktı. O lanet şeyden kurtulmak istiyordu ama bir söz vermişti.

"Biraz bekle, tatlım. Sadece bir günlüğüne." Brenda Hardy bir dizi koltuk değneği uzattı.

Uğradığı aşağılanma karşısında titreyen Walter, koltuk değneklerini uysalca kabul etti.

İki gün önce, akşam saatlerinde Prens Bjorn, Hardy Malikanesi'nde Walter Hardy'ye gelmişti. Walter, Büyük Düşes'in babası olacağı için gurur duyuyordu ama Prens'in söylediği sözler kanını kaynattı.

"Koridorda yürürken Bayan Hardy elimi tutacak." Bjorn söyledi.

Bu Walter'ı şaşkına çeviren bir emirdi. Prens'in uyması gereken pek çok erdemi, gelenekleri ve resmiyeti savunmaya çalıştı ama başaramadı.

kaşını bile kaldırmadı. Bir duvarla konuşmak gibiydi.

"Ne? Ama majesteleri, insanlar ne diyecek? Öfkelenecekler, bunu kabul etmeyecekler." dedi Walter.

Walter köşeye sıkışmıştı ve yüzü kıpkırmızı olana kadar itiraz etti. Kızının böylesine önemli bir olayda böyle bir aşağılanmayla karşı karşıya kalması inanılmazdı ve prens bu konuda bu kadar rahat davranıyordu.

"O zaman bir sebep yaratırız." Bjorn söyledi.

Sarhoş olmalıydı, bu çılgınlığın başka ne sebebi olabilirdi ki? Prens her zamanki gibi dimdik ve gururlu dururken Walter gözlerini kırıştıtararak prene baktı.

"Sağlığınızın kötü olduğunu söylemeyeceğiz, bunun iyi bir neden olduğunu sanmıyorum." Bjorn açıkça söyledi. Walters'ın bacağına bakıyordu.

"Ne öneriyorsun? Gerçekten bu kadar ileri gitmeye cüret mi ediyorsun?" dedi Walter.

Belki de Walter, Erna'nın prene her şeyi anlatmış olmasından endişe ediyordu ama kim olursa olsun, bir babanın çocuğunu terbiye etmesine müdahale etme yetkisi yoktu. Walter dikkatle bir karşı cevap hazırladı ve Bjorn'un cevabını bekledi.

"Evet, ne olmuş yani? O benim karım." dedi Bjorn.

Bu cevap Walter'ı hazırlıksız yakaladı ve mücadele ruhunun kan kaybettiğini hissetti. Sonunda prensin önerisini kabul etmek zorunda kaldı.

Walter bu hileye öfkeleni ve güneşin altında yaşayan her şeye lanet okudu. Prens mükemmel bir centilmen gibi evine girmiş, ona hakaret etmiş ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi evden çıkıp gitmişti.

Walter atmaya zorlandığı her aksak adımda prene lanet okuyordu. Kendisine sürekli Büyük Prens'in babası olacağını hatırlatmak zorundaydı.

Düşes ve Hardy ailesi Kraliyet Ailesi'nin bir parçası olarak yetiştirilmenin onurunu yaşayabilirdi.

Prens çılgın bir adamdı, ama buralarda çılgın olan tek kişi o değildi, Walter da çılgın olabilirdi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Yollar, Schuber Sarayı'na giden patikalar boyunca kümelenmiş insan kalabalığıyla kaplıydı. Lechen Kraliyet Ailesi için dünyanın sonunun geldiğinden bahsetseler de, bunun gösterisini alkışlıyorlardı.

"Hey, işte geliyorlar, geliyorlar." Dört beyaz at tarafından çekilen lüks altın araba geçerken seslendiler.

Gelin alayı, resmi kıyafetleri içinde görkemli ve asil görünen Kraliyet Muhafızları tarafından yönetildi. Lars Prensesi'nin taç giymiş prenses olduğu zamanki haliyle kıyaslandığında hiçbir şeydi, ama asla daha aşağı denemezdi, sadece aceleyle hazırlanmıştı.

"Böyle bir kadını yakalayabildiğine inanamıyorum." Bazıları arabanın penceresinden güzel prensesi gördüklerinde şöyle dedi.

"Güzel olabilir ama o Prenses Gladys değil. O tamamen farklı bir sınıf." Diğerleri ise şöyle dedi.

Dil şakırtıları avlunun dört bir yanına yayıldı. "Prensin ikinci

eşi o kadar da güzel görünmüyor."

"Çok kibirli, öylece bakıyor, Prenses Gladys'ten çok farklı. En azından o biraz nezaket gösterdi."

"Çok kibirli, değil mi, burnu havada."

Dedikodular sokaklara yayıldığında, araba Baş Dükler köprüsünden geçiyordu. Saray yaklaştıkça Erna'nın rengi daha da solmaya başladı.

Gelinliğini giydiği andan itibaren zihni bulanıklaşıyor ve sinirleriyle mücadele ediyordu. Schuber'e giden trene bindiği andan itibaren böyle olduğunu fark etti. Her şey bir rüya gibiydi ve gerçek Erna Hardy'nin hâlâ bir yerlerde, muhtemelen o trende uyuduğunu hayal ediyordu.

Bu gerçeklik şu anda içinde bulunduğu gerçeklikten çok daha olası görünüyordu. Erna Hardy'nin bir prensese dönüştüğü.

Arabası Kraliyet Şapeli'nin dışında durduğunda, Erna hayalinin bağları. Arabadan inerken hızlı nefes alışını bastırmaya çalıştı. Olması gereken yere götürüldüğü için şanslıydı, zihni o kadar bulanıktı ki nerede olduğunu fark etmekte zorlandı ve aşağı baktığında çoktan kırmızı halının üzerindeydi.

Erna elinde beliren çiçek buketine boş gözlerle baktı, zihninden bir ses fısıldadı, nereden geldiklerini merak ediyordu, tüm bu zaman boyunca onları tutuyor muydu?

Başını kaldırıp önündeki kapalı kapıya baktı ve içindeki korkunun yükseldiğini hissetti. Bu kapıdan şimdiye kadar karşılaştığı tüm kapılardan daha fazla korkuyordu. Kapı açılmak üzereydi ve ötesinde Erna'nın yeni hayatı olacaktı.

"Mutlu olabilirim."

Kendinden emin bir şekilde verdiği sözü hatırladı. Kalbi hızla çarpıyor ve patlamaya hazır hissediyordu. Bacakları o kadar titriyordu ki onu zorlukla dik tutuyorlardı ve buketin çiçekleri sallanıyordu.

"Dönüp kaçmalıyım."

Kafasındaki inanç o kadar kesindi ki, tek doğru hareket tarzı buydu ama hareketi hissettiğinde Erna'nın üzerine bir gölge düştü.

"Erna?"

Başını kaldırıp yumuşak sese baktı ve onu gördü, prensi, Bjorn'u. Yeni hayatında ona eşlik edecekti. Kendini daha çok idamına eşlik eden bir muhafız gibi hissediyordu.

"Nefes al." Bjorn söyledi.

Nefes al. Erna kendi kendine dedi ki.

"İşte böyle, nefes al, rahatla." Bjorn söyledi.

Bjorn, Erna'nın durumu zihinsel olarak kontrol altına alma çabası karşısında neşeli görünüyordu. Onun elini tuttu ve Erna bunu hissedebiliyordu. Onun da muhtemelen kendisiyle aynı anıyı, ilk karşılaşmalarını hatırladığını biliyordu. Çeşme ve kupa gecesi.

"Teşekkür ederim." Erna sesi titreyerek konuştu. "İsteğimi duydunuz."

Erna elini sallayarak garip bir gülümseme verdi. Bjorn, Erna'nın söylediklerini doğrulamak istercesine hafifçe güldü.

"İyi bir eş olacağım." Erna devam etti.

Bu sözü verdiği anda sesi sertleşti ve titremesi durdu. Bjorn hala ona gülümsüyordu, kapı açılırken bile ona baktı ve gülümsedi. Şapelin en ucundaki vitray pencerenin kırmızıları, yeşilleri ve mavileriyle lekelenmiş güneş ışığı üzerlerine vururken bile, Bjorn ona gülümsedi ve onu yeni hayatına götürdü.

❖Merhaba, Eşim❖

.-:.-.❖.-:.-.

İkinci kraliyet düğünü devam ediyordu.

İlk kraliyet düğününden çok farklıydı; o kadar gürültülü ve yoğundu ki, Prens ve Prenses'in ruhları, düğüne alışkın çalkantılı ve kamusal yaşam tarzı, boğuldu.

Bakire Yolu'nun sonunda, onları evlendirecek olan Başpiskopos'un önünde, Bjorn yavaşça Erna'ya döndü. Onun elini bırakmadı. Vitray pencereden gelen ışık çifti gül ışığıyla yıkadı.

Yüzlerce izleyicinin bakışları altında Bjorn, Erna'nın yüzünü örten örtüyü kaldırdı. Bu çok küçük bir jestti ve öngörülen uzun bir tören ve gelenek silsilesinin sadece ilk adımıydı. Ayrıca daha önce defalarca baktığı kişinin yüzünü açmak anlamsız bir hareketti. Esasen kitleler içindi.

Erna'nın gözlerine bakarken Bjorn'un dudaklarının kenarları hafifçe gülümsedi. Vahşi mavi, kırmızı ışıkla lekelenmişti ve sanki Gökyüzünde alevler parlıyordu. Erna kat kat dantellerden ve narin ipeklerden oluşan gelinliğin içinde bir çiçek gibi görünüyordu. Uzun elbiselerden hoşlanan taşralı kızı mükemmel bir şekilde yansıtan terziyi alkışlamak istedi.

Erna doğrudan Bjorn'a bakmaktan kaçındı ve yanakları kızarmış olsa da Bjorn hala yanaklarındaki utanç kızarıklığını görebiliyordu. Gülmekten kendini alamadı.

Başpiskopos konuşmaya başlayana kadar kaskatı kesilmişti ama sonra bir değişiklik oldu. Hevesli bir öğrenci havasına büründü. Başpiskopos'un her zamanki sıkılmış gevezeliğinden biraz daha coşkulu olan uzun hecelerine konsantre olurken gözleri parlıyordu.

Bjorn, Başpiskopos Erna'ya hitap ederken seyircilerin tutkulu sempatisine baktı. Bu kişilerin kimler olduğunu anlayabiliyordu. Bu anda uygulanan tüm geleneklerin teorisinde bilgili ve bunun duygusuna tamamen kapılmış olanlar.

Erna başını nazikçe salladı ve Başpiskopos'un soğuk, sert bakışları yumuşadı. Sonra Bjorn'a döndü ve yüzü bir kez daha lanet ve cehennem ateşinin görüntüsüne büründü. Bjorn'a doğal olmayan bir güçle bakan gözlerle baktı.

Bu gözler, sözlerini bağlılık vaadinden çok tehdit gibi hissettiriyordu. Özellikle de sonsuza kadar, ölene kadar, görev ve onur gibi kelimelerle birleştiğinde.

"Beni duyuyor musunuz, Majesteleri? Ne demek istediğimi anladınız mı, majesteleri? Sonsuza dek cehennemde yanmanın acısı altında, majesteleri." Başpiskopos böyle der gibiydi.

Bjorn, Başpiskoposun sert bakışlarına rağmen gülümsemeye devam etti ve soğukkanlılıkla "Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum" dedi.

Bjorn Başpiskopos'un kendisine biraz içlerimiş olabileceğini düşündü. Gladys'le evlenirken daha çok gülümsemişti ve şimdi, dört yıl sonra, başka bir kadınla evleniyordu. Bu durumun onu biraz rahatsız ettiğine şüphe yoktu. Bjorn, çanların duyabileceği kadar yüksek bir sesle çifti kutsarken onun Erna'ya acıyarak baktığını görebiliyordu.

Bjorn töreni eğilerek ve Erna'ya bir öpücük vererek bitirdi. Kalabalık tezahürat yapmadı ama alkışladılar ve şapelin salonu yüzlerce fırtına gibi ses çıkardı, çanlarla birleştiğinde gürültü inanılmazdı. Bjorn öpücüğü bıraktığında Erna'nın gözleri açıldı ve her zamankinden daha parlak, parıldayan bir çift samphires gibi baktı.

Erna bir şey düşünüyormuş gibi başını hafifçe salladı ve Bjorn'a sert bir bakışla kilitlendi. Ona gülümsedi. Artık kaçmıyordu.

Erna Dniester çok güzel. Bjorn bunun tatmin edici bir gerçek olduğunu düşündü.

.-:-.✧.-:-.

"Hayır."

Düğün boyunca bu kelimenin defalarca tekrarlandığını duymuştu. Ne lütfunuz, ne majesteleri, ne de ekselansları. Sonuncusunun yanlış olduğundan emindi. Eğer tek değişiklik isimse, o zaman gerçekten bir değişiklik var mıydı?

Erna, sert ve öfkeli gözlerle Erna'ya bakan Bayan Fitz'e baktı. Sadece tek başına banyo yapabileceğini söylemişti ama kendisini asılmak üzere olan bir suçlu gibi hissettirilmişti.

"Ekselansları Schuber Sarayı'nın ev sahibidir, yani siz de Lechen'in ilk Prensesi, Büyük Düşesi'siniz. Uygun saygınlığı koruma sorumluluğumuz var, Majesteleri." Bayan Fitz söyledi.

Erna'nın bunu anlaması zordu, tek başına banyo yapmak Büyük Düşes'in saygınlığına bu kadar zarar verir miydi?

Bayan Fitz Prens'in dadısıydı ve onu bebekliğinden itibaren yetiştirmişti. Kraliyet Ailesi'nin en güvendiği hizmetkârlardan biriydi. Erna ondan çok şey öğrenebileceğini biliyordu. O kelimenin tam anlamıyla Bjorn'un başka bir formdaki vasiyetiydi. Düğünden önceki aylarda Erna'yla ilgilenmiş ve tüm düğün hazırlıklarının sorunsuz geçmesini sağlamaktan sorumlu olmuştu.

Bayan Fitz sert bir kadındı ve gerektiğinde soğuk davranırdı ama aynı zamanda çok zeki ve ağırbaşlıydı. Barones Baden'e göre iyi bir insandı. Peki Erna ne yapabilirdi? Daha iyi ellerde olamayacağını düşündü ve sessizce başını sallayarak Bayan Fitz'in isteğine boyun eğdi.

Sessiz emre karşılık olarak hizmetçiler Erna'yı banyoya hazırlamak için özenle çalıştılar. Büyük Düşes kokulu suyun içine oturduğunda utanç duyacak vakti kalmamıştı.

Sıcak suyun içine uzanmış, çiçek kokuları zihnini bulandırırken o günü düşündü. Güne büyükannesinin yanında Erna Hardy olarak başlamıştı. Günü çıplak bir halde, hizmetçilerle çevrili bir banyoda, şu şekilde bitirmişti Erna Dniester. Karmakarışık bir duyguydu. Neyse ki Lisa hâlâ onun yanındaydı ve Erna'nın omuzlarına sıcak su döktü.

"Her şey yoluna girecek Majesteleri." Lisa öyle dedi. Lisa'nın bu unvanı kullandığını duymak hâlâ yabancıydı.

Erna başını eğdi ve burnuyla yapraklara dokundu. Zamanın geçmesi, banyodan çıkıp giyinmek, kendi odasında ve yalnız olmak için dua etti.

Nihayet banyodan çıkıp Büyük Düşes'in odasına girdiğinde rüzgârın daha da büyük bir çile getirdiğini fark etti.

Büyük. diye düşündü. *Her şey çok büyük.*

Erna'nın aklına onlarca kez gelmiş olması gereken bu düşünce ancak şimdi uygun görünüyordu. Saray çok büyüktü ve Erna bunalmıştı. Erna Baden Köşkü'nden Hardy Köşkü'ne taşındığında, lüksün büyüklüğü karşısında hayrete düşmüştü ama burası o hayreti tamamen ortadan kaldırmıştı.

Sadece Erna'nın odasında bile değer biçilemeyecek kadar büyük bir lüks vardı. Gerçekte bunların hiçbiri ona ait değildi. Her ne kadar Bayan Fitz odayı Erna için hazırlamış olsa da, teknik olarak hepsi Bjorn'a aitti.

Büyük Düşes'in bir prensle evlenmesi ve bu birlikteliğe sadece kendi bedenini katması ne kadar da utanmazcaydı. Erna insanların kendisine nasıl baktığını ve attıkları iftiraların farkındaydı. Baden ailesi Tek bir kır evi bile tutamayan Hardy ailesi o kadar fakirdi ki Kraliyet Ailesi'ne sadece borç getiriyorlardı. Bjorn her şeyi göze almıştı.

Baden ailesinin malikanesi güvenliydi ve Erna'ya aitti. Hardy ailesi iflastan kurtulmayı başardı ve hepsi de

Bjorn'un parasına. İnsanlar hayali para miktarlarını topluyor ve ne kadar kalabileceğini merak ediyorlardı.

Erna sersemlemiş bir halde uzaklara dalarken, hizmetçiler Büyük Düşes'i giydirmek için etrafını sarmışlardı. Onu kat kat gece kıyafetleriyle giydirdiler. elbiselerini ve sabahlıklarını giydirdi, saçlarını düzgün bir fiyonkla topladı ve onu çiçek kokularıyla ıslattı.

"Huzurlu bir gece geçirin, Majesteleri." Bayan Fitz söyledi.

Kapılar yaşlı kadının arkasından kapandığında, Erna ayakta duruyordu odanın ortasında tek başına duruyordu. Oda neredeyse karanlıktı, şöminenin ve mum ışığının ulaşmadığı köşeleri derin gölgeler dolduruyordu. Erna yavaşça arkasını döndü ve her şeyi dikkatle inceledi.

Çiçeklerle süslü masayı ve üzerine yerleştirilmiş iki içki bardağını fark etti. Evliliklerinin ilk gecesinde bir çiftten neler beklenebileceğini bilmeyecek kadar saf değildi. Sadece Bjorn'la aralarında böyle bir şey olabileceğine hiç inanmamıştı.

Geniş yatağın üzerine oturdu. Daha önce karşılaştığı her şeyden daha yumuşaktı ve otururken o gün bir kez daha hafızasında canlandı. Şapele kadar süren araba yolculuğu, Başpiskopos'un kısa sürede acımaya dönüşen sert bakışları.

Düğünden sonra üstü açık bir arabada Schuber'e doğru birlikte yol aldılar. O kadar çok insan toplanmıştı ki, şehirdeki herkesin sokaklara dökülüp dökülmediğini merak etti.

Tüm bu manzarayı hatırlamak bile bir kez daha nefes nefese kalmasına neden oldu. Dehşet içinde o kadar donmuştu ki sadece önüne bakabiliyordu. Sonunda her şeyi kavradığında gülümseyebildiğini fark etti ve hatta yanından geçtiği insanlara el sallayacak kadar ileri gitti. Bjorn'un ona yapmasını söylediği gibi.

El sallarken zihninde insanların onu alkışlamadığını, yuhaladıklarını hayal etti ve yatağın kenarına otururken kendini saf bir küçük kız gibi hissetti.

Bjorn geçit töreni sırasında ona güven vermişti. Sık sık Büyük Düşes olduğunu unutuyor ve sadece ona bakıyordu. Yüzündeki keskin çizgiler ve narin hatlar bir araya geldiğinde ortaya çok zarif bir izlenim çıkıyordu. İnce vücudu ile iri ve sağlam gövdesinin karışımı da aynıydı. Açık altın sarısı saçları güneş ışığında ağarmış görünüyordu ve sanki bir bulut kafasına yapışmaya karar vermiş gibiydi.

Erna'nın kendisine baktığını fark etti ve Erna utanç içinde gözlerini kaçırdı. Kendini yaramazlık yaparken yakalanmış küçük bir ocuk gibi hissediyordu. Resepsiyon boyunca aynı senaryo devam etti; kocası Prens'e bakmasına izin verilmeyormuş gibi hissediyordu.

Erna yatağa oturup uykuya dalarken parmak uçlarına bakıyordu. Neredeyse tünediği yerden düşerek kabaca uyanana kadar bunun farkına varmamıştı. Saat neredeyse gece yarısını gösteriyordu ve Bjorn henüz dönmemişti. Hâlâ arkadaşlarıyla kutlama yapıyor olmalıydı.

Erna yatağın bir tarafına kıvrıldı. Bayan Fitz'in sert  ğ tleri aklına geldi ama umursamadı, çok yorgundu. Sonuçlarını düşünürken uyuşukluk ve yorgunluk zihnini bulandırdı.

Seçiminin mantıklı olduğunu düşünürken gözleri yavaşça kapandı. Çiçeklerin tatlı kokusu ve romantik mum ışığı Erna'yı, düğün gecesi tek yoldaşı olacak olan uykuyla sarmaladı.

.-:.-.   .-:.-.

Bjorn gece yarısından çok sonra yatak odasına ulaştı. Yatmak için hazırlandığında gece daha da derinleşmişti.

Görevliler geceyi geçirmek üzere çekildikleri için ana s it karanlık bir sessizlikle kaplanmıştı. Bjorn elbisesinin aşırı sıkı düğümünü çözdü ve yatak odasını Büyük Düşes'in odasına bağlayan geçit boyunca ilerledi.

Erna'nın odasının kapısını açtığında ilk fark ettiği Şey tatlı çiçek kokusu ve yumuşak ışık oldu. Garip bir Şekilde sessizdi, hareket sesi yoktu ama içeride nefes alan bir Şey vardı.

Bjorn yatak odasına girdi ve her Şeyi dikkatle inceledi. Yatağın kenarındaki bohçanın Erna'ya ait olduğunu görünce durdu. Yaklaştığında ve gölgesi bohçanın üzerine düştüğünde bile Erna kıpırdamadı. Gerçekten uyuyordu. Kendi kendine kıkırdadı.

"Erna?" Yumuşak bir sesle söyledi ama Erna hâlâ kıpırdamıyordu.

Bjorn yanağını hafifçe okŐayınca nihayet kıpırdandı ve arkasını döndü. "Ekselansları!!!" Gözleri tamamen açıldığında çığlık attı ve üzerine eğilen gölge.

Bjorn sesi bastırmak için kızın ağzını kapattı ve bakışlarını tekrar kendisine çevirdi. "Merhaba karıcığım." Yumuşakça, güven verici bir Şekilde söyledi.

❖The Promise❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Merhaba, Majesteleri" dedi Erna.

Sonunda konuşana kadar nefesini tutmuştu, gecenin içine doğru küçük bir fısıltı. Yorgun olmasına rağmen yine de kibarca selam verince Bjorn güldü.

"Yorgun musun?" dedi Bjorn.

"Ne? Özür dilerim, uyuyakalmak istememiştim."

Bjorn onu eleştirmek istememişti ama Erna gözyaşlarını tutamayarak özür diledi. Bjorn yatağa oturdu ve Erna doğrulmak için hamle yaparken onu tutmak için bir elini üzerine koydu. Yeni gelini ona göz kırptı.

Bjorn elinin Erna'nın geceliğinin üzerinde durduğu yere baktı ve düğmeleri çözmeye başladı. Dantel ve firfırlarla süslenmiş olduğunu fark etti, öyle görünüyordu ki hiç kimse, Bayan Fitz bile onun kusursuz kıyafet seçimlerine müdahale edemezdi.

"Çok güzel bir gecelik." Bjorn yumuşak bir sesle söyledi.

Erna bu iltifat karşısında ve Bjorn'un geceliği nazıkçe ayırması karşısında kızardı.

"Teşekkür ederim." Erna nefesinin altında mırıldandı.

O kadar ciddi görünüyordu ve boğuk fısıltısı o kadar saçmaydı ki Bjorn kendini tutamayıp içten bir kahkaha attı. Bu, Erna'nın ondan biraz uzaklaşmasına neden oldu ve geceliğinin içine kıvrıldı. Sadece küçük zarif ayakları dışarı çıkmıştı.

Altıları dantellerle kaplı küçük bir çocuk bebeği gibi görünüyordu.

"Erna," dedi Bjorn gülmesi bittikten sonra.

Erna şaşkın ve kızarmış bir halde ona baktı. Bunun kendi adı olduğuna hâlâ inanamıyordu, çok yabancı geliyordu.

"Evet, Majesteleri?" Erna'nın sesi titriyordu. Yatakta kıvrıldığı yerden kıpırdamamıştı ama nefes nefese kalmıştı, parmakları kıvrılmaya devam ediyordu.

"Beni adımla çağırın." Bjorn söyledi. Uzandı ve saçında bağı olan bir kurdeleyi çözdü. İri bir elini kurdelenin üzerinde gezdirerek elbisesinin önünden aşağı dökülüyordu.

"Bence böyle bir durumda bana Majesteleri demek... biraz..." Diğer kurdelenin ucunu tuttu. "Adımı söyle."

Kurdeleyi çekti. Erna refleks olarak başını salladı ve saçlarını tuttu.

"Acele et," diye ısrar etti Bjorn.

Erna'nın direncinden habersiz görünüyordu ve onu devam etmesi için teşvik etti. Bu arada parmakları kurdele üzerinde tartıştı ama Bjorn sonunda kurdeleyi aldı.

"Elinden geleni yap, Erna." Kararlı bir şekilde söyledi.

Kurdele parmaklarının arasında dolanırken, Erna'nın bileğini kavradı ve serbest eliyle bacaklarını açtı. Erna'nın nefesi kesildi. Adam zorlayıcı değildi ama Erna da direnmedi, gerçekten zamanı yoktu.

"İyi bir eş olacağına dair bana söz vermedin mi?" "Bu..."

"Bu bir yalan mıydı?"

"Hayır." Tüm o kafa karışıklığı ve duygu karmaşası arasında Erna kararlı bir şekilde konuştu. "Bu konuda yalan söylemedim."

"Çok rahatladım, kandırılmaktan hoşlanmam." Bjorn sırttı ve Erna'nın gitmesine izin verdi.

Erna vücudunu örtmek istedi ama küçük elleri bu işi yeterince iyi yapamadı. Gülümsemesi gözlerine hiç ulaşmayan Bjorn'a baktı. Onu okumak zordu. Çarşafarla oynadı, onları evirip çevirdi ve zihni hızlandı.

Bir söz vermişti ve bu sözü tutmak niyetindeydi ama yerine getirmek zorunda kalacağı bu görevleri düşünmemiştir. Bir eş olarak sorumluluklarının neler olduğu onun için çok açıktı ama şimdi buradayken tereddüt ediyordu.

Erna, kendini kontrol etmek için mücadele ederken hızlı ve düzensiz hale gelen ve sonra sessizleşen sığ nefes alıp verişinin delicesine farkına vardı. Bjorn geceliğinin geri kalanını çıkarmak için uzanıyordu, bu kez daha rahat ve nazikti.

Her bir katmanı nazikçe çekip çıkarırken, Erna soyunma ritüelinin o kadar da kötü olmadığını fark etti. Her bir katman havasız giysilerden kurtulmayı sağladıkça, zihninin zevkle ısındığını hissetti. Bjorn bunun sevgiyle hazırlanmış bir hediye kutusunu açmak gibi eğlenceli olduğunu söylerdi. Bir kadının vücudunu yavaş yavaş ortaya çıkarma süreci kışkırtıcıydı.

Bjorn son kat pijamanın ilk düğmesini açmaya çalışırken Erna, "Majesteleri," dedi. İki elini de uzatıp onunkilerin üzerine koydu.

"Benim adım."

Bjorn onun ellerini tuttu ve yatağın üzerine koydu. Erna karşı koymadı.

Onun adını fısıldamaya çalışırken dudakları titriyordu. "Bjorn..." dedi sonunda ve Bjorn'a göre zar zor duyulabiliyordu. Bjorn başını salladı.

"Ben... Ben senin için çıkarmak istiyorum," dedi Erna.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama Bjorn hâlâ ellerini tutuyordu. "Hayır, yorgunsun, dinlenmelisin, bırak bütün işi ben yapayım."

"Ne?"

"Ben de iyi bir koca olmak için elimden geleni yapmalıyım."

Bjorn sakince pijamasının önünü açmaya devam etti. Teker teker, düğmeler çözüldü ve yavaş yavaş Erna'nın vücudu ortaya çıktı, ta ki son düğme de çözülüp Bjorn pijamayı omzundan indirene kadar.

Erna dayanılmaz bir utançla başka tarafa baktı ve gözlerini sıkarak kapattı. Yanakları parlak bir kırmızıyla kızarmış, neredeyse parlıyordu. Bjorn gülümsedi.

"Çok güzelsin, Erna." Yumuşak bir sesle söyledi.

Erna, Bjorn'un sözleri karşısında nefesi kesildi ve tüm beyazları görünecek kadar iri gözlerle ona baktı. Hiçbir yanıtın yeterince kibar olmadığını biliyordu ve sebat etme isteği kayboldu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Bjorn çoktan yatağın üzerinde hareket etmeye ve onu sırtından desteklemeye başlamıştı.

Erna gözlerini kapadı ve Bjorn'un ağırlığını üzerinde hissederken çığlık atmaya çalıştı. Adamın kendisini öptüğünü fark ettiğinde sesi dudaklarının ucunda kayboldu. Onun yakınlığını, ter kokusunu alabiliyordu ve bu koku onun nefesinin kokusuyla karışıyordu. Yumuşak dudaklarının hissi ve uzanan Erna'nın dudaklarına kendi dudaklarıyla masaj yapmak ve diliyle yarı yolda buluşmak için elinden geleni yaparken dili zihnini boş bıraktı.

Adını söylemeye çalıştı ama öpüşmeleri onu yumuşak bir iniltiye dönüştürdü, Erna da onun iniltisine kendi iniltisiyle karşılık verdi.

Sonunda kendine gelip gözlerini açtığında Erna kendini yatağın ortasına yayılmış halde buldu ama tavana bakmak yerine Bjorn'un yüzüne bakıyordu. Ateşi yükselirken yüz biraz odaktan çıkmış gibiydi.

Önünden aşağı uzanan soğuk bir el onu keskin bir şekilde gerçekliğe geri döndürdü ve Bjorn'un yumuşak dudaklarını göğsüne sarmak için başını eğmesini izledi. Sıcak ve soğuk arasında öylesine keskin bir kontrast vardı ki Erna'nın nefesi kesildi. Elleri yukarı kalktı ve yüzünü kapattı.

Adam göğsünü emerken ve karnını okşarken çaresizce inledi ve başı bir o yana bir bu yana sallandı. Onu güzel göstermesi gereken özenle taranmış ve bağlanmış saçları karmakarışıktı.

Oda sıcak nefes sesleri, ince inlemeler ve tenin tene hafifçe sürtünmesiyle doldu. Bjorn Erna'yı emiyor ve höpürdetiyordu. onu baştan çıkardı ve durgunluk yok oldu.

Bjorn'un elleri Erna'nın karnını okşayarak ilerledi, küçük beli boyunca ve bacaklarının arasında hareket etti. Parmaklarının hareket ettiğini hisseden Erna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"B-Bjorn." Nefes nefese söyledi.

Henüz onun adını istediği kadar yüksek sesle söyleyecek cesareti yoktu. Hâlâ bir parçasının kendini tuttuğunu hissedebiliyordu. Bjorn ağrıyan göğsünden kalkıp ona baktı.

Erna bu fırsatı değerlendirerek onu itti. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, elinde değildi. Bjorn endişeyle kaşlarını çattı ve bir parmağını Erna'ya bastıran elini durdurdu. Onu incittiği korkusuyla geri çekildi ve Erna'nın oturmasına yardım etti.

Erna onun bakışları altında, tepesinde dikilirken, tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı.

Acı vericiydi...

ve bu acıdan

korkuyordu....

Bu onu üzdü ve Bjorn'un gölgesinde kendini acınacak halde hissetti. Elleriyle yüzünü kapattı ve gözyaşları daha da yoğunlaştı.

Bjorn ağlayan karısına bir tiyatro oyunundaki seyirci gibi baktı. Oldukça duygusal bir durumdu ama aynı zamanda ona hayranlık duymaktan da kendini alamıyordu

Minyon formu ve sıkı göğsü. Gözleri kadının kıvrımlarını takip etti ve narin beli, ince bacakları ve kabarık meme uçları. Ufak tefek bir kadın olmasına rağmen hiç de toy görünmüyordu.

Erna onun beklentilerini aşmıştı.

Sonunda hıçkırıklar kesildi ve Erna başını kaldırıp Bjorn'a baktı, sanki sadece bir bakışla ona yapıştıyordu.

"Bjorn." Hıçkırıklar arasında fısıldadı.

Adını söylerken yüzü boş ve duygusuzdu ve her söyleyişinde sesi daha sert, daha güçlü, daha yüksek çıkıyordu. Erna başka ne söyleyeceğini bilemediği için onun adını söyledi.

Bjorn içini çekti ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Kadının kokusunu alabiliyordu ve bu durumdan duyduğu rahatsızlığı daha da artırıyordu. Bir an ıslak ve inleyen, sonra aniden feryat edip ağlayan bu kadın onu şaşkına çevirmişti.

Kendini kibirli hissediyordu. Kendini iyi eğittiğini, her türlü sarhoşu yendiğini ve sayısız kupa kazandığını düşünüyordu. Erna'nın sarhoş olmadan onu bu kadar utandırabilmesi onu şaşırtmıştı.

Bjorn gözlerini kısarak Erna'ya baktı. Yatakta eğlenceli olması gerekiyordu ve eğer istemiyorsa mızımız, beceriksiz kadınlarla uğraşmasına hiç gerek yoktu. Eğer sorunlarla uğraşmak istemiyorsa, gidebilir ve utanç duymayabilirdi.

Bu düşünce aklından geçmişti ve geçmek üzereydi ama Erna onun karısıydı. Kulüpten alınmış bir fahişe değildi. Bu onun karısıydı.

Bu bağlamda, Bjorn istese de istemese de bu yeni meydan okumayla yüzleşmek zorundaydı. Erna ne kadar onunsa o da o kadar Erna'nındı ve çaba göstermesi gerekiyordu. Birbirlerine söz vermişlerdi.

"Özür dilerim." Erna sonunda başını ellerinden kaldırarak, "Özür dilerim," dedi.

Bjorn Deja Vu hissine gülmekten kendini alamadı. Düşünecek olursanız, bu aslında ilk kez olan bir şey değildi. Daha önce de bir selef.....

Gladys.

Erna da başka bir Gladys mi?

Bjorn yeniden çamurda sürünmenin verdiği kötü duyguya güldü. Erna'nın omzuna dokunan eli onu kötü zamanların karanlık düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Ben... Ben sözümü tutacağım. Yalan söylemiyorum. Tutacağım." Erna duraksayarak söyledi.

Bjorn, hem Gladys'in hem de Erna'nın tecavüze uğramış gibi davrandıkları düşüncesinden kurtulamıyordu. Kendisinin de böyle olduğunu düşünmek dehşet vericiydi. yapıyor. Durum aynı olabilirdi ama iki kadının söylediği sözler tamamen farklıydı.

"Ama korkuyorum. Bu garip, bu tuhaf..." Erna'nın gözleri odanın içinde dolaştı ve sonunda Bjorn'un gözlerinde durdu. "Sözümü tutacağım."

Söz... Onun

sözü.

Erna'nın bunu söyleme şekli kafasını karıştırmıştı ve Bjorn'un da kafasını karıştırmıştı. Sanki Erna'nın borcunu tahsil etmeye gelmiş bir teşrifatçı gibiydi. Erna kaybettiği kupa için borçlandığında da böyle davranmıştı. Belki de hâlâ

Eğer tekne gezisini borçlarını silmek için bir bahane olarak kullanmasaydı, belki de ona borçlu olduğu gibi. Hala yapay çiçek yapmak için çalışıyor olsaydı.

O anda Bjorn kendisine söz vermek için bir çiçek sunan kadının yüzünü hatırladı ve çaresizlik içinde derin bir iç çekti. Erna bunu bir azarlama olarak algıladı ve elini onun omzundan çekti. Arkasını dönerek yanağındaki yaşları silmeye başladı.

Bjorn öfkesinin yeniden yükseldiğini hissetti ama bu hissettiği acıma duygusunu azaltmadı. Erna'nın cehaletinin boyutunu yargılamamaya karar verdi. Onun hiçbir şey bilmediğini kabul etti.

Erna'nın üvey annesi Brenda Hardy'nin kızını bu eyalete evlenmeye göndermeye çalışması Bjorn'u şaşırtmıştı. Erna'nın şehre gelmeden önce büyükannesiyile yaşaması da işe yaramamıştı. Barones çok muhafazakar bir kadındır. Erna gerçekten sevişmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bjorn, birlikte koştuklarında Pavell'in ona bir iki şey öğretmiş olabileceğini düşünmüştü. Seks hakkında hiç konuşmamış olmalarına inanmak zordu. Ressam hadım falan mıydı?

Bjorn karısına baktı, cariye olduğu söylenen kadın aslında yeni yağmış kar kadar el değmemişti. O boş bir levhaydı. Bjorn derin bir iç çekti, bu sıkıntının ortasında bile yapabileceği tek bir şey vardı.

Prens gülmeye başlayınca Erna şaşkınlıkla Bjorn'a baktı.

Kahkahası yatıştığında Bjorn masadaki içkiyi ve iki bardağı almak için yanına gitti. Erna uzanıp elindeki elbiseyi aldı ve ince, çıplak vücudunu örttü. İkisi birlikte yatağa oturdular.

"Ne kadar içebilirsin?" Bjorn sordu.

"Bilmiyorum." Erna, Bjorn'un iki içki doldurmasını izlerken cevap verdi.

"Genelde ne kadar içersin?" "Bir

tane." Erna sessizce söyledi.

"Tek bir içki mi?" Bjorn bardağı ona doğru uzattı.

"Evet, bir içkiden sonra ateşim çıkıyor ve, ermm.... bulanıklaşıyorum." Erna cahil bir aptal gibi görünmekten kaçınmak istercesine hızlıca söyledi.

Bjorn başıyla onayladı. Erna'nın yüzü hâlâ doğru dürüst silmediği gözyaşlarıyla ıslaktı ama ifadesi yine sert ve güçlüydü. Gözleri parlak ve iddialıydı.

"Al, iç." Bjorn bardağı tekrar uzattı. Erna bardağı aldı. "İç ve dayan, Erna." Emri yumuşaktı ve dokunuşundan daha soğuktu. Elindeki bardağı.

❖The Promise❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Merhaba, Majesteleri" dedi Erna.

Sonunda konuşana kadar nefesini tutmuştu, gecenin içine doğru küçük bir fısıltı. Yorgun olmasına rağmen yine de kibarca selam verince Bjorn güldü.

"Yorgun musun?" dedi Bjorn.

"Ne? Özür dilerim, uyuyakalmak istememiştim."

Bjorn onu eleştirmek istememişti ama Erna gözyaşlarını göstermeye başlayarak özür diledi. Bjorn yatağa oturdu ve Erna doğrulmak için hamle yaparken onu tutmak için bir elini üzerine koydu. Yeni gelini ona göz kırptı.

Bjorn elini Erna'nın geceliğinin üzerine koyduğu yere baktı ve düğmeleri çözmeye başladı. Dantel ve firfırlarla süslü elbiseyi fark etti, öyle görünüyordu ki hiç kimse, Bayan Fitz bile onun kusursuz kıyafet seçimlerine müdahale edemezdi.

"Çok güzel bir gecelik." Bjorn yumuşak bir sesle söyledi.

Erna bu iltifat karşısında ve Bjorn'un geceliği nazıkçe ayırması karşısında kızardı.

"Teşekkür ederim." Erna nefesinin altında mırıldandı.

O kadar ciddi görünüyordu ki ve kısık fısıltısı o kadar saçmaydı ki, Bjorn elinde olmadan içten bir kahkaha attı. Bu, Erna'nın ondan biraz uzaklaşmasına neden oldu ve geceliğinin içine kıvrıldı. Sadece küçük zarif ayakları dışarı çıkmıştı.

Altıları dantellerle kaplı küçük bir çocuk bebeği gibi görünüyordu.

"Erna," dedi Bjorn gülmesi bittikten sonra.

Erna şaşkın ve kızarmış bir halde ona baktı. Bunun kendi adı olduğuna hâlâ inanamıyordu, o kadar yabancı geliyordu ki.

"Evet, Majesteleri?" Erna'nın sesi titriyordu. Yatakta kıvrıldığı yerden kıpırdamamıştı ama nefes nefese kalmıştı, parmakları kıvrılmaya devam ediyordu.

"Beni adımla çağırın." Bjorn söyledi. Uzandı ve saçında bağı olan bir kurdeleyi çözdü. İri bir elini kurdelenin üzerinden geçirerek elbisesinin önünden aşağı dökülüyordu.

"Bence böyle bir durumda bana Majesteleri demek... biraz..." Diğer kurdelenin ucunu tuttu. "Adımı söyle."

Kurdeleyi çekti. Erna refleks olarak başını salladı ve saçlarını tuttu.

"Acele et," diye ısrar etti Bjorn.

Erna'nın direncinin farkında değilmiş gibi görünüyordu ve onu devam etmesi için teşvik etti. Bu arada parmakları kurdelenin üzerinde tartıştı ama Bjorn sonunda kurdeleyi aldı.

"Elinden geleni yap, Erna." Kararlı bir şekilde söyledi.

Kurdele parmaklarının arasında dolanırken, Erna'nın bileğini kavradı ve serbest eliyle bacaklarını açtı. Erna'nın nefesi kesildi. Adam zorlayıcı değildi ama Erna da direnmedi, gerçekten zamanı yoktu.

"İyi bir eş olacağına dair bana söz vermedin mi?" "Bu..."

"Bu bir yalan mıydı?"

"Hayır." Tüm o kafa karışıklığı ve duygu karmaşası arasında Erna kararlı bir şekilde konuştu. "Bu konuda yalan söylemedim."

"Çok rahatladım, kandırılmaktan hoşlanmam." Bjorn sırttı ve Erna'nın gitmesine izin verdi.

Erna vücudunu örtmek istedi ama küçük elleri bu işi yeterince iyi yapamadı. Gülümsemesi gözlerine hiç ulaşmayan Bjorn'a baktı. Onu okumak zordu. Çarşafarla oynadı, onları evirip çevirdi ve zihni hızlandı.

Bir söz vermişti ve bu sözü tutmak niyetindeydi ama yerine getirmek zorunda kalacağı bu görevleri düşünmemiştir. Bir eş olarak sorumluluklarının neler olduğu onun için çok açıktı ama şimdi buradayken tereddüt ediyordu.

Erna hızlı ve düzensiz hale gelen, sonra da kendini kontrol etmek için mücadele ederken sessizleşen sık nefes alıp verişinin delicesine farkına vardı. Bjorn geceliğinin geri kalanını çıkarmak için uzanıyordu, bu kez daha rahat ve nazikti.

Her bir katmanı nazikçe çekip çıkarırken, Erna soyunma ritüelinin o kadar da kötü olmadığını fark etti. Her bir katman havasız giysilerden kurtulmayı sağladıkça, zihninin zevkle ısındığını hissetti. Bjorn bunun sevgiyle hazırlanmış bir hediye kutusunu açmak gibi eğlenceli olduğunu söylerdi. Bir kadının vücudunu yavaş yavaş ortaya çıkarma süreci kışkırtıcıydı.

Bjorn son kat pijamanın ilk düğmesini açmaya çalışırken Erna, "Majesteleri," dedi. İki elini de uzatıp onunkilerin üzerine koydu.

"Benim adım."

Bjorn onun ellerini tuttu ve yatağın üzerine koydu. Erna karşı koymadı.

Onun adını fısıldamaya çalışırken dudakları titriyordu. "Bjorn..." dedi sonunda ve Bjorn'a göre zar zor duyulabiliyordu. Bjorn başını salladı.

"Ben... Senin için çıkarmak istiyorum," dedi Erna.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama Bjorn hâlâ ellerini tutuyordu. "Hayır, yorgunsun, dinlenmelisin, bırak bütün işi ben yapayım."

"Ne?"

"Ben de iyi bir koca olmak için elimden geleni yapmalıyım."

Bjorn sakince pijamasının önünü açmaya devam etti. Teker teker, düğmeler çözüldü ve yavaş yavaş Erna'nın vücudu ortaya çıktı, ta ki son düğme de çözülüp Bjorn pijamayı omzundan indirene kadar.

Erna dayanılmaz bir utançla başka tarafa baktı ve gözlerini sıkarak kapattı. Yanakları parlak bir kırmızıyla kızarmış, neredeyse parlıyordu. Bjorn gülümsedi.

"Çok güzelsin, Erna." Yumuşak bir sesle söyledi.

Erna, Bjorn'un sözleri karşısında nefesi kesildi ve tüm beyazları görünecek kadar iri gözlerle ona baktı. Hiçbir yanıtın yeterince kibar olmadığını biliyordu ve sebat etme isteği kayboldu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Bjorn çoktan yatağın üzerinde hareket etmeye ve onu sırtından desteklemeye başlamıştı.

Erna gözlerini kapadı ve Bjorn'un ağırlığını üzerinde hissederken çığlık atmaya çalıştı. Adamın kendisini öptüğünü fark ettiğinde sesi dudaklarının ucunda kayboldu. Onun yakınlığını, ter kokusunu alabiliyordu ve bu koku onun nefesinin kokusuyla karışıyordu. Yumuşak dudaklarının hissi ve uzanan Erna'nın dudaklarına kendi dudaklarıyla masaj yapmak ve diliyle yarı yolda buluşmak için elinden geleni yaparken, dil Erna'nın zihnini boş bıraktı.

Adını söylemeye çalıştı ama öpüşmeleri onu yumuşak bir iniltiye dönüştürdü, Erna da onun iniltisine kendi iniltisiyle karşılık verdi.

Sonunda kendine gelip gözlerini açtığında Erna kendini yatağın ortasına yayılmış halde buldu ama tavana bakmak yerine Bjorn'un yüzüne bakıyordu. Ateşi yükselirken yüz biraz odaktan çıkmış gibiydi.

Önünden aşağı uzanan soğuk bir el onu keskin bir şekilde gerçekliğe geri döndürdü ve Bjorn'un yumuşak dudaklarını göğsüne sarmak için başını eğmesini izledi. Sıcak ve soğuk arasında öylesine keskin bir kontrast vardı ki Erna'nın nefesi kesildi. Elleri yukarı kalktı ve yüzünü kapattı.

Adam göğsünü emerken ve karnını okşarken çaresizce inledi ve başı bir o yana bir bu yana sallandı. Onu güzel göstermesi gereken özenle taranmış ve bağlanmış saçları karmakarışıktı.

Oda sıcak nefes sesleri, ince inlemeler ve tenin tene hafifçe sürtünmesiyle doldu. Bjorn Erna'yı emiyor ve höpürdetiyordu. onu baştan çıkardı ve durgunluk yok oldu.

Bjorn'un elleri Erna'nın karnını okşamaktan vazgeçip küçük beli boyunca ve bacaklarının arasında ilerlemeye başladı. Parmaklarının hareket ettiğini hisseden Erna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"B-Bjorn." Nefes nefese söyledi.

Henüz onun adını istediği kadar yüksek sesle söyleyecek cesareti yoktu. Hâlâ bir parçasının kendini tuttuğunu hissedebiliyordu. Bjorn ağrıyan göğsünden kalkıp ona baktı.

Erna bu fırsatı değerlendirerek onu itti. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, elinde değildi. Bjorn endişeyle kaşlarını çattı ve bir parmağını Erna'ya bastıran elini durdurdu. Onu incittiği korkusuyla geri çekildi ve Erna'nın oturmasına yardım etti.

Erna onun bakışları altında, tepesinde dikilirken, tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı.

Acı vericiydi...

ve bu acıdan

korkuyordu....

Bu onu üzdü ve Bjorn'un gölgesinde kendini acınacak halde hissetti. Elleriyle yüzünü kapattı ve gözyaşları daha da yoğunlaştı.

Bjorn ağlayan karısına bir tiyatro oyunundaki seyirci gibi baktı. Oldukça duygusal bir durumdu ama aynı zamanda ona hayranlık duymaktan da kendini alamıyordu

Minyon formu ve sıkı göğsü. Gözleri kadının kıvrımlarını takip etti ve narin beli, ince bacakları ve kabarık meme uçları. Ufak tefek bir kadın olmasına rağmen hiç de toy görünmüyordu.

Erna onun beklentilerini aşmıştı.

Sonunda hıçkırıklar kesildi ve Erna başını kaldırıp Bjorn'a baktı, sanki sadece bir bakışla ona yapıştıyordu.

"Bjorn." Hıçkırıklar arasında fısıldadı.

Adını söylerken yüzü boş ve duygusuzdu ve her söyleyişinde sesi daha sert, daha güçlü, daha yüksek çıkıyordu. Erna başka ne söyleyeceğini bilemediği için onun adını söyledi.

Bjorn içini çekti ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Kadının kokusunu alabiliyordu ve bu durumdan duyduğu rahatsızlığı daha da artırıyordu. Bir an ıslak ve inleyen, sonra aniden feryat edip ağlayan bu kadın onu şaşkına çevirmişti.

Kendini kibirli hissediyordu. Kendini iyi eğittiğini, her türlü sarhoşu yendiğini ve sayısız kupa kazandığını düşünüyordu. Erna'nın sarhoş olmadan onu bu kadar utandırabilmesi onu şaşırtmıştı.

Bjorn gözlerini kısarak Erna'ya baktı. Yatakta eğlenceli olması gerekiyordu ve eğer istemiyorsa mızımız, beceriksiz kadınlarla uğraşmasına hiç gerek yoktu. Eğer sorunlarla uğraşmak istemiyorsa, gidebilir ve utanç duymayabilirdi.

Bu düşünce aklından geçmişti ve geçmek üzereydi ama Erna onun karısıydı. Kulüpten alınmış bir fahişe değildi. Bu onun karısıydı.

Bu bağlamda, Bjorn istese de istemese de bu yeni meydan okumayla yüzleşmek zorundaydı. Erna ne kadar onunsa o da o kadar Erna'nındı ve çaba göstermesi gerekiyordu. Birbirlerine söz vermişlerdi.

"Özür dilerim." Erna sonunda başını ellerinden kaldırarak, "Özür dilerim," dedi.

Bjorn Deja Vu hissine gülmekten kendini alamadı. Düşünecek olursanız, bu aslında ilk kez olan bir şey değildi. Daha önce de bir selef.....

Gladys.

Erna da başka bir Gladys mi?

Bjorn yeniden çamurda sürünmenin verdiği kötü duyguya güldü. Erna'nın omzuna dokunan eli onu kötü zamanların karanlık düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Ben... Ben sözümü tutacağım. Yalan söylemiyorum. Tutacağım." Erna duraksayarak söyledi.

Bjorn, hem Gladys'in hem de Erna'nın tecavüze uğramış gibi davrandıkları düşüncesinden kurtulamıyordu. Kendisinin de böyle olduğunu düşünmek dehşet vericiydi. yapıyor. Durum aynı olabilirdi ama iki kadının söylediği sözler tamamen farklıydı.

"Ama korkuyorum. Bu garip, bu tuhaf..." Erna'nın gözleri odanın içinde dolaştı ve sonunda Bjorn'un gözlerinde durdu. "Sözümü tutacağım."

Söz... Onun

sözü.

Erna'nın bunu söyleme şekli kafasını karıştırmıştı ve Bjorn'un da kafasını karıştırmıştı. Sanki Erna'nın borcunu tahsil etmeye gelmiş bir teşrifatçı gibiydi. Erna kaybettiği kupa için borçlandığında da böyle davranmıştı. Belki de hâlâ

Eğer tekne gezisini borçlarını silmek için bir bahane olarak kullanmasaydı, belki de ona borçlu olduğu gibi. Hala yapay çiçek yapmak için çalışıyor olsaydı.

O anda Bjorn kendisine söz vermek için bir çiçek sunan kadının yüzünü hatırladı ve çaresizlik içinde derin bir iç çekti. Erna bunu bir azarlama olarak algıladı ve elini onun omzundan çekti. Arkasını dönerek yanağındaki yaşları silmeye başladı.

Bjorn öfkesinin yeniden yükseldiğini hissetti ama bu hissettiği acıma duygusunu azaltmadı. Erna'nın cehaletinin boyutunu yargılamamaya karar verdi. Onun hiçbir şey bilmediğini kabul etti.

Erna'nın üvey annesi Brenda Hardy'nin kızını bu eyalete evlenmeye göndermeye çalışması Bjorn'u şaşırtmıştı. Erna'nın şehre gelmeden önce büyükannesiyile yaşaması da işe yaramamıştı. Barones çok muhafazakar bir kadındır. Erna gerçekten sevişmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bjorn, birlikte koştuklarında Pavell'in ona bir iki şey öğretmiş olabileceğini düşünmüştü. Seks hakkında hiç konuşmamış olmalarına inanmak zordu. Ressam hadım falan mıydı?

Bjorn karısına baktı, cariyeye olduğu söylenen kadın aslında yeni yağmış kar kadar el değmemişti. O boş bir levhaydı. Bjorn derin bir iç çekti, bu sıkıntının ortasında bile yapabileceği tek bir şey vardı.

Prens gülmeye başlayınca Erna şaşkınlıkla Bjorn'a baktı.

Kahkahası yatıştığında Bjorn masadaki içkiyi ve iki bardağı almak için yanına gitti. Erna uzanıp elindeki elbiseyi aldı ve ince, çıplak vücudunu örttü. İkisi birlikte yatağa oturdular.

"Ne kadar içebilirsin?" Bjorn sordu.

"Ben, bilmiyorum." Erna, Bjorn'un iki içki doldurmasını izlerken cevap verdi.

"Genelde ne kadar içersin?" "Bir

tane." Erna sessizce söyledi.

"Tek bir içki mi?" Bjorn bardağı ona doğru uzattı.

"Evet, bir içkiden sonra ateşim çıkıyor ve, ermm.... bulanıklaşıyorum." Erna cahil bir aptal gibi görünmekten kaçınmak istercesine hızlıca söyledi.

Bjorn başıyla onayladı. Erna'nın yüzü hâlâ doğru dürüst silmediği gözyaşlarıyla ıslaktı ama ifadesi yine sert ve güçlüydü. Gözleri parlak ve iddialıydı.

"Al, iç." Bjorn kadehi tekrar uzattı. Erna bardağı aldı. "İç ve dayan, Erna." Emri yumuşaktı ve dokunuşundan daha soğuktu. Elindeki bardağı.

❖Yapabileceğimizi sanmıyorum.❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna kadehi dudaklarına götürdü ve şarabı içti. Sarhoş olursa gecenin biraz daha kolay geçeceğini düşündü. Açık bir kafayla, şu ana kadar pek iyi gitmemişti. Yudumladı, sonra tekrar yudumladı ve yudumlamaya devam etti bardak boşalana kadar küçük parçalar halinde içti.

Alkol beklediğinden çok daha güçlüydü ama içmesi kolay olacak kadar da meyvemsiydi. Parmaklarındaki titreme durmuştu.

Erna evliliğin bir aşk eylemi değil, bir zorunluluk eylemi olduğunu biliyordu ve Bjorn'un bunu acıma duygusuyla mı yoksa kocası olarak sorumluluk duygusuyla mı yaptığını merak etti. Acaba başı dertte olan bir kadına karşı şövalyelik mi yapıyordu diye düşündü ama bu da doğru gelmiyordu.

Mantiğa göre Bjorn evlenme teklif etmişti ve o da sebepsiz yere kabul etmişti. Bunun en iyi yol olup olmadığını merak etti. Kendisi en iyi eş olmaya konsantre olabilirdi, Bjorn da elinden gelen en iyi koca olacağına söz vermişti ve bu şekilde ikisi de mutlu olabilirdi. Birlikte.

Alkolün sıcaklığı yanaklarına kadar yükselirken, kadehi yanındaki yatakta hareketsiz oturan Bjorn'a doğru kaldırdı. Seveceği kader ile boş şarap kadehi arasında gidip geldi, Bjorn kadehi almak için elini kaldırdı ve elleri birbirine değdi. Erna içini çekti, Bjorn bardağı alıp komodinin üzerine koyarken yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Teşekkür ederim." dedi Erna.

Sessizliği bozma konusunda çok dikkatliydi. Kendi sesi yabancı ve uzak geliyordu. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu, o anda aklına hiçbir şey gelmiyordu, bu yüzden sesinin hafızasında kaybolup gitmesine izin verdi.

Bjorn güldü ve yatağa uzanıp ona yaklaştı. İrkilmesine rağmen bu sefer kaçmaya çalışmadı. Bjorn eğildi ve onun yumuşak, nemli dudaklarını öptü. Elindeki taze glle daha yumuşak, daha nazik, daha narindi.

Erna ona doğru eğildi ve sarhoşluk sayesinde kendini daha uysal hissetti. Onlar pşrken Erna ayak parmaklarından karnına doğru bir şeyin yükseldiğini hissediyordu, bir tür heyecan. Bjorn elbisesini çıkarıp bir kez daha omuzlarının üzerinden kaydırarak göğüslerini ortaya çıkarırken buna aldırmadı bile. Onun dokunuşunu sakince kabul etti.

"Erna," dedi Bjorn, yumuşak tonunun altında neşeli bir ifade vardı.

Erna gözlerini açıp ona baktı ve daha önce oturduğu yerde, yatağın üzerinde yattığını fark etti.

"Böyle mi olması gerekiyor? Karıncalanma hissediyorum." Erna utanarak konuştu. "Evet."

Bjorn elini Erna'nın göğsünü yoğurmaktan kaldırıp boynuna ve yanağına götürdü. Tekrar koklamaya başlayıp sinirlerini bozmadığı sürece bunun yeterli olacağını düşündü ama onun burada bir ceset gibi kıpırdamadan yatması hiç de eğlenceli değildi.

Bjorn ayağa kalktı ve kendi giysilerini çözmeye başladı. Erna sanki görmemesi gereken bir şey görmüş gibi başka tarafa baktı.

"Bana bakmalısın." Bjorn fısıldadı. "Bakmazsan kendimi kirli hissedirim ya da başka bir adamı mı düşünüyorsun diye merak ederim."

"Hayır, yle değil." Erna yüzündeki şok ifadesiyle konuştu.

Bjorn ona bu kadar rahat bakabiliyorken, Erna'yı bir korku kaplamıştı. kontrol edilemez bir duygu. Adam onu kendine doğru çekti ve kadın adamın göğsünün sıcaklığını kendi göğsünde hissetti.

"Cidden, dayanılmaz derecede aşağılayıcı şeyler söylüyorsun." Erna, Bjorn'un gözlerinin içine bakarak konuştu. Gözleri keskindi, sanki masumiyetini kaybetmeye karşı korur gibiydi.

Bjorn onu öptü, daha fazla bir şey söylemek üzereyken neredeyse dudaklarını yutacaktı. Tekrar yatağa uzandılar ve Erna Bjorn'un ağırlığını tekrar üzerinde hissetti. Bu bir şoktu ama bu kez kaçtığı bir şok değildi.

Bjorn, Erna'nın çağırılmadan yukarı kalkmış olan bacaklarını ayırdı ve iç etini ıslattı. Erna onun hassas hareketlerle hareket ettiğini ve tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Gıdıklanma o kadar yoğundu ki Bjorn'un yanında kıpırdandı. Eli yanına düştü ve Bjorn'un yükselen formunu hissedebildi. Bjorn'un gecenin büyük bölümünde ereksiyon halinde olduğunu biliyordu ama ilk kez ona doğru dürüst dokunuyordu.

Bjorn'un nefes alışları sıklaştı ve hızlandı. Kendi nefes alış verişiyle eşleşiyordu. Sonunda Bjorn'un dokunuşunun üzerinde yarattığı ve Bjorn keşfettikçe daha da yoğunlaşan baş dönmesi karşısında rahatlıyordu. Karşılığında, pantolonunun içinden adamın tüm uzunluğunu hissetti. Bunu düşünmeye, anlamaya çalıştı ama onun üzerindeki hareketleri kafasını bir sise sürükledi ve orada olduğunu zar zor fark etti.

Bjorn kalkıp Erna'nın bacaklarının arasına oturduğunda nefes alış verişleri heyecanlanmıştı ve Erna kendini ön bahçede koşuyormuş gibi hissetti. Kendini onun durmasını istemezken buldu.

Erna kocasına baktı ve yanaklarına bir kez daha bir sıcaklık yükseldiğini hissetti. Utanç gibiydi ama tam olarak öyle değildi. Onun bakışlarını Kare omuzları ve geniş gövdesi. Kasları narin bir güç ve kuvvet gösterisiydi. Bu onu heyecanlandırdı ve endişelendirdi. Onun tamamını olmasa bile daha fazlasını görmek istiyordu.

Noel'de ağacın altında paketlenmiş hediyeleri merak eden bir çocuk gibi, Erna da aynı hevesle kocasının vücudunu inceledi. Gözleri kocasının beline inene kadar gerçeklik tekrar odak noktasına geldi.

"Oh," diye iç geçirdi Erna istemsizce.

Daha önce bir tane görmüş olmasına rağmen, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gerçekten neye baktığına inanamıyordu. Sanki bakmak Bjorn'u aşağılamak anlamına geliyormuş gibi gözlerini başka tarafa çevirdi ve duvarları ve tavanı inceledi.
Odanın karanlığı.

Erna, hafızası zayıflamış gibi, kaçırdığı bir ayrıntı olduğunu düşünerek ya da zihnindeki oranların çarpıklığını yeniden teyit ederek kocasının şekline tekrar baktı.

Her şey aynıydı.

"B-Bjorn, sanmıyorum..., yani, çok büyük, sığmayacak."

Gözlerinden yaşlar geldiğini ve görüşünün alt kısmını bulanıklaştırdığını hissedebiliyordu. Onlarla savaştı. Bu ciddi bir endişeydi ve Bjorn sadece güldü.

"Teşekkür ederim," dedi Bjorn ve Erna'yı nazikçe kendine doğru çekerek bacaklarını beline doladı. Kollarından daha inceydiler. "Bu çok dokunaklı bir iltifat." Erna'nın küçüklüğünü taklit ederek söyledi.

Bjorn sert elleriyle Erna'nın yuvarlak belini kavradı, Erna Bjorn'un küçük bedenine yabancı dokunuşunu hissettikçe çırpınmaya başladı. Bjorn onu kuvvetle iterken Erna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, Erna Bjorn'un kendisinin hiç dokunmadığı bir bölgeyi zorladığını hissediyordu ve aşırı basınç ve acıya karşı mücadele etti.

"Sakin ol, Erna." Bjorn yalvardı.

Erna ona durmasını emretmeye çalıştı, bir saniyeliğine nefes almasına izin verdi, ama bu iniltili bir inilti olarak çıktı. Bjorn Erna'nın ıslak olduğunu hissedebiliyordu.
Yeterliydi ama çok dardı. Korkmuş ve acıdan kaskatı kesilmiş olması da işe yaramadı.

"B-Bjorn, sığmayacak." Erna acı yüzünden gözyaşlarının tekrar aktığını söyledi.

Bjorn onu görmezden geldi ve tekrar itmeye hazırlandı. Yarisına kadar ancak girebilmişti ama Erna'nın bunu bilmesine imkân yoktu ve acıdan sağa sola savruluyordu. Artık onu tamamen içinde hissedebiliyordu ve sanki ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordu.

"Her şey yolunda." Bjorn Erna'yı rahatlatmaya çalıştı. "Artık iyisin."

Öne doğru eğildi ve önce yanaklarına sonra da dudaklarına nazik bir öpücük kondurarak aralarındaki bağı derinleştirdi. Ter, Bjorn'dan damladığı kadar Erna'nın vücudunu da kaplamıştı.

Onun sulu gözlerine baktı, mükemmel mavi renkleri ağlamasından kaynaklanan kırmızı bir şişkinlikle lekelenmişti. İyi olacağını söylerken yalan söylemişti ama istediği etkiyi yaratmıştı. Rahatlamış görünüyordu ve kasıklarındaki gerginliğin azaldığını hissedebiliyordu.

Bjorn tereddüt etmedi, anı yakaladı ve kendini Erna'nın derinliklerine itti. Yaşadığı şok gözlerini kocaman açmasına neden oldu ve birkaç dakika sonra çığlık attı.

"Dur, şimdi, Bjorn, çekil." Kadın bağırdı.

Bjorn geri çekilip Erna'ya nefes alma şansı verecekmiş gibi geri çekildi, ama neredeyse bitmek üzereyken kalçalarını tekrar ileri itti. Erna çırpındı ve inledi, Bjorn bir kez daha iterken homurdandı. Sabrı tükenmişti.

"Acıyor, lütfen dur!!" Erna hıçkırı hıçkırı ağladı.

Bjorn artık umursamıyordu ve daha hızlı itmeye başladı ve bunun acısı Erna'nın hıçkırmasına neden olsa da, acı artık seksin heyecanını hissedemeyecek kadar kötü değildi. O artık bir kadındı ve sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi Bjorn'u emiyor gibiydi.

Belinin altındaki geceliğin üzerinde taç yaprakları gibi kan çiçekleri oluşmuş ve kasıklarına bulaşmıştı. Erna, korkutucu miktarda kan olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu ama o anda acı gitmiş ve geriye kalan tek şey

Bjorn'un içine girmesiyle karnında oluşan basınç ve baskın zevk.

Bjorn yatak odasının kapısını ilk açtığında, kendi kendine karısına karşı görevini yerine getirdiğini söylemişti, ama şimdi karısının derinliklerine indiğinde, karısının bekaretini almaktan alabileceği her zevki emerken kendini tamamen bencil hissediyordu.

Bu onu çılgına çeviriyordu.

Karısına baktı ve sonunda onun kendisini kabul ettiğini gördü. Gözleri kapalı ve yüzü zevkle i çekerken çok güzel görünüyordu. O hareket ettikçe, Erna onun altında kıpırdanıyor ve omuzlarını kavrıyordu. Tırnakları Erna'nın derisine batıyor ve zevki daha da artıran acı darbeleri gönderiyordu.

Bjorn yüzünü Erna'nın boynuna gömdü ve çılgınca hareket etmeye başladı. Ağır nefes alışının sesi Erna'nın kulağına takıldı ve aklına çılgın bir canavar geldi. Vücudu şiddetle sarsıldı ve gerçekliğe tutunması zorlaştı.

Erna ne yapacağını bilemiyordu, hissettiği şey dayanılmaz boyutlara ulaşıyordu. seviyelerdeydi ve bununla ne yapacağını bilmiyordu. Gözyaşları tekrar akmaya başladı, onları tutmaya çalıştı ama beline baskı yapan ağırlık onu eziliyormuş gibi hissettirdi ve zar zor nefes alabildi.

Islak tenlerinin birbirine çarparken çıkardığı ses Erna'nın birdenbire kendini çok iyi hissetmesine neden oldu. Utanç verici bir sestir ve durumdan uzaklaştığını hissediyordu ama kasıklarında oluşan yoğun hisle karşılaştı.

Bjorn artık ağlamayı umursamıyordu. Ayağa kalktı ve karısına baktı. Yüzü gözyaşları ve terden şişmiş kıpkırmızıydı ama yine de çok güzel görünüyordu. Bir anlık rahatlamayla derin bir nefes aldı, göğsü kabardı ve göğsü yumuşak etten iki kabarık tümsek olarak ayağa kalktı.

Bjorn kızın belini kendisine doğru kaldırdı. Bir ılığı yumruğunun içine bastırdı ve sarhoşça gülümsedi. Yumuşak ve sıcak olan sadece Erna'nın teni değildi, aynı zamanda içindeki de yumuşak, ılık ve ıslak bir kadifemsi zevk karmaşasıydı.

Bjorn onu sabit tutarak en derin yerlerine kadar pompaladı, bu da küçük bedeninde yeni bir acıya yol açtı ve ılık attı. Son bir hamleyle Erna, Bjorn'un içinde daha da büyüdüğünü ve karnından yukarı doğru bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Vücudu titredi ve tüyleri diken diken oldu.

Bjorn karısının yanına yığıldı ve oda sessizliğe gömüldü. ıtırdayan ateşin sesinden duyulabilen tek şey ağır nefes alış verişleriydi.

Bir süre Erna'nın içinde kaldı, onun yumuşak, kadifemsi iç hissine tutunmak istiyordu.

"İşin bitti mi?" Erna "Evet," diye

sordu Bjorn tembelce.

Büyük bir çabayla başını Erna'ninkine yaklaştırdı ve yastığa uzanırken yanağını öpmek için dudaklarını uzattı. Iskaladı ve onun yerine burnunun yan tarafını öptü.

Tatlı bir yalandı bu.

.-:.-.  .-:.-.

"Majesteleri, uyandınız mı?" Bayan Fitz'in yumuşak, tiz sesi geldi

Erna hâlâ bir rüyada olduğunu sanıyordu ama ses onu bilinçsizlikten uyandırdığında buna uyku demek hafif kalırdı. Tanımadığı bir odada ve çıplak olarak uyandığında yüzüne korku yayıldı.

"Evet," dedi Erna hızla ve yatak arşafllarını üzerine çekerek doğruıldı. Bunu yapmak ona bir acı şoku yaşattı ve dün geceyi hatırladı. "Ben Uyan."

arşaflları kaldırdığında, artık çiçek açmış bir güle değil de yatağında öldürölmüş birine benzeyen büyük kan lekesini gördü.

"Tamam, içeri geliyorum." Bayan Fitz

söyledi. "Hayır!" Erna seslendi.

Yataktan fırladı ve titreyen bacaklarının üzerinde yürümeye çalıştı. Ayakları altında büköldü ve yere yığııldı.

"İyi misiniz majesteleri, ne oldu?" "Bir şey yok, iyiyim."

Erna kendini zorla ayağa kaldırdı ve kanlı arşaflları topladı. Onları saklayabileceğı bir yer aradı ve saatin çoktan öğlen olduğunu gördü.

"Hâlâ uyuyor muydun?"

Erna ne yapacağını düşünürken, Bayan Fitz kapıyı çalmaya ve kalın ahşap kapıdan endişeli sözler söylemeye devam etti.

"İçeri geliyorum, majesteleri."

Erna panikledi ve banyoyu hatırladı. Hemen banyoya koştu. Yatak odasının kapısı açıldığı sırada arşaflları çekip kapıyı çarparak kapattı.

❖Çünkü O Güzel❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bayan Fitz bir süre şaşkınlık içinde kaldı. Sonunda kendine geldi. Dağınık bir yatak, yerde pijamalar, şarap
İçinde tortu kalmış bardaklar ve ortadan kaybolan bir Grand Düşes. Bayan Fitz yatak örtülerinin kenarının banyo kapısına sıkıştığını gördü.

"Her biri geri dönüp beklesin." Bayan Fitz yatak odasının kapısını gözetleyen hizmetçilere seslendi. "Çabuk, hadi, uzaklaşın."

Bayan Fritz hizmetçileri kovmak için sert sözler kullanmamış olsa da, iyi bir düzen içinde dağıldılar. Oyalanması gerektiğini düşünmekten kendini alamayan Lisa bile koridora geri dönmek zorunda kaldı.

Bayan Fitz kimsenin gizlice dolaşmadığını teyit ettikten sonra yatak odasının kapısını kapattı ve banyoya yaklaştı.

"Majesteleri, artık yalnızız, dışarı çıkabilirsiniz." Kısa bir duraklama oldu.

"...Evet, özür dilerim Bayan Fitz." Kapının diğer tarafından ince, titrek bir ses geldi.

"Sorun değil, nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim, sadece..."

Erna'nın nutku tutulmuştu ama Bayan Fitz sabırlıydı ve Erna'nın konuşmasını bekledi
kendi zamanıyla dışarı çıkacaktı. Yatak odasındaki dağınıklığı toplamakla meşguldü.

Bjorn sabah uyandığında hiçbir şey olmamış gibi abdest almaya devam etti. Yıkandı, giyindi ve kahvaltı etti, tüm bunları yaparken karısından bir kez bile bahsetmedi. Sanki onun varlığını tamamen unutmuş gibiydi.

Bayan Fitz'in içinde kötü bir his vardı, uğursuz bir his. Çiftin arasında neler olup bittiğini tahmin etmeye cesaret edemiyordu ama bunun yeni bir gelin için normal bir sahne olmadığını biliyordu. Aynı şey, evliliğinin ilk gününde her zamanki yaşam tarzına sadık görünen damat için de geçerliydi.

"Eğer banyo yapmaktan rahatsız oluyorsanız, hizmetçiye gelmemesini söyleyeceğim." Bayan Fitz banyoya doğru seslendi. "Ama o çarşafa ihtiyacım olacak."

Bayan Fitz çiftin gecenin bir yarısı ne yaptıklarını tahmin edemiyor değildi, ama bunu doğrudan söylememek kibardı, her halükarda çarşafın atılması gerekecekti, olduğu gibi bırakılamazdı.

Kapı yavaşça açıldı ve Bayan Fritz biraz geri çekilerek Erna'ya istediği kadar alan bıraktı. Bir anlık sessizlik oldu ve Bayan Fritz sonunda Erna'yı eşikte gördüğünde yutkundu.

Büyük Düşes çıplak bedenini çarşafıla özensiz bir şekilde örtmüş, ayaklarının dibinde yere bakarak duruyordu. O kadar bitkin görünüyordu ki soylu olduğuna inanmak zordu. Kan çanağına dönmüş ve şişmiş gözleri, dağınık saçları, boynunda ve göğsünde kırmızı lekeler vardı.

"Teşekkür ederim, majesteleri." Bayan Fitz çarşafı almak için uzandı.

Elinde tuttuğu anda geri çekildi ve doğrudan Erna'ya bakmadı. *Prens, keşke yapsaydım* Öfkeli düşünce yaşlı dadının içini ısıttı. Eğer Bjorn şu anda karşısında dursaydı, ona bir kulak dolgunluğundan fazlasını verirdi.

Eğer Bjorn bu kadınla aşkından evlendiyse, o zaman neden burada değildi? Eğer Erna'yı sevseydi, bütün gece onun yanında kalır ve kendi istekleri yerine gelene kadar kalkmazdı.

Bayan Fitz iç çekerek çamaşırları kaldırdı. Yatak çarşafı, kan izi görülmeyecek şekilde özenle sarılmıştı. Büyük Düşes olmanın ilk günü için ne sabahtı ama. Geleceği için fazlasıyla endişeliydi.

"Teşekkür ederim, Bayan Fitz." Erna bilinmeyen sayıda tekrarladı.

"Rica ederim." Bayan Fitz cevap verdi. "Bu sinirlerinizi yatıştırmanıza, yemek yemenize ve biraz dinlenmenize yardımcı olacak bir ilaç."

İlk başta Bayan Fitz bir okul müdiresi gibi sert davranıyor gibi görünse de ifadesi yumuşak ve sıcaktı.

"Ama bana malikaneyi gezdirecektiniz." Erna itiraz etti.

"Sorun değil, bir gün erteleyebiliriz. Prens bunu talep etti." Bayan Fitz yalan söyledi.

Erna bir an için düşüncelere daldı. Vücudu bu şekilde ağrırken büyük sarayda dolaşmaya hiç niyeti yoktu. Bjorn'un ilgisini takdir etti ve ilaç şişesini itaatkâr bir şekilde aldı.

Erna tekrar yatağa uzandı ve Bayan Fitz memnun bir şekilde ayrıldı, Erna'yı yatak odasında yalnız bıraktı. Perdelerin çekili olduğu ve şöminenin ışığının yandığı oda rahat sayılırdı.

Erna boş boş ateşe baktı ve dalgınca yorganın tüylerini çekti. Birden kendini çok yalnız hissetti. Evliliğinin ilk günlerini tek başına, yatağında, vücudu hâlâ ağrıyarak geçirmişti.

Büyükannesi Erna'nın evleneceğini duyunca çok heyecanlanmıştı. Tüm krallığın Büyük Düşesi, Erna'yı şimdi görebilseydi, hayal kırıklığına uğrar mıydı?

"Büyükanne." Erna ateşe doğru fısıldadı, kalbi Büyükannesi için acıyordu.

Erna Barones'in Buford'a döndüğünü resepsiyonda öğrenmişti. Büyükannesinin veda etmeden gittiğini öğrendiğinde Erna'nın içi burkulmuştu ama bu yüksek sosyete herkesin bir yeri olduğunu ve büyükannesinin yerinin de Buford olduğunu biliyordu.

Erna'nın düşünceleri onu huzursuz ediyordu ve yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu, Yüzünde dalgın bir ifadeyle tavana bakmadan önce. Bunların hiçbiri doğru gelmiyordu. Dniester ismi, bu saray, Bjorn, hiçbiri ona aitmiş gibi gelmiyordu.

Zihni geçen geceye kaydı ve ilacın enerjisi hızla yayıldı. Yorgun bedeni kaskatı kesildi ve sadece o geceyi düşünmenin bile ateşini yükseltip nefessiz bıraktığına inanamadı.

Erna ayağa kalktı ve yatak odasının kapısının kapalı olup olmadığını birkaç kez kontrol etti. Sonra tekrar çarşafın altına girdi ve onları yukarı çekip başının üzerine örttü. Hâlâ orada olan acının belirgin bir şekilde farkına vardı. Artık daha çok donuk bir ağrıydı.

O gece sabahın erken saatlerinde, güneşin ilk ışıkları ufukta belirmeden önce yatağa uzandığını hatırladı. Yatağa kıvrılmış, uyuyabilmek için acının geçmesini istiyordu. Yanındaki hareketin belli belirsiz farkındaydı ve tam zamanında döndüğünde Bjorn'un sırtından yansıyan ateş ışığını gördü. Giderken ona bir kez bile dönüp bakmamıştı, o kadarını hatırlıyordu.

Erna onun yakında geri geleceğini umuyordu, geri gelmesini istiyordu ama o hiç gelmedi. Erna yüzünü yastıklarına gömdü ve ağlayarak uykuya daldı.

Bjorn hem dost canlısıydı hem de kalpsiz. Soğuk olduğu kadar sıcaktı da. Bir adamda böylesi bir eşitsizlik görmek tuhaftı. Birbirine zıt yönler aynı anda nasıl var olabilirdi, Bjorn'da bir sahtelik olmalıydı, ama Erna hiçbir uydurma ya da yalan tespit edemedi.

Bjorn'a baktıkça bilmediğini daha çok fark etti ve darmadağın zihni yüzünden kâbuslar ve kötü rüyalar peşini bırakmadı. Rüyasında bir kurt tarafından canlı canlı yendiğini gördü.

.-.-.✧.-.-.

Büyük Dük'ün arabası Schuber Sarayı'na güneş batıya doğru batarken döndü. Yoğun programına rağmen Bjorn yorgun görünmüyordu, her zamanki gibiydi. Onu karşılamak için dışarı çıkan hizmetçilerle kısa bakışmalar yaptı. Bayan Fitz, Bjorn saraya doğru ilerlerken arkasına takıldı. giriş holü.

"Ekselansları uyuyor, iyi görünmüyor, bu yüzden ona dinlenmesini söyledim." Bayan Fitz söyledi.

"Tamam."

"Evlenmekle meşguldünüz, belki sizin için birkaç gün dinlenmek uygun olur?"

Bjorn soruda bir diken olduğunu hissetti.

"Balayımda biraz dinlenmenin tadını çıkaracağım." dedi Bjorn.

"Ona daha iki hafta var Prensım." Bayan Fitz kaşlarını çatı.

"Büyük Düşes sizi şimdiden kendi tarafına mı çekti?"

"Anlayamadım?"

"Balayının sadece bir balayı olmadığını bilmemene imkân yok." Bjorn sahanlıkta durdu ve Bayan Fitz'e döndü. Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine kadar gitmedi.

Balayı sadece bir formaliteydi, gerçekte ise denizaşırı bir seyahatti. diplomatik bir görevdi. İttifakları yeniden teyit etmek ve karmaşık siyasi güç ağının sağlam olup olmadığını kontrol etmek önemliydi. Özellikle de böylesine büyük bir

yeni bir Grandüşes yetiştirmek gibi bir olay. Tacın bırakılmasından beri bu Bjorn'un göreviydi.

Kralın ya da veliaht prensin ziyareti büyük bir siyasi eylemdir, ancak tahttan ayrılan bir prens bu kadar büyük bir yaygaraya neden olmaz. Buna bir de balayına çıkma hilesi eklenince, Bjorn diğerk ülkeleri kolaylıkla gözetleyebiliyor ve finans piyasalarında keşif yapabiliyordu.

"Peki neden böyle şeyler söylüyorsun? Bir nedeni olmalı, beni bu kadar çabuk mu terk ettin?" Bjorn sinsi bir gülümsemeyle şöyle dedi.

"Ekselansları..."

"Beni sadece bir gün içinde terk ettin, buna üzölmüş gibi bile görünmüyorsun." Bjorn'un niyeti, incinmiş gururunun altını çizirken açıkça ortaya çıkmıştı.

"Beni ona iten şey çocukça şakalarınızdı, zor bir seçim değildi prensim." Bayan Fitz öyle dedi. Bunca yıl sonra bile onun çapkın şakalarına bir türlü alışamamıştı. Açıkça çizilmiş çizgiyi hisseden Bayan Fitz geri adım attı.

"Özür dilerim, Majesteleri."

"Böyle davranmayın." Bjorn gülümseyerek söyledi.

Yine o çocukmuş gibi merdivenleri tırmandı ve Bayan Fitz de onu takip ederek raporu için kelimeleri hazırladı.

"Ah, Bayan Fitz," dedi Bjorn.

Onu pencerenin yanındaki sandalyede bağdaş kurmuş, yeni aldığı mektubu açarken buldu.

"Dediğın gibi, tekne gezisine on beş gün var, karıma öğretmek için bolca zaman var."

"Evet?"

"Erna'nın hayatında ona yatak odası işlerini öğretebilecek bir yetişkin olmadığı için, şimdi bunu yapacak başka birine ihtiyacımız var."

Bayan Fitz, Bjorn'un sakın ve monoton bir tavırla verdiği emir karşısında şaşkına dönmüştü. Kendi sakın tavrıyla itaat etti.

"Bu iş için doğru kişiyi çağıracağım, Majesteleri, izin verirsiniz?"

"Lütfen, konuşun."

"Neden o, Majesteleri? Bu genç kızı eşiniz olarak istemenizin nedeni neydi?" Böyle bir soru sorarak küstahlık ettiğinin farkındaydı ama merakı kontrolden çıkmıştı.

"Erna..." Bjorn söylemeye başladı, sonra durdu ve sanki dünyanın büyük gizemlerini düşünüyormuş gibi gözlerini tavana dikti. "Çünkü o güzel."

"Ekselansları?" Bayan Fitz nefes nefese kalmıştı.

"O çok güzel bir kadın." Bjorn pencereye döndü ve mektubu açtı. "Öyle değil mi?"

◆Kocanın Sorumlulukları.◆

.-:.-.◆.-:.-.

Erna yeni bir kâğıt parçası çıkardı ve yazmakta olduğu kâğıdın yerine koydu. Arşidük'ün altın kurt arması sayfanın üst kısmında parlıyordu. Bu mektubu düzgün yazmak için üzerinde kurduğu baskı yüzünden sürekli hata yapıyordu.

Bir nefes aldı, tüy kalemini düzeltti ve mürekkebi taze kâğıda kazımaya başladı.

Pavel'e. Mektup başladı. Kâğıda bastırılmış düzgün el yazısı tatmin ediciydi ve Erna satır satır yazdı.

Bayan Fitz ona gelinin düğüne katılan herkese bir teşekkür mektubu yazmasının adet olduğunu söylemişti ve hiç tanımadığı insanlara yazılmış bu kadar çok mektuptan sonra bileği zonkluyordu. Ama Bayan Fitz sayesinde hepsi tek bir hata bile yapılmadan yazılmıştı.

Ancak Büyük Düşes olarak görevlerini yerine getirdikten sonra ailesine, büyükannesine, Baden Hanedanı'na ve Pavel'e mektup yazabildi.

Erna, Hardy ailesine bir şey yazmaktan nefret ediyordu. Bayan Fitz yine de bir mektup yazması konusunda ısrarcıydı ama Erna, Bayan Fitz'in sert uyarılarına rağmen bu konudaki iradesine boyun eğmeyi reddetti.

Mektup bittiğinde Lisa sıcak balmumuyla içeri girdi ve zarfın kat yerine birkaç damla damlattı. Erna daha sonra damgayı hızla soğuyan balmumunun üzerine sıkıca bastırdı ve içinde kurt başı kabartması olan oldukça cesur görünümlü bir balmumu mühür bıraktı.

Lisa ellerini birbirine vurdu. "Gerçekten de Büyük Düşes gibi görünüyorsun." Mektubu eline alıp incelerken şöyle dedi.

Erna utangaç bir gülümseme verdi ve mahcubiyetten biraz kızardı, bu sadece bir puldu. Yazı masasını topladı, tek bir parçayı bile yerinde bırakmadı. Tüy kalemleri yerlerine geri koydu ve hokkaları kapatıp küçük oyuklarına yerleştirdi. Burası onun yazı masasıydı ama henüz öyle hissetmiyordu.

Erna'ya verilen her şeyi sadece ödünç alıyormuş gibi hissediyor ve ödünç aldığı eşyaları iade etmeye geldiğinde her şeyin temiz ve düzenli olmasına büyük özen gösteriyordu. Bu nedenle eşyaları nasıl kullanacağı konusunda çok dikkatliydi.

"Bu tanışmanız gereken beyefendi değil mi?" Lisa mektubun adını ve adresini kontrol ederken, "Bu tanışmanız gereken beyefendi değil mi?" diye sordu.

"Evet, Pavel Lore." Erna'nın cevabı öylesine kayıtsızdı ki Lisa'yı hazırlıksız yakaladı.

Mektubu hazırlarken Lisa'nın gözleri kısıldı. Pavel Lore. saygın bir Kraliyet Sanat Akademisi ressamı. Keşke bir tür unvan taşısaydı da çocukluk arkadaşıyla ilişki kurabilseydi. İlişkileri uzun ve sade olsa da, biraz fazla sadeydi.

Lisa Pavel'e mektup yazmamasını tavsiye etmek istedi ama sonra yine Erna'nın işine karışarak onu rahatsız etmek istemedi, belki de herkese yaptığı gibi sadece genç delikanlıya teşekkür etmek için yazmıştı.

"Ah, neredeyse unutuyordum, mallar geldi." Lisa, Hanımefendisinin çalışma odasına neden geldiğini hatırlayarak, "Mallar mı?" dedi.

"Mallar mı?" Erna sordu.

"Evet, balayınıza götüreceğiniz eşyalar, sizi çok güzel gösterecek eşyalar, gidin, bir bakın." Lisa gülümseyerek Erna'nın elini tuttu.

Lisa'nın ani heyecanını bastıramayan Erna ayağa kalktı ve hizmetçisinin onu eşyalara götürmesine izin verdi.

Bayan Fitz balayının organizasyonundan sorumluydu ve Yaşlı dadının Erna'ya yanına alması için yeni şeyler sipariş ettiğinden habersizdi. Zaten yeterince eşyası vardı ve daha fazlasına ihtiyacı olduğunun farkında değildi.

"Bak, ne kadar güzeller, değil mi?" Lisa söyledi.

Erna, Lisa'nın kendisini yatak odasına götürmesine izin vermişti; orada yerde güzelce paketlenmiş kutular yığılıydı. İçlerinde şapkalar, ayakkabılar, elbiseler ve paltolar vardı. Üstüne üstlük, hepsini içinde saklamak için yeni ve güzel bir sandık da vardı. Erna bu kadar cömertçe üzerine titrenmesinden utanç duydu.

"Nereye gidersen git, en güzel sen olacaksın, bundan emin olacağım. Bayan Fitz'den çok şey öğrendim." dedi Lisa.

Çiçeği burnunda bir hizmetçiye emanet etmek çok ağır bir görev gibi görünüyordu ama Erna balayı boyunca başka hiç kimsenin, Bayan Fitz'in bile kendisine eşlik etmesine izin vermeyecekti, bu da Lisa'nın da onunla geleceği anlamına geliyordu ve eğer Erna yardım edebilirse, Lisa nerede olursa olsun onun yanında olacaktı.

Bayan Fitz'in seçtiği tüm eşyalar Erna'ya çok yakışmıştı ve Erna bu incelikli ve güzel şeylerden hoşlanıyordu. Özellikle de Vikont Hardy'nin her zaman yanında gezdirdiği kaba saba şeylere alışkın olduğu için.

"Mutlu değil misiniz, Majesteleri?" Lisa söyledi.

Erna'nın kendisiyle aynı heyecanı göstermediğini, bunun yerine zarif elbiseler ve zarif ayakkabılar sergisine boş boş baktığını fark etti. Belki de fırfırlar onun zevki için çok fazlaydı.

"Hayır, o değil." Erna söyledi.

Erna; önündeki tüm bu hediyelerin Bjorn'dan gelmiş olabileceğini düşündükçe kalbi ağırlaştı. Hardy ailesinin tüm borcu zaten

ve işler birikmeye devam ediyor gibi görünüyor. Erna ne zamana kadar hoş karşılanmayacak, borcu çok fazla artıracak, Bjorn Hardy ailesinin kendisinden almasına daha ne kadar katlanacak?

"Sanırım anlıyorum, ne de olsa balayında ilk gidilecek yer Lars'tır." Lisa uzun süren sessizliği yanlış anlayarak konuştu. "Üzgün olmalısınız, ben de üzgünüm majesteleri."

"Ben iyiyim, Lisa." Erna gülümsemeye çalışarak, "İyiyim Lisa," dedi.

Gladys'in memleketine gitmelerinin bir nedeni olmalıydı. Büyük Dük ve Düşes normal yeni evli çiftler gibi süslü bir balayına çıkmamışlardı.

"Merak etmeyin, kimsenin sizi Prenses Gladys'le kıyaslamasına izin vermeyeceğim, dünyanın en güzeli siz olacaksınız." Lisa, Erna'nın elini tutarak ve onun mücadelecı ruhunu yeniden teyit ederek devam etti.

Bayan Fitz, Erna'nın yüreğini ağzına getiren ciddi bir bakışla odaya girdi. Gözlerini Erna'ya kilitlemeden önce Lisa'ya hizmetçinin geri çekilmesine neden olan bir bakış fırlattı.

"Misafirleriniz geldi, majesteleri." Dedi yaşlı kadın. "Misafir mi? Ah evet." dedi Erna.

Birden aklına Bayan Fitz'in o sabah kendisine verdiği günlük gezi programı geldi. Önemli olan tek şey, Erna'ya ne öğreteceğini henüz bilmediği bir kraliyet öğretmeninin gelecek olmasıydı.

"Lisa, ben yokken giysileri toplar mısın?" Erna beklemeden Bayan Fitz'e döndü. "Hadi gidelim."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Toplantı planlanandan çok daha uzun sürdü ve sonuçlandığında çalışma odası derin bir sessizliğe gömüldü. Banka müdürüyle girdiği mücadeleden yorgun düşmüş olan Bjorn sessizce soğuk çayını içti ve bir puro yaktı.

Sürekli tekrarlanan yoğun programın verdiği yorgunluk ona veliaht prens olduğu dönemdeki görevlerini hatırlattı. Bu, onu sürekli yorgun düşüren zorunlu bir yürüyüşü.

"Tüm birikimimi bankaya yatıracam." Babasının alışılmadık durumu yüzünden Bjorn'un kabul etmek zorunda kaldığı bir şeydi bu.

Babası çok yetenekliydi, onu asla reddedemeyeceği bir şeyle tuzağa düşüren babasına hayranlık duyuyordu. Bu onu hafifçe kıkırdattı.

Kendisine hatırı sayılır bir meblağ teklif edilmişti ve kralın servetini yönetmenin sembolizmi bankaların neredeyse birbirleriyle savaşa girmesine neden olmuştu. Bankaların sermaye piyasasını kontrol ettiği bir dönemde, kralın servetine göz kulak olan kişi kraliyetin de teveccühünü kazanacaktı. Bjorn yemi yutmaktan fazlasını yapıyor gibiydi.

Kraliyet balayının ilk durağı, en önemli siyasi hedef olan Lars'tı. Aynı zamanda bankası için de çok önemli bir ziyaretti çünkü Lars'ın iflas etmiş ticari bankalarından birini yutacaktı.

"O halde birleşmeye başlayalım." Bjorn yarım kalan purosunu söndürerek toplantıyı bitirdi.

Uzun bir tartışma için yerlerine yerleşmiş olan yöneticiler sevinçle sırttan yüzlerle yerlerinden kalktılar. Bjorn'u sandalyesinde yarı uzanmış halde bırakarak aceleyle çalışma odasından çıktılar. Bjorn bu işi başlatmak için sabırsızlanıyordu, çoğunlukla Çünkü bu, geçiş sırasında tekne dinlenebileceği anlamına geliyordu.

Düşünsenize, karısı Büyük Düşes Erna'nın gitme hazırlıkları çoktan bitmiş olmalıydı.

O anda, Bjorn güzel karısının ısıltılı ve solgun yüzünü hatırladığında, banka müdürlerinin kapıda haykırdığını duydu "Ah, senin Majesteleri." Dışarı çıkarken Erna'yla karşılaşmış gibiydiler.

Bjorn boynuna masaj yaparken kapıya doğru döndü ve Erna'nın çalışma odasına girdiğini gördü. Yürüyüşünde acil bir anlamla öne doğru adım attı.

"Bjorn, bir saniye konuşabilir miyiz?" diye sordu. Ses tonu her zamankinden daha tedirgindi.

Bjorn doğruldu ve başını salladı, Erna ise odanın diğer ucuna geçip onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Sorun nedir, Erna?" Bjorn yavaşça konuştu, Erna'nın saçlarını ve topuz örgüsünün özenli şeklini inceliyordu. Hizmetçisi oldukça iyi geliyordu.

"Bayan Fitz'den bana bunu öğretmesini isteyen sen olduğunu duydum." Erna birkaç yanlış başlangıçtan sonra sonunda söyledi.

"Ah, şu." Bjorn sakince başını salladı. Öne doğru uzandı ve masanın üzerindeki su bardağını aldı. Erna utanarak başını yana çevirdi. Yanakları kızarmıştı. Tekrar Bjorn'a dönmeden önce onları biraz ovuşturdu. Pek iyi öğrenememiş gibi görünüyordu.

"Çok beceriksiz olduğum için mi gelmedin, yoksa cahil olduğum için mi?" Erna sordu.

"Ne, ben gelmiyor muyum?" Bu soru karşısında kafası karışmış olsa da Bjorn soğukkanlılığını korudu.

"O günden beri yatak odama hiç gelmedin." Erna söyledi. Küçük narin elleri elbisesinin eteklerini kıvrarak konuşuyordu. titreyen bir sesle. Erna'nın daha fazla farkına varan Bjorn'un yüzündeki bilinçli gülümseme yavaş yavaş eridi.

"Madem bunu biliyorsun, o zaman burada deęil de kendi üzerine dūşeni yapıyor olman gerekmez mi?" Bjorn derin bir iç çekti.

O geceden beri Erna'ya dönmemesinin gerçek nedeni, sadece meşgul olmasıydı. Başkentte kalmak zorundaydı ve Erna'ya geri dönemezdi. İstediği zaman saraya gidebilirdi. Elbette bunu Erna'ya söyleyemezdi, onu inandiğı şeyle baş başa bırakmalıydı.

Karısının bedeninden aldığı zevk harikaydı ama onun cehaletiyle tekrar uğraşmak zorunda kalmak istemiyordu. Doğru dürüst bir eş olmaya hazır olduğunda ona tekrar gelecekti. Erna onu bekleyecekti.

"Çok şeyim var... Bu konuda eksik olduğumu biliyorum. Bir eş olarak bilmem gereken şeyleri bilmeden evlendiğimin farkındayım." dedi Erna. Konuşurken ayaklarına bakıyordu. "Gerçekten çok üzgünüm."

Tüm kraliyet hanımlarına yatak odası işlerini öğrettiği söylenen Bayan Peg nazik ve kibar bir insandı. Bayan Peg kendisinden beklenenleri adım adım anlatırken Erna da onu kolayca takip etti.

Bayan Peg cinsellikle ilgili bir şeyden bahsettiği anda, Erna tüm duygularını yitirdi. bilincini kaybetti ve komaya girdi. Erna buna dayanamadı ve sonunda Bayan Peg'e özürler yağdırarak sınıftan kaçtı. çıkış yolu.

"Öğreneceğim." Erna Bjorn'a dedi ki. "Bunun rolümün bir parçası olduğunu biliyorum, sorumluluklarımdan kaçmayacağım ama..." Erna nefesini tutmak için durakladı. "Ama mümkünse başka birinin bana öğretmesini istemiyorum... Bjorn, senin bana öğretmeni istiyorum."

"Ne?" Bjorn, karısının talepleri karşısında düşüncelerini bulandıran sarhoşluk bulanıklığıyla mücadele etmek için bir an durduktan sonra, az önce onu görevlerini aksattığı için azarlamış olmasına rağmen, kendi görevlerini aksattığı için onu azarladığının söyledi.

"Sen benim kocamsın, o yüzden bana öğret." Erna kararlı bir şekilde söyledi.

❖Geyikler Tehlikelidir❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bjorn karısının söylediklerine kulak verirken hafif bir kahkahayla karışık bir iç çekti. O anda Erna'nın yanakları al al olmuştu. Sanki hakkı olan bir şeyi geri alıyormuş gibi küstahça davranıyordu.

"Erna, sen ciddi misin?" Parmakları inançsızlıkla kenetlenirken Bjorn sordu.

Kız önce tereddüt etti ama cevabı her zamanki gibi güçlü geldi. "Evet, elbette, sana içtenlikle yalvarıyorum."

Bjorn bir an boş gözlerle ona baktı, sonra içinden bir kahkaha yükseldi. Şimdiye kadar Erna'yı, bu kadının oyun oynamadığını anlayacak kadar tanıdığını hissediyordu ama yine de onun gösterdiğinden daha fazlasını bildiğini düşünüyordu. Ya broşürlerden ya da anlattığı belirsiz hikâyelerden, gerçekten de yatak odası eğitimi hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi mi davranıyordu?

Bana öğretebilir misin? Utangaç davranıyordu, sanki sınıftan kaçmış da sonra dönüp çok şey kaçırdığını fark etmiş gibiydi. Onun cehaletini aynı anda hem sevimli hem de nefret dolu buluyordu.

"Bjorn." Kız yalvarırcasına adını söylediğinde Bjorn içinde bir ürperti hissetti ve kız o kocaman, masum gözlerle ona baktığında bir sıcaklık hissetti.

Bjorn uzanıp elbisesinin kravatını çözerken kapı sertçe çalındı.

"Ekselansları?" Bayan Fitz kapının arkasından seslendi.

Yaşlı dadının sesini duyan Erna'nın yüzünde ancak tuzağa yakalanmış bir geyiğe benzetilebilecek bir ifade belirdi. İri, ıslak gözleri yalvarırcasına Bjorn'a baktı, çaresizlik gülümsemesini tersine çevirdi.

"Evet, içeri gel." Bjorn söyledi.

Cevap gelir gelmez kapı açıldı ve Bayan Fitz odaya girdi.

"Ekselansları da burada." Bayan Fitz, Erna'nın da çalışma odasında olduğunu fark etti.

Bayan Fitz'in yüzü Bjorn'a çocukken babasının en değerli tablolarından birini yanlışlıkla yere düşürdükten sonra kaçıp saklandığı zamanı hatırlattı. Güldü ve bir yudum su içmek için uzandı.

"Ekselansları, her yerde sizi arıyordum, burada olmamanız gerektiğini biliyorsunuz." Bayan Fitz Erna'ya şöyle dedi.

"Onu rahat bırakın, Bayan Fitz." Bjorn dedi ki.

"Ama... Öğretmen" Bayan Fitz tartışmaya başladı ama Bjorn onu susturmak için elini kaldırdı.

"Leydi Erna benim karım."

Aklından saçma sapan şeyler geçiriyordu ama kararından dönmeyecekti, özellikle de bu hareketleri Erna'nın yüzünde rahat bir gülümsemeye neden olduktan sonra.

Genç kadının içinde sonsuz bir güvenin yeşerdiğini görebiliyordu.

"Öğretmene program çakışması için üzgün olduğumuzu ama balayımızdan önce birkaç gün izinli olduğumuzu söyleyin." Bjorn söyledi.

"Evet," dedi Bayan Fitz. Biraz üzgün görünüyordu ama Bayan Fitz duygularını ustalıkla bastırdı. "Ama bu Bayan Peg'e karşı hiç nazik değil, majesteleri, Büyük Düşes bizzat kendisinden anlayış göstermesini istemeli ve meseleyi uygun bir sonuca bağlamalıdır."

"Evet, elbette." Bjorn, her şeyi yapabileceğini söyleyen bir güvenle başını kesin bir ifadeyle sallayan Erna'ya bakarak, "Elbette," dedi.

"Öğretmen Bayan Peg, Büyük Düşes'in konuğumuzla akşam yemeği yiyeceğini söyleyin, belki bu kadar yolu geldiği için uygun bir özür olur."

Bayan Fitz'in bakışları bu uygun öneri karşısında yumuşadı, her şeye rağmen belki de uygun bir özür olabilirdi. Bayan Fits başıyla selam verdi ve sorunlu Büyük Düşes'le birlikte çalışma odasından ayrıldı.

"Teşekkür ederim, Bjorn." Erna gitmeden önce öyle dedi.

Dönüp utangaç bir ifadeyle ona gülümsedi, kraliyet öğretmeniyle daha önce yaptığı görüşmeyi tamamen unuttuğu için utanmıştı. Kapı kapandığında ve iki kadının ayak sesleri kaybolduğunda, çalışma odası dingin sessizliğine bırakıldı.

Bjorn başını arkaya eğdi ve tavana bakarak güldü. Oldukça naif ve talepkâr bir kadındı. Sıcak buz ya da karanlık bir güneş gibiydi. A Tehlikeli geyikler.

Her zaman tehlikeli geyikler tarafından beklenmedik bir şekilde yakalanıyor gibiydi. Şimdiye kadar gardını almayı öğrenmiş olması gerekirdi ama bu geyik öncekilerden farklıydı, yine de çok tehlikeliydi.

Bjorn düşüncelerini durgun bir iç çekişle sildi, gümüş puro kutusunu açtı ve yeni bir tane çıkardı. Teknede tek başına vakit geçirmek sıkıcı olabilirdi, bu yüzden Erna'nın yanında olmasına minnettardı. Tabağında kendisine sunulan geyik etinin tadını çıkarma fikri hoşuna gitmişti. Birçok açıdan sinir bozucu olabilirdi ama aynı zamanda çok da lezzetliydi.

Bjorn purosunu tüttürdü ve eline bir dosya klasörü aldı. İç çekişler ve kahkahalar kesildi ve yerini kağıtları çevirirken çıkan yumuşak seslere bıraktı.

.-:.-.✧.-:.-.

Gladys ince kemikli parmaklarıyla fotoğraf albümünün sayfalarını yavaşça çevirdi. On dokuz yaşında genç bir kadının ilkbaharda çekilmiş bir fotoğrafına geldiğinde durakladı. Bu bir düğün fotoğrafıydı, Lechen ve Lars'ın her tarafına yayılan, birleşmiş iki ulusun gururu olan fotoğrafın aynısıydı.

Bu adamı nasıl sevmem? Kendi kendine düşündü.

Şimdi geriye dönüp baktığında, bebeklik aşkının gözünü kör etmesine nasıl izin verdiğine inanamıyordu ama belki de daha az aptal olamazdı. Gerald Owen'ı seviyordu, o iyi bir adamdı. Lars'ın dahi şairi, Veliaht Prenses'in sevgilisi ve Carl'ın babası.

Gladys içkisinden bir yudum aldı ve bir sonraki sayfaya geçti. Sevgilisinin derin ve sert gözleriyle karşılaştı. O kadar gençti ki yakışıklılığı. Gözyaşları kabardı ve Gerald'ın resmini bulanıklaştırdı. Sayfayı tekrar çevirdiğinde gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru akmaya başladı. Resim, tıpkı babasına benzeyen Carl'ın resmiydi.

Carl Dniester.

Bjorn çocuğu hiç görmemişti ama en azından ona Kraliyet Ailesi adını vermişti. Lechen ve Lars arasındaki gizli anlaşmanın bedeli buydu ve bu sayede Carl kısa hayatını onurlu bir şekilde yaşayabildi.

"Teşekkür ederim ve özür dilerim." Gladys Carl'ın resmine bakarak konuştu.

Gladys'in tüm vücudunu titreten ve kontrol edilemez boyutlara ulaşan hıçkırıkları nihayet yatıştı. Sonunda sakinleşti, pencereyi açmak için ayağa kalktı ve bunu yaparken odaya soğuk bir esinti girdi.

Gerald'la on yedi yaşının baharında, herkesin ağzında evlilik laflarının dolaştığı bir dönemde, rutin bir sosyal toplantıda tanışmıştı. Bunun asla olamayacağını bilmek kalbini burkuyordu ama aşkı kontrol edilemez bir ateş gibiydi.

Sürekli olarak her şeyden vazgeçip hayalinin peşinden gitmeyi, Gerald'la kaçmayı ve asla arkasına bakmamayı hayal ediyordu. Gladys ona boyun eğmek zorundaydı.

Bjorn ile olan evliliği hariç. Karnında büyüyen şeyi asla hayal edemezdi.

Herkesin Gladys'in hamile olduğunu öğrendiği gün, Bjorn ona küçümseyerek baktı. Keşke birlikte uyusalardı ve o çocuk kendisindenmiş gibi davranabilseydi, ama sarılmamışlardı bile.

Gladys, tek gerçek aşkıyla tanıştıktan ve paylaştıkları tutkudan sonra başka bir erkeğin ona dokunmasına izin verme düşüncesine dayanamıyordu. Ona ihanet etmek istemiyordu. Düğün gecelerinde Bjorn'dan acınası bir şekilde özür diledi.

"Özür dilerim." Gladys öyle demişti.

"Sorun değil Prenses," dedi Bjorn. *"Kendini yeterince güvende hissettiğinde bana haber ver, o zamana kadar bekliyor olacağım."*

Sabah garip bir kahvaltıyı paylaştılar ve ertesi sabah ondan sonraki gün ve böyle devam etti. Tüm bu süre boyunca Carl, Gladys'in karnında büyüdü.

Gladys, ilk gerçek aşkının anısı yüzünden uzun süre yatağına başka bir erkeği kabul edemedi. Sonra öyle bir noktaya geldi ki, Bjorn dönüp yaklaşılamayacak kadar korkutucu ve zor biri haline geldi. Böylece bahar geçti, yaz geldi ve onunla birlikte Veliaht Prenses'in hamilelik haberi geldi.

Keşke olgunlaşmamış bir aşka kendini kaptırmasaydı. Keşke oyunu oynayacak ve herkesi kandıracak kadar zeki olsaydı. Keşke yapılması gerekeni yapacak özgüvene sahip olsaydı, o zaman herkes şimdi çok mutsuz olacaktı.

Gladys soğuk bir rüzgâr eserken usulca hıçkırdı. Kendi açık sözlülüğünden ve aldatma konusundaki yetersizliğinden nefret ediyordu. Bu nefrete dayanmak zordu ve kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu.

Gladys ona itirafta bulunduğunda Bjorn, *"Sessiz ol, şimdilik her şeyi olduğu gibi bırakacağız,"* demişti. Sesini yükseltmedi ya da herhangi bir

Öfke. Aslında çok daha korkutucuydu.

"Hamileliğiniz için sizi tebrik etmek istiyorum, bu yüzden mutlu olun ve şimdiye kadar olduğunuz gibi büyük Veliaht Prenses olarak devam edin. Anladınız mı Prenses?"

Dışarıdan bakıldığında günler normal, yeni evli çiftin mutlu mesut devam ediyordu. Huzur, titiz yalanların üstünü örtüyordu. Gladys bir kız çocuğu doğurmuş olsaydı, sonsuza dek böyle devam edebilirlerdi.

Ama bir oğulları oldu.

Gladys, büyük düğünün üzerinden sadece bir yıl geçtikten sonra oğluyla birlikte Lars'a döndü. Dışarıdan bakıldığında, Bjorn Dniester'in oğluyla birlikteydi. Lars'a döndüğünde, sevdiği gerçek adamla birlikte olabileceğini ve çocuğun gerçek babasıyla mutlu bir şekilde yaşayabileceğini umuyordu, ama bu uzun sürmeyecekti.

İkili yeniden bir araya geldiğinde, her şey eskisi gibiydi; birbirlerine duydukları aşk ve tutku her zamanki gibi güçlü ve parlaktı. O iyi bir adamdı.

Gerald ona karşı rahat ve sıcaktı, onun yanındayken rahattı. Zaman geçtikçe Gladys kendini suçluluk duygusuyla Bjorn'u daha fazla düşünürken buldu. Gerald'a belli belirsiz gülümsüyordu. aşk daha az ateşli hale geldi.

Gerald bir sezon sonra tabancayla intihar ederek hayata veda etti ve kısa bir süre sonra Carl da ateşlenerek babasını takip etti. Gladys hiç kimsenin hissetmemesi gereken bir keder hissetti. Kayıp bir çocukla yalnız bir dul. Tek bir insanın yaşayabileceği en kötü kalp kırıklığı ne olabilir?

Gladys kaybettiği aşkları için ağlasa da, talihsizlik geçtikçe, Gladys, Bjorn'la birlikteyken ona karşı hissettiklerini fark etmemişti.

Yine de bunların hepsi anlamsızdı.

Gladys fotoğraf masasını sandalyenin üzerine fırlattı ve yatağı uzandı. Pencereyi kapatmaya ya da perdeleri üzerine örtmeye zahmet etmedi. Gözlerini kapatmayı ve bir daha asla açmak zorunda kalmamayı umuyordu.

Sabah oldu ve Gladys gözlerini tekrar açtı.

"Prenses, aman Majesteleri, lütfen bunu yapmayın, gerçekten sağlığınıza riske atmak istiyor musunuz?"

Gladys tembelce başını kapıya çevirdi ve orada duran hizmetçisini gördü.

"Lars'a geri dönmem gerekiyor, ayarlamaları yapar mısınız?" Gladys tembel tembel yataktan kalktı.

Uzun zamandır beklediği sözleri duyunca hizmetçinin yüzüne koyu bir gölge düştü. Tüm Lechen, Büyük Dük ve Düşes'in yakında balayına başlamak üzere Lars'a giden bir tekneye bineceklerini biliyordu.

"Evet Prenses, Büyük Dük ve Düşes ile aynı gemide olmak ister misiniz?" Hizmetçi cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı.

"Bunların benimle ne ilgisi var?" Gladys boş gözlerle pencereye doğru bakarak tersledi. "Bunların hepsi anlamsız." Bununla birlikte Gladys yatağı geri düştü.

✧Rakip Bir Baston✧

.-:.-. ✧ .-:.-.

Schuber Limanı insanlarla ve üst üste yığılmış malzeme sandıklarıyla doluydu ve minyatür bir sıradağ gibi görünüyordu.

Kruvaziyer gemileri hareket edeceği zaman liman her zaman kalabalık olurdu ama bugün her zamankinden iki kat daha kalabalıktı. Normal kalabalığa bir de Dük çiftinin balayına çıkışını izlemeye gelenler eklenmişti. Bu da rıhtımda bekleyen insan sayısını iki katından fazla arttırdı.

Eski eşinin ülkesine başka bir balayına gitmek pek çok insan için oldukça şaşırtıcıydı ve insanları asıl şaşırtan şey, eski eşinin de aynı gemiye biniyor olmasıydı. Yerel dedikodu ve söylentilerle ilgilenmeyenler bile izlemek için dışarı çıktı.

"Düşündükçe Prenses'in çok ama çok fazla şey yaptığını fark ediyorum." Lisa diğer hizmetçilerin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi. Ona sadece onaylamayan gözlerle baktılar ama o umursamadı.

Bana vurmak istiyorsan, bana bakarken yap. Kafandaki her bir saç telini koparırım!

Muhtemelen bu mücadele ruhu yüzünden diğer tüm hizmetçiler Lisa'nın arkasından sadece fısıldaşıyorlardı. Lisa'nın, Büyük Düşes hakkında pek de hoş olmayan şeyler söyleyen ve onu Prenses Gladys'le kıyaslayan bir hizmetçiye tartakladığına tanık olduklarında daha da arttı.

"Neden o korkunç kadınla aynı tekneyi paylaşmak zorundayız ki?" Lisa, Gladys'e düşün bir hizmetçinin yanından geçerken böyle dedi.

Son on beş günü Schuber sarayında geçirdikten sonra Lisa Hemen hemen tüm hizmetçilerin Gladys'i desteklediğini ve her konuda onun yanında olduğunu fark etti. Erna'nın Gladys'i desteklediğini düşünen çok az hizmetçi vardı. yeni ev sahibi statüsündeydi ve ona efendileri demekten utanıyor gibiydiler.

Bu ağızlar ne zaman Erna hakkında kötü konuşsa, Lisa Gladys'e daha yüksek sesle küfrediyordu, Prens bir zamanlar hayranlık ve saygı duyduğu biri olmasına rağmen, ama başka seçeneği yoktu, sana ne verilirse onu alırsın.

Lisa Erna'nın peşinden gitti, Prens'e ters ters baktı, tüm bunların sorumlusu oydu. Çoğu kişiden daha uzun ve ince olması sayesinde, gerçekten de göz kamaştıran ve baştan çıkarıcı zehirli bir mantar gibi göze çarpıyordu. Bu yüzden Büyük Düşes ona aşık oldu.

Lisa Erna'ya baktı ve perişan oldu, gerçekten de zehirli bir mantar yutmuş bir kadına benziyordu. Prens'e her baktığında gözlerinde o pırıltı belirliyordu. Gerçek duygularını saklamaya çalışıyordu ama Lisa ilk aşkının pençesindeki kızı görebiliyordu.

Büyükannemin güzel yüzlü erkeklere aşık olmamakla ilgili öğretilerini kullanmalıydım. Lisa kendi kendine düşündü.

Lisa uzun süre düşündükten sonra, büyükannesinin Bjorn'u görünce muhtemelen fikrini değiştireceğini düşündü. Hem zaten ikisi de evliydi, bir kadının kocasına bu şekilde bakmasında yanlış bir şey yok muydu?

Prens'e tekrar baktı. Erna'ya karşı çok zarif ve nazikti, ona tekmede odalarına kadar eşlik ediyordu. Mükemmeldi ve sorun da buydu, fazla mükemmeldi ve bu mükemmellik Lisa'yı rahatsız ediyordu.

Erna'nın kendisi hakkında ne hissettiğinin farkında olmalıydı, herkes bunu görebiliyordu, o da görebiliyordu. Yine de Erna'ya karşı tutumunda soğuk bir yan vardı. Lisa, Prens'in Erna'ya bir centilmenin bastonuymuş gibi davrandığını hissetti, her zaman elinde görülene benzer bir baston. Erna'yla birlikte yürürken elinde baston yoktu ama Erna'ya bastonmuş gibi yaslanıyor ve ona öyle davranıyordu. Zarif, resmi ama soğuk ve umursamaz.

Lisa, birinci sınıfa doğru yürürlerken Prens Bjorn'un başının arkasına dik dik baktı. Prens bunu hissetmiş olmalıydı çünkü dönüp Lisa'ya baktı. Onu herhangi bir böceği değerlendirdiği gibi değerlendirdi. Kayıtsızdı, onu ilgilendirmiyordu. Lisa kalbinin eridiğini ve ruhunun derinliklerine gömüldüğünü hissetti.

O anda bütün kızların neden Prens'in resimlerini kesip duvarlarına astıklarını anladı. Erna bununla evliydi.

Lisa kendini toparladı ve Prens'e olan ateşli bakışlarını iki katına çıkardı. Karınıza bakın, ne kadar güzel değil mi? Belki de sadece baksanız ona aşık olurdunuz.

Erna sadece görünüşüyle hak edilecek biri değildi, pek çok güzel özelliği vardı ama rekabet Gladys'e karşı olduğu için belki de herkesin umursadığı tek şey görünüşüydü.

Eğer öyleyse, seni ülkenin en güzel kadını yapacağım.

Lisa bu konuda her zaman kararlıydı ve bunun için çok çalıştı. Hanımının güzelliğiyle gurur duyuyordu ama Prens neden Erna'nın da ne kadar güzel olduğunu fark etmiyordu?

Lisa utanç içinde dişlerini sıktı. Dünyanın en güzel kadını Bjorn için süslemişti ve Prens bunu görmezden geliyordu. Ülkede Erna'nın sadece güzelliği sayesinde Büyük Düşes olduğu dedikodusu yapılırken, Bjorn bunu neden göremiyordu? Yeryüzüne ve gökyüzüne baksa ondan daha güzel bir kadın bulamazdı.

"Lanet olsun." Lisa mırıldandı.

Etrafına bakınırken karşı güvertede bir şey fark etti, düşman, Lisa'nın neredeyse tamamen unuttuğu kadın. Prenses Gladys.

.-:-.✧.-:-.

Teknedeki ilk karşılaşmalarından sonra Bjorn'un edindiği ilk izlenim şaşırtıcı bir şekilde olumluydu. Bjorn, Gladys'in Lechen'i elinde tutmasının harika olduğunu düşündü. Ona hayatının şokunu yaşatan bu kadının böylesine harika bir insan olduğunu görmek güzeldi. Bu rahatlatıcı bir şeydi.

"Uzun zaman oldu, Bjorn." Gladys söyledi. Böylesine utanç verici bir durumda bile sakinliğini korumuştı ve Bjorn da ona nazik bir şekilde karşılık verdi

saygılı bir şekilde başını salladı.

"Biraz geç oldu ama evlendiğiniz için sizi tebrik ederim." Gladys devam etti.

Başka bir kadın olsaydı, Bjorn eskimiş numaralar yapmaya çalıştıkları için onlara sadece gülerdi, ama bu Gladys'ti, insanlara nezaket ve güler yüzle yaklaşıyordu.

Gladys Bjorn'u bir kez daha selamladı ve trajik bir kaderin kahramanı gibi, ama bir kraliyet tavrıyla, Gladys grubunu uzaklaştırdı ve amaçladıkları rotaya geri götürdü. Bu sahneye tanıklık eden insanlar donup kaldı ve hep birlikte bir iç çekti.

"Erna." Bjorn söyledi.

Erna şapkasını süsleyen tüyler gibi titreyen gözlerle ona bakmaktan vazgeçmemişti.

Erna kendini toparladıktan sonra Bjorn göz kırparak biniş rampasının sonundaki güverteyi işaret etti. Dük çifti orada, onları uğurlamaya gelen tüm insanların önünde evlilik mutluluğu içinde duracaktı. Erna itaatkârdı, görevlerini unutmuyordu.

Erna izleyicilere el sallıyor, parlak gülümsemesi yüzünden hiç eksik olmuyordu. Nereye bakacağını bilemediği düğün günü gibi değildi. Kendini oldukça iyi geliştiriyordu.

Bjorn itaatkâr karısıyla ve onun çabuk öğrenme yeteneğiyle gurur duyuyordu. Kibirli pençelerini geçirebilecekleri herhangi bir dedikodu için ortalığı karıştırmaya hevesli kitlelerin önünde Gladys'in adını bir kez bile anmadı.

Erna... Nazik, kibar ve hiç de can sıkıcı olmayan bir kadın.

Son iki haftaya bakarak Bjorn'un vardığı sonuç aşağı yukarı buydu. Bazen lastik bir top gibi davranıyor, oradan oraya zıplıyordu ama Bjorn buna pek aldırmıyordu. Kız sessizdi. Güzel ve zararsız. O bir

Beklentilerini mükemmel bir şekilde karşılayan bir kadın ve Bjorn tatmin olmuştu. Yine de emin olmak için henüz çok erkendi.

El sallama, gülümseme, mürettebatı selamlama ve teknede kısa bir tur atma faslı bittiğinde nihayet kamaralarına ulaşmışlardı. Erna telaşlanmaya başlamıştı.

"Bunu nasıl yapabiliyorlar?" dedi Erna.

Misafir odasına hayretle baktı. Bir gemide olmaması gereken bir odaydı. İki yatak odası, bir banyo, küçük bir Palmiye ağaçları ve bitkilerle dolu solaryum. Geniş bir misafir odası. Hiçbir anlamı yoktu, sanki bir malikane gibiydi.

"Bak," diye atıldı, çılgınca işaret ederek. "Bir şöminesi var." Bjorn sadece güldü.

"Ekselansları, öğle yemeği ne zaman..." Kapının önünde duran bir erkek hizmetçi söyledi. Başından beri Erna'yı izliyordu.

"Ben iyiyim, ama lütfen, karım ne isterse." Bjorn dedi ki. "Yemek yemeyecek misin?" dedi Erna.

Bjorn başını salladı ve Erna'yı geride bırakarak odasına girdi.

Eşyalarını yerleştirmekle meşgul hizmetkârların arasında duran Erna kendini kaybolmuş hissetti ve Bjorn'un peşine takıldı. Ceketini çıkarmış ve kanepeye uzanmıştı. İçeride eşyaları toplamakla meşgul olan hizmetkârlar ikisini yalnız bıraktı.

"Ben biraz dinleneceğim, zaten epey yorucu bir gün oldu." Bjorn

öyle dedi. Erna nihayet konuşmak için cesaretini topladığında, önce

Bjorn konuştu.

"Sadece bir süreliğine canım hiçbir şey yapmak istemiyor, hepsi bu." Bjorn, Erna'nın bakışlarına yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Tamam." Erna biraz utandı ama kabul etti.

Saraydan ayrılana kadar Bjorn toplantılar ve hararetli tartışmalar içindeydi. Bakanlar ve memurlar katı ve inatçıydı, Bayan Fitz'le kıyaslandığında çok yorgun olmalıydı.

Bunu çok iyi biliyorum.

Şımarık bir çocuk gibi birlikte bir şeyler yapmak için yalvarmak çok fazla. Erna, Bjorn'un yapması gereken işleri ve geç saatlere kadar çalışmak zorunda olduğunu biliyordu.

"O zaman burada birlikte çay içelim mi?" dedi Erna.

Erna gemideki restoranı merak ediyordu ama uzlaşmaya da hazırdı. Ne yazık ki Bjorn onunla müzakere masasına oturup bir şeyler çözmeye hiç niyetli görünmüyordu.

"Hadi birlikte yemek yiyelim." Bjorn saatini kontrol etti.

Kendini kederli hisseden Erna yazı masasının üzerindeki saate baktı. Saat daha sabahın onuydu. Bjorn ona günün yarısını tek başına geçirmesini söylemişti.

Erna'nın suratı asıldı ve Bjorn'u uyuklaması için yalnız bıraktı. Kapıyı kapatmadan önce beklenti içinde ona baktı ama kravatını atmıştı ve gözleri kapalıydı.

"Nereye gitmek istersin? Restoranın oldukça güzel olduğunu duydum, oraya gidip çay içmek ister misin?" Lisa sordu.

Erna, kendisine doğru yaklaşan genç bayana garip bir şekilde gülümsedi. Yüzü beklenti doluydu. Dün gece yaptıkları, bir şehir büyüklüğündeki gemide yapabilecekleri onca şey hakkındaki konuşmayı hatırlayınca yanakları kızardı.

"Evet, hadi çay içelim." Erna söyledi.

"Biz mi? Balayında benimle dışarı çıkmak istiyorsun..."

Lanet olsun sana Prens. Lisa nefesinin altında mırıldandı. Erna'yı eski karısıyla bir tekneye bindirip sonra da eski karısının ülkesine yelken açmak yeterince kötü değildi.

"...Evet, Majesteleri." Lisa içinden yükselen sert sözleri yutmaya çalışarak hafifçe başını salladı.

Erna sessizce Lisa'ya baktı ve ıslıl ıslıl gülümsedi. Büyük Düşes'in Beyefendinin bastonunu kaybettikten sonra bile gülümsemesi çok parlaktı. Lisa daha da depresifleşti.

❖Ebediyen İkinci❖

.-.-.❖.-.-.

"Sorun değil, akşam yemeğini tek başıma yiyebilirim." diye düşündü Erna.

Uzun zamandır bekleyen hizmetkârlar nihayet akşam yemeği için masayı hazırlayabileceklerini duyunca rahatladılar. Bjorn'u uyandırmalarına ya da Erna'yı bekletmelerine izin verilmeden sonsuza dek sabırla beklemişlerdi.

"Teşekkür ederim, çok güzel görünüyor." Erna öyle dedi.

Samimiydi, masa solaryuma kurulurken hizmetçilerin hazırladığı masa gerçekten de çok güzel görünüyordu.

Dokuma çiçeklerden oluşan süslü orta süsü, narin dantel masa örtüsü ve oymalı girdapları olan gümüş şamdanlıklara kadar. Bir gemide böylesine lüksün tadını çıkarabileceğini hiç düşünmemişti. Balayının ilk günlerini yalnız geçirmeyi de beklemiyordu.

Erna kendisine sunulan yemeği yavaşça yedi. Aç değildi ama Hizmetçiler bunun için çok çaba sarf etmişlerdi ve bunun boşa gitmesini istemiyordu.

Günü Lisa'yla birlikte yolcu gemisini gezerek geçirmişti. Çay içtiler, güvertelerde yürüdüler ve kumarhanede vakit geçirdiler. Yeterince keyifli bir zamandı ama Bjorn ondan kaçmasaydı ve savcılar tarafından ihlal edilmeseydi daha iyi olurdu.

Akşam olsa daha iyi olurdu diye düşündü ama odasına dönüp akşam yemeği için üstünü değiştirdiğinde Bjorn hâlâ uyuyordu.

Erna yemeğini çiğneyip yuttu ve bunu yaparken ürkek ürkek odaya baktı. Oda şöminenin sıcak ışığıyla dolmuş, bu da palmiye ağaçlarının kasvetli ve uğursuz görünmesine neden olmuştu. Solaryum, penceresinin dışındaki okyanus kadar geniş ve boş görünüyordu. Çatal bıçak takımının bu kadar çok tıngırdamamasını, dikkatleri tek başına yemek yiyen zavallı genç kıza çekmemesini diledi.

Erna evlendikten sonra, son on beş gün boyunca akşam yemeklerinin çoğunu yalnız geçirmişti. Bunu Bjorn'un çok meşgul olmasına bağlıyordu ama şimdi balayındaydılar ve değişen bir şey yoktu. Bazen kendini dünyadaki tek insanmış gibi hissediyor, küçük varlığıyla büyük salonları dolduruyordu.

Hizmetçilerle konuşmaya başlamak kendi kendine konuşmak gibiydi, başlarını sallıyorlar ve mümkün olduğunca çabuk uzaklaşıyorlardı. O da kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Saray çok geniş ve boştu, şimdi de tekne geniş ve boştu. Evet, etrafta insanlar vardı ama ona nadiren ikinci bir bakış atıyorlardı. Hayranlarının ve düz avuçlarının arkasından onun hakkında konuşmak için gölgeli köşelere çekildiler.

Hiç mutlu olabilir miyim? Erna tabağındaki yemeğe bakarak kendi kendine düşündü.

Derin bir nefes alan Erna, titreyen dudaklarının arasından küçük bir parça et geçirdi.

"Uzun zaman oldu Bjorn." Gladys güvertede onun adını seslendikten sonra söylemişti. Çatal bıçak seslerinin yankılanmasını engellemeye çalışan Erna'nın aklına tekrar geldi.

"Adımı söyle," demişti Bjorn ilk gecelerinde.

Onlar bir çiftti, Erna'nın zaten bildiği bu gerçek kalbini bir kez daha tırmaladı. Onun için Bjorn ilkiydi ama kendisi Bjorn'un ikincisiydi. Bu duygu göğsüne bir ürperti gibi çöktü.

Bir de kocasının umursamaz tavrı vardı. Onu hiçbir şeyin heyecanlandırmadığını, hiçbir beklenti duygusu olmadığını fark etmek üzücü bir anlayıştı. Tüm bunlar onun için sıkıcı bir tekrardan ibaretmiş gibi geliyordu. Günde yüzlerce kez oynanan bir dans.

Erna çatal bıçak takımını yere bıraktı ve avuçlarının topuklarını sıcak gözlerine bastırdı. Bilmediği bir çevre yüzünden kendini zayıflamış hissediyordu ama malikâne bile

ona yabancıydı. En azından orada o ıssız yalnızlığı hissetmiyordu/

Ne kadar dayanabilirim?

Erna insanların kendisine karşı bu şekilde bahis oynadığını çok iyi biliyordu. İşte Sarayda birçok ağız vardı, her sesi engellemeye çalıştı, ama her zaman ona ulaştılar.

Dikkatsiz dedikoduların seni etkilemesine izin verme. Sadece iyi bir eş olmak için elinden geleni yap.

Kararlılığını güçlendirdi ve her seferinde aynı sözü verdi, ama gerçekte, ebedi ikinci nasıl mutlu olabilirdi?

"Ağlama," diye fısıldadı Erna kendi kendine. "Bilmiyormuşsun gibi davranma, aptallık etme."

Bir bardak suyu içti ve çatal bıçağını tekrar eline aldı. Erna yenilenmiş bir duruşla tabağındaki son yemeği de yedi.

Açken zihni zayıftı ve zayıf bir zihin kötü düşüncelere eğilimliydi ve kötü düşünceler mutsuzluk getirirdi. Bu yüzden şu anda yapabileceği en iyi şey iyi yemektir.

Çatalı etin derinliklerine sapladı ve kendi iradesi kadar büyük bir kare kesti. Yarisına kadar ağzına atmıştı ki kapıda bir figür belirdi.

"İyi akşamlar, Erna."

Uyandı... Konuşamıyordu, ağzı fazlasıyla doluydu.

Erna peçetesini kaptı ve yüzündeki sosu silecekmiş gibi yaptı, ancak büyük lokmayı beze kustu.

Bjorn, "Utanma, buradaki yemekler oldukça iyi," dedi. "Ama ne kadar büyük bir ağzın olduğunu kısa sürede unutmayacağım." Bu sözleri sinsi bir gülümsemeyle söyledi.

Erna'nın ifadesi karardı ve dudaklarını silmeyi bitirip eti peçeteye sardı. Sırtını dikleştirerek Bjorn'a döndü.

"Yemek saatlerine uysaydın böyle olmazdı." Erna öyle dedi.

"Bana kızgın mısın?" Bjorn kaşlarını çatarak sordu.

"Birazcık." Erna onun bakışları altında birden kendini küçük hissetti.

"O zaman beni neden uyandırmadın?" Bjorn sanki bu konuşmada yaralı olan taraf kendisiymiş gibi cevap verdi.

"Seni uyandırmamın bir sakıncası var mı?" Erna dedi ki

Bjorn nihayet uyandığında saatin dokuzu çoktan geçtiğini fark etti. Erna'nın akşam yemeği randevularını unuttuğunu düşündü ve uykudan arınmak için tembel bir duş alıp salona gitti. Karısını tek başına yemek yerken bulmuş. Yarım bifteği ağzına tıktırıyordu. açgözlü canavar.

"Tabii ki. Akşam yemeği randevumuz için beni uyandırdığın için hapse atılmayacaksın." Bjorn güldü. "Şey, belki..."

Bjorn sandalyesine oturdu ve önüne aceleyle yemek konuldu. Karısına gülümsedi ve yavaş yavaş yemeye başladı. Erna, Bjorn'u bir şahin gibi izledi ve Bjorn'un yaptığı gibi yemeğine devam etti. Bjorn onun ne kadar şirin görüldüğünü düşünmeden edemedi, incelikle küçük kesikler yapıyordu.

Sanki bütün gün konuşmuşlar gibi doğal bir şekilde konuşmaya başladılar. İlk başta Erna biraz sinirliydi, hâlâ çözülmemiş öfkesini ifade etmeye çalışıyormuş gibi sözler sarf ediyordu ama kısa sürede her zamanki tavrına büründü ve cıvıl cıvıl bir kuş gibi her zamanki, günlük rutinlerini düşünüyorlarmış gibi konuştular.

"İlk defa mı tekneye biniyorsun?" Bjorn, Erna'nın yolcu gemisini keşfi hakkında anlattıklarını dinlerken dudaklarında bir gülümsemeyle sordu.

"Hayır, ikinci." Bezelyeleri ağzına atarken duraksayarak cevap verdi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, ilk kez göle gittiğimizde yemiştik, hatırladın mı?" Erna sonunda bezelyeleri ağzına götürmeyi başarak konuştu.

Bunun bir şaka olmadığını fark etmeyen Bjorn kahkahayı patlattı. Bu hep böyleydi. Erna her zaman insanları denemeden, hatta istemeden bile güldürebilirdi. Odadaki ışık daha da parlaklaştı ve kasvetli gölgeler köşelere çekildi. Artık o kadar geniş ve boş hissetmiyordu.

Bjorn yanakları karıncalanana kadar güldü ve görevliyi çağırmak için küçük zili çaldı. Kısa süre sonra bir hizmetçi elinde bir şişe şarapla içeri girdi.

Koyu renkli sıvının bardağa doluşunu izlerken Gladys'i hatırladı. Balayları çok daha farklı geçmişti. Adam çalışmakla meşgulken, o zamanın çoğunu ağlayarak ya da başka şeylerle meşgul olarak geçirmişti. Akşam yemeği için birlikte oturduklarında bile, sanki aralarına bir duvar örülmüş gibi, pek fazla etkileşim olmamıştı. Balayı boyunca doğru dürüst tek bir sohbet bile etmemişlerdi. Bu şekilde değil.

Hizmetçi şarabını doldurmayı bitirdi ve Erna'nın bardağını doldurmak için masanın etrafında dolaştı. Tam şişeyi devirecekken Bjorn onu durdurdu.

"Hayır, karımın bardağını doldurma." Emretti.

"Neden, ben de bir içki alabilirim." Erna kaşlarını çatarak

Bjorn'a baktı. "Biliyorum." dedi Bjorn.

"O zaman neden?"

"Ders çalışman

gerekiyor." "Aman

Tanrım."

Bjorn Erna'ya bakarken bardağını yavaşça boşalttı. Sinirli olsa bile, onunla birlikteyken artık Gladys'i düşünemiyordu. Son iki haftadır Erna'yı neden hiç ziyaret etmediğini şimdi anlayabiliyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Benden sana öğretmemi istedin, değil mi?" Bjorn bardağını kendisi doldurarak konuştu.

"Evet, ama..." Erna sabırsızlıkla tabağına baktı. Geriye sadece biraz bezelye ve bir patates kalmıştı. Böyle olacağını bilseydi, bu kadar çok ve bu kadar hızlı yemezdi.

"Yemeğini bitirdin mi?"

Bjorn elinde şarap kadehiyle sandalyesinde arkasına yaslandı. Erna'nın yanakları, Bjorn'a o ilk geceyi hatırlatan şeftali rengini aldı.

"Bekle, önce yıkanmam gerek," dedi Erna sert bir sesle.

"O zaman git ve yıkan." Bjorn şarabını yudumlayarak konuştu. Bardak yine çoktan boşalmıştı.

"Hayır, yani duş almam gerek."

Bjorn boş bardağı yere bırakıp ayağına kalkmak istedi ama Erna ısrarla yalvardı. Bjorn karısının kafa karıştırıcı karmaşasına bakarken alnı kırıştı, onu baştan çıkarmıştı ve şimdi kaçmak mı istiyordu?

"Lütfen, biraz zamana ihtiyacım var." Erna

öyle dedi. "Neden?"

"Yemeğimi yeni bitirdim."

"Ne olmuş yani?"

"Peki... ya ben... kusarsam." Erna utanmış görünüyordu.

Bu onun gururunu inciten bir sözdü. Seviştiklerinde kusacak gibi mi hissediyordu? Bjorn gülüp geçmeye çalıştı, Erna'nın küçük bedenini ve boş tabağı fark ettikten sonra biraz daha iyi anladığını düşündü.

"Evet, haklısın," diye bir kadeh şarap daha doldurdu Bjorn. "Bu garip olurdu."

Ona göz kırptı ve Erna ayağa kalktı. Onun solaryumdan çıkışını ve kusmamak için kendine biraz zaman kazanmasını izlerken kıkırdamadan edemedi.

O kadar da kötü olmayan bir balayının başlangıcı gibi görünüyordu.

❖Sevecen İnsan❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bjorn kapıyı çalmadan odaya girdi. Erna yatağın kenarına oturmuş, elbisesinin eteğiyle oynuyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Bjorn gelip karşısında durduğunda ne yapacağını bilemeyen masum bir dişi geyik gibi görünüyordu.

Yere baktı ama Bjorn çenesini kocaman elleriyle kavradı ve yüzünü nazikçe kendisine doğru çevirdi.

"Şimdiye kadar ne kadar şey öğrendin?" Bjorn ona içtenlikle gülümsedi.

"Ben... Bilmiyorum." dedi Erna.

Bayan Peg'in ona kocasını nasıl memnun edeceğini anlatmasını bir saniye bile dinleyecek cesareti olmadığını söylemek yerine yalan söylemeyi tercih etti. Hasta numarası yapmış ve dersten kaçmıştı.

"Yani, hatırlamıyorum."

Bjorn'un dikkatle bakan bakışlarını görmek onu kıvrandırdı ve ağzında tükürük kalmadı.

"Öyle mi?" Bjorn öyle dedi ve onun yanına oturdu. "O zaman sanırım en baştan başlamamız gerekiyor."

Erna bu sözlerle ve o ilk geceyi hatırlayarak yatağa uzandı. Ne kadar acı verici ve utanç verici olduğu aklına geldi. Şimdiden gözyaşlarını hissedebiliyordu. Üstündeki adamın ağırlığını ve Bayan Peg'in yanında getirdiği utanç verici resimleri hatırlıyordu.

"Eğer beni öpmek istiyorsan, ağzını açmalısın." Bjorn söyledi.

Dudaklarına özenle ve güçle dokundu. Gözleri buluştuğunda, onun titrediğini görebiliyordu.

"Acele et," dedi hiç tereddüt etmeden.

Sesi davetkârdı ama sakın gözlerinde sıcaklık yoktu. Erna dudaklarını araladı. Adam gerçekten de istediği her şeyi yapabilecek biriydi. İlk geceden bir uyanış çağrısıydı bu.

Bjorn dilini Erna'nın dudaklarını ayırmak için kullandı ve ağzına soktu. Erna refleks olarak vücudunun kıpırdadığını hissetti ama kendini geri çekmemesi gerektiğini biliyordu. Karısının görevi.

Kısa bir dersti ama ne anlama geldiğini öğrenmek için yeterliydi. Odasında okuduğu kitapta, kocasına zevk vermenin kadının görevi olduğu yazıyordu. Bir evliliğin sorunsuz yürümesi için bu önemliydi.

Erna bu gibi şeylerin nasıl zevkli olabileceğini anlamıyordu ama Bjorn'un mutlu olmadığı için odasına hiç gelmediğini biliyordu. Erna'nın kendisini memnun edememesinden o kadar hoşnutsuzdu ki, bir daha onun odasına hiç gelmemiştir. Evlilikleri en başından beri sarsıntılıydı.

Öpüşme ilk geceden çok daha uzun süre devam etti. Bjorn'un Dil onun ağzında serbestçe saltanat sürüyordu ve o da bunu sonuna kadar kullandı. Sadece kendi dili karıncalanmaya başladığında bıraktı. Adam geri çekilirken nefesleri birbirine karıştı ve onlar farkına varmadan hızlandı.

"Bu şeyden nefret ediyorum," dedi Bjorn, Erna'nın geceliğini çekiştirerek. "Çok hantal, hoşuma gitmiyor."

Boynuna kadar bağları ve düğmeleri vardı.

"Oh, bundan sonra başka bir tane giyeceğim." Erna dedi

ki. "Hayır, hiçbir şey giyme." dedi Bjorn.

Son düğmeyi açtı ve son kurdeleyi çekti. Elbiseyi çıkardı. hantal dantel yığınının odanın diğer ucuna fırlattı. Daha sonra avucunun içinden daha küçük olan minik şortunu aşağı çekti. Öyle bir şeydi ki Daha fazla dantel ve kurdeleyle süslenmiş sevimli küçük şey.

Şaşkın karısını yanağından öptü ve çıplak bedenini kaldırdı. Bunu yaparken küçük bir çığlık attı ve onu kalçasına yerleştirdi.

Bjorn karısının narin küçük bedeninin ve bacaklarının her santimini içine çekti. Onun ne kadar beceriksiz ve zahmetli olduğunu düşündü. Yine de bu durumdan sandığı kadar nefret etmiyordu. Hatta bunu daha çekici buluyordu.

Solgun vücudu pencereden giren ay ışığında toplanmış gibi görünüyordu. Akli başında hangi erkek böyle bir vücuttan hoşlanmazdı ki? Teni porselen ya da seramik dokusuna benziyordu ama dokunulduğunda sonsuz derecede yumuşak ve sıcaktı.

"Bjorn..." Erna fısıldadı.

Ne yapacağını bilemediği için telaşlanmıştı ve yalvaran gözlerle Bjorn'a bakıyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu ama ne yapacağını bilmiyordu.

Bjorn usulca güldü ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Onun içine dalmak ve tatlı, yeni yıkanmış kokusunu içine çekmek istedi. Kendini onun yumuşaklığıyla çevrelemek, onu etrafına sarmak ve sonsuza dek ona sokulmak istedi. Onu her nazıkçe ısırduğunda ve her içine çektiğinde inliyordu.

Cübbesini çoktan çıkarmıştı, yarı çıplak gövdesi ona yaslandı ve sıcaklığını içine çekti. Elini onun pürüzsüz teninden bacaklarının arasına doğru indirdi. Kadının içi onu zorlanmadan tuttu ve sıcaklığını hissedebiliyordu. Islaktı ve çamurlu su sesi çıkarıyordu. Kadın, ona o ilk geceyi ve neden olduğu acıyı hatırlatan bir ses çıkardı. Henüz o kadar kolay ikna olmamıştı.

Bjorn onun dudaklarını yuttu ve elini sırtına götürüp sanki kaçacakmış gibi sıkıca tuttu. Parmakları güneşin altında parlıyordu.

ateş ışığının ıslaklığıyla.

"Bir ceset gibi olma Erna, hareket edebilirsin." Bjorn onun dudaklarını kendi dudaklarından ayırdı.

"Ne?"

"Önce dil."

Sanki göstermek istercesine, kendi dudaklarıyla Erna'nın dudaklarını tekrar kavradı ve onu öptü. Kız onun davranışını taklit etmek için elinden geleni yaptı, dudaklarını dudaklarıyla kavradı ve dilini beceriksizce salladı. Bu bile onun ateşini yükseltmeye yetmişti.

"Ve ellerin." Bjorn söyledi.

Bjorn göz kırparak, omzunda duran ve tüm zaman boyunca hareket etmeyen elini işaret etti.

Erna kollarını onun boynuna doladı ve elini vücudunda gezdirmek için cesaretini topladı. Kaslarını ve iskeletini hissedebiliyordu. Omzunun üzerinden göğsüne ve yan tarafına doğru okşarken iskeletini hissedebiliyordu.

Adamın şeklini zihninde canlandırırken dikkati dağıldı, aşağı baktı ve istemeden de olsa onda bu kadar acıya neden olan şeyi gördü. İstemeden de olsa, onu görünce yumuşak bir iç çekti. Onu ilk kez görmüyordu ama çok uzak görünüyordu.

O geceden bu yana uzun zaman geçmişti ama içindeki hissi hafızasına kazınmıştı. Hissettiği kısa süreli zevki hatırlamıyordu, sadece onu parçalıyormuş gibi hissettiğini ve korktuğu şeyin de bu olduğunu hatırlıyordu.

Erna'nın endişeli bakışlarını takip ederek nereye baktığını gördü ve ona biraz cesaret verdi. Onun narin elini tuttu ve sıktı

yavaşça, aşağı doğru hareket ettirdi. Niyetini anlayan Erna panikledi ama Bjorn devam etti.

"Benden sana öğretmemi istedin." dedi Bjorn.

Başını şiddetle sallayan Erna'ya bakarken gözleri kısıldı. Sert elinin dokunuşuyla sersemlediğini görünce ona gülümsedi.

"Öğrenmek zorundasın." dedi Bjorn. Elini onunkine doladı ve yönlendirdi. "Hareket etmelisin Erna."

Erna, Bjorn'un onu yönlendirmesine izin verdi ve sonra eli uzaklaşarak onu Bjorn'un belirlediği ritme konsantre olmaya bıraktı. Elini tekrar bacaklarının arasına götürdü ve ona doğru bastırdığında dudaklarını sıkarak bir iniltiyi bastırmaya çalıştı.

Bayan Peg'i düşündü. Bjorn'dan kendisine öğretmesini istemek yerine o utanç verici derslere katlanmış olmayı diledi ama artık çok geçti.

"Dudaklar." Bjorn söyledi.

Uzandı ve sert bir elle çenesini kavradı, Erna ağzını açıp bir inilti çıkarana kadar baskıyı yavaşça artırdı. Bjorn ancak o zaman gülümsedi ve Erna'yı bıraktı.

Onun bacaklarının arasına yerleşti, ikisi de yatakta nefes nefese kaldı ve Bjorn yavaşça ona doğru bastırdı. Erna acıyla hıçkırdı ve onun omzunu sıktı.

Acı geçti. Erna, Bjorn'un bu kez kolaylıkla içine girmesine izin verecek kadar ıslanmıştı. Karısına bundan daha fazla nasıl bağlı olabileceğini bilmiyordu. Bilse bile, o an geçmişti.

Bir eliyle onun belini sıkıca kavrayarak bir anda içine daldı. Erna onun altında iki büküm oldu ve dudağını ısırdı.

"İnle." Bjorn söyledi.

Onu kendine doğru çekerken bile kalçalarını kadına doğru hareket ettirdi. Sıcak sıkışma hissinin zorladığı kaba bir inilti kaçtı.

"Bjorn... Çok utanıyorum." Erna'nın nefesi kesildi.

Adamın soğuk gri gözlerine baktı, kendi gözleri çaresizlik içinde yalvarıyordu. Zamanında pek çok utanç verici şey yapmıştı ama bu şekilde inlemek kulağa o kadar müstehcen geliyordu ki dayanmak gerçekten zordu.

"İnlemeni duymak hoşuma gidiyor, Erna." Bjorn söyledi.

Erna'nın gözleri, tatlı tatlı gülümseyen Bjorn'a bakarken çatıldı. Başkalarının acı çekmesinden gerçekten zevk alıyor muydu? Söylemek istediği çok şey vardı ama sesini bulamıyordu.

Bjorn onun içinde daha da derine indikçe sallanma hissi arttı. Islak etin sürtünme sesi hızla yükseldi. Ağlamak mı istiyordu, yoksa daha da müstehcen bir ses olduğu için rahatlamak mı bilemiyordu yanında inliyordu.

"Ah, yapma, lütfen, ah..."

Adamın eli belinden yatağa doğru gittiğinde, kadın tekrar debelenmeye başladı. Onu itmek için gösterdiği tüm çabalar boşunaydı ve tek yapabildiği çığlık çığlığa bir inilti çıkarmak ve etrafında dönmekti.

Karşı konulmaz duygulara kapıldığı an, babasının onu dövdüğü zamanları düşündü. İkisini de tanıyor olmasına rağmen Durumlar tamamen farklıydı, vücudu küçüldü. Dövülme sesi, uyuşukluk ve yenilmez bir rakiple karşılaşmak arasında garip bir benzerlik vardı.

Neyse ki, o bunalmış hissederken, Bjorn bir erteleme teklif etti ve yavaşladı. Onunla yüzleşmek için eğildi.

"Sarıl bana." Bjorn sakince söyledi.

"Sen de ister misin?" Erna şaşkınlıkla sordu.

"Evet." Bjorn başıyla onayladı. Kuru dudaklarını yaladı. "Ben de beğendim." Onun elmaya benzeyen yumuşak kırmızı yanaklarını öptü.

Kollarını ona doladı ve narin elleriyle boynunun dibini ve kürek kemiklerinin etrafını okşamaya başladı. Çok tatlıydı.

Bjorn onun zar zor algılanabilen dokunuşu karşısında iç geçirdi ve asıl işine döndü. Nefes nefese kaldığında bile onu bırakmadı. O kadar sıkı ve ıslaktı ki. Yumuşak inlemeleri göğsünü gıdıklıyordu ve Bjorn daha fazla direnemedi.

Hızlandı, durmadan onun ıslak gözlerini, sıcak yanaklarını, titreyen dudaklarını ve kulaklarının arkasını öptü. Karısının vücudunun zamanla daha da güzelleşeceğine dair bir his vardı içinde.

* _ _ _ _ *

Bjorn ve Erna sabahın geç saatlerine kadar yataktan çıkmadılar. Bjorn sabahlığını giyip ayağa kalkmaya çalışırken Erna onun elini tuttu. Kıvrılmıştı ve hareketsizdi, sanki ölmüş gibiydi. Adam ona baktı, o da titreyen gözlerle ona baktı.

"Gitme, burada kalabilirsin." Erna öyle dedi. "Seni rahatsız etmeyeceğim."

"Ben dinlenemem ama sen dinlenmelisin. En sevdiğin restoranda birlikte öğle yemeği yiyebiliriz." dedi Bjorn.

Erna'nın yüzündeki saçları kulağının arkasına doğru hafifçe taradı ve ona sıcak bir gülümseme verdi. Erna onun elini bıraktı ve uysalca kabul etti.

"İyi uykular, Erna." Bjorn kızarmış yanağını öpmek için eğildi.

Kapı arkasından kapandı ve Erna kapıyı izlerken tekrar uykuya daldı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bölüm 55 - Belki Seyir

✧Belki Seyir✧

.-:.-. ✧ .-:.-.

Pavel mektuba baktı. El yazısı tanıdıktı ama mühür tanıdık değildi. Kederli bir gülümsemeyle mektubu yere bıraktı.

"Erna Dniester."

Hâlâ alışık olmadığı adını fısıldadığında yüzünün aldığı şekli hatırladı. Erna Hardy onun küçük kız kardeşiydi, kırsal bir köyden gelen sevimli bir kızdı. Erna Hardy.

"Bir mektup yazacağım."

Erna'nın yüzü kırtasiye malzemelerinin üzerinde süzülüyordu, düzgün bir el yazısıyla doluydu, parlak bir gülümseme takınmıştı.

Barones Baden onu düğünden hemen önce, Sonbahar'da öğle yemeğine davet etmişti. Pavel'in Erna'yla olan dostluğu için minnettarlığını ve ailenin ona duygusal olarak borçlu olduğunu ifade etmişti. Düğünden önce aralarındaki duygusal bağı çözme niyetini hissedebiliyordu ve Pavel'in kalbi çöldeki toz zebanileri gibi çırpınıyordu.

Bu son seferdi, Erna ve Pavel'in son kez bir araya gelmeleri gerekiyordu. çocukluk arkadaşı olarak karşı karşıya geldiler. Taşralı kız, Majesteleri Büyük Düşes olduğunda dostlukları orada sona erdi.

Pavel usulca gülümsedi ve Erna'nın yanağına dokunmak için uzandı. Bir an sonra elini tutmak için uzandı ve ona boş boş baktı. Gülümsemeye çalışıyordu ama sadece boş boş bakıyordu. Anladığını söylemek istercesine başını salladı.

Erna o akşam geç saatlerde ayrılırken onun arkasını kolladı. Arkasına bakmayacağından korkuyordu, ama sokağın sonuna varmadan önce Pavel döndü ve Erna'nın hafifçe el salladığını gördü; Erna hâlâ köy meydanında tanıştığı, ön dişlerinden biri eksik olan o küçük kızdı.

Ona bir el kaldırdı ama el sallamadı ve kız kardeşi olan ama artık prensesi olan kadına son bir veda etti.

Pavel gözlerini açtı ve anılarının solmasına izin vererek mektubu okumaya başladı.

Sevgili Pavel.

Ne demek istediğini biliyorum ve tamamen anlıyorum, ama Pavel, son vedamı düzgün bir şekilde yapmak istedim. Bu şansı bulabileceğimi sanmıyordum ama Bayan Fitz aileme yazmamın ve geçen günler için onlara teşekkür etmemin nazik bir davranış olacağını söylediğinde aklıma doğal olarak sen geldin.

Teşekkür ederim, Pavel Lore.

Yalnız, çamurlu, ıslak bir çocuğa el uzattığın ve beni arabana bindirdiğin için teşekkür ederim. Çok güzeldi. Seni köyün etrafında takip ettiğimde bana karşı sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Bana verdiğiniz tüm güzel şekerler ve resimler için teşekkür ederim, hepsini çok sevdim. Şehre geldiğimde tanıdık, dost bir yüz olduğun için teşekkür ederim, sensiz çok kaybolurdum. Size ve nezaketinize çok minnettarım. Keşke öyle olmasaydı, ama bu benim son vedam olmak zorunda ve tek üzüntüm, yaptığınız her şey için size geri ödeme yapamamak.

Artık size yazamayacağım ama iyi olacağım, söz veriyorum, bu yüzden artık benim için endişelenmenize gerek yok. Ben iyi olacağım.

Arkadaşlığımızın burada, bu şekilde sona ermesi üzücü ama seni asla unutmayacağım ve birlikte yaşadığımız tüm anılara değer vereceğim. Lütfen, dışarı çıkıp kendin için mutluluğu bulacağına dair bana söz ver.

Hoşça kal, Erna Dniester.

Pavel gülümsedi, düzgün el yazısının içindeki her kelimedede samimiyetin her zerresini hissedebiliyordu. Önünde uzun bir yol vardı, ama Erna çok istekliydi ve Erna'nın son vedasını görünce biraz rahatladı.

Mektubu özenle katladı ve masasının çekmecesine yerleştirdi. Kazanı aldı ve dışarı çıktı.

Sanat merkezine giden yol boyunca kırmızı yapraklar patikayı kaplamıştı. Keşke o gün yağmur yağmasaydı, keşke Prens o gün dışarıda olmasaydı ve buluşma noktasına ondan önce ulaşsaydı. Eğer, eğer, eğer...

Düşünceler zihninde rüzgârda savrulan yapraklar gibi sürükleniyordu. Çok geçmeden kayboldular. Tıpkı Prens'in Erna'yı neden ikinci eşi olarak kabul ettiği düşüncesi gibi.

Geçmiş geri alınamazdı, bu yüzden onunla oyalanmanın bir anlamı yoktu. Erna şu anda Lechen Büyük Düşesi olarak gemi yolculuğuna çıkmış olacaktı. Şu anda yapabileceği tek şey Erna'ya en mutlu evliliği dilemekti. En azından sevilmesini diledi.

Garip bir dilekti bu ama tüm samimiyetiyle diledi, çünkü bu Erna'ya mutluluk getirecekti.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn'un yatak odası boştu, akan suyun sesi duş aldığını ele veriyordu.

Erna, kocası duş alırken yatak odasına gizlice girdiği için kendini suçlu hissetti.

Kocasıydı.

Kocasıydı, o halde neden kocası duş alırken onun yatak odasına gizlice girmesine izin verilmesin ki?

Erna davetsiz bir misafirin oturabileceği en iyi yeri aradı ve lombozun önündeki kanepeye nazıkçe yerleşerek soluklanmaya çalıştı.

Lisa'yla birlikte güvertede yürürken kaptana rastladılar. Yunusların uğrak yeri olan bir bölgeye geldiklerini söyledi. Erna heyecanla Bjorn'u almak için geri koştu.

"Bjorn." diye seslendi.

Duş durdu ve Bjorn sonunda bir havluya sarınmış ve her yeri su içinde banyodan çıktı. Erna'nın yumuşağın üzerine tünediğini görünce gözleri kısıldı.

"Sorun nedir?"

Geldi ve Erna'nın yanına oturdu, onun heyecanlandığını görünce sert bakışlarını kaldırdı. Odasına girmesine yardım ettiği için onu azarlamadı ve Erna üzerindeki gerginliğin kalktığını hissetti.

"Yunusları daha önce gördün mü?" Erna heyecanını gizleyemeyerek sordu.

"Ha?"

"Yunusları sever misin?" Heyecanı biraz azaldı. "Hayır."

Bjorn saçlarını havluyla silerken kuru bir sesle "Hayır" dedi.

"Yunus görmenin iyi şans getirdiğini söylerler." Erna, ruh halinin heyecanını alıp götürmesine izin vermek istemediğini söyledi.

"Ah, şans."

Bjorn karısına baktı. Başındaki şapkadan kucağındaki şemsiyeye kadar, o sabah kalktığından beri özenle giyinmişti.

"Kaptan bana Yunusların sıkça görüldüğü bir bölgeden geçeceğimizi bildirdi, onları benimle birlikte görmek isteyeceğinizi umuyordum."

"Hayır." Bjorn utangaç gülümsemesine rağmen kesin bir dille konuştu.

Ses tonu sertti. Karısının bahsettiği yer hakkında belli belirsiz bir fikri vardı. İlk karısının balayında Yunusları gördüğü yer buraya yakın bir yer olmalıydı.

O ilk balayında, Gladys'e bir partiye kadar eşlik ederken, diğer taraftan gelen bazı insanların geçmesine izin vermek için kenara çekilmişti. Denize doğru bir bakış attı ve teknenin yanında yüzen bir Yunus sürüsü gördü.

Yunusların gemide yüzmesinin gemiye iyi şans getirdiği söylenirdi. onun ardından. Birileri o gün de şanstan söz ederken tarih tekerrür ediyor gibiydi. Yunusları gören mutlu evli çift, dudaklarında gülümseme ve gözlerinde sevinçle yollarına devam etti.

Şans. İyi mi kötü mü?

Bjorn küçük masanın yanına gidip puro kutusunu açarken bir iç geçirdi.

"Merak ediyorsan devam edebilirsin." Bjorn dudaklarının arasına bir puro yerleştirdi.

"Tek başıma mı?" Erna suratını astı.

"Evet."

Bjorn sandalyesinde arkasına yaslandı ve purosunu yaktı, parmaklarının arasında bir nefes çekti ve Erna'nın gideceğini düşünerek düşüncelerine daldı.

"O zaman bir dahaki sefere ben de onlarla görüşeceğim." dedi Erna.

Şemsiyesini yere bıraktı ve Bjorn'un önünde durdu, Bayan Fitz'in yaptığı gibi onun üzerine abanmak için elinden geleni yaptı, bu her zaman işe yarıyor gibiydi. Bjorn'a beklenti içinde baktı, her ne kadar onun kararından caydırılacak biri olmadığını bilse de.

Bjorn bir an onu düşünür gibi oldu ve sonra başını salladı. Hiçbir uyarıda bulunmadan Erna'yı belinden yakaladı ve kucağına çekti. Bunu yaparken Erna bir çığlık attı. Bjorn daha sonra Erna'nın şapkasını çıkarıp purosuyla birlikte masanın üzerine fırlattı.

Erna onun niyetini anladı ve utançtan yüzünün kızardığını hissetti. Eldivenleri, şalı ve elbisesi zahmetsizce yere düştü ve Erna şu anda onun kucağında çorapları ve ayakkabılarından başka bir şey giymeden oturduğunu fark etti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi Erna.

"Bir kocanın görevi." Bjorn kayıtsızca gülümsedi.

Gözleri, lombozdan gelen parlak sarı ışıkla yıkanan Erna'nın önünde gezinirken dudakları niyetini fısıldıyordu.

Erna somurtkan gözlerle ona baktı. Adam onun ne yapmak istediğini hiç umursamıyor gibiydi ve sadece kendi yapmak istediklerine odaklanmıştı. O anda göğüslerini yalıyor ve emiyordu. Bu demek değil ki Hoşuna gitmiyordu, ıslak dilinin meme uçlarındaki hissi zihnini bulandırıyor.

Kocasının kayıtsız şartsız arzusu ona garip geliyordu ve onu gerçekten sevmese bile, onu seviyormuş gibi öpüyordu. Utangaç dokunuşu onu derinden istediğini gösteriyordu. Bu düşünce kalbinin bir parçasının karıncalanmasına ve bunu kendisinin de arzulamasına neden oldu.

Onun sevgisinin gerçek olduğuna inanmak istediğine karar verdi ve tıpkı seyir halindeki bir tekne gibi, ilişkileri de yolunda gidiyordu. Tek tük de olsa

Zor bir köşe, atlanması gereken bir engeldi ama zamanla çözüleceğini umuyordu.

Son birkaç günün tüm derslerini hatırladı ve Bjorn ellerini saçlarında gezdirirken hızlı bir nefes aldı. Sıcaklığı hissedebiliyordu Bjorn'un bacakları arasında yükseliyordu. Ani utanç, içgüdüsel olarak geri çekilmek istemesine neden oldu, ancak Bjorn ona sarıldı ve uzaklaşmasını engelledi.

"Neden hep kaçıyorsun?" Bir eli sırtından aşağı kayarak beline dolandı. Onun nereye gittiğini biliyordu. Yanlılıkla gülümsedi.

Onun dokunuşunun hissiyle büyülenen kadının zihni bembeyaz oldu. Hızla nefes verdi ve bakışlarını kaçırdı. Lombozdan görünen gökyüzü berrak ve parlaktı. Perdelere doğru uzandı, onları kapatma arzusu baskındı, ya biri içeri bakıp onları görürse?

Uzandığı anda Bjorn onu hafifçe itti. Bjorn'un gücünü içinde hissettiğinde içini çekti, acı çok azdı, zevk ise her şeydi.

"Hey, Bjorn, Bjorn." Erna onun dikkatini perdelere çekmeye çalışarak mırıldandı.

Bjorn olabildiğince derine daldı. Keskin bir ünlem ve sert bir iç çekiş aynı anda patlak verdi. Vücudunu zar zor kontrol edebiliyordu ve kaçmak için hiçbir şey yapamadı. Sadece adamın omuzlarına yapıştı ve tereddüt etmeden hareket etmesine izin verdi.

İç çekerken, Erna dudaklarının kendisine öğretildiği gibi ayrılmasına izin verdi. Bjorn öğrencisine iltifat etmek için onu derinden öptü ve ensesini okşadı.

Bjorn Erna'nın titrediğini hissedebiliyordu. Hâlâ sabırsızlanıyordu ama en azından ilk seferki kadar zor değildi. Onun perdelere uzandığını fark etti ve bunu çok rahatsız edici buldu.

Bakalım sana perdeleri unutturabilecek miyim? Dedi kendi kendine.

Bjorn ani bir hareketle Erna'yı sıkıca kavradı ve onu kanepeye sıkıştırmak için döndürdü. Erna şaşkın bir çığlık attı. Işık üzerlerine döküldü ve solgun tenleri pırıl pırıl parladı.

"Bjorn, perdeler." Erna'nın nefesi

kesildi. "Hayır."

Bjorn ona iyice sokuldu. Daha fazla yalvarmaya devam edemedi ve neredeyse maruz kaldığı her şeyi unuttu. Nefes alamıyordu. Bjorn'un içinde olma hissi, Bjorn'un tamamının içinde olması, neredeyse çok fazlaydı.

"Çok iyi hissediyorsun." Bjorn söyledi.

Erna'nın hissin etkisiyle bulanıklaşan gözleri, Bjorn'un kulağına müstehcen sözcükleri fısıldamasıyla irileşti.

"Senin için nasıl bir his?" Bjorn belini ritmik bir şekilde yavaşça hareket ettirirken sordu.

"Pürüzsüz... yumuşak." Erna'nın aklına gelen tek kelimeler bunlardı.

Bjorn gülümsedi ve Erna başka tarafa bakmaya çalışırken, sert bir eliyle çenesini kavrayarak başını yerinde tuttu. Çamurlu ses, müstehcen korosuyla havayı doldurdu.

"Çok iyi hissediyorsun, bu beni deli ediyor." Bjorn söyledi.

Son sözcükleri daha fazla tutamayarak büyük bir çabayla tükürdü. Erna'nın gitmesine izin verdi ve tembel tembel kanepeye oturmak için yuvarlandı. Erna şoktaydı. Doğrulup titreyen bacaklarını araladı ve kalçalarındaki morlukları gördü.

"Ah, Bjorn," gözyaşları belirmeye başladığında yüzünü kapattı.

Bjorn onun ağlamasına sadece kıkırdadı. Görünüşe göre onun iffetli kadın değerleri paramparça oluyordu. Parlak güneşin altında seks yapmak. Umarım gelecekte korkmaz.

Ayağa kalktı ve gölgesi onun üzerine düştü. Kadının seks sırasında seslenmek için oldukça iyi bir sesi olduğunu fark etti, belki de bu yüzden eylem sırasında gevezeliği onu hiç rahatsız etmiyordu. Sesi çok net ve yumuşaktı.

Eğilip kızın elbisesini aldı ve sandalyenin koluna örttü. Onun konuşmasını her ne kadar heyecan verici bulsa da, bir dahaki sefere ve şu andan itibaren boş gevezeliklere ayıracak vakti yoktu. Lombozdan dışarı baktı.

Erna'nın kapatamadığı perdelerin ötesinde, deniz güneşin parlak ışığı altında safir gibi parlıyordu.

❖Maden❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna gözlerini göz kamaştırıcı güneş ışığına açtı.

Havada dans eden altın toz zerreciklerine boş gözlerle baktı ve uykuya daldığı anı hatırlayınca battaniyeyi kendine daha sıkı sardı. Yanı başından gelen yumuşak bir kahkaha sesi dikkatini kocası Bjorn'a çekti.

Yatağın baş ucunda oturmuş ona bakıyordu. Karmakarışık saçları ince altın iplikler gibi parlıyordu ve yüzünde hala kalıcı bir gülümseme vardı.

Kuş tüyü yastığı tuttu ve başını kaldırıp kocasına baktı. Bjorn çok çalışkan değildi ama bir koca olarak sorumluluklarını çok iyi yerine getirirdi. Kadın devam edemeyeceği için yalvarsa bile, açgözlülüğü tatmin olana kadar durmazdı. Erna son seferin sonunda ne olduğunu gerçekten hatırlayamıyordu.

Erna Bayan Pegg'den ders almış olmayı diledi. Kötü öğretmen seçimi üzerine kara kara düşündü ama pişmanlık anlamsızdı, seçimini yapmıştı ve buna sadık kalmalıydı.

Saate baktı ve günün büyük bir kısmının çoktan bittiğini gördü. Yunusları kaçırdığına pişman oldu, içinde bulundukları deniz şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı. Günün geri kalanını yatakta geçirecekmiş gibi hissediyordu.

"Lars'a daha çok var mı?" Odadaki sessizlikten utanarak konuşmak için cesaretini topladı. Bjorn okumakta olduğu kitabı kapattı ve Erna'nın yanına sokularak başını bir koluna yasladı.

"Yaklaşık üç gün," dedi. "Buradan başladık ve buraya kadar geldik." Bir elini battaniyenin kenarına götürdü ve aşağı çekti. "Şimdi buradayız," uzun işaret parmağı göğsüne doğru inmeye başladı ve birkaç küçük daire çizdi. "Biraz daha ilerledikten sonra Lars'a yanaşacağız." Parmağı güneye doğru yolculuğuna devam etti. "Sonra başka bir tekneye bineceğiz..."

"Dur. Daha fazla konuşmazsak sorun olmaz." Erna, deniz kenarına ulaştığında onun elini tuttu.

Bjorn ne dediğini anlamamış gibi ona baktı ama nispeten kaygısız kaldı.

"Ama merak ediyordun." dedi Bjorn.

"Bunu bu şekilde açıklamak zorunda değilsin." dedi Erna.

"Neden?" Bjorn sanki karısının görüşlerini umursamıyormuş gibi rahatça gülümsedi. "Bu haritayı sevdim."

Erna tam ne diyeceğini şaşırmışken kapı çalındı ve rahatladığını hissetti.

"Ekselansları, delegasyon planlanan programla ilgili bir güncelleme gönderdi, kaba olduğunu biliyorum ama acilen gözden geçirmenizi istiyorlar."

Bjorn, Erna'yı kısaca grupladıktan sonra, "Peki," dedi. "İçeri gel."

Bjorn doğrulup oturdu, üzerinde bol bir gecelik vardı, Erna ise tamamen çıplaktı. Kapı açıldı ve Erna aceleyle battaniyeleri üzerine çekti, utancından bayılabilirdi. O kadar utanmıştı ki düzgün nefes alamıyordu. Bjorn hiçbir sorun yokmuş gibi raporu kabul etti.

Hizmetçi gittikten sonra Erna kızaran yüzünü battaniyenin altından zar zor çıkardı.

"Çay ister misin?" Bjorn kayıtsızca sordu.

"Senden nefret ediyorum." Erna gözleri ateş saçarak konuştu.

"Neyden nefret ediyorsun?" Bjorn hizmetçinin getirdiği belgeleri karıştırırken sordu.

"Ben odadayken birinin odaya girmesinden..."

"Erna, burada ne yaptığımızı herkes biliyor. Çay ister misin?
Birlikte mi?" Kapıdan dönüp içeri girmeden önce sordu.

Erna öfke nöbeti geçirmek üzere olan somurtkan bir çocuk gibi, "Evet," dedi.
"Sadece giyinmem için bana bir dakika ver."

Bir aptal ya da küstah bir kız gibi muamele görmek gururunu biraz incitmişti
ama sadece geceliğiyle etrafta dolaşamazdı.

"Peki, sessiz karımı bekleyeceğim." Bjorn alaycı bir tavırla şöyle dedi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Çayın hazırlandığı solaryuma girmeden önce Erna tüm giysilerini topladı.
Beğendiği elbiseyi bulması biraz daha uzun sürdü ve Lisa'nın maharetli
becerileri sayesinde saçları mükemmel bir örgü haline geldi.

"Lisa, ben..."

"Çok güzelsiniz, majesteleri." Lisa daha soru sorulmadan cevap verdi. "Çok
güzelsiniz, merak etmeyin." Kapıyı açtı ve Erna'yı nazikçe dışarı itti.

Erna hafif adımlarla çay masasına doğru ilerledi ve çay masasına ulaşmadan
önce utancını bastırmak için elinden geleni yaptı.

Bjorn okuduğu rapordan başını kaldırdı ve ona gülümsedi. Karşısındaki
sandalyeyi işaret etti ve kâğıtları incelemeye geri döndü.

Erna oturdu ve bir hizmetçi içeri girerken elbisesinin fırırlarını bastırdı. odanın kenarına oturdu ve çayını doldurdu. Hafifçe bergamot kokuyordu. Bu koku Erna'ya Bjorn'u hatırlatıyordu.

"Bunlar sizin için geldi, Majesteleri." Hizmetçi, küçük bir tepsi dolusu mektubu çay masasının kenarına bırakırken şöyle dedi. "Mümkün olduğunca çabuk yanıtlanmaları gerekiyor."

Bjorn'un Büyük Dük rolünü oynamasını izlemek Erna'yı Büyük Düşes rolünü oynamak için heyecanlandırdı. Prens yanını göstermek için sabırsızlanıyordu.

"Evet, onları gözden geçireceğim, teşekkür ederim." Erna gülümsedi.

Elini tutacak ve deneyim konusunda rehberlik edecek Bayan Fitz yoktu, bu yüzden bu davetleri kendi başına halletmesi gerekecekti. Bayan Fitz gemi yolculuğuna çıkmadan önce ona, Erna'nın herhangi bir şüphesi olursa en büyük hizmetçi Karen'a başvurması gerektiğini söylemişti.

Karen ona çay servisi yapan ve davetiyeleri sunan hizmetçiydi. Eğer Erna bu işi ona bıraksaydı, gemi yolculuğu bitene kadar evlilikleri sona erecekti. Hizmetçinin, Bjorn'un Gladys'e geri dönmesinin daha kolay olması için Erna'nın evliliğinin çocuk sahibi olmadan önce bitmesini istediğinden bahsettiğini duymuştu.

Erna davetlilerin arasından dik bir sırt ve yüksek bir boyunla geçti, sanki hizmetçilerin içinde debelenmekten hoşlandıkları dedikoduların üzerine çıkıyormuş gibi. Bjorn'un zaman zaman kendisine baktığını hissetti ve kendini ağırbaşlı ve asil göstermek istedi. Ne de olsa o Büyük Düşes'ti.

Yine de umutsuzdu. Erna hangi davetleri kabul edeceğini, hangilerini reddedeceğini bir türlü kestiremiyordu. Gladys'in yanında yer alan birkaç ismi tanıyordu ama hatırlayamadığı dört isim vardı.

"Bjorn." Erna saçındaki kırmızı kurdeleyi düzelterek çay masasının üzerinden temkinli bir şekilde seslendi.

"Evet?" Bakışları kısa bir süre onun üzerinden geçti.

Daha fazla konuşmakta tereddüt ediyordu, sanki sadece baş belası oluyormuş gibi, ama artık söz vermişti ve o da bekliyordu.

"Hawkins'i tanıyor musun?"

"Hayır."

Bu Hawkins'i ve sonraki iki ismi de elemişti. "Peki ya

Ormancılar?"

"Evet." Kâğıtları çevirirken sesi mesafeliydi. "İlişki

kurmak istediğimiz biri mi?"

Bir duraksama, "evet."

Erna saçındaki kurdeleyi düzeltti, sonra hizmetçiyi çağırmak için masanın üzerindeki küçük el zilini aldı.

"Lütfen eşyalarımı hazırla, bir cevap yazmak istiyorum."

Karen hemen kırtasiye malzemelerini ve yeni bir mürekkep kabı ile bir kalem hazırladı.

Erna heyecanla kalemi eline aldı, Bjorn ise hâlâ bir şeylerle meşguldü. Erna davetiyelere verdiği yanıtları bitirdiğinde evrak işleriyle uğraşıyor ve hareketsiz duruyordu.

Biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama bu seyahatin bir balayından çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Disiplinden yoksun, muhtaç bir çocuk gibi görünmemek için kendini kontrol etmek zorundaydı.

Her durumda bir hanımefendi gibi sakın ve zarif kalmalıydı.

Büyükannesinin öğretileri üzerine düşünürken Bjorn evrak işlerini bitirmiş ve başını kaldırıp Erna'ya bakmıştı. Evin etrafındaki atmosfer Hizmetçi Erna'nın cevaplarını ve Bjorn'un imzalı belgelerini alıp gittiğinde çay masası daha samimi bir hal aldı.

"El yazın çok güzel." Erna bir çay fincanıyla oynarken şöyle dedi. "Büyük, güzel ellerin var." Erna birdenbire utandığı için göz teması kuramadı.

Bjorn Erna'ya bakıyordu. Yüz ifadesi "Beni ne tür anlamsız bir konuşmanın içine çekmeye çalışıyorsun?" der gibiydi ama güldü.

"Sen de çok güzel görünüyorsun, karıcığım." dedi. "Özellikle de kurdelenle oynayıp duruyorsun."

Uzanıp Erna'nın elini tuttu, birlikte çayın içine viski döktüler. Viskinin kokusu çayın tatlılığıyla karıştı ve Erna'nın burnunun ucunu gıdıkladı.

"Ah, bu mu? Teşekkür ederim." Dedi.

Söz konusu kurdele, Erna her fırsatta onu çekiştirip durduğu için neredeyse orijinal boyutunun iki katına çıkmıştı.

Bjorn Erna'yı biraz kızdırmaya çalışıyordu ama Erna'nın gülümsemesi samimi ve sıcaktı. Bu gülümsemeyi gören ve onun kurdeleyle biraz daha oynamasını izleyen Bjorn, küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Kendisinden önce gelen havlamalardan biraz daha yumuşak bir ses.

Erna güvertede tanıştığı insanlardan, hizmetçilerden duyduğu bir şakadan, hatta akşam yemeğı menüsünden bile bahsediyordu. Hikâyeleri şiirsel olmayabilirdi ama çayın tatlı kokusuyla karışan sesi öğleden sonrayı keyifli bir hale getiriyordu.

Bjorn yatmaya gitmemeye karar verdi ve onun yerine karısını izledi. Karısı cıvıl cıvıl öten küçük bir kuş gibiydi. Kadının sesini, utangaç bir heyecanla bakan gözlerini ve hâlâ pembe yanakları kadar kırmızı olan kurdeleyle oynayan narin ellerini takdir ediyordu.

"Bjorn..." Erna temkinli bir şekilde onun adını söyledi.

Bjorn sadece başını salladı, onu içine alan geniş mavi gözlerinde kayboldu. Ne söyleyeceğini düşünürken hafifçe titriyorlardı. Bjorn gülümsediğinde Erna öfkeyle kızardı ve Bjorn da ona saf bir hayranlıkla gülümsedi.

Erna'nın kızarmasına ve böylesine sevimli bir şekilde gülümsemesine neden olduğunu görünce bir şeyin farkına vardı.

Bu kadın.... *'o benim'*

Onunla ilgili her şeye sahiptir.

Bölüm 57 - Çay Partisi Gemide

❖Çay Partisi Gemide❖

.-:.-.❖.-:.-.

Soylu hanımlar, Lechen Büyük Düşesi'nin Vikontes Foresters'ın çay partisine süzülerek girişini izlediler. Şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Aman Tanrım, gerçekten de geldi." Birbirlerine fısıldadılar. Davetiyenin

gönderilmesi kışkırtıcı bir şakadan başka bir şey değildi. Bu Davetiyeyi gönderen Vikontes, ülkeye bir hatırlatma yapmak istedi. Prenses Gladys'in hâlâ var olduğunu ve ona tam destek verdiklerini. Kimse Büyük Düşes'in yakın bir dostu tarafından düzenlenen bir çay partisine katılacağını düşünmemişti. Bjorn'un ilk eşinin akrabası.

Konuklar hayranlarının arkasından birbirlerine fısıldarken, Erna Dniester uzun, güzel bir elbise ve devekuşu tüyleriyle dolu bir şapka giyerek salona süzüldü. Kim derdi ki Bjorn'un ikinci karısı çok güzel ve zarif görünüyor. Söylentilerdeki gibi kaba saba bir kadın değildi.

"Sık sık bir hanımefendi gibi mi davranıyor?"

"GörünüŖe göre Prens karısını pahalı hediyelere boğuyor, bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum."

"Sanırım gerçekten bilmiyor." Vikontes Forester öyle dedi.

Gladys, garip bir aŖağılanma duygusuyla karışık bir acıma duygusuyla Erna'ya baktı. Karısı aile bağlarını bilmediğı için utanacak olan Bjorn olacaktı. Gladys bir süredir çay partisindeydi ve artık sıcaklığı hissetmeye başlamıştı.

"Üzgünüm, sadece küçük bir Ŗaka olması gerekiyordu."

"Hayır, sorun değıl, benim için fark etmez." Gladys oturduğı yerden yavaşça kalkarak Büyük Düşes'e yaklaştı. Erna'nın utancı aynı zamanda Bjorn'un da utancıydı. Hiçbir Ŗey yapmadan öylece oturamazdı.

"Hoş geldiniz, Majesteleri, Büyük Düşes. Sizi en azından bir kez görebileceğimi umuyordum." Gladys'in yüzünde parlak bir gülümseme belirdi, sanki bu istenmeyen kadını gerçekten içtenlikle karşılayabilecekmiş gibi.

Birlikte oturdular ve Erna'ya çay ikram edildi. Soylu kadınlar, sanki daha önceki bir sohbeti sürdürüyormuş gibi kendi aralarında sohbet etmeye başladılar.

"Kont Lehman nasıl? Uzun zamandır mezarda yatıyor." Bir hanım gerekenden daha yüksek bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Yakında sağılığına kavuşur. Gerçi artık çok yaşlı olduğı için endişeliyim." Bir diğeri cevap verdi.

"Endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum, kısa bir süre önce üçüncü bir eş aradığını duydum."

"Oh, gerçekten mi?"

Vikont Foresters gülmemek için elinden geleni yaparken ağzının kenarları hafifçe seğıirdi. Güzel kokulu çayın tadını çıkarırken, kin dolu konuşmalar

devam etti. Kont Lehman'dan Heinz ailesinin sorunlu çocuğuna kadar, özenle bahsederlerken seslerinde zarif bir alaycılık vardı Normalde asla önemsemeyecekleri isimler.

Erna ılık çay bardağını dudaklarına götürdü ve yudumladı. Ancak şimdi düşünceleri düzene girmişti. Vikont Forester anaç biriydi. Prenses Gladys'in akrabası ve ikisinin çok yakın olduğu anlaşılıyor.

Kendisine gönderilen davetiye asla bir iyi niyet ifadesi değildi. Neşeyle cevap vermiş ve gelerek kendini aptal durumuna düşürmüştü. Çünkü kocasından gelecek tek bir cevaba güveniyordu.

Şimdi onlara sırtını dönemezdi, bu onu sadece daha fazla alaya maruz bırakırdı. Bu dikenli yastığa katlanmak zorunda kalacaktı.

"Ekselansları Büyük Düşes pek konuşkan değildir." Gladys söyledi.

Erna zar zor bir yudum aldığı çay bardağını yere bıraktı. Özel bir sipariş verdiğine dair herhangi bir işaret vermese de diğer hanımlar konuşmayı kesti.

"Çay partisinden sıkıldın mı?" Gladys kayıtsızca Erna'nın yanına oturdu.

"Hayır, sadece... alışılmadık bir şey."

"Ah evet, doğru ya, taşralı olduğunuzu söylemişsiniz." Gladys anladığını söylemek istercesine gülümsedi. "Yine de iyi bir zevkin var. Şapkan çok güzel. Sana çok yakışmış."

"Oh, şey, teşekkür ederim."

"Bence süslemeleri biraz azaltmalısın, Bjorn'un zevki daha sade ve zarif."

Gladys bekleyen hizmetçiye baktı, hizmetçi aceleyle gelip ona yeni bir fincan doldurduktan sonra görev yerine çekildi.

Bjorn benden o kadar nefret eder ki bu seçimle bana işkence eder. Gladys taze birayı yudumlarırken düşündü. Bu sonuç, ona mantıklı gelen tek sonuç, onu mutsuz ediyordu. Ona yardım etmeyi o kadar çok istiyordu ki, ama sadece onu daha da uzaklaştırıyor gibi görünüyordu.

"Ona iyi bakmalısın."

Gladys, boynunu dik tutarak kızaran Erna'ya baktı. Küçük boyundan ya da görünüşünden kaynaklanıyor olabilirdi ama olgun bir kadından ziyade genç bir kız gibi görünüyordu. Bir ülke prensesinin otoriter havası artık hiçbir yerde yoktu.

"Boşanmamızdan, kaybettiğimiz çocuğumuza kadar... birçok yarası var. Bu yüzden Büyük Düşes, lütfen ona iyi bakın." Gladys sabah güneşinin parlak ışığında neredeyse muhteşem görünüyordu. Eski bir tablodaki güzel bir azize gibiydi. Bjorn'unkine benzeyen platin sarısı saçları ve kibirli ama zarif gülümsemesi, yanında otururken kendini pejmürde hissedenden Erna'yı şaşkına çevirdi.

Gladys çay bardağını kaldırarak, "Sana son bir tavsiyede bulunabilir miyim?" dedi. "Gelecekte bu hatayı yapmamaya dikkat et. Yakında Lars'ta olacağız, o yüzden bu kadar kaygısız olamazsın. Neyse ki bugün seni beladan kurtarmak için buradaydım ama bu her zaman mümkün olmayacak."

Gladys ayağa kalktı ve Erna'ya baktı. Sadece bu bakışa katlanmak zorundaydı ama söyleyecek söz bulamıyordu. Gladys kibarca veda etti ve uzaklaştı.

"İyi bir balayı geçirin, Büyük Düşes." Gladys giderken öyle dedi.

.-:.-.✧.-:.-.

Çay partisi Gladys'in baş ağrısından şikâyet edip ayrılmasıyla planlanandan önce sona erdi. Erna fark etmedi ama Gladys giderken sanki partinin mahvolmasından Erna sorumluymuş gibi ona ters ters baktı.

Erna dar koridorlarda tökezleyerek ilerledi ve açık okyanusa lanet okudu, Baktığı her yerde sadece uçsuz bucaksız, dümdüz ufku görebiliyordu. Birinci sınıf kabinlere girerken Bjorn ve delegasyonla karşılaştı. Dönüp ona baktı, hepsi bakıyordu, yargılarını hissedebiliyordu.

"Çay partisi hoşuna gitti mi?" Bjorn sordu.

"Evet, Vikontes Forester'ın çay partisiydi." "Forester mı?"

Bjorn sordu.

Bilmemene imkân yok. Erna düşündü.

Erna'nın gözleri sertleşti. Onu o berbat insanlarla o berbat çay partisine gönderdiği için kocasına duyduğu kızgınlık şaşkınlığa dönüştü.

Beni açıkça duydun ve cevap verdin. Yaşadığı şok mutlaktı.

"Erna," dedi Bjorn iç çeker gibi ve ona doğru bir adım attı. Gözleri kızın gözlerindeydi ve başını derin bir şekilde eğdi. Sıcak. "Davetleri kabul etmeden önce Karen'la konuşmalısınız."

Yumuşak bir tondaydı, ama yine de kelimelerin arasına serpiştirilmiş dikenleri yakalayabiliyordu. Bu bir azarlamaydı. Erna bir anlık üzüntü ve kızgınlıkla dudaklarını araladı ama onu kolayca yalanlayamadı.

Aklına Bjorn geldi, o ne kadar soğukkanlıydı ama Erna birlikte geçirdikleri zamanın büyüüne kapılmıştı. Ona nazik gözlerle, sanki sevgilisiymiş gibi bakıyordu.

Bu onun için çok heyecan vericiydi, özellikle de gözleri masanın üzerinde buluştuğunda. O anlar geldiğinde kendini çok güzel hissediyordu. Yayını kaç kez ayarladığını ve kurcaladığını bilmiyordu.

Ama o yapmadı.

Bunu fark etmek Erna'nın yüreğini sızlattı. Karısı karşısında otururken Bjorn ona karşı tamamen kayıtsızdı. odaya girdi ve duymadığı bir soruya cevap verdi.

"Evet," dedi Erna, onunla yüzleşecek cesareti kendinde bulamayarak.

Onu delegasyonun önünde azarlayamazdı. O önce onların prensi, sonra da karısıydı. Liderlik için ona bakıyorlardı ve balayı olmasına rağmen kocasını herkesin önünde küçük dşremezdi.

"zr dilerim Bjorn, gelecekte daha dikkatli olacağım." Erna sessizce özür dilerken titreyen ellerini bir arada tuttu.

Ancak o zaman Bjorn ona bir gülümseme verdi. Gladys'in daha önce yaptığı gibi, utanç ve acıma karışımı bir glşt bu.

"Ekselansları."

Onları izlemekte olan bakan kibar bir sabırsızlıkla ısrar etti. Bjorn başını salladı ve doğruldu.

"Git ve biraz dinlen, akşam yemeği için döneceğim." Yine sevgilisi gibi şefkatle fisıldadı ve sonra elçiye döndü.

Erna kıpırdayamadı, kocası köşede gözden kaybolana kadar olduğu yerde donup kaldı.

❖Güçlü Ol, Ben❖

.-:.-.❖.-:.-.

Deniz gecenin derin karanlığında kaybolmuştu. Dalgalar geminin gövdesine çarptıkça beyaz köpükler geminin yanından dağılıyordu. Bu ses umutsuzluğun kasvetli bir notası gibiydi, gündüzleri olmayan bir ses, sanki ışık onu susturmuş gibiydi.

Ayrıca bir paketin açılma sesi ve birinin çikolatayı çiğnerken çıkardığı dudak şapırtısı da vardı. Erna kendisine kaç gün önce verildiğini unuttuğu çikolatayı yedi.

Yerken karanlığa doğru baktı. Soğuk yanaklarını ve parmaklıklara tutunan elinin eklemlerini ısıırıyordu ama o bunu hissetmiyordu.

Erna biraz temiz hava almak için kulübeden dışarı çıkmaya karar verdiğinde saat gece yarısını geçiyordu. Bjorn'un dönüşü sayesinde yeterince keyifli bir akşam olmuştu ama nedense bir türlü uyuyamıyordu.

Kızgın mıydı? Öyle olamayacak kadar üzgündü.

Belki de üzgündü? Bu da pek uygun gelmedi.

Her neyse, bir türlü geçmeyen bir halsizlik gibi hissettiriyordu. Uykunun düzeltemeyeceği bir uyuşukluk. Erna elinde bir paket çikolatayla güverteye çıktı. Lisa Erna'ya kendini depresif hissettiğinde tatlı bir şeyler yemesi gerektiğini söyledi.

Lisa, Vikontes Forester ile Prenses Gladys arasındaki ilişkiyi duyunca şok olmuştu. Tepkisi o kadar ani olmuştu ki baş hizmetçi Karen bile irkilmişti. Lisa bu gemide onun tarafını tutan tek kişiydi.

Erna bunu fark ettiğinde kendini çok yalnız hissetti. Kendini Büyük Düşes'in sevimsiz rolüne çoktan hazırlamıştı ama kendi kocası bile onun yanında görünmüyordu ve bu da onu soğuk hissettiriyordu.

O gerçekten zehirli bir mantar mı?

Gece denizinin sonsuz karanlığına bakarak bu soruyu düşünürken, ağzına bir parça çikolata daha attı ve onu çiğnemeye başladı.

Bjorn Dniester'in görüntüleri şekilsiz karanlıkta şekillendi. Teker teker ortaya çıkıyor;

Baş belası, sorunlu

prens çapkın,

Savurgan

oğul, kötü

adam.

Erna'nın tanıdığı Bjorn bunların hiçbirine benzemiyordu. Elbette, zaman zaman biraz kötü niyetli olabiliyordu, ama asla ünü gibi bir şey değildi. Bazıları onun babasına çekmiş olması gerektiğini söylüyordu ama o asla öyle olamazdı, asla öyle olamazdı.

Ama ya onun yargısı yanlışsa?

Erna gökyüzünü dolduran yıldız örtüsüne baktı. Onlara her göz kırpışında görüşü biraz daha bulanıklaşıyordu.

Dünyayı tanımıyor olsa da yine de çok şey biliyordu.

İnsanlar annesi Annette Baden hakkında konuşurken sık sık bunu söylerlerdi.

Böyle bir adama güvenecek kadar saf mı? Çok zeki değil.

Walter Hardy ile birlikte olduktan sonra hep böyle şeyler söylediler. Zavallı kadın çok saf olduğu için kendini bu durumda buldu.

Aptal Annette Baden.

Hasta yatağında yatıp günden güne erirken, fısıltıların şiddeti de artıyordu. Baden malikanesinde durumun giderek kötüleştiği ve yardım edecek daha az hizmetçinin olduğu bir dönemdi.

Erna bazen kurabiye aramak için gizlice kilere giriyor, orada çalışan az sayıdaki personelin kendi aralarında konuştuklarını duyuyordu. O zamanlar küçüktü ama annesinin neden hasta yatağında olduğunu anlayacak kadar sezgileri vardı; onu inciten adam..... babasıydı.

Yarısı yenmiş bir kurabiyeyle karanlık kilerde saklanan Erna, tüm fısıltıları ve dedikoduları duydu. Sonunda vefat eden annesinin anısını, yıldızlarda parladı. Nefesleri kesilene kadar ağlayan Büyükanne ve Büyükbaba ve kısa bir ziyaretten sonra cenazeyi terk eden baba da o yıldızlarda parladı.

Sevgili Erna, annenin hatırı için lütfen dışarı çık ve mutlu ol.
Barones Baden ona bunu söylemişti.

Bunu inkar etmek mümkün değildi, Erna büyükannesi ve büyükbabasının kendisini kaybettikleri kızlarının yerine koyduklarını biliyordu. Annesinin anısına mutlu bir hayat yaşamayı hem onlara hem de annesine borçlu olduğunu hissediyordu.

Erna'nın hayali, teknenin bacasından tembelce süzülen dumanla kabaca bölündü.

Bjorn'dan kırmızı bir gül. Büyükannesinden dökülen bir damla gözyaşı. Yaptıklarıyla tüm ülkeyi ayağa kaldıran Prens Bjorn'un ikinci düğünü. Hiçbir şeyi gerçekleştirme şansı yoktu. Bu gerçek zihnine net bir şekilde kazındığında, zihnindeki kargaşa hafifledi.

Erna nefesini tutup zihnini sakinleştirdikten sonra ileriye, teknenin ön tarafına baktı. Karmakarışık kahverengi saçları paltosunun etekleriyle birlikte rüzgârda dalgalanıyordu.

Hâlâ Bjorn'a inanmak istiyordu. Baş her sıkıştığında ona elini uzatan kişiye. O sert gözlerde onun için bir sıcaklık ve aşk gibi hissettiren bir gülümseme vardı. Korkunç söylentiler yerine kendi yargılarına güvenmek istiyordu.

Amor Fati

Onun kaderini sevmek için.

Erna kararlılıkla son çikolatayı da yedi. O kadar tatlıydı ki biraz midesi bulanmaya başlamıştı. Lisa'nın önerdiği gibi yaptı ve kendini çok daha iyi hissediyordu.

Bu, Erna'nın kendisini içine soktuğu aşırı büyük bir kaderdi. Kendini bu yola sokan oydu, başkası değil, bu yüzden sorumluluk alması gerekiyordu. kendini bulduğu yerde. Buna karşı savaşmanın ya da bir korkak gibi ondan saklanmanın bir anlamı yoktu. Zehirli bir mantarı yutmak anlamına gelse bile, Erna'nın hayatta kalmak ve mutlu olmak gibi bir zorunluluğu vardı.

Kese kâğıdını dikkatle ve özenle katlayarak paltosunun cebine soktu ve ellerini silmek için bir mendil çıkardı. Denizden uzaklaştı ve taze bir kararlılık hissetti.

Güçlü ol, ben

Erna parmaklıklardan uzaklaştı ve kamarasına geri döndü. Her adımında mantrayı tekrarlıyor ve onun kendisine güç pompaladığını hissediyordu.

Ertesi sabah gemi varış noktasına, Lars'ın ilk balayı yeri olan Prenses Gladys'in evine vardı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn kuşağını ve omzuna asılı amblemi ayarlayarak işini bitirdi. Memnun kalan bir görevli yanına gelerek ona eldivenlerini ve resmi kılıcını verdi.

Bjorn eldivenlerini giyerken aynadan uzaklaştı. Kılıcı kaldırdı ve iz olup olmadığını kontrol etti. Artık sorunlu çocuktan eser kalmamıştı. Gıcır gıcır siyah üniforması, mavi kemeri ve göz kamaştırıcı altın süslemeleriyle ağırbaşlı bir figürdü.

"Yalnız gitmenizin bir sakıncası var mı, Ekselansları?" Görevli sordu.

Bjorn, Lars Kralı'yla yalnız görüşeceğini bildirmişti. Yanında Büyük Düşes ya da delegasyondan herhangi biri olmayacaktı. Herkes gergindi ama Bjorn sakin ve odaklanmıştı.

"Lechen Prensi'nin Lars Kralı tarafından kırbaçlanacağından mı korkuyorsunuz?"

"Majesteleri, kırbaçlanmak mı?"

"Olabilir, bu yüzden yalnız gitmem en iyisi. Daha az utanç." Bjorn geniş ve zarif adımlarla yatak odasını geçerken sırttı. Görevli endişeli gözlerle ona baktı.

Gemiden indikten ve bir gün dinlendikten sonra, nihayet Kral ile görüşebilmeleri için üç gün boyunca şehirde kalmışlardı. Lars Kraliyet Ailesi'nin misafirhanesi olan Manster Sarayı'nda kalıyorlardı.

"Bjorn," diye selamladı Erna Bjorn'u salona girdiğinde.

Bir sandalyede oturuyordu ve Bjorn odaya girdiğinde aniden ayağa kalktı. Bjorn'u savaşa uğurluyormuş gibi görünüyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" Erna sordu.

"Eğer değilse, bana eşlik eder misin?"

"Sadece sorman yeterli." Şaka yapıyor olmasına rağmen Erna'nın yanıtı düz ve ciddiydi. Saçındaki kurdele hafifçe sallanıyordu.

Gemiden indikleri andan itibaren Erna, Büyük Düşes rolünü yerine getirmek için büyük bir kararlılık göstermişti. Bu nasıl oluyor? Ve Buna ne dersiniz? Bir Büyük Düşes'te olması gerektiğini düşündüğü şeyler hakkında özenle gevezelik ederdi.

Bjorn onun saçmaladığını söylüyordu ama nedense bu onun çabalarını iki katına çıkarıyordu ve Bjorn bunu giderek daha sevimli buluyordu. Akşamları onu her zamankinden daha fazla öpmek zorunda kaldığını fark etti, çünkü yatakta bile görevini yapmaktan bahsetmekten vazgeçmiyordu.

"Geç oldu," diyerek karısının kızarmış yanağını nazikçe okşadı. "Eğer dayak yersem, intikamımı almak sana düşer."

Erna gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Özür dilerim." Gözleri kısıldı. "Yine şaka yapıyorsun. Kötü bir şaka."

Bjorn kayıtsızca kıkırdadı. Erna küçük bir iç geçirdi ve kocasına baktı. Birçok yönden bir muammaydı ama kesin olan bir şey vardı: Karısıyla dalga geçmeyi seviyordu.

"Merak etme canım," dedi uzun parmağıyla çenesini okşayarak. "Ben kazanmak için savaşıyorum ve kazanana kadar da durmam."

"Lütfen böyle şakalar yapma, gerçekten endişeleniyorum.

Eldivenli eli dudağını okşadığında kadın ürperdi ve elini itti. Yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış biri gibi görünüyordu. Bu onu çok daha sevimli yapıyordu.

"Benim yüzümden, değil mi?" dedi Erna utançla gözlerini kaçırarak. "Çünkü seninle evlendim, bu yüzden Lechen ve Lars arasındaki ilişki ..."

"Erna," gülümsemesi soldu. "Lechen ve Lars arasındaki ilişkide yanlış bir şey yok, geçmişteki ya da gelecekteki hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Gerçekten mi?"

"Elbette." Bjorn ikna olmuştu. Riskleri düşündü ve Lechen ile Lars arasındaki ittifakın güçlü kalması gerektiğini biliyordu, bu her iki ülkenin de yararınaydı ve Bjorn bunu böyle tutmaya kararlıydı.

Bjorn bunu çok dikkatli bir şekilde düşünmüş ve balayı planlanmadan çok önce kararını vermişti. Keşke burada durmak zorunda olmasaydı. Lars'ı hiç sevmezdi ama bu kaçınılmazdı, ama şanslıydı ki sadece Kral'la ilgilenmesi ve bir an önce yola koyulması gerekiyordu.

Erna bir an düşüncelere daldı ama sonunda başını salladı ve Bjorn'un elini bıraktı. İkna olmamıştı, gözlerinde hâlâ endişe ve suçluluk vardı.

"Yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Arkadan girmeme izin vererek yardımcı olabilirsin." Bjorn sessizce

söyledi. "Özür dilerim." Erna şok, şaşkınlık ve inanmazlık içinde ona baktı. Etrafta duyabilecek birilerini aradı, yalnızdılar.

Bjorn bunu eğlenceli buldu. Onu ilk kez ters çevirmeye çalıştığında bile, bir hayvan değil, bir hanımefendi olduğunu ilan etmişti. Gecenin büyük bir bölümünde onu yatıştırmak zorunda kalmasına değdi, sonunda rahatladığında bile pozisyonundan memnun değildi. Kadının altında sallanışını izlemek ona biraz sadistçe bir zevk veriyordu.

Yanağına tutkulu bir öpücük kondurduktan sonra Bjorn odadan dışarı çıktı. Erna onu takip etti ve uğurladı. Onu her sabah uğurluyor ve eve her gelişinde selamlıyordu, bu onun eşlik ve Büyük Düşeslik görevlerinin bir parçasıydı.

"Hey, Bjorn," diye seslendi Erna arkasından, tam arabanın kapısını kapatmak üzereyken. "Geç mi döneceksin?"

"Belki."

"Yine de birlikte yemek yiyebilir miyiz?" Erna ona en güzel köpek yavrusu gözlerini takındı. Birbirlerine bakarken bir an durakladılar, aralarında bir irade savaşı başladı. Sonra Bjorn teslim oldu ve başını salladı. Erna parlak bir şekilde gülümsedi.

Araba uzaklaşırken Erna elini rüzgâra kapılmış yapraklar gibi çırpınarak salladı. Bjorn güldü, yumuşak bir kahkahaydı, içine biraz sıcaklık katılmıştı, her zamanki soluk gülümsemesinden farklı bir şeydi.

◆Lechen'in Çılgın Köpeği◆

.-:.-.◆.-:.-.

"Evliliğinizi kutlarım," dedi Lars Kralı, ama bunu asla kastetmemişti.

"Teşekkür ederim majesteleri," diye karşılık verdi Bjorn, rolünü oynayarak.

İkili, iyi prova edilmiş bir oyunu sahneleyen aktörler gibi rollerini ustalıkla oynadılar. Konuşmaları tatlı bir su gibi doğal bir şekilde akıyordu. Kapının dışında durup onları dinlemeye çalışan bakanlar sinirden titriyordu.

"Çok geç olsa da, Prenses Gladys'in övgüleriyle bana gönderdiğiniz teklif için minnettar olduğumu söylemeliyim. İrademin beni çoktan başka bir yola sürüklemiş olmasından üzüntü duyuyorum, bu düşünceyi uzun süre hatırlayacağım." Bjorn, aralarındaki ilişkiyi biraz daha az garip hale getireceği umuduyla bunu en baştan söylemek istedi.

Arthur Hartford'un gözleri sözleri anladığında kırıştı. Her zaman derin bir komplo peşindeymiş gibi gülümseyen Prens tarafından kışkırtıldığını hissediyordu. Gözleri niyetini asla ele vermezdi. her zaman çok soğuk ve hesapçı.

Kızınızı başka bir ülkenin iç işlerine karışmak için kullanabileceğinizi gerçekten düşündünüz mü? Kral, Bjorn'un aslında böyle söylediğini hayal etti.

Elbette bu, bir inanç eylemine, ona tacını geri getirecek bir yardım eline verilen çirkin bir yanıtı. Ama aynı zamanda yaptığı ihlali unutmaması gerektiğine dair bir uyarı da içeriyordu.

"Ben de öyle yapacağım," dedi Arthur yüksek sesle, ses tonunda bir kahkaha ile.

Kral, Bjorn'un yıllar içinde kindarlaşmasını beklemişti ama Lars'ın yanına gelip Gladys'i Lars'a tuzak kurmak için kullandığında karşılaştığı Bjorn'a benziyordu.

"Amacım Lechen'in işlerine burnumu sokmak değildi. Lechen Kurtları'nın ne kadar vahşi olabileceğinin farkındayım. Aptal kızımın kefarecini ödemek için bir barış eli uzatmaya çalışıyordum."

"Samimiyetinize güveniyorum, karşılığında Lechen'in niyetini anladığınızı umuyorum." Born öyle dedi.

"Bjorn," diye uzun bir iç geçirdi Arthur. "Gladys'i geri istememeni tamamen anlıyorum ama kişisel duygularını bir kenara bırakıp mantıklı düşünmelisin. Senin Veliaht Prens olman çok daha faydalı olacaktır. Bunu görmelisiniz."

"Leonid'in tahta çıkması da farklı olmaz. Yine de dostane ilişkilerimizi sürdüreceğiz Majesteleri. Kardeşimin çok daha düşünceli ve nazik bir kral olacağını düşünürsek, durumun onunla daha iyi olacağını düşünmüyor musunuz?"

"Taca karşı gerçekten bir bağlılığın yok, değil mi?"

"Eğer ona tutunmak isteseydim, en başta gitmesine asla izin vermezdim." Bjorn gülümsedi.

Arthur'un bakışları Bjorn'u okumaya çalışırken daraldı ama yüzü soğuk, sert ve hareketsizdi.

Lechen'in Deli Köpeği geri döndü. Bu isim Bjorn'un büyük büyükbabası, Lechen fatihi Philip II'ye verilmişti. Lechen'in kendisi ve Kurt Sancağı dışında herkes için azılı bir düşman olan bu adam hala çok konuşuluyor.

O zamanlar bir ülke diğerini yener, daha sonra o ülke de diğerini yenerdi. Lechen için durum böyle değildi, Deli Köpeği

Herkes ve hiç kimse Philip II'yi susturmaya çalışacak kadar cesur değildi. Lars her zaman en kötü ısırılan oldu.

Lars'ın Lechen'den daha zengin ve daha güçlü olduğu kısa bir an vardı. Bu süre zarfında, Lars Kralı bir süvari birliğini Lechen'in kalbine girdi ve Mad Dogs'un teslim olmasını sağladı. Bu Lars'ın gururuydu.

Ertesi yıl Philip II, üç ülkenin donanmasının neredeyse tamamını yok eden büyük bir deniz çatışmasına öncülük ettiği için bu durum uzun sürmedi. Bu henüz otuz yaşında olan genç kral için köşe taşı niteliğinde bir zafer oldu. Tüm kıtayı fethetmeye ve ülkeleri birleştirmeye devam etti. Barış getirdi.

Kıl payı kurtuldular, isteksizlik ve boyun eğme sonunda yerini yenilmeye bıraktı ve yenilenler bunu birlik içinde gelişmek için bir fırsat olarak gördüler. Kıta istikrara kavuştu, sanayi çiçek açtı ve bir refah dönemi başladı.

Neyse ki, daha parlak bir geleceğin ışığı Dinyester'in kurtlarına da düştü ve onların torunları atalarının aksine barışı benimsediler. Kurtların yeniden dişlerini göstereceğinden endişe eden Bjorn ve Gladys arasında bir evlilik ayarlandı. O dönemde Bjorn, kuduz köpeğin ikinci gelişi olarak nitelendiriliyordu.

Genç Prens, büyük büyükbabasına çok benzediğini kanıtlıyordu. Taş kalpli bir fatih, bir başka kuduz köpek. Henüz dönemine bile başlamamıştı ve insanlar şimdiden onun yapacaklarından korkmaya başlamıştı. Bu yüzden tacı bıraktığında Lechen hariç herkes rahatlamıştı.

Arthur düşüncelerinden sıyrılarak başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, Bjorn, eğer seni damadım yapıp tahta oturtamazsam, belki de kraldan uzak durman daha iyi olur. güç pozisyonları."

"O halde ikimiz için de en iyisinin ne olacağı konusunda fikir birliğine vardık." Bjorn söyledi.

"En iyisi mi? Sen ve Lechen için en iyisi gerçekten bu mu?"

Bjorn, kendisine şüpheyle bakan Arthur'la yüzleşti. Bjorn hafifçe gülümsedi ve Arthur bu gülümsemede en ufak bir pişmanlık kıvrıntısı bulamadı. Yine de onda Çılgın Köpek'in imgesini gördü.

"Bir kaos zamanı haline geldi majesteleri, kargaşa dalgalarını yönlendirmek ve hızla kontrolden çıkan barışı sağlamlaştırmak için fatihlere değil müzakerecilerle ihtiyacımız olan bir zaman."

"Müzakereci olabileceğinize güvenmiyor musunuz? Bu yüzden mi tacı kardeşine devrediyorsun?"

"Yapabileceğimi düşünmediğimden değil, tacın yükünü anlıyorum, bir kez giyildiğinde kaldırılamayacak bir ağırlık." Bjorn toplantı odasının penceresinden dışarı baktı ve düşündü. "Sadece kardeşimin bu rol için daha uygun olacağını hissediyorum. Tek ve biricik hayatımı kendiminkinden farklı değerlere adamayı haklı çıkaramıyorum."

"Pişmanlık duymadan tacı bir kenara bırakan biri için bunlar hangi değerler olurdu?"

"Muhtemelen... sanırım hayatı dolu dolu yaşamak, sunduğu her şeyin tadını çıkarmak?"

Arthur şaşkınlıkla Bjorn'a baktı. Gerçekten de başka bir ülkenin Kralı'nın karşısında oturup böyle saçma sapan konuşuyor muydu? Bir kahkaha patlattı.

"Gerçekten de çok güzel bir değer ve Lars'ın bankasını satın almanın bunun bir parçası olduğunu sanmıyorum?"

"Majestelerinin küçük yatırımlarımla ilgilenmesi benim için bir onurdur."

"Küçük yatırımlar mı?"

"Evet, Lars Prensi Alexander bir süre önce Lechen'in en ünlü atını satın almadı mı?"

Prens Alexander'ın yarış atı hobisi ile Prens Bjorn'un Lars Bankası'yla birleşme girişimlerini karşılaştırma cüreti Arthur'u yine güldürdü.

"Leonid her iki ülkenin de birliğimiz için ödediği bedelin farkında. Bu yüzden endişelenmenize gerek yok Majesteleri. Anlaşmalı evliliklere gerek yok, ittifak her zamanki gibi güçlü kalacak, Dinyester'in onuru üzerine söz veriyorum."

Güneş ışıĒı bulutlardaki bir aralıktan içeri girerek Toplantı odasına açılan pencereler. Arthur, Bjorn'un önünde diz çöktüğünü gördü ve bir iç çekti. Kızının ne kadar aptal bir kadın olduğunu düşününce pişmanlığı daha da derinleşti.

"Artık kapıyı açabilir miyim?" Bjorn başını eğerek arkasındaki kapıyı işaret etti. "Bakanlar beni öldüresiye dövmüş olabileceğin için çok endişelenmiş olmalılar."

"Neden bu korkunç söylentilere katlanıyorsun? Sorun çıkaran biri olarak görölmekten hoşlandığın için mi?" Arthur hafif bir konuşma yapmaya çalıştı. Bjorn'un şakasına cevap.

"Sanırım öyle diyebilirsiniz ama lütfen balayında olduğumu göz önünde bulundurun." Bjorn gülümseyerek şöyle dedi.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum ama neden böyle bir evlilik yaptınız? Gelininiz ne kadar harika bir kadın olmalı."

.-:.-.✧.-:.-.

Karen ensesini ovuştururken bir iç geçirdi. Büyük Düşes birkaç saattir okuma masasında oturmuş, Lechen soylularının soyağacını ezberliyordu. Karen onun yanında durmak ve sorulduğu rehberlik.

Bu aile adını nasıl telaffuz ediyorsunuz? Bu aile hangi armaya ait ve tüm bunlar ne anlama geliyor?

"Üzgünüm Karen, yorgun musun?" Büyük Düşes endişeli bir bakışla sordu.

"Hayır, Majesteleri." Mekanik bir cevap verdi.

Yine de Karen'ın onaylamadığı yüzünden okunuyordu. Görünüşe göre Kraliyet Ailesi'nin en genç üyesi, henüz on iki yaşında olan Greta, bu konuda Büyük Düşes'ten daha fazla şey biliyordu.

"Bjorn ile uzun zamandır birlikte olduğunuzu duydum." Erna sohbet etmeye çalışarak konuştu.

"Evet, Majesteleri, onlar küçük birer çocuk olduklarından beri Dinyester'e hizmet ediyorum."

"Bayan Fitz çok sadık olduğunuzu söylüyor, ben de öyle düşünüyorum."

Karen gözlerini Büyük Düşes'e dikti. "Evet, Majesteleri, teşekkür ederim." Büyük Düşes'in bir şey söylemeye çalıştığı izlenimine kapıldı.

"Bjorn'a saygı duyduğun ve onu sevdiğin için benimle mutsuz olduğun anlıyorum Karen." Erna hâlâ yumuşak bir şekilde gülümsüyordu. "Onun karısı olmak için yeterince iyi olmadığımı düşündüğünüzü biliyorum."

"Ne, hayır Majesteleri, ben..."

"Bu yüzden çok çalışacağım ve sizin gibi insanların utanmadığı bir Büyük Düşes olmak için çok çalışacağım. Sizden tek istediğim bana yardım etmeniz.

Lütfen."

Karen kuru bir şekilde yutkundu ve iç çekti. Karnı burkulmuştu ve buna dayanamıyordu. Tekrar yutkundu ve emri kabul etmekten başka bir şey yapamadı. Erna tatmin olmuş görünüyordu ve dikkatini tekrar almanağa verdi.

Güneş tamamen batana kadar soru yağmurunun sonu gelmedi. Sonra Erna kocasıyla birlikte akşam yemeği için hazırlanmaya gitti. Karen dışarıda durmuş biraz temiz hava alıyordu ki Erna'ya bir mesaj geldi. Mesajda Bjorn'un geç kalacağı ve Erna'nın yemeğini onsuz yemesi gerektiği yazıyordu.

"Ya evlilik bir yıl sürmezse?" Hizmetçiler haberi duyduklarında birlikte gülmüşlerdi. Karen onları azarlamak yerine onlara katıldı.

"Ona sonra söylersin." Karen dedi ki. "Düşes şu anda üstünü değiştiriyor, onu rahatsız etmek kabalık olur."

Hizmetçilerin gülüşme ve konuşma sesleri devam etti. Onca zaman boşu boşuna hazırlandıktan sonra Büyük Düşes'in vereceği tepki hakkında şakalaşıyorlardı. Kahkahaları ve dedikoduları gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü.

"Hey, bu Yeşim değil mi?" Bir hizmetçi söyledi.

Hepsi dönüp baktıklarında Prenses Gladys'in nedimesinin kendilerine doğru koştuğunu gördüler.

◆Böyle Bir Kadın◆

.-:.-.◆.-:.-.

"Prens onu dışarı çıkarmaktan utanıyor," sözlerini kahkahalar takip etti. "O

bunu hak ediyor, Lechen'in yüz karası bir kadın.
Lars." Her kelime söylendiğinde kahkaha sesleri artıyordu.

Erna binanın arka tarafını çevreleyen gezinti yolunda yürüyordu. Bir ağacın gölgesinde keyif yapmak için durdu. Lisa da onunla birlikteydi.

İki hizmetçinin konuşmaları ona doğru sürükleniyordu. Lars'ı tek başına gezmek zorunda kalan Prens'e acıyan sözler, çünkü Prenses o kadar işe yaramazdı ki insan içine çıkamazdı.

"Şerefsizler." Lisa tükürdü ve diğer hizmetçilerin üzerine yürümek üzereyken Erna onu durdurmak için bileğinden tuttu. Lisa'ya başını salladı.

Bu saygısızlık anlaşılmazdı, Lisa dayanamadı, bir şeyler yapılması gerekiyordu ama Erna ona acınası bir yalvarışla baktı.

Hizmetçiler gevezelik ederken, Erna ve Lisa ağacın arkasına saklandılar. Lisa öfkeyle kaynarken, Erna kararlılığını korudu.

Lisa uzun akşam gölgelerine bakarken suratını astı. Hanımının balayı yanlarından geçip gidiyordu ve Lisa buna üzülüyordu. Erna zaten birkaç gündür Saray'da tek başına kalmış, ne zaman döneceğine dair hiçbir ipucu olmadan kocasını bekliyordu. Bu onun günlük
Eğer şanslıysa Bjorn da akşam yemeğinde ona katılırdı.

Çoğunlukla, Erna tüm gün boyunca yalnızdı. Evde hiç katılabileceği toplantılar ve katılması gereken toplantılar yoktu. O

günlerini tek başına ya da Lisa ile yürüyerek geçirirdi. Onun da bu saygısızlığa katlanmak zorunda kalması haksızlıktı.

Lisa bu anlaşılmaz Prens'ten ne kadar nefret ettiğini düşünürken, diğer hizmetçiler bir araya toplanıp yola koyuldular. Erna ancak o zaman Lisa'nın bileğini bıraktı.

"Şuraya bak," diye fısıldadı Erna, sanki söyleyecek büyük bir sırrı varmış gibi ve ağacın tepesini işaret etti.

Lisa baktığında tüm öfkesini kaybetti ve gülümsedi. Altında durdukları ağacın dalından onlara bakan tombul yanaklı bir sincap vardı.

"Gözlerin çok iyi görüyor." dedi Lisa.

Sincap Lisa'dan ürktü ve ağaca doğru koşmaya başladı.

Erna akçaağaç ormanından uzaklaştı ve Lisa'yla yüz yüze geldi. Geniş gözlerindeki kızarıklığı görebiliyordu ve Lisa Erna'nın ellerini fark etti hafifçe titriyordu.

Lisa'nın söylemek istediği çok şey vardı ama söyleyecek sözü yoktu. Neyse ki Erna'nın dalgınlığı uzun sürmedi ve kırmızı yapraklarla kaplı patikada ilerlemeye devam etti.

Dedikodu yapan hizmetçilerin oturduğu bankın yanından geçtiler. Lisa, Erna'nın peşinden tek kelime etmeden gitmeden önce kısa bir süre oraya baktı. Geç sonbahar günü kısıydı ve güneş çoktan uzun gölgeler oluşturmaya başlamıştı. Gökyüzü kanlı bir kırmızıya boyanmıştı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Teşekkür ederim, bugün size borçluyum." Erna gülümseyerek kitabı kapattı.

"Hayır, Majesteleri, ben sadece işimi yapıyorum," dedi Karen.

Çok yumuşak ve resmi bir cevaptı. Hiç şüphesiz en mükemmel Prenses olan, çok övülen Prenses Gladys'le konuşurken takındığı tavırdan çok farklıydı.

"Ben banyonuzu hazırlayayım, Majesteleri." Karen Erna'yı yalnız bıraktı.

Lars'a geleli on gün olmuştu ve bunun sadece üç gününde kocasıyla akşam yemeği yiyebilmişti. Eğer ilk geldiklerinde sahip oldukları bir günlük dinlenmeyi sayarsanız. Yine de, bugün kocasıyla Bjorn'un eve geç geleceğini biliyordu. Onun dönmesini bekleyerek saatlerini harcadıktan sonra perişan görünmenin utancını yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Defterini gelişigüzel karıştırdı, sayfalarda yazılanlara sadece yarı yarıya dikkat ediyordu. Ta ki Lars ve Lechen Kraliyet Aileleri arasındaki ilişkiyi gösteren bir diyagramın yanından geçene kadar. Karen'in yardımıyla bunu tamamlamak için çok uğraşmıştı. Elinden geleni yapmıştı ama sonuç yine de hayal kırıklığı yaratmıştı.

Gladys'e yakın olan soyluları saymazsak, geriye sadece birkaç silik isim kalmıştı. Kendilerini sosyal ağlardan uzak tuttukları için Erna muhtemelen hiçbirisiyle tanışamayacaktı.

Erna ağır bir iç çekişle defteri kapattı. Ruh halini değiştirmek umuduyla Büyükannesine yazmaya karar verdi, ama belki de en iyi seçim bu değildi.

Büyükanne, harika bir balayı geçiriyorum. Sevgiler Erna.

Bu tek cümleden sonra Erna yazacak başka bir şey bulmakta zorlandı. Büyükannesini gerçekler konusunda endişelendiremezdi. Ayrıca hayal kırıklığına uğramıştı.

Çünkü eğlenceli bir balayının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden yalan söylemek bile aklının ucundan geçmiyordu.

Uzun bir süre sonra Erna nihayet büyükannesinin okumaktan mutlu olacağını düşündüğü bir mektup buldu. Mektup birkaç yalanla doluydu. Büyükannesine Bjorn'un sevecen ve şefkatli bir koca olduğunu söylemişti. Lars'ı ilk düşündüğünden daha kabullenici bulmuş ve yeni bir dünyayı gezmekle meşgulmuş. Büyükannesinin bu mektuptan ne kadar hoşlanacağını düşünen Erna gülümsedi.

Erna mektubu mühürlediğinde banyosu hazırdu. Etrafında kimsenin olmasını istemiyordu, bu yüzden tek başına yıkandı ve görevlileri reddetti.

"En azından yatak odasındaki görevlerini biliyor."

Alaycı kuşun sözleri Erna'nın aklından geçti. Kocasının vücudunun her yerinde bıraktığı izlerin utancını açığa vurmak istemiyordu. Düşüncelerinde kararlı olan Erna kendini buharı tüten banyoya bıraktı.

'Prens, Prenses Gladys ile balayına geldiğinde her yere birlikte gittiler. Hatırlıyor musunuz? İkisi gittikleri her yerde en parlak kahramanlardı, mükemmel bir uyumları vardı.'

Belki de şırıl şırıl akan suyun etkisiyle, anılar birdenbire canlandı. Erna boş gözlerle şıpırdayan suya baktı ve gözlerini sımsıkı kapatıp anıları silmeye çalıştığında, anılar daha da güçlenerek onu gözyaşlarına boğdu.

Kapı aniden çalındı. Karen, Erna'nın yalnız kalmak istediğini bildiği için banyoya girmedi ama iyi haberler getirmişti, Bjorn dönmüştü.

.-:-.✧.-:-.

"Herkes gitsin ve dinlensin."

Hizmetçiler onu banyoya kadar takip ettiler ve sanki daha önce hiç böyle bir emir almamışlar gibi ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi birbirlerine baktılar. Tereddüt ettiler ama sonunda hepsi sorgusuz sualsiz geri çekildi.

Kapı kapandığında Bjorn kendini karısının yatağına bıraktı. Ceketini ya da ayakkabılarını çıkarma zahmetine katlanmadı. Karısı orada değildi, belki de banyosunu henüz bitirmemişti.

Bjorn yatağın üzerine uzandı, yüzünü tavana döndü ve uzun bir iç çekti. Dışışleri bakarıyla ögle yemeğıyle başlayan uzun bir gün olmuştı. Ardından bankadaki satın alma ekibiyle konuşmaya gitti. Son olarak da Prensés Gladys'in ikinci kardeşı Alexander ile küçük bir sosyal ziyaret. Görkemli bir finalle sona eren sıkıntılı bir gün.

Her üç erkek kardeşı gibi Alexander da kız kardeşine karşı çok korumacı. Bjorn, Gladys'ten ilk ayrıldığında Alexander tarafından sürekli rahatsız edilmişti. Bitmek bilmeyen tehditler ve intikam vaatleri. Gladys'in ne yaptığını öğrenmeden önce. Sonunda kendisine söylendiğinde, Bjorn'u daha fazla rahatsız etti, bu kez bitmek bilmeyen özürler yağdırdı.

Bu gece bile, sarhoş ve füğ halindeyken, Bjorn'un omzunda ağladı ve ağladı, Lars ve Lechen'deki en iyi çifti ayırdığı için kadere lanet okudu.

Bjorn bunun kader olmadığını, kız kardeşı ve şairi tarafından oynanan bir eşek şakası olduğunu iddia etmek istedi ama buna karşı çıkmaya karar verdi. Çünkü Prens'in yatıracağı altınları sabırla bekliyordu. Sabır göstermeye degecek bir miktar olduğu kesindi.

"Nasıl oldu da böyle bir kadınla evlendin?"

Bjorn, Alexander'ın beceriksizce sempati duyarak söylediğı sarhoş sözlerini hatırlayınca bir kahkaha attı.

"Böyle bir kadın

Erna'yı tanımlamak için kullanılan aşağılayıcı bir terim haline gelmişti. Bjorn için komikti. Özellikle de başka bir adamdan çocuk sahibi olan bir prensesi destekleyenlerin ağzından çıktığı için komikti.

"Lanet Hartford'lar" diye lanetledi Bjorn.

İçini çekti ve kravatının düğümünü çözüp bir yerlere fırlattı.

Kraliyet ailesi ve soylular, Lechen Büyük Düşesi'nin mükemmel küçük çiçekleri Lars'ın yanında durmasından endişe duyuyorlardı. 'O tür bir kadının' Prenseslerini yendiğini asla görmeyeceklerdi. Çünkü Bjorn onun bu şekilde alay konusu olmasına izin vermezdi.

"Bjorn?"

Bjorn başını çevirdi ve kapının girişinde duran Erna'yı gördü. Banyodan yeni çıkmış ve parlak bir gülümseme takınmış olan Erna'nın bugün son derece parlak görüldüğünü düşündü.

Hizmetçiler perdeleri çekmek için aceleyle içeri girdi ve Bjorn Erna'ya yanına oturmasını işaret etti. İçeri girmeden önce sabırla hizmetçilerinin gitmesini bekledi, sonra aceleyle yatağa doğru ilerledi.

"Sarhoş musun sen?" Erna kederli bir ifadeyle, "Sarhoş musun?" dedi.

Bjorn gülerek, "Hayır," dedi ve Erna'yı belinden tutup kendine doğru çekti.

Erna Bjorn'un kollarına yığılıp kollarını ona doladığında, Bjorn onun tatlı kokusunu alabildi. Bütün gün soyluların saldırılarına karşı sertleştirdiği kalbini yumuşatan yumuşak bir kokuydu bu.

Erna'yı kendine doğru çekti ve ona sarıldı. Erna irkildi ve sertleşti ama herhangi bir direnç göstermedi.

"Bir şey mi oldu?" Erna sordu. Onu dikkatle inceliyordu.

"Hayır," diye gülümsedi Bjorn. Bu bir yalan değildi.

Bugün Lechen için elde ettiği kazançlar aşılamazdı. Kendisine sempati duyan Gladys'in kardeşleriyle uğraşırken bile hiçbir şeyin ters gitmeyeceği bir gündü.

"Bu iyi," diye güvensizlikle karşılık verdi ama Erna gülümseyerek başını salladı. "Ben de iyiyim. Lisa ile birlikte sarayın arkasındaki ormanda yürüyüşe çıktık. Karen, Lars ve Lechen'in kraliyet ailesini incelememe yardım etti ve ben de Büyükanne yazdım." Erna gülümseyerek sohbet etti, sanki günlerinin rutininden gurur duyuyormuş gibiydi. "Oh, çay saatinde Lars'ın geleneksel kekini denedim, çok lezzetliydi. Bademli kurabiyeler de öyle. Yürüyüşe çıktığımda paketledim ve Lisa ile paylaştım. Ayrıca squi'ye verecek bir şeyim var...hımm."

Bjorn aniden eğildi ve gözlerini alamadığı dudaklarını öptü. Erna dönmeye çalıştı ama hâlâ Bjorn'un kolları arasındaydı.

İkili yatağa uzandığında Bjorn'un bakışı değişti. Bir an için Erna'nın soru soran iri gözlerine baktı ve ardından kalbinden toplayabildiği tüm cevaplarla dolu, daha tutkulu bir öpücük bıraktı.

❖Dikenli Bir Yol❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bir deli, Bjorn'un kendini değerlendirmesi idi bu. Başka nasıl açıklayabilirdi ki? Kadınların etrafında daha önce hiç olmadığı kadar çılgınca dolaşıyordu. Böyle olsun istememişti, işler böyle yürüyordu.

Erna'ya ilk sarıldığı andan beri, hayır, onun tatlı sesini ilk duyduğu andan beri bu kadın hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Düşüncelerinden sıyrılarak, arzu ve hayranlık karışımı bir duyguyla altında sallanan Erna'ya baktı. Onun yumuşak saçlarını, bakışlarından kaçmak için başını bir o yana bir bu yana oynatmasını engelleyecek kadar sıkıca kavradı. Küçük, cılız bir çığlıkla ona baktı.

"İyi öğreniyorsun, bana bakmalısın," dedi Bjorn.

Bjorn onun acı çeken yüzüne baktı ve olabildiğince sert bir şekilde içine itti. Erna bir inilti çıkardı ve Bjorn'un istediği gibi sallandı. Belli ki heyecanlanmıştı ama Bjorn onun içine her girdiğinde vücudunun gerildiğini hissedebiliyordu.

Neden?

Bjorn'un gözleri dikkatle kısıldı. Kaskatı kesilmiş karısına duyduğu rahatsızlık, tamamen soyunmak için zaman ayırmamasına duyduğu rahatsızlık kadar büyümüştü. Ağır bir iç geçirdi, omzunu ısırdı ve sonra Erna'yı ters çevirdi.

"Bjorn?" dedi Erna.

Erna yüzüstü çarşafın üzerine düştü ve Bjorn'un arkasına geçmesiyle niyetini anladı. Vücudunu tekrar yukarı itmeye çalıştı ama Bjorn çoktan kendini onun derinliklerine itmişti. Bjorn derin bir nefes aldıktan sonra daha kuvvetli bir şekilde itmeye başladı. Onlar zaten vahşi hayvanlar gibi davranırken bir şey yapmaya çalışmak anlamsızdı.

Erna Bjorn'u her geri itmeye çalıştığında, Bjorn onun derinliklerine giriyor ve bir his dalgası inlemesine neden oluyordu. Artık kendini tutamıyordu, bu çok iyi hissettiriyordu ve hoşuna gidiyordu.

Birbirine çarpan ıslak etlerin sesi, Erna'nın inlemeleri ve Bjorn'un ağır nefes alış verişiyle bir ahenge dönüştü. Bu çok iyi olmaya başlamıştı ve Bjorn kendini bu duygunun içinde kaybetti.

Erna belini her yukarı ittiğinde, Bjorn onu hissedebiliyor ve tatmin duygusu üzerine çöküyordu. Sosyal hiyerarşide Erna'yı alıştırarak Gladys unutuldu ve Bjorn sadece yatakta kıvranan Erna'nın solgun formuna baktı.

"Daha yüksek sesle inle," dedi Bjorn.

Olabildiğince derine ittikten sonra, Bjorn kısa bir süre durakladı ve Erna onun altında nefes nefese bir karmaşa haline geldi. Başını şiddetle salladı ama direniş etkisizdi.

"Ben, ben bunu yapamam. Yapmak istemiyorum," diye

itiraz etti Erna. "Yapmalısın."

Bjorn onun belini sıkıca tuttu ve ensesini öpmek için eğildi. Sonra tekrar, öncekinden daha hızlı bir şekilde sokmaya başladı. Erna'nın iniltisi ıslaklıkla doluydu ve öncekinden çok daha erotikti.

"Bu işte çok iyisin Erna, görmüyor musun?"

Onun gevşek bedenine sarıldı ve bir çocuğu över gibi kulağına fısıldadı. Hâlâ gevezelik ediyordu ama artık buna aldırmıyordu. Arzu tarafından ele geçirilmişti. Dürtüyü inkâr etmeye çalışırken titrese bile, Bjorn'u düşük bir inilti çıkarmaya zorlayan sıkılaştı. Daha fazla dayanamadı heyecanı geldi.

Erna'nın artık konuşamayacağını hissettiği anda bir çığlık attı. Bjorn eğildi ve Erna'nın boynunu ısırdı.

oyunarken, kelimenin tam anlamıyla avının nefesini kesmeye çalışıyordu.

Erna acıya doğru döndü. Onu üzen şey her nasılsa acı değildi. Sırtındaki kaba giysilerin verdiği his, kesik nefeslerin çıkardığı ses ve vücudundaki hisler benzer bir acıydı ve onu üzen şey kendi vücuduna ihanet edilmesiydi.

Başkalarının dedikodularının etkisinde kalmasına gerek yoktu, bu evliliğin nelere yol açacağını ve neler olacağını biliyordu. Gerçek bir balayı olmayan bu balayında Gladys'in gölgesinde kalmıştı. O Gladys'in ülkesinde görünmez.

Bjorn onu ısırırken Erna gözlerini kapadı ve bir çığlık attı. Kadın iyi gittiğinden emindi, öyle demişti. Daha güçlü olma konusundaki kararlılığına baktı ve öyleydi, sadece bu kadar hayvani olmamasını diledi.

Bjorn Erna'ya az önce bıraktığı ısırık izinin üzerine zarif bir öpücük kondurdu ve onu geri çevirdi. Kravatını çıkarırken ona baktı.

Erna bir şeyler söylemeye çalışırken dudakları titredi ama Bjorn tekrar içine girdi. Ucuna kadar geri götürdü ve tabanına kadar sertçe itti.

Erna yatakta kıvrandı ve kıvrandı. Yüksek sesle soluyor ve neredeyse hıçkırıyordu. Bjorn kendini her içine soktuğunda omuzları ve göğsü sarsılıyordu. Erna'nın güzel, minik bedenine bakarken yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı.

Yüzü kızarmıştı.

Onun parıldayan formunun tadını çıkarırken, bir elini yüzündeki terden ıslanmış saçları fırçalamak için hareket ettirdi. Kadın tiksintiyle gözlerini sıkıca kapattı. Sıcaklığın soğumaya başladığını hissedebiliyordu.

"Erna."

Adam onu yatıştırmak için yanağını okşarken Erna üşümüş gibi titredi. Erna'nın isteksizliğini ve irkilerek uzaklaştığını görünce bir şey fark etti ve aklına bir isim geldi.

İğrenç bir adamın istenmeyen ismi. Walter

Hardy.

Adamın yüzü Bjorn'un aklına geldi ve eski saat kulesinin altında yağmur altında titreyen, saygısız bir adamın dokunuşuyla vücudu dövülmüş ve morarmış genç bir kızın anısıyla örtüştü.

Bjorn hafif şaşkın bir ifadeyle korkmuş karısına baktı. Walter Hardy'ye karşı yeniden bir küçümseme hissetti ve Erna'ya karşı kendi davranışından utanç duydu.

"Sorun değil, hoşuma gitti, sadece biraz..."

Doğru kelimeleri bulamayan Erna elini uzatıp Bjorn'un yanağını kavradı. Eli Bjorn'un yüzünde çok küçük görünüyordu.

Bjorn'un uyarılmışlığını ve nefesindeki alkol kokusunu hissettikten sonra içindeki korku artmıştı. Adamdan korkmasına gerek olmadığını biliyordu, çünkü Bjorn'un ona asla zarar vermeyeceğini çok iyi biliyordu, ama yine de bu duygular beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"Bjorn."

Erna biraz daha cesaretini topladı ve parmaklarının arasında ince kum gibi yuvarlanan ince, ipeksi saçlarını okşadı. Adam orada öylece oturdu ve kaşlarını çatarak Erna'ya baktı. Onu durdurmaya çalışmadı.

"Sadece, biraz yavaşla. Bunu benim için yapabilir misin?"

Bjorn bir an boş boş ona baktı ve gülerek uzun bir iç çekti. Komikti. Bu durum, bu kadın. En önemlisi de bu durumdan hiç nefret etmiyordu.

Bjorn cevap vermek yerine Erna'nın elini yanağına doladı ve nabzının attığını hissettiği bileğini öptü.

Kendini Walter Hardy'yi ve tüm o şehvet düşkünlerini düşünürken buldu. zavallılar. Çaresiz bir dişi geyik için kavga eden kurtlar gibi birbirlerine saldırıyorlardı. Evlilik pazarına itilmiş olan Erna'ya ağızlarından salyalar akıtıyorlardı.

"Teşekkür ederim, Bjorn."

Erna elini Bjorn'un ensesine koydu ve onu bir öpücük için kendine çekti. Bjorn başını kaldırdı ve Erna gülümsedi.

"Şimdi iyiyim, lütfen devam et."

Erna kararlılığını kanıtlamak istercesine kollarına güç verdi ve Bjorn'u kendine çekti. Yumuşak ve kışkırtıcı sözler fısıldadı. Bjorn bir an için sersemledi, ama sonra sıcak bir iç çekti ve güldü. Sanki içmeden sarhoş olmuş gibiydi.

Yarı süslü kıyafetlerin aceleyle sergilenmesiyle başlayan tüm ilişki, kırmızı bir sisin hakim olduğu samimi bir atmosferde sona erdi.

Bjorn, ikisi de sakinleşene ve nefes alışları normale dönene kadar Erna'nın içinde kaldı. Hatta kızarmış yüzünü öptü ve vahşi saçlarını okşadı. Bunu her yaptığında Erna gözlerini kaçırıyor, göz temasından kaçınıyordu. İyi davranan bir baştan çıkarıcı gibiydi, kararsızlığı hem arsız hem de sevimliydi.

Bjorn yataktan kalktı ve Erna'yı geride bıraktı. Erna bir engerek yılanı gibi yapıştı ve kolunu yakaladı. Dönüp minik kadına baktı.

"Gitme Bjorn, burada benimle uyur musun?" Gözleri yumuşak ve yalvarır gibi olsa da sesi güçlü ve netti.

"Dinlen, Erna," dedi Bjorn ve Erna'ya bir öpücük verdi.

"Hadi, birlikte dinlenelim."

Normalde Erna bu kadarla yetinirdi ama içinde bir inatlaşma hissetti ve geri adım atacağına dair hiçbir belirti göstermiyordu.

"Erna, başka biriyle yatmaktan rahatsız oluyorum." Bjorn elini onun bileğinden çekti ama o sadece iki eliyle onu gömleğinin eteğinden yakaladı.

"Ben de."

"O halde anlıyorsun?"

"Evet, ama biz bir çiftiz, rahatsız olsak bile bazı şeyleri birlikte yapmamız gerekmez mi? Evliliğin iki insanın dikenli bir yolda birlikte çıktıkları bir yolculuk olduğunu söylerler."

"Bu saçmalığı kim söylüyor?"

"Başpiskopos söylüyor."

O anda Erna ağlayacak gibi görünüyordu. Israrcı davranıyordu ve ona sarıldı. Bjorn kızgınlığını unuttu ve gülümsedi.

"Erna, bu hayatı boyunca hiç dikenli bir yolda yürümemiş bir adamdan gelen makul bir safsata."

"Ama o Tanrı'yla evli."

Saçmalıyor olsa da Erna her zamanki gibi ciddiye aldı. Bjorn, Başpiskopos'un yatağına bir çalı dolusu diken koymayı ve ondan sonra ne yapacağını görmeyi diledi.

"Biraz deneyelim, lütfen?"

"Neden deneyeyim ki?"

"Çünkü sen benim kocamsın," dedi Erna kararlılıkla.

"Bir koca sizin için ne ifade ediyor?" Bjorn'un sorusu şüphe içeriyordu.

"Aile demek, sevgilim demek, en yakın arkadaşım demek. Destekleyen ve seven bir hayat arkadaşı, bağımlılık, sevgi ve umut sağlarlar." Erna tereddüt etmeden söyledi.

"Başpiskopos da böyle mi söyledi?" Bjorn adama dikenler giydirmeye karar verdi.

"Hayır. Bu benim fikrim." Bu net cevap, din ve kraliyet ailesi arasındaki savaş ihtimalini çabucak ortadan kaldırdı.

Bjorn uzun bir süre öylece durup tavana baktıktan sonra uzun bir iç çekti. Erna onun sinirlenmesini bekleyerek irkildi ama gömleğini bırakmadı.

"Peki, birlikte uyumayı planlıyorsak, birlikte banyo yapmayı da planlıyor musunuz?"

"Evet mi? Ah..." Şaşırان Erna onu bıraktı. "Artık gidebilirsin."

Bjorn orada öylece durdu ve genç kadına baktı. Bu Çünkü gözleri çok masumdu ama aynı zamanda yeni bir şeyle, daha önce olmayan bir güçle doluydu.

Düşüncesizce eğildi ve ona sarıldı. Kadın da ona sarıldı ve sonra adamın niyetinin ne olduğunu anladı, ama karşı koyamayacak kadar güçsüzdü. Adam kadını bir hiçmiş gibi kaldırdı ve banyoyu çalıştırmak için banyoya götürdü.

Dikenli yol başladığında derin bir sonbahar gecesi idi.

❖O Küçük Eller❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bjorn hoş bir rüyadan uyandı. Hatırlayabildiği bir rüya değildi, ama hissi bir görüntü olarak kalmıştı. Bir şömineden gelen sıcaklık hissi ya da perdelerdeki bir çatlaktan içeri süzülen güneş ışığı. Ya da.... boynunu okşayan tüyler.

Tüylerin hissi fazlasıyla gerçektir ve Bjorn ne olduğunu görmek için başını çevirdiğinde Erna'yı iyice sokulmuş halde buldu. Nefesi boynuna doğru üflüyor ve karıncalanma hissi veriyordu.

"Yatağını asla rahatsız etmeyeceğim."

Erna bu sözü dikenli yolda birlikte yürümeye karar verdiklerinde vermişti. Onlar uyurken yatağın en ucuna kıvrıldı, sonra yavaş yavaş yaklaştı, ta ki Bjorn'un tam karşısına gelene kadar.

Bjorn dikkatle doğruldu ve dinlenen meleğe baktı. Uykusunda o kadar masum görünüyordu ki, sanki ne dünyanın ne de kendisinin dertlerinden haberi vardı. Geceliğini ne zaman geri giymişti? Kurdelesini bile küçük, düzgün bir fiyonkla bağlanmıştı.

Sabahki programına yetişmek için hâlâ vakti olduğunu teyit eden Bjorn, sırtını yatak başlığına yaslayıp gözlerini kapattı. Biraz rahatsızdı ama şüphelendiği kadar kötü değildi.

İlk gece biraz zorlanmıştı ama bu daha çok alışkın olmamasından kaynaklanıyordu. Geceler geçtikçe, bu konuda giderek daha rahat olduğunu fark etti ve şimdi, görünüşe göre, Erna ona yaslanmışken bile güzel rüyalar görmeye başlamıştı.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra Bjorn gözlerini tekrar açtı ve Erna'ya baktı. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Kirpiklerinin ince gölgelerinden narin yüzünün dar şekline ve yüzünün yanındaki yastığın üzerinde duran küçük eline kadar her şeyini içine çekti.

O kadar küçük görünen bir eldi ki. Ufak tefek bir kadındı ama Bjorn onun gerçekten ne kadar ufak tefek göründüğünü incelemek için hiç durmamıştı.

Bir an sonra Bjorn hizmetçinin ayı yan odaya bıraktığını duydu.

"Erna," diye yumuşak bir sesle konuştu Bjorn.

Erna yavaşça gözlerini açtı ve Bjorn'a baktığında yüzüne hoş bir gülümseme yayıldı. Bu, dikenli yolda yürümeye değen anlardan biriydi.

"Günaydın, Bjorn," dedi usulca. "Günaydın,

Erna."

.-:.-.✧.-:.-.

Lisa sessizce süitinin kapısını kapattı ve sevinçle ayaklarını yere vurdu. Kendini aramaktan alıkoymak için kaç kez dudaklarını bzdğn bilmiyordu.

İki içki!

Tüm dünyaya bağırarak istiyormuş gibi hissediyordu.

"Bakın, Büyük Düşes'i kmseyanlar, bugün tepside iki bardak var. İki tane!"

Lisa bu haberi paylaşacak birini bulmak için koridorda hızla ilerlerken heyecanını zorlukla kontrol edebiliyordu.

İkisinin sabah birlikte uyandıklarını ilk kez küçük servis zili çaldığında öğrenmişti. Yatak odasına gittiğinde Büyük Düşes'i görmeyi umuyordu ama onun yerine yatağın üzerinde yarı çıplak oturan Bjorn'u gördü. Erna hâlâ onun yanında uyuyordu.

Lisa baş hizmetçiye Büyük Düşes'in yatak odası için iki parti çay hazırlanacağını söylediğinde, hizmetçi şaşkına döndü.

Evli çiftlerin aynı yatağı paylaşması doğal değil miydi?

Prens'in bir başkasının yatağında uyanması çok özel bir olaymış gibi görünüyordu. Uzun zamandır Prens için çalışan hizmetkârlar bu duruma en çok şaşırarlardı.

"Günaydın Baş Hizmetçi." Lisa Karen'a seslendi. Onun bu coşkusu, kendisine kuşkuyla bakan baş hizmetçiye şaşkına çevirdi.

"Bu sabah Ekselanslarının çayını almanıza gerek yok. Sabah çayını Büyük Düşes'inkiyle birlikte yatak odasına getirdim." Lisa gülümsedi. "İkisi o kadar yakınlaştı ki, kalbim o kadar tatmin oldu ki, siz de aynı şeyi hissetmez miydiniz Başkadın?"

"Sana kaç kere enerjini buna harcama dedim?" Karen genç hizmetçinin kıskırtmasına karşılık verdi.

Lisa sadece kaşlarını kaldırarak ve resmi bir reverans yaparak cevap verdi, sonra da baş hizmetçiye dönerek anlamsız bir yürüyüşle oradan uzaklaştı.

Karen'ın kafası, taşralı hödüğün Kraliyet Ailesi'ne getirdiği onca değişikliği düşündükçe zonkluyordu. Buna katlanmasının tek nedeni bir sonraki krala hizmet etmekten duyduğu gururun yıkılmasıydı. Bu, dipsiz bir utanç çukuru gibi hissettirmeye başlamıştı.

Her geçen gün Prenses Gladys'i özliyordu, özellikle de uğruna çabaladığı her şeyden mahrum bırakıldığı için. Belki de ihtişamlı günlerin nostaljisiydi ama onlar bir daha gelmeyecekti.

Karen görevine devam ederken bir iç çekti. Tam kahvaltı menüsünü kontrol ederken, Prens Gladys'in hizmetçisi mutfağın kapısını çaldı. Jade elinde Prens'ten bir mektupla gelmişti.

"Bu emri gerçekten Prens mi verdi?" Karen mektubu okuduktan sonra gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, "Evet," dedi.

"Evet, tabii ki, görmüyor musun, Prens'in el yazısı." Yeşim dedi ki. "O zaman sana güvenip bekleyeceğim."

Karen Jade arka kapıdan çıkana ve artık görünmeyene kadar bekledikten sonra gözlerini tekrar mektuba çevirdi. Mektubu tekrar tekrar okudu ve ateşe atmadan önce hafızasına kazıdı.

Bir casus olduğu için kendini kötü hissediyordu ama Prens'e karşı hâlâ bir şeyler hisseden Prens'e yardım etmek için yapabileceği bir şey varsa, çok daha kötüsünü yapabilirdi. Gladys'e sadece Büyük Düşes'in programını bildirmesi gerekiyordu ve bütün gününü sarayın çitlerinin arkasında geçirdiği düşünülürse, bu çok da zor bir iş değildi.

Prens Gladys, Karen'a Büyük Düşes'in Manster Sarayı'nın arkasındaki göle gelmesini sağlaması için emir vermişti.

Karen etrafta dolanırken Büyük Dük ve Düşes kahvaltı salonuna geldi.

Erna baş hizmetçiyi gülümseyerek, "Günaydın Karen," diye selamladı.

Karşılıklı oturan çifte Karen umutsuzlukla baktı, alçak sesle konuşuyorlardı. Çoğunlukla Erna konuşuyordu, Bjorn da garip, kısa bir cevap verdi. Kehribar rengi sonbahar ışığından olsa gerek, çift birlikte çok sıcak ve samimi görünüyordu. Karen gözlerini onlardan alamıyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn'un ilk randevusuna gitme vakti geldiğinde Hizmetkârların hepsi Prens'i uğurlamak için bir araya gelmişti. Erna da kocasına iyi günler dilemek için oradaydı.

"Bugün geç mi döneceksiniz?" Erna söyledi.

Yalvarıyor ya da sızlanıyormuş gibi görünmek istemedi ve net bir ses tonuyla konuştu. Gülümsemeyi de ihmal etmedi.

"Belki," dedi Bjorn.

Kafasında günün olaylarını gözden geçirdi ve Erna'nın beklentilerini net, özlü bir cevapla reddetti.

"Ah, anlıyorum," diye mırıldandı Erna

Dantel bir şala bağlı korsaj broşuyla oynadı. Gladys'in sözleri zihninde canlandı.

Bjorn'un zevki daha basit, daha zarif şeylerden yanaydı.

Gözünün korktuğunu hissederek, hâlâ yanında duran Prens'e baktı ve asık bir suratla içini çekti. Bjorn ona baktı ve gözleri kilitlendi. Kendini konuşmak zorunda hissetti.

"Çiçekler ve danteller gibi güzel küçük şeylerden hoşlandığım için çok mu eski kafalıyım?" Açık ve dürüst olmaya karar verdi.

"Yani?"

"Ne düşündüğünü bilmek istiyorum." Çiçek yapraklarıyla oynadı.

Bayan Fitz sayesinde daha iyiye gittiği için kendisiyle gurur duyuyordu ve inatçılığından vazgeçmeye hazırdı. Yine de yetersiz kaldığını hissediyordu. Bu tür şeylere aşina olmayan Erna için bile Gladys zarafet ve inceliğin zirvesi gibiydi.

"Bunu bana neden soruyorsun?" Bjorn kaşlarını çatdı. "Modası geçmiş olabilir ama güzel görüldüğün sürece sorun değil."

"Gerçekten mi?" Erna'nın gözleri kocaman oldu. "Ben gerçekten güzel miyim?"

"Bilmediğin için sormuyormuşsun gibi hissediyorum, övünmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, hiç de değil..." Erna nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Erna dedikodu çevreleri dışında diğer insanların kendisi hakkında gerçekte ne düşündüğünü asla bilemedi. Büyükannesi ona sadece sıg ve bayağı insanların dış görünüşlerine bu kadar önem verdiklerini söylemişti ve Erna da bu öğretiye göre yaşamıştı.

"Her insanın farklı bir güzellik standardı vardır, yani senin gözünde..."

"Senin güzelliğin." Bjorn onun sözünü kesti. "Gözleri olan herkes aynı şeyi söyleyecektir, bu yüzden ne istersen giyebilirsin karıcığım."

Ses tonu çok rahattı ama dudaklarının kenarlarında yumuşak bir gülümseme vardı. Erna bir hanımefendinin her zaman zarif olması gerektiği öğretisini uygulamaya çalıştı ama gülümsemesini engelleme şansı yoktu.

Çok güzeldi.

Bu kısa, basit kelimeyle kalbi bir balon gibi şişti ve kendini gökyüzüne uçacakmış gibi hissetti.

"Teşekkür ederim." Erna dedi ki. "Sen de gerçekten çok

yakışıklısın." "Biliyorum." Bjorn cevap verdi.

Erna cevap verecek bir şey bulamadan Bjorn arabaya bindi. Erna kızarmış yanaklarını ovuşturan elini salladı. Bjorn'un sırttan yüzünün kendisine baktığını gördüğünde kalbi o kadar hızlı çarptı ki, Bjorn'un bunu duyabileceğinden emindi.

Araba hareket ettiğinde Erna pişmanlıkla karışık mutluluk duygularıyla baş başa kaldı. Tatlı sözlerin ağızda bıraktığı tat.

Güzel.

Erna her adımında bu kelimeyi çiğniyordu. Pencerenin önünde durduğunda ve Lisa saçlarını taradığında. Tam günün bu kelimeyle yalnız geçeceğini düşündüğü anda kapı çalındı.

Karen'dı.

❖Cam Sera❖

.-.-.❖.-.-.

At nalları gölün kordonu boyunca yavaşça şakırdıyor, buna kuş cıvıltıları gibi hafif sohbetler eden soylu hanımların yumuşak mırıltıları eşlik ediyor.

"Zaman ne kadar da hızlı akıyor, yakında sonbahar yaprakları bile yok olacak ve kış kapımızda olacak."

"Biliyorum, yazın tadını çıkarır çıkarmaz sonbahar geldi. Lechen heyetinin Lars'ta ne kadar kalacağını düşünüyorsunuz?"

Prens Alexander'ın karısı konuyu değiştirince tüm gözler Gladys'e çevrildi. Güzel beyaz atını sürerken hava kadar sakindi.

"Sanırım belki dört gün. Sonra Lars tekrar huzura kavuşabilir, Prens Bjorn'a yaptıklarından sonra Manster Sarayı'nda kalmasına izin verdiklerini düşünmek Prenses Gladys."

Gladys son zamanlarda çok kasvetliydi ve çok kararsız görünüyordu. Korkunç eski kocası balayında Lars'a geleceğini açıkladığından beri. İnsanlar onun böyle duyarsız bir şeyi nasıl yapabildiğini merak ediyordu.

Saat yavaş yavaş yaklaşıyordu ve Gladys endişelenmeye başlamıştı. Jade mektubu teslim etmeyi başaramamış mıydı? Ya da belki Karen ona görüldüğü kadar sadık değildi. Gladys'in korumak için mücadele ettiği soğukkanlılık tüm zaman yavaş yavaş parçalanmaya başladı.

Midesinde bir burkulma hissetti. Büyük Düşes'i bu şekilde gözetlememesi gerektiğini biliyordu ve üstelik böylesine sinsi bir komplo kurmak ona yakışmıyordu ama kalbinin sesini bastıramıyordu.

Bjorn'un dönüp kendisini geri alması için o kadar sabırla beklemişti ki, Erna'yla evleneceği haberi geldiğinde şimşek gibi.

O iyi bir kadın ve onu el üstünde tutacağım. Bjorn, Erna hakkında şöyle demişti.

Ben neden onun gibi olamadım? diye düşündü Gladys. Acı pişmanlık, iştahı kabarmış küçük sinekler gibi onu yiyip bitiriyordu. Hepsinin yüzünde Erna Hardy. Hak ettiğinden daha fazlası olmak için sık bir arzu duyan zavallı bir taşralı.

Gladys soğuk gözlerle gezinti yolunu inceledi, kızı arıyordu. Erna'nın, bir zamanlar hiç kimseden nefret etmemiş ya da hiç kimseyi kıskanmamış olan kalbini lekelediğini hissediyordu. Eğer Bjorn eski karısını incitmek niyetindeyse mükemmel bir iş çıkardı.

"Bakın, şuradan biri geliyor."

Gladys içindeki çekişmeyi gizlemek için elinden geleni yaparak baktı ve çiçeklerle ve kurdelelerle dolu bir şapkası olan ufak tefek bir kadın gördü. Karen her şeye rağmen ihanet etmemişti.

Gladys rahatlama ve utanç duygularını, yüzeye çok yaklaşıp kendisini ele vermelerinden korktuğu için yuttu. Aynı anda, yürüyüşünün tadını çıkaran kadın Gladys'e doğru baktı.

.-:.-.✧.-:.-.

"Erna nerede?" Bjorn sordu.

Karısının odasının boş olduğunu görünce gözleri kısıldı ve hizmetçiyi çağırdı. Hizmetçi koşarak geldi ve sert ifadesinin altında bir gülümseme sakladı.

"Ekselansları biraz temiz hava almak için göl kenarına gitti, Majesteleri," dedi hizmetçi.

"Göl mü?"

"Evet, sarayın arkasındaki, Majesteleri." "Ah, evet, elbette."

Bjorn göl yolunu hatırlayınca başını salladı. Kendisi oraya hiç gitmemişti, zevk aldığı bir şey değildi. Orada su, ağaçlar ve sincaplardan başka görececek bir şey yoktu.

Erna'nın geveze sincapla ilgili anlattığı hikâyeye aklına geldi ve Bjorn bir kahkaha attı. Çok konuşan insanlardan hoşlanmazdı, özellikle de seks sırasında beş kat daha fazla konuştuklarında. Ama Erna'da ona bir şeyler hissettiren bir şeyler vardı... Bir isim koymak zordu ama Erna'nın sincapların seks yaparken yedikleri meşe palamudu ve fındıklardan bahsetti.

Bjorn başka bir şey düşünmeden pencerenin altındaki masanın önüne oturdu. Baş hizmetçi aceleyle içeri girdi ve saygılı bir mesafede durdu.

"Bağışlayın majesteleri, bu kadar erken döneceğiniz bana söylenmemişti ve hiçbir şey hazırlamadım."

Bjorn sakince, "Sorun değil Karen, bir hevesle eve geldim," diye cevap verdi. Masanın ortasına yerleştirilmiş mavi bir notu uzattı.

Öğleden sonrasının çoğunu alması gereken görüşmeleri yarıda kesmişti. Biriyle vakit kaybetmek için fazla güzel bir gündü. müzakerelere böyle berbat bir blöfle başlamıştı. Durumu düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacı olduğuna karar verdi, böylece her şey gökyüzü kadar açıktı.

"Karen, karım hakkında ne düşünüyorsun?"

Hizmetçi kuru bir sesle yutkundu. "Ben, Ekselanslarını değerlendirmeye cesaret edemem."

Bjorn, üzerinde çizgiler ve noktalarla birbirine bağlanmış birkaç farklı aile isminin yazılı olduğu kâğıt parçasından başını kaldırıp baktı.

"Gerçekten mi?"

"Evet, Majesteleri."

"Tuhaf," dedi Bjorn, not kâğıdını masaya geri koyarak, "       bana şöyle geliyor ki zaten almışsınız." Karen'a soğuk g  zlerle ve nazik bir g  l  msemeyle baktı.

.-:.-.  .-:.-.

G  le bakan cam kış bah  esi Prenses Gladys i  in inşa edilmişti. Kraliyet   iftinin biricik prenseslerini ne kadar sevdiklerini g  stermek i  in bir hediye idi.

Lars Prensesi ona cam evin tarihini anlatırken Erna kibarca dinledi ve tatsız   ayını yudumladı. Nadir   i  ekler ve kelebeklerle doluydu. Dışarıda neler olup bittiğini unutturan sonsuz bir bahar eviydi.

"D  ş  nd  m de, Lechen'den evlenme teklifi mektubunu burada almıştım. O kadar g  zel bir mektuptu ki, o zamandan beri daha g  zel bir mektup g  rd  ğ  m   sanmıyorum. Anladığınızdan eminim, siz de benzer g  zellihte bir mektup almış olmalısınız," dedi Gladys   ayını zarif  e yudumlarken.

Erna, Gladys'in g  l  mseyen y  z  nde sanki g  zel anılarını hatırlıyormuş gibi bir g  lge g  remiyordu. Diğer soylu kadın bunu umursamıyor gibiydi. Erna bunun bir tesad  f olmadığına ikna oldu ve   ay bardağını yere bıraktı.

Karen ona g  l   ziyaret etmesini tavsiye etmiş, durgun suyun ağa  ların renklerini ne kadar g  zel yansıttığını ve Lars'ın kraliyet ailesi tarafından   ok sevilen bir yer olduğunu anlatmıştı.   ok yakın olduğu i  in herhangi bir ayarlama yapmasına ya da izin almasına gerek yoktu.

Kendisinden hoşlanmadığını bildiği bir kadından gelen bu ani nezaket Erna'yı kuşkulandırdı ama ne olduğunu anladığında   oktan Lars'ın Prensesi'ne bakmaya başlamıştı bile.

"  i  ek aldım Prenses,   ok g  zel bir g  l," dedi Erna.

Çok sakindi, çünkü bunu daha önce de yaşamıştı. Şimdi ne olacağını anladığına göre, dağınık çay partisinden daha sakin bir tavır sergileyebiliyordu.

"Gerçekten mi? Evlendin ve doğru düzgün bir evlilik cüzdanı bile almadın. Teklif mi? Bjorn, gerçekten. Bu kadar güzel mektuplar yazan bir adam bu kadar kalpsiz olabilir mi?" Prenses teatral bir iç çekiş yaptı.

Erna artık o gözlerden kaçınmıyordu. Gladys Erna'yı çaya davet ettiği anda Prenses'in gerçekte ne yaptığından şüphelenmişti. Erna kaçıp saklanmayı seçmek yerine, böylesine bariz bir kötülükle yüzleşmeye karar verdi.

"Sana en sevdiğim çiçeği gösterebilir miyim?" diye sordu Gladys.

Erna cevap veremedi Gladys çoktan ayağa kalkmıştı. Erna Prenses'in niyetini fark etti ve sakince cevap verdi.

"Prenses Gladys, sanırım beni buraya çağırmanızın tek nedeni bana söyleyecek bir şeyinizin olması." Erna açıkça söyledi.

Diğer hanımların konuşmaları kesildi ve hepsi Erna ile Gladys'e baktı.

"Neden bahsediyorsunuz, Büyük Düşes, ben sadece size en sevdiğim çiçekleri göstermek istiyorum. Siz gerçekten çiçeklerden hoşlanan birine benziyorsunuz. çiçekler," Gladys Erna'ya parlak bir şekilde gülümsedi.

Erna gözlerini kaçırdı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Gladys'in önünde durduğu çiçeklik Vadideki Zambak ile doluydu, yataktaki tek çiçek oydu.

Hayır. Bayan Fitz'in sesi geldi aklına, Erna yaşlı kadına Lilly'yi bir buket sergisi için kullanıp kullanamayacağını sorduğunda. *Kesinlikle olmaz.*

Erna o zaman bunun nedenini hiç tahmin edememişti ama şimdi Gladys çiçek yatağının önünde dururken bunun nedenini tahmin ediyordu.

"Çok güzel bir çiçek," dedi Prenses Gladys, "en sevdiğim çiçektir. Sanırım siz de seviyorsunuz." Gladys, Erna'nın şapkasını işaret etti; şapkada bir Vadi Zambağı vardı. "Çok fazla ortak noktamız var. İkimiz de aynı çiçek zevkine ve aynı erkek zevkine sahip olmak...ah, bu olabilir biraz kaba davrandım. Özür dilerim." Gladys'in sesi alçaldı ve sözleri daha acımasız oldu. "Burada, yandaki yatakta pembe Lillie'ler var. Bu bir Sadece Lars'ta bulunan değerli bir çiçek. İstersen birkaç tanesini hediye olarak alabilirsin."

Gladys sakın bir şekilde Erna'yı seranın geri kalanında gezdirdi. Anlamsız bir tura çıkmış, bir yandan da durmadan çiçeklerden bahsediyordu. Erna sakinliğini korudu ve onu takip etti.

Gladys birden Erna'ya dönerek, "Biliyor musun, Bjorn çok sevilen bir veliaht prensti," dedi. Artık gülümsemiyordu, "ve o tacı Bjorn'a geri vermek istiyorum."

❖Kelebek Kanatları Gibi❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Eğer yeniden bir araya gelirsek, Lechen'in Bjorn hakkındaki kamuoyu görüşü değişecek ve Bjorn'un Veliaht Prens olarak görevine geri dönmesine izin verilecektir. Orada

Dünyada bu pozisyonu daha fazla hak eden kimse yok ve Lechen halkının da bunu gerçekten istediğini biliyorum çünkü onu hala seviyorlar. Onu izliyorlar ve yaptığı şeylerden dolayı ondan nefret ediyorlar. Yeniden bir araya gelmemizi bu kadar hararetle istememin nedeni de bu," dedi Gladys soğuk ve düşünceli gözlerle.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Erna sordu.

"Bilmiyorum, belki de neyi başarmaya çalıştığımı anlamana yardımcı olmak için."

Bjorn onu biraz daha dinlemiş olsaydı, onun kendisini asla aldatmadığını, bir kez bile aldatmadığını bilirdi. Evlendiklerinde zaten hamileydi. Kırılmazlardı ve hâlâ ılık ılık parlayabilirlerdi.

"Yeniden evlendiğine göre, bütün bunlar boşunaymış, öyle görünüyor ki Büyük Düşes Bjorn'a benim asla veremeyeceğim bir şeyi verebiliyor." Gladys küçük, düşünceli adımlarla Erna'yla arasındaki mesafeyi daralttı. Erna'nın gözleri kırmızıydı ve hızla göz kırpyordu. Sonunda kendini çamurun içinden çekip çıkarmış gibi hissetti.

"Ailenizin borçlarını ödemek ve statünüzü yükseltmek gibi önemsiz bir şey için böylesine büyük bir adamı kullanacağınıza inanmıyorum." Gladys devam etti.

Umarım bu kadının canı yanar. diye düşündü Gladys.

Gladys bu kadar kindar olduğu için kendinden nefret ediyordu ama yine de bunu diledi. Bjorn'un yanındaki koltuğa tekrar oturamayacak olsa bile, en azından bu kadın olmasın.

"Yani, hadi sadece..."

Erna, "Prenses," diye Gladys'in sözünü kesti, "size sormak istediğim bir şey var." "Neymiş o?" Gladys yüzünü Erna'ya dönerek, "Bir kadının kocasından başka bir erkek hakkında konuşmaması gerektiğini biliyorum," dedi.

"Bir kadının kocası dışında hiçbir erkek hakkında konuşmaması gerektiğini biliyorum," dedi Erna doğrudan Gladys'e bakarak.

Erna bu kadar uzun süre düşündükten sonra bile en iyisinin ne olduğundan emin değildi ama bir şey açıktı. Bu haliyle Gladys'in gölgesinde yaşayamazdı. Hayatının geri kalanında Prenses olacaktı. Erna bunun farkındaydı ve bir şekilde bu yabancı dünyada kendine bir yer edinmek zorundaydı. Sadece bir yıl sonra Buford'a dönmeyi hayal ettiği zamanki gibi yaşayamazdı.

"Lechen ve Lars'ın farklı görgü standartlarına sahip olduğunu anlıyorum, ancak Prenses'in Lechen'in izinden gitmesini istiyorum."

"Anlayamadım?" Gladys'in gözleri Erna'ya dikildi.

"Ve Prenses, Bjorn'u Veliaht Prens olduğu zamandan beri tanımıyorum. Buford oldukça uzak bir yer, haberlerin gelmesi biraz zaman alıyor. Bjorn'u ilk kez dışarıdan içeri girdiğimde gördüm, Bjorn hakkındaki ilk izlenimim buydu ve onu hep böyle göreceğim." Erna dik durdu ve rahatsız nefes alışını sakinleştirdi. "Kocama aile borcundan başka bir şey sunamayacağımın farkındayım, ama görüyorsunuz, Bjorn beni seçti, bu yüzden ona sunabileceğim bir şey olduğuna inanmak zorundayım, onun gördüğü bir şey. Bu yüzden tanıdığım Bjorn için elimden geleni

yapacağım." "Şimdi gerçekten bana karşı mı çıkacaksınız, Büyük Düşes?"

"Hayır, sadece içimden geldiği gibi dürüstçe konuşuyorum."

Erna gözlerini kaçırdı ve Gladys onun bakışlarını çiçek tarhına kadar takip etti.
"I

Pembe zambak teklifiniz için teşekkür ederim ama ben de beyaz olanları seviyorum," Erna eldivenli ellerinin soğuduğunu hissedebiliyordu, "ve şapkamın süsünü azaltmayacağım, çünkü bu haliyle yeterince güzel ve Bjorn da onu seviyor," Erna'nın sesi sonbahar gökyüzü kadar berraktı.

"Büyük Düşes," dedi Gladys, Erna gitmek için dönerken, "kocanızı gerçekten tanıdığınızı mı sanıyorsunuz? Bjorn Dniester'in gerçekte ne kadar zalim ve korkunç bir adam olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

Gladys'in mükemmel solgun yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Erna dönüp Prenses'e baktı ve sanki düşünüyormuş gibi başını hafifçe eğdi.

"Eğer Bjorn bu kadar zalim ve korkunç bir adamsa, onu neden bu kadar çok geri istiyorsunuz Prenses?"

Gladys cevap vermedi ve Erna kibarca eğilirken karşısında öylece durdu. Gladys titreyen dudağını ısırarak serada tek başına kaldı. Genç kadının elbisesinin etrafındaki çiçekler, kurdeleler ve narin dantel süslemeler, bir kelebeğin kanatları gibi çırpınarak seranın üzerinde uçarak uzaklaşırken sallanıyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Durun, arabayı durdurun." Bir hizmetçinin bağırışları duyuldu.

İrkilen arabacı arabayı durdurur durdurmaz, Erna ve hizmetçisi dışarı fırladılar ve özenle kesilmiş çimlere doğru ilerlediler. Erna dizlerinin üzerine çöküp çalıların arasına kismaya başlayana kadar arabacı ne olup bittiğini anlamamıştı.

Hizmetçi arabacıya, "Su, su getir," diye seslendi.

Arabacı elinde bir matarayla sürücü koltuğundan aşağı atladı. Hizmetçi matarayı kaptı ve ağzını birkaç kez çalkalayana kadar ayağa kalkmayan Erna'ya verdi.

"Lütfen dikkatli sürün, onu bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi yapın." Erna arabaya tekrar tırmanarak söyledi.

Arabacı itaatkâr bir şekilde başını salladı ve tekrar dizginleri eline alarak atları saraya doğru dikkatli ve yavaş gitmeye teşvik etti.

Yapraklar dökülürken, atların toynaklarının sesi gökyüzünde hareket eden bulutlar gibi havayı dolduruyordu. Lisa, Erna için bir yastık hazırladı ve manzaranın yavaşça akıp gidişini izledi. Ellerine ve ayaklarına sıcaklık geri geldiğinde Erna kendini biraz daha iyi hissetti.

"Sen iyi misin?" Lisa sordu.

Lars Prensesi'yle çay içtiğinden beri Erna'nın teni solgun görünüyordu ve giderek kötüleşiyordu.

"Lisa, ben... neler olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı Erna.

"Burası Majesteleri, kraliyet ailesindeki herkes deli. Eğer çıldırırsak, bunu birlikte yapabiliriz, böylesi daha hoş olur." Lisa bir yastık daha ekledi.

Lisa serada ne olduğunu bilmiyordu ama Erna doğru olanı yapmış olmalıydı. Lars'ın köpekleri ayak bileklerinizi ısırmaya çalışsa bile onlara karşılık vermek yanlış bir şey değildi.

"Baş hizmetçinin Prenses'e komplo kurduğuna inanıyorum. Eğer değilse, o zaman bu gerçekten berbat bir tesadüf," dedi Lisa, gözleri Erna'ya bakarken. düşüncelere daldı. "Bekleyemezsin, Ekselanslarına hemen haber vermelisin."

"Erna başını sallayarak, "Hayır, Lisa," dedi. Göl kenarı bir sır olarak kalmalı, lütfen," diyerek Lisa'nın elini tutan Erna hizmetçisine yalvardı.

"Üzgün değil misin?"

"Üzgünüm." "O

zaman neden..."

"Çünkü çok üzgünüm."

Lisa anlamıyordu, eğer üzgünsen ve buna bir başkası neden olmuşsa, o zaman savaşman gerektiğini düşünüyordu, bu çamurda yuvarlanmak, saçını başını yolmak anlamına gelse bile, savaşmak ve kazanmak için savaşmak zorundaydın. Ama Lisa Erna'ya karşı gelemezdi, hele de kadın ona kocaman mavi gözlerle bakarken.

"Teşekkür ederim, Lisa."

Lisa Erna'nın gülümsemesine karşılık verdi ve pencereden dışarı baktı. Çok uzakta olmayan Manster Sarayı'nı görebiliyordu. Umutsuzca uzaklaşmak istediği Lars'ın villası.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Karen sarayın koridorlarında alışılmadık derecede tedirgin bir yürüyüşle volta atıyordu. Prenses'e yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordu ve Büyük Düşes'in yakında döneceğini bildiği için yerinde duramıyordu.

Bjorn bir kez bile sesini yükseltmedi, en ufak bir öfke belirtisi bile göstermedi ve bir şekilde bu durumu daha da kötüleştirdi.

"Eğer bu dikkatsiz bir değerlendirme değilse, o zaman evde sadece hizmetçilik yapıyorsun demektir." Bjorn ona uzun süre, mutlak bir sessizlik içinde baktı, ta ki Erna'nın defterine dokunana kadar ve Karen aniden tüm soğukkanlılığını kaybedip yere yığıldı.

Karen defterde ne olduğunu biliyordu, ne zaman deftere bir şeyler yazsa Büyük Düşes'in yanında olmuştu, bu yüzden Bjorn'un neyi işaret ettiğini biliyordu.

Bu kişi olmadan herhangi bir sosyal toplantı düzenlemek her zaman zor olmuştur.

Prenses Gladys'in ve kraliyet ailesinin bir bütün olarak etkisi. Ancak

ilişkilerinde bazı farklılıklar vardı. Bazı aileler Prenses'e yakın olabilirdi, ancak ev sahibesi farklı bir kişiliğe sahipti ve Lars'ın kraliyet ailesiyle kurduğu dostane temasta duygusal kesikler vardı. Karen elbette tüm bu ayrıntıları atlamıştı çünkü Büyük Düşes'in dışarıda, kendi başına kalmasını istiyordu.

Bjorn defteri eline aldı ve sayfaları gelişigüzel karıştırdı, "Bu ikisi arasında hangisi daha iyi?" sanki menüyü düşünüyormuş gibi defteri tekrar yerine koydu.

Karen, "Özür dilerim majesteleri, yeterince iyi değildim," diye yalvardı.

Bjorn masasının üzerinde öne doğru eğildi ve parmaklarını çenesinin önünde birleştirdi. Başını kaldırmak istemeyen Karen yere baktı.

"Bana bir fincan çay getir lütfen," dedi sadece.

Uzun süredir Büyük Düşes'in yatak odasında duruyorlardı, tek kelime etmeden çıktı ve koridora çıktığında yere yığıldı. Ya Büyük Düşes kocasına söylerse? Yalan söyleyecek ve bilmiyormuş gibi davranacaktı ama prens buna kanmayacaktı. Uyuşmuştu ve bir daha böyle bir durumda kalırsa bu kadar şanslı olamayacağını düşündü.

Tam güneş ışığı kızıla dönmeye başlamıştı ki, Büyük Düşes geri döndü. At nal seslerini duyan Karen ön kapıya koştu. Erna arabadan inerken ona baktı.

❖Bu Bir Karışıklık❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

"Göl etrafındaki yürüyüşünüz nasıldı, Majesteleri?" Karen dedi ki.

"Evet..." Erna düşünceli bir ifadeyle, "Oldukça hoştu, önerdiğin için teşekkürler," dedi.

Erna belli belirsiz gülümseyip Karen'a bakmadan hizmetçinin yanından geçerken Karen'ın gözleri korkuyla irileşti.

Prenses Gladys hiç gelmediği için miydi? Karen düşündü.

Karen Büyük Düşes'in peşinden gitti, gözlerini kadının arkasından ayırmadan ne olduğuna dair bir ipucu aradı. Sahip olduğu umut çabucak yok oldu, Büyük Düşes'in kendini sunuş şeklinden gölde ne olduğunu içgüdüsel olarak anlayabiliyordu. Kendinden emin, neredeyse kibirli görünüyordu.

Çoğu insan Erna'yı saf bir taşralı olarak görüyordu ama Karen Büyük Düşes'i tanıdıkça bunun doğru olmadığını daha iyi anladı.

"Evet, Majesteleri, Prens döndü." Karen söyledi. Şimdilik rolünü oynamanın en iyisi olduğuna karar verdi.

Erna'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve pencereden dışarı baktı, havanın çoktan kararmış olmasını bekliyordu ama öyle değildi. Erna boğazını temizledi.

"Bjorn?" Kendi kendine söyledi.

"Evet, Majesteleri, program iptali nedeniyle eve erken geldiğini söyledi. İkiniz için akşam yemeği hazırlayayım mı?"

Erna hemen cevap vermedi. Bjorn eve döndüğü için çok mutluydu ama Gladys'le içtiği çayın etkilerini hâlâ hissediyordu, şu anda yemekle başa çıkabilir miydi bilmiyordu.

"Ekselansları?" Lisa Karen'ın arkasından seslendi.

"Evet." Erna, Lisa'nın konuşmasıyla neredeyse aynı anda atıldı. "Lütfen akşam yemeğini hazırlayın."

.-:.-.✧.-:.-.

Erna'nın yatak odası boştu. Akşam yemeğinden sonra erken yatacağını söylemişti ama ortalıkta yoktu. Bjorn odaya dikkatle baktı ve neredeyse yazı masasının altına sıkışmış olan sandalyenin arkasına yaslandı. Not defteri hâlâ üzerinde duruyordu.

Aptal kız.

Bjorn defterin sayfalarını tekrar karıştırdı ve zarif karalamalara baktı. Erna sayfaları, Prenses Gladys'e verdikleri desteğe göre arkadaş olabileceği ve olamayacağı aileleri gösterecek şekilde ayırmıştı. Tüm aileler Prenses Gladys'in altındaydı ve onun tarafında küçük, basit bir şey yazıyordu.

"Prenses Gladys kaldığı sürece bana yer yok."

Bjorn, Karen'ın etkisini sadece bu sayfada bile anlamıştı. Erna'nın bundan haberi yoktu, parlak bir gülümsemeye harıl harıl çalışıyordu.

Tam defteri ateşe atmayı düşünürken banyonun kapısı açıldı ve Erna yemek masasındakinden daha solgun görünerek dışarı çıktı.

"Hasta mısın?" Bjorn ona sordu.

Erna ona yaklaşarak, "Hayır, sanmıyorum," dedi.

Gülümsemesi onu biraz canlandırır gibi oldu ama Bjorn'un defterin üzerinde duran elini görünce yüzü kızgın bir kedi gibi sertleşti.

"Neden ona bakıyorsun? Bu özel bir şey." Erna bağırarak defteri kaptı.

Bjorn daha hızlıydı ve defteri başının üzerinde tutarak dik durdu. Odanın içinde Erna'nın ulaşamayacağı bir yere sıçradı.

"Bjorn, bu yaptığın hiç de centilmence değil." Erna kızgınlık dolu gözlerle ona baktı.

"Bu gizli bir günlük değil, değil mi?"

"Hayır, ama yine de benim. İznim olmadan onu okumak kabalık olur." Erna suratını astı.

Bjorn'un dudakları muzip bir sırıtışla keskin bir şekilde yukarı kalkarken, üzgün görünen karısına baktı.

"Böyle zekice bir çizelge hazırladığın için çok akıllı bir kızsın." "Ne demek istiyorsun?"

"Kiminle sosyalleşmeyi planlıyorsun, hizmetçinle mi? Sincaplarla mı? Ne karmaşa ama." Bjorn güldü.

Erna kaskatı kesilip incinmiş görüldüğünde çok ileri gittiğini çok geç fark etti.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum ama ben... ben gerçekten çok uğraştım." Erna'nın sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu.

Erna yumruklarını sıktı ve pencereye doğru bir adım attı. Bjorn içini çekti ve defteri tekrar masanın üzerine koydu.

Ne dağınıklık ama.

Alaycı sözler cam kırıkları gibi kalbini tırmaladı. Tıpkı akşam yemeğinde olduğu gibi midesi yine bıçaklanıyormuş gibi hissetti ama yemeği zorla mideye indirmeyi başardı. Yine de az önce hepsini tekrar kustu.

"Erna," dedi Bjorn usulca.

Adını söyleyen ses onu ayaklarının dibine bakmaktan ve elbisesinin eteklerini yumruk yaparak sıkmaktan alıkoyamadı.

Ağlama, diye düşündü kendi kendine, gururunu koru, ağlama.

Gözleri yanıyordu ama belki de iradesi sayesinde gözyaşları akılmıyordu. Arkasını dönmek istediği anda Bjorn'un elleri çoktan beline dolanmıştı. Uzaklaşmak istedi ama Bjorn onu kendine çekti ve sarılarak rahatlatı.

Onu yazı masasının sandalyesine oturttu ve tam tekrar ayağa kalkmaya kararlıyken, Bjorn'un başka bir sandalye kapıp karşısına oturduğunu görünce şaşırdı. Ceketini çıkardı ve kelepçelerini çözdü.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Erna.

"Al şunu," dedi Bjorn.

Erna'ya dolmakalemini uzattı. Erna sanki kendisini ısıracakmış gibi kaleme baktı ve yazı masasından kendi kalemini aldı. Bjorn defteri açtı ve rahatsız edici sayfayı işaret etti.

"Kaldır şunları," dedi birkaç ismi işaret ederek. "Ha?"

"Bu üç aileyi kendi sütununuza taşıyın."

Erna sayfanın üzerine bir çizgi çekti. "Ama söz konusu üç aile Karen'a göre Prenses Gladys'in en yakın akrabaları olarak kabul ediliyorlarmış."

"Bu doğru."

"Ama neden?" Erna kalemiiyle oynarken, "Onlar karakterli insanlar mı?" diye sordu.

"Neredeyse, onlar zaten benim paramı harcamış insanlar."

Her zaman olduğu gibi, Bjorn'un yanıtında Erna'yı hazırlıksız yakalayan bir şey vardı ve sessizce verdi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna'nın yeni eğitimi gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü. Bjorn bir ismi işaret ettiğinde, Erna onu karşıya geçirdi ve Bjorn Erna'nın anlayabileceğı kısa ve öz kelimeler kullanarak aile hakkında derin açıklamalar yapmaya başladı.

Bjorn sözlerini bitirip kalemiiini bıraktığında Erna hokkanın kapağını kapattı ve yeni notlarına baktı. Çizgiler ve küçük kelimelerden oluşan çılgın bir karmaşaydı, ama çok daha iyi yuvarlanmış görünüyordu. Erna'nın elinde bir Artık köşesinde birkaç isim var.

Bjorn, "Ayrıntıları Karen'dan öğrenebilirsin, onunla zaten konuştum," dedi.

Bu konuda emin değildi ama Erna başıyla onayladı. Ne olduğunu anlayamadan eski yaraları soldu ve içi heyecanla doldu. Kalbi kolay kolay duracak gibi değildi.

"Teşekkür ederim," dedi Erna. Başını tekrar kaldırıp kocasına bakmakta zorlanıyordu, eşyalarını karıştırdığı için kocasına öfkeyle dolu olduğu zamanlardaki gibi değildi.

"Çok çalışacağım ve elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi Erna utangaç bir sesle.

"İşte benim Erna'm," dedi Bjorn onun yanağını okşayıp başını nazikçe kaldırırken, "Biriyle konuşurken ona bakmalısın."

Sesi soğuk ve yumuşaktı. Erna'nın içini ısıtan ve onu kahkahalarla dolduran bir enerji yayıyordu.

Bjorn, "Tıpkı senin en sevdiğin söz gibi, hanımefendi," dedi. Dudakları sıcacık bir gülümsemeye dönüşmüştü. Erna onun yüzündeki gülümsemeyi görerek bu anın tadını çıkardı. Bjorn her zaman yüklü bir gülümseme takınırdı ama bu kez gülümsemesi farklıydı.

"Biz Lars'tayken sessiz kalmam ve hiçbir şey yapmamam senin ve Lechen için daha mı iyi olur?" Elini hâlâ yanağında olan Bjorn'un elinin üzerine koydu ve o da başını salladı. "Sonra, Lars'tan ayrılıp diğer ülkelere gittiğimizde, ben de aynı şekilde çok çalışacağım ve başarılı olacağım. Tamam mı?" Bjorn yine başını salladı, "sen de o kadar meşgul olacak mısın?"

"Neden?"

"Böylece birlikte bir şeyler yapabileceğiz. Hayatımda ilk kez bir yere seyahat ediyorum." Erna gözlerini kapattı ve utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Sana söylersem bana katılacak

mısın?" "Göreceğiz."

Bu kesin bir cevap değildi ama Erna'nın yüzü heyecanla aydınlandı.

"İlk olarak, seninle yürüyüşe çıkmak istiyorum. Yabancı bir ülkede bir sokak ya da bir park harika olurdu."

Bjorn, Erna'nın aklına gelen en heyecan verici şeyin bu olmasından dolayı biraz rahatlamıştı. Başını salladı ve kabul etti.

"Güzel bir yerde birlikte yemek yiyip çay içebileceğimiz birini bulmayı çok isterim."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Ne?" Erna'nın yüzündeki heyecan bir an için durakladı. "Tek yapmak istediğin bu mu?"

"ah...ve....ve..." Erna çılgınca ve heyecan verici bir şeyler düşünmeye çalıştı: "KONUŞALIM, BOL BOL, SAMİMİ BİR ŞEKİLDE."

Bjorn onun düşünceli isteklerinde bir değer görmüyordu, ama bunu yapmaya hazırды. onlara teslim ol. "Peki." İcini çekti ve Erna'nın yanağını hafifçe okşadı. "Hadi yapalım şu işi."

Erna ona baktı ve gözleri parladı. Taç yapraklarını açan bir çiçek gibi, sırtışı odayı aydınlattı.

Çok saf

...ve göze hoş geliyor.

.-:-. ✧ .-:-.

Erna'nın mektubu ilk karla birlikte geldi.

Hizmetçiden mektubu alan Barones Baden aceleyle gözlüklerini buldu ve şöminenin önündeki koltuğa oturdu. Mektubun geldiğini haber alan Bayan Greve de salona geldi. Bacağındaki kireçlenmenin acısıyla topallayarak yürüyordu.

"Erna'nın bu kadar iyi olduğunu duyunca kalbimin nasıl ısındığını bilemezsin. Pekâlâ," dedi Barones ve mektubu bitirdikten sonra Bayan Greve'e uzattı.

Garip uyumsuzluk hissi artık yoktu ve mektup daha çok Erna'ya benziyordu. Lars'tan ayrıldıklarında daha da öyle olmuştu. Yıl sonuna kadar başka bir ülkeye taşınacakları söyleniyordu.

Bayan Greve mektubu iade ederken, "Leydim, gerçekten de Büyük Düşes rolüne kendini kaptırmış," dedi.

Erna mektuplarında dünyanın garipliklerinden bahsediyordu ve Barones Baden hizmetçi çayını doldururken tüm bu bilgileri içine çekti. Bu, torununun Büyük Düşes olmasıyla gelen hoş bir değişiklikti.

Barones Baden ek personel talebini reddetmişti ama Kraliyet Ailesi'nin inatçılığını reddetmek zordu. Malikânede yapılan onarımlar Evliliğin duyurulduğu andan itibaren başlayan çalışmalar çoktan tamamlanmış ve hizmetkârların sayısı dramatik bir şekilde artmıştı.

Sadece ismen arabacı olan Ralph Royce'un nihayet üzerinde sihrini konuşturabileceği güzel bir vagonu vardı.

Malikâne köhne, tozlu bir evden güzel bir kır malikânesine dönüşmüştü ve tüm bunlar Erna sayesinde olmuştu.

"Birkaç gün sonra doğum günü var, yabancı bir ülkede düzgün bir kutlama yapabilecek mi?" Bayan Greve şöyle dedi.

"Erna artık dünyanın en güvenilir ailesine sahip, çok özel bir yirminci yaş günü geçirecek."

"Umarım öyle olur."

İki yaşlı kadın pencereden dışarı, yavaş yavaş yağan kara baktılar. Erna büyükannesi ve büyükbabası için en büyük kardan adamı yaparken de aynı pencereden dışarı bakarlardı.

◆Boşuna Bir Başyapıt◆

.-:.-.◆.-:.-.

Prens sürekli suç işleyen biriydi. İstedığı zaman şefkatli koca rolünü oynardı, ama çoğunlukla tıpkı bugün olduğu gibi karısının varlığını tamamen unutmuş gibi davranırdı.

"Prens çok g.o.o.d bir koca, kendinizi kötü hissetmiyorsunuz, değil mi Majesteleri?" Lisa alaycı bir şekilde söyledi. Bunu söylemeye o kadar alışmıştı ki, sürekli yaptığının farkında bile değildi. Prens Bjorn'un sahip olduğu özgürlüğe sahip başka bir erkek olmadığını düşündü.

"Ha, ne dedin sen?"

Erna bulundukları şehrin turist broşürlerini karıştırmakla meşguldü. Lisa'ya gülümsemek için kısa bir süre başını kaldırdı. Hizmetçisiyle balayının tadını çıkarmak zorunda kalan bir Büyük Düşes gibi talihsiz görünmüyordu, çünkü o anda olduğu şey buydu.

Lisa ayaklarına bakarak, "Hiçbir şey," dedi.

Sipariş ettikleri çay geldiğinde Erna kitapçığı yere bıraktı. Otelin çay salonu süslü porselenleri ve renkli şekerlemeleriyle ünlüydü ve tam da kitapçıkta gösterildiği gibi sunulmuştu.

Bu sabah Bjorn'la çay içmeyi planlamıştı ama dün geceki kâğıt oyunu sabahın erken saatlerine kadar sürdü ve Grandük yatak odasına döndüğünde körkütük sarhoştı ve Erna kahvaltıya hazırlanmak için kalkmak üzereydi.

Kendilerini ziyaret eden konukların hepsi Kraliyet Ailesi'nin üst düzey üyeleri ve Bjorn'un uzun süredir dostlarıydı. Kesinlikle asaletle ziyaret ettiler,

Ancak bu niyet, akşam yemeğinden sonra bir deste iskambil kâğıdıyla birlikte limanın çekilmesiyle çabucak kayboldu.

"Aman Tanrım, çok güzel görünüyor, bunu yemem nasıl beklenebilir ki?" dedi Lisa. Erna'nın kocası yerine hizmetçisiyle çay içmek zorunda kalmasına üzülməsi gerekirdi ama kekler Lisa'ya Grandük'e duyduğu kızgınlığı unutturdu.

"İstediğin kadar ye," dedi Erna.

Lisa durakladı ve parlak renkli bir limon dilimine uzandı. Erna'nın sözlerinde tehditkâr bir şeyler vardı ve Lisa, Büyük Düşes'in Lisa'nın ne kadar tatlı bir melek olduğunu bilerek tüm pastaları mideye indirmesini isteyip istemediğinden emin değildi.

Bütün gün Erna'nın planını ellerinden geldiğince özenle takip etmişler, şehrin dört bir yanında bir ağ örmüşler, titizlikle planladıkları turlarında sadece gördüğü küçük şeylerin tadını çıkarmak için durmuşlardı. Tembel ve duyarsız Bjorn'dan çok farklıydı.

"Bu çok güzel," dedi Lisa sandalyesine gömülerek.

Limon dilimi Lisa'nın ağzında eridi. Erna'yla birlikte bölümün çay salonuna çiçek bırakmaya gittiklerinde hep yediği kurumuş tuğlalar gibi değildi.

Daha geçen yaz, yenmesi pek mümkün olmayan kuru bir dilim üzerinde çayını yudumluyordu. Şimdi, sadece iki mevsim içinde, en çok lüks bir otelde, en lüks yemekleri yiyerek.

"Majesteleri, gerçekten de dünyada yükselmişiz gibi hissediyorum."

Erna keyifli bir kahkaha attı. Öyle yüksek sesli bir kahkaha değildi bu, çay salonundaki tüm gözlerin ona çevrilmesine neden oldu. Diğer ziyaretçiler gözlerini Erna'dan alamıyorlardı çünkü çok güzel görünüyordu, Erna bunu fark etmemişti.

Ne yazık ki Lisa Brill'in pek de kibirli olmayan başyapıtı, Lechen Büyük Düşesi.

Erna, Lisa'ya küçük tepsideki keklerden ikram etmeye devam etti ve Lisa verilen her bir kekle tek tek alay etti. Görünüşe göre Erna onun iradesini güçlendirmeye çalışıyordu ve o da bir güzel yedi.

Lisa, Erna'nın Kanalizasyon Müzesi olarak bilinen bir yeri neden ziyaret etmek istediğini merak etti. Büyük Düşes'in hoşuna gittiği sürece bunun önemli olmadığını düşündü. Belki de müzeye gitmek için yelken açmaları gerekecekti. Lisa, Prens Bjorn'un, karısının seyahat programının lağım ziyaretiyle sona erdiğini öğrendiğinde yüzünde belirecek ifadeyi düşündü.

Lisa, "Majesteleri, bu insanlar neden böyle sırada bekliyor?" diye sordu. Çay salonunun vitrininin önünden geçen uzun bir insan kuyruğu vardı. Caddenin aşağısına ve büyük binanın yan tarafına kadar uzanıyordu.

"Şuradaki katedralin kubbesinin tepesine tırmanacaklar."

Erna işaret ederek söyledi. Katedral otelin çay salonunun çaprazında duruyordu ve tepesinde büyük bir altın kubbe vardı. Lisa kubbenin etrafında yürüyen küçük küçük noktalar görebiliyordu.

"Katedral iki yüz yıl önce inşa edilmiş ve kraliçe tarafından Lechen prensi ile evleneceği zaman yaptırılmış. Derler ki, çan çaldığında sevdiğinizle birlikte en tepeye çıkarsanız, bu aşk sonsuza dek sürer. Katedral inşa edildiğinde Felia'nın kraliyet çifti de aynısını yaptı."

Erna sanki yıllardır bu şehirde yaşıyormuş gibi konuşuyordu. Balayında ziyaret edeceğini öğrenir öğrenmez Felia hakkında araştırma yapmıştı. Buraya gelmeyi dört gözle beklemesinin en büyük nedeni de buydu.

"Aman Tanrım, o zaman Prens Bjorn'la gitmelisin, benimle değil."

Erna kubbeye baktı ve başını salladı. "Evet, gideceğim." Felia'ya giden teknede yatakta birlikte uzandıklarında bunu yapmak için planlar yapmıştı bile.

On gün sonra doğum günü olacaktı ve Prens Bjorn'la evlendikten sonra yirminci yaşı gününün fark edilmeden geçmesini istemiyordu. Prens Bjorn onunla birlikte katedrale tırmanmayı kabul etmişti ve Erna reddedilmekten bu kadar endişe duyduktan sonra kendini mahcup hissetmişti.

O anda, Bjorn içinde bu kadar sert hareket ederken sevinç göstermek zordu. Böylesine barbarca bir durumla paylaşılan romantik bir sohbetti bu. Son    aya dönüp baktığında, Bjorn sevişmeleri sırasında istendiğinde bir şeyler yapmaya her zaman daha istekli olmuştu.

Ona verdiği sözü hatırlatmalı mıydı?

Bir an düşündükten sonra, birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarında bu sözün samimiyetle verilmiş bir söz olduğunu anladı. Hatta ona en tatlı gülümsemesini bile vermişti. Yine de karısının doğum gününü unutmuş olma ihtimali vardı.

"Gidelim mi?" Erna önlerindeki temiz tabakları inceledikten sonra, "Gidelim mi?" dedi. Erna Felia'nın kanalizasyonlarını aydınlatacak bir gülümseme verdi.

.-:--. .-:--.

Erna geliyor.

Bjorn sadece ayak seslerinden bile bunu anlayabiliyordu. Hizmetçisinin yanındayken sessizce ve ağırbaşlılıkla y r r, hizmetçisinin yanında hızlı adımlar atardı.

yalnızdı. Ve şimdi-

Kapı açılırken aynı anda hafifçe vuruldu. İzinsiz içeri giren ve bunu yaparken anlamsız tavırlar sergileyen tuhaf ve inatçı bir kadındı.

"Bjorn, umarım seni rahatsız etmiyorumdur."

Erna onu şöminenin önündeki kanepede oturmuş dergi okurken gördü. Dergiyi katladı ve ona baktı. Yeşil kadife bir elbise giymişti, üzerinde kurdeleler ve fırfırlar vardı. Bugün yine bir hediye kutusuna benziyordu.

"Konuklarınız kendi ayaklarıyla mı ayrıldılar?" Erna yavaşça odaya baktı ve bu keskin soruyu yumuşak bir gülümsemeye sordu.

"Şey, belki."

"Ne kadar rahatladım, dört ayak üzerinde tökezleyerek çıkarlar diye düşünmüştüm," dedi alaycı bir tavırla.

Alaycı olduğunda bile melek gibi bir yüzü var-Bjorn dergiyi masaya fırlatıp bacağını kanepeden çekerken kıkırdadı, Erna hemen boş koltuğu kaptı ve onun yanına oturdu.

Erna oturur oturmaz, sanki bunu bekliyormuş gibi, o günkü macerasından bahsetmeye başladı. Şehirde ne kadar yol kat etti? Öyleydi. Her gün o yolu dolaştıktan sonra hala ziyaret edilecek bu kadar çok şey olması inanılmazdı,

"Ah, Bjorn, bugün kanalizasyon müzesinde bir tekne gezisine çıktım." "Ne?"

Bjorn az önce duyduklarına inanamadı.

"Kanalizasyon müzesi, bilmiyor muydun? Bu öğleden sonra oraya gittim, inanılmazdı. Ayaklarımızın altında büyük, uzun, karmaşık tünellerden oluşan devasa bir ağ olduğunu biliyor muydunuz? Tıpkı okuduğum romandaki esas adamın tünellerden kaçması gibiydi."

O pis üs, Felia! Bjorn bu gerçeğe hayret ederken Birisi böyle bir şey için müze yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü, Erna gezisinden öğrendiği tüm gizemleri anlatmaya devam etti.

"Bir tekne gezintisine çıktım ve rehber bana kanalizasyona düşen şeyleri nasıl bulacağımı öğretti." Bundan özellikle gurur duyuyor gibiydi.

Bjorn, Felia'nın gözde oğlunun dün gece onu pusuya düşürmesine şükretti. Felia'nın sarhoş köpekleriyle uğraşmak, kanalizasyonda tekne gezintisi yapmaktan çok daha iyiydi.

"Ve sonra kanalizasyondan buraya geri mi döndün?" Bjorn kanepeye doğru ilerleyerek aralarındaki boşluğu açtı. Onun mükemmel küçük hediye kutusu, bir lağım maceracısıydı. Erna onun uzaklaşmasını izledi ve burnunu kırıştırdı.

"Ne yapıyorsun sen? Kanalizasyonda yüzmeye gittiğimi mi sanıyorsun? Bir şey mi? Sözüünü tutmayıp sarhoş olmaya ve kâğıt oynamaya giden sen mi böyle düşünüyorsun?"

Erna, Bjorn'un arkasından kanepeye doğru kayarak onun az önce yarattığı boşluğu kapattı. O her hareket ettiğinde, Erna da neredeyse onun kucağına oturana kadar hareket ediyordu. Bjorn gülerek kendini kanepenin ucundan aşağı bıraktı, ellerini Erna'nın beline doladı ve onu da kendisiyle birlikte sürükledi. Kız hâlâ mis gibi çiçek kokuyordu.

"Şapkan üzgün görünüyor," dedi Bjorn, hantal şapkasını çıkarıp masanın üzerine atarken. "Bunun kanalizasyon için tasarlandığını sanmıyorum."

Pelerinini omuzlarından çıkardı ve elbisesini sarmaya başladı. Erna sessizce onun vücuduna uzandı ve ellerini jartiyer kemerinin üzerinde hissettiğinde nefesi kesildi.

"Bir saniye bana bakamaz mısın?" Erna onun bileğini tutarak, "Lisa bu elbise için gerçekten çok çalıştı" dedi.

"Ama sen çıplakken daha güzelsin," dedi Bjorn jartiyer kemerini dikkatle çözerken. Erna bu iltifattan pek hoşlanmamıştı.

"Aman Tanrım, Bjorn, öyle aşağılayıcı şeyler söylüyorsun ki, bunu ben sana söylesem ne hissederdin?" Erna ona öfkeli bir bakış fırlattı.

Bjorn bir anda yarı çıplak kalınca Erna sözlerine pişman oldu. Sanki bu görüntü yeterli bir cevapmış gibi ona sırtıyordu.

"Sakin söyleme," dedi Erna telaşla elini kocasının hafifçe aralanmış dudaklarının üzerine koydu. "Hayır, cevap verme."

Bjorn umduğu gibi sessiz kalmıştı ama onun sessizliği, engellemeye çalıştığı cevaptan çok daha iğrençti.

❖Beş Kardan Adam❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna'nın doğum gününden bir gün önce sabahın erken saatleriydi. Uyandı, gözleri kamaşmıştı ve Bjorn'un kahvaltı masasında oturduğunu gördü, gitmeye hazır gibi görünüyordu.

"Bugün Felia Prensleri'yle ava mı gidiyorsun?" Erna sordu. "Evet," dedi Bjorn basitçe.

"Oh, yarına kadar mı?"

"Evet, sana söylemedim mi?"

"Hayır, bunun başka bir zaman olduğunu sanıyordum."

"Gerçekten mi?" Bjorn bakışlarını tekrar gazeteye çevirdi.

Yemek yerken kitap okumak, Bjorn'un Erna'nın gerçekten hoşlanmamaya başladığı pek çok küçük alışkanlığından biriydi. Kocasıyla biraz yüz yüze zaman geçirmeyi istemek çok mu olurdu?

"Ne zaman döneceksin?" Erna kalkıp masaya oturarak sordu. "Hmm, yarın.

Av bugün geç saatlerde bitiyor, yani yaklaşık
Öğle yemeği vakti."

Erna çay fincanını eline aldı, titrerken fincanın sallanmaması için elinden geleni yapıyordu. Bjorn farkına varmadan ona gülümsedi. Öyle sıcak bir gülümsemeydi ki bu, Erna'ya gerçek sevgililermiş gibi hissettirdi.

Bjorn'un son iki aydır gittiği etkinliklerin çoğu tamamen tanıtım amaçlı olduğu için Erna şikâyet edip yaygara koparamazdı, zaten Bjorn'un onlar üzerinde herhangi bir kontrolü de yoktu.

Bjorn dikkatini tekrar gazeteye verdi. Erna'ya giderek daha sık bakıyor ve yaptıklarıyla ilgili daha fazla hikâye paylaşıyordu. Bu, Erna'nın kocasına karşı güven kazanmasına yardımcı oldu.

O unutulmadı.

Kocasının programı, Büyük Dük ve Lechen Prensi olarak rolünü yerine getirirken her zaman karmaşık olacaktı, bu yüzden hayal kırıklığına uğramanın bir anlamı yoktu. Erna, kocası geri döndüğünde birlikte geçirecekleri günü düşünmeye karar verdi.

Tam o sırada odaya bir hizmetçi girdi.

"Majesteleri, acil bir telgraf var."

Erna çay bardağını yere bıraktı ve elini kucağına koydu. Telgrafın ayrıntılarını inceleyen Bjorn'a baktı. Bjorn'a baktı ve ilk kez av kıyafetlerini inceledi. Kırmızı ceketinden cilalı siyah botlarına kadar Erna onu yavaşça gözden geçirdi. Bjorn'un eline geldiğinde durdu, bir kâğıda bir şeyler karaladı ve sonra katlayıp hizmetçiye uzattı.

"Bjorn, almak istediğim bir şey var, bir mektup." "Mektup

mu?"

"Evet," saçındaki kurdeleler başının hareketiyle hafifçe sallandı, "yarın, bana değer verip saklayabileceğim bir mektup yazar mısın?" Zihninde bu çok büyük bir istekmiş gibi geliyordu ama yüksek sesle söyleyince oldukça önemsiz ve küçükmüş gibi hissetti.

Bjorn uzun süre Erna'ya baktı, hizmetçi telgrafa verdiği yanıtla ayrıldıktan sonra bile. Ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve gitmeye hazırlandı,

Bir yandan da Erna'ya geniş bir gülümseme

veriyordu. "Bjorn, mektup..."

"Eğer bir şey istiyorsan," dedi Bjorn, Erna'nın sözünü keserek, "sadece söyle, hepsi bu." Ses tonu sert ya da uyarıcı değildi ama Erna'nın utanç duymasına neden olacak kadar sertti.

"Ama kelimeler ve harfler farklıdır." Erna'nın çok fazla çalışması gerekiyordu. Kapıda duran ve iç çekerek ona dönen adama cevap verme cesaretini gösterdi.

"Birbirimizi her gün görüyorken mektup göndermenin ne anlamı var? Yarın döneceğim, bir mektupta söylenebilecek her şey söylenebilir. o zaman."

"Bu değil..."

"Yarın döneceğim," diyerek eğildi ve ona bir öpücük verdi.

Erna kendini doğum gününde oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi hissetti. İçinde bir hoşnutsuzluk yoktu ama üzülmekten de kendini alamıyordu. Kadın başını salladı, adam da ona bir babanın kızına baktığı gibi bakarak gülümsedi ve gitti.

Erna her zaman yaptığı gibi kocasını uğurlamak için dışarı çıktı ve araba gözden kaybolana kadar kapıda nöbet tuttu.

Elini sallamayı düşündü ama bu düşünceyi çabucak reddetti. Bu, sahip

olduğu son gurur kalıntısıydı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Silahlar ani bir gürültüyle patladı ve tazılar havlayarak ormana doğru koşmaya başladılar. Bjorn ve Felia'nın iki prensi atlarını takip etmeleri için cesaretlendirdiler. Toynakları kuru otların üzerinde gümbürdüyordu.

Yol karanlık bir ormanın içine daldığında durdular. Tazılar toplanmış, sürekli havlıyor ve havlıyorlardı. Ortada yeni ölmüş bir tavşan vardı.

Bir hizmetkâr, tazıların oluşturduğu su birikintisinin içinden geçerek avı topladı. Üç Prens ormanın içindeki izleri takip etmeye devam etti, kışın ısırdığı araziye yoğun seslerle doldurdu ve avlarını açık alana doğru sürdü.

"Bahar fuarının açılış töreni sırasında Schuber'i ziyaret edecektim. Buraya gelmeye karar verdiğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Önce Felia," dedi Maxim, Felia prenslerinden biriydi.

Bjorn kibar bir gülümsemeyle, "Ben de öyle. Buraya gelip keskin nişancılık becerilerinize tanıklık etmek bir zevk," dedi.

Şimdiye kadar sadece iki sülün ve üç tavşan avlayabilmişlerdi ama atış becerileri ortalamanın çok üzerindeydi.

"Ülkelerimiz arasında tahvil ihracı için yapılan müzakereler iyi gidiyor, bana sizin bu işin başında olduğunuzu söylediklerinde, bir av turu için sizi ziyaret etmek zorunda kaldım." Prens Maxim kurt ve kartal sancaklarına bakarken şöyle dedi.

Birbirlerini kuduz köpekler ve kel kartallar olarak adlandıran biraz düşmanca bir ilişki olmasına rağmen, Lechen ve Felia arasındaki birlik, ortak bir düşmana karşı ayaklanan iki müttefik ulus gibiydi. Büyük güçlerin geleneksel güçleri kontrol altında tutmak için birleştiği zamanlar böyleydi ve itiraf etmek gururunu biraz incitse de Felia'nın mali zorluklardan kurtulmak için Lechen'in desteğine ihtiyacı vardı.

"Bu maliye bakanının işidir," dedi Bjorn aniden eyerinde doğruldu ve tüfeğini doğrulttu. Bir sülün, yaklaşmakta olan av köpeklerinin gürültüsünden ürkererek saklandığı yerden çıktı. Ağaçların gölgeliklerine doğru tırmanmaya başladı ama Bjorn onu hızla aşağı indirdi ve tazılar üzerine düştü. "Ben sadece balayımın tadını çıkarmak için buradayım."

Bjorn hiçbir şey olmamış gibi Maxim'e gülümsedi. Lechen delegasyonu için parayı kimin tuttuğunun farkında olması gerekse de, bu son derece küstah bir gösteriydi.

"Ancak Felia kraliyet ailesi, devlet tahvillerinin faiz oranlarını zorla değiştireceklerini ve menkul kıymetlere yeni vergiler uygulayacaklarını açıkladı." Bjorn'un talihsizliği de buydu. kalbini koluna takmıştı.

Felia'nın iki prensi bakıştılar ve fikirlerini koordine etmeye başladılar. Veliaht Prens Maxim tam konuşmak üzereydi ki av köpeklerinin telaşı çalıların arasından büyük bir şeyi korkuttu. Küçük bir geyik yola fırladı ve avcılara baktı.

Veliaht Prens silahını doğrulttu ama Bjorn'u işaret eden kardeşi tarafından durduruldu, Maxim ne demek istediğini anladı ve Bjorn'un ilk atışı yapmasını bekledi. Yine de ondan silah sesi gelmedi. Sadece geyiğe bakıyordu ve avını vuracağına dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Birkaç dakika sonra, çok daha büyük bir geyik piste çıktı. Maxim, Bjorn'a sorgulayan bir bakış gönderdi, o da diğerlerini caydırmak için başını salladı. Onun ne demek istediğini anladılar ve tek bir tehdit bile savurmadılar.

Anne geyik belli ki yolunu şaşırmış yavrusunu aramaya gelmişti. Onlar sessizce bakarken, yavru annesine yaklaştı, teselli arıyordu.

Dişi geyik yavruya ormana kadar eşlik ederken, Bjorn sadece onların gidişini izledi. İlk başta, merhamet göstermiş gibi görünüyordu, ama Lechen'in kuduz köpeğini iyi tanıyanlar için bu endişe verici bir bakıştı çünkü o soğuk, hesapçı gözlerin ardında neler olup bittiğini asla tahmin edemezsiniz.

"Onu yakalamak istiyor musun?" Maxim sordu.

Bjorn ılık bahar güneşi gibi gülümsedi ve görenlerin korkusu derinleşti. Yavru bir geyik ne anlama geliyor? Yavru geyik annesine koştu, değil mi?

Bunun demiryoluyla bir ilgisi var mı? Ya da ormanda yaşadıkları için ormancılık imtiyazlarıyla mı ilgili?

"Hayır, dokunma ona." Bjorn atından inip yoluna devam etti.

Felia'nın iki prensi onun gidişini izledi ve birbirlerine hoşnutsuz bakışlar fırlattı. Maxim atına önden gitmesini emretti, ikisi de Lechen'in kuduz köpeğinin neyle ilgili olduğu konusunda herhangi bir sonuca ya da fikre varamadı.

Maxim bu deli köpekten, sapık bir deli köpekten gerçekten nefret ediyordu.

.-:.-.✧.-:.-.

Kar sabahtan beri durmaksızın yağıyordu ve Erna karda dışarı çıkmıştı. Ön bahçede beş kardan adam yaptıktan sonra nihayet öğle yemeği için durdu.

Araba yolu boyunca dizilmiş zarif kardan adamlarını ifadesiz bir şekilde inceledi. Onları Bjorn'un dönmesini beklerken teker teker yapmıştı.

Erna hâlâ kimsenin bilmediği doğum günü için heyecanlıydı ama kendini biraz yalnız hissetmeye başlamıştı. Bjorn yakında dönecekti ve mektubunu hiç almamış olsa da katedralin kubbesine birlikte tırmanacakları için heyecanlıydı. Ama bu bile çok daha az olası görünüyordu.

Kar yağdı ve her şey renksiz bir silüete dönüştü. Belki de süregelen üzüntü duygularının yok oluşunu yansıtmak için. O vardı Hayal kırıklığına uğramaya ve yüzüstü bırakılmaya o kadar alışmıştı ki artık hiçbir şey hissetmiyordu. Artık kırmızı elleri bile üşümüyordu.

Bjorn gelmiyordu.

Yalnızdı.

Erna bu gerçeği sakince kabul ettikten sonra saraya geri dönmek için döndü. Bugünün 20. doğum günü olduğunu kimseye söylememesi en iyisiydi.

tek başına harcamasını komik bulmazlardı.

Erna dışarı çıkmaya karar verdiğiinde akşamüstü olmuştu. Şehirde bir gün geçirmeyi bekleyen maiyetindeki hizmetkârlar beklenmedik dinlenme günlerinde tembellik etmişlerdi, bu yüzden Erna onların yanından duman gibi geçerek gizlice dışarı çıkabildi.

Erna misafirhanenin ana kapısından içeri süzüldü ve parlak beyaz, bulutlu gökyüzüne baktı. Geçen yıl doğum gününü ailesi, çıtırdayan bir ateşin etrafında. Masa lezzetli yemeklerle doluydu ve ne kadar mutlu olduğunu ancak şimdi fark etti.

Kızarmış gözlerindeki yaşları silen Erna, karla kaplı yolda yürümeye başladı.

❖Dünyanın Sonu❖

.-:.-.❖.-:.-.

Karen görevlerini ihmal ettiğini, Dükalık törenini organize ederken fark etti. çiftler turu. Bayan Fitz'in özellikle unutmamasını söylediği tek şey buydu. Büyük Düşes'in doğum günü. Takvime baktı, ne yapacağını ve nereden başlayacağını bilemiyordu.

Büyük Düşes hiçbir belirti göstermemiş ve yaklaşan özel gününden bir kez bile bahsetmemişti. Bütün gün yaptığı tek şey bahçede dolaşıp küçük kardan adamlar yapmaktı.

Karen, Büyük Düşes'in kişisel hizmetçisi Lisa'yı bulmaya gitti ve onu hizmetçiler tuvaletinde buldu. Bir hizmetçinin saçını örüyordu ve uzun bir hizmetçi kuyruğu sıralarını bekliyordu.

"Lisa, biliyor muydun?"

"Neyi biliyor muyum?" Lisa başını

kaldırmadan cevap verdi. Yani kimse

bilmiyor muydu? İnanılır gibi değildi.

"Pekâlâ, herkes beni takip etsin." Karen ellerini çırpı ve sert bir ses tonuyla, "Haydi millet, yapmamız gereken çok iş var." dedi.

.-:.-.❖.-:.-.

Burası yolun sonu,

Erna şehre bakarken kendi kendine düşündü, gerçekten de hiçbir şey yoktu. Birbirlerine anlamsızca gülümseyen kadın ve erkekleri görmeden bakılabilecek bir yer. Birbirlerine çekinmeden dokunuyorlar.

Erna dimdik ayağa kalktı, gözleri karlı manzarada gezinirken yüzü utanç verici durum karşısında sertleşti. Tam o sırada çanlar çaldı ve tüm çiftler öpüşmeye başladı. Erna nereye bakacağını bilemedi, bakışlarını başka yöne çeviremeye de gözlerini sağa sola devirdi. Çanlar dünyanın sonunu müjdelercesine çalarken şehrin sefahati sınır tanımıyor gibiydi.

"Aman Tanrım..." Erna söyledi.

Çanlar çalmayı bıraktı ve yerini balkonu paylaştığı çiftlerin kahkahaları aldı. Kubbenin bir an önce Kar yağdığında boştu ama yine de oldukça kalabalıktı ve doğum gününü tek başına geçirmeyi ummasına rağmen kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu.

Hemen ayrılmak istiyordu ama yukarı tırmanmak onu çok yormuştu. O kadar merdiveni sallanan bacaklarla inmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Ayağını kaybedebilir ve hayatının sonunu tam orada getirebilirdi. 20. O anda ölmek istemesine rağmen, bunu tam anlamıyla kastetmemişti.

Köşedeki bankta oturmaya karar verdi, yol dışında, sadece bacaklarına güç gelmesine izin verecek kadar uzun süre kalacaktı.

Dışarı süzülenlerin yerini almak üzere yeni aşıklar kubbeye çıktı. Kenara doğru ilerlediler ve manzarayı seyrettiler. Erna parmaklıklara gitmemeye karar verdi ve poposunu tekrar koltuğa koydu.

Bu kadar çok yakın sevgili olduğunu fark ettiğinde kalbini bir hüznün kapladı. Üzülecek bir şey yoktu, doğum günü yine gelecekti, hepsi özel günler olamazdı ama Bjorn unutmuştu.

Hayır, Bjorn'un ilk etapta hatırladığından emin olamıyordu. Gözlerinin içine bakmasına rağmen, onun hatırladığından emin olamıyordu.

onu gerçekten görmek. Erna onun için hiçbir şey ifade etmediğini kendine itiraf etmesi gerektiğini fark etti.

Bjorn onun hakkında hiçbir şey düşünmüyorsa nasıl sevgili olabilirler, böyle anları birlikte paylaşabilirlerdi?

Erna uzun bir iç geçirdi ve çökmekte olan kalbini desteklemeye çalışır gibi kendini dik tuttu. Elbisesinin eteklerini düzeltti ve başını sıcaktan korumak için çabalasa da, bir rüzgâr çabalarını boşa çıkardı.

Boyun eğen Erna, ellerini pelerinine soktu ve rüzgârdan uzak durmaya çalıştı. ısıran rüzgâr. Kıyafetlerini özellikle bu yolculuk için seçmişti ama hiçbir zaman yeterli gelmiyordu.

"Onun nesi var, yapayalnız."

Erna kaşlarını çatı ve ahlaksız varlıklarıyla manzarayı darmadağın eden, birbirlerine sokulan çiftlere bakmak için döndü. Dilini şaklatıp içini çekerek dünyanın sonundaki çanların çalmasını bekledi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Sanırım dışarı çıktı, şimdi ne yapmalıyız?" Hizmetçiler konuşuyordu.

Yüzü aydınlık olan Lisa gözyaşlarına boğuldu. Gözyaşlarını tutmak mümkün değildi. Hizmetçilerin geri kalanı da endişeliydi, hatta Büyük Düşes'i onaylamayanlar bile vardı.

Lisa, Büyük Düşes'in odasına gittiğinde onu boş buldu. doğum gününü unuttuğu için özür diledi. Sarayın her yerini aramışlar ama onu hiçbir yerde bulamamışlar. Büyük Düşes evden kaçmıştı.

"İyi düşün, Büyük Düşes nereye gitmiş olabilir?" Karen Lisa'ya sordu.

"Bilmiyorum."

"Majestelerini gittiği her yerde takip eden sen, nasıl olur da onun doğum gününü hatırlamazsın?" Karen azarladı.

TıkanmıŖtı ve öfkesi artmıŖtı ama Karen Lisa'ya fazla yüklenemezdi, o da unutmuŖtu. Genç hizmetçiyi suçlamak kolaydı, o Büyük Düşes'in özel hizmetçisiydi.

"Şimdilik ayrılacağız ve arayabildiğimiz her yeri arayacağız. Birinci grup saray duvarının ötesinde, ormanda arama yapacak ve ikinci grup şehre gidip ..."

"Baş hizmetçi, baş hizmetçi," genç bir kız aceleyle içeri girdi, "bu, bu Prens, geri döndü ve Majestelerini arıyor."

Karen'ın en çok korktuğu durum gerçekleşmek üzereydi. Arama ekiplerini aceleye getirdi ve Lisa'yla birlikte Prens'le buluşmaya gitti, çok titrek bacakları üzerinde taşınıyorlardı.

İkili Prens'in odasının önüne vardığında Karen bir an soluklanmak için durdu. Lisa hâlâ ağlıyordu ama Karen'ın onun kendini toparlamasını bekleyecek zamanı yoktu. Kapıyı çaldı.

"İçeri gel," diye seslendi Prens.

Karen kapının tokmağını çevirmeden önce nemli ellerini birkaç kez kuruladı. Bjorn balkonda durmuş, kollarını kavuşturmuş, Erna'nın kendisi için yaptığı beş kardan adama bakıyordu.

"Özür dilerim Majesteleri, hepsi benim hatam," dedi Karen, derin bir saygıyla eğilerek, "Majesteleri ortadan kayboldu, ama merak etmeyin, tüm personel onu arıyor."

"Karım ortadan kayboldu mu?" Bjorn kaşlarını çatarak iki hizmetçiye baktı, "Neden?"

.-:-.◇.-:-.

Erna sanki bunun doğru olmamasını istiyormuş gibi kapıya baktı. Çünkü onun Elleri soğuktan uyuşmuştu, kapının kolunu doğru düzgün kullanamıyordu, çatıda sıkışıp kalmışken kilitli olmasının imkânı yoktu.

Kolun soğuk metalini tekrar sıkıca kavradı ama hiçbir şey olmadı. Kapı daha önce olduğu gibi sıkıca kilitlenmişti. Kolu salladıkça asma kilidin kapıya vurduğunu duyabiliyordu.

"Merhaba," diye seslendi, "orada kimse var mı? Lütfen, kapıyı açın." Kapıya vurdu ve bağırdı. Bu gün gerçekten daha da kötüleşebilir miydi? "Orada kimse var mı? Lütfen kapıyı açın, ben hâlâ dışarıdayım."

Sesi karanlığın içinde yankılandı ve aldığı tek yanıt katedralin sessizliği oldu. Erna solgun yüzünde boş bir ifadeyle etrafına bakındı.

Gece gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı, yıldızlar ve ay görünmüyordu. Kubbe tamamen terk edilmişti. O anda Erna'nın aklına kahkaha geldi, ağlayacak gibi oldu ama onun yerine güldü. Hatırlayacağı bir doğum günü dilemişti ve beklediği şekilde olmasa da bu gerçekleşmişti.

"Daha erken inmeliydim." Dehşet içinde gökyüzüne baktı, hep biraz daha kalmayı düşünmüştü ama artık çok geçti.

Kapıdan vazgeçen Erna parmaklıklara yöneldi ve şehre baktı. Yükseklik başını döndürmüştü.

"Yukarıda hâlâ insanlar var, lütfen biri kapıyı açabilir mi?" Sokaklardan geçen birinin onu duyabileceğini umarak aşağıya doğru bağırdı.

Bir süre sonra pes etti ve yere yığıldı. Yüzlerce ayak izinin bıraktığı kir ve pislik elbisesini lekelemişti ama artık umurunda değildi. Hiç enerjisi kalmamıştı.

Kaderi için ağlarken gökyüzüne baktı ve bulanık görüşünün arasından beyaz noktalar gökyüzünde ona doğru dans etti. Bir tanesi yanağına düşene kadar kar yağdığını fark etmedi. Sadece şanslıydı.

"Sorun değil, zaten seni görmek istemiyordum." Erna sabaha kadar orada mahsur kalacağını düşünerek yüksek sesle söyledi. Tabii sabaha kadar hayatta kalabilirse. Bu ani düşünce midisinin bulanmasına neden oldu.

Erna kaybolmuş bir çocuğun gözleriyle etrafına bakındı ve kirlenmiş ellerini yüzüne götürdü. Hıçkırıkları kar kütlesi tarafından bastırılıyordu.

◆Masal Prensi◆

.-:.-.◆.-:.-.

"Kendi başıma gideceğim."

Bu emirle birlikte Bjorn'un peşinden gelen aceleci ayak sesleri karanlık katedralin içinde durdu. Bütün gözler ona odaklanmıştı.

"Majesteleri, lütfen, hava karanlık ve merdivenler çok dik," diye itiraz ettiler.

"Hayır," diye tersledi Bjorn.

Prens elini uzatarak katedralin küratörüne yaklaştı. Adam içgüdüsel olarak başını eğdi, sonra Prens'in neyin peşinde olduğunu anladı ve anahtarlarla lambayı uzattı.

"Yalnız gidiyorum, burada bekle."

Merdivenlere açılan kapıya doğru yürüdü. İç çekerken, nefesi hızla buharlaşan kalın beyaz bir bulut olarak dışarı çıktı.

"Haish, bütün bunlar senin doğum gününü kutlamadığım için."

Karısının kaçtığını ilk duyduğunda gülmekten kendini alamamıştı, bu çok saçma, çok çocukça görünüyordu. O yabancı bir ülkede, bir ülkenin prensesiydi, bu gerçekten saçmaydı. Kendisine bu kadar iyi davranılmasını istiyorsa.... en azından bunu ona söyleyebilirdi.

Eğlencenin yerini hayal kırıklığı ve öfkeye bıraktığı anda, karısının otururlarken istediği tek hediyeyi hatırladı

Yolun hemen karşısında çay içiyordu. Diğ er tüm aşıklar gibi kubbeye çıkmak ve çanlar çaldığında öpüşmek istiyordu.

Bu isteği bu kadar detaylı hatırladığına inanamıyordu. Kızarmış yanaklarını, konuşurken sesinin utangaç fısıltısını ve yüzündeki parlak gülümsemeyi hatırladı. İşte o zaman kızın, çanlar çaldığında katedrale gelmiş olmalı.

Cazibe merkezinin kapanmasının üzerinden birkaç saat geçmişti ama Bjorn'un içinde gitmesi gereken yerin orası olduğuna dair güçlü bir his vardı. Oraya vardığında Erna'dan hiçbir iz bulamayınca kubbeyi kontrol etme ihtiyaı hissetti.

Birinin hâlâ orada olması mantıklı değildi, özellikle de bu karlı akşamda, ama kontrol etmeliydi, emin olmalıydı.

Yolun yarısına geldiğinde sabit nefesi kesildi ve nefes nefese kalmaya başladı. Bir an dinlendikten sonra kendi kendine güldü. Erna, zirveye çıkan çiftlerin sonsuza dek birlikte olacağını söylemişti. Aptal kiliseler ve onların aptal batıl inançları, ülkenin her yerinde böyleydi.

"Lanet olsun Felia, lanet olsun merdivenler, lanet olsun..." Tam Erna diyecekti ki kendini durdurdu.

ıktığı her basamakta daha da bitkin düşüyordu. Onun Uylukları yanıyordu ve nefesi sıcaktı. Erna'nın bu tırmanışı tek başına yaptığına inanmak giderek zorlaşıyordu. Narin ayakları ve ağır dantel elbisesiyle. Eğer karısı Erna olmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar pes etmiş ve geri dönmüş olurdu.

Bjorn merdivenlerin son basamağını da zorlanarak çıktı, zihni her yere dağılmıştı, kalalarındaki yanmayı ve baldırlarında büyüyen gerginliği düşünmemeye çalışıyordu. Sonunda kapının önünde durana kadar bir adım daha atmak için kendini zorladı.

Nefes almak ve nefesini kontrol etmek için bir an duraklayan Bjorn kilidi çözdü ve hareket ettikçe inleyen demir kapıları iterek açtı.

Kapının ötesine geçti ve bambaşka bir dünyaya adım attı. O kadar sessiz ve sakindi ki, kar tanelerinin yere inişini duyabiliyordu. Rahat ve soğuktu ve gerçekçi değildi.

Bjorn bir gargoyle'un arkasına yerleştirilmiş bir bank bulana kadar balkonda volta attı. Bankın üzerinde mavi bir pelerine sarınmış, titreyen küçük bir kadın duruyordu.

"Erna?" İsmi yumuşak bir iç çekiş gibi çıkmıştı, Bjorn buradaki sükûneti bozmanın günah olduğunu hissetti.

"Bjorn?" Pelerinin altından solgun bir yüz çıktı, parlak kırmızı gözleri ve sırlıslık yanaklarıyla ona bakıyordu.

Öfkeliydi ama aynı zamanda rahatlamıştı da. Burada olduğu için minnettar olduğu kadar burada olmaktan nefret de ediyordu. Duyguları çılgınca dalgalanırken kar yağını bir hava akımına kapılınca Erna kozasından çıktı. "Gerçekten

sen misin?" dedi Erna. "Neden buradasın?"

Sorular ve kızgınlık Erna'nın gözlerini tıpkı gözyaşları gibi doldurdu. Bjorn ona baktı, onu içine aldı ve soğuk gri gözlerini doldurdu. Yavaşça ona doğru bir adım attı.

"Yirmi yaşındaki Erna'ya mutlu yıllar dilemeye geldim." En ufak bir anlam veremediği, her zaman çok acınası ama bir o kadar da güzel olan sinir bozucu genç bir kadın, karısı ve onunla ne yapacağına dair gerçekten hiçbir fikri yoktu.

"Mutlu Yıllar, Erna"

Tamamlayıcı, yumuşak bir fısıltı olarak çıktı ve üzerine yağan kar gibi düştü.

Yumuşak ve soğuk, kış karı gibi.

.-:-. ✧ .-:-.

Keskin bir ıgık çatının dingin sakinliğini bozdu. Erna banktan fırladı ve Bjorn'dan uzaklaşarak çatıda zarif ayak izleri bıraktı. Kar.

"Nasıl böyle bir şey söylersin, neden böylesin? Ne kadar saçma, ben senin için neyim ki?" Bağırđı. "Neden hatırlamak zorundaydın ki?"

Daha doğrusu o unutmuştu.

"Neden buradasın?" Onu bir daha asla görmemeyi umuyordu.

"Neden buraya kadar geldin!? Neden!?" Zehirli mantarı yutmuştu ve bunun bedeli buydu.

Duyguları kalbindeki çatlaklardan patladı ve ona saldırdı. Kızgınlık, nefret. Hayatını başkalarına zarar vermemek için yaşamasına rağmen bu duyguların adını koyabilmesi Erna'nın canını daha da yakıyordu.

Onu seviyordu, her ne kadar onun kendisi için aynı duyguları beslemediğini bilse de. Erna, Bjorn'u karşısında gördüğü an bunun farkına vardı. Ondan nefret etmesi gerekiyordu ama kurtuluşunu görmeden edemiyordu. O asil bir adam gibiydi.

Tüm peri masallarındaki Prens, en zor durumdaki Prenses'in yardımına koşuyor. Tek bir öpücükle tüm üzüntüsü ve acısı eriyip gidecekti.

Bunun böyle olmadığını biliyordu, hayatı bir peri masalı değildi ve buna rağmen Acı çekiyordu, onunla böyle olmayı o kadar çok istiyordu ki. Bunun için kendinden daha çok nefret ediyordu.

"Git," diye bağırđı, "beni rahat bırak, senden nefret ediyorum ve seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Bunun üzerine Bjorn ona yaklaştı ve Erna onun soğuk elini yanağında hissetti, gözyaşlarını sildi ve soğuk olmasına rağmen aniden çok sıcak hissetti.

Bjorn, elinden geldiğince ona karşı koymasına rağmen başını çevirmeye zorladı. Bir mendil çıkarmış ve kızın gözyaşlarını kurulamaya başlamıştı. Onunla daha fazla mücadele edemeyince kendini bıraktı ve uzun süre ağladı. Yüzünün ne kadar çirkin ve kırmızı olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"Bekledim," dedi Erna uzun bir süre sonra, "belki gelirsin diye uzun süre bekledim."

İşte bu yüzden kalmıştı, onu geri tutan şey buydu. Bunu kendine itiraf edebildi ve açıldı.

"Neden beni özel bir insan olarak düşünemiyorsun?" Gözyaşlarını silmek için elinden geleni yaptı, "aşk olmasa bile, belki bana bir küçük..."

Kalbinden birazcık mı?

Kelimeleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu, hâlâ gururunun bir parçasına tutunuyordu. Bjorn ona bakıyordu, iki eli de yanaklarına sarılmıştı ve çan çalmaya başlamıştı.

Başını kaldırıp tekrar ona baktı, zil sesini duyunca gözlerini kaçırmıştı. Merdivenleri birlikte çıkarsanız, aşkınız sonsuza dek sürecektir. Çanlar bunu söylüyor gibiydi. Tıpkı bütün gün kalbiyle alay eden sayısız çiftin yaptığı gibi.

"Beni öpemiyor musun?" Erna burnunu çekti.

Bir an için neye benzediğini unutmak istedi ve bir şeylerin kurtarılabileceğini umdu. İkinci zil çaldığında Bjorn kahkahayı bastı.

"Beni görmek istemediğini söylemiştin."

"Evet."

"Ama neden?"

"Öpüşme gözler kapalıyken yapılır."

Erna acele etmeye başladı, çanlar sonsuza kadar çalmayacaktı ve aniden endişeli, gergin bir çaresizlikle doldu.

Bjorn yakınına eğildi ve o anda, ne yaptığının farkına varmasıyla endişe duygusu doruğa ulaştığında, dudakları ona değdiği anda soğuğu ve karı eriten bir sıcaklık yükseldi.

Erna gözlerini kapadı ve öpücüğe doğru eğildi. Sanki çanlar aşklarını kutsuyormuş gibi hissetti ve peri masallarındaki öpücükler gibi, tüm öfke ve nefretin eriyerek aşk ve tutkuya dönüştüğünü hissetti. Sonsuz bir mutluluk vaat eden bir öpücük.

Hâlâ dipsiz bir mutsuzlukla dolu olmasına rağmen kalbi kelebekler gibi çırpınıyordu. Bunun sadece bir yanılsama olduğunu biliyordu, daha sonra başka bir şey olacaktı ama şimdilik bunun yeterince gerçek olduğuna inanmak istiyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Merdivenlerden inmek yavaştı. Bjorn merdivenleri hızla inebilirdi ama Erna'nın iyiliği için yavaş gitmek zorundaydı. Elindeki lambayla önden gidiyor ve Erna'nın zorlanmadığından emin olmak için sürekli arkasına bakıyordu. Sona yaklaştıklarında sesler duymaya başladılar.

Erna tereddütlüydü ve Bjorn bunun Erna'nın neden olduğu kargaşa yüzünden olduğunu anladığında güldü. Böyle bir olaya neden olduktan sonra bile ağırbaşlı davranmaya cesaret edebilmişti. Bjorn ceketini karısına sardı ve ona sarıldı.

"Beni görmek istemiyorsan gözlerini kapatmanı öneririm," dedi Bjorn yumuşak bir sesle, "bu konuda iyisin." Karısının telaşını yatıştırmak için bu şakayı ekledi.

Bjorn ilerledi ve kapıyı açtı. Erna direnmeyi bıraktı ve sanki dışarıdaki insanlardan saklanmaya çalışıyormuş gibi yüzünü onun koluna gömdü.

"Gerçekten orada olduğuna inanamıyorum," diye haykırdı küratör.

Gösteriyi izlemek için toplanmış olan kalabalığın arasından sıyrılan Bjorn, hepsinin yanından geçerek bekleyen arabaya doğru ilerledi. Erna'yı kucakladığı gibi arabaya bindi. Neredeyse tüm yolculuk boyunca ona sıkıca sarıldı.

❖Romantik Kelimeler❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna üç gün boyunca soğuk algınlığı nedeniyle yatakta yattı. Ayağa kalkabildiğinde ise ancak kahvaltı masasına kadar gidebildi.

Bjorn, "Neyse ki Lechen Büyük Düşesi'nin hayaletine dönüşmemişsin," diye şaka yaptı.

Erna telaşla kıyafetlerini düzeltti. Elbisesinin üzerine, en sevdiği broşta olmak üzere çeşitli çiçeklerle işlenmiş bir şal takmıştı. Saçları gevşekçe örülmüş ve pembe bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Bjorn'un çok hoşuna gidecek şekilde kahvaltı masasında her zamankinden daha az konuşuyordu ve kahvaltı masasına gelecek enerjiyi bulmasına rağmen hâlâ bir deri bir kemikti. Tabağındaki yiyecekleri adım adım boşalttı.

"Bugün yine geç mi kalacaksın?" diye sordu.

Uzun süredir elinde tuttuğu çay bardağını yere bırakarak, kahvaltısını bir süre önce bitirmiş olan kocasına baktı. Bjorn ayağa kalkmak üzereydi ama tekrar oturmaya karar verdi ve arkasına yaslandı.

"Ne düşünüyorsun, Erna?" Sakince sordu.

"Neden? Sana söylesem bile unutursun."

"Bu..." Bjorn, Erna'nın yüzündeki gülümsemeyi fark edince durakladı, "Böyle bir zamanda önemli bir şey söylemek sence de biraz garip değil mi?

"Elbette daha zarif bir şekilde söyledim ama..." "Ama?"

"Ama bu olduğunda, sadece beni hoş bir şekilde dinliyormuş gibi yapıyorsun."

Erna'nın yüz ifadesi ciddi idi. Kötü adam rolüne bürünmüş gibi görünüyordu ama Erna'ya davranış biçiminden sonra, bu özellikle yanlış bir yargı değildi

"O zaman neden bunu zarif bir şekilde söylemiyorsun?"

Bjorn arabasının hazır olduğunu bildirmek için odaya gelen görevliye göz kırptı. Bu atlayamayacağı bir randevuydu, Felia'nın soylu soyu olan Kel Kartal çabuk öfkelenen biri olsa da, birkaç dakika bekletildikleri için savaşa girmeyeceklerdi.

"Seni dinleyeceğim Erna," dedi Bjorn usulca

Erna hâlâ aklından geçenleri söyleyecek cesareti topluyordu.

"Vaktiniz varsa sizinle akşam yemeği yemek istiyorum," dedi kendine güvenerek.

Sonunda bulduğu şey, kelimelerdeki zarafeti paramparça eden boğuk sesi tarafından baltalandı.

Bjorn bir an düşündükten sonra, "Yapacağım," diye kabul etti.

O gün için planlanmış başka bir toplantısı yoktu ve sabırsız Kel Kartal'ın iyi yanı, işlerinin oldukça çabuk bitecek olmasıydı.

"Bunu gözlerimin içine bakarak söyleyebilir misin?" Erna tüm neşesini kaybetmiş bir halde Bjorn'a sert bir bakış fırlattı.

Bjorn Erna'nın gözlerinin içine baktı ve söylediklerini tekrarladı. Tatmin olan Erna rahatlayarak gülümsedi.

"Yarına ne dersin? Seninle seyahat etmek isterim," dedi Erna şansını zorlayarak.

"Hayır, istemiyorum," dedi Bjorn, Erna'nın henüz seyahat edecek durumda olmadığını görebiliyordu.

Erna yanağına beklenmedik bir tokat yemiş gibi görünüyordu. Tüm arzuları bir anda yerle bir olmuştu.

"Neden, beni dinleyeceğini söylemedin mi?" "Seni dinledim ve hayır dedim."

"Bana çocukmuşum gibi davranarak benimle dalga mı geçmeye çalışıyorsun?" "Yani?"

"Umarım beni hâlâ genç bir kız olarak görmüyorsundur."

"Şu anda yirmi yaşında olabilirsin ama hâlâ benden gençsin."

"Sadece beş yaş farkla."

Bu kadını ilk gördüğünde anlaması zordu ama oldukça konuşkan olabiliyordu. Hasta olması bile konuşkanlığı için bir engel teşkil etmiyordu. Bir kez başladı mı, durdurmak mümkün değildi.

"Neden bazen bana nazik davranmıyorsun? Şimdi olduğu gibi mi, böyle mi?" "Ve, başka ne..."

Görevli, hareket edilmesi gerektiğini ifade etmek için odaya geri geldi. Bjorn'un gitmesi gerekiyordu.

"Bazen romantik bir şeyler duymak güzel olurdu." Bu nadir fırsatı kaçırmak istemeyen Erna daha fazlasını söyleyecek cesareti kendinde buldu.

"Romantik mi?"

Bjorn masadan kalktı ve ceketini düzeltti. Ne hakkında konuştuklarını az önce unutmuş olan o eski Prens'e geri dönmüş gibiydi. Yüzündeki ifade sanki olgunlaşmamış bir çocuğa bakıyormuş gibi acıtıcıydı.

Erna Bjorn'a bir örnek verme fikrinden vazgeçti ve dışarı çıktı. Her zaman yaptığı gibi onu uğurladı. Yatağa dönme emrini görmezden geldi. Adil olan buydu, onu her zaman görmezden geliyordu, onun için adil olan onun için de adildi.

"Sonra görüşürüz," dedi Erna, "geç kalma."

Bunu hatırlatırken Bjorn'un gözlerinin içine baktı. Gözleri büyük ve genişti ve güneşin ışığını yakaladıkça parlıyordu.

Bjorn ona baktı ve arabayı yola çıkarmadan önce bir kez başını salladı. Rotası onu eski katedralin önünden geçirdiğinde gülmekten kendini alamadı.

Küçük bir telaş olmuştu ama sonunda her şey yerli yerine oturmuştu. Gereksiz duygusal yorgunluk olmadan hafif ve taze. Bjorn onun kolay ve net bir kadın olmasından hoşlanmıştı. Biraz düşüncesizce yapılan bu evliliğin iyi bir seçim olduğuna ikna olduğunda, araba kraliyet sarayının dışında durdu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Öğleden sonra geç saatlerde, Büyük Düşes konukevinde çay içerken beklenmedik bir ziyaretçi geldi.

Lisa, Büyük Düşes'le randevusuz görüşme sözü veren adamla pazarlık yapmaya çalışmış, nefes nefese geri dönmüştü.

"Majesteleri, gitmek zorundasınız. Bu gerçekten, açıklayamam."

Lisa onu sürükleyerek götürdü ve Erna hizmetçisi tarafından misafirin beklediği salona götürülmekten başka bir Çey yapamadı. Diğer hizmetkârların hepsi, hatta Karen bile Lisa kadar şaşırılmış ve afallamıştı.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Salonda Erna, önünde eğilen kibar bir adamla yüz yüze geldi. Arkasında, her biri renkli bir kutu taşıyan insanlar sıralanmıştı.

"Öncelikle lütfen oturun," dedi Karen, Erna'yı odanın ortasındaki kanepeye yönlendirerek, "Prens'ten bir hediye."

Otururken Erna'nın gözleri büyüdü ve Karen kulağına bir şeyler fısıldadı. Beklemekte olan orta yaşlı bir adam, Erna oturur oturmaz yaklaştı.

"Size, Ekselansları Leçen Prensese'ne bu harika mücevherleri takdim etmek bizim için bir onurdur," diyerek tekrar eğildi ve beceriksizce Leçen dilinde konuşmaya başladı, "emredildiği gibi, sizin için sadece en iyilerini seçtik, Ekselansları."

İhtişam ve gurur dolu bir yüzle gülümsediğinde, arkasındaki diğerlerine bir bakış gönderdi. Onlar salonun gölgelerinde sabırla bekliyorlardı ama şimdi öne çıkıp kutularını açtılar.

"Lütfen acele etmeyin ve seçiminizi yapın." O geri çekilirken, kutu taşıyıcıları bir adım daha yaklaştı.

Mücevherler ortaya çıktı. Öyle mücevherler ki, insanın başını döndürecek kadar muhteşem ve güzeldi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Bjorn!" Erna misafir odasına girer girmez seslendi.

Bjorn kuyumcunun hâlâ nöbet tuttuğunu fark edince durdu. salonun dışında, yıllar önce gitmiş olmalıydı. Erna koltukta oturuyordu, etrafı ellerinde ışıltılı renklerle dolu kutular tutan insanlarla çevriliydi.

"Henüz seçim yapmadınız mı?" Bjorn şaşkınlıkla saatine baktı.

Mücevherler zamanında gelmişti ve bu da Erna'ya seçim yapması için bolca zaman vermeliydi. Görünüşe göre Erna inanılmaz derecede kararsızdı.

"Ben... Ben bunu yapamam."

Erna ona doğru koştu ve kolunu tuttu, onu bu durumdan kurtarması için yalvarıyor gibiydi. Basit bir aksesuarı seçmek zorunda kaldığına inanamıyordu. Uzun bir iç geçirdi ve sanki kayıp bir çocukmuş gibi onu kanepeye geri götürdü.

"Karıcığım, acele edip seçimini yapmalısın."

"Üzgünüm, yapamam."

"Neden?"

"Bu şeyleri bilmiyorum, hepsi çok güzel görünüyor, birini seçmem imkansız."

Kadın konuşmaya devam ettikçe, Bjorn sabırsızlığının arttığını hissediyordu ve sinirlenmeye başlamıştı. Erna'ya baktığında yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu ve sesini biraz bile yükseltse muhtemelen ağlayacaktı.

"Eğer karar vermek senin için bu kadar zorsa, o zaman hepsini al."

"Asla olmaz. İstedığım bu değil, asla." Erna'nın yüzü kızardı. "Evlendiğimizde zaten o kadar çok mücevher aldım ki, bunu yapmam mümkün değil, o kadar açgözlü değilim, gerçekten."

"Erna."

"Benim için seçemez misin, lütfen?"

"Keşke seçebilseydim, ama görüyorsun, senin bu konularda benden çok daha iyi bir gözün var, bu yüzden seçtiğin şeyin en özel mücevher olacağını biliyorum."

Bjorn elini Erna'nın kalça kemiğinin üzerine koydu ve onu nazikçe mücevherlere doğru itti. Çenesiyle onları izlemekte olan kuyumcuya başını salladı ve o da yanlarına geldi.

"En pahalı olanı getir."

Kuyumcunun gözleri prensin Felian dilinde verdiği emirle hafifçe açıldı. Hemen kendini toparladı ve elindeki mavi elmas kolyenin bulunduğu kutuyla öne çıkan ortadaki tezgâhtara işaret etti.

"Bu yakın zamanda yaptığım bir kolye. Bunun Felia'daki en iyi ve eşsiz mücevherlerden biri olduğunu söylemekten gurur duyuyorum..."

"Bunu ben alacağım." Bjorn söyledi.

Bjorn, kuyumcunun açıklamasını bitirmesine fırsat vermeden sözünü kesmişti, harcadığı emeği paylaşamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı, mücevherin ne kadar eşsiz olduğunu ve onu kesmek ve ayarlamak için kullanılan büyüleyici teknolojiyi anlattı, ancak Prens'in isteğini kabul etti.

Bjorn kuyumcu tarafından kendisine verilen kutuyu Erna'nın ellerine bıraktı.

"Biraz önce ne demiştin?" Erna kolyeyi hem korku hem de sevinçle incelerken sordu.

"Romantik sözler."

Erna'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı, Bjorn uzun bir süre bu gülümsemeyi inceledi. Karısının gözleri Felia'nın mücevherleriyle kıyaslanamayacak kadar güzeldi ve onunla doluydu.

❖ Sıcak ve Çalışkan ❖

.-:.-.❖.-:.-.

Felia turdaki son ülkeydi, dolayısıyla Bjorn'un Prens olarak yerine getirmesi gereken başka bir görevi kalmamıştı. Balayından geriye kalan bir haftalık dinlenmeydi.

Erna kapıda durdu, kapı koluna uzandı ve kocasına baktı. Kanepeye uzanmış kitap okuyordu, elinde yarısı boş bir şarap şişesini masanın üzerine koydu. O kadar uzun zamandır böyleydi ki, mobilyanın bir parçası gibiydi.

Odanın öbür ucundan ona doğru yürüdü, Bjorn ona bakıp gülümsedi, sonra hemen kitabına geri döndü. Erna'nın oturabilmesi için bacaklarını bile oynatmadı, başka bir sandalyeyle idare etmek zorunda kaldı.

Erna evlendiklerinden beri her gün Prens'le birlikte olduğunu ve yakın zamana kadar son derece sağlıklı olduğunu fark etti.

Bjorn öğlen saatlerine kadar yataktan kalkmazdı. Orada oturur, yaslanır, gazete okur ve yavaşça çayını yudumlardı. Öğle yemeği için kalkar, sonra ata binmeye gider, kâğıt oynar ya da içki içerdi. Sonra biraz kestirirdi. Onunla geçirdiği zamanın çoğu seks sırasında olurdu.

"Vay canına, umarım belini incitecek kadar sert oturmamışsındır," dedi Erna.

Bjorn beklenmedik bir şekilde, "Sırtımın sağlığını en iyi sen bilirsin," dedi. O da koltuktan kalktı ve şarap kadehini doldurdu.

"Bütün gün yatmak sıkıcı değil mi?" Erna alışkanlıkla saçındaki kurdeleyle oynuyordu.

"Çok çalışıyorum, Erna."

"Ne için, çalışıyormuşsun gibi görünmüyor."

"Dinleniyorum, dayanıklılığımı koruyorum, gücümü

yeniden kazanıyorum." "Neden, ne yapacaksın?"

"Çok müstehcen bir şey," kapüşonlu gözleri ve pis bir gülümsemeyle Erna'ya baktı. Erna irkilerek uzaklaştı, şalını sıkıca içine çekti ve koltuğuna geri döndü.

"Az önce bunu yaptık."

Bjorn Erna'nın tepkisine güldü ve Erna da ona dudak büktü. Daha fazla konuşmak istemeyerek gözlerini ellerine indirdi.

Ne zaman yüzünde o sırtış belirse, ağzının köşeleri öylece yukarı çekilse, kadın uyuşuyordu. Tüm düşünceler kayboldu ve geriye sadece kalbinin güm güm atışı kaldı.

Erna yanaklarındaki sıcaklık azalana kadar gözlerini odada gezdirdi. Tüm duyuları ona yönelmişti ve sadece sayfaların çevrilişini ve kısık bir kıkırdamayı duyabiliyordu. En küçük bir ipucuna bile hâlâ bu şekilde tepki vermesinden nefret ediyordu.

Bir süre sonra, Bjorn'a tekrar bakabildi. Yanakları kızardı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Adam güneş ışığında tamamen yıkanmıştı ve gömleğinin altından güzel vücudunu görebiliyordu.

Erna sessizce ona yaklaştı ve elbisesinin eteklerini kaldırdı, düşmeye devam ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" Bjorn bakışlarını kitaptan Erna'ya çevirdi. Erna küçük bir fısıltıyla, "Elbise tuhaflaşıyor," dedi.

"Onu giymekten hoşlanmıyor musun?"

Erna elbisenin etekleriyle oynamaya devam etti. Bjorn sonunda kitabı yere bıraktı ve eğilerek Erna'nın uğraştığı elbisenin eteğini düşürdü.

Erna şok içinde elbisesinin önünü açtı ve sanki gerçekten görmemesi gereken bir şey görmüş gibi yüzünü gizlemeye çalıştı. Elbisenin askıları sıkıca bağlanmıştı ve her şey karmakarışık bir hale gelmişti. Erna bir fiyonk takmıştı.

"Dayanıklılığınızı tazelemeye mi geldiniz?" Bjorn sordu.

Erna yerine dönmeye çalışırken Bjorn onu belinden yakaladı. Erna ayağını kaybetti ve Bjorn'un kucağına düştü. Bjorn bir anda okumakta olduğu kitaba olan ilgisini kaybetti ve onu yere bıraktı. Kollarında nazikçe tuttuğu Erna'nın başının arkasını hafifçe okşadı, Erna şaşkınlıkla tavana bakıyordu.

"Sadece bir haftamız kaldı," dedi Erna, "bütün günü böyle kapalı bir yerde geçirmek üzücü değil mi?"

"Şehirde hâlâ görmek istediğin bir şey var mı, kanalizasyon yeterince ilginç değil miydi?"

"Sorun o değil," şalı yere dökülen kitabın üzerinden yere aktı, "birlikte pek bir şey yapmadık, neden bu öğleden sonra birlikte dışarı çıkmıyoruz?"

Saçlarını bağladığı kurdele de hızla şalı takip ederek yere düştü. Erna farkına varmadan Bjorn elbisesinin düğmelerini açıyordu. Erna kaşlarını çattı ve kıpırdanmaya başladı ama Bjorn oturma pozisyonunu düzeltti, Onu tutarken ve tereddüt içindeyken, elbisesinin geri kalan düğmelerini açtı.

Pürüzsüz teninden aşağı aktı ve giysilerinin geri kalanıyla birlikte yere düştü. Erna direnmeyi bıraktı. Sonunda hep böyle oluyordu. Bundan nefret etmiyordu ama büyükannesinin "*düştün*" uyarısını duyabiliyordu.

"Dışarı çıkarsak ne yapacağız?" Bjorn, Erna'nın saçlarını okşayarak şöyle dedi. "Bilmiyorum, birlikte şehre bir göz atalım ve..."

Bjorn'un elleri yavaşça aşağı indi ve Erna'nın göğsünü kavradı. Aklına bir uyuşukluk geldiğini hissetti ve söyleyeceklerinin geri kalanını hatırlayamadı.

"Ve bir hediye al, bir hediye almak istiyorum," dedi yenilenmiş bir güçle. Bu işin daha fazla uzamasına izin verirse, yatak odasına tıkılıp kalacağı bir günü daha heba etmiş olacaktı.

"Hediye mi?"

Bjorn, Erna'nın göğsünü öpmekten vazgeçip oturdu. Erna, daha fazlasını yapmak için bu fırsatı kaçıramayacağını bildiğinden başıyla onayladı.

"Büyükannem için bir hediye."

"Karen yapsın yeter."

"Hayır, kendim yapmak istiyorum, yapabilir miyim?" Erna yalvardı.

Erna çoğunlukla uysal olmasına rağmen. Kendi istediğini elde etmek istediğinde her zaman yüzeye çıkan inatçı bir ruhu vardı. Bjorn'a kocaman, ısıltılı gözlerle ve biraz da somurtarak baktı. Her an ağlayacakmış gibi görünüyordu. Bjorn başını salladı ve Erna'nın yüzü yeniden aydınlandı.

"Teşekkür ederim," dedi ve ince kollarını Bjorn'un boynuna doladı, "biliyor musun, seni tanıdıktan sonra ilk bakışta gördüğünden çok daha iyi bir insan olduğunu anladım."

"Ben, iyi, sen iyi misin?"

Bjorn güldü, her ne kadar kendini tanımlarken aşırı cömert davransa da, kendisine asla iyi demezdi ama Erna kendinden emin bir şekilde başını salladı.

"En çok ihtiyacım olduğunda bana hep yardım ettin. Ne zaman üzülsem, beni neşelendirmek için elinden geleni yapıyorsun. Sen olmayabilirsin

ama aklınıza koyduğunuz şeylerde gerçekten iyisiniz ve sınırlarınızı biliyorsunuz. İster kâğıt oynuyor ister at yarışı spekülasyonu yapıyor ol, kazanmak için oynuyorsun."

Bjorn bu sözleri daha önce de duymuş gibi hissetti ama Leonid'den hoş bir şekilde değil. Leonid her zaman Bjorn'un iskambil masasında alkol zehirlenmesinden ölmekle lanetlendiğini söylerdi ama Erna bunu sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi söylemişti.

"Seni de unutma Erna, sen de son derece sıkı çalışıyorsun." "Ben mi?"

Gözleri parladı, "Peki ya ben?" Kızın yüzünün kızardığını hissetti. Utanç.

"Çok güzel bir yüzün var" dedi, kızın pembe yanaklarını öperken, "ve çok güzel bir göğsün" dedi, eliyle bir göğsüne masaj yaparken bile göğsünü öptü, "ve çok güzel..."

Bjorn listesini gözden geçirirken Erna'nın parlak gülümsemesi daraldı ve eli önünden aşağı doğru ilerlerken, duymak istemediği sonraki kelimeleri söylemesini engellemek için onu hızla öptü. Bjorn kıkırdarak beceriksiz öpücüğüne karşılık verirken dudaklarını ısırdı. Şimdi kaşlarını çatıyordu ama adam bunun sevimli olduğunu düşünüyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Lisa sonunda sayısız dergi okuyarak ve vitrinleri inceleyerek öğrendiği her şeyi gösterme şansını elde etti. Erna nadiren düzgün kıyafetler giyyordu, bu yüzden bu görev ona geldiğinde, tam da canı sıkılırken, Erna'yı randevusu için giydirme fırsatını kaçırmadı.

Büyük Düşes, taşralı Prens, taşralı bir hizmetçi ile taşralı bir kızıdan daha fazlası olduğunu herkese gösterecekti. Sonuçlar çok tatmin edici olacaktı.

İşi bittiğinde bir fotoğraf çekmek istedi, böylece Prens'e karısının ne kadar güzel olduğunu hatırlatabilecekti. Gözleri onun üzerinde olabilirdi.

Ama Erna'yı fark etse bile bir bulutun diğerk tarafında da olabilirler.

Bugün biri Erna'ya sıradan bir köylü kızı derse, Lisa onun gözlerini ovmak ya da açıkça kör olduğı için ona gözlük almak zorunda kalırdı.

"Devam et, Erna,"

Kötü kalpli prens Lisa'nın kalbini bir kez daha kırdı.

Çift olarak dışarı çıkarken, birlikte bir şeyler yapmak uygun olur. Karısını bunca yolu bir alışveriş merkezinde tek başına bırakacak kadar korkunç bir koca!

Lisa dişlerini sıktı. Bu gerçekleşiyor olabilir miydi? Prens gerçekten de Erna'nın kalbini böyle kıracak mıydı?

"Evet. Tamam! Bu arada, Bjorn." Erna'nın gözleri kalabalığın arasında dolaştı. Bjorn'un yüzünde dinlenmeden önce mağazanın salonuna döndü. Okumak için getirdiğı kitap masanın üzerinde açık duruyordu. "Bir tavsiye isteyebilir miyim?" dedi Erna.

"Tavsiye mi?" Bjorn başını kitaptan kaldırmadan cevap verdi.

"Kraliyet Ailesi'ne bir hediye almak istiyorum ama onlara ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

Mağazaya giderken yol boyunca bu küçük sorunu düşünmüştü ama ne alacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bjorn'un da yanında olmasının daha iyi olacağını düşündü ama Bjorn'un birlikte alışveriş yapmaya niyeti yok gibiydi.

Bjorn dalgın dalgın, "Eminim istedikleri bir şey olsaydı, gidip alırlardı," dedi.

Erna mağazanın salonuna baktı ve bir kayıp hissine kapıldı. Bu mağaza Schuber'de kullandığı mağazadan çok daha iyiydi. Burası

İyi giyimli kadın ve erkeklerle dolu, aydınlık ve renkli bir yer. İnsanlar oturmuş, palmiye ağacının etrafındaki bir masada çay içiyor ve bir yerlerden su sesi geliyordu. Güneş ışığı uzun pencerelerden içeri giriyor ve huzur atmosferini daha da katlıyordu.

İlk bakışta, Lechen'den gelen Grandük çifti gibi görünmüyorlardı. Bjorn yanına çok fazla insan almaktan, etrafında koşuşturup duran insanlardan oluşan bir yaygara yaratmaktan hoşlanmazdı. Sakinliği severdi.

Erna bu gerçeği seviyordu. Kendisini birlikte vakit geçiren gerçek bir evli çift gibi hissediyordu ama bu şu anda boş bir hayal gibi görünüyordu.

"Peki, ne hediye almak istersin?"

Bjorn neredeyse hiç düşünmeden, "Para," diye cevap verdi.

İşe yaramaz.

Erna sakın bir şekilde masadan kalktı, salonun girişinden geçmeden önce istemsizce arkasına döndü. Bjorn hâlâ oturmuş kitabını okuyor, sayfaları çeviriyor ve az önce kendisine ikram edilen çayı yudumluyordu.

❖ Sonunda İyi Şeyler❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bjorn, Erna'nın henüz dönmediğini fark ettiğinde kitabını bitirmişti. Sıkılmaya başlamıştı ve masadan kalktı. Hemen yakınındaki görevliler de onu takip etti.

"Erna nerede?"

"Sanırım Ekselansları hâlâ üçüncü katta etrafa bakınıyor."

Bjorn başıyla onayladı ve üçüncü kata çıkan merdivenlere yöneldi. Birçok göz onu görmek için döndü ve burası soylulara hitap eden bir mağaza olsa da Felia'da kimsenin onu tanıması pek olası değildi. Tanısalar bile onu taciz etmezlerdi, bu kibarca olmazdı.

Üçüncü kata ulaştığında hızını yavaşlattı ve etrafına bakındı. Mağaza dairesel bir yapıya sahipti ve ortasında bir boşluk vardı, böylece araya fazla bir şey girmeden tüm katı görebiliyordunuz.

"Büyük Düşes'i bulacağız, Ekselansları ve sonra..." "Ah, işte

orada," dedi Bjorn, işaret ederek.

Karşı taraftaki bir mağazanın önünde kırmızı elbiseli bir kadın duruyordu. Yüzünü iyice görebilmek için çok uzaktaydı ama Bjorn onun görüşünden şüphe duymuyordu.

Bjorn kadının durduğu yere doğru yürürken gözlerini Erna'dan ayırmadı. Mağrur yürüyüşü, yoluna çıkabilecekleri umursamadığını gösteriyordu. Dükkân kalabalıktı, bir sürü insan gelip gidiyordu ama yürüyüşü sırasında kimseden bir sorunla karşılaşmadı.

Erna bir süre dükkânın önünde volta atmış, sonunda içeri girmeye karar vermişti ki Bjorn ona ulaştı. Dükkânın tabelasına baktı, tabela

bir el sanatları merkeziydi.

"Nasıl çizileceğini öğrenmeyi mi planlıyorsun?" Mırıldandı.

O anda Bjorn'un aklına Erna'nın gece yarısı birlikte kaçmayı planladığı kızıl saçlı adam geldi. Hevesli ressam.

Bjorn bir an durdu ve Erna'nın durduğu yere baktı. Bastonunu sıkı bir yumrukla kısa bir süre kavradı.

Görevlileri onu yakalayıp şaşkın bakışlar fırlattığında Bjorn dükkâna girmek için tekrar adımını attı ama Erna çoktan dışarı çıkmıştı.

"Ah, Bjorn, işte buradasın," diyerek kocasını sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Arkasında, her biri kollarında birkaç kutu taşıyan hizmetçilerden oluşan bir maiyet vardı. "Ben de tam dönmek üzereydim, alışverişi bitirdim. Kitabını bitirdin mi?"

"Evet," dedi Bjorn karısına eşlik ederken.

O an garip bir sessizliğe gömüldü ve Erna'nın yüzündeki gülümseme biraz soldu. O da tüm hediyeleri nasıl seçtiğini uzun uzun anlatmaya başladı. Bjorn ılımlı bir şekilde dinledi.

.-:~.◇.-:~.

Özel bir anlamı olmayan bir akşamdı. Mağazadan çıktıktan sonra nehir boyunca kısa bir yürüyüş yaptılar ve akşam yemeği yediler. Erna her geçen an daha da parlak bir şekilde gülümsüyordu. araba ev.

Bjorn, daha önce keşfettiği tüm yerleri anlatırken onu izledi. Arabanın önünden akıp giden manzara onu büyülemişti. Bjorn'un Küçük, sipersiz şapkasındaki çiçekler ve tüyler açık pencereden gelen hafif esintide dalgalanıyordu.

Bjorn bastonuna vurarak pencereden dışarı, Erna'nın baktığı yere baktı. Süslü binalar, gaz lambaları ve insanlar. Tıpkı diğer şehirler gibiydi.

O zaman çorak ağaçları ve çiçeksiz donuk çalıları fark etti. Bjorn balayı için elverişsiz bir mevsim seçmişti. İlkbahar ve yaz aylarında çıktığı son balayından çok farklıydı ama o zaman içeride ne varsa şimdi de dışarısı onu yansıtıyordu. Başarısızlığa mahkûm, kısır bir evlilik. Gerçekliğe garip bir dönüştü bu.

Erna'nın kış kentinin kötü manzarasından bu kadar sevgiyle bahsetmesini izlerken kendini tuhaf hissediyordu. Aslında bu bir sorun değildi ama nedense yine de onu rahatsız ediyordu. Rahatsızlığı doruk noktasına ulaştığında katedralin çanları çaldı.

Pencereden arkasına yaslandı ve bir çocuğun sevinciyle güldü. O günün utancının geri geldiğini hissetti. Onu o günkü haliyle görmek kalbini yumuşattı.

"Tekrar yukarı çıkmak ister misin?" Bjorn sordu.

"Hayır, bir kez yeter de artar bile," diye uysal gözlerle baktı ona, "yine de herkesin bunu yapmasının bir nedeni olmalı, fazladan bir çaba gibi görünüyor."

Erna uzun süredir onun gözlerinin içine bakıyordu ve konuşurken fısıldıyordu, bunu anlayamıyordu, normal bir ruh halindeyken bile her zaman sarhoş gibi konuşurdu.

O gülümsediğinde, Erna da ona gülümsedi. Kalbi hafifledi ve Bjorn sırtını daha da yaslayarak rahatladı. Buraya istedikleri zaman geri gelebilirler. ne de olsa evli bir çifttiler ve sayısız mevsimi birlikte paylaşacaklardı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Majesteleri hazır, acele edin," diye emretti baş hizmetçi ve diğer hizmetçiler ayaklarını sürüyerek koşuşturmaya başladılar.

Felia'daki son geceydi ve Büyük Dük ile Lechen Düşesi'ne veda etmek için bir parti verilecekti. Büyük Düşes'i küçümseyen hizmetçiler bile çifte sarsılmaz bir sadakat gösterdi. Bu bir şov meselesiydi, hizmetçilerin Büyük Düşes hakkında söyledikleri iftiraları dışarıdan kimse görmemeliydi. Bir zamanların Lechen Veliaht Prensi'nin karısının rezil olduğunu görmek istemiyorlardı.

Erna giyinip kuşanmış ve aldığı tüm yeni aksesuarlarla süslenmişti. Her süslemeyle birlikte daha da güzelleşiyor, daha da asilleşiyordu. Hizmetçiler bile şaşkınlıklarını gizleyemediler.

Cahil köylü kızından eser yoktu, her zaman gerçek soylular arasındaymış gibi görünüyordu. Kimse sadece birkaç yıl önce Aylar önce, evlilik yığınının dibine atılmış, skandallarla dolu bir hödüktü.

Hizmetçi kolye hediyesini taktıktan sonra Lisa son mücevher parçasıyla öne çıktı. Kraliçe'nin ona hediye ettiği bir taçtı bu. Erna taca endişeyle baktı.

"Bu benim için çok değerli bir hazine, lütfen ona değer verin."

Her ne kadar utanmış olsa da Erna reverans yapmış ve Kraliçe'ye ona göz kulak olacağına dair söz vermişti.

Erna'ya başka taşlar miras kalmış olsa da, en çok buna değer veriyordu. Evlendiğinde de hiç tereddüt etmeden bu tacı seçmişti.

"Tamamdır, Majesteleri."

Lisa geri çekildi. Erna ayağa kalktı ve odadan çıktı. Uzun koridoru geçti ve merdivenlere geldiğinde Bjorn aşağıda bekliyordu. Göz göze geldiklerinde, Lisa korkusunun yaz güneşindeki kar gibi eriyip gittiğini hissetti.

Merdivenlerden inerken elini Bjorn'a uzattı ve heyecanla gülümsedi.

.-:.-.✧.-:.-.

Güzel bir rüya gibi geçen bir geceydi.

Görkemli dünya her zaman nefesini kesiyordu ama onunla, Bjorn'la, her zaman titreyen elini tutan bu adamla birlikte olduğu sürece iyiydi.

Her şey yoluna girecekti.

İncindiğinde bile buna inanmak istiyordu, çünkü onu seviyordu.

Bjorn'la birlikte Erna her şeyi unuttu.

O unutulmuş duyguyu, gerginliği ve kalbini hala rahatsız eden korkuyu dolduran tek şey Bjorn'du. Bu görülebilecek bir şey değildi, sadece hissediliyordu ve Erna gerçekten hissediyordu.

O göz kamaştırıcı, parlak gece sık sık aklına geliyordu.

Erna o geceyi güneşin doğuşunda, denizin üzerinde, güvertede dururken, Schubert'in tanıdık ama yine de yabancı sokaklarında ve hala ezici bir şekilde yabancı olan Saray'da gördü. Sonra her şey sihir gibi yoluna girdi.

Hissettiği aşk kocası kadar kötüydü, üzgündü,

bazen inciniyordu

Ama aynı zamanda onun gibi çekiciydi.

Sular yükseldiğinde ve ağacın dalları yapraklarla dolduğunda yeniden iyi olduğunda, Erna bunun doğru olacağını biliyordu. Kış bahara dönene kadar bu kesin inancını korudu.

"Erna," diye bir ses güzel rüyasının ışıltısını böldü, "uyan Erna."

Gözlerini yavaşça açtığında, onu hafif bir gülümsemenin karşıladığını gördü. Hissettiğı ilk şey bir sıcaklıktı. Perdelerin arasından içeri giren taze bahar güneşiydi bu.

Onu gördü.

Işıktaki ona gülümseyen güzel bir rüya, Bjorn.

"Hâlâ çeşmenin ilk operasyonunu görmek istiyor musun? Neredeyse vakti geldi," diyerek narin parmak ucuyla kızın burun köprüsüne şakacı bir şekilde dokundu.

"Bir... fiskiye mi?" Erna'nın gözleri yavaşça odaklandı ve rüya bulanıklığı eridi.

Erna sıçradı ve yataktan kalktı. Neredeyse balkona çıkana kadar üzerinde tek bir giysi bile olmadığını fark etti. Erna koşarak bornozunu giyerken Bjorn kahkahalara boğuldu.

Bayan Fitz birkaç gün önce ona çeşmenin kış sezonu için kapatıldıktan sonra bugün yeniden faaliyete geçeceğini söylemişti. Erna herkese bundan bahsediyordu ve ilk su fiskiyelerini göreceğı için çok heyecanlıydı. Uyumuş olduğu gerçeğinden utanıyordu.

"Bjorn, sen de..."

Erna onu çağırarak için döndü ve çıplak bedeni yatağın önünde durunca durdu. Güneş ışığı içeri süzülüyor ve onu neredeyse parlatıyordu. Şimdiye kadar onun çıplaklığına alışmıştı ama onu güneş ışığında böyle görmek bocalamasına neden oldu.

Erna çeşmeye geri dönerken, Bjorn kendi elbisesini giydi ve balkona çıktı. Korkuluklara yaslandığında, uzun gölgesi tekrar odanın içine düştü ve onunkiyile birleşti.

Erna büyük çeşmeyi izledi ve onun elini tuttu. eşme, bahçenin aşağısına doğru uzanan uzun bir su yolunun sonundaydı ve bahar güneşinin altında parıldaayan Abit Nehri'ne bağlanıyordu.

O parıldaayan suya kaşlarını çatarak bakarken, büyük fıskiyeler su yolu boyunca havaya fıskırıyor ve fıskiyeye ulaşana kadar patlayarak harekete geçiyordu. Nefes nefese kalışı fıskıran suyun sesiyle uyumluydu.

Bjorn onun yanında, bir ocuk gibi gülümseyen karısına baktı.

Baharın ilk günü gelmişti, karısıyla üçüncü mevsimiydi.

❖Çiçeklerin Gölgesinde❖

.-:-.❖.-:-.

Kahvaltı, Bjorn'un emriyle bahçenin kenarına, büyük çeşmenin yanına kurulmuştu.

"Sarayda çok güzel yerler var," dedi Erna.

Erna etrafına bakındı ve bir elma ağacının gölgesinde kurulmuş olan zengin masaya hayran kaldı. Çeşmeden fışkıran sular bahar güneşinde parlıyordu ve hatta Bjorn bile. Baktığı her şey güzel bir rüya gibiydi.

Bjorn hafif bir gülümsemeyle ona baktı ve sonra dönüp uzaktaki gökyüzüne baktı. Güneş ışığı ağaçların arasından sızarak onun durgun yüzünde parlıyordu.

Erna bir yandan krep çiğnerken bir yandan da kocasını izliyordu. O kadar uzundu ki, oturduğunda sandalyelerin çok küçük olduğunu hissetmiş olmalıydı. Muhtemelen bu yüzden her zaman bacaklarını uzatır ve böyle garip ve bükülmüş bir pozisyonda otururdu. Bundan hoşlanıyordu çünkü bu onu havalı gösteriyordu. Bir elinde tuttuğu çay fincanı, rüzgârda dalgalanan elma ağacının çiçeği ve hatta ayaklarının dibinde volta atmaya başlayan tombul güvercin, hepsi çok güzel görünüyordu.

"Bu arada Bjorn, dünkü konserle ilgili olarak Kontes Brunner'le görüştüm, bana karşı çok tatlıydı ve beni birçok başka hanımla tanıştırdı."

Erna rastgele bir konuyla ilgilenmeye çalışırken Bjorn okumakta olduğu gazeteden başını kaldırdı.

"Brunner mi?" Bjorn çenesinin ucunu kaşdı ve düşündü. Bankasından ne kadar borç aldıkları düşünüldüğünde bu hiç de sürpriz değildi.

"Bana karşı nazik olan herkes senden borç almış gibi görünüyor. Tüm aristokrasinin sizden borç para almasının güzel olacağını düşünmeye başladım."

"Aynı hayale sahibiz," dedi Bjorn küçük bir kıkırdamayla, "kötü bir fikir değil, büyük bir hırs."

Bjorn henüz tam olarak okumadığı gazeteyi katladı ve masanın üzerine, bir kenara koydu. Tüm kıtayı yutabilecek bir banka kulağa kesinlikle bir rüya gibi geliyordu.

"Eşimin sosyal çevresindeki tüm ailelere olan borcumun tasmaını sıkı tutmam gerekecek."

"Hayır, bunu yapmayın."

"Neden yapmayayım?"

"Borca bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, bu yüzden eğer yapmak istiyorsan, o zaman çok kötü." Erna'nın yüz ifadesi ciddiydi.

"Gerçekten de çiçek satarak borcunu ödemeyi mi düşünüyorsun?"

"Elbette, bir ara sana gösteririm."

"Neyi göstereceksin?"

"Sana geri ödemek için biriktirdiğim para hâlâ bende."

Bjorn, Erna'nın sürekli saçma sapan laflar etmesinden şikâyetçi değildi, çünkü o anda onun yüzünü çok güzel buluyordu. Sert, asık suratlı ve gerçeklerle dolu.

"Her neyse, yemeğe katılanlar sizden borç alanlar değildi, sanırım Düşes Heine orada olduğu için geldiler."

Louise mi?

Erna kız kardeşinden bahsedince Bjorn şaşkın şaşkın baktı. Erna Dniester'den en çok nefret ettiğini düşündüğü kişiler arasında onu sayabilirdi. Gladys'le en yakın ilişkisi olan oydu.

"Louise mi?"

"Evet, bana pek çok konuda yardımcı oluyor ve katılımlarını tartan diğer eşleri de ikna etti."

"Hâlâ Lechen Prensesi olmaya çalışıyor gibi görünüyor," diye mırıldandı Bjorn.

"Neden kız kardeşin hakkında böyle konuşuyorsun?"

"Çünkü ben tam da böyle bir ağabeyim."

Bjorn bekleyen hizmetkârlara el salladı, onlar da gürültüsüzce ilerleyip masayı topladılar, taze çay doldurdular ve sonra ihtiyatlı bir mesafeye çekildiler.

"Louise'den iyilik bekleme, Gladys'i sevdiği kadar senden de nefret ediyor." Bjorn bir puro aldı, ucunu kıstı.

Erna ona yaralı bir bakış attı, müdahaleci bir bakış ama Bjorn fikrini değiştirmede. Gerçek gerçektir.

İlk seçtiği kadın o olmayabilirdi ama onun Büyük Düşes olmasını istiyordu. Erna'nın hayatına huzur getirmesi gerekiyordu ve en azından biri bunu başarmıştı.

Erna tabağına baktı ve çatalıyla oynadı.

Bjorn kibritlere uzandı ama çakmadı. Erna puro dumanıyla pek iyi başa çıkamıyordu ama güvenli bir mesafeye çekilmeyecek kadar inatçıydı, onun yanında olmak istiyordu. Sonunda Bjorn pes etti ve kibriti yere bırakıp dudaklarının arasında yanmamış bir puroyla karısına baktı.

Erna'nın pişmiş elmayı özenle kesmesini ve azar azar yemesini izledi. Yemek yemeye pek hevesli görünmese de, dengeli ve özenle yemek yiyen tuhaf mizaçlı bir kadındı. Muhtemelen bu yüzden bu kadar zayıf ve çelimsiz bir bedenle dünyayı dolaşabilecek güce sahipti.

"Ah, bahar geldi," diye düşündü Erna.

Elma çiçeklerinin hafif sabah esintisinde salınışını izledi. Gözleri ağlayacakmış gibi bakıyordu ama ıslıl ıslıl gülümsüyordu.

"İlkbahar," diye fısıldadı Bjorn sessizce, '*Sonbahar, Kış ve İlkbahar*,' neredeyse yarım yılın geçtiğini hatırladığında kendini tuhaf hissetti.

"Neredeyse tam bir yıl önce, Ulusal Vakıf Festivali Balosu'ndan önce tanışmıştık, hatırladın mı?"

"Gerçekten mi?"

"Evet, Buford'dan geldiğim gündü ve siz de o gün tren istasyonunda belirmiştiniz. Kalabalığın beni yol boyunca itip kaktığını hatırlıyorum. ve Grand Dukes alayını gördüm." Erna gülümsedi ve Bjorn bu memnun gülümsemeyi yakaladı.

Sessiz.

Güzel.

Zararsız.

Genelde bu yüzden seçtiği eşinden memnundu, gerçi onu tanıdıkça hiç de sessiz olmadığını anladı ama kesinlikle güzel ve zararsızdı. Bu kadar gürültücü bir kadın olmak, ama sadece onun için, düşündüğü kadar rahatsız edici değildi.

"Sizi Tara Bulvarı'nda sık sık görüyordum, Lisa bana kim olduğunuzu söylemek zorunda kaldı."

"Hizmetçiniz mi? Hmm, bahse girerim bu bir lanet olmalı."

"Oh, hayır," diye başını salladı Erna.

Bjorn'un dudakları, yalan söyleme yeteneği olmayan karısına bakarken usulca kıvrıldı.

"Gelip benimle konuşmalıydın," dedi Bjorn. "Evet?"

"Madem yollarımız sık sık kesişiyordu, neden merhaba

demedin?" "Selam verseydim, sen de bana karşılık verir

miydin?" "Belki, belki daha fazlasını yapabilirdim."

"Lütfen anılarımı bu tür düşüncelerle lekelemeyin."

"Ne, neden? 'Daha fazlası' derken ne kastettiğimi sandın?" Ses tonunda bir şakacılık vardı.

"Bu..."

"El sıkışmayı

kastetmiştim."

"Yapmadın."

"Ya da, ne o zaman?"

"Bu... o şey..." Erna'nın yanakları elma ağacının çiçekleri gibi kızardı.

"Ah, şu şey." "Hayır."

"O da ne?"

"Uh..."

"Lechen Büyük Düşesi olduğunuz için tebrikler," dedi Bjorn, tıpkı kendisi gibi olan bu kadına sahte bir alkış tutarak. Erna telaşlandı.

"Bir dahaki sefere, sanırım şapkam için bir elma çiçeği yapmak istiyorum," dedi Erna uzun bir süre masaya bakıp konuyu değiştirmeye çalıştıktan sonra.

"Şapkanızda hâlâ boş bir yer var mı?" Bjorn çenesini yumruğunun üzerine koyarak konuştu. Geniş kenarlı şapkası çoktan sayısız yapay çiçekle süslenmişti.

"Tabii ki, doldurulacak çok şey var," diyerek şapkasına sarıldı, "Sana da bir tane yapacağım."

Erna heyecanlandı ve Elma Çiçeği korsajları yapmak için planlar hazırlamaya başladı. Borçlarını yapay çiçekler yaparak ödemeyi planlarken de aynı şekilde görünüyordu.

Erna konuşurken Bjorn alışkanlıkla hâlâ dudaklarının arasında duran purosunu ısıırıyordu. Yine de yakmayacaktı, öksüren bir kadının sesinin bu sükûneti bozmasından hoşlanmıyordu.

"Çiçek nasıl? Sözümüzün simgesi." Erna sordu, gözleri beklentiyle parlıyordu. Bjorn'un dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme geldi, kül tablasına atılmış küçük beyaz çiçeği hatırladı.

"Güzel."

Erna bu küçük ve makul cevap karşısında neşeyle gülümsedi. Sadece sahte bir çiçektir.

Bjorn Erna'ya tuhaf bir susuzlukla baktı. Purosunu yakamamanın verdiği kızgınlık, bahar güneşi gibi daha coşkulu ve uyuşuk bir şeye dönüşmüştü. Yine, her türlü bağımlılık tehlikeliydi. İç çekerek purosunu kül tablasına koydu. Karısı yine çiçekleri inceliyordu.

Bjorn önce puroya, sonra Erna'ya baktı, birbiri ardına ve sonra tekrar geriye. Bahçeye baktı, sadece iki hizmetçi kalmıştı. Masadan kalktı ve Erna'ya yaklaştı.

"Bjorn?"

Erna'nın şaşkın gözleriyle karşılaştığında bile sakince şapkasının kurdelesini çözdü ve masanın üzerine fırlattı.

"Dur, hayır, insanlar görebiliyor." Adam onu öpmek için şapkasını indirdiğinde Erna başını salladı.

"Burada kimse yok," dedi Bjorn sakince.

Hizmetkârların sessizce uzaklaştığı boş bekleme alanını işaret etti. Bahçe yatak odasının penceresinden görülebiliyordu, o zamanki gibi olacaktı.

"Ama burada..."

Hayır, bunu burada yapmak istemiyorum. Erna tamamlanmamış kelimeleri yüksek sesle söylemek yerine kendi kendine düşündü.

İradesi dışında vücudu Bjorn'un kiyle buluşmak için yükseldi ve kendine geldiğinde ağaca ve Bjorn'un vücuduna bastırılmıştı. Tekrar itiraz edemeden Bjorn'un dudakları onun dudaklarındaydı ve Bjorn'un içine akıttığı tutkuyu derin derin içti.

Bjorn'un öpüşen dudaklarına teslim olmuş gibi yaparken birilerinin görebileceğinden endişeliydi. Sarayın görüş alanını kapatan ağaç yüzünden bunun sorun olmayacağını düşündü. Bjorn'un iri elleri eteğini sıyrana kadar Bjorn'un ne düşündüğünü anlayamadı.

"Bjorn, şu anda ne düşünüyorsun?"

Erna'nın kocaman gözlerinin içine bakarak, "Tıpkı bir aylak gibi düşünüyorsun," dedi.

◆Bu Bahar Günü Gibi Bulutlu◆

.-:.-.◆.-:.-.

Dudakları aralandı ve nefes nefese kaldığında sıcak nefesi dışarı fırladı. Bjorn, Erna'nın üzerinde hareket ederken ona baktı, göğüsleri eforla zıplıyordu. Narin, küçük bedeni terden parlıyor ve kırmızı bir renk alıyordu.

"Burası hoşuma gitmiyor, içeri giremez miyiz?" diye sordu.

Bjorn onun sözlerini bir öpücükle yuttu ve ellerini kalçalarına götürdü. Eteğini kaldırdı ve iç çamaşırını çıkardı. Erna'nın nefesi kesildi ve biraz debelendi ama direnişi uzun sürmedi. Kollarını boynuna dolayarak ve bacaklarıyla Bjorn'a sarıldı. Dengesini kaybetti ve Bjorn'un ensesinden asılı kaldı.

Birbirlerine bastırdılar ve Bjorn onun zaten yeterince ıslak olduğunu hissedebiliyordu, belki de bundan gizlice zevk aldığı için. İçine girmeden ona doğru sürtünmeye başladı.

"Şuna bakın." Bjorn'un Erna'nın nemli poposunu okşayan eli, dudaklarını okşamak için yukarı uzandı. "Çok güzel." Ruj sürer gibi parmakları Erna'nın dudaklarında gezindi ve sonra bir parmağını yavaşça açık ağzına soktu. "Ye şunu. Bu senin tadın."

Bjorn dilini yavaşça oynatmaya başladı ve Erna onun üzerinde müstehcen bir eylemde bulunmasını engellemek için hiçbir şey yapamadı.

"Lezzetli mi?"

Adamın bunaltıcı nefesi sözlerini bastırdı. Erna, adamın parmaklarını yavaşça çekmesinden sonra ilk kez derin bir nefes alırken hıçkırarak ağladı.

"Buraya bak, istemiyormuş gibi davranıyorsun ama vücudun farklı bir hikaye anlatıyor," dedi.

"Yapma bunu, kullandığın kelimeler çok kaba," diye itiraz etti Erna ama haklıydı, içten içe bundan zevk alıyordu.

Bjorn kendini Erna'nın içine doğru itti ve Erna bir nefes vererek geriye doğru kamburlaştı. Ağaca doğru itildi ve ağaçla kocası arasında sıkışıp kaldı. Artık kocası onun içindeydi ve derinden itiyordu, artık bu durumdan kaçma arzusu yoktu. Duygularına bu kadar kolay teslim olduğu için kendini zayıf hissediyordu.

Kadının ince bacakları kocasının etrafını sarmışken, Bjorn tüm gücüyle Erna'nın içine doğru itti. Erna daha fazla müstehcen ses çıkmasını engellemek için inatla ağzını kapalı tutuyordu, ama bunun üzerine sonunda yere yığıldı ve yüksek sesle inledi.

Bjorn bunu sarhoş edici buluyordu. Bunun için uğraşmak zorunda olmasına aldırmıyordu, çünkü Erna sonunda duygularına teslim olduğunda, hiçbir kadına karşı bu kadar çekici hissetmemişti.

Ağaç onların hareketine göre eğilip sallanıyor ve yapraklar kar gibi düşüyordu. Erna gözlerini açtı, gözlerindeki su etrafındaki dünyayı bulanıklaştırıyordu ve ona baharda yağın kar gibi görünüyordu. Çok güzeldi, diye düşündü.

Güzeldi ve biraz da hüzünlüydü.

İçindeki adam tüm düşüncelerinin silinmesine neden oldu. Utançla boğuşurken bile adamın bedeninin sıcaklığını serin teninde hissedebiliyor, ayak parmakları karıncalanıyor ve kıvrılıyordu.

Bjorn daha düzensiz hareket etti ve birkaç dakika sonra Erna onun işini bitirip yavaş, şehvetli bir harekete geçtiğini ve dünyaya huzurun geri geldiğini hissedebildi. Erna sonunu hissettiğinde ona sarıldı ve boynuna doğru yoğun bir şekilde nefes aldı.

Adam geri çekildiğinde, kadın adama, adam da kadına baktı. Aralarına küçük beyaz yapraklar düştü. Boş ve duygusuz bir bakıştı bu.

yüz ifadesini paylaşıyorlardı.

Bu bahar günü kadar güzeldi, diye düşündü Bjorn kendi kendine, ama bunu yüksek sesle söylemeyi düşünmedi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Bak, işte burada," dedi Erna, alt çekmeceyi karıştırdığı yerden kalkarak.

Bir koltuğa uzanmış olan Bjorn'a döndü ve aradığı kutuyu uzattı.

"Neden Bayan Fitz'den sana bir kasa bulmasını istemiyorsun?" Bjorn kutuya bakarak kayıtsızca konuştu.

Erna kutuyu savunmacı bir tavırla göğsüne bastırdı. Antika bir kurabiye kavanozuna benziyordu.

"Bunu sevdim. Uzun zamandır kullanıyorum ve aşınayım."

Erna teneke kapağı çıkardı ve Bjorn içini görebildi. Ağzına kadar ıvır zıvırla doluydu. Küçük not defterleri, biblolar, dantel yakalar ve kurdeleyle bağlanmış ve bir arada tutulan rulo haline getirilmiş bir kağıt demeti. İnançsızlıkla kaşlarını çattı,

Erna büyük bir banknot rulosunu ve içinde bozuk para olan küçük bir pamuk keseyi çıkardı.

"Çok para biriktirdim."

Büyük kurabiye kavanozunda biriktirdiği parayı gururla gösterdi. Likiditeyi güvence altına almakta usta olan ve bununla Bjorn'u kalbinden bıçaklayan eski bir bankacı gibiydi.

Bu geyik asla sıradan bir geyik değildi.

Bjorn kendi çatısı altında böyle bir düşman bulduğu için şaşkına dönmüştü. Bankanın herkesin gelip parasını güvenle yatırabileceğini söylediği günler geride kalmıştı.

"Neden?" Bjorn şaşkınlıkla sordu.

Erna yuvarlak gözlerle Bjorn'a baktı. Kendisini, hızla değışen dünyaya o kadar karşı olan büyükannesı Arsene Düşesi'yle karşı karşıyaymış gibi hissetti. Hayır. Arsene Düşesi'nin de kendine ait bazı tasarruf hesapları vardı, yani bu karşılaştırma tam olarak doğru değildi.

Bjorn, sadece giyim tarzıyla değil, idealleriyle de geçen yüzyılda yaşıyor gibi görünen karısına baktı. Bir kahkaha patlattı ve Erna şakayı anlamamış bir şekilde ona baktı.

Büyük Düşes'in kurabiye kavanozu bankası. Bjorn'un hakaretinin şekli bu muydu? Nasıl kapatıldığını. Erna paraları kavanoza geri koydu ve kapağını yerine taktı. Burnu kavanozun kulpunu oluşturan gülümseyen kardan adam onunla alay edencesine gülüyordu.

Rahatlamak için bir parça tülbentle dolaşan çocuklar gibiydi. Onu asla bırakmazlar ve herhangi biri rahatlık battaniyelerini ellerinden almaya kalkışırsa öfke nöbeti geçirirlerdi.

Kapı çaldı ve Bayan Fitz içeri girdi.

"Ah, dönmüşsünüz Ekselansları. Bugün Kraliyet Sanat Akademisi Müdürü'ne onay vermeniz gerekiyor."

Bjorn kaşlarını kaldırdı. "Sanat yönetmenine, neden?"

"Büyük Düşes ile portreniz için. Önerilen ressamla devam etmek isteyip istemediğinizi onaylamanız gerekiyor."

"Ah, şu."

Kraliyet geleneklerine göre, Büyük Dük ve Düşes'in portreleri, tüm Dinyester atalarının portreleriyle birlikte koridorlara asılacaktı. Birkaç mevsim geçti bile. Bjorn bu konuyu erteliyordu, çok sıkıcı buluyordu.

Bjorn elini sallayarak, "Sanat yönetmeninin önerdiği gibi yap," dedi.

Sanatla hiç ilgisi yoktu, bu yüzden onun için gerçekten önemli değildi. Sanat Akademisi ülkedeki en iyi sanatçılardan bazılarına ev sahipliği yaptığından, sanat direktörü kimi önerirse önersin, şüphesiz bu görev için çok uygun olacaktı.

"Evet, Ekselansları, cevabı hemen göndereceğim. Sanırım Müdür sanatçının adının Bay Lore olduğunu söyledi."

"Lore mu?" Bjorn bir an için düşündü, "Pavel Lore?" "Ah, evet, Majesteleri, Pavel Lore."

Bayan Fitz ismi onaylayınca Erna bir iç çekti. Bjorn huzursuz karısına baktı.

"Bunu daha fazla tartışmak ister misiniz?" Bayan Fitz, Erna'nın tepkisini görünce sordu. Bjorn başını salladı ve Bayan Fitz gitti.

"Bjorn, keşke başka bir ressam bulabilseydik," dedi Erna, Bayan Fitz gittikten sonra içindekileri dökerek, "lütfen başka birini bul."

"Neden?"

"Pavel..." Erna o Sonbahar gecesini ve Pavel'le nasıl vedalaştığını hatırlayınca bocaladı.

Kraliyet ailesinin portrelerini yapmak her ressam için büyük bir onurdu ama Erna kendisine asla yazmamasını söylediği adamla yeniden bir araya gelmeyi göze alamazdı. Bu onur onun için ne kadar büyük olursa olsun, bunu yaşamak ve ona yaşatmak istemiyordu.

"Onu görmek istemiyorum," dedi Erna, sözlerine güç gelerek, "lütfen Bjorn, lütfen."

Erna yine yalvardı, bu tavır Bjorn'un sinirlerini bozuyordu, her ne kadar Erna sürekli gevezelik ettiği zamanlara kıyasla daha yumuşak konuşsa da.

Bjorn minderlere yaslandı ve pencereden dışarı baktı. Bahar günü çok güzeldi ve içeri süzülen güneş ışığı Erna'nın tenini parıltı, onu aynı derecede güzel gösteriyordu. Bu ressamla oylanmak için bir neden yoktu ama Erna onun etrafta olmasından rahatsız olacaksa belki de ona yeni bir ressam bulmalıydı.

O uğursuz gecede onu yağmurun altında terk edilmiş halde bulmasaydı ne olurdu? Birden aklına gelen anlamsız bir soruydu bu. Erna'ya baktığında aklına bir soru geldi. Cevaplaması zor bir soru değildi, o ressamla kaçmış olabilirdi.

Gecenin köründe, yağmur altında bu kadar uzun süre beklemeye razı olduğuna göre, onu gerçekten takip etmeye niyetli olmalıydı. Eğer arabayı geçip gitmeseydi İstasyonda olsaydı, Pavel Lore'la birlikte giderdi ve muhtemelen şimdiye kadar onun karısı olurdu.

Bu senaryoyu düşünürken Bjorn'un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Sonra Erna ona acıyarak bakarken küçük servis zilini çaldı ve Bayan Fitz geri döndü.

"Buyurun, Majesteleri?"

"İşleri olduğu gibi devam ettirelim, ne kadar çabuk biterse o kadar çabuk daha önemli şeylere geçebiliriz." Bjorn öyle dedi.

Erna için işler biraz garip olabilir diye ressamı değiştirmek için bir neden görmüyordu, resimleri ne kadar çabuk bitirirlerse, bu konuyu o kadar çabuk geride bırakabilirlerdi.

Bayan Fitz geri çekildiğinde salonda büyük bir sessizlik oldu. Erna şaşkınlıkla Bjorn'a baktı ama hiçbir şey söylemedi. Kucağındaki kurabiye kavanozunun üzerindeki kardan adam masumca gülümsemeye devam etti.

❖Duygusal Şiddet❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

Masanın en ucunda oturan Barones, "Bugün o kolyeyi takmamış olmanız çok yazık, ona bir göz atmak güzel olurdu, Majesteleri," dedi.

Soylu hanımlar bir ay içinde Lechen'de düzenlenecek olan fuardan bahsediyorlardı, ancak Barones aniden konuyu Büyük Düşes'in tüm Lechen'i bir süredir çalkalayan elmas kolyesine çevirdi.

"Çok güzel bir mücevher parçası olduğunu duydum. İkinizin iyi anlaştığını görmek çok güzel. Sizi gerçekten kısıkanıyorum."

Masadaki hanımlar Erna'yı övgü ve iltifat yağmuruna tutuyordu. Erna, kısmen sosyal dünyayı anlayamamasının da etkisiyle, bu sözlerin arasına serpiştirilmiş dikenleri fark etmekte zorlanıyordu.

Erna herhangi bir utanç belirtisi göstermemeye çalışarak, "Bunu giymedim çünkü bir öğle yemeği için biraz uygunsuz olduğunu düşündüm," dedi.

Kalbindeki çarpıntı ve midesindeki ağrı, bir dahaki sefere onlara göstereceğine söz verdiği için gülümsemesinin bozulmasına neden olmadı. Bu konuşmalar tekrar cesaretlendirme, övgü ve yeni evliler için kabul. Bahçedeki çiçeklerin tatlı kokusu gibi geldiler.

Erna ev sahibesi rolünü çok iyi oynamayı başardı. Konuşmanın doğal akışını hiç duraksamadan takip ediyor, uygun yanıtlar ekliyordu ihtiyaç duyulan yerlerde. Bahçede yürümüşler, çiçekleri seyretmişler ve yazlık evde çay içmişlerdi. Tüm bunlar Erna'yı yoruyordu ama gülümsemesi bir an bile eksilmedi.

Erna döndükten sonra dedikoduları duydu. Büyük Düşes Erna Dniester, Bjorn ve Gladys'in mutlu kavuşmasını engellemek için devreye girmişti. Tek derdi Bjorn'un parasıydı ve Felia'dan gelen haberler Erna'nın Bjorn'u en pahalı elmas kolyeyi almaya zorladığı yönündeydi. Tabii ki gerçekte ne olduğunu açıklayacak zaman yoktu.

İnsanlar Erna'yı gerçekten tanımadan onu yargılıyor, tanımlıyor ve hakkında kendi fikirlerini ortaya koyuyorlardı. Erna'nın yapabileceği tek şey dikkatli davranmak ve işlerin daha da kötüye gitmesine izin vermemekti.

Öğleden sonra tüm konuklar yavaş yavaş ayrıldı, ta ki sadece bir konuk kalana kadar, Prenses Louise.

"Louise, sana teşekkür etmeliyim. Sayende bugünkü öğle yemeğini güvenle düzenleyebildim."

Louise, Erna'ya geldiğinde onu karşıladığı gülümsemeyle baktı. Derin bir iç çekti ve yelpazesini katladı. Bütün gün takındığı gülümseme soldu. Bjorn'a o kadar çok benziyordu ki.

Teşekkür etti, geç bir akşam yemeğine davet etti, fiskiye ve çiçekler hakkında konuştu.

Planladığı ve provasını yaptığı sohbe devam edemeyen Erna birden sohbetin akışını kaybetti ve Louise'e boş boş baktı.

Schuber'in soylu hanımlarının çoğu bugün buraya Louise sayesinde gelmişti. Louise öne çıkmış ve davetlilerin dışında oturanları öğle yemeğine gitmeye ikna etmişti.

Erna, bunca zamandır kendisine soğuk davranan Prenses Louise'in sonunda açılmaya karar vermesinden memnundu. Erna bir yandan da Bu gün bir pusu bekliyordu ama aynı zamanda bunun için heyecanlıydı. "Louise,

eğer bir hata yaparsam..."

"Sizin tarafınızda durmamın nedeni kardeşimin ve kraliyet ailesinin itibarını korumak. Umarım bunun bir tür dostluk olduğunu düşünmüyorsunuzdur."

Erna Louise'in karşısına oturduğunda Prenses kendini masadan kaldırdı ve geri çekildi.

"Yine de çok yardımcı oldunuz, bu yüzden teşekkür ederim..." Erna dedi ki.

"Kardeşini ve Kraliyet Ailesi'ni biraz daha düşünemez misin? İnsanların gürültü kopardığı şey sadece kolye. Bu kadar pahalı ve gösterişli mücevherleri yurtdışından almak ve ortalığı karıştırmak zorunda mıydın?"

"O bir doğum günü hediyesiydi, ben istemedim."

"Eğer abartılı olmak istiyorsan, bunu Lechen'de yap. Buna karışmayacağım." Louise bu konuda daha fazla bir şey duymak istemediğini söylercesine kaşlarını çattı. "Ayrıca gereğinden fazla dostluk isteyen mektuplardan da hoşlanmam. hak ettim."

"Yanılıyorsunuz Prenses, ben bir şey istemedim. Sadece bir merhaba demek içindi. Herhangi bir insanın tanıdıklarına, arkadaşlarına veya ailesine göndereceği gibi.

Erna'nın dudakları titremeye başladı ama sesini düz ve sert tutmak için büyük bir mücadele verdi. Bayan Fitz ona Kraliyet Ailesi üyelerinin ara sıra birbirlerine mektup göndermelerinin adet olduğunu söylemişti. Bu özellikle Büyük Düşes için önemliydi ve Erna'nın ciddiye almaya kararlı olduğu bir sorumluluktan.

"Evet, ama Grandüşes, biz o ilişkilere hiç benzemiyoruz," Louise'in kaşlarındaki kırışıklıklar derinleşti, "bunun bana karşı duygusal bir şiddet olduğunu düşünmüyor musunuz? Prenses Gladys ile yakın arkadaş olan birinin, daha sonra Grandüşes ile bir ilişki kurmaya zorlanması Düşes?"

Erna uygun bir yanıt bulamadı. Louise'in söylediği her kelime sanki bir jilet gibi keskin ve Erna'nın zihnini derinlemesine kesmek için tasarlanmış gibiydi.

"Sadece Prenses Gladys ile hâlâ arkadaş olduğumu ve onunla olan arkadaşlığımın benim için önemli olduğunu söylemek istedim. Elbette Lechen Prensesi olarak kardeşlerimin hatırı için Büyük Düşes'in yanında olacağım ama lütfen gereğinden fazla tanıdık istemeyin. Ve lütfen Lechen Prensi için iyi bir eş olmaya çalışın."

Prenses söyleyeceklerini bitirdikten sonra yazlık evden ayrıldı. Erna bir süre dalgın kaldıktan sonra aceleyle Prenses'in peşinden gitti. Duygusal şiddet mi? Erna, Prenses'in kendisine soğuk bir şekilde sarf ettiği sözlerin ne anlama geldiğini anlamıştı ama bu sosyal konuşmayı düzgün bir şekilde bitirmek istiyordu.

Louise orada öylece durmuş, son konuğuyla vedalaşırken Erna'ya boş gözlerle bakıyordu. Louise başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Erna odasına döndü ve masanın önündeki sandalyeye çökerek uzun bir iç geçirdi. Louise'in onu Erna yemeğe davet etmeden önce reddetmiş olması büyük şanstı, yoksa çok utanç verici olabilirdi.

Bjorn haklıydı. Bunu kabul etmek istemiyordu ama gerçeği kabul etmek zorundaydı. Beklentisiz yaşamalı, Prenses Gladys'i hâlâ seven herkesin nefretini kanıksamalı mıydı?

Bu konu hakkında ne kadar düşünürse düşünsün, mantıklı bir cevap bulamıyordu. Duygusal şiddet. Erna kendisine yapıştırılan bu etiketten utanıyordu.

Erna sandalyeye oturdu ve duvarlar gün batımının renklerine boyanıncaya kadar soruyu tekrarlamaya devam etti. Birdenbire büyükannesini özlediğini fark etti.

.-:.-.✧.-:.-.

"Fena değil," dedi Bjorn, elinde tuttuğu rapora inanmakta güçlük çekiyordu.

Bjorn şömineye yaklaştı ve raporu tereddüt etmeden şöminenin içine fırlattı. Kont Hardy ve karısının yol açtığı vahşetin yeniden yayınlanması alevler içinde kaldı.

Bjorn raporu getiren uşağa, "Şu andan itibaren her iki haftada bir bana rapor vermeni istiyorum," dedi.

"Evet, Majesteleri," dedi uşak Greg kesin bir ifadeyle.

Raporlama süresinin bir aydan iki haftaya indirildiğini gören Greg, Prens'in en azından durumun takip edilmesi gerektiğinin farkında olduğu konusunda tatmin olmuştu. Zihni yeniden canlandı.

Bjorn, Walter Hardy'ye göz kulak olmaya düğün gecesi karar vermişti. Balayı sırasında bile raporlar ve telgraflar alıyordu. Bir süredir Walter Hardy kendi başının çaresine bakıyor, küçük lükslere ve yatırımlara dokunuyor gibi görünüyordu ve zaman geçtikçe çit biraz daha büyüdü.

Günün haberi, Walter Hardy'nin yatırım parası toplamak için damadının adını sattığıydı. Henüz ilk aşamalarda idi ama Prens Bjorn isminden etkilenen pek çok insan varmış gibi görünüyordu.

Bjorn haftalık programı onayladıktan sonra çalışma odasından ayrıldı. Merdivenleri tırmanıp uzun koridorda yürürken her zamanki bilinçli gülümsemesi soldu.

Hardy ailesinin gevşek davranışlarının geleceğini öngörmüştü ve buna hazırlıklıydı. Şaşıracak ya da kızacak bir şey yoktu ve Bjorn onlar çizgiyi aşmadıkça olaya karışmamaya kararlıydı. Gürültücü bir çocuğu yatıştırmak için ona şeker verin.

Bjorn doğruca Erna'nın odasına yöneldi.

Erna'nın hizmetçisi Lisa, "Majestelerinin işi henüz bitmedi, Majesteleri," dedi.

Salona girdiğinde hızla ona yaklaştı ve başını eğdi. Bjorn saati kontrol ettikten sonra mutlulukla başını salladı ve oturmak için Erna'nın masasına doğru yürüdü. Ressamın hazırlığını bitirmesine daha çok zaman vardı.

"Sorun değil, ben burada beklerim."

Bjorn, üzerine narin bir dantel örtülmüş olan sandalyeye bağdaş kurarak oturdu. Hizmetçi eğildi ve işine devam etti.

Pavel Lore.

Bjorn bu ismi düşündükçe garip bir ıssızlık hissi kapladı içini. Bundan endişe duyuyordu.

Bjorn odaya baktı ve bakışları tamamen alkolün etkisi altında olan Erna'ya verdiği altın boynuza takıldı. Tepesine küçük bir kurdele bağlamıştı. Sıkı dudakları hafifçe gevşedi.

Kurdeleli kupayı balayından sonraki hafta sonu görmüştü. Pencereden dışarı eğilmiş bir şeye bakıyordu, sonra gözlerini içeri çevirdiğinde sivri şekli gördü.

"Bu da ne böyle?" Şaşkınlıkla şöyle dedi.

Erna yazı masasından başını kaldırarak, "Bu evde o kadar çok kupa var ki, benimkini diğerlerinden ayırmak için üzerine bir kurdele bağladım," dedi.

Yazılarına geri dönerken, az önce alışılmışın dışında bir şey yaptığının farkında olmayan biri gibi sakin ve zarif bir duruşu vardı.

O gün, Bjorn yüksek sesle güldüğünde Erna ona şaşkın bir bakış atmıştı, kupanın etrafına bağlanan kurdele maviydi. Bugün ise kurdele pembeydi. Erna kurdeleyi mevsime ya da ruh haline göre değiştiriyor gibiydi.

Bjorn pembe kurdelenin uçlarını parmaklarken gülümsedi, tam o sırada kapı açıldı ve Erna içeri girdi. Altın, inci ve narin dantellerle süslü, sulu mavi bir elbise giymişti. Bjorn'un hayal edebileceğinden çok daha görkemli ve güzeldi.

Bjorn memnun bir gülümsemeyle onun önünde durdu. Yavaşça ışıltılı tacı, özenle örülmüş saçları, duvağı ve sarkan küpeleri inceleyen bakışları kadının ensesinde durdu.

"Sana verdiğim kolye nerede?" Bjorn, karısının boynundaki ışıltılı inci kolyeyi düşünürken gözleri kısıldı.

◆Hoşuma gitti.◆

.-:.-.◆.-:.-.

"Sadece, bu kolyenin bu elbiseyle daha iyi duracağını düşündüm."

"Öyle mi?" Bjorn fikirlerini almak istercesine Erna'nın arkasında toplanmış hizmetçilere baktı. Onlar da Prens'in sorgulayan bakışlarını fark etmemiş gibi odaya baktılar.

Kolyeyi beğenmişti, her halükarda karısı ne giyerse giysin güzeldi. Bjorn karısının kolyeyi takmamasının nedeninin sadece estetik olduğunu biliyordu.

Bjorn hizmetçiye, "Onu buraya getir," diye emretti, "acele et."

Şaşkın hizmetçi gitti ve Bjorn karısına döndü. Kolyeyi değiştirse de fark etmezdi, Erna hâlâ onundu ama karısında bir şeyler vardı. Sinirlerini tırmalayan o inci kolye. Erna hüzünlü gözlerini kaldırıp Bjorn'a baktı.

"Bjorn, ben..."

"Kolyeni beğendim Erna," Bjorn'un sesi yumuşaktı ama Erna bunu hissetmedi, "lütfen tak onu."

Bjorn'un onun için seçtiği ilk hediye idi ve portre için takmasını istiyordu. Bu Erna için en değerli mücevherdi, ne olursa olsun dedi ama o portre için bunu giymek istemedi. Bu ona savurganlığını gösteriyormuş, Lechen'in heyecanla iftira atan kadınlarına cephane sağlıyormuş gibi geliyordu.

Bjorn onu dinlemeye istekli görünmüyordu ve Erna da Aklından geçenleri söyleme cesareti. Bu arada hizmetçi sonunda geri döndü.

kolyenin bulunduğu mücevher kutusuyla birlikte.

Bjorn kolyeyi kutusundan çıkardı ve Erna'nın boynuna taktı. Soğuk metal tenine değdiğinde kapalı dudaklarının uçları hafifçe titredi.

Bjorn kolyeyi Erna'ya takarken gülümseyerek, "Çok güzel görünüyorsun, Erna," dedi.

Bjorn'un ona yaptığı iltifatlar her zaman kalbinin çarpmasına neden olurdu ama şimdi boynundaki kolye kadar soğuk ve ağır geliyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi gülerek.

Bjorn'u mutlu olmasını isteyecek kadar seviyordu, bu yüzden hissettiğı gerçek duyguların hiçbirini göstermedi. Ona bu şekilde yalan söylediğı için kendinden nefret ediyordu. Bu garip bir duyguydu.

.-:.-.✧.-:.-.

Pavel'in eli çizim yaparken kaskatı kesilmişti. Erna'yı daha önce birçok kez çizmişti ama kocası Lechen Prensi'nin hemen yanında durması işleri biraz garipleştiriyordu. Bir nefes alıp kendini toparladı ve sessiz havayı kâğıt üzerindeki karakalemin yumuşak hışırtısıyla doldurdu.

Portreyi, güneye bakan büyük pencerelerin bulunduğu misafir odasında yapmayı seçmişlerdi. Mekânda Lechen Kraliyet Ailesi'nin rengi olan canlı maviler vardı.

Pavel yıllar boyunca pek çok aristokrat ailenin resmini yapmıştı ama hiçbirinin bu büyüklükte bir malikanesi yoktu. Aslında oldukça göz korkutucuydu.

Erna'yı burada görmek garip hissettirdi. Onunla ilk kez karşılaşmış gibi hissediyordu. Çocukluğunu sokaklarda yürüyerek geçirdiğı kızıdan hiçbir iz yoktu.

ile alanlar. Karşısında zarif, soylu bir hanımefendi duruyordu.

Erna, Pavel'in onu, her zaman yaptığı gibi karşılayacağından korkmuştu. büyüyorlardı, ama böyle bir şey olmadı. Pavel, Düka çiftine merhaba derken saygılı davranmaya devam etti.

Pavel sanat yönetmeninin emrini reddetmeye çalışmıştı, bunu yapmayı herhangi bir sosyal durumda kendini utandırmaktan daha fazla istemiyordu, ama yönetmen ısrarlıydı ve Pavel'e bu görevin onu büyük statülere yükselteceğini söyledi.

Pavel bunun farkındaydı, ama söz konusu Erna olduğunda kararı kabullenmekte zorlandı. Onu çok özliyordu ve nasıl olduğunu görmek istiyordu ama eski yaraları da deşmek istemiyordu. Bu, kabullenmekte zorlandığı tuhaf bir duygu karışımıydı.

Sonunda Pavel bu görevi reddetmeye karar verdi ama artık çok geçti. Emir Prens Bjorn tarafından verilmişti ve Pavel Lore kraliyet portresinin ressamı olacaktı.

Emri ve atamayı onaylayan mektubun üzerindeki kurt mührü, Pavel'in aklına Dük çifti ile ilk karşılaştığında takılmıştı. Erna gergin olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi parmaklarıyla oynarken başını kaldırdı ve Prens Bjorn da sinsî bir gülümsemeyle ona baktı.

"Ern... şey... Ekselansları lütfen başını biraz kaldırabilir mi? Teşekkür ederim." Pavel, Erna'ya nasıl hitap edeceğini şaşırarak konuştu.

Pavel'in ricası üzerine Erna beceriksizce başını kaldırdı.

"Böyle iyi mi?"

"Biraz daha aşağı, üzgünüm."

"Böyle mi?" Erna istenileni yapmaya çalışıyordu, ama bu kez başını biraz fazla eğmişti.

Hâlâ aynı Erna, memnun etmeye aşırı hevesli.

Erna eskiden Pavel'e poz vermeyi çok severdi ama şövalenin önüne geçer geçmez bir tahta parçası gibi kaskatı kesilirdi. Pavel her zaman Erna'yı rahat olduğu bir şey yaparken çizmeyi tercih etmişti; bir tarlada koşarken, bir ağacın altında kitap okurken, elma toplarken, keçi güderken. Kroket becerisini mükemmelleştirmesinin ruhsal nedeni oydu.

Erna sanki aynı anıları hatırlıyormuş gibi utangaç ve beceriksizce gülümsedi. O berrak, nazik gözler ve tatlı gülümseme. Kesinlikle Pavel'in her zaman tanıdığı Erna'ydı.

Pavel bir an karaladı, sonra yavaşça Dük çiftine yaklaştı, bir şey yapmadan önce izin ister gibi Bjorn'a baktı. Bjorn başıyla onayladı.

"Bu yöne bakabilirsiniz, bu tarafa doğru gidin. Ellerinizi burada biraz daha doğal bırakabilirsiniz," diye işaret etti Pavel ve Erna'yı duruşunda tuttu.

Pavel Erna'ya dokunmadan onu doğru poza sokmak için uğraşırken Prens hareket etti. Erna, Pavel'in ne yapmaya çalıştığını bir türlü anlayamıyordu.

"İşte, biraz daha eğil," dedi Bjorn ve yavaşça çenesini oynattı, "eller böyle," ellerinin pozisyonunu ayarladı, böylece biraz oturdular daha doğaldı. Bu da Bjorn'un pek çok portreye baktığını gösteriyordu.

"İşte, sanırım artık işimiz bitti Bay Lore," dedi Bjorn, pozunu bir kez daha benimseyerek.

Pavel, Bjorn'un arkası dönük otururken biraz kibirli davrandığını hissetti ama şikâyet edemezdi, Erna sonunda tam istediği gibi gerçek bir model gibi oturmuştu.

Pavel şövalesine geri döndü ve tekrar çizmeye başladı. Prens'in pozu ve duruşu hakkında yorum yapmaya gerek yoktu, mükemmeldi.

Güneş ışığı birbirlerine bakan iki adamın arasında parlıyordu.

.-:~.◇.-:~.

"Biraz ara vermek ister misin?" Pavel şövaleden geri çekilirken sordu.

Bjorn dönüp baktığında Erna'nın her zamankinden çok daha solgun görüldüğünü gördü. Ressamın bunu kendisinden önce fark etmesinden biraz utanç duydu, ama bütün zaman boyunca onlara bakmıştı, Bjorn tamamen dalmıştı.

"Biraz başım dönüyor," dedi Erna, "ama biraz dinlenirsem devam edebilirim."

"Yorulduysan bugünlük durabiliriz," dedi Bjorn. "Hayır,

hayır, buna gerek yok."

"Erna."

"Ben iyiyim, gerçekten," diye gülümsedi Erna başını sallayarak.

Erna Bjorn'a iyi olacağına dair güvence verdikten sonra Lisa ile birlikte odadan çıktı ve Bjorn ile Pavel'i yalnız bıraktı. Bjorn kanepeye oturdu ve bir puro yaktı. Pavel'i yanına çağırdı, Pavel bir an tereddüt ettikten sonra isteksizce kanepeye doğru ilerledi.

Bjorn ona bir tane ikram ettiğinde Pavel, "Özür dilerim, puro içmiyorum, Majesteleri," dedi.

Bjorn bir bardak viski ve buz doldurup Pavel'e uzattı, ama Pavel yine saygıyla içkiyi reddetti.

"Sen de içmekten hoşlanmıyor musun?" Bjorn onun yerine bir yudum aldı.

"Evet, Ekselansları, özür dilerim."

"Sorun değil, çalışıyorsunuz, anlıyorum," dedi Bjorn ve servis zilini çalarak hizmetçiden Pavel için bir fincan çay getirmesini istedi. "Bay Lore, resim yapmak dışında nelerden hoşlanırsınız?"

Pavel dönüp Prens'e baktı: "Boş zamanım olduğunda kitap okumayı severim. Yürüyüşe çıkıp kitap okuyacağım."

Pavel toplayabildiği tüm nezaketle cevap verdi. Kibarca, köle gibi görünmeden davrandı. Bjorn uzun bir süre ona baktı. Leonid kadar sıkıcı olmayan örnek bir öğrenciydi.

Bjorn, Pavel'in oldukça asil bir duruşu olduğu sonucuna vardı. Erna onunla kaçmaya karar verseydi, şüphesiz hâlâ evcilik oynuyor olacaktı. Pavel'i neredeyse bir arkadaş, hatta bir kardeş olarak görebiliyordu.

Konuşmaları hizmetçinin çay getirmesiyle kesildi. Bjorn kanepede arkasına yaslanıp Pavel'i düşünürken, purosunun dumanı tembel tembel tavana doğru süzülüyordu.

"Sence portre ne zaman tamamlanır?"

Bjorn külleri fırçalarken konuşmasını değiştirdi.

❖İyi görünüyor❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

Pavel hızla kuruyan ağzını ıslatmak için çayından bir yudum aldı ve dikkatle gelecekteki iş planlarını anlattı. Bjorn dikkatle dinledi, ama öyle bile olsa, Pavel akşama kadar söylediklerinin yarısını hatırlamayacağından kuşkuluydu.

"Erna nerede?" Aralarındaki konuşma doğal bir sona ulaştığında Bjorn dalgın dalgın sordu. Bir hizmetçi çağırdı, o da bakmaya gitti.

"Ekselansları kendilerini çok daha iyi hissediyor ve kısa süre içinde yola çıkacak."

Bjorn başıyla onayladı ve yarım kalan purosunu kül tablasına attı. Pavel ayağa kalktı ve şöalesinin başına döndü. Boğulmaya muhtemelen Prens'in kafa karıştırıcı davranışları neden olmuş gibi görünüyordu. Tıpkı insanların ona söylediği gibiydi.

Hafif ve ağırbaşlıydı, sanki genişmiş gibi bir zarafeti vardı. Rahatladığı zamanlarda bile gardını düşürmüyor, her zaman varislerini öne sürüyordu. Pavel'in okuyamaması ya da basit bir şeyi anlayamaması bile Prens'in gülümsemesi onu utandırdı.

Pavel karakalemini bilemekle meşguldü, çizimine devam etmeye hazırdı. Prens, nehre bakan pencerenin önünde durmuş viskisini bitiriyordu. Sonra dönüp şöalenin arkasında durdu ve kalan buzla oynamaya başladı.

"Devam et," dedi Prens, Pavel'i palet bıçağını bırakmaktan vazgeçirerek.

Bjorn önce tuvale, sonra da sanat malzemelerine baktı. hevesli olmayan bir göz. Yavaş hareket eden, acele etmeyen, sanki rahat bir yürüyüşün tadını çıkaran bir adamdı. Pavel, ancak gözlerini ondan kaçırdığında, kömürünü kırdığını fark etti.

Erna bu adamla gerçekten mutlu mu?

Pavel bu soruyu aklından silmek istercesine az önce kırdığı kömürü bilemeye odaklandı. Pavel'in kömürü bileme sesi, sadece Bjorn'un ayak sesleri ve boş bir bardaktaki buzun ınlamasıyla dolu sessiz odadaki gerilimi bileme sesinden daha fazla geliyordu.

"İyi görünüyor," dedi Bjorn, başıyla tezgâhı işaret ederek.

Pavel farkında olmadan yumruklarını sıktı.

"Onlar benim için çok değerli bir insanın hediyesiydi."

"Oh, bir hediye mi?" Bjorn fıralara ve boyalara bir göz atıp Pavel'e döndü. Yüzündeki uyuşuk ifadede hiçbir duygu yoktu. Pavel kuru kuru yutkundu.

Lisa kapıları açarken, "Ekselansları döndü," dedi.

Bjorn ve Pavel tam zamanında bakıp Erna'nın garip bir gülümsemeyle kapıda durduğunu gördüler.

.-:.-.  .-:.-.

"Aman Tanrım, Ekselansları."

Hizmetçinin irkilerek attığı çığlık sarayın batı ucundaki kulenin tepesinde yankılandı. Erna şok içinde arkasına baktı, eli bir kutu çikolatadan çekilirken donup kalmıştı.

"Karen, sensin."

"Majesteleri, burada ne işiniz var?"

"Sadece biraz temiz hava almak istedim," diye utangaa gülümsedi Erna.

Batan güneş kulelerin penceresinden içeri süzülüyordu. Odanın her tarafına kıvıllık bir ışık yayıyordu.

"Sorun yarattıysam özür dilerim, buraya kimsenin geleceğini düşünmemiştim. Sorun çıkarmak istememişim."

"Hayır, Majesteleri, istediğiniz yere gidebilirsiniz ama öyle demek istemedim," diye iç geçirdi Karen.

Kulenin kapılarının açık bırakıldığını gördüğünde, gizlice çıkan hizmetkârlardan bazılarının buraya geldiğini düşünmüştü. Büyük Düşes'i görmeyi hiç beklemiyordu.

Erna sık sık Karen'in onu görmeyi aklından bile geçirmeyeceği yerlerde ortaya çıkıyordu. Çömlek odası, kömürlüğe giden merdiven, terk edilmiş bir kuyu. Bu yerlerin çoğu, insanların gerekmedikçe uğramadıkları kadar uzak yerlerdi.

Her şey geçen ayın ortalarında başlamıştı. Malikânenin kat planlarını görmek istemiş, Karen planları ona getirmiş ve Erna günlerce planları incelemişti.

Bizi duydu mu?

Erna birkaç kez malikanede kaybolmuş ve salonda otururlarken köle gibi çalışan personel onunla bu konuda dalga geçmişti. Alayları ve kahkahaları pek de sessiz değildi.

Ya bizi duyarsa ve Prens'e söylerse?

Genç hizmetçiler gözlerinde yaşlarla Karen'a bakmışlardı.

Böyle anlamsız şeyler için endişelenmeyin. Karen onlara söylemişti.

O andan itibaren Büyük Düşes bir daha malikânede kaybolmuş olarak bulunmadı. Bunun yerine, beklenmedik bir anda ortaya çıkan bir hayalet gibi olmuştu.

"O çikolataları yemeye devam ederseniz... Sağlığınız için kötü olacak, Majesteleri," dedi Karen Erna'ya.

"O kadar çok yemedim."

"Böyle bir günde onları yememelisiniz, daha önce rahatsızlanmadınız mı?"

Büyük Düşes ressamın yanında uzun süre durduktan sonra kusmuştu. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi bir kutu renkli çikolatanın üzerinde duruyordu. Boyacının başka bir zaman gelmesi önerildiğinde bile, Erna işin yapılması konusunda ısrar etti. Yüzünde bir gülümseme vardı, Sanki az önce midesindekileri boşaltmamıştı.

"Majesteleri, kolye," Erna çikolata kutusuyla oynamayı bıraktı ve Karen'a şaşkın bir bakış attı. "Kolye için endişelenmeyin. saçma sapan insanlar söylüyor. Personel oradaydı, kolyenin Prens'ten bir hediye olduğunu biliyorlardı." Karen boğazının aniden kuruduğunu söyledi.

Balayına katılan tüm hizmetkârlar elmas kolyenin Prens'in hediyesi olduğunu ve Büyük Düşes'in kaprisleriyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Büyük Düşes soylu bir hanımefendiydi, her ne kadar eğitim konusunda biraz eksik olsa da, ama kesinlikle anlamsız bir lüksten hoşlanan biri değildi.

Erna Prens'e kolyeyi alması için yalvarmış olsa bile, bunu yapan Erna'dan başkası olsaydı eleştirmek için bir neden olmazdı ve muhtemelen eleştirmezdi de. Ne de olsa onun karısı. Kimse bunu sorun etmezdi.

Kolye olmasaydı, insanlar Büyük Düşes'i eleştirmek için başka bir şey arayacaklardı. Makamı daha çok hak eden Prenses Gladys'in elinden alan utanmaz kadın.

Karen bu konuda nadiren kendini rahat hissediyordu. Gladys'in ikisinden daha çok hak ettiğini düşünüyordu ama nasıl olduğunu anlayabiliyordu. Büyük Düşes rahatsızdı, Prens onu çağırdığında kolyeyi Erna'nın boynuna taktı. Karen o anda Büyük Düşes'in kalbinden geçenleri az çok tahmin edebiliyordu.

"Benim için endişeleniyor musun?" Erna nazik bir gülümsemeye sordu. "Bu..."

"Teşekkür ederim, Karen. Saygılarımla."

Erna Karen'in tavsiyesine uydu ve ellerini bir mendille silmeye başladı. Kalan çikolataları yemeye karar verse bile, kendini daha da hasta hissedecek ve akşam yemeğine yetişemeyecekti.

Erna yarısı yenmiş çikolata kutusunu tutarak kuleden aşağı indi. Serin esinti ve tatlılarla dolu bir mideyle kendini çok daha iyi hissetmişti. Merdivenleri çıkarken çok üzgün ve depresifti.

Pavel'i gördüğünde etrafında o kadar çok duygu dönüyordu ki, ama hiçbirini ifade edemiyordu. Resmi selamlaşmalara ve konuşmalara bağlı kalmak zorundaydı, bu Pavel'e haksızlık gibi geliyordu. Pavel öğleden sonra gittiğinde bu duygularında daha da kararlı hale geldi. Pavel'le gitmeye karar verdiği için Bjorn'a kızgındı.

Bu konuda ne hissettiğini bile açıklayamıyordu, çünkü herhangi bir yanlış anlamaya neden olmak istemiyordu. Zarar görecektir olan sadece kendisinin ve Pavel'in değil, Bjorn'un da itibarıydı ve Erna böyle bir eş olmak istemiyordu.

Herkes tarafından alaya alınması ve görmezden gelinmesi onun için sorun değildi, Bjorn'la birlikte olduğu sürece buna katlanabilirdi. Eğer Bjorn onun gerçek duygularını anlayabilir, onu iyi bir eş olarak görebilir ve uzun süre mutlu yaşayabilirse, o zaman mutlu olacaktı.

Yatak odasına giden koridora girdiğinde, Erna diğer tarafta Bayan Fitz'in yürüdüğünü gördü.

"Ah, işte buradasınız, Majesteleri." Bayan Fitz birkaç adım ötede durdu ve Erna'yı selamladı. Erna da aynı şekilde başını eğerek selam verdi.

"Yerimi terk ettiğim için özür dilerim."

"Hayır, sorun değil Majesteleri, hizmetçilere yemeğinizi hazırlamalarını söyleyeceğim."

"Bunu Bjorn ile konuşup karar vereceğim."

Bayan Fitz'in yüzünde bir utanç ifadesi belirdi.

"Ekselansları," Bayan Fitz'in kaşlarının arasından kırıksıklıklar yayıldı,
"Ekselansları dışarı çıktı. Muhtemelen geç saatlere kadar dönmez."

Koridoru altın renginde bir ışıkla dolduran gün batımı kadar gerçek dışıydı.

❖Çarşamba'nın Davetsiz Misafiri❖

.-:.-.❖.-:.-.

Yatak odası, karartma perdeleri sayesinde gün ortasında bile zifiri karanlıkta kilitliydi.

Bjorn yatağına uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Saatine bakmadı, öğle vakti olduğunu hissediyordu. Acelesi yoktu, bugün önemli bir şey olmayacaktı. Tabii Erna onu bir şeyle rahatsız etmek niyetinde değilse.

Eğer şimdi kalkacak olsaydı, bu kadının onlar için ne tür sıradan maceralar planlamış olabileceğini merak etti. İçini çekti ve gözlerini kapattı.

Dün gece geç saatte döndüğünde karısının odasına gitmemeye karar vermişti, bunun ikisi için daha rahat olacağını düşünmüştü. Erna sabahın köründe peşine düşecek, sonra da ağlayacakmış gibi bakarak onu malikânenin içinde kovalayacaktı.

Erna'nın kendisine sürekli yapıştığını düşünmek bile canını sıkmaya yetiyordu, bu yüzden servis zilini çaldı ve yatağından kalkmaya başladı. Hizmetçiler koşarak içeri girip perdeleri kenara çekerek yatak odasını parlak güneş ışığıyla aydınlattıklarında ayakları yere daha yeni değmişti.

Bjorn pencerenin önünde durmak için hareket etti. Güneş tenini sıcaklığıyla gıcıklıyor ve ona Erna'nın dokunuşunu hatırlatıyordu. Kadın tekrar aklına gelir gelmez, malikânenin alışılmadık derecede sessiz olduğunu fark etti.

"Karım dışarı mı çıktı?"

"Evet, Majesteleri," dedi hizmetçi sabahın geç saatlerinde, öğle çayını servis ederken.

"Ne için?"

"Bilmiyorum Majesteleri, gidip Bayan Fitz'e sorayım." "Hayır," dedi

Bjorn, bir çay fincanı alarak, "bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Bir yudum aldığında çayın zengin aroması burnunu gıdıkladı. Güneş ılıkı, esintide hoş bir iek kokusu vardı ve gün sessizdi, gün bu kadar iyi başlamışken dışarı çıkıp kaos kovalamaya gerek yoktu.

Sabah, Bjorn'un bir eş almaya karar vermesinden önceki zaman gibi hissediyordu.

Sessiz, rahat ve her şey yolunda gidiyordu. Çayını içti, gazetesini okudu, sonra duş aldı ve balkondaki kahvaltı masasına oturup purosunu tüttürdü. Erna'yı tamamen unutmuştu.

Erna'nın, yumurtadan yeni çıkılmış bir ördek yavrusu gibi onu takip eden masum bir kadın olduğunun farkındaydı. Ona her zaman dünyanın merkeziymiş gibi bakıyordu. Onu olduğu gibi kabul ediyor ve anlıyordu. Erna'nın kalbinde sevgiden başka bir şey olduğuna inanmıyordu.

Sonra kendini ressam hakkında düşünürken buldu. Gerçek niyetini bilmiyordu ama en azından Erna onun sadece bir arkadaş olduğu konusunda kararlıydı. Bunu çok iyi bildiği gerçeği kendini kötü hissetmesine neden oldu ve bu duygudan hiç hoşlanmadı.

Bu kıskançlık mı? Bjorn zaman zaman kendi kendine bunu soruyor ve her seferinde kendi kendine gülüyordu. Kıskanacak neyi vardı ki? Erna ile arkadaştı, hepsi bu, Erna bu konuda oldukça ısrarlıydı. Kıskanmasına hiç gerek yoktu.

Bu düşünceden yorulan Bjorn kafasını toplamak için bahçede yürümeye karar verdi. Bu konuyu kafasına takmanın bir faydası yoktu, bu konuda yapılabilecek pek bir şey yoktu.

Bu öyle bir ilişkiydi ki, sadece devam etmeniz, karınızın tadını çıkarmanız ve onu elinizden geldiğince sevmeniz gerekiyordu. Gereksiz anlamlar yüklemeyin.

yatak duyguları. Hafif ve taze kalsın, hayatındaki bir başka eğlence aracı gibi.

Bjorn ağaçtan olgunlaşmış yeşil ve kırmızı bir elma kopardı ve çeşmeye inen küçük dereyi çevreleyen korkuluklara yaslandı. Su fışkıyeleri öğle güneşinde parılıyordu. Elmadan bir ısırık alan Bjorn, asitli suların ağzında şişmesine izin verdi ve elmanın tatlılığının tadını çıkardı.

Erna ve Pavel'i düşündüğünden beri onu rahatsız eden kötü his bir rüya gibi kayboldu ve muhteşem öğleden sonranın tadını çıkarabildi.

Ya da öyle görünüyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Şimdiden o kadar geç mi oldu?" Erna saatin kaç olduğunu fark ettiğinde şöyle dedi.

İki saattir hiç durmadan konuşuyordu.

"Özür dilerim, çok fazla vaktinizi almak istemedim, gitmem gerekiyor." Genç Büyük Düşes gözlerini kocaman açarak konuştu.

"Bunu yapmaya daha ne kadar devam edeceksin?" Düşes Arsene Erna'ya ters ters bakarak, "Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?" dedi. Erna konuştuğu süre boyunca sessiz kalmıştı. Davetsiz misafirin kucağına kıvrılmış olan beyaz kedisi buna aldırıyor gibiydi.

Erna Arsene Dükaliği'nı ilk kez geçen kışın sonlarına doğru istila etmeye başlamıştı. Sadece merhaba demek ve belki de balayının ne kadar harika geçtiğini anlatmak için gelmişti.

Düşes Arsene en büyük torunundan hoşlanmıyordu, çünkü o bir ömür boyu süren gururunu bir ömür boyu sürecek bir utanca dönüştürmüştü. Torununun gelininden daha da çok nefret ediyordu, çünkü Büyük Düşes'in sadece mevkiini göstermeye çalıştığını düşünüyordu.

Büyük Düşes misafir odasında iki saatten fazla kalmıştı. Ayrılmadan önce küçük bir hediye ve gelecek hafta tekrar geleceğini belirten bir not bıraktı.

Düşes Arsene, Büyük Düşes'in pahalı hediyelerle gözüne girmeye çalıştığından şüphelendiği için kutunun atılmasını emretmişti ama bir hizmetçi kutuyu boşalttığında terlik, bir şal ve bir korsaj broşu görünce şaşırdı. Nispeten sıradan görünen ve çok az değeri olan hediyeler.

Daha da absürd olanı, hemen yanındaki kutuda, beyaz kedi Charlotte'a hediye olarak küçük bir yastık ve tüylü bir olta bulunmasıydı.

Başlangıçta Erna'nın kendisine küçük bir şaka yapmaya çalıştığını düşünmüştü. Ta ki Erna'nın Philip'e bir okuma standı verdiğini duyana kadar. Isabelle bir çift budama makası. Erna onların kral ve kraliçe olduğu gerçeğini tamamen göz ardı etmiş gibi görünüyordu ama okuma ve çiçek düzenleme hobileri düşünüldüğünde, bunlar tamamen uygun hediyelerdi.

Erna'nın Leonid'e bir çift gözlük hediye ettiğini duyduğunda gülmüştü. Kadın insanların işine yarayacak hediyeler bulmak için elinden geleni yapıyor gibiydi. Yine güldü ve kendininkini çöpe attı.

Erna'nın züppenin teki olduğunu, Büyük Düşeslik makamını dış görünüşüyle elde ettiğini düşünüyordu. Şimdi kızı tanımaya başladığına göre, o sadece ilginç bir yanı olmayan küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

Sırf bu yüzden yeni Grandüşes'le tanışmak istemişti. En başta Düşes'ti ama şimdi kızla her Çarşamba buluşmak zorundaydı ya da öyle görünüyordu.

"Size doğrudan soracağım, niyetiniz nedir?" Ayrılmadan önce Erna'ya şöyle dedi.

Düşes, kıza böyle ciddi bir soru sormaya korktuğu için kendini aptal gibi hissetti. Ya inanılmaz derecede zeki ya da plansız bir aptaldı,

öğrenecekti. Büyük Düşes'in yüzündeki gülümsemeyi görmek Arsene'in kendini aptal gibi hissetmesine neden oldu.

"Birkaç ay sonra Bjorn'un doğum günü, seni gerçekten yemeğe davet etmek istiyorum."

Bunun çok kaba bir istek olduğunu nasıl bilmez? Bu kız bir canavar falan mı?

"Emin misiniz? Kocanızın doğum gününü kutlamayalı yıllar oldu."

"Biliyorum, ama yine de büyükannesini davet etmek

istiyorum." "Neden?"

"Kocama vermek istediğim ilk doğum günü hediyesi."

Hem aptal hem de canavar olan bu masum görünümlü kız, melek gibi bir gülümsemeyle savaş ilan ediyordu.

"Bunu sana kocan mı yaptırdı?"

Bu çocuk böyle bir komployu kendi başına düşünmüş olamaz. Yoksa niyeti Arsene Düşesi'yle dalga geçmek miydi?

"Hayır, lütfen, bunu Bjorn'dan saklamalısınız, bu bir sürpriz olacak."

Büyük Düşes öyle heyecan verici bir yanıt verdi ki, Arsene Düşesi'nin mücadele azmi kırıldı. Sonra, son iki aydır, saat gibi, her çarşamba gelip onun huzurlu yaşamını bozuyordu.

Eğer kendini eve kapatıp Büyük Düşes'i görmeseydi, muhtemelen kediyle oturup çay içecekti. Onunla yüz yüze oturduğunda, sert bir küçümsemeden başka bir şey göstermeyen kız, çoğunlukla kocası hakkında durmadan gevezelik ederdi.

"Bu doğum günü geçene kadar nefes alamayacağım," dedi Düşes.

Charlotte, Erna'nın kucağında gerindi, sonra da huysuzca kanepenin diğer tarafındaki minderine doğru yürüdü.

"Onun doğum günü sadece bu yıl değil, büyükanne."

Kız böyle kin dolu sözler sarf etti ama yüzü sakin ve kaygısız kaldı. Bjorn bu yüzden mi bu eşi seçmişti? Böylesine baş belası bir genç kız.

Erna giderken Düşes Arsene, "Bir daha asla gelme," derdi. Büyük

Düşes her zaman, "Haftaya görüşürüz," diye cevap verirdi.

Ve böylece Çarşamba gününün davetsiz misafiri, zavallı yaşlı kadını rahatsız etmek için her hafta geri gelirdi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna, arabasıyla Büyük Dük'ün köprüsünden geçerken Abit Nehri'nin tüm havzasının kırmızıya boyandığını gördü.

Boğaz ağrısını yatıştırmak için bir tutam meyan kökü çiğneyen Erna manzarayı seyretti. Gökyüzü batmakta olan güneş tarafından kıızıla boyanmıştı ve su gül rengindeydi, buna doyamıyordu. Her zaman böyleydi, her gün gördüğünü düşünse bile, tıpkı kocası gibi.

Yakında Schuber Sarayı'na geri dönecek, kocası çoktan dışarı çıkmadıysa onu bekliyor olacaktı. Erna buna katlandı.

Erna buna katlandı. Geç kalkıyor, verdiği sözleri tutmuyor ve sosyal kulübe gidiyordu. Sabahın en erken saatlerine kadar içki ve kumar oynardı, sarhoş bir şekilde tökezleyip öğleden sonraya kadar uyuyordu. Erna buna defalarca katlandı ama kocası ona en çok ihtiyaç duyduğu anda şefkatini gösterme konusunda yetenekliydi ve bu nedenle biraz daha katlandı.

Erna defalarca uyuyup uyanıyor ve Bjorn'un eve gelmesini bekliyordu. Bjorn'un eve gelip gelmemesini umursamamaya çalışır ve iyi bir uyku çekmeye çalışırdı.

gece uykusu, ama yatağında yalnız uyurken rahatlayamadı.

'Bjorn, neden daha yiğit bir koca olamıyorsun? Bundan hoşlanmıyorum.' demişti, sonunda eve geldiğinde, alkol kokuyordu.

"Kiminle evlendiğini sanıyorsun?" Bjorn dağınık saçlarını geriye atmış ve bir sarhoşa hiç de yakışmayan soğukkanlı gözlerle ona bakmıştı. Savurgan bir evlatla evlenip ondan bir aziz beklemek komik değil mi?

"Kastettiğim bu değildi..."

"Eğer böyle bir adamla evleniyorsan, onu her halükarda sevmelisin, bu bir eşin görevi değil mi?" Bjorn başını eğerek Erna'ya yaklaştı ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

Erna'ya keskin, alaycı bir bakış fırlattı, sanki sevgi fısıldıyormuş gibi dostça bir tonla. Hiçbir şey olmamış gibi yanından geçip gitti.

Erna sabırlı olmaya çalıştı. Bir şekilde bu işin sonunu getirecekti ama Bjorn onun son sinirini de koparmış, sabrını kırmıştı.

"Bu gece benimle yatacaktın."

Yatak odasına doğru giderken arkasından bakan Erna, onunla yüzleşmek için cesaretini topladı. Bu noktada ondan çok nefret ediyordu ama onun tarafından dışlanmak da istemiyordu.

"Bjorn, aynı yatağı paylaşmamız gerekiyordu."

Bjorn iç çekerek yatak odasının kapısını açtı, içeri girdi ve kapıyı arkasından tekrar kapattı. Erna sessiz koridorda uzun süre tek başına durdu.

Araba durduğunda Erna gözlerini açtı, zihninde durmadan dolaşan düşünceleri silmeye çalıştı. Bugün Bjorn bütün geceyi içerek ve poker oynayarak geçirmek isterse bunu anlayışla karşılayabilirdi, gerçekten de bunu umuyordu.

"Hoş geldiniz Majesteleri, Prens sizi bekliyor," dedi Bayan Fitz.

Elbette bugün, adamın en çok sevdiği şeyi yapmak istemediği gün olacaktı.

❖Yatağım Pahalı❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Neden bu kadar sessizsin?" Bjorn yemek masasındaki ağır sessizliği bozdu.

"Bugün biraz yorgunum," diye sertçe cevap verdi Erna.

Gözlerini önündeki tabaktan ayırmıyordu, meydan okuyan bir çocuk gibi çok öfkeliydi. Bjorn her zamanki gibi gülüp geçti.

"Neden, bugün ne yaptın?" Erna'nın somurtkan bir çocuk gibi davranmasından nefret ederdi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, benim de özel bir hayatım var," diyerek gözlerini yemek masasından kaçırdı.

Bjorn yemeğini bitirdi ve hizmetçiler boş tabakları götürdü. Sandalyenin arkasına yaslandı ve Erna'yı izledi. Normalde günüyle ilgili yaygara koparmayı severdi ama yemek yerken sadece tabağına bakıyor, Bjorn'un ona baktığını hissetmiyormuş gibi davranıyordu.

"Erna, enerjini böyle anlamsız şeylere harcamamalısın, seni mutlu eden şeylere odaklanmalısın." Yumuşak tonu ve davetkâr gülümsemesiyle dostça hissettiren sert bir ifadeydi bu.

"Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun? İstediğin zaman, istediğin şekilde poz verebileceğin bir oyuncak bebek miyim ben?" Sözcükler çaba sarf ederek geldi ama Erna dışarı çıkmalarına izin verdi.

Gün geçtikçe Bjorn'u tanıımıyormuş gibi geliyordu. Zaman zaman nazik ve düşünceli bir adamdı, ama şimdi muhtemelen bunu kastetmediğini ya da bunları kazara yaptığını görebiliyordu. Ona ne kadar yaklaşırsa, o kadar

zor biriydi. Bjorn'la arasına mesafe koyması ve kayıtsız kalması daha iyi olacaktı gibi hissediyordu.

"Bu kötü bir fikir değil, neden böyle bir eş olmayı denemiyorsun?" Başını hafifçe eğdi ve yüzünde hınzır bir sırıtış belirdi.

"Hayır," dedi Erna, bir hamlede ayağa kalkıp peçetesini masaya fırlatarak.

İlişkideki garipliği çözmek istemişti ama tamamen soğukkanlı bir adamla karşı karşıya olduğunu unutmuştu. Zehirli bir mantar.

"Çoğu alanda eksik olduğumu biliyorum ama yine de çaba göstermeye çalışıyorum ve göstermeye devam edeceğim."

Evlenmelerinin üzerinden neredeyse altı ay geçmişti ama hâlâ kendini yabancı bir dünyadaki o kayıp kız olarak görüyordu. İyiye gittiğine inanıyordu ama onun gözünde hâlâ çok mu eksikti? Ya da belki de en başta ondan hiçbir beklentisi olmadığı içindi.

Kocasını memnun etme çabalarından tamamen hayal kırıklığına uğramış olsa da, yine de onun istediği her şeyi yapabileceği duygusuz bir oyuncak bebek olmak istemiyordu.

"Otur, Erna," dedi Bjorn iç çekerek.

Tıpkı dün geceki gibiydi, kırıcı sözler sarf etti ve yüzünde garip bir sevinç belirdi, sanki bu kadının kalbine sahip olduğunu onaylıyordu. Kadının utandığını görmekten duyduğu o gizli sevinç, kendi kışına bakmak gibiydi.

"İstemiyorum," dedi Erna, kızarmış gözlerini ovuşturarak, "Üzgünüm ama gereksiz şeylerle meşgulüm." Erna başını eğdi ve ayaklarını yere vurarak oradan ayrıldı.

Gözden kaybolduğunda Bjorn kuru bir kahkaha attı. Hizmetçi tereddütle yaklaştı ve Bjorn'un önüne bir tabak puding koydu.

Bjorn elini sallayarak, "Hayır, götür onu," dedi.

.-:~.~ .-:~.~*

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

Bjorn masasında oturmuş burnunu önemli bir dosyaya gömerken sordu.

"Hayır, Ekselansları..." Bayan Fitz raporu tamamladıktan sonra masanın önünde durdu. Ona her zamankinden daha yumuşak bir bakış attı. "Büyük Düşes'le kavga ettiğinizi duyduğuma şaşırdım."

"Kim kavga ediyor?" Bjorn yumuşak bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

Bu eşi benzeri görülmemiş derecede şiddetli ve sert isyana kavga demek komikti. Erna sadece Erna'ydı, birkaç şaka, bir gülümseme ve dostça bir öpücükten sonra yeniden güneş gibi gülümseyecek bir kadın.

Bayan Fitz alçak bir sesle, "Siz iyi bir insansınız Ekselansları, yanınızda o varken daha iyi bir insansınız," dedi.

"Katı Bayan Fitz'den ne kadar cömert bir değerlendirme."

"Ben sadece doğruyu söylüyorum."

"Biliyorum," diye başını salladı Bjorn. Bayan Fitz endişeyle ona baktı.

Eski veliaht Prens ve Lars Prensesi mükemmel bir balayı geçirmişti. Sessiz, zarif, huzurlu bir zamandı. O yaştaki genç bir çift için uygun değildi ama onlar Lechen ve Lars'ın gururuydu.

Ama evlilikleri mükemmel miydi?

Bayan Fitz son zamanlarda kendine sık sık bu soruyu soruyordu. Küçükluğünden beri tanıdığı Prens, bugünlerde ona yabancı geliyordu. Prens'in karısı için bu kadar çok zaman harcıyıp, sonra da onunla tartışarak tüm zamanını boşa harcadığını hayal bile edemiyordu.

Bayan Fitz önce Prens'e, sonra da Erna'nın yatak odasına baktı. Bjorn ve Gladys'in yaşlı bir çift gibi, sanki onlarca yıldır birliktelermiş gibi göründüklerinden övgüyle söz edilirdi.

"Majesteleri," dedi Bayan Fitz düşüncesizce, gerçekten bir ilişkisi olabilir miydi? "Hayır, boş verin."

Bayan Fitz her zamanki gibi soruyu geçiştirdi. Bu, gerçek olsa ya da başka gerçekler olsa bile, öylesine ortaya atabileceği türden bir şey değildi. Öğrenmenin bir yolu yoktu, eğer saklamaya karar verirse, bunu ondan koparmanın bir yolu olmayacaktı.

Bjorn masadan kalktı ve Erna'nın yatak odasının kapısına gitti. Bayan Fitz'in yetiştirdiği Prens tam bir beyefendiydi ve onu bu yüzden seviyordu. Kendinden emin bir şekilde kapıyı çaldı.

"Git buradan," diye bağırdı Erna.

Bjorn kaşlarını çattı ve kapıyı daha güçlü bir şekilde tekrar çaldı.

"Kapıyı aç, Erna."

"Hayır, istemiyorum. Yatağım pahalı." "Ne?"

"Bu, istediğin gibi gelip gidemeyeceğin anlamına geliyor," diye haykırdı, bir canavar gibi vahşiydi.

"Erna, şu kapıyı açsan iyi olur."

Bjorn daha çok şaşkınlıktan gülüyordu ve kapıyı tekrar çaldı. O vurdukça Erna daha yüksek sesle bağırdı ve Büyük Saray'ın karanlık, sessiz koridorları yeni evlilerin kavgasıyla doldu. Bu kargaşaya şaşırان hizmetçiler ve uşaklar dışarı süzöldü ve dinlemek için etrafta toplandı.

"Kapıyı açmazsan gerçekten açamayacağımı mı sanıyorsun?"

Bjorn artık rahat değildi ya da sanki bu büyük bir şakaymış gibi gülümsüyordu. Hizmetkârlar birbirlerine baktı, Prens kapının anahtarını isterse ne yapacaklardı?

Prens bir nefes aldı ve kendini sakinleştirdi. Kapıdan uzaklaştı ama soğuk gözlerini kilitten ayırmadı. Saldırmak üzere olan bir yırtıcı gibi görünüyordu ve hizmetkârlar hemen müdahale etmezse, kapıyı gerçekten bir tekmeyle açacaktı.

"Sence sonunda kim kaybedecek, Erna?" Bjorn kendisini tutan hizmetçiyi silkeledi.

"Bu kesinlikle benim kaybım olmayacak!"

Bjorn derin bir nefes aldı ve kuru bir şekilde yutkundu. Öfkesini kontrol ediyor gibi görünüyordu ama yakından bakan biri kafasındaki damarların patladığını görebilirdi.

"Seni görmek istemiyorum, bu yüzden git ve sen daha düşünmeden çiftin geçidi de kilitle." "

Bu kadın... aklını kaçırmış. Bjorn düşündü. Bu

geyik kesinlikle bir deliydi.

"Eğer bu kapıyı açıp hemen dışarı çıkmazsan, yüzümü bir daha asla göremezsin," Bjorn'un tehdidi oldukça ciddiye.

"Vay canına, düşünceniz için çok teşekkür ederim!"

Kavgaya şahit olan seyirciler utandılar ve çifte yer vermeleri gerekip gerekmediğini düşündüler.

"Eğer bir bebeğe ihtiyacınız varsa, gidin dadınıza sorun. Güzel bir bebek, bütün prenslerin sevdiği bebeklerden!"

"Peki, bakalım sonunda kim kaybedecek?" Bjorn gülerek kapıdan uzaklaştı.

Şaşkınlık içindeki seyirciler gözlerini indirerek geri döndüler. Sadece bir kişi, Bayan Fitz, kıpırdamaya cesaret edemeyip prene baktı.

"İlk dövüşün için tebrikler," dedi. İlk ağlamasından, ilk mırıldanmasından ya da ilk adımından itibaren Prens'in her 'ilk'inde onu tebrik ederdi. "Sana bir bebek getirmemi ister misin?"

Bu soru karşısında Bjorn'un kaşları çatıldı, az önce kavga sırasında takındığı ifadeden farklı bir ifadeydi bu, sanki ciddi ciddi düşünüyor gibiydi.

Bjorn bir süre boşluğa baktıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi arkasını döndü. Yavaş adımlarla odasına doğru yürüdü. Yatak odasının kapısını çarparken öfkesi hâlâ yüzeye çıkmıştı.

"Evet, o bizim prensimiz," diye mırıldandı biri.

"Neden, başka bir Leonid mi bekliyordunuz?" Bayan Fitz öyle dedi.

Diğer hizmetkârlardan bazıları kendi aralarında mırıldandılar ya da birbirlerine fısıldadılar: "Aman Tanrım, bu bizim prensimiz."

❖Majestelerinin Sözleri❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

"Prens."

"Ben de bir prensim."

"Ben de."

Geniş masanın etrafında oturanlar birbirlerine bağıırıyordu, Lisa odaya girdiğinde kargaşayı duydu ve dilini şaklattı.

Herkes kumar oynamayı severdi, öyle ki hizmetkâr olmasalar hepsi şehirde kâğıt oynardı ama ellerindekiyle yetinmek zorunda kalmışlardı. Evli çift kavgasının kazananlarını ve kaybedenlerini açıklamak zorunda kaldıklarında gerçekten dünyanın sonu gelmişti.

"Hey, Lisa, senden ne haber?" Hizmetçilerden biri parlak bir yüz ifadesiyle Lisa'ya sordu.

Büyük Dük ve Düşes arasındaki ilk korkunç kavganın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve bu bir hafta içinde birbirleriyle bir kez bile konuşmamışlardı.

Lisa masaya yaklaşırken kaşlarını çatı. Buradaki herkes prens üzerine bahis oynuyordu, Lisa bahis oynamaya niyetli değildi, kendine saygısı olan bir insandı ama aynı zamanda uzun süredir birlikte olduğu metresine destek olmak istiyordu.

"Büyük Düşes için bahse girerim." Lisa araya girdi, bunu yaptığı için kendini kötü hissediyordu ama Erna'nın görmezden gelinmesine seyirci kalamazdı.

O ana kadar boş olan Erna'nın altına Lisa'nın adı eklendiğinde diğer hizmetkârlar Lisa'ya sempatik bakışlar attılar. Büyük Düşes'in odasının çağrı zili çaldığında Lisa'nın bir şey söylemesine fırsat kalmamıştı.

"Dinlenmeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?" Lisa söyledi.

Erna'nın teni endişe vericiydi. Son birkaç gündür sağlığı kötüye gidiyor gibi görünüyordu ama Erna hiçbir şeyi yokmuş gibi davranıyordu. Normalden daha solgun görünmesi dışında, midesini yeni boşaltmış bir insan gibi görünmüyordu.

"Ben iyiyim Lisa, dinleniyorum."

"Bunun dinlenmek sayılacağından emin değilim," diye ekledi Lisa, endişesi yüzünden okunuyordu.

Erna'nın çalıştığı masanın her tarafında, yarısı kesilmiş kumaş parçaları serpiştirilmişti. Erna makasla kesmekle meşguldü ve kestiği taç yapraklarının şekillerine bakılırsa bir gül yapıyordu.

Erna Lisa'ya gülümsedi ama gözlerini kumaştan ayırmadı. "Çünkü dinlenirken zihnim her yere dağılıyor, zihnimin dinlenebilmesi için meşgul olmam gerekiyor," dedi.

Lisa çoktan bitmiş olan korsajlara, yapraklarla tıka basa dolu masaya ve Erna'nın yüzündeki belli belirsiz gülümsemeye baktı. Ufak tefek bir kadın olabilirdi ama çok güçlü bir ruhu vardı. Onun dinlenme anlayışının diğerlerinden çok farklı olduğu açıktı.

Erna makasını bıraktı ve kızarmış parmaklarını ovuşturdu. Sonra ılık çaydan bir yudum aldıktan sonra makası eline aldı ve işine devam etti. Lisa yardım etmekten başka bir şey yapamadı. Boşa giden malzemeleri temizliyor ve yeni kumaşlar getiriyordu. Erna'nın borçlarını ödemek için para toplamak amacıyla korsaj yaptığı zamanlardaki gibi hissediyordu.

"Majesteleri, eğer bunu Bay Pent'e geri satarsak...ah, satamazsınız."

Bir demet rengârenk korsajı eline aldığı anda heyecanı hızla dağıldı. Büyük Düşes'in büyük mağazalara yapay çiçek satması mümkün değildi.

O zamanlar paraya ihtiyaç duydukları bir durumdaydılar ama şimdi Lechen'in Büyük Düşesi olarak ünlendiğı için bu yakışksız bir davranış olarak görülebilirdi. Korsajları takma bir isimle satabilirlerdi ama biri öğrenirse, Büyük Düşes'in endişelenmesi gereken yeterince skandal vardı.

"Neden onları hizmetçilere vermiyorsunuz?" Erna heyecanla sordu.

"Neden? Onların tek yaptığı arkandan dedikodu yapmak."

Korsajlar çok güzeldi ve pek çok kişi tarafından imrenilerek bakılıyordu. Lisa, Erna'nın artık bu çiçekleri vermeyeceğini öğrenen Bay Pent'in yüzünü çok iyi hatırlıyordu.

"Bu değerli şey," diye Erna'nın yeni bitirdiğı bir gül korsajına yardım etti Lisa, "bunu satmak için ne kadar para alırsınız?"

"Satamayız ama hizmetçiler neden nefret etsin ki?"

"Etmezler ama neden sadece dedikodunuzu yapan insanlara vermek isteyesiniz ki?"

"Onlara hediye olarak verebiliriz Lisa, o zaman benim iyi bir insan olduğumu anlayabilirler, en azından birazcık."

Lisa sadece alaycı cevapların yüzeye çıktığını hissetti ama bunları yüksek sesle söylemeye dayanamadı ve Büyük Düşes gülümserken başını sallamakla yetindi.

Onun gülümsemesine kanmayan herkes kötü insanlardı, özellikle de Zehirli Mantar Prensi.

"Prese de bir hediye verecek misiniz?"

İkisinin iyi geçinmesini herkesten çok istese de Lisa bu savaşı Erna'nın kazanmasını da istiyordu. Bir erkeğı karşı dizginlenemez bir sevgi besliyor olmak üzücü, ama ilk dövüşü kaybetmek de kırgınlık vericiydi.

"O da neydi, Lisa?"

Erna kendini çiçeklerine o kadar kaptırmıştı ki, neredeyse yüzüstü masaya uzanmış, hizmetçisine bakıyor ve onun yine o kırgın sözleri söylemesini bekliyordu.

Her ne kadar duygularını daha fazla tutamadıkları için kavga etmiş olsalar da Erna bunu istemiyordu. İlk gün rahatlamış hissetti, ikinci gün endişelendi ve üçüncü gün yavaşça odasının kapısını açtı. Bjorn orada olsaydı, kazanmış gibi davranmaya hazırды, ama bir kez daha gerçek yüzünü gösterdi ve yoktu.

Bjorn Erna'yı hiç aramamıştı.

Tek başına uyuyor, tek başına yemek yiyor, tek başına dışarı çıkıyor ve yaptığı her şeyde sanki evde karısı yokmuş gibi davranıyordu. Sanki onun yüzünü bir daha hiç görmeyecekmiş gibi davranıyordu. Gururu incinen Erna'nın da aynı şekilde karşılık vermesiyle ilişkileri bir haftayı aşkın süredir bu şekilde devam ediyordu. Aşırı geniş saray, ikilinin birbirlerini görmezden gelmelerini ve birbirlerinden kaçmalarını kolaylaştırıyordu.

Erna yeniden midesi bulanmaya başladığında çayından bir yudum aldı. Tamamlanmış korsajları bir araya topladı. Güller, Kiraz Çiçekleri, Vadideki Zambaklar ve portakal çiçekleri. Çiçekler rahatsız edildikçe neredeyse çiçek açacak gibiydi.

Lisa çiçekleri karıştırmaya başladı. Erna yapay çiçek yapmakta çok daha iyiydi ama Lisa onları bir araya getirmekte daha iyiydi.

"Düşündükçe, bunun sadece bir israf olduğunu anlıyorum. Bunlar yaptığın en güzel korsajlardan bazıları."

Şikayet ederken Lisa diğer hizmetçiler için özenle hediyeler hazırladı. Kalan çiçekler de Erna'nın şapkasını süsledi.

Tam şapkayı denerken, Bayan Fitz onu eline aldı. Hala bakıyordu, Kötü şeyler yaparken yakalanan çocuklar gibi gergin insanlar, fazla uyarılmadan rapor vermeye başladı.

"Kraliyet Ailesi üç gün içinde, açılış töreninden önce Schuber Sarayı'na varacak. Saraydan aldığım bir telefona göre o gün için ayrı bir toplantı hazırlamanıza gerek yok. Majesteleri Kraliçe'nin isteği doğrultusunda ailenin akşam yemeğinde bir araya gelmesi yeterli olacaktır."

Erna sakince, "Ah, evet, o zaman o günkü ziyafet yemeğini Majestelerinin isteklerine göre hazırlayın," dedi.

Kral ve Kraliçe ile birlikte çiftin beş çocuğu, Prenses Louise ve kocası ile onların küçük çocukları vardı. Erna da eklendiğinde aile yemek masasını rahatlıkla doldurabilirdi.

Bayan Fitz, "Bu son konuk listesi, lütfen kontrol edin," dedi.

Kral ve Kraliçe de dahil olmak üzere Kraliyet Ailesi World Expo açılış töreni için Schuber Sarayı'nda kalacaktı. Eğer ikiz prenslerin doğum günü açılış töreninden sadece birkaç gün önce olmasaydı, başka bir yere gidebilirlerdi ama şimdilik ziyafet, Saray'ın ev sahibesi olarak Erna'nın yetkisi altındaydı. Çok heyecanlıydı.

Erna listeyi dikkatle gözden geçirdi ve birkaç konuyu daha tartışmaya başladı. Tam Bayan Fitz ayrılırken Erna'nın midesi yeniden bulanmaya başladı. "Özür

dilerim Bayan Fitz, son zamanlarda midem bulanıyor."

"Bir doktor çağıracağım," dedi Bayan Fitz.

"Hayır, gerek yok, mide krampları için ilacım var," Erna başını sallarken, Lisa ilacı getirmeye başlamıştı bile.

Bayan Fitz, "O ilacı alma," dedi, "doktoru çağıracağım. "Belki sadece karın ağrısının belirtileridir, ama bu ay regl dönemini kaçırmadın mı?"

"Döngüm mü? Oh..." Erna utançtan kızardı.

Erna'nın aklı birdenbire karıştı.

Bayan Fitz umutsuzca zıplama ve ayaklarını yere vurma isteğini dizginlemeye çalışan Lisa'ya döndü.

"Hizmetçinin odasına git ve ona doktoru aramasını söyle, hemen, Lisa."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Koyu kahverengi bir aygır ormanın içinde dörtnala koşuyordu.

Toynakların güçlü sesleri, çiçek açmış yeni bahar bitkileriyle dolu patikada bir aşağı bir yukarı yankılanıyordu. Toynak sesleri ancak ormanın sonuna ulaşır Schubert Körfezi'ne bakmaya başladığında durdu. Yeleler taze deniz esintisiyle kabarıp dalgalanıyordu.

Bjorn attan indi, binici şapkasını çıkardı ve serin havayı içine çekti. Sakin deniz güneşin ışığıyla pırıl pırıl parlıyordu. Güzel bir gündü ve baharın mükemmel bir sunumuydu. Masmavi gökyüzünde kalın pamuk bulutlar asılı duruyordu. Tatlı bir çiçek kokusu, meşgul arıların alçak vızıltısı ve ispinozların cıvıltısı vardı. Bjorn bazı insanların baharı sevmediği gerçeğine güldü.

Hava Erna'yı andırıyordu. Sabah uyanıp balkona çıktığında ilk aklına gelen, şanssız bir günün başlangıcı olan bu düşünce oldu.

Yemin soğuduğunda, Bjorn tekrar ata bindi. O kadının düşüncelerini aklından sildiğinde, günü kaygısız sakinliğine geri döndü. Onun sayesinde ata binmekten daha çok keyif alıyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

İki gün önce, hizmetçisiyle yürüyüşe çıkmış olan Erna'ya rastlamıştı. Göz göze geldiklerinde bile arkasını dönmemişti ve hâlâ hiç affetmiyordu. Sadece birbirlerini görmelerini engellemek için şemsiyesini kaldırdı ve yürümeye devam etti.

Danteller ve kurdeleler sanki onu kızdırmaya çalışıyormuş gibi rüzgârda dalgalanarak yanından geçti. Bjorn uzun bir süre atın üzerinde oturdu, kıpırdamadı ve sadece sızlandı

dizginleri sıkıca tuttu.

Bjorn bahçeye girerken başını salladı ve kötü anısını sildi. Büyük Dük'ün konutunun ön kapısına ulaştığında, hizmetkârlar onu karşılamak için dışarı fırladılar.

"Ekselansları, ben Büyük Düşes, tıbbi muayene yapıldı, ona gitmeniz gerekiyor."

"Tıbbi muayene mi?"

Bjorn hizmetkârın yüzündeki aptal sırıtış karşısında kaşlarını çattı, durumdan hızla rahatsız olmaya başlamıştı ve tam konuşmak üzereydi.

"Tebrikler Ekselansları, baba olmak üzeresiniz."

❖Geri mi Dönüyorsun?❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna gözlerini tavana dikti, kendini uzakta hissediyordu. Bunu yüzlerce kez düşünmüştü ama bir türlü dikkatini toplayamıyordu.

"Bu kadar endişelenme," dedi Dr. Erickson.

Erna'ya nazik bir gülümseme sundu. Durum tam tersi olsaydı o da utanırdı, bu yüzden Erna'yı rahatlatmak için elinden geleni yaptı.

Bayan Fitz doktorun yanında duruyordu. Lisa tüm muayene boyunca yavaşça geri çekilmiş, bir süre önce de odadan çıkmıştı. Erna odada bir kişi daha eksildiği için rahatlamıştı.

"Vücudunuzda hiçbir sorun olmadığını bildirmekten memnuniyet duyuyorum, Majesteleri."

"Bu kesin," dedi Bayan Fitz.

İkili onu rahatlatmaya çalışırken Erna gülümsemeye çalıştı. Mide bulantısı ve regl döneminin gecikmesi nedeniyle hamile olduğunu düşünmüştü. Tıpkı Doktor çağırmaya geldiğinde regl dönemi başlamıştı. Erna muayeneyi bir süreliğine durdurdu ve tuvalete gitti. Durumun gerçekliğine inanamıyor ve utanıyordu. Bir duman gibi yok olmak istedi.

"Daha altı aylık evlisiniz, gençsiniz ve daha çok zamanınız var. Acele etmenize gerek yok," dedi doktor Erna'ya bakarak.

Erna başını güçlükle kaldırdı. Yorganı kaptı ve üzerine çekti. Yatakta bir hasta gibi yattığı için ağlamak istiyordu ama aynı zamanda bir hasta da değildi.

"Ancak, sürekli mide krampları ve mide bulantısı konusunda endişeliyim. Daha güçlü bir ilaç yazacağım ama size ne verirsem vereyim, bu

Stres altındayken geçecek bir şey, bu yüzden lütfen sakın olun."

Bunun hamilelik olmadığı açıktı, ancak Dr. Erikson muayeneye devam etme niyetinde olduğunu ifade etti. Eğer kusma belirtileri Sabah bulantısı sanılabilecek kadar şiddetliyse, sorunun kaynağını bulması gerekiyordu.

Doktor tıbbi çantasını hazırladığında Erna rahat bir nefes aldı. Tam o sırada kapı aniden açıldı. Bjorn kendini gösterdi, Erna'nın yüzünü bir daha asla göremeyeceğini haykıran adam.

Odanın içinde ilerledi ve yatağın yanında durdu, gözleri sadece Erna'nın üzerindeydi. Erna çaresizce ona baktı. Yüzünün hiçbir yerinde onunla savaşa giden çocuksu adamdan eser yoktu.

"Erna, doğru mu, hamile misin?"

Erna boğucu his karşısında gözlerini kırptırdı. Gözlerini her kapatıp açtığında, bilinci gidip geliyormuş gibi hissediyordu. Kendini bırakabilseydi ne güzel olurdu, evlenme teklifi yüzünden bayıldığı zamanı hatırladı ama işler istediği gibi gitmedi, bu da umutsuzluğunu daha da derinleştirdi.

Kızarmış Erna'dan bir yanıt alamayan Bjorn, doktor ve Bayan Fitz'e baktı.

"Lütfen açıklayın." "Bu..."

Dr. Erickson konuşmaya başladığında Erna ellerini kaldırdı ve yüzünü kapattı. Kocasından nefret ediyordu, ondan gerçekten nefret ediyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna yatağında ölü gibi yatıyor, gözlerini tavana dikeydiyordu. Solgun teni, beyaz giysileri ve göğsünün üzerinde özenle dizilmiş elleriyle kesinlikle

Sanki bir tabutun içinde uyuması gerekiyormuş gibi.

Bjorn sandalyede arkasına yaslandı. Sırık gibi bacaklarının gölgesi alacakaranlıkta sallanıyordu. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Erna inatla ona sırtını döndü.

"Neden hâlâ buradasın? Kendi odana geri dön!"

Bjorn kıpırdamadı, sadece alaycı bir gülümsemeyle Erna'ya bakmaya devam etti.

"Utanmalısın," diye devam etti.

Yatağında doğrulup oturdu, hâlâ Bjorn'la yüzleşmiyordu. Pijamaları buruş buruştu ve saçları dağınıktı. Önemsemediği bir adam için en iyi şekilde görünmek için hiçbir neden görmüyordu.

"Çok kötüsün, beni böyle görünce kendini daha mı iyi hissediyorsun?" "Hayır,

henüz değil." Bjorn başını eğdi, "biraz daha utan."

"Ne!?"

"Kızır ve paniğe kapıl, ayaklarını yere vur, bu konuda iyisin." "Hayır,

yapmayacağım! Hiç utanmıyorum!" Erna başını yukarı kaldırdı, sanki "Bu benim suçum değil, doktoru arayan ve dedikoduyu yayan Bayan Fitz'di."

"Yani başkalarını mı suçlamak istiyorsun?"

"Kastettiğim bu değildi," diye bağırdı Erna.

Bjorn kahkahalara boğuldu. Karısı yaşadığı büyük utançtan sonra ne hissetmiş olursa olsun, bu kargaşa eğlenceliydi.

Gözlerinde yaşlarla kocasına bakan Erna da kahkahalara boğuldu. Karnı ağrıyordu, karnı ağrıyordu ve hala nedenini bilmiyordu.

Gülünce birden kendini daha iyi hissetti. Muhtemelen hepsi karşısındaki bu adam yüzündendi.

"Anlıyorum." Doktor ona tüm hikâyeyi anlattığında Bjorn'un söylediği tek şey buydu. Erna onun bu tavrına şaşırmıştı, sanki o kadar da önemli bir şey değilmiş gibi.

Bjorn gülmeyi bıraktığında sessizlik geri geldi. Yumuşak bir sessizlikti bu, daha önce olduğu kadar garip değildi. Odaya yavaşça nüfuz eden mürekkep gibi karanlıktan doğmuş gibi görünen bir sessizlikti bu, bu yüzden Bjorn ayağa kalktı ve başucu lambasını yaktı.

"Uzan Erna," dedi.

"Sorun yok, ben hasta değilim, benim bir sorunum yok." "Kramplar acıtmıyor mu?" Sıcak bir gülümseme takındı.

"En azından hamile değilim," derken bunu bir şaka gibi algılamak istememişti.

Sıcak yanaklarını ovuşturdu ve tekrar uzanıp battaniyeyi üzerine çekti. Tavana bakmaya devam etti. Uzun bir süre sonra dönüp Bjorn'a baktı, Bjorn göz göze geldiklerinde hiç irkilmedi. Çok kabaydı ama gözlerini kaçırmadı.

O kadar rahatsız bir adamdı ki onu sürekli geriyordu ama nedense başı ne zaman sıkışsa aklına o geliyordu. En kötüsü de onu en çok utandıran ve üzen kişinin Bjorn olmasıydı ama o yanındayken kendini daha iyi ve rahat hissediyordu.

"Kargaşaya neden olduğum için özür dilerim," diye fısıldadı Erna.

Onlar evliydi, karı kocaydılar. Adam odaya girdiğinde bunu fark etti. Evlenmişlerdi, bir gün çocukları olacaktı ve anne baba olacaklardı. Bir aileyi birlikte büyütme zorunda kalacaklardı. Bu süreçte onun elini tutmak çok şey ifade edecekti.

Tüm bu duyguları hatırladığında, bu anlamsız tartışmaya daha fazla devam etmek istemedi.

Bjorn'un dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi: "Bu senin hatan değil." "Bjorn, yanlış haberi duyduğunda ne hissettin?"

"Ne?"

"Sadece nasıl hissettiğini merak ediyorum."

"Ne hissettiğimi..." Bjorn'un gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı.

Haberi duyduğu andan odaya girdiği ana kadar geçen süre bomboştı. Yerinde dört yıl önceki an vardı. Sıcak yaz esintisindeki iğrenç ot kokusu. Boynundaki kravatın boğucu düğümü. Garip bir şekilde bükülmüş nesnelerin gölgeleri ve İlk çocuğunu kucağına almış bir babanın gülümsemesi.

Erna'nın kapısını açmadan önce uzun bir süre kapının tokmağını tutmuş, içeri girip girmemekten emin olamamıştı. O günkü gibi olmayacağını çok iyi biliyordu ama o günün anısını aklından çıkaramıyordu. Kendisine kızgındı.

Kafa karışıklığını giderdikten sonra nihayet kapıyı açabildi, ancak Bayan Fitz'in karısının basit rahatsızlıkları yüzünden çıkardığı yaygara karşısında hüzünlendi.

Yine de üzülecek bir şey değildi. Doktor ve Bayan Fitz'in açıklamaları gülünçtü ama onları görmezden geldi ve sevimli karısına konsantre oldu. Her şey güzel bir bahar gününde basit bir telaşa dönüştü.

Bjorn dört yıl önceki olaylardan küçük bir değişiklik olduğunu fark etti, küçük değişiklikler vardır.

Tebrikler, baba olacaksın.

Selamlamayı duyduğunda bile babası olmadığını biliyordu ama bugün babası olacaktı. Bu küçük değişiklikle birlikte artık O sıcak yaz gününde sadece Erna, onun utangaç ılığı, güneş ışığındaki durgun vücudu ve manzaraya bir ışık gibi nüfuz eden kendi kahkahası vardı. hafif bir esinti. Bir gün, o tebriğı tekrar duyduğunda, baba olacaktı. Karşısındaki kadının doğuracağı çocuğun babası. doğurmak.

Bjorn gözlerini indirdi ve Erna'yla yüzleşti. Kızın gergin yüzü, bir yastık kılıfına tutunmuş, nefes nefese onu süzüyordu.

Veliaht Prens iken, bunu kendisine verilen makuliyetin bir parçası olarak görüyordu, ancak şimdi o pozisyondan indiğine göre, bu artık onun işi değildi. Yeniden evlenmişti ve bir çocuğun dünyaya geleceğı varsayımı sadece doğal bir meseleydi.

Aslında baba olmanın nasıl bir şey olacağını, gerçekten ne hissedeceğini hâlâ bilmiyordu. Bildiğı tek şey merak ettiğıydi. Erna ile kendisi arasında bir çocuk nasıl olurdu?

Bjorn düşüncelerini gülerek ifade etmeye çalıştı: "Pekâlâ," dedi, "biraz dinlen, Erna." Ayağı kalktı ve karısını yanağından öpmek için eğildi. Artık karısıyla çocukça bir tartışmayı sürdürmenin bir anlamı yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" Erna gergin bir şekilde uzandı ve adam arkasını dönerken elini tuttu. Adam ona baktı, vücudu başka yöne dönmüştü.

"Yatağınızın pahalı olduğunu söylemişsiniz."

"Bu doğru, ama..."

"Ama?"

"Ama sen zenginsin."

Erna onun uzun, pürüzsüz parmaklarını daha sıkı kavradı. Bjorn sessizce eline bakarak içini çekti ve yatağın kenarına oturdu.

"Burada, benimle uyuyacak mısın?" Erna beklenti dolu gözlerle Bjorn'a baktı.

"Eğer göğsüne dokunmama izin verirsen," diye tatlı tatlı fısıldadı.

Erna Bjorn'un elini fırlattı. Tokatlama ve kıkırdama sesleri yumuşak karanlığı doldurdu.

❖ Yeni Kurabiye Kavanozu ❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

Erna sabaha bahçede başladı. Bahar tüm gücüyle geldiğinden beri sabahlarının çoğunu bahçede geçiriyordu. Bjorn uyandığında Erna'nın yatakta olmadığını görüyordu ve bu onun için pek de hoş bir durum değildi.

Bjorn yatak odasının balkonunun parmaklıklarına yaslandı ve Erna'nın büyük çeşmeyi Abit Nehri'ne bağlayan patıkada yürüyüşünü izledi. Lisa her zamanki gibi arkasından geliyordu, Erna'nın her zamanki gölgesi.

Erna'nın şapkasındaki zengin yapay çiçekler dünkülerden farklıydı ve bir gün öncekilerden de farklıydı. Her sabah yürüyüşe çıkmadan önce o çiçekleri değiştiriyordu. Nedense onun bu yönünü sevimli buluyordu.

Bjorn yüzünde bir gülümsemeyle yatak odasına geri döndü ve servis zilini çaldı. Kahya Greg elinde sabah gazetesi ve çayla içeri girdi.

Greg yavaşça, "Ekselansları, bankadan bir müşteri çalışma odasında bekliyor," dedi.

"Karım yürüyüşten döner dönmez orada olacağımı söyleyin." "Evet,

Majesteleri, arabayı ne zaman hazır etmeliyim?
Kalkalım mı?"

"Saat on bir iyi olur," dedi Bjorn, gazeteyi okumak için yerleşirken.

Bugünkü gazetenin bütün bir sayfası Lechen ve Lars arasındaki güçlü ittifaktan bahsetmeye ayrılmıştı. Lars'ın dışişleri bakanından alıntılar içeren oldukça güvenilir bir makaleydi.

Lars Kralı, Gladys'i tahta geri getirmeyi başaramadıktan sonra bile Lechen ile mutlu ve istikrarlı bir ilişki sürdürdü. Bu bir Gururunda büyük bir yara açmıştı ama bunun Lechen ile olan ilişkisini etkilemesine izin vermedi.

Bjorn bu tür ilişkileri severdi. Herkes pastadan payını aldığı sürece herkesin birbirine dostça yaklaştığı türden bir ilişki.

Gazetede ki birkaç ilginç makaleyi okuduktan sonra Bjorn tekrar balkona çıktı ve bir puro yaktı. Taş duvar güneş tarafından ısıtılmıştı bile, Erna'nın malikâneye çıkan merdivenleri tırmanışını izlerken duvara yaslandı.

Bjorn Erna'yı dikkatle izledi. Rüzgâr her estiğinde, kemerli elbisesi vücuduna yapışıyor, güzel vücudunun hoş kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Erna sanki onun şehvetle incelediğini hissetmiş gibi başını kaldırıp ona baktı. Bu kadar küçük bir kadın nasıl olur da Büyük Çeşme'den ya da etrafındaki heykellerden daha büyük bir varlığa sahip olabilirdi?

"Oh, Bjorn, uyanmışsın."

Kadının sesi ona doğru yankılandı ve adam gülümseyerek kalın bir nefes verdi esintiyle hızla uzaklaşan duman. Yaşadıkları küçük kargaşa soluk bir anı olarak kaldı ve dünyası yeniden sakinleşti.

Bahar sabahı her şeyden sonra daha güzel ve huzurlu görünüyordu. Konağa çıkan merdivenleri tırmanan Erna'ya el salladı, kurdelelerinin ve çiçeklerinin dalgalanan kuyruklarına hayranlıkla baktı.

Bjorn farkında olmadan purosunu çekti, külü ona yağın karın sıcak korları gibi geldi ve kalbinin derinliklerinde bir yere sessizce düştü. sonsuz sessizlik.

Puro kül tablasında söndürüldü ve Bjorn, Erna'nın yatak odasına çıkarken Bayan Fitz'e rastlaması için dua etti.

muhtemelen puro dumanını üflemeyle fırsat bulamadan boğulacaktı.

Dumana rağmen Erna yine de onun yanında durur ve rahatsız edici, kaşıntıverici bir öksürük başlardı. Arzusuzluğu sinir bozucu bir öksürükten daha katlanılabilirirdi.

"Bjorn," diye seslendi Erna, kendi yatak odasına girmeden önce kapıyı çaldı.

Yüzündeki parlak gülümsemeye ve ışıltıya bakılırsa, Bayan Fitz'den kaçmayı başarmış görünüyordu ve hemen onun önüne geldi.

Bjorn birkaç parmağının tersiyle Erna'nın yanağını okşayarak, "Şu haline bak, ne kadar da bitkinsin," dedi.

Parmaklarının uçları Erna'nın yanaklarına değdi ve yüzündeki sakin ifadeyle çelişen küçük bir şakacılık gösterdi.

"Sanırım dayanıklılığım üzerinde çalışmam gerekiyor."

"Dayanıklılık mı?"

"Ne zaman seks yapsak, hemen ardından uykuya dalıyorum, Çünkü çok yorgunum. Bunun için biraz üzgünüm," dedi Erna sakince. Bjorn utangaç ama küstah karısına bakarken dudaklarının kenarları kıvrıldı.

"Yaptığın her şey için o kadar çok çalışıyorsun ki, omuzlarımın yorulmasına şaşmamalı. Ben de biraz daha egzersiz yapmam gerektiğini düşünmeye başladım."

"Hayır, hiç gerek yok," dedi Erna, ciddi davranmasına rağmen hâlâ gülümsüyordu.

Bjorn güldü ve karısının gitmesine izin verdi.

"Hazırlan Erna, tanışman gereken biri var."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Kurabiye kavanozunu boşaltması karşılığında aldığı tek şey, küçük bir kitaba benzeyen ince bir kağıt yığınıydı. Elindeki banka cüzdanına kaşlarını çatarak baktı. Üzerinde adı ve yatırdığı para miktarı yazıyordu ama bu küçük kitapçığın tüm parasının yerine geçtiğine inanamıyordu.

Şehirdeki insanların paralarını bankada tutmayı sevdiklerini biliyordu ama Bjorn onu çalışma odasındaki Freyr Bankası çalışanıyla tanıştıran kadar kendisinin de o insanlardan biri olacağını hiç düşünmemişti.

Erna boş kurabiye kavanozuna üzüntüyle baktı. Bjorn'u tanımadan önceki zamanlarından ve evliliklerine yol açan koşullardan kalma bir hatıraydı. Geçmişteki çabalarının ve verdiği sözün bir simgesiydi.

Bankacı işini bitirip Erna'nın birikimlerini alıp gitmek üzere ayağa kalktığı anda Erna hüzünlü bir iç çekti.

"Yeni kurabiye kavanozunu beğenmedin mi?" Bjorn banka cüzdanını göstererek, "Yeni kurabiye kavanozunu beğenmedin mi?" dedi.

Bjorn kollarını gevşekçe kavuşturmuş oturuyordu. Erna önce ona, sonra banka cüzdanına, sonra tekrar ona baktı ve biraz başını salladı.

"Eski yöntemi daha çok seviyordum, onu geri alamaz mıyız?"

"Artık Erna, kurabiye kavanozunu bırakmalı ve medeni toplumu kucaklamalısın."

"Ama bu kağıt hiç de paraya benzemiyor."

"Hayır, ama senin paranı temsil ediyor, görüyor musun, burada senin adın var."

"Öyle bile olsa, ya banka paramı kötüye kullanırsa, ya kaybederse, ya bana geri vermezse?" Erna gözlerinde güvensizlikle Bjorn'a baktı.

"Üzölmeyin, paranızı sizden saklamayacaklar."

"Peki ya iflas ederlerse? İnsanların paralarını kaybetmelerinin bir başka yolunun da bu olduğunu duydum."

Erna daha da ciddileşti, bankanın iflas edeceğinden endişe ediyordu ve sahibinin hemen yanında oturduğu gerçeğinden tamamen habersizdi.

"Bu şüpheyeye sahip olman iyi bir şey, Erna.
Dolandırılmak deyince Erna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Lütfen bunu söylemesen olur mu? Bu kelimedenden gerçekten nefret ediyorum," Erna sert bir yüzle Bjorn'a baktığında, Bjorn yaramazlaştı.

"Oh, dolandırıcılık dememi istemiyor musun? Dolandırıcılık senin için acı verici bir kelime mi, Erna? Sanırım dolandırıcılık demeyi bırakabilirim."

"Bjorn," diye dudak büktü Erna.

"Eğer banka iflas ederse, önce paranı geri almanı sağlayacağım, bu yüzden endişelenme."

Küçük bir hırsız olmakla suçlanmaktan dolandırıcı olarak adlandırılmaya kadar, Bjorn gururunun zedelenmesi gerektiğini hissetti ama Erna'nın endişelerini anlıyordu. Biraz daha hoşgörü göstermemesi için hiçbir neden yoktu, çünkü bu Erna için bir hediye idi.

"Sadece yeni kurabiye kavanozunu daha yakından tanımaya ihtiyacın var, güven bana, eski kurabiye kavanozundan çok daha iyi ve kolay olacak." Bjorn rakibi kurabiye kavanozuna asık bir surat ifadesiyle baktı. Kardan adam hala ona gülümsüyordu ve çok daha tehditkar görünüyordu. "Kardan adamın paranı tek bir yerde tutabilir ama yeni kurabiye kavanozunun değeri artacak."

"Gerçekten, daha fazla para mı alacağım?" Erna'nın gözleri büyüdü, "kendi haline bıraksam bile gerçekten daha fazla para kazanacak mıyım?"

Erna'nın faiz oranları hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı. Ona şöyle bir baktı şaşkınlık ve şüphe karışımıydı. Bjorn, Erna'nın büyüdüğü yeri merak etmeye başladı, gerçekten bu kadar cahil bir kadın mı yetiştirmişlerdi?

Bjorn sakın bir şekilde mevduat ve faiz oranlarını açıklamaya devam etti. Erna onu dikkatle dinledi, geniş, harikulade gözlerle ve öğrenme arzusuyla. Ne zaman ki Bittiğinde Erna çok heyecanlandı ve banka cüzdanını yatağının yanına asmaya karar verdi.

Erna her zamankinden daha parlak bir şekilde gülümseyerek, "Teşekkür ederim Bjorn, bunu el üstünde tutacağım," dedi.

Banka cüzdanını kardan adam kurabiye kavanozunun içine koydu. Hâlâ o kavanozu tamamen terk etmeyecek kadar inatçı görünüyordu.

"Neden kasayı kullanmıyorsun ve o eski şeyi bırakmıyorsun?"

"Eski olabilir ama benim için çok değerli. Atmak istemiyorum, büyükbabamın hediyesiydi," dedi Erna kavanozu dikkatle kucağına yerleştirerek, "sekiz yaşımdayken almıştı bana, doğumumdan sonraki ilk doğum günümde. Annem vefat etti. Tıpkı kurabiye kavanozundaki kardan adam gibi gülümsememi istediğini söyledi. Dışarı çıktık ve tıpkı bunun gibi bir kardan adam yaptık," diyerek hırpalanmış teneke kapağı okşadı ve tıpkı kardan adam gibi gülümsedi. "Bu daha çok şimdi her zamankinden daha değerli. Kardan adam eriyip gitti ve Büyükbabam artık burada değil. Bunu mümkün olduğunca uzun süre yanımda tutmak istiyorum." Erna yürek parçalayan anısını paylaşırken bile gülümsemeye devam etti.

Bjorn biraz utandı, Erna'nın kurabiye kavanozunu şimdi atmasını bekleyemezdi ve bu yüzden sadece başını salladı.

Sekiz yaşında.

Bu sözler uzunca bir süre kulaklarında çınladı. Vikont Hardy'nin eski karısının öldüğünü zaten biliyordu ama Erna'nın o sırada kaç yaşında olduğunu duymak içini melankoliyle doldurdu.

Babası tarafından terk edilmiş, kısa süre sonra da annesini kaybetmişti. Düşündüm de, oldukça üzücü bir hayatı olmuş. Annesinin ölümü onu üzmüş olsa da

Geçmişte, her zaman gülümsediği için bunun kendisini etkilemesine nadiren izin veriyor gibiydi.

"Oh, Bjorn, gitme vaktin gelmedi mi? Banka müdürleriyle bir toplantının olduğunu söylemiştin."

"Sorun değil, iptal edebilirim," diyerek Bjorn sandalyesine yaslandı. "Ne, neden?"

"Hiçbir şey yapmasam bile, çiçeklerini yapmak ve beni beslemekle mutlu bir şekilde meşgul olacağını hissediyorum."

"Hayır, yapma," diye ayağa kalktı Erna ve başını şiddetle salladı, "git, çok çalış ve bana daha çok ilgi kazandır."

Bjorn karısının kararlı hırsını görünce güldü. "Şimdi git, ben Bayan Fitz'i çağırmadan önce."

Bjorn karısının baskısına ve yaptığı korkunç tehditlere dayanamıyordu. Her zaman olduğu gibi Erna ona arabasına kadar eşlik etti. Bjorn kendini Sanki toplantıya gittiğinden eminmiş gibi. Bir canavar yaratmıştı.

Bunu kendi yararına kullanmalı, ondan ne zaman kirli bir şey yapmasını istese ilgiyle alay etmeliydi.

"Hoşça kal," dedi Erna.

Bjorn arabadan ona baktı ve yavru bir geyiğin ona el salladığını gördü.

❖Bir İnsan Bir Yüzdür❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Kısa bir süre önce ilk kavgamızı yaptık," diyordu Erna, utanç verici olayı gündeme getirerek.

Düşes Arsene, Erna geldiğinden beri ilk kez okumakta olduğu kitaptan başını kaldırdı, tam da Çarşamba günkü davetsiz misafiri için zamanında gelmişti. Erna son bir saattir durmadan konuşuyordu ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyordu.

"Sanırım korkunç bir yenilgiye uğradınız."

"Hayır büyükanne, sanırım ben kazandım ama bilerek değil." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hizmetçiler ve uşaklar kimin en uzun süre dayanacağına dair bahse girmişlerdi. Hizmetçim Lisa, beni seçen tek kişi oldu ve çünkü Herkes Bjorn'a oynadı, tıpkı senin gibi büyükanne, Lisa çok büyük bir para kazandı, hatta teşekkür etmek için bana çikolata bile aldı."

Düşes, Erna'nın yüzündeki gururlu gülümsemeyi gördü ve bunun doğru olduğunu anladı.
Bunun gülünçlüğüne güldü.

Erna'nın evlilik sorunlarını başkalarına anlatarak onurlu bir prenses olma şansının olmadığı açıktı. Gladys gibi değildi, Bjorn'la tartışmasının ayrıntılarını asla paylaşmazdı. Kesinlikle Erna kadar eğlenceli olmadığını kanıtlıyordu.

Erna yavaş yavaş açılmaya ve kavgayla ilgili ayrıntıları paylaşmaya başladı.
Erna'nın
Düşes kitabını kapattı ve okuma gözlükleriyle birlikte masanın üzerine koydu. Charlotte pencere pervazından dışarı bakmaktan vazgeçip Düşes'in kucağına yerleşti.

Düşes hikâyeyi dinlerken, memnuniyetle mırıldayan Charlotte'u okşadı. Bu pek de onurlu bir davranış gibi görünmüyordu.

Dövüşün detayları ve sonunda, Erna kazanmış olsa da, Erna'nın avantajlı bir konumda olmadığı hissediliyordu.

"Canım, Bjorn'dan neden bu kadar hoşlanıyorsun?"

Erna bu soru karşısında afalladı ve nasıl cevap vereceğini bilemez bir halde Düşes'e baktı. Düşes de tıpkı Charlotte gibi tembel ve uykulu gözlerle ona bakıyordu.

Erna'nın Düşes'le paylaştığı tüm bu hikâyeler, kadının Erna'nın kocasına çok derin bir aşk beslediğini ama kocasının aynı duyguları paylaşmadığını düşünmesine neden oldu. Çok tek taraflı bir ilişki gibi görünüyordu.

"Çoğu erkek için her şey dış görünüşle ilgilidir, bir erkek yüzünden başka bir şey değildir ve kocanız bu konuda çok yetenekli."

"Evet?" Erna kabul mü etmeliydi yoksa sorgulamalı mıydı bilemiyordu.

Bu açıklama hiç beklemediği bir anda gelmişti. Düşes konuşmalara nadiren katılırdı, bu yüzden böyle sözler duymak, ne kadar doğru olsalar da, yine de şok ediciydi.

"Bir insanın dışarıdan yeterince hoş görünmesi, içinin de hoş olduğu anlamına gelmez. Dışarıdan kötü görünen bir şeyin içeriden de kötü olacağını ya da bunun tam tersini söyleyen evrensel bir yasa yoktur. Kendinize en azından dış görünüşü yakışıklı bir erkek bulmaya çalışmak her zaman en iyisidir, böylece içi kötü çıksa bile en azından yakışıklı olur."

Erna, Düşes Arsene'in ya da herhangi bir soylu hanımefendinin böyle bir şey söyleyeceğini hiç beklemiyordu ama yine de Düşes sanki boş boş havadan sudan konuşuyormuş gibi konuşmaya devam etti.

"Yakışıklı bir yüz tek başına neşe getirebilir ve bu neşe sabır yaratmaya yardımcı olabilir. Bjorn'la birlikte olduğunuz için yeterince iyi anladığınıza eminim."

"Öyle değil büyükanne, ben öyle biri değilim."

"Elbette, ama ondan çok fazla şey bekleme, yoksa bu tür tartışmaları daha çok yaşarsınız ve kaçınılmaz olarak senden ve sürekli kavga etmekten sıkılır."

Düşes keskin sözlerle duygularını mızrak gibi saplarken Erna endişelenmeye başladı. Düşesi çok iyi tanıdığını sanıyordu ama görünüşe göre kibri cehaletini beslemişti. Bu şehirli Büyükanne ile kendi taşralı Büyükannesi arasında büyük bir fark vardı.

Yaşlı kadında Erna'ya Bjorn'u hatırlatan bir şeyler vardı. Her hafta gelip onunla yüzleşmek için bunun kendisine güç vermeye yeteceğini düşündü.

Erna utanarak pencereden dışarı baktı. Bjorn'un onu üzen tüm yaptıklarını hayal etti ve eylemlerin başka bir yüze uyduğunu fark etti. Böylesine züppe bir yanı olduğu için kendine kızdı.

Barones Baden, Bjorn'un gerçekte nasıl biri olduğunu bilseydi çıldırırdı.

"Haklı olduğumu görebiliyorum, değil mi?" Düşes'in yüzünde muzip bir gülümseme belirdi; Erna'ya Bjorn'u hatırlatan bir gülümsemeydi bu.

"Aslında evet, biraz öyle," diye mırıldandı Erna, yanakları kızararak.

Düşes şaşkınlıkla Erna'ya baktı. Onunla dalga geçmek eğlenceliydi ama pencereden dışarıya çok ciddi bakıyordu. Düşes'in açıklamalarına hazırlıksız yakalanmıştı. Bu hiç beklenmedik bir şeydi.

Düşes kahkahalara boğuldu, bu da Charlotte'u korkuttu ve Düşes'in lambasından atlayıp kanepenin altına daldı. Kahkahalar misafir salonunun her yerinde yankılandı.

Bjorn'un dibe vurduğunu ve kendisiyle evlenecek birini bulmak için derinlere indiğini düşünüyordu. En azından çaresizlikten böyle bir seçim yapmış ve pes etmiş gibi görünüyordu.

Düşes uzun süre Erna'ya bakarak gülümsedi. Koltuktan kalktı ve bir eliyle Erna'nın yanağını okşadı.

"Bu kadar uzaktan neye bakıyorsun?" Düşes sordu.

Erna üzgün gözlerle ona baktı. Düşes Arsene dilini şaklattı ve misafir salonunu terk etti. Erna onun ayak izlerini takip ederek sessizce düşüncelere daldı.

* _ _ _ _ *

Oda, tüm portre ve resimlerin arasından görülebilen açık yeşil duvar kağıdıyla dekore edilmişti. Bu oda sanki bütün bir aile tarihinin kaydedildiği bir sergi gibiydi.

Erna biraz da heyecanla Düşes Arsene'in peşinden gitti. Malikâneyi ilk kez misafir salonundan başka bir yerde görüyordu.

Erna dikkatle, "Arsene Dükü bu mu?" diye sordu.

Duvarın ortasında asılı duran büyük bir portrenin önünde durdu. Düşes başını sallayarak Erna'nın yanına geldi, Bjorn'a olan benzerliği tekinsizdi.

"Gençken oldukça ünlü bir güzeldim. Dünyanın dört bir yanından evlenme teklifleri alıyordum."

"Tüm bu talipler arasında Dük Arsene en iyisi olmalı. Kesinlikle iyi bir ilk izlenim bırakmış. Harika bir kişiliği olmalı."

Düşes şakacı bir tavırla, "Ben sizden daha şanslıydım diyelim," dedi ve bir sonraki tabloya doğru ilerledi.

Galeride yavaşça dolaştılar ve Erna pek çok yüz gördü.
Kraliçe Isabella ve çocuklarının çocukluk hallerini gösteren bir resim bile vardı.

çok daha gençti.

"Ah, Bjorn," dedi Erna, resimdeki ikizleri tanıyarak. "Hangisi olduğunu tahmin edebilir misin?"

Erna ciddileşti ve resmi inceledi. Bu kadar küçükken bunu söylemek çok zordu, ama Düşes Erna'yı diğer ikizlerin yanına götürdü. İkizler büyüdükçe yapılan resimler. Yaşlandıkça kişiliklerinin ortaya çıktığını görebiliyordu ve Erna hangisinin kocası olduğunu doğru tahmin edebiliyordu.

"Bir erkek ne kadar bir yüz olursa olsun ve sen o yüzü ne kadar seversen sev, duygularını açıkça göstermemelisin. Kocanız bu konuda çok iyi. Sen onlardan hoşlandığını nasıl saklayacağını

öğrenmelisin." "Evet?" Erna kafası karışmış bir halde sordu.

"Bu, itmen gerektiğinde itmek ve çekmen gerektiğinde çekmek anlamına gelir. Şu anda Erna, tek yaptığın çekmek, Bjorn'a istediğini vermek. istiyor."

"Ne?"

"Sahi mi çocuğum, sen daha önce hiç ilişki yaşamadan bir adamla evlendin mi?"

"Ne demek istiyorsun büyükanne?" Erna cezalandırılıyormuş gibi ayaklarına bakarak, "Ne demek istiyorsun büyükanne?" dedi.

"Aptal kız," dedi Düşes, dilini bir kez daha şaklatarak ve resimlere geri dönerek.

Düşes Erna'yı misafir salonuna geri götürdü ve çaylarını bitirip vedalaştılar.

"Gelecek hafta sarayda görüşürüz büyükanne."

Düşes sert bir sesle, "Gitmiyorum," dedi.

"Elbette, o zaman görüşürüz büyükanne."

Aptal çocuk giderken ıslıl ıslıl gülümsedi ve ardında aptalca bir açıklama bıraktı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna planlanandan önce hazırlandıktan sonra çiftler geçidinden Bjorn'un odasına doğru ilerledi. Konukları karşılama endişesi onu uyanık tutmuş olsa da zihni son derece berraktı.

"Bjorn?" Erna dikkatle kapının arkasından baktı. Bjorn bir aynanın önünde durmuş, etrafında onu hazırlayan hizmetkârlar vardı ve hepsi de ona bakıyordu. "İçeri girebilir miyim?"

"Çoktan girmişsin gibi görünüyor," diye güldü Bjorn.

Hizmetçiler Bjorn'u hazırlamaya devam ederken Erna odaya kadar geldi. Erna sürekli hareket halinde olan hizmetkârlara güvenli bir mesafeden kocasına baktı. Kravat takmıştı ve hangi kol düğmelerini takacağını seçiyordu.

"Sanırım bu daha iyi olur," dedi Erna.

Müdahale etmemenin en iyisi olacağını düşündü ama kendine engel olamadı. Bjorn'un seçtiği oniks çok güzeldi ama onun da kendisiyle aynı takıları takmasını istiyordu.

Bjorn fikrini değiştirdi ve oniksi yerine koyup mavi safirleri aldı. Erna kocasına baktı ve gözleri safirlerle birlikte parladı.

Dünya Fuarı'nın büyük açılış törenine gelecek olan kraliyet ailelerini karşılayacaklardı. Ayrıca birkaç gün sonra ikiz prenslerin doğum gününü kutlamak için de burada kalacaklardı. Düşünce

İtibarının önümüzdeki haftayı nasıl geçireceğine bağlı olması Erna'yı tedirgin ediyordu.

Bjorn'un hazırlıkları, bir hizmetlinin Bjorn'a ceketini verip nazıkçe omuzlarına yerleştirmesiyle tamamlandı. Bjorn aynadan uzaklaştı ve Erna'ya yaklaştı. Gerçekten de büyükbabasından daha yakışıklıydı.

Erna, Bjorn'un uzattığı eli tutarken, "Bence büyüklerin söyledikleri çoğunlukla doğru," diye fısıldadı nefesinin altından.

"Ne?" Bjorn "Ne?" dedi.

Erna biraz kızarak, "Hayır, bir şey yok, gidelim," dedi.

Bölüm 84 - İyi Bir Eşin İyi Bir Kocas

❖İyi Bir Eşin İyi Bir Kocas❖

.-:.-.❖.-:.-.

Prens Christian sonunda erkeklerin çoğunun toplandığı çalışma odasından kovuldu. Asık bir suratla oradan ayrıldı.

Isabelle Dniester biliyormuş gibi gülümsedi ve en uzaktaki koltuğu işaret etti. Çayını yudumlayan Prenses Greta'nın yanındaydı. Prens, küçük kız kardeşinin yanına oturmak zorunda kalmaktan hoşnut değilmiş gibi iç çekti ama annesinin sözünü dinledi.

Erna Dinyester ailesini merakla izledi. Kraliçe ve Prenses Louise sessiz bir sohbeta dalmışlardı. Prenses Louise'in bir kız ve bir erkek olan çocuklarına dadıları bakıyordu. Hâlâ çocuk muamelesi gördüğü için hayal kırıklığına uğrayan Prens Christian ve sadece eğlenen Prenses Greta.

Hepsi de diğerlerinden bir ya da ikisine benzeyen bu yüzler Erna'nın kendini biraz dışlanmış hissetmesine neden oldu. Burada kendi ailesinden kimse yoktu ve o

Büyükannesini çok özlediğini fark etti. İnsanlar Erna'nın büyükannesine çok benzediğini söylemişlerdi.

"Hayır, o hanımefendinin elbisesini rahat bırakın."

Erna aşağı bakınca Prenses Louise'in kızının dantelli elbisesinin eteklerini tuttuğunu gördü; altın iplik garip desenler oluşturuyordu. Dadı aceleyle yanına geldi.

Dadı, "Onu rahat bırakın, çok üzgünüm," dedi.

Erna güldü ve dadıyı durdurdu. Çocuk gözlerini devirerek ve parlak bir gülümsemeyle onu izliyordu. Erna onun Louise'in kocası Dük Heine'ye benzediğini düşündü ama gülümseme kesinlikle çocuğun annesine aitti. Aynı gülümseme tüm Dinyesterlere miras kalmış gibi görünüyordu.

Erna elbisesinin desenleriyle oynayan minik, tombul ellere baktı. Küçük kızın şeftali gibi yanakları ve kurdelelerle bağlanmış ince saçları vardı. Aslında Erna ilk kez bu kadar küçük bir çocukla karşılaşılıyordu. Yeni yürümeye başlayan çocuğun yanında nasıl davranması gerektiğini bilmediği için gergindi.

"Merhaba," dedi küçük kıza.

Gözleri tekrar buluştuğunda Erna beceriksizce gülümsedi. Çocuk büyük, boş gözlerle Erna'ya baktı ve el sallamaya çalıştı. Elleri bir akça ağaç yaprağı gibiydi ve Erna'nın gülümsemesi de çocuğunki kadar parlaktı.

Erna küçük kızın elbisesinin etekleriyle gönlünce oynamasına izin verdi. Sonra kız sanki onu bir yere götürmeye çalışıyormuş gibi Erna'nın elini çekmeye başladı. Odanın diğer tarafındaki bir palmiye ağacını işaret etti.

Erna ayağa kalktı ve çocuğu yavaşça odanın içinde dolaştırarak palmiye ağacına götürdü. Isabelle yelpazesinin üzerinden çifti izledi. Louise çocuğunun kiminle birlikte olduğunu fark ederek dadıyı çağırdı.

"Bırak onları Louise," dedi Isabelle Dniester.

Erna ve çocuk palmiye ağacının önünde durdular ve Erna küçük kızın mırıldanmalarını ve konuşmalarını dikkatle dinledi. Bütün bunlar Isabelle'in kıkırdamasına neden oldu.

"Büyük Düşes'e karşı neden bu kadar hoşgörülü olduğunuzu anlamıyorum anne," dedi Louise hayal kırıklığıyla.

"Olmamak için bir neden var mı?"

"Şey, hayır, ama..." Louise Gladys'in adını yuttu ve dudaklarını büzerek

oturdu. Erna şimdi çocuğu kucağında tutuyordu. Louise'i iğrendiren şey Erna sırf annesini memnun etmek için onun yapmasını istemediği bir şeyi yaptı. Erna odanın içinde daireler çizerek çocuğu işaret ettiği yere götürdü. Bu utanmazca bir gösteriydi, sanki Erna tüm dikkatleri üzerine çekmek için ne yaptığını bilmiyordu.

Louise, kızıyla birlikte geri döndüğünde Erna'ya "Çocukları sevdiğini bilmiyordum," dedi. Louise küçük kızı kucağına oturttu. Çocuk sahibi olduğunuzdan henüz haber yok mu?"

"Louise, sus, daha yeni evlendiler," dedi Isabelle.

"Ama şimdi tam zamanı, Gladys balayından hamilelik haberiyle döndü bile." Louise bu ismi ağzından kaçırınca odadaki hava sertleşti.

Louise dili sürçtüğünü fark etti ve irkilmiş görünen Erna'ya baktı. Louise az önce çizgiyi aşmıştı, suçu Erna'nın tarafını tutuyor gibi görünen annesinin baskısına atabilirdi.

Isabelle Dniester alçak bir sesle, "Bu çok kaba Louise," diyerek hassas sessizliği bozdu. "Özür dile, hemen."

"Anne."

"Şimdi, Louise."

Kızlarının inatçılığına ve sert bakışlarına rağmen, annelerine karşı koyabilecek tek bir çocuk bile yoktu. Christian ve Greta konuğmayı kesmiğ, iç çekerek manzarayı seyrediyorlardı.

"Ben... özür dilerim," dedi Louise isteksizce, "düşünmeden konuştum, lütfen beni affedin Büyük Düşes," Louise'in yüzü aşağılanmış bir şekilde buruştu.

"Oh, hayır, ben iyiyim, gerçekten sorun değil," diye telaşlandı Erna, ne yapması gerektiğinden emin değildi.

"Anlayışınız için teşekkür ederim," dedi Louise.

Ancak Erna onun yalvaran gözleriyle karşılaştığında nihayet bir gülümseme gösterdi.

"Kızımın kabalığı için çok özür dilerim," diye ekledi Isabelle yumuşak sözlerle.

Adamların çalışma odasında yürüttükleri işin neredeyse bitmek üzere olduğı haberi geldi. Dniester ailesinin akşam yemeğı vakti gelmişti.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Sanırım babamız da fikrini kesin olarak değıştirdi." Leonid söyledi.

Bjorn kısık gözlerle fildişi topa vurdu ve masadan aşağı yuvarlanmasını izledi. Hafifçe dışarıda görünüyordu ve altı top çizgisi sona erdi.

"Şu okuma masası var ya, babam onu saklıyor ve düzenli olarak kullanıyor," diye devam etti Leonid düz bir ifadeyle. Skor tablosunda ne kadar geride olduğunu umursamayan biri gibi görünüyordu.

"Okuma masası, Erna'nın ona aldığı mı?" Bjorn kıkırdadı.

Bjorn ilk başta Erna'nın aldığı hediyelerin çok saçma olduğunu düşünmüştü ama sonra çok iyi karşılandıkları ortaya çıktı. Hatta annesi budama makası hediyesi için Erna'yı övmüş ve onu çok kullandığını söylemişti

Dikkatlice. Akşam yemeğinde kasıtlı bir iltifat gibi görünüyordu. Bu Erna'yı oldukça mutlu etti.

"Majesteleri Lechen Kralı hediyelerle kolayca kandırılabilir," dedi Bjorn, Leonid'in atışını izlerken.

Top masanın üzerinden aşağı yuvarlandı ve Bjorn mükemmel bir açığı olduğunu görebiliyordu ve brendisinden bir yudum alırken Leonid topu batırdı ve sayı yaptı.

"Büyük Düşes yeterince iyi birine benziyor," dedi Leonid. "Veliaht

Prens'in Bayan Düşes'ten hoşlanmadığını söylediğini çok net hatırlıyorum. Hardy. O zamanlar çok sağlam bir fikir gibi gelmişti," dedi Bjorn, puflayarak Bir puro dumanı.

"Evet, o zaman ben de öyle düşünmüştüm ama bunun tek nedeni Büyük Düşes'i tanımıyor olmamdı."

"Fikrini düzelttiğine sevindiğimi söylemeliyim," dedi Bjorn gülerek.

Leonid bir sonraki atışını kaçırmadan ve masayı Bjorn'a bırakmadan önce dört sayı daha atarak farkı kapattı.

Bjorn sırasını almadan önce konyağından son bir yudum daha aldı. Şimdiye kadar epeyce içmiş olmasına rağmen, onda herhangi bir sarhoşluk tespit etmek zordu. Genelde ne kadar içtiği göz önüne alındığında, bunun yemek öncesi içkilerinden başka bir şey olmadığını söylemek yanlış olmazdı.

Büyük Düşes kocası için elinden geleni yapıyordu. Talihsiz Veliaht Prenses Gladys'i destekleyenler bunun sadece bir efsane olduğunu düşünüyor ve görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama gözleri olan herkes görebiliyordu.

Leonid'in sırası geldiğinde, sakın bir şekilde tebeşiri kaptı ve üç sayı farkla kazanmaya devam etti. Bjorn bu mucizevi yenilgiyi nezaketle kabul etti. Bu sadece bir dostluk maçıydı, yani endişelenecek bir şey yoktu. İkizi kazanmaya ondan daha fazla takıntılıydı.

"Kendine iyi bir eř aldıđına göre, iyi bir koca olmayı dūřundūn mū?"

Bjorn, gözlüklerini tekrar takmış olan Leonid'e kaşlarını çatarak baktı.

"Bilardo oynamamı isteyen sen değil miydin?"

Karın başka bir odada mı?" Bjorn purosundan birkaç duman halkası üfledi.

Leonid içini çekti ve kardeşinin karşısındaki masaya oturarak ona sert bir bakış attı. Bjorn devlet meseleleri ve önemli konular hakkında konuşmak istediğinde onu her zaman bilardo oynamaya davet eden oydu. Bu konuda oldukça ünlüydü.

"Peki şimdi ne yapıyorsun? Oyun bitti, karının yanına dönmeyecek misin?" Leonid küçümsüyormuş gibi yaptı.

"Hiç alkolünüz kalmamış Majesteleri," dedi Bjorn boş kadehlerini doldururken. başını sallayarak ve gülümseyerek kadehleri kaldırdı. "Kel Kartallar inatlarını kırdılar," dedi Bjorn kadehini kaldırarak, "hükümetin faiz oranına ya da menkul kıymetler vergisine dokunmayacaklar."

"Karşılığında ne istiyorlar?"

"Mali açığı Lechen'in fonlarıyla çözmeleri onlar için çok acil olacaktır. Görünüşe göre kuzey demiryolunu satmak istiyorlar, tabii sizin oynayacak başka bir kartınız yoksa. Ne vereceğiz ve karşılığında ne alacağız, bu Maxim ile sizin aranızda." Bjorn, külünü sıvazladıktan sonra puroyu tekrar ağzına götürdü. Bu sıradan bir hareketti, sanki bunun artık onun sorunu olmadığını söylemek ister gibiydi.

Leonid artık sormadı. Bjorn'un kendisini ilgilendirmeyen işlere karışmaktan hoşlanmadığını gayet iyi biliyordu. Bjorn'un tavrına ve son ziyaretinden getirdiği bilgilere bakılırsa, muhtemelen zaten bir eylem planı vardı.

Leonid derin dūřüncelere dalmış bir halde, "Birden meraklandım," diye açıkladı, "eđer o banka işini seyahat programına eklediysen

Balayına mı?"

"Eğer burnunuzu sokmazsanız, işimi hallettim, Majesteleri." "Bjorn, bence yapmalısın..."

"O benim karım Leonid," diye sözünü kesti Bjorn soğuk bir sesle, "Onu herkesten iyi tanıyorum ve aslında oldukça iyi bir kocayım, onu ve ihtiyaçlarını tanıdığın zaman."

Leonid uzun bir süre Bjorn'a baktı, sonra Bjorn'un sözlerine sanki kaba şakalar yapıyorlarmış gibi güldü.

Leonid yarısı boş bardağını yere bıraktı ve Bjorn'un doldurmasına izin verdi. Rastgele Pavel Lore'u düşündü ve bu Bjorn'un ruh halini daha da derinleştirdi.

"Neden?" Leonid bardağını kaldırarak somurtkan bir tavırla sordu.

"Çünkü," dedi Bjorn sandalyesinin arkalığına yaslanarak ve purosunun son damlasını emdi, "onunla başa çıkmakta zorlanıyorum."

Bjorn kısa bir süre için kendisini gizleyen bir duman çıkardı ve duman dağılırken Leonid onun boş yüzüne baktı. Sonunda kardeşinin donuk ifadesine güldü.

"Ne? Sen delisin."

❖Yanlış Yerleştirilmiş Bilyeler❖

.-:.-.❖.-:.-.

Kral alayı kalabalığın arasından geçerek ana salona doğru ilerledi.

panayır. İnsanlar caddelere dizilmiş ve meydanları doldurmuştu, tezahüratları yeri göğü inletiyordu.

Erna üstü açık arabadan kalabalığa baktı, insanların çokluğu karşısında şaşkına dönmüştü. Düğün gününde oldukça büyük bir kalabalık vardı ama şimdi bu sayının üç katı var gibiydi. Onlara eşlik eden daha fazla kraliyet muhafızı da vardı, bu da atmosferi daha da görkemli hale getiriyordu.

Süvariler arabaların atlarıyla aynı hizada yürüdüler. Bütün Pencereleden ve lamba direklerinden ulusların bayrakları sarkıyordu. Erna, bakışları her zamanki gibi ilgisiz görünen Bjorn'a takılana kadar tüm manzarayı seyretti.

Prens Christian ve Prenses Greta tıpatıp aynı görünüyordu ve Erna nasıl bir aileye gelin gittiğini hatırladı.

Erna kendini tutmaya ve duruşunu düzeltmeye çabaladı. Kıpırdamadan oturmak için kendini zorladı ve hatta elini kaldırdı ama henüz insanları doğru dürüst selamlayacak cesareti bulamadı.

En fazla bir yıl. Prens'in hatası. Prens Gladys için kötü bir yedek.

Zaman zaman kalabalığın seslendiğini duyduğunu sanıyordu. Duymak istemediği ve kesinlikle kalbinde saklamak istemediği halde aklına gelen kelimelerdi bunlar.

Erna sonunda elini indirdi, kendisinden hiç hoşlanmamış gibi görünen kalabalığı selamlayamadı. Kalabalıktaki tezahüratların hiçbirisi ona yönelik değildi.

Erna yeniden doğal bir şekilde gülümseyebildiğinde, kendini nehir kıyısı boyunca inşa edilmiş fuar alanının girişinde buldu. Burası büyük bir Çelik çerçeveler ve cam kemerlerden oluşan yapı güneşte ısıllı parlıyordu. Tüm bu manzara karşısında şaşkına dönmüştü ve bir de baktı ki fuar alanının ortasındaki bir platformda oturuyor. Kralın tam arkasında oturuyordu.

Erna fuar alanının etrafına baktı. Sergi salonları ve sergiler, girişten ortadaki büyük karaağaca kadar uzanan orta koridordan dallara ayrılıyordu.

Açılış törenine sadece VIP'ler davet edilmişti ama yine de çok sayıda insan vardı. Bulanıklaşan yüzleri Erna'nın başını döndürdü.

Erna şaşkınlıkla sergilere baktı ve ne olduğunu anlamadan ikinci kata geldiğinde Prenses Louise'i gördü. Erna ona sıcak bir gülümseme verdi, ancak Louise bir teşekkür bile etmeden arkasını döndü.

Kocasına bir şeyler fısıldadı ve Erna utançtan yüzü kızarak arkasını döndü.

Bjorn kardeşine doğru eğilmiş, onun yanında oturuyordu. Onu dikkatle izleyen Erna, temkinli bakışlarını yavaşça Leonid'e kaydırdı.

Bayan Fitz birkaç kez Büyük Dk' Veliaht Prens'le karıştırmaması gerektiğini söylemişti ve Leonid gözlük takıyor olsa da bu her zaman böyle değildi. Gözlüksüz olanın Bjorn olduğunu dşnmemeliydi.

Onlara bu kadar yakından bakan Erna, Bayan Fitz'in endişesini anlayabiliyordu. İkisinin birbirine bu kadar benzemesi şaşırtıcıydı, iki prens eylesine bakan birinin kafasını karıştırmaya yeterdi.

Erna tam iki prensi incelerken Leonid ona baktı. Gözleri buluştu ve Erna kuru bir şekilde yutkundu. Bjorn da başını çevirdi ve Erna çift görüyordu. Gözlerini hızla kırıpştırarak kimin kim olduğunu anlamaya çalıştı.

Erna Leonid'in tekrar kendisine bakacağından korkuyordu ama eyle olmadı, sıcak bir gülümsemeyle karşıldı. Aynı zamanda Bjorn da ona gülümsedi.

Onunki her zamanki, horoz gibi emin, binlerce kez gördüğü kibirli gülümsemeydi.

Gülümsemeleri aynı görünüyordu ama tamamen farklı hissettiriyordu. Erna gözlüksüz bile ikisini birbirinden ayırt edebileceğinden emindi. O anda kalabalık arasında bir tezahürat koptu.

Erna aceleyle yerinden kalkarak Bjorn'u takip etti ve alkışlara katıldı. Kral açılış konuşmasını yapmak üzereydi.

.-:.-.✧.-:.-.

Philip doğal hitabet yeteneğiyle ünlüydü. Schuber Fuarı'nı kalabalığın coşkusuyla ortaya çıkaran bir konuşmayla açtı. Fuarın en büyük katılımcısı olan ve en yenilikçi teknolojilere katkıda bulunan ülke olarak, sergilenenleri görmek için tüm kalabalık heyecanlıydı, herkesten çok da Büyük Düşes.

Bjorn gülümseyerek karısına baktı. Gözleri meraktan kocaman ve ısıltılı, en azından bir miktar saygınlığını korumaya çalışsa da.

Hatıra fotoğrafı çektirme zamanı geldiğinde Bjorn, ikinci kattaki sergi salonlarını incelemekle meşgul olan karısına sessizce eşlik etti.

Grandük ve eşı fotoğraf için gruba katılan son çift oldu. Kral ve kraliçenin önde ve ortada oturduğu, beş kardeşin sıralandığı bir kompozisyonda bu. Erna, Bjorn'un yanında, kraliçenin arkasında duruyordu.

Erna toplanan insanlara baktı, hepsinin platin sarısı saçları vardı. Prenses Louise'in kocası Dük Heine de sarışındı ama biraz daha koyuydu. Prenses Gladys de öyleydi.

Saraydaki hizmetkârların fısıltılı sözleri, kraliyet mensuplarının nesiller boyu aynı saç rengini korumak ve Dinyester ailesinin sembolünü devam ettirmek için sarı saçlı insanları tercih ettiğini söylerdi.

Onun saçları bile buraya uymuyordu.

Öfkelenmek için çok önemsiz bir şeydi ama nedense bu düşünce Erna'nın kalbine saplanıp kalmıştı. Görmezden gelmeye çalıştı ama hep oradaydı, aklının bir köşesini kurcalıyordu.

Erna çarpan kalbini rahatlatmaya çalışsa da, Kraliyet Ailesi'ndeki herkesin, hatta kadınların bile kendisinden çok daha uzun olması gibi başka küçük şeyleri fark etti. Etrafı ağaçlarla çevrili bir ot gibi hissediyordu.

Yanlış yerleştirilmiş bir mermer...

Birden üzgün hissetti çünkü hiçbir yere uyum sağlayamamıştı. Prenses Gladys uymuştu, kraliyet ailesine kolaylıkla uyum sağlamıştı, kendine güveni vardı ve halk tarafından seviliyordu.

"Hazır ol," dedi fotoğrafçı.

Erna şüphe sağanağına karşı sımsıkı kapattığı gözlerini açtı ve dik oturdu.

Uzun uzun düşündükten sonra

Böylece parmak uçlarında yükseldi. Ayağa kalktığında Bjorn bunu fark etti ve bir elini omzuna koyarak onu aşağı doğru bastırdı.

Erna onun baskısına karşı koymak için elinden geleni yaptı ama onun gücüne yetişmek kolay değildi. Fark etmemiş gibi yapsa iyi olurdu, bazen çok acımasız bir adam oluyordu. Erna sonunda pes etti ve düzgünce ayağa kalktı.

"Bir," fotoğrafçı siyah örtünün altına girdi, "iki," Erna kocasına yaklaştı, "üç." O anda topukları yerine çenesini kaldırdı ve flaş patladı.

.-:.-.✧.-:.-.

Açılış töreni bittikten sonra, kalabalık serbestçe dolaşmaya ve sergileri keşfetmeye başladı.

Erna kocasını takip etti. Büyük bir buhar makinesinin yanından geçtikten sonra Tüm fuara güç verdiği söylenen motor, kendilerini kendi kendine hareket eden endüstriyel makinelerden oluşan bir sergide buldular.

Metalden yapılmış bu kadar çok şey görmek çok tuhaftı ama Bjorn oldukça mutluydu. Her serginin yöneticisiyle konuştu ve onlara icatlarının topluma nasıl uyum sağlamasını bekledikleri ve dünyayı nasıl değiştirecekleri hakkında sayısız soru sordu. Erna'nın anlamadığı sözcükler söylediler ama o yine de dikkatle dinledi.

"Bugünlerde insanlar her şeyi makinelerle yapıyor," dedi Erna, müzik çalan bir makineyi fark ederek.

Fonograf denilen küçük bir makineydi ve piyano sesini taklit ediyordu. İnanılmazdı ama aynı zamanda biraz da ürkütücüydü. Bjorn onu satın almak istediğine karar verdi.

Daha fazla makineyi inceledikten sonra Bjorn Erna'yı telefon denen bir şeye götürdü. İnsanların birbirleriyle uzak mesafelerden konuşabilmesini sağladığı söyleniyordu ama Erna bunu anlayamıyordu.

"Büyükanneyle de konuşabilecek miyim?" Erna sordu.

Uzun bir süre gözlerini telefona dikmişti. Makine salonuna geldiğinden beri Erna'nın doğru dürüst ilgi gösterdiği ilk şeydi bu.

"Telefon hattının oraya ulaşması biraz zaman alacak," dedi sergiden sorumlu adam.

"O hat olmadan konuşamıyor musunuz?" Erna sordu, adam başını salladı. "Anlıyorum."

Bundan sonra Erna artık telefona pek ilgi göstermedi. Bjorn ona tüm bu harika icatları gösterse de, Erna hala kırsal yaşam tarzına takılıp kalmış gibiydi.

Erna sergilerden ve icatlardan sıkılmaya başladığında, bir daktilo şirketi tarafından kurulmuş olan her ikisine de vardılar. Erna farkına bile varmadan olduğu yerde donakaldı ve Lechen'in teknolojisi kullanılarak geliştirilen yeni daktiloya baktı. Bjorn neredeyse Erna'nın durduğunu fark etmeyecekti.

"Ne oldu, daktilo mu olmak istiyorsun?"

"O da ne?" Erna başını çevirdi ama daktiloyu gösteren kadından gözlerini ayırmadı. "Makine çok hızlı yazıyor."

Erna gerçekten heyecanlanmıştı. Büyük Düşes daktiloya kafayı takmıştı. Bjorn ona ilginç bir şekilde baktı, tamamen farklı bir kadın gibi görünüyordu.

Gösteriyi yapan kişi bu fırsatı kaçırmak istemedi ve Erna'ya daktiloyu denemesini teklif etti. Bjorn Erna'nın reddedeceğini düşünmüştü ama temkinli bir şekilde yaklaştı ve bir tuşa bastı. Narin görünümlü bir kol uzandı ve kâğıdı bir harfle damgaladı.

"Yazıyor, Bjorn, bak," diye güldü Erna ve kâğıdı işaret etti.

Karısının heyecanına hayran kalan Bjorn'un dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Erna sonunda mutluydu ve güzel görünüyordu, bu onun için yeterliydi.

◆Hafif nevrotik◆

.-:.-.◆.-:.-.

Tüm soğuk demiri geride bıraktıktan sonra, her şeyle dolu bir ülkeye geldi çeşit çeşit nadir ve güzel şeyler. Erna orada bir peri masalındaki bir karaktere dönüştü.

Doğuda ve çölde uzak diyarlar, keşfedilmemiş sayısız krallık, nadir ve güzel bitki örtüsü, egzotik ve alışılmadık fauna. Prensiyle birlikte bu olağanüstü dünyada gezindi.

Balayını ve kocasıyla geçirdiği anların eksikliğini tamamen unutmuştu. Şu anda Bjorn'la geçirdiği zaman, o tatsız anıların yerini almıştı

Sihirle büyülenmiş gibi görünen ve uçan harika renkli bir halıyı işaret ederken güldü.

Bir fil gördüğünde Erna ciyaklayarak Bjorn'un kollarına atıldı ve vitray pencerenin coşkulu ışığı altında hızlı bir öpücük paylaştılar.

Gözlerini nereye çevirse Bjorn oradaydı. Kocasını sık sık görmesi hoşuna gidiyordu. O anlarda Bjorn'un bir fotoğrafını çekmek, onu gördüğü şekilde yakalamak istiyordu. Bunu yapabilse, o gece birlikte gördükleri havai fişekler gibi zihni patlayacaktı.

"Neden bu kadar heyecanlısın?" diye sordu Bjorn.

Erna, Bjorn ona bu soruyu sorana kadar sırtıttığını fark etmemişti.

"Oh, hayır, hiçbir şey, boş ver."

Duygularını bir kenara itti çünkü onları biraz utanç verici buluyordu. Bjorn güldü ve tam o anda kalbini başka bir arzu dalgası kapladı. Günlerdir oluşan o kötü anılar bir anda silinip gitti.

Bu harika kaderi kabullenmek için kalbini sıkan Erna, bir elini Bjorn'un katlanmış kollarının arasına soktu ve ona iyice sokuldu. Bir gün Bjorn'un kalbine ulaşabileceği umuduyla biraz daha çabalamaya karar verdi.

Prences Gladys'in gölgesini silemese bile, belki onun kalbinde kendine ait bir yer bulabilirdi, küçük bir köşe bile olsa, sadece kendisi için bir parça altın güneş ışığı.

Belki de bu yenilenmiş kararlılık nedeniyle, dönüş yolu ilk seferden biraz daha hafif ve neşeliydi.

Geriye dönüp pişmanlıkla bakmaktan kendini alamadı ama panayırdan herhangi bir kötü niyetle ayrılmadı. Grandük Schuber ve eşi gezintiye çıkan son kişilerdi ve arabalarının beklediğini gördüklerinde Erna sabırsızlandı ve adımlarını hızlandırdı.

"Herkes geri çekilsin, geri çekilin, geri çekilin dedim."

Kraliyet muhafızlarının emirlerine rağmen, seyirciler Büyük Dük çiftini daha iyi görebilmek için ileri atıldılar. Schuber Büyük Düşesi Erna Dniester'in şu anda Lechen'deki en popüler kraliyet mensubu olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Erna'nın solgun teni daha da beyazlaştı. Kalabalığın gürültüsü kulaklarını tırmalıyordu ve nefesini tutuyor gibiydi. Arabaya saklanmaktan başka bir şey istemiyordu ama bunu yaparsa, sabah yüzünün büyük, kalın harflerle Schuber'in en kaba kralı olarak manşete çıkacağını garanti edebilirdi.

Güçlü olmak zorundaydı.

Bir anlık duraklama Erna'ya gücünü toplama ve yürümeye devam etme şansı verdi. Araba şimdi önündeydi, sadece birkaç

adımlar, sadece biraz daha uzun....

"ERNA!!!!"

Adımlarını genişletip bir adım daha attığı anda Bjorn'un haykırışı gökyüzüne yükseldi.

Sonraki anların anıları parçalanmış bir duyusal aşırı yük olarak kaldı. Bjorn kollarını ona sarmış, insanlar çılgılık atıyor, Kraliyet Muhafızları yanından koşarak geçiyordu.

"O baştan çıkarıcı kadın Prenses Gladys'in yerini aldı, kraliyet ailesini mahvediyor!!!" diye bağırdı bir şeytan.

Erna kendisine doğru bir şeyler fırlatarak bağırان kişiye baktı, tam o sırada adamın kraliyet muhafızlarının arasına sıkıştığını gördü. Adam Erna'ya nefret dolu çılgın gözlerle bakıyor ve küfürler yağdırmayı hiç bırakmıyordu.

"İyi misiniz, Majesteleri?"

Erna önce muhafızın kendisiyle konuştuğunu sandı, ta ki etrafına bakıp Bjorn'un sırtına yumurta atıldığını görene kadar. O zaman ne olduğunu anladı.

"O büyücü kadın bir şeytan, kraliyet ailesini mahvedecek ve Lechen'i alaşağı edecek bir iblis!!!"

Sürüklenerek götürülürken ona küfretmeye devam etti. Bjorn ceketini çıkarıp adamın yüzüne baktı, gözlerinde cinayet vardı. Bjorn sadece durdu Çünkü Erna kocasını düşüncesizce bir şey yapmaktan caydırdı.

"Hayır, Bjorn! Yapma bunu!" Kolunu sıkıca tutarken soğuk elleri titriyordu, onu geri tutacak gücü yoktu ve ikisi Prensler yardım etmek için koşarak geldiler.

Leonid, Bjorn'u omuzlarından tutarak, "Sakin ol, Bjorn," dedi.

"Çekil yolumdan," diye homurdandı Bjorn.

"Hayır, Bjorn, üzerimizde çok fazla göz var."

Leonid küçük kardeşleri Christian'a baktı.
Erna'nın karşı koluna. Şaşkın görünüyordu ama bırakmadı. Neyse ki saldırgan götürülmüştü ve artık onu göremiyorlardı. Bjorn bundan sonra nihayet sakinleşti.

Bjorn gözlerini kapadı ve nefesinin altında birkaç kez küfretti. Gözlerini tekrar açtığında güldü, gözleri hâlâ çok yoğundu ve saldırganın götürüldüğü yöne bakıyorlardı.

"Ekselansları, Büyük Düşes!!!"

Bjorn kardeşleriyle boğuşmayı bırakıp kendisine bağırان görevliye döndü ve Erna'nın yere yığılmış olduğunu gördü. Solgun teni normalden çok daha solgundu, tıpkı bir ceset gibiydi ve Boğazına bir şey takılmış gibi nefes nefese kaldı.

Bjorn saldırganı tamamen unuttu ve karısının yanına koştu. Yolunu kesen kimse olmadan karısının yanına gitti.

Onu kucağına aldı ve arabaya götürürken ona yumuşak sözler söyledi.

Christian Büyük Düşes'in yere saçılmış eşyalarını toplayarak, "Kardeşim, işte bu," dedi.

Leonid toplanmış broşürlere ve hatıra eşyalarına baktı.
Christian'ın eline tutuşturduğu kartpostallar. Mükemmel bir günün, şeytanın kendisi tarafından mahvedilmiş perişan izleri gibi görünüyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Catherine Owen eski binadan dışarıya doğru ters ters bakarak yürüdü. Son derece yıpranmış görünüyordu ama asıl duygusu öfkeydi. Her yayıncılık Lars'ta ziyaret ettiği ev onu geri çevirmişti.

Erken yaşta ölen Lars'ın dahi şairi Gerald Owen'dan geriye sadece bir el yazması kalmıştı. Neredeyse bir efsane haline gelmişti ama onu basmak isteyen tek bir yayınevi bile yoktu. Bir zamanlar insanlar Gerald'ın şiirlerinden birinin tek bir dizesi için diş diş mücadele ederken, şimdi bu el yazmasına bu kadar kötü davranıldığını görmek üzücüydü.

Catherine el yazmasını -ağabeyinin vasiyetini- göğsüne bastırdı, gözyaşlarını ve öfkesini kontrol etmek için büyük bir mücadele verdi.

Bunu ilkbaharda keşfetmişti. İntiharından beri ev boştu ve uzunca bir süredir de boş duruyordu. Anneleri, Sanat Akademisi evi tutmaya ve onun adına bir anma salonuna dönüştürmeye karar verene kadar oğlunun öldüğü gerçeğinin üstesinden gelemedi.

Burayı onun doğum yeri olarak koruyacaktı. Catherine daha sonra döşeme tahtalarının altına gizlenmiş el yazması kitap yığını keşfetti.

Beni yaşatan ve aynı zamanda öldüren isim. Gladys'e, aşkıma ve uçurumuma.

Catherine balmumuyla mühürlenmiş paketi açtığı anda, zorla yazılmış ön sayfayı gördü. İçindeki tüm mektuplar ve şiirler tek bir kişiye, Owen'ın aşkı ve uçurumum dediği sevgilisi Gladys Hartford'a adanmıştı.

Catherine o gün, güzel bir dille anlatılan acımasız gerçeği öğrendi. Bu, Owen'ın en iyi çalışmalarından biriydi ve kardeşinin ölümünden sonraki en önemli çalışması olarak yayınlanmasını sağlamaya kararlıydı. Tüm dünyanın gerçeği bilmesi gerekiyordu ve dünyada yayıncıların olduğu tek yer Lars değildi. Gerekirse denizi bile aşabilirdi.

Catherine şapkasını derinden taktı ve caddede yürümeye başladı. Güneşin altın ışınlarıyla döşeli cadde, aşkı uğruna ölmüş bir adamın vasiyetini kucaklıyordu.

.-:-.◇.-:-.

Doktor saraya vardığında, Büyük Düşes zaten stabil görünüyordu. Çok zayıf bir gülümseme dışında başka bir şey yoktu. Endişelenecek semptomlar. Solunumu stabildi ve mide krampları artık yoktu.

Hafif nevrotik.

Dr. Erickson'ın bulabildiği tek teşhis buydu. Bir kahkaha ve gülümsemeyle geçiştirilemeyecek bir şeye katlanan genç Düşes için endişeleniyordu.

"Lisa gözyaşlarına boğularak, "O delinin canını bağışlamayacağım," dedi. O piçin kafası çatlayana kadar ona bir sürü yumurta atın."

"Sorun yok Lisa, ben iyiyim. Sadece bir yumurtaydı ve onu yiyen ben değildim."

"Prens'in iyi olmasına ve senin bunu yaşamak zorunda kalmamana çok sevindim."

"Öyle mi?" Erna yorgun bir gülümsemeyle, "Bence yumurta bana isabet etseydi daha iyi olurdu," dedi.

Bjorn'a isabet eden çürük yumurtanın lekesini hatırladığında gözleri iradesi dışında kıpkırmızı oldu.

Saldırgan şizofrenik bir adamdı. Erna'nın onu zorla dışarı çıkardığına inanıyordu. Prenses Gladys'i ve çocuğunu öldürdü. Bunu, gelip kraliyet ailesini mahvedecek olan şeytanı yatıştırmak için yaptı. Polis, Prenses Gladys'in endişelenecek bir şey yoktu ama endişeleniyordu, özellikle de Bjorn'u düşündüğünde.

Erna gözyaşlarını tutmaya çalışırken gözlerini sıkıca kapadı ve yataktan kalktı. Ayaklarındaki acıdan dolayı sersemlemişti. Lisa koşarak yanına geldi ve yere düşmemesi için ona yardım etti.

"Dikkatli olmalısın, tamam mı?" Lisa endişeyle Erna'nın sargılı ayağına baktı.

Erna bütün günü yeni ayakkabılarla geçirdikten sonra su toplamış ve yara bere içinde kalmış ayaklarla geri dönmüştü. Çoraplarına bile kan bulaşmıştı. Lisa bunu görüp saraya bağırana kadar fark etmemiş gibi görünüyordu.

Lisa, Erna'nın bütün gün fuarda böyle ayaklarla dolaştığını fark ettiğinde neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Lisa hiçbir şey söyleyemedi, çünkü Erna'nın nasıl hissettiğini biliyordu, Bjorn'a duyduğu aptalca ve safça aşk ona bunu yaptırmıştı, o adama güzel görünmek istiyordu.

Sonunda, bir delinin ani saldırısı çok mükemmel olabilecek tüm günü mahvetti. İnsanların yarın bu konu hakkında nasıl konuşacaklarını düşündükçe Lisa'nın midesi bulanıyordu.

Derin nefesler alarak öfkesini bastıran Lisa, Erna'ya pencerenin yanındaki sandalyeye kadar yardım etti ve onu nazikçe oturttu. Erna Lisa'ya bakarken gülümsemesini yeniden kazandı.

"Sözünü tutacaksın, değil mi?" dedi Erna.

Lisa öfkeden patlamak üzereydi ama kendini tuttu ve bunun yerine usulca başını salladı. Erna yaralı ayağını kimseye göstermedi, doktora bile. Kimsenin bunu bilmesini istemiyordu. Lisa bunun Erna'nın saklamak istediği küçük bir gurur kırıntısı olduğunu biliyordu.

Erna pencerenin yanında oturdu ve sanki hiçbir şey olmamış gibi serin havayı içine çekti. Bundan sıkılınca yatağa geri döndü ve sanki başka bir geceymiş gibi uzandı.

Lisa nihayet gittiğinde, Erna gözlerini kapadı ve derin havanın tadını çıkardı. sessizlik geldi. Çok geçmeden yatak odasının kapısının sesi duyuldu.

açılış. Bjorn onun yatağına geldi.

❖Her şey yoluna girecek❖

.-:-. ❖ .-:-.*

Erna derin bir uykudaymış gibi görünüyordu. Adam yatağının kenarına tünediğinde bile Erna kımıldamıyor gibiydi. Oldukça rahatlamıştı. Belki de loş ışıkta birbirlerine bakıp söyleyecek bir şey bulamamaktansa uyanmaması daha iyiydi.

Bjorn komodinin üzerindeki lambayı kapattı ve akşamın ilk karanlığında karısına baktı. Doktor önemli bir sağlık sorunu olmadığını söylemişti. sorunlar ve olayların şokundan başka bir şey değildi. Bunu yeterince iyi biliyordu ama yine de gergindi.

Tüm bu yaygara.

Deli bir insan tarafından işlenen saçma bir suç. Suçlu tutuklanmıştı ve yakında cezasını çekecekti. Neyse ki Erna yaralanmamıştı, bu yüzden tek yapması gereken bunu unutup yoluna devam etmektir.

Belki de sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kontrol ediyordu, diye düşündü Erna'nın gözlerindeki uzun kirpiklerin uzun gölgelerine bakarken. Adını söylediğinde gülümseyen yüzünü görmek istiyordu, o zaman bu korkunç duygudan kurtulabileceğini düşündü.

Olaydan önce Erna'nın Gladys'in gölgesi tarafından yutulacağı zaten tahmin ediliyordu. Erna'nın durumundaki herhangi bir kadın da aynı durumda olabilirdi. Talihsiz Veliaht Prenses Gladys, halkın gözünde bir efsaneye dönüştü.

Erna, göremediği ve yenemediği bir düşmanla karşı karşıyaydı. İhtimaller hiçbir zaman onun lehine olmadı, eninde sonunda kaybedecek ve her zaman Bjorn'un ikinci karısı olarak kalacaktı. Küçük karısı.

Bjorn tavana baktı. Çok acımasızdı, bunu biliyordu. Gözlerini belli belirsiz gölgelenen mobilyaların üzerinden geçirerek odaya baktı. Sonunda, bu hayat bu kadın için en iyisi miydi?

Başka nereye gidebilirdi ki? Evlilik pazarına çıkarıldıktan sonra en yüksek teklifi verene satılacaktı. En iyi ihtimalle ölümün eşiğinde olan yaşlı bir aristokratın ganimet karısı olacaktı. En kötü ihtimalle, o pislik lordu Heinz gibilerin oyuncağı olacaktı.

Talihsiz Veliaht Prenses'in tapınağında kurban edilse de Erna bundan daha iyisini umamazdı.

Bu net sonucun ardından Bjorn karısına bir kez daha baktı. Erna'nın babasını bırakıp o kızıl saçlı ressamla kaçma kararı dikkate alınmaya değer bir değişken değildi.

Bjorn ayağa kalktı ve yatağın başında durdu. Bu kadını korkunç bir kaderden kurtarmış ve ona mümkün olan en iyi hayatı vermişti. Bunu fark ettiğinde yavaşça iç geçirdi. Gladys'in tapınağı sağlam temeller üzerine inşa edilmişti. ve onun sırrını sakladığı sürece Lars ona tazminat ödeyecekti. O tapınağı yıkmak imkânsızdı.

İkinci karısı yıllar boyunca ve belki de hayatının geri kalanında kendini sunakta kurban etmek zorunda kalacaktı ama ona verebileceği çok fazla tazminat vardı ve istediği her şeyi verecekti.

Eğildi ve onun yanağına zarif bir öpücük kondurdu.

Gün boyu kendisine bakan ışıltılı gözlerinin hatırası teselli kaynağı oldu. Erna'nın yarın da kendisine aynı gözlerle bakacağını biliyordu. Bu, bu kadının ona verdiği en büyük hediye idi.

Bjorn perdeleri kapatırken ses çıkarmadan yataktan çıktı. Kapıyı kapatmadan önce, aniden ortaya çıkan o hissi tamamen sildi.

onun üzerine geldi.

Her şey yoluna girecek, çünkü o Erna.

.-:.-.✧.-:.-.

Phillip pencereden dışarı bakarken, "İyi görünmesine sevindim, Isabelle," dedi.

Isabelle kocasının yanına doğru ilerledi. Büyük Düşes'i taşıyan bir at arabası, onu yazlık saraya götürmek üzere hızla yola çıktı.

Büyük Düşes her sabah onlara günaydın demek için evlerini ziyaret ederdi. Sürpriz saldırıdan sonraki gün de aynıydı. Olumlu bir not, onun gelişinin çok ihtiyaç duyulan bir rahatlama getirmiş olmasıydı.

"Bence Bjorn çok iyi bir kadın seçmiş. Fazla bir şey bilmiyorum ama çocuğun babasına çekmiş olduğunu biliyorum. kadın." Phillip şakayla karışık söyledi.

Kocasına bakan Isabelle Dniester'in kahkahası güneşin aydınlattığı salonda yankılandı.

"Hardy ailesinin kızımdan hoşnut olmayan Kral nereye gitti?" Dedi.

"Muhtemelen yine tatile çıkmıştır."

"Bjorn'a çok benzediğin zamanlar oluyor."

"Çok kötü şeyler söylüyorsun," diye gülümsedi kral, "Umarım iyi geçiniyorlardır, ne düşünüyorsun, Bjorn iyi mi?"

"Nereden bilebilirim ki? O şımarık velet hakkında her şeyi bilmiyorum. Sadece babası gibi iyi bir koca olması için dua ediyorum."

"Doğru. Benim gibi karısını dinlemeyi öğrenirse mutlu bir evlilik mümkün." Phillip kendini övdükten sonra bile soğukkanlılığını korudu. Isabelle güldü, ancak kurdu evcilleştirmek için mücadele ettiği uzak bir zamanı hatırladı.

"Bu arada Isabelle, bu da ne böyle?"

Pencereden dışarı bakan Phillip'in gözleri kısıldı. Erna arabadan kendisi kadar büyük bir buket çiçekle inmişti. Daha da büyük bir buket hâlâ arabanın içindeydi.

Phillip ve Isabelle gülmeye başlamadan önce birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. İkiz prenslerin doğum günleri çok hoş kokulu bir başlangıçla başlayacak gibi görünüyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

BÜYÜK!

Leonid'in ilk düşüncesi buydu.

Boyut olarak bu buket büyüktü, çok büyüktü.

Erna, "Tüm kalbimle, doğum günlerinizin en güzelini geçirmenizi dilerim, Majesteleri," dedi. Gözleri en az sunduğu buket kadar ısıt ısıldı.

Leonid dalgınca başını salladı ve devasa hediyeı kabul etti. Şaşkınlıkla onu izleyen Christian, kısmen bastırılmış bir kahkaha atarak sessizliğe gömüldü.

"Beğenmedin mi?" Erna söyledi.

Leonid güven verici bir gülümseme göstermeye çalışarak, "Hayır, tabii ki hayır, sadece bu kadar büyük bir hediye beklemiyordum," dedi.

Erna birkaç tebrik sözü daha söyledikten ve Büyük Dük'e buketi verdikten sonra oradan ayrıldı. Sanki az önce olağanüstü karakterini ilan eden kocaman bir buket çiçek hediye etmemiş gibi mütevazı bir vedayla ayrıldı.

Christian, "Sadece doğum gününüzü kutlamak ve böyle bir sahneye tanık olacağımı düşünmek için gelmişim," dedi.

Büyük Düşes gittiğine göre, Christian kahkahalarının serbestçe ve yüksek sesle akmasına izin verdi. Kendini tutamıyordu. Çiçekler ve Veliaht Prens, daha uyumsuz bir eşleşme bulmak zor olurdu. Şu anda bile Leonid'in kasvetli ifadesi parlak çiçekleri daha da belirginleştirdi.

Christian kahkaha nöbetleri arasında, "Biliyor musun, muhtemelen bunları kendisi yapmıştır," dedi.

Leonid'in kollarındaki buketi incelerken bu sonuca varmıştı. Çiçekler onun gözüne bile çok ustaca yapılmış gibi görünüyordu.

"Çok şanslısın kardeşim."

"Başkalarının samimiyetini böyle küçümseme," diye azarladı Leonid kardeşini.

"Ne? Hayır, öyle demek istemedim," Christian'ın ifadesi hızla değişti ve kahkahalar hemen kesildi. "Ben sadece... sadece Büyük Düşes çok tatlı."

"Büyük Düşes Bjorn'un karısı, Chris, o senin üstün."

"Biliyorum, ama üstün de sevimli olabilir, değil mi?"

Leonid bir iç geçirdi ama sonunda son kıkırdamayı paylaştı. Her halükârda, hiç yaralanmamış olması büyük bir şanstı. Görünüşe göre Christian'ın iddiası tamamen yanlış değildi.

"Bu arada, kardeş Bjorn da bir buket alacak, değil mi?" Christian söyledi.

"Alacağına hiç şüphe yok."

"Aman Tanrım," dedi Christian.

Christian, Leonid'in kocaman bir demet çiçekle gelmesinden daha uyumsuz bir çift olamayacağı yolundaki düğünceşinden, Bjorn'un da aynı Çeyi alacağını düğündükten sonra vazgeçmeye karar verdi.

"Önce ona gitmeliydim, bunu görmeyi çok isterdim," dedi Christian.

"Evet, aslında ben de."

İkisi de açık arabanın kapıdan geçişini görmek için tam zamanında pencereye koştular. Leonid'inkinden daha görkemli bir çiçek aranjmanı Büyük Düşes'in kollarına bırakılmıştı.

"Doğum günün kutlu olsun Bjorn," diyen ses rüzgârda tatlı bir fısıltı gibi yankılandı.

Bjorn gözlerini açtı ve yüzünü kapatan kolunu indirdi. Bakışlarını, hafif bahar esintisiyle dalgalanan perdelerin bulunduğu ön kapıya kaydırды. Orada kocaman bir buket çiçek gördü.

görüşünü engelleyen çiçekler.

"Bugün hava senin için çok güzel,"

Bir çiçek hayaleti gördüğünü sanıp irkilmişti ki, birden çiçeklerin arkasından Erna'nın gülümseyen yüzü belirdi.

Bjorn doğrulup karısına baktı ve gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı. Hâlâ uyku sersemiydi ama artık rüya görmüyordu.

"Onları kendim yaptım, bu sabah açan çiçeklerle."

"Anlayabiliyorum," dedi Bjorn.

Çiçekler o kadar güzel kokuyordu ve renkleri hiç kısıtlanmadan dökülüyordu ki, Bjorn'un yarı uyanık gözleri bile karısının onları bir araya getirme becerisini görebiliyordu.

"Onları beğenmedin mi? Veliaht Prens Hazretleri beğendi.

"Birazını Leonid'e mi verdin?"

"Evet, elbette, onun da doğum günü ama seninki daha büyük." Erna'nın yüzünde gururlu bir ifade vardı.

Karısının bundan sanki özel bir ayrıcalıkmış gibi bahsettiğini görmek onu güldürdü. Ona, çıplaklığının etrafına küçük, düzgün bir kurdele bağlanmasını tercih edeceğini söylememeye karar verdi.

"Beğendin mi?" Erna tekrar sordu, yüzü artık ciddiye.

Bjorn başını salladı ve ona gelmesi için el salladı. Gülümsemesi geri döndü ve çok güzel görünüyordu. Elindeki büyük hediye yere bıraktı ve Bjorn'un kollarına atılmadan önce ona doğru ağır adımlarla yürüdü. Dokunması inanılmaz derecede güzeldi, hem sıcaklık hem de hoş bir aroma veriyordu.

Erna onu dudaklarından öptü ve Erna durgun bir gülümsemeyle doldu. Onunkinde yumuşak olan şakacı öpücük kısa bir süre sonra derinleşti.

Birbirlerine sarıldıklarında Bjorn gözlerini kapattı. Uzandı ve başının arkasına hafifçe dokunarak onu kendine yaklaştırdı. Öpüşme konusunda oldukça başarılı olmuştu. Bunun gibi günlerin uzun süre devam edeceğinden emindi. Erna olduğu sürece.

❖Lütfen, lütfen, lütfen❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

Bayan Fitz'in yardımıyla Erna yemek odasını sofra takımları ve çiçeklerle mükemmel bir şekilde hazırlamayı başardı. Baharın kendisi kadar güzeldi. Mumlukların yerleşimini dikkatle inceledikten sonra hazırlıklar mükemmeldi.

Erna daha sonra aşçıyı kontrol etmeye gitti, ardından da aceleyle konukların kutlama için gelecekleri salona doğru ilerledi.

Bayan Fits, Erna'yı takip ederken, "Merak etmeyin Majesteleri, sizi temin ederim ki kimse kutlamada bir kusur bulmayacak," diyordu. Bir gölge gibi.

Erna zayıf bir gülümsemeyle, "Bunu söylediğinizi duymak biraz rahatlatıcı, Bayan Fitz," dedi.

Ziyafet salonu, özenle hazırlanmış ışıkların yumuşak kehribar tonlarıyla aydınlanmıştı. cilalı zeminden yansıyan avizeler. Yerden tavana kadar uzanan geniş pencerelerin önünde krem rengi ipek perdeler vardı. Salondaki her şey güzel bahar bahçesiyle uyumlu olacak şekilde seçilmişti.

"Erna," diye seslendi biri.

Kendisini çağıran sesi takip eden Erna döndüğünde Bjorn'un salonun ortasında, zemine işlenmiş kraliyet armasının üzerinde durduğunu gördü. Onu Büyük Dükler salonunun ortasında dururken görmek tüm sahneyi daha da mükemmelleştirdi.

Dikkatle yaklaştı ve bunu yaparken Bjorn elini uzattı. Onun yanında durdu ve başka bir yerde olmak istemedi.

"İyi görünüyor mu?" Her zamanki yumuşak fısıltısıyla sordu.

"Ne fark eder ki? Benim doğum günüm her yıl gelir," dedi Bjorn, düz bir cevap vererek.

"Ama bu birlikte kutladığımız ilk doğum günü." "Bu kadar

büyütecek ne var?"

"Benim için gerçekten çok önemli," dedi Erna sert bir sesle.

Bjorn karısına baktı ve ona bir gülümseme verdi. Her zaman küçük olayları büyük jestlerle kutlamaya çalışırdı. Sonra aklına karısının ilk Kimsenin hatırlamadığı bir doğum günü. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Bir hizmetçi "İlk konuklar geliyor," diye haber verdiğinde Bjorn, Erna'nın elini sıkıştığını hissetti.

Lisa yakında duruyor ve Büyük Düşes'in en güzel şekilde görünmesi için harcadığı tüm emeği hayranlıkla izliyordu. Açık mavi bir elbise giymişti ve bir su perisi kadar saf ve güzel görünüyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Erna, Bjorn'un yanındayken daha zarif görünüyordu. Kocasının yanındayken neredeyse parlıyor ve ışıltıyor gibiydi.

"Lütfen, lütfen, lütfen,"

Lisa yalvardı, bencil prensin karısının güzelliğini fark etmesi için dua etti.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Sanırım yemek masasının etrafındaki oturma düzenini ayarlamamız gerekiyor," dedi Bayan Fitz.

Erna biraz düşündükten sonra, "Hayır, sanırım biraz daha bekleyeceğim," dedi.

Bayan Fitz Erna'ya bakarak, "Majesteleri, bir karar vermelisiniz," dedi. Çaresizce.

Ziyafet saati gelmek üzereydi ve Düşes Arsene henüz gelmemiştir. Bjorn'un yanında bir koltuğu vardı ve o gelmezse koltuk boş kalacaktı.

Bayan Fitz biraz daha ısrar etmek üzereyken salondaki konuşma uğultusu birdenbire sessizleşti. Tüm konuklar girişe bakıyordu.

"Aman Tanrım, buna inanamıyorum," diye fısıldaşıyorlardı.

"Büyükanne, geldin mi?" Prenses Louise söyledi.

Bu büyük kargaşaya neden olan Düşes Arsene, sanki sokakta yürüyormuş gibi odanın içinde ilerledi. Herkesi görmezden geldi ve sadece bir kişiye, Büyük Düşes'e baktı.

"Ah, büyükanne, gelmişsin," dedi Erna, Düşes'e doğru koşarak.

Şok olmuş yüzleriyle onlara bakan insanları unutmuştu. Düşes Arsene, Erna'nın umursamaz tavrı karşısında dilini şaklattı ama gözleri eskisinden daha yumuşaktı.

"Bir delinin saldırısına uğramış birine göre normal görünüyorsun Erna, Sadece ne kadar acınası bir hale geldiğini görmek için gelmiştim ama görüyorum ki zamanımı boşa harcamışım."

Kötü niyetle konuştu ve etraflarındaki insanlar fısıltılarla tıslamaya başladı. Onları şaşırtan bir şekilde, Erna bu acımasız hakaretler karşısında sadece güldü.

Kraliçe, "Burada neler oluyor, bana hiçbir şey söylemediniz anne," dedi.

Kral, Veliaht Prens ve Bjorn Erna'nın yanına gelirken, Düşes Kraliçe'ye asık suratlı bir bakış attı.

"Sizinle bir ilgisi yok, o yüzden bu konuda sinirlenmenize gerek yok. Ben Büyük Düşes'in misafirim, öyle değil mi Erna?"

Düşes, Bjorn'u şöyle bir süzdükten sonra Erna'ya baktı. Yaşlı kadının her zaman soğuk ve sert olan ifadesi gülümsemeye dönüştü. Hepsi Düşes onu sorgularken gözler Büyük Düşes'e çevrilmişti. Erna bir an için gerginliğini tamamen unuttu ve gizli komplolarla gülümsedi.

"Evet büyükanne, hoş geldiniz. Geldiğiniz için çok mutluyum."

.-:.-.✧.-:.-.

Yerine oturtulurken tüm gözler dik duran hanımefendinin üzerindeydi. Düşes, Bjorn'un yanına oturacağını öğrendiğinde kaşlarını çatarak hoşnutsuzluğunu açıkça ifade etti. Kadının çok öfkeli olduğunu bilen kalabalık, yaklaşan bir fırtına gibi patlamasını bekliyordu.

Düşes, Bjorn'un evlilik dışı bir ilişki nedeniyle Veliaht Prenslikten istifa ettiğini öğrendiğinde, salona girdiği söyleniyordu. sarayda Prens'i tokatladı ve onunla bir daha asla konuşmamaya yemin etti.

"Büyük Düşes'in ne düşündüğünü bilmiyorum," diye fısıldadı Louise kocasına.

Düşes her an arkasını dönüp gidecekmiş gibi görünüyordu ama itaatkâr bir şekilde Bjorn'un yanındaki yerine oturdu. Yıllar süren düşmanlığı tamamen unutarak sakince oturdu.

Bjorn'un tepki vermek için fazla zamanı yoktu, bir şeylere dalmıştı ve kalabalığın nasıl tamamen sessizleştiğini fark etmemişti. Büyükannesinin kendisine yaklaştığını fark ettiğinde, kadının bakışlarıyla karşılaşmaktan başka bir şey yapamadı. Hafif bir tedirginlik vardı ama ikisi de göz temasını kesmedi.

Beni kandırabileceğini sanma, diye bağırmıştı Düşes yıllar önce. Odaya hışımla girdiğinde bağırışları Bjorn'u uyandırdı.

*Bana doğruyu söyle, dedi ve bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme.
Neden, neden yaptın bunu, ne sebeple?*

Düşes Arsene gerçeğe inanmayı reddetti, Bjorn'un bir şeyleri gizlemek için bir sis perdesi oluşturduğundan emindi ve gerçeği söylemesi için onu sıkıştırdı.

Ben buyum büyükanne, demişti Bjorn, verebileceği tek cevap buydu. Lütfen kabul edin.

Bjorn gülerek bu sözleri söylediğinde Düşes Arsene'in öfkesi patladı ve salonda bir tokat sesi çınladı. Çok sert bir tokattı ama acısı uzun sürmedi. Bjorn'un aklında en çok kalan şey, büyükannesinin onunla bir daha asla konuşmamaya yemin ederken ağladığını görmek oldu.

Kraliyet ailesinin ve ulusun iyiliği içindi. Bir dava uğruna şehit olmuş gibi davranmıştı ama şimdi düşününce artık bundan emin değildi. Belki de gerçekten bencilce davranıyordu ama o böyleydi.

Şu anda bile bu gerçek değişmiyordu, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Büyükannesine gerçeği söyleyemezdi, kalbi ne kadar kırılmış olursa olsun. Onun en sevdiği kişiydi ve onunla yüzleşmek yerine, sadece aşığılanmayla yüzleşmekle yetiniyordu.

Bjorn gülerek, "İyi görünüyorsun, en azından kırıışıklıkların çok düzelmiş," dedi.

Düşes de bu şakaya gülerek karşılık verdi: "Bunca yıl sonra ilk sözleriniz beni çok etkiledi," dedi.

İşte bu, diye düşündü Erna, bu kadar sıradan ve küçük bir konuda bile Düşes sözünü tutmamıştı

Düşes'in ortaya çıkışının şokunu atlatmaya başlayan davetliler yeniden kendi aralarında konuşmaya başladılar. Soğukkanlılığını koruyabilmesiyle tanınan Kraliçe bile sahneye tedirginlikle bakıyordu. Soğukkanlılığını koruyan tek kişi Büyük Düşes'ti.

.-:-.◇.-:-.

"Erna, Erna," diye seslendi Brenda Hardy.

Kadın koşarak yanına geldiğinde Erna balkonun korkuluklarına yaslanmıştı. Erna şaşkınlıkla Brenda'ya baktı.

Brenda Hardy etrafına bakındı ve kulak misafiri olacak kimsenin olmadığından emin olduktan sonra aceleyle Erna'ya yaklaştı. Erna'yla konuşmak için bu anı seçtiğine göre ne kadar uyanık olmalıydı.

"Ne oldu Vikontes?" Erna utancını gizleyerek konuştu.

Partiye davet edilmelerinin tek nedeni Bayan Fitz'di. İkili Büyük Düşes hakkındaki dedikodularla çalkalanıyordu ve sadece dedikoduların üzerine soğuk su dökmek için bile olsa onları davet etmek akıllıca olabilirdi.

Erna başta çok isteksizdi ama Bjorn'un hatırı için sonunda onları davet etti. Ancak bu onlarla ilişki kurması gerektiği anlamına gelmiyordu ve Erna'ya göre artık Hardy soyadıyla hiçbir bağı kalmamıştı.

Uzun bir süre balkonda birlikte sessizce durdular. "Eğer söyleyecek

bir şeyiniz yoksa ben gitmek istiyorum," dedi Erna. "Henüz bir

haber yok, endişelenmeye başlıyorum."

"Haber mi?"

"Çocukla ilgili," dedi Brenda Hardy, endişeli bir anne gibi bakarak, "etrafta soruşturuyordum ve hamile kalma şansınızı artıracak bir karışıma rastladım. Konumunuzu güvence altına almak için bir an önce çocuk sahibi olmanız gerekiyor. Bak, büyük bir parti hazırladım ve daha sonra malikaneye bırakacağım."

"Vikontes!" Erna kadının söyledikleri karşısında şaşkına dönmüştü.

"Dikkatsiz olmanın sırası değil Majesteleri, Prenses Gladys'e bakın, onun bir oğlu vardı ve kolayca bir kenara atıldı, sizin çocuğunuz yoksa ne şansınız olduğunu sanıyorsunuz?" Brenda Erna'nın elini tuttu, "iyi düşünün, Prens'in nasıl biri olduğunu en iyi siz bilirsiniz."

"Kocam hakkında böyle konuşma," dedi Erna elini geri çekerek.

"Benden pek hoşlanmadığını biliyorum ama senin yanında güvenebileceğin başka kimse yok, aynı gemide değil miyiz?" Tekrar Erna'ya uzandı ama Erna geri çekildi, tam o sırada bir görevli balkona çıktı.

"Ekselansları, Majesteleri Kraliçe sizinle konuşmak istiyor."

❖Benim Güzel Krallığım❖

.-:.-.❖.-:.-.

Isabelle Dniester büyük salona bakan ikinci kat korkuluklarının ortasında durdu. Odada çalan vals melodisi Orkestra bahar gecesinin havasını canlandırdı. Kalabalık çiftler halinde bir araya geldi ve kahkahalar ve sohbetler eşliğinde salonda dans etti.

"İlk partiniz oldukça başarılı," diye yumuşak ve sıcak bir tavırla övgü dolu sözler söyledi.

"Teşekkür ederim Majesteleri, çoğunlukla Bayan Fitz'in yardımları sayesinde oldu." "Tuhaf, Bayan Fitz tüm bunların sizin yılmaz çabalarınız sayesinde olduğunu söyledi.

Ayrıca Düşes Arsene'i her hafta ziyaret ettiğinizi de duydum. Bjorn'a bir hediye olarak onu gelmeye ikna et." "Ah,

evet," dedi Erna utangaç bir sesle.

Isabelle Dniester Erna'ya dönerek, "Çok teşekkür ederim, Erna," dedi.

Gelini için yüksek beklentileri yoktu. Bjorn'un bir daha asla evlenmeyeceğinden emindi ama Erna onun kalbini değiştirmişti. Kraliçe'nin tek istediği oğlunun mutlu ve iyi yaşamasıydı, Erna'dan başka bir şey istemiyordu ama çocuğun böyle bir hediye olacağını hiç düşünmemişti.

"Sana büyük bir borcum var," dedi Kraliçe.

"Hayır, gerçekten Düşes'i ziyaret etmek hoşuma gitti. Neredeyse her hafta Buford'da anneannemi ziyaret ediyormuşum gibi hissettim. Bjorn'un büyükannesi bana karşı çok nazikti."

"Madem bahsettiniz, neden Barones'i davet etmediniz? Birlikte olsaydık güzel olurdu."

"Çok istedim ama Büyükannem reddetti," Erna'nın suratı asıldı.

"O zaman neden Bjorn'la Baden Sokağı'na gitmiyorsun?" Isabelle düşüncesizce önerdi. Barones'in neden şehirden uzak durmak istediğini az da olsa anlayabiliyordu. söylentiler de var.

Isabelle'in kalbi, torununa çok uzaklardan iyi dileklerde bulunan bu nazik yaşlı kadını düşününce ağırlaştı. Erna'nın şehirde bulunduğu onca zaman boyunca Baden Sokağı'nı ziyaret etmemiş olmasına inanamıyordu bile. En çok hangisine şaşıracağına karar vermek zordu: Bjorn'un soğukkanlılığına mı, yoksa Erna'nın bitmek tükenmek bilmeyen sabrına mı?

"Gerçekten mi, gelebilir miyim?" Erna inanmayarak, "Ziyaret etmek güzel olurdu ama vakıf festivali yakında ve yaz sezonu..." dedi. Erna sözlerini yarıda kesti.

"Tüm bu endişeleri bir kenara bırakmak ister misiniz? Büyük Dük çiftinin yokluğu festivali ya da yazın sosyal sezonunu etkilemeyecektir," dedi Isabelle yumuşak bir şekilde gülümseyerek.

Kraliyet görevlerini Baden Sokağı'nı ziyaret etme arzusunun önüne koyan çocuk için üzülüyordu. Büyük Düşes'te kusur bulmaya hevesli olanların bakışlarına katlanmak onun için kolay olacaktı. Erna'nın ne tür bir acıya katlandığını düşünürken uzun bir iç geçirdi. Prenses Gladys'i her ayrıntısıyla tanıyacak ve Bjorn'a yöneltilen tüm eleştiri oklarına göğüs gerecek.

"Bir süreliğine her şeyi unut, git ve Büyükanneni gör. Bunu bize verdiğiniz hediyelere karşılık Kral'ın ve benim bir hediyemiz olarak düşünün."

"Teşekkür ederim Majesteleri, çok teşekkür ederim."

Erna büyük bir sevinç içindeydi. Isabelle bir an için gözlerini önündeki çocuktan alamadı. Ona ve neşesiz gülümsemesine hâlâ üzülüyordu. Hiçbir şey bilmeyen çocuğa çok sert bir dizgin vurması gerekiyordu.

Zor düşünceler kalbinde ağır bir yük oluşturunuyordu, ancak Bu çocuğun oğlunun yanında olmasını ve şimdi olduğu gibi onu sevmeye devam etmesini umuyordu.

Evet, o bencil bir anneydi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Partinin tüm hızıyla sürdüğü salona bağlanan teras, kümelenmiş gruplar halinde oturmuş puro içen beyefendilerle doluydu.

Bjorn fiskyeyi daha iyi duyabileceği bir yere oturdu ve bahçeye baktı. Bahar gecesinin havası yavaş yavaş derinleşirken duman gece gökyüzüne yükseldi ve kayboldu.

"Hey Bjorn, Vikont Hardy seninle çok ilgileniyor gibi görünüyor," diye şaka yaptı Peter.

"Biliyorum," dedi Bjorn, puro dumanının dudaklarından kaçmasına izin vererek.

Walter Hardy bütün gece Bjorn'un dikkatini çekmek için uğraşıp durmuştu. Bu, Bjorn'un hiç ilgilenmediği sonuçsuz bir çabaydı. Sadece gülümsedi, hoş karşıladı ve onunla aynı masaya oturdu. Bjorn onun bitmez tükenmez gölgesinden sıkılmaya başlamıştı bile. Sadece Erna onu davet ettiği için buradaydı.

Babasıyla aynı koridorda yürümeyi aklına bile getirmemişti ama yine de kraliyet ailesinin gözünden düşmemek için tüm Hardy ailesini davet etmişti. O da karısının niyetini onurlandırmak için onlara katlandı.

Bjorn artık ilgi göstermediğinde, partiye katılanlar her zamanki sohbet konularına geri döndüler. At yarışları, vakıf festivali balosu ya da şu anda hangi sosyetenin şöhret ışığının tadını çıkardığı. Bjorn ilgisiz görünse de yine de konuşmaları dinledi.

Leonard, "Açıkçası prensimizin kumar masasında kazandığı bir kadınla bu kadar iyi anlaşacağını düşünmemiştim," dedi, "bana teşekkür etmelisin,

Çünkü bütün bu bahis benim yüzümden oldu. Evliliğine katkıda bulunan bir numaralı kişi benim, öyle değil mi?"

"Kapa çeneni Leonard," dedi Bjorn sırtarak, masanın geri kalanı kahkahalara boğuldu.

"Karşılığında hiçbir şey istemeyeceğim, sadece bana biraz yatırım tüyosu ver, belki. Zehirli Mantar Prensi'yle evlenebilmesi için nedimelik yaptık, en azından bize biraz minnettarlık göstermelisin." Leonard susmadı.

"Biliyorum. Bize doğruyu söyle, bu senin kazandığın bir bahisti, iyi oynadığın için değil, geri kalanımız çok iğrenç olduğumuz için kazandın," dedi Peter, diğer herkes sinirlenmişti.

"Sen neden bahsediyorsun, seni çılgın piç? Ben senin kadar çirkin değilim," dedi Leonard.

Adamlar şaka yollu birbirlerine hakaretler yağdırırken sohbet giderek hararetlendi.

"Erna!"

Bağırış tam da Bjorn içkisini bırakırken geldi. Kafasını kaldırdığında Walter Hardy'nin bağırdığını gördü. Bjorn dönüp Walter'ın bağırdığı yere baktığında Erna'nın terasa çıktığını gördü. Walter kızına yaklaşmak üzereydi, şefkatli bir baba gibi davranıyordu.

Bjorn tereddüt etmeden ayağa kalktı. Endişeyle etrafına bakınan Erna, endişesini yumuşatan bir rahatlamayla Bjorn'a baktı.

"Erna," dedi Bjorn.

Bjorn ona yaklaşıp adını seslendiğinde, Erna telaşla Bjorn'un yanına koştu. Bjorn karısının elini sıkıca tuttu ve Walter Hardy'ye ters ters baktı.

"Ah, Majesteleri, siz de buradasınız," Walter'ın yüzü uşaklaştı, "Uzun zamandır görmediğim kızımınla sohbet ediyordum."

Bjorn keşke daha barbar bir zamanda yaşıyor olsaydık da bu böceği uzaklaştırabilseydik ve kimse de gözünü kırpmasaydı diye düşündü. Hatta muhtemelen bu hareketinden dolayı övgü bile alırdı. Bjorn yeniden kederlendi ve gülümsemeye zorladı.

"Anlıyorum," dedi Bjorn her zamanki lakayt tavrıyla. "Sakıncası yoksa kızımınla gerçekten konuşmak istiyorum."

Tam adama gitmesini söyleyecekken, Erna'nın ani öksürük kriziyle dikkati dağılan Bjorn, Walters'ın parmaklarındaki puroyu fark etti.

"Üzgünüm ama gördüğünüz gibi karım kendini iyi hissetmiyor, bu yüzden konuşmayı başka bir zamana ertelemeniz gerekecek." Bjorn çenesini şıklatarak konuşmayı sonlandırdı.

Kayınpederinin gözü her zaman açgözlülükle doluydu ve dolandırılmakta çok iyiydi, öyle ki büyük miktarda borca girmiş ve bundan kurtulmak için kızını satmaya çalışmıştı. Leonard kısmen haklıydı ama Erna'yı Bjorn'un kollarına iten başlıca etken Leonard değil Walter Hardy'ydi. Korkunç bir avcıydı ve yavru bir geyiği av sahasına sürmüştü. Böylesine değerli bir insana biraz sabır göstermemesi için hiçbir neden yoktu.

Bjorn, Erna'yı kollarına alarak terastan ayrıldı ve Walter Hardy'nin şaşkın şaşkın arkalarından bakmasına izin verdi. Son basamakları inip bahçeye çıktıklarında Erna öksürmeyi bıraktı ve gözleri sulanmasına, burnu kızarmasına rağmen gülümsemeye devam etti.

"Bjorn, Kraliçe seninle birlikte büyükannenizi ziyaret etmemin sorun olmayacağını söyledi. Eğer istersen?"

"Gitmek istiyor musun?" Bjorn cevabı bildiği halde sordu.

"Evet, eğer sakıncası yoksa."

Erna ona bir adım daha yaklaştı ve papyonunu düzeltmek için uzandı. O düğümü atabilmek için yıllarca uğraşmıştı ve umutsuzca gülümsedi. Erna kravatı düzleştirirken, düğüm sanki onunla alay ediyormuş gibi hissetti.

"Çok fazla zamanınızı almayacağım, tamam mı?"

Erna'nın gözleri, onun uzun süren sessizliğini bir ret olarak algıladığı için umutsuzlaştı. Bu gözleri gerçekten seviyordu. Sadece ona bakan güzel, ışıltılı gözler. Onun yüzünden ağlayan ve gülen Erna.

Bjorn onu izlerken bu küçük kontrol anının tadını çıkardığını itiraf etti. Sanki taçla ilgili hiçbir pişmanlığı yoktu ve burada, bu kadınla mutluydu. Evliliğin o kadar da kötü geçmemiş olması bile Bjorn'u güldürüyordu.

Bjorn gülümsedi ve başını salladı. Rüzgâr mis gibi bahar çiçekleri kokuyordu ve sonra Erna güldü. Taht ve taç onun gözlerinde ışıltılı parlıyordu. Onun güzel küçük krallığıydı.

Bjorn bir elini uzattı ve kravatını bitirirken yanağını okşadı. Eğildi ve onu önce alından, sonra burun köprüsünden, en sonunda da dudaklarından öptü. Kız onun kollarına doğru büzüldü. Bjorn bunu inkâr edemezdi, sonunda her şey yoluna girmişti.

Krallığının kralıydı ve bunu gerçekten seviyordu.

❖Dünyanın Sonu❖

.-:.-.❖.-:.-.

Köy yolu sanki sonu yokmuş gibi ufkun çok ötesinde devam ediyor gibiydi. Uzun zamandır tek bir çiftlik binasının yanından bile geçmemişlerdi. Bjorn'un pencereden görebildiği tek şey, tepeler gibi donmuş yeşil dalgaların oluşturduğu bir denizdi.

Erna geçip giden kırlara dalmıştı. Ağaçlara, çalılara ve yeşil tarlalara kendini kaptırmış gibiydi.

"Bjorn, neredeyse vardık," dedi heyecanla.

Erna bu sözleri bir saatten kısa bir süre içinde birkaç kez tekrarlamıştı ama bu kez yüz ifadesi heyecanlıydı ve Bjorn bunu sevimli buldu, bu yüzden yalanını bir kez daha kabul etti. Yolun sonuna kadar gitmek zorunda değillerdi. dünyayı.

Erna onun sıkılmış ifadesinden rahatsız oldu ve onu kırsal kesim için heyecanlandırmaya çalıştı. Bjorn'un kulaklarına yabancı gelen kelimelerle kırsal manzarayı anlattı.

"Şu tarlanın ötesindeki bataklık düğün çiçeği ve maydanozla dolu. Orada," diye uzaktaki bir çalılığı işaret etti, "ormanda siyah bir çilek ağacı var."

Bjorn uykulu bir kedi gibi durgun bakışlarla pencereden dışarı baktı. Karahindiba ile ıslanmış bir nehir kıyısı, bir akçaağaç korusu ve bir ayna gibi parıldayan sakin bir gölet, kayıtsız gözlerinin önünden geçti. Uyuyabilmeyi diledi ama araba yolculuğu çok zorluydu.

Güneş tepelerin üzerinden batmaya başlarken Erna tekrar, "Neredeyse vardık," dedi. "Bu sefer gerçekten."

Belki de onun gözlerindeki güvensizliği hissetmişti, bu yüzden Erna onu canlandırmak için son cümleyi ekledi. Pencereden dışarıyı ve parlak bir tarlanın ötesini işaret etti

sarı çiçeklerin arasında taş bir binanın başlangıcını görebiliyordu. Doğanın tam kalbine inşa edilmiş bir köşktü bu.

Bjorn yorgun gözlerle eve baktı. Buford istasyonunun çok uzak ve kırsal olduğu kasabayı düşündü. Tam yorgunluğu geçmeye başlamıştı ki zirveye ulaştığında, araba Baden Sokağı'na girdi.

"Büyükanne, büyükanne," diye seslendi Erna.

Erna ön kapıyı görür görmez bağırıp çağırdı. Sesi Bjorn'un kulaklarını çınlattı. Araba durur durmaz, uşaklar daha kapıyı açamadan Erna arabadan indi. Barones çoktan malikânenin kapısında bekliyordu.

"Bir hanımefendiye benzemiyorsun Erna," diye alaycı bir şekilde azarladı Barones Erna'yı kucaklaşırlarken.

Bjorn bu sahneyi izlerken biraz utandı ve yeniden bir araya gelmelerinde hoş karşılanmadı. Kendisini Erna'yı ailesinden ayıran bir tür kötü adam gibi hissetmekten alıkoyamıyordu ama bu konuda gerçekten söz sahibi olmadığı bir konumdaydı.

"Aman Tanrım, büyük bir suç işledim," dedi Barones, Bjorn'u fark ederek, "Grandük, uzun zaman oldu. Bu yaşlı kadını görmek için buraya kadar geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

Barones gülümseyerek Bjorn'a baktı. Bjorn çok uzak bir gelecekte Erna'nın böyle mi görüneceğini merak etti. Bjorn, karısı olacak gri kadının önünde eğilirken gülümsedi. Aynı dostane gözler, aynı ses tonu ve hatta yapay çiçeklerden oluşan broşu.

"Hoş geldiniz dediğiniz için teşekkür ederim Barones."

"Aman Tanrım, o gerçek bir prens." Birinin ırkılmış fısıltısı rüzgârda yankılandı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Sakıncası olmadığına emin misiniz?" Bayan Greve söyledi. Bakışları Grandük'ün üzerinden hiç ayrılmadı.

Bjorn, Erna'nın odasına bakarken, "Evet, elbette, fazlasıyla yeterli," dedi.

Barones Baden yeni onarılan iki misafir odasını evli çiftle sunmak istiyordu ama Erna'nın eski odasına hâlâ bir bağlılığı vardı. Biraz rahatsız edici olabilirdi ama Bjorn karısının kalbini reddetmesi için gerçek bir neden göremiyordu.

Bayan Greave, "O halde yatağı değiştirmeleri için hizmetçileri çağırayım, bu biraz dar," dedi.

"Hayır, sorun değil," dedi Bjorn gülümseyerek, "eğer çok dar gelirse, karımı üstüme alırım."

Erna ve Bayan Greave aynı anda iç çekerek Bjorn'un soğukkanlılığına şaşırdılar. Ne yapacağını şaşıran Bayan Greave sadece başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Ancak onun ayak seslerini artık duyamaz olduklarında Erna yeniden nefes aldı.

"Bjorn, nasıl böyle bir şaka yaparsın?" "Ne

şakası? Ben ciddiydim."

Bjorn pencereye yaklaştı. Rustik pencereyi açtığı anda içeri serin bir esinti girdi. Gecenin karanlığı yüzünden dışarıyı göremiyordu, taşra çok karanlıktı ve Bjorn dışarıdan gelen fısıltıları duyabiliyordu yapraklar rüzgâra kapılıyor.

"Şurada bir elma bahçesi var, oraya pikniğe gidebiliriz. yarın. Ötesindeki tepeler şimdiye kadar çiçek açmış olmalı." Erna daha sonra başka bir karanlık bölgeyi işaret etti, "o ormanda kimsenin bilmediği gizli bir yer var, ama senin için bir istisna yapacağım."

Erna uzun süre bu şekilde heyecanla sohbet etti. Bjorn, Erna'nın kendisine gösterdiği dünya yerine karısına bakarak konuşmaları dinledi. Burada, şehirde olduğundan çok daha farklı görünüyordu.

"Bjorn, çok teşekkür ederim," dedi aniden, "benimle birlikte büyükannemi görmeye geldiğin, konağı onardığın ve ailem için hizmetçiler. Çok teşekkür ederim."

Erna o kadar duygulanmıştı ki ağlayacak gibi görünüyordu. Kendini biraz garip hisseden Bjorn bakışlarını pencereden dışarıya kaydırды, her yer karanlıktı, bu yüzden rahat, sıcak ışıqlıyla odaya baktı.

Bu küçük geziyi öneren annesiydi. Baden'in evini onarmak ve hizmetçileri işe almak tamamen annesinin işiydi. Onun bunlarla hiçbir ilgisi yoktu.

"Bu oda senin için biraz rahatsız edici değil mi?" Erna, "Neden gidip misafir yatak odalarında yatmıyoruz, bunu yapabilirim, gerçekten iyi." dedi.

"Burayı seviyorum Erna," dedi Bjorn, içten bir gülümsemeyle ona bakarak.

Erna'nın Baden Sokağı'na bakan yatak odası bir taşra kızının zevkine göre dekore edilmişti. Mobilyalar, süsler ve aksesuarlar tıpkı Erna gibi şirindi, yani o kadar da kötü değildi.

"Bu sen misin?" Bjorn duvarda asılı duran ya da bir çekmecenin üzerinde duran bazı resimlere baktı.

Erna, kucağında küçük bir bebek tutan genç bir kadının portresini göstererek, "Evet, bu ben bebekken çizilmiş bir resim ve bu da benim annem," dedi.

Bjorn kadına biraz şaşkınlıkla bakarken Erna utangaç bir şekilde gülümsedi. Saçının rengi dışında Erna'nın tıpatıp aynısıydı.

Erna diğer çerçevelerdeki resimleri teker teker açıkladı. Beş yaşından olgun bir kıza kadar olan portreleri. Şunlar vardı

diğer bazı kaba taslak çizimler, tamamlanmış gerçek resimlerden ve yağlı boya tablolarından daha fazlası. Bjorn hiç uğraşmadan sanatçının kim olduğunu tahmin edebildi, Pavel Lore'den başkası değildi.

Düşünsenize, Pavel Lore de burada büyümüşü ve Bjorn'a rağmen önündeki resim hakkında hiçbir şey bilmese de, kızın resmi yapan kişi için ne kadar değerli olduğunu anlayabiliyordu. Arkadaş mı, gerçekten mi?

Tam yargısı onu şüpheyeye sürüklerken, Erna yüzünde bir gülümsemeyele ona döndü. Ona baktığında, yüzünde herhangi bir Cazibe belirtileri gösterdi ve rahatladı. Erna yatağın kenarına doğru yöneldi.

"Bjorn, biraz arkayı döner misin?"

Erna bir ona bir de yatağın üzerindeki pijamalara baktı. Bjorn onun bu isteğine arkasını dönmeyerek, bunun yerine kollarını kavuşturup duvara yaslanarak karşılık verdi.

Erna içini çekti ve üstünü değiştirmek için arkasını döndü. Bjorn üstünü değiştirirken karısının çıplak sırtına ve açıkta kalan kalçalarına baktı. onun çapkın bakışlarını görmezden gel.

Bjorn, önünde soyunmaktan çok daha vicdani şeyler yapmış olan karısına baktığı için midesinde bir suçluluk hissetti. Böyle hissettiğine inanamıyordu ve kendini azarlamasına rağmen arkasını dönmedi. Sonra birden, keşke biraz sanatsal yeteneğim olsaydı da karısının güzel vücudunun resmini yapıp gizli bir koleksiyon olarak saklayabilseydim diye düşündü.

Pijamalı Erna makyaj masasına oturup uzun, kahverengi saçlarını taramaya başladıktan sonra bile Bjorn odada kalmaya devam etti. Saçları çok inceydi ve sırtının alt kısmına kadar dökülüyordu.

Onun dokunuşunun parmak uçlarında canlandığını hissetmek tatlı bir huzursuzluktu. O anda Erna'ya karşı hissettiği arzu tuhaftı, hiçbir şeye benzemiyordu.

Eğer isteseydi şu anda ona sahip olabilirdi, ama hissettiği çekime rağmen bunu yapmadı.

Yeni, yabancı çevresini suçladı, isteklerini dizginlemesine neden oluyordu. Kendini dizginlediği sırada dışarıdan bir ses geldi, bir uluma. Gürültüye kaşlarını çatarken bile Erna ona döndü ve güldü.

"Onlar senin dostların Bjorn," dedi Erna, saç fırçasını bırakıp yanına gelerek, "ama ormanda avları varken buraya gelmeyecekler."

"Şu kurt ulumasını mı kastediyorsun?"

"Evet," dedi Erna, çok garip davranarak.

Onlardan evcil bir köpekten bahseder gibi bahsediyordu ve Bjorn Erna'nın ani davranış değişikliğini anlamaya başladı.

"Ama endişelenme, eğer yaklaşırlarsa onları kolayca korkutabiliriz. Çalışma odasındaki silahla bir el ateş etmek onları korkutup kaçıracaktır."

"Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?"

"Evet, buralarda biraz zorundasın."

Erna, ölüm ticaretinden bahseden bir peri gibi, düzgün, ilkel ve düzgün görünümüyle büyük ölçüde tezat oluşturan şiddetten bahsetti. Bjorn bir başka kurt ulumasıyla aynı anda güldü. Yolculuğunun, yani karısına karşı yaptığı *iyilik hareketinin* sandığından daha keyifli olabileceğini fark etti.

Bjorn pencereyi kapattı ve barbar peri karısı Erna'ya sarılmak için hareket etti. Bir keresinde yatakta birlikte yatmışlardı. Eski bir yataktı, iki kişi için tasarlanmamıştı ve ağırlıklarının altında gıcırıyordu.

"Bu kurdu yenmeyi denemek ister misin?"

Erna'nın kaşları Bjorn'un sözleri karşısında soru dolu bir şekilde çatıldı.

"Bjorn, burası benim en değerli çocukluğumun geçtiği yer."

"Yani?"

"Bu tür sözler bana hakarettir," diyen Erna'nın ruh hali değişti ve onu itti. Pozisyonları değişti.

Beyaz Kurt Erna'nın gölgesi altında güldü ve Erna şaşkına döndü. Görünüşe göre alt kattaki silah, içinde banka atışı olan tek silah değildi.

❖Esmer Saç❖

.-:.-.❖.-:.-.

Buford'da geçirdiğimiz günlerin ne kadar harika olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum. Sıcak ve düşünceli Bjorn'un ve sevgi dolu bir ailenin olduğu bir evde olmak. Çok özlediği memleketinin manzarasında her gün bir rüya gibi geçiyordu.

Bahçeyi gezdikten sonra büyükannesiyile odasında biraz vakit geçirip sohbet etti. Barones Baden bir kırkyama işiyle meşguldü ve Erna da onun yanına oturarak günün planlanan etkinlikleri hakkında konuştu. Huzurlu bir gün olabilirdi ama iplik bitmek üzereydi.

"Erna, canım, çekmecedeki kırmızı ipliği uzatır mısın?"

Erna aceleyle çekmeceye doğru gitti. Barones'in yedek ipliğini sakladığı masaya doğru aceleyle ilerlediğinde, Erna küçük bir gazete yığını fark etti. Gazetenin üzerindeki bir resimde kendisine bakan kendi yüzünü gördü. gazetenin ön sayfasında. Düşününden bir fotoğraftı ama manşette Büyük Düşes'in şizofren bir deli tarafından saldırıya uğradığı yazıyordu.

"Hiç kırmızı iplik kalmadı mı? Olmalı," dedi Barones, "Erna? Canım, ne yapıyorsun?"

Erna cevap vermedi, onun yerine odayı hışırdayan kâğıtların yumuşak fısıltısı doldurdu.

"Büyükanne, bunu neden saklıyorsun?" Erna ayağa kalktı, elinde küçük bir kâğıt yığını vardı. Barones Baden'in ruh hali hatasını anladığında değişti. "Bu tür şeyleri biriktirecek biri değilsin büyükanne, ama bu saçmalıkları neden saklıyorsun?"

"Oh, Erna, öyle değil," diye başını salladı Barones, "o kâğıtları bulmacalar için aldım, hepsi bu."

"Lütfen yapma büyükanne, eğer bu yazıları okursan sadece seni üzecekler ve benim kötü bir torun olduğumu düşüneceksin."

Erna aşırı tepki verdiğini ve duygularının kontrolünü kaybettiğini fark etti. Barones muhtemelen dünyanın geri kalanının Büyük Düşes'e nasıl baktığını, Erna'nın gönderdiği mektupların hakkında yalanlarla dolu olduğunu merak etmişti. nasıl gittiğini sordu.

Erna bu şekilde aşırı tepki vermemesi gerektiğini biliyordu ama bunu bilmek duygularını dizginlemesine yardımcı olmuyordu. Çok iyi sakladığı küçük kirli bir sırrının nihayet gün ışığına çıktığını hissediyordu.

Erna Baden Sokağı'na gelmek ve şehrin tüm sıkıntılarını unutmak istiyordu. Böylesine acımasız bir yere karşı bastırılmış tüm öfkesi bir anda ortaya çıktı ve yanlış kişiye, büyükannesine saldırdı. Orada öylece durup hatasını telafi etmenin bir yolunu düşünmeye çalışırken suçluluk duygusu üzerine çöktü.

"Bulmaca çözmeyi sevdiğimi çok iyi biliyorsun, Erna." Erna'nın nutku tutulmuştu.

"Eğer hoşuna gitmezse, söz veriyorum bir daha yapmayacağım." "Erna söyleyecek kelime bulamadı.

"Erna, bebeğim?"

"Bunları çöpe atacağım," diye mırıldandı Erna usulca, gazete yığınınına bakarken.

"Erna, kızgın mısın?"

"Hayır," Erna gözyaşlarının süzüldüğünü hissedebiliyordu, "öyle değil." Erna utanç içinde başını öne eğerek uzun bir iç geçirdi, "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Erna, inandırıcı olmayan mazeretini havada asılı bırakarak büyükannesinin yatak odasından aceleyle çıktı. Nefes alış verişi boğucu bir hal almış ve bacakları titremeye başlamıştı. *Sorun yok*, demeye çalıştı kendi kendine ama sözlerinin hiçbir etkisi olmadı.

"Leydi Erna, bu kadar aceleyle nereye gidiyorsunuz?" Bayan Greve, yolları kesişen Erna'nın arkasından seslendi.

Erna ahşap çitin ötesindeki yürüyüş yoluna doğru ilerledi. Baden Evi'nden uzaklaşmak için önünde uzun bir yol vardı.

Erna uzun bir süre yürüdü ve sonunda kır çiçekleri, çuha çiçeği ve çan çiçeği, karahindiba ve yüksükotu ile dolu bir tarlaya geldi. Burası bir Güzel bir manzaraydı, ama Erna'nın bu manzarayı seyredecek zamanı yoktu. Aceleyle tarlayı geçti ve büyük bir çabayla gazete çuvalını bataklığa fırlattı.

Erna çuvalın yavaşça su dolu çamurun içine batışını izlerken kıpırdamadı. Ancak çuval tamamen gözden kaybolduğunda yere yığıldı ve topuklarının üzerine oturdu. Ancak o zaman dişlerinin arasından hızlı hızlı nefes alıp verdiğini hissetti.

Tepeden aşağıya, geldiği patıkaya baktı. Bu ona göre değildi, boş gözlerle geçmişine bakarken kendini hissetmiyordu, neredeyse deli gibi görünüyordu. Tüyleri diken diken oldu.

Erna uzun bir iç geçirdi ve ciğerleri parçalanacakmış gibi hissedene kadar durmadı. Suçluluk ve utanç kanıtlarını yutmuş olan bataklığa bakarken şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir duygu kapladı içini.

.-:~.~ .-:~.~*

Erna ortalıkta görünmüyordu.

Bjorn, Erna'nın hemen hemen tüm zamanını etrafında dönerek geçirdiği odaya baktı ama şimdi oda boş ve soğuktu. Sabah yürüyüşleri sırasında Erna heyecanla kasabaya gitmekten söz etmişti, Şimdi, adam gitmeye hazırlanırken, kadın hiçbir yerde yoktu.

Bjorn odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Dışarıya, bakımlı bahçeye doğru ilerledi, orada Barones'i gördü, bir ağacın altında uzanıyordu.

devasa dişbudak ağacı. Bir çitin ötesinden dışarı bakıyordu.

"Bjorn yaklaşırken yaşlı kadın, "Erna yakında dönecek," dedi. Ormanda küçük bir gezintiye çıkmaya karar vermiş gibi görünüyor, ama endişelenmeyin, Baden Caddesi'nde gezinmek kolaydır, gözleriniz kapalıyken onu bulabilirsiniz."

"Sen zihin okuyucu musun?"

"Belki, Majesteleri," diye gülümsedi Barones. "Lütfen, buna gerek yok hanımefendi."

"Lechen Prensi'yle başka türlü konuşmam gerektiğini sanmıyorum, siz önce prens, sonra da benim torunumsunuz." Barones gülümsüyordu ama gözlerinde sert bir kararlılık vardı. "İssiz bir yerde, yaşlı bir kadın olabilirim ama nezaketimle gurur duyarım, Majesteleri."

Bjorn, sözleri ve duyguları Erna'nınkilere tıpatıp benzeyen yaşlı kadına baktı ve başını salladı.

Barones'in yanında Erna'yı bekledi. Hizmetçi ona bir bardak limonlu su getirdiğinde, arkasına yaslanıp kırsal mahallenin ilk manzaralarını ve Barones Baden'in dikişlerini seyretmeye koyuldu.

Barones dört sıra yama işini tamamlayana kadar tekrar ona baktı. Bahar güneşinin sıcaklığı yüzünü rahatça ısıtıyordu.

"Rahmetli kocamın da tıpkı sizinki gibi saçları vardı, Majesteleri, güzel platin saçlar. Babasından miras kalan Annette'in de öyleydi."

Barones'in sesi kızından bahsederken dingindi. Bjorn kadehini bıraktı ve dikkatle dinledi.

"Erna bu açıdan mucizevi bir çocuk, bir yönü dışında annesine çok benziyor. Biz pek umursamıyoruz ama Erna bunu sadece tacizci babasıyla ve annesinin onun ellerinde çektiği acılarla ilişkilendiriyor gibiydi." Barones dikişine ara verdi ve elini

ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Çocuğun içine böyle bir suçluluk duygusu yerleştirmemeliydim. Hasta kızımızı görmek için acele etmemiz gerekiyordu, bu yüzden Erna'ya ihtiyacı olan sevgi dolu ilgiyi gösteremedik. Bunun yerine, herhangi bir yetişkinin böylesine korkunç, zorba bir adam için kullanacağı tüm kötü sözleri duydu.

Barones pişmanlık dolu gözlerle ufka baktı. Yalnızlığa katlanmak ve başa çıkmak için saçını boyamaya karar verdi. Hizmetçilerin peşine düşmüş ve onlara saçlarını nasıl sarı yapabileceğini sormuş. Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum ama hizmetçilerden biri Erna'ya güneşe yeterince uzun süre bakarsa saçlarının güneş ışığı rengine döneceğini söyledi. Erna genç olduğu için bunun muhtemelen doğru olduğunu düşünmüş." Barones zayıf bir gülümsemeyle Bjorn'a baktı.

"O gün Erna gün doğumundan gün batımına kadar bütün gün güneşin tadını çıkardı. Temmuz başıydı, güneşin en sıcak olduğu zamandı. Onu evin etrafında hiçbir yerde bulamadım ama sonunda onu tarlada yatarken bulduğumda saçları sarı değildi ama teni kızarmıştı. Dönüş yolu onun için çok acı vericiydi ve çok sıcak ve bitkin düştüğünde gölgeye çekildiği için başarısız olduğunu düşünerek ağladı."

Barones o gün Erna'yı düşünürken farkında olmadan Bjorn'un ellerini sıktı. Bu, kalbinin derinliklerine dikilmiş bir dikendi. Bjorn ona baktı ve ardından gelecek kelimeleri bekledi.

"Şimdi bile, güneş sıcakken, o günü düşünüyorum, Majesteleri. Artık bir hanımefendi ve hatta Büyük Düşes olduğu için, kaç yaşına gelirse gelsin bana hep o güzel kırmızı burunlu tatlı küçük kız gibi görünecek."

Bjorn uzaktan, ormandan gelen güzel, çiçekli bir elbisenin patikadan aşağı indiğini görebiliyordu. Onu gören Barones de sıcak bir gülümsemeyle Bjorn'a baktı.

"Saçları çok güzel. Başka bir şey olmasına gerek yok. Olduğu gibi mükemmel ve biz de onun bu yönünü seviyoruz. Ona daha önce söyleyemediğim şeyler hala kalbimin derinliklerinde sert bir yumru olarak duruyor. Belki de Annette ve eşim de aynı şekilde düşünüyor."

Barones kapıya kadar Erna'yı izledi, sonra iğnesini ve ipliğini alıp yama işine devam etti.

"Majesteleri, Erna'nın kendini olduğu gibi sevmeyi öğrenmesini diliyorum, bu benim en içten dileğim."

Erna karşı karşıya oturan iki kişiyi fark etti ve bir an için dondu kaldı.

"Bence saçları çok güzel büyükanne," dedi Bjorn dudaklarında bir gülümsemeyle, "çok güzel."

Bjorn'un sıcak sözlerini duyan yaşlı kadının yüzündeki endişe eriyip gitmiş gibiydi.

"İkinizin daha sonra şehre gideceğinizi söylememiş miydiniz?"

"Evet, Schuber'e bir telgraf çekip bir süre burada kalacağımı bildirmem gerekiyor."

"Ah, güzel, hoşuna gidecektir, köyde Mayıs Festivali başladı, şehirdeki gösterişli festivallerle kıyaslanamaz ama biraz zaman öldürmek için iyi bir yol." Barones dikiş dikerken başını kaldırdı ve gülümseyerek, "İyi bir yürüyüş yaptın mı?" diye sordu. Başından beri ikiliye gizlice yaklaşan Erna'ya sordu.

Erna bir an tereddüt ettikten sonra, "Evet büyükanne," dedi.

"Geç gelmediğine sevindim, Majesteleri seni bekliyordu."

"Bjorn mu?" Erna parlak gözlerindeki şaşkınlıkla kocasına baktı.

"Ekselansları köydeki Mayıs Festivali'ni merak ediyor, umarım yürüyüşünüzden yorulmamışsınızdır da ona etrafı gezdirirsiniz. Tüm iyi eşler bunu yapmalıdır."

❖Mucizeler Kaprislidir❖

.-:.-.❖.-:.-.

Yalan söylediğini biliyorum.

Barones Baden, Bjorn'la birlikte festivale gitmelerini önerdiğinde Erna gerçeği anladı. Kocası böyle şeyler yapmayı düşünecek bir insan değildi.

Bilmiyormuş gibi yaptı ve yine de Bjorn'la birlikte arabaya binmeyi umdu. Çok fazla beklenti içindeydi ama Schuber'de değil de burada olduğu için Bjorn ona daha düşkün yanını göstermişti. Ne yazık ki bu gerçeği gördü ve aptallık ettiğinin farkına vardı.

"Bir saate kadar dönerim," dedi Bjorn.

"Birlikte gideceğimizi sanıyordum," dedi Erna, kaşları çatılmış bir

halde. "Önce halletmem gereken bir iş var."

"O zaman ben de seninle geliyorum," dedi Erna sinirlerine hakim olarak.

"Sen hizmetçinle git Erna," dedi Bjorn saatine bakarak, "birazdan dönerim."

Erna, Bjorn'un kayıtsızlığını artırmaktan başka bir işe yaramayan bu samimi ayrılışı görmezden gelmekten başka bir şey yapamadı. Adam arkasını dönüp görevlisiyle birlikte telgrafhaneye doğru ilerlerken ona gülümsedi.

Buford mucizesi sona ermişti.

Durumun gerçekliği buydu ve Erna bunu sessizce kabullenirken içini çekti. Bunu bilmeliydi, manzara farklıydı ama adam

aynı kaldı. Erna, Bjorn'un kaybolduğu köşeye bakmaya devam etti ve ancak Lisa'nın yüzü önünde belirdiğinde durdu.

"Hadi gidip biraz eğlenelim, Majesteleri, festivale gidip tüm oyunları oynayalım, tüm lezzetli yemekleri yiyelim. Gidelim ve keyfimize bakalım." Lisa, *o kötü kalpli Prens'i aklımızdan çıkaralım* demekle yetindi.

Erna sadece gülümsedi ve renksiz şemsiyesinin altından hafifçe başını salladı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bronz atlı heykelinin etrafında kimse yoktu. Bjorn kaşlarını çatarak saatine baktı ve yirmi dakika erken geldiğini fark etti.

Festival tüm hızıyla devam ederken bile meydana baktı. Köyün başka bir yerinde, Köy Meydanı hâlâ en işlek yer gibi görünüyordu. Atlıkarıncada gülüşen ve bağırان gençlerin sesleri ve sokak satıcılarının çığlıkları, tatlı, çiçekli rüzgârın taşıdığı meydandaki havayı dolduruyordu.

Bjorn görevliye, "Yalnız gideceğim, beni burada bekleyin," dedi.

"Ama Majesteleri..."

"Neden korkuyorsunuz? Beni bile tanımayan insanların arasındayız."

Görevli, Bjorn'un ikna edici argümanı karşısında ne diyeceğini şaşırdı. Buradaki hiç kimsenin Prens'in kim olduğunu bilmediğı açıktı. Nazik bir bakış bile atmadan etrafında koşuşturuyorlardı. Bu tür bir davranış şehirde düşünülemezdi.

Bjorn köy festivalini uzaktan yakından merak etmiyordu ama yine de içinde rahatsız edici bir his vardı ve ağzı kurumuştı. O Kendisiyle birlikte festivale gitmek için çok heyecanlı olan Erna'yı nasıl reddetmek zorunda kaldığını düşündüğünde hep böyle oluyordu.

Torununa gösterdiği ilgiden çok memnun olan Barones.

Belki de bu yüzden görevini olabildiğince çabuk tamamlamaya çalışıyordu; böylece festivalde Erna'nın yanında olabilecek ve anonimliğin tadını çıkarabilecekti. Şimdiye kadar, sadece bir adamın yan gözle kısa bir bakışına maruz kalmış, o da kısa süre içinde birlikte olduğu kalabalığın neşesine kapılmıştı.

Bjorn tezgahların sıralandığı bir sokağa döndü. Dökme demir bir tavada kavrulan bademler, tarçın ve bal kokusuna karışan tatlı aromasıyla havayı dolduruyordu. Cızırdayan sosisler tükürüp tıslarken, bira dolu adamlar köpüren sürahileri kahkahalar ve kadehler eşliğinde birbirlerine doğru sallıyordu. Sabun köpükleri başının üzerinden geçiyor, tatlı rüzgârda sürükleniyor ve sedefli bir ışık saçıyordu. Sokağın sonunda bir sahne vardı. Orkestra bir polka çaldı.

Soğuk, gri gözlerini kısarak kalabalığı taradı ve hemen kalabalığın sonunda duran bir kadın buldu. Karısını her yerden tanıyabilirdi.

Bjorn olabildiğince sessizce ona yaklaştı ve tam arkasında durdu. Erna kendini tamamen gösteriye kaptırmıştı ama hizmetçisi Lisa onu hemen fark etti. Seslenmek istedi ama Bjorn başını yavaşça salladı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Lisa gösteriye geri dönerken dudaklarını büktü ve dişleriyle kenetledi.

Erna müzikle birlikte başını salladı ve hızlı adımları takip etti dansçıların hareketleri. Şapkasının çiçeklerini ve kurdelelerini zıplattı ve salladı.

Lisa daha fazla dilini tutamadı. Tek kelime etmeden Erna'nın şemsiyesini Bjorn'un eline tutuşturdu ve kalabalığa doğru döndü. Bjorn hemen onun yerini aldı.

"Lisa, neredesin..." Erna dönerken, Bjorn'un aşağı baktığı gibi yukarı baktığını söyledi.

Erna, Lisa olduğunu düşündüğü ama şimdi birkaç metre daha uzun olan kişiyi anlamaya çalışırken bir iki saniye geçti. Sonra yanında duran Bjorn'u tanıyınca yüzü sevinçle aydınlandı. Kahkahası, tüm festival katılımcılarının kahkahalarının eşlik ettiği bir gürültü patlamasıydı.

.-:.-.◇.-:.-.

Mucizeler Kaprislidir/

Elinizi tutarlar ve eriyip gitmeden önce kısa bir süreliğine de olsa sizi rahatlatırlar. Tam vazgeçmeyi düşündüğünüz anda, size hoş bir rüya şeklinde geri dönerler. Prens'e benzer.

Erna ağzına bir tane daha atmaya hazırlanırken bile tatlı bir badem çiğniyordu. Karşısında oturan Bjorn'dan gözlerini alamıyordu, duman gibi eriyip gitmesinden korkuyordu. Her zamanki rahat tavrıyla sandalyesinde arkasına yaslanmış, elinde yarısı dolu bir şarap kadehi tutuyordu. İçki içmek için çok erkendi ama festivalde çoğu kişi bir şekilde sarhoştı. Bjorn karşı çıkmamaya ve ona katılmaya karar verdi.

Bir baldakenin gölgesinde oturmuş, Bjorn'un ona aldığı ballı bademleri yiyorlardı. Neredeyse hepsi bitmişti ve Erna bundan pişmanlık duyuyordu, bu yüzden çantayı katladı ve ağzını bantladı. Gözlerini ondan ayıramıyor, platin sarısı saçlarını, kısık gözlerini ve neşesiz bir gülümsemeye dönüşmüş dudaklarını inceliyordu.

Mayıs festivalini birlikte izlediler ve cadde boyunca gezindiler, ilginç tezgahlarda durup içecek satın aldılar. Onlar sadece sıradan iki insandı ve sıradan insanların keyif aldığı şeylerin tadını çıkarıyorlardı. Hafif bir sohbet ve festival yiyecekleri.

Her ne kadar kayıtsızmış gibi davransa da festival her zaman ilgisini çekmişti. Büyükannesi ve büyükbabası festivali hiç sevmezdi, Erna büyürken pek çok kez gizlice gidip görmeyi düşünmüştü.

Ona festivale giden masum bir genç kızın hikayesini anlatırlardı. Orada şehirdeki bir Vikont'un varisi olan yakışıklı bir genç adamla tanışmış. Birbirlerine aşık olmuşlar ve tutkulu bir ilişki yaşamışlar. Kızın ailesi genç adamdan hoşlanmasa da, kız zaten hamile olduğu için evlenmelerine onay vermişler.

Kız festivale kaçmasaydı ne olurdu?

Tam bu düşünce Erna'nın aklına gelmişken, Bjorn aniden hareketlendi ve elini kaldırarak garsonun dikkatini çekti.

"Evet, nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

Bjorn boş şarap kadehini kaldırdı ve garson da onun kadehini doldurdu.

"Buford'un Adamı yarışmasına katılacak mısınız? Bence harika bir yarışmacı olursunuz," dedi garson, etraflarındaki festivalin heyecanı ile kibarca sohbet etmeye çalışarak.

"Buford'un adamı mı?"

"Buralı değilsiniz herhalde, basit bir yarışma, bir erkeğin hanımını bitiş çizgisine kadar sırtında taşıdığı bir yarış. Ödül, en çok aranan unvan olan Buford'un En İyi Adamı."

"Buford'un en iyi adamı..." Bjorn kendi kendine, "yani karısı olduğu sürece her erkek katılabilir mi?" diye düşündü. Bjorn birdenbire karısıyla çok ilgilenmiş gibi görünerek sordu.

"Evet efendim, omzuna atacak bir karısı olan her erkek katılabilir."

"Hayır," dedi Erna konuşmaya yetişerek, "hayır, hayır teşekkürler. Bjorn, saygınlığımızı korumalıyız."

Bjorn onu dinlemedi ve masadan kalkıp ona yaklaşırken sadece sırıttı. O şeytani sırıtışın ardındaki anlamı çok iyi biliyordu.

"İstemiyorum Bjorn, açıkça hayır dedim."

"Gel hayatım, kazanmamız gereken bir yarış var," dedi Bjorn onun elini tutarken.

.-:.-.✧.-:.-.

"Bu hiç adil değil," dedi Bjorn ve Erna'nın yanındaki başlangıç çizgisinde duran bir adam.

Karısının Erna'dan üç kat daha ağır ve iki kat daha yaşlı olduğu açıktı. Kazananı zaten belli olan bir yarışa katılmak pek de adil görünmüyordu. Yarım mil adım atan uzun boylu bir adam ve neredeyse küçük bir kıza benzeyen minyon bir eş.

"Hayat böyle işte," dedi Bjorn sırtarak.

Sıralamadan memnun olmayan tek adam o değildi. Diğer yarışmacıların çoğu da Bjorn ve Erna'ya aynı kederle bakıyordu.

"Benim karım da tüy gibi hafiftir," diye seslendi bir adam, "on iki yaşındayken." Bazıları güldü ama adamın karısı gülmedi.

Bazı katılımcıların yüksek sesli ve çoğu zaman şatafatlı protestolarına rağmen yarış başlamak üzereydi.

Katılımcılardan biri başlangıç çizgisinin çok gerisini işaret ederek "Neden en azından biraz adil olmuyorsunuz, neden şuradan başlamıyorsunuz?" dedi.

Sanki birinin bunu önermesini bekliyorlarmış gibi, diğer yarışmacıların ve kalabalığın alkışlarıyla karşılandı. Bjorn önerdiği başlangıç çizgisine baktı ve kaşlarını çattı. Sonra başını sallayarak birkaç adım attı. geri adım attı.

"Hazır olun," diye seslendi görevli.

Kalabalıktaki herkes nefesini tutmuş yarış beklerken sustu. Katılımcılar eşlerini kaldırdı ve kendilerini hazırladı,

sert yüzlü ve kararlıydı. Erna, karılarını büyük bir yük gibi taşıyor gibi görünen erkekleri inceledi.

"Gidelim Bjorn."

"Şimdi mi?" Bjorn kafası karışmış

bir halde sordu. "Hayır, geri

dönelim, tamam mı?"

Bjorn önce ceketini, sonra da cebine soktuğu kol düğmelerini çıkarırken Erna'ya baktı. Erna'yı yakından inceledi, muhtemelen onu hangi yöne taşımanın en iyisi olacağına karar veriyordu.

"Neden böyle davranıyorsun? Kraliyet Ailesi'nin saygınlığını korumamız gerekiyor."

"Kimse kim olduğumuzu bilmiyor, endişelenecek bir şey yok."

"Bjorn."

"Çok büyük bir ödül veriyorlar, Erna ve Buford'un En İyi Adamı unvanı," dedi yüzünde arsız bir sırıtişla.

"Ben yapamam."

"Merak etme, koşacak olan benim."

"Şaka mı yapıyorsun, Bjorn? Bütün yol boyunca beni mi taşıyacaksın?"

Bjorn cevap vermek yerine hemen ve kararlı bir şekilde harekete geçti. Erna göz açıp kapayıncaya kadar bir patates çuvalı gibi Bjorn'un omzunun üzerinden kalktı.

"Erna, Dinyesterler asla kaybetmek için oynamazlar, bu yüzden sevgili karıcığım, ister işbirliği yap ister yapma, her iki şekilde de kazanacağız."

Başlangıçta çok geriden başladığı için hafif bir dezavantajı vardı. ve eşinin sağa sola savrulması koordinasyonu biraz zorlaştırıyordu,

Ama onun gözünde çoktan bitiş çizgisine varmıştı.

Bang, marş tabancası patladı ve herkes fiziksel olarak mümkün olduğunca hızlı hareket etti.

❖Prens Kaderdir❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna ölçüsüz bir utanç içindeydi ve kalabalıktaki herkesin gözlerini üzerinde hissetti. Durumun saçmalığı, son adama çoktan yetişmiş oldukları ve diğerlerinin çoğunu geride bıraktıkları gerçeğini görmesini engelledi. diğer yarışçılar.

Erna sonunda gerçekten kazanabileceklerini fark ettiğinde çığlık atmayı bıraktı. Önüne baktı ve bitiş çizgisini gördü. Bjorn oldukça güçlü bir koşucuydu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı, çünkü hemen arkalarındaki adam bir yerlerden enerji patlaması bulmuş gibiydi ve arayı hızla kapatıyordu.

"Bjorn, koş, acele et Bjorn," dediğini duyunca Erna şaşırdı, "tam arkamızdalar, Bjorn, daha hızlı koş, daha hızlı."

Bunu yapmak istemiyordu ama başka seçeneği de yoktu ve bu yüzden yarışmanın içinde kayboldu. Kraliyet Ailesi için bir utanç kaynağı olabilirdi ama belki kazanmak darbeyi yumuşatabilirdi.

"Neredeyse geldik, artık bizi yakalayamazlar."

Bitiş çizgisi yaklaştıkça, ikinci rüzgârını bulan adam hızla bayılmaya başladı. Bjorn bitiş çizgisine doğru dümdüz koşarak aradaki farkı giderek açtı. Kalabalık, Bjorn'un çarpıcı toparlanması ve kaçınılmaz zaferi karşısında heyecanla kükredi. Daha önceki protesto çığlıklarının aksine, Erna sevinç çığlıklarına heyecanını katan seslerden biriydi.

"Kyaa!!! Başardık!!! Biz birinciyiz, biz kazandık!" Erna heyecanla yerinden sıçradı.

Bjorn gülerek, "Kazandığımıza göre kesinlikle heyecanlı görünüyorsun," dedi.

Erna, Bjorn'un daha önceki sözlerini tekrarlayarak, "Dniester kaybetmek için oyun oynamaz," dedi.

O sessiz kadın nereye gitmişti? Oyuna katılmama kararında kararlı görünüyordu. Bjorn neşeyle gülümsedi ve kollarını açarak Erna'yı kucakladı.

Çiftin birlikte ulaştığı bir mutluluktan bu.

.-:.-.✧.-:.-.

Erna festivalde kazandığı kupayı incelerken, "Bu çok büyük," dedi. Bunun yanı sıra, nutku tutulmuştu.

Bjorn, Buford'un en iyi adamı olduğu için büyük bir hasat yığını biriktirmişti. Balkabağı, patates, sarımsak, yulaf ve buğday. Tüm bunların üzerine Erna'nın kafasından daha büyük bir yığın oluşturan daha fazla sebze ve tahıl kasası yığılmıştı.

Bjorn geniş bir sırıtışla kazancına baktı. Garson ödülün çok büyük olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Her şeyin ötesinde, Buford'un cömert hasadının kasaları özenle çiçeklerle süslenmişti.

Festivalin sunucusu Bjorn ve Erna'ya seslenerek, "Hey, siz ikiniz, buraya gelin," dedi ve onları çiçeklerle süslenmiş bir podyuma çağırdı.

Kazanan çift, kalabalığın alkışları arasında sahnede onurlandırıldı. Bjorn'a bir şişe şarap hediye edilirken, Erna'ya çiçeklerden oluşan bir çelenk ve Buford'un Mayıs festivali çiçeği olan Lillies'ten bir kolye verildi.

Ev sahibi "Festivalin Prens ve Prensesi için alkışları duyalım" diye seslendi ve kalabalık alkışladı.

Bjorn gülerek, "Hey, Erna, sanırım benim kaderimde hep Prens olmak var," dedi.

Başında çiçeklerden bir taç ve elinde şarap şişesinden bir asa olan Ekinler Prensi'ydi. Ekinler Prensese'ne elini uzattı ve ikili, geçmelerine izin vermek için Kızıldeniz gibi ikiye ayrılan kalabalığın arasından ilerledi.

Bjorn o kadar absürd görünüyordu ki Erna onu görünce gülmekten kendini alamadı. Eğlenceli tezahüratları kalabalığın üzerinde çınladı ve onlara asaletle el salladı. Bu ona Kraliyet Ziyaretlerini ve geçit törenlerini hatırlattı.

Erna orta yaşlarda bir kadının "Bana mı öyle geliyor yoksa bu genç adam tanıdık mı geliyor?" dediğini duydu.

"Hey evet, bana ikiz Prens'i hatırlatıyor," dedi bir adam.

"Ah, aptal, çoktan sarhoş olmuş olmalısın," dedi başka bir kadın.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn ve Erna Baden Sokağı'na ancak gün batımından sonra dönebildiler. Barones Baden onların gelişini pencereden izledi, tam da patchwork'ün son karesini bitirmek üzereydi. İyi vakit geçirdiklerini Erna'nın yüzündeki parlak gülümsemeden anlayabiliyordu. Bjorn'un arabası.

"Keyfinizin yerinde olduğunu gördüğüme çok sevindim, madam," dedi Bayan Greve.

Barones Baden tamamladığı işi katlarken başını sallamakla yetindi. Gözlüklerini bir kenara bıraktı ve sevgi dolu çiftin yanına gitmek üzere ayağa kalktı. Bayan Graves ön kapıya doğru ilerlerken Barones'in omuzlarına bir battaniye örttü.

İkili içeri girerken Barones, "Festival hoşunuza gitti mi?" diye sordu.

Bjorn kibar bir selam ve dostça bir gülümsemeyle, "Evet, teşekkür ederim," dedi. "Sevindim Erna, ya sen?"

Erna parmaklarını incelemekten başını kaldırarak, "Utanç verici olsa da yaptım," dedi. Hâlâ sabahki olaylardan dolayı endişeli görünüyordu.

"Sevindim," dedi Barones ve sarılmak için yaklaştı.

Erna büyükannesine sarıldı, güneşin gül rengi batışı sırtına düşüyordu, "gitmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Geç kaldığım için üzgünüm tatlım," dedi Barones, Erna'yı böylesine uzak bir köyde yetiştirdiği için pişmanlık duyarak.

Sakar bir hödük olduğu için herkes tarafından alaya alınan Büyük Düşes hakkında ne zaman bir şeyler okusa, bu kararından hep pişmanlık duymuştu. Tıpkı annesi gibi onun da mutsuz olacağından endişe ediyor, Erna'nın bu kadar küçük bir dünyaya hapsedilemeyeceğini bildiği halde, zamanla daha da yükselen duvarlar örüyordu.

Diğer tüm soylu hanımlar gibi yaşama şansına sahip olmalıydı. Eğer olsaydı, belki de Erna bu kadar dışlanmış olmazdı.

Barones, "Acıkmış olmalısınız, gelin, biraz yemek yiyelim," dedi ve pişmanlıkların eriyip gitmesine izin verdi. "Aman Tanrım, Erna, bu da ne?" Barones, kasalar ve ürün kasalarını ilk kez fark ettiğinde bağırdı.

.-:~.~ .-:~.~*

İkisini taşıyan at büyük bir ağacın altında durdu. Hizmetçiler piknik düzenini kurmayı bitirdikten sonra ormanı ıssız bırakarak ayrıldılar. Erna heyecanla etrafına bakınırken, Bjorn önce attan indi, sonra Erna'ya yardım etti. Esen rüzgâr burnunun direğini sızlatıyor ve kokulu çiçeklerin taze aromasını taşıyordu.

Bjorn Erna'ya usulca sarıldı ve onu yere bıraktı. Battaniyenin üzerinde bir dizi minderin yanı sıra tuzlu yiyeceklerle dolu bir sepet ve çay demlemek için küçük bir mangal vardı.

Erna bir an için prenses olduğunu unuttu ve piknik alanında zıplayarak hayalindeki listedeki her şeyi kontrol etti. Piknik alanının etrafında zıpladı ve küçük tarlanın kenarında yabani olarak büyüyen gülleri ve böğürtlen çalılarını gördü. Deredeki su kristal berraklığındaydı. İlk kez dışarı salınan yavru bir köpek gibi etrafta zıplıyordu.

Bjorn minderlerine yaslanıp rahatlarak karısını izledi. Gökyüzü dalgalanan bulutlarla doluydu ve ağaçlar hafif esintiyle sallanıyordu. Papatyalar tepeleri beyaza boyamıştı. Kesinlikle Erna'nın tarif ettiği kadar güzeldi.

Bjorn gözlerini karısından alamıyordu. Gevşekçe düğümlenmiş saçları, güneş şapkasının beyaz kurdeleleriyle birlikte zıplarken dans ediyordu.

Erna dere kenarındaki zambakların arasında dolaşırken birkaç çiçek topladı ve battaniyeye geri getirdi. Bjorn karısına sevgiyle gülümsedi ve şarap şişesinin mantarını patlattı.

"Ben de bir içki istiyorum," dedi Erna.

"Terbiyeli bir hanımefendi gün boyunca içki içmeli mi?"

"Bugün özel bir gün," dedi Erna şarap kadehini uzatarak.

Erna çekingen bir şekilde gülümsedi ve yanakları şeftalinin açık bir tonuna döndü. Bjorn onun kadehini doldurdu ve ormanda kadehlerin birbirine değme sesleri çınladı.

İkili ilk kadeh şaraplarını yudumlamaya başladı ve Erna, Bjorn'a çocukluğunu anlatmak için kendini zor tuttu. Ona Buford'da büyümesi, annesi ve şefkatli büyükanne ve büyükbabası hakkında her şeyi anlattı. Harika Buford'da geçirdiği günlerden tek bir kötü anısı bile yoktu.

Konuşması bittiğinde şarap şişesi neredeyse boşalmıştı. "Ben de bu çiçeği

seviyorum," dedi Erna, elindeki Vadideki Zambak'ı göstererek. daha önce seçmişti.

"Biliyorum," diye mırıldandı Bjorn, kadehlerini son şarapla doldururken.

"Çocukluğumdan beri çiçeği severim ama artık sevdiğimi sanmıyorum. Bir çiçek sadece bir çiçektir ve sadece serada değil, buradaki tarlaların her yerinde açar. O kadar çok var ki, çok tuhaf."

Kadının sarhoş olduğu belliydi, Bjorn bunu görebiliyordu, üçer kadeh şarap içmişlerdi ve dördüncüsüne başlıyorlardı. Son damlaları da kadının bardağına boşalttı.

"Teşekkür ederim, Bjorn," sarhoşken Erna'nın gereksiz yere kibar davrandığı anlaşılıyordu.

Ayık Erna ile sarhoş Erna arasındaki zıtlığı komik buluyordu. Böylesine güzel bir havada ve güzel bir manzarada çekici sarhoş için hiçbir şey katlanılamayacak kadar fazla görünmüyordu.

❖Kolay ve Rahat Kadın❖

.-:.-.❖.-:.-.

Artık sarhoş olduğu için Erna normalden daha neşeliydi. Çok kötü bir içici değildi, hâlâ aynı şekilde konuşuyordu ama daha yavaş ve gözleri kısıktı.

"Bugün bizim birinci yıl dönümümüz olduğunu biliyor muydun?" Erna birdenbire konuyu çocukken nasıl evcilik oynadığından başka bir yöne çekti. "Tanıştığımız gün tam bir yıl önce bugündü, kuruluş partisinde."

"Bir ayyaş için oldukça iyi bir hafızan var."

"Hayır, sarhoş değilim," dedi Erna, yüzü sertleşti ve kıpkırmızı oldu.

Bjorn güldü ve yeni bir şarap şişesinden kadehini bir kez daha doldurdu. *Gerçekten bir yıl oldu mu?*

Bjorn uzun bir süre ormana bakıp düşündü. Altın rengi güneş ışınları ağaçların gölgeliklerini delip geçiyordu. Havayı bir güneş ışığı dolduruyordu. sayısız, bilinmeyen kuşların melodileri. Her şey çok gerçek dışı görünüyordu.

Böylesine ücra bir yerde büyümüş bir kadının bir gecede aniden düğün piyasasına atılması. Bunu düşündükçe, bir yıl önceki buluşmaları, onun neden festivalde olduğu her şey mantıklı geliyordu. O da olabilirdi boynunda 'satılık' tabelası vardı. Birden geçmiş günlere güldü ve bir yanlış anlaşılma olmasına rağmen bundan memnun oldu, Çünkü sonunda o kazanmıştı.

"Teşekkür ederim Bjorn," diye şaraptan bahsettiğini düşündü. "Gerçekten hayatımı kurtardın," belki de şaraptan bahsetmiyordu.

"Öyle mi?" dedi.

"Beni iki kez kurtardın. Marchioness Harbor yemeğinde ve yarış gününde. Ayrıca kayıp kupan için de hiçbir talepte bulunmadın."

Çünkü sen çok daha değerli bir ödüldün. O kelimeleri hiç söylemedi. Boğazı acıyordu, sanki içinde bir şey şişmiş gibiydi ve buna garip bir sinirlilik eşlik ediyordu. Bu günlerde daha sık geliyor gibiydi ve Erna'yı her düşündüğünde.

"Seninle evlenmemi istemen benim için dünyalara bedeldi. Tacizci babamdan ve çürümüş bir evlilikten kaçabildim. Baden Malikanesi'ni güvende tutabildim. Sana giderek artan bir borcum var."

"Erna..." Aceleyle onun adını söyledi ama ne söyleyeceğini unuttu.

Erna hakkında çok fazla düşünmek zorunda kalmaması güzeldi. Büyük Düşes olarak pek çok görevle yükümlü olmalıydı, ama onun için bunu istemiyordu, sevimli bir geyik gibi kalmasını istiyordu. Sessiz, zararsız ve güzel. Sadece dünyasına huzur ve sevgi getiren biri.

Peki ne değişmişti? Endişeli zihni altüst oldu.

Düşünceleri camın cama çarpma sesiyle bozuldu. Bjorn karısına baktı, karısı onun önüne geçip şarap kadehini kendi kadehiyle karıştırdı. Kadın ona utangaç bir şekilde gülümsedi. İçki dünyasına yaptığı dramatik giriş ilginçti.

"Artık kesinlikle sarhoşsun, Erna," dedi Bjorn.

Kadın bardağını boşaltmış ve onun önünde sallayarak doldurmasını bekliyordu. Biraz daha içerse uykuya dalacaktı.

"İçmeyi bırakmalısın, seni ayyaş."

Bjorn bardağı alıp bir kenara koydu, sonra Erna'yı minderlere doğru itti ve eğilip onu öptü. Onu belinden kavradı ve kendine doğru çekti.

Uzaktan kuş cıvıltıları duyuluyordu.

Erna teslimiyet dolu bir iç geçirdi ve vücudu gevşedi. Bjorn'un göğsü onunkine karşı sert ve sıcaktı. Belini sıkıca kavramıştı. Her zaman biraz serin hissettiren vücudu şimdi bir bahar öğleden sonrası kadar sıcaktı. Eğer bunun nedeni sarhoş olmasıysa, insanların neden bu kadar çok içtiğini anladığını hissetti.

"Sanırım neden bu kadar çok içtiğini anlıyorum, çok iyi hissettiriyor," dedi Erna. "Sebebi sensin, ben de seni seviyorum." Yanakları alkolden kıpkırmızıydı.

"Öyle mi?"

"Evet, bazen senden nefret etsem de genel olarak seni seviyorum. Seni kurabiye kavanozumda tutmak istiyorum."

Bjorn sadece güldü. Erna'nın eski kurabiye kabına hapsolmak kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. O kavanozda sakladığı şatafatlı ıvır zıvırları mücevher gibi severdi.

"Bu arada Bjorn, birikimlerimin faiz oranları çok artacak mı?" Erna'nın yüzü birden heyecanla aydınlandı.

Görünüşe bakılırsa sarhoşlar doğaları gereği rastgele davranıyorlardı ve Erna da bu klişeye uyuyor gibiydi. Bjorn'un neşeli kahkahası öten kuşların korosuna katıldı.

"Merak etmeyin, faiz oranlarını yüksek tutmak için elimizden geleni yapıyoruz."

Erna bir deniz feneri gibi parlıyordu, gerçi bu sadece şarabın yanaklarını parlatmasından da kaynaklanıyor olabilirdi.

"Faizden gelen tüm o parayla ne yapacaksın?" Bjorn neşesi yerine gelmiş bir halde sordu.

"Henüz bilmiyorum."

"O zaman neden bu kadar takıntılısın?"

"Sadece, birikimlerimin arttığından emin olmak istiyorum," dedi Erna, tuhaf gülümsemesi yanağında bir gamze oluşturmuştu.

Bjorn, güzel bir gündüz rüyasındaymış gibi gülümseyen karısına baktı. Bjorn da Erna'nın gülümsemesini paylaştı. Doğa ananın koynunda büyümüş olmasına rağmen materyalist bir kızdı. Çok çekici bir karakterdi.

"Yeterince faiz biriktirdiğimde sana bir hediye alacağım," dedi Erna aniden ciddileşerek.

"Oh, vay canına, ne büyük bir onur, başka bir dev

buket mi?" "Peki, ne tür bir hediye istersiniz?" "Bunun

dışında mı? Bilmem."

"Söyle bana, ne olursa, puro hariç, onlar senin için kötü. Alkol de öyle."

"Madem kararını çoktan verdin, neden bana ne istediğimi soruyorsun?"

"Hayır, senin isteklerine saygı duyacağım." Erna sanki bir cevap verecekmiş gibi etrafına bakındı. "Oh, atları seviyorsun, değil mi?"

Kravatlar, eldivenler, ayakkabılar, kol düğmeleri. Hayır. Erna'nın hırsı muazzam bir şeye dönüşmüştü.

"Ama atlar pahalı, değil mi ve çok zaman alıyor," dedi Erna, boyun eğerek.

Erna'nın sesi daha ciddi bir hal alırken Bjorn sadece gülerek cevap verdi. Onun depozitosuyla, yaşlandığında ve saçları ağardığında alacağı bir hediye olacaktı.

"Başka bir şey..."

"Sen," dedi Bjorn.

"Ben mi?" Erna duyduklarına inanamıyordu.

"Bence boynuna bir kurdele takman yeterli olur, tabii giymeyi sevdiğin diğer hantal şeyleri saymazsak." Erna şaşkınlıkla ona bakarken Bjorn şarabının son damlasını da içti.

Erna, Bjorn'un kendisini sevmediğini bilmesine rağmen bu yolculuğun romantik geçeceğini ummuştu ama yine de kendini hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. En azından Bjorn onu istediği için mutluydu. Pek çok farklı duyguyu içinde barındıran bu garip hissin adını merak ediyordu.

"Gerçekten zor birisin, Bjorn."

Oturur pozisyona geçti ve bir of çekti. Suçun içkide olup olmadığından emin değildi ama bazen kocasını anlamakta zorlanıyordu.

"İyi kalpli biri misin, yoksa kalpsiz mi? Baş belası olmanın dışında seni tanımıyorum," Erna cevapları bekleyerek Bjorn'a baktı. "Bilmiyorum işte. Yine de nazik olmanı isterdim, lütfen olur musun?"

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Bjorn küçük bir iç geçirdi ve şarap şişesine uzandı. Kesinlikle beklediğinden daha fazla şarap içiyordu ve o kadehini doldururken, Erna elbisesini çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Senin için güzelleşiyorum, bana ne kadar az giyersem o kadar güzel göründüğümü söylemiştin."

Bjorn şaşkınlıkla sırttı. Elbise çıkarılıp katlandıktan ve yanındaki sepete düzgünce yerleştirildikten sonra, Erna iç çamaşırını çıkardı ve katlayarak elbiseyle birlikte sepete koydu.

"Çok garip, normalde güzel görünmek için çok çalışmam gerekirdi. En güzel elbiseyi giyer, saçımı en güzel şekilde yapardım. Kendimi her türlü güzel küçük süslerle süslüyorum. Çıplak güzel olabileceğimi hiç düşünmemiştim. daha önce."

Bjorn soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. Bir eliyle yanağını ovuşturdu ve Erna dışında her yere baktı. Parlak bahar güneşini içine çekiyordu, Kırıları kaplayan güzel çiçekler ve hatta kuşların şarkıları. Acaba beklediğinden daha çakırkeyif olduğu için miydi? Erna iç çamaşırlarının sonuncusunu da çıkarıp elbisesinin üzerine düzgünce yığarken yanaklarının kızardığını hissetti.

Bjorn pembe sisin içinden cep saatine baktı, bir süre daha kimse onları aramazdı. Yeni doldurduğu bir kadeh şarabı yudum yudum içti. Dağınık düşüncelerini düzenleyemedi ve sadece Erna'yı izledi son giysisi olan çoraplarını çıkardı. "Ah, kurdele,"

dedi Erna.

Erna, giymesine izin verilen tek giysiyi düşünürken zarif bir parmağıyla çenesine vurdu. Kurdeleyi örgülü saçlarından çekip çıkardı ve boynuna bağladı.

"Sanırım artık bana sahip olabilirsin," dedi Erna. "Şimdi senin için tamamen çıplak ve güzelim," dedi geniş bir sırıtışla.

"Erna, şimdi sen..."

"Şu anda," diye araya girdi Erna Bjorn. "Sana faizsiz, özgürce verebileceğim bir hediye veriyorum, bu yüzden bana karşı daha nazik ol, tamam mı?" dedi Erna.

Parmaklarını henüz örgüsü tam olarak kaybolmamış dağınık saçlarında gezdirdi, sonra Bjorn'un yüzünün tam önüne geçerek minik ellerini yanağına ve çenesine kapattı. Bjorn sonunda Erna'nın uykusunda mırıldandığı sözcüklere bir anlam verebildi. Tanrım, doğru düzgün düşünemiyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

❖Yetiştirdiği Canavar❖

.-:.-.❖.-:.-.

Hiç tereddüt etmeden Erna'yı çimlerin üzerine yatırdı, bacaklarının arasına yerleşti ve yumuşak, sıcak bedenine bastırdı. Erna'nın solgun teni, battaniyenin canlı kırmızısı arasında göze çarpıyordu.

Gözleri buluştu ve hiç dalgalanmadı. Normalde Erna ondan uzaklaşır, göz temasından mümkün olduğunca kaçınırdı ama şu anda onun bakışlarını üzerinde hissetmek için yanıp tutuşuyor gibiydi. Görülmek istiyordu ve Bjorn alkolün etkisiyle zorlukla odaklanabilse de Uzun otların ve çiçeklerin gölgeleri göğüslerinin üzerinde dans ediyordu.

Bjorn eğilip onu öptü ve hemen sekse atılma dürtüsüyle savaştı. Kadında yeni bulduğu bu tutkunun tadını çıkarıyordu ve dudaklarında şarap. Ona her zamankinden daha büyük bir coşkuyla karşılık verdi. Ağır ağır nefes alıyordu ve parmakları adamın saçlarını karıştırıyordu.

Dudaklarındaki kilidi serbest bıraktıktan sonra elleri ensesine gitti ve onu okşamak için içeri girdi. İpek kurdeleyi yolda bulduğunda güldü, Erna da güldü. Bu saf bir kalp sesiydi ve daha eksantrikti.

Bjorn derin iç çekişlerle dürtüleriyle savaşmak için elinden geleni yaptı ama ikisi sürekli kucaklaşıp öpüştükçe bunu yapmakta zorlanıyordu. Sonunda pes etti ve köprücük kemiği boyunca, göğsünün ortasından aşağıya doğru öpmeye başladı ve göğsünü ağzına aldı.

Erna mırılayan bir kedi yavrusu gibi inledi. Battaniyeyi sıkıca kavradı, kumaşı buruşturarak boş şişelerin ve bardakların devrilmesine neden oldu. Çarpışma sesleri kulakları sağır etti.

Bjorn onun kremi etini, göğüslerinin, belinin ve göbeğinin etrafını öpmeye ve emmeye devam etti. Diliyle onunla alay etti ve Erna

Her yeni hisle birlikte nefesi kesildi. Adam ona neredeyse hiç dokunmuyordu ama kadın nefes alamıyormuş gibi hissediyordu, piknik battaniyesini tutup çekmek kasıklarından ve göğsünden yükselen hissi kontrol etmesine yardımcı olmuyordu.

Bjorn'un dudakları bugün son derece inatçıydı. Erna kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu ama bu fikrini bir süre önce kaybetmişti ve artık arkasına yaslanıp Bjorn'un işini yapmasına izin vermekten başka bir şey yapamazdı. Bjorn bıraktı, ondan uzaklaştı ve ona nefes alma şansı verdi.

Nefes alırken Erna gözlerini açtı ve Bjorn'a baktı. Bjorn onun bacaklarını araladı ve Erna kendini bir kelebek gibi hissetti; kırılğan kanatlarıyla uçmadan önce dinlenmek için piknik örtüsünün üzerine konmuştu.

"Bjorn?"

Onun çağrısını duymazdan geldi. Onun nereye ve neye baktığını fark ettiğinde Niyetinin bu olduğunu anlayınca utanç dolu bir çığlık atarak bacak bacak üstüne atmaya çalıştı. Adamın sıkı tutuşu onu engelledi ve artık kendini kırılğan bir kelebek gibi hissetmiyordu.

"Yapma bunu," dedi utanç içinde.

Sarhoşluğu sırasında kontrolünü kaybettiği için utanç duydu. Ayak bileklerini adamın pençesinden kurtarmaya çalıştı ama adam daha da sıkı tuttu. Daralmış gözlerinin köşelerinde güneş ışığı toplanıyordu, sanki bir şeyi değerlendirmeye çalışıyordu.

Erna şaşkınlıkla ona baktı. Dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrıldı ve Erna'nın uzakta duran kalçalarının arasına yerleşti. O anda yatak odasındaki dersleri unutan Erna'nın kendine güveni sarsıldı.

Erna'nın çığlıkları inlemelere dönüştü ve ötücü kuşları panik içinde çığlıklar atarak uçurdu. Bjorn'un elinden kaçmaya çalışıyordu ama dilini hissettiği anda karşı koyamadı ve Bjorn'un hareketlerinden aldığı zevkle eridi. Bjorn nefes nefese yerde yatan Erna'ya bakmak için geri döndüğünde, Erna'nın elleri Bjorn'un saçlarını kavradı ve onu tekrar içine çekti.

Sonunda Erna titreyen bir su birikintisine dönüştü ve Bjorn onun titreyen kalçalarını öptü. Dudakları ıslak ve sıcaktı. Göğsü dramatik nefes alıp vermelerle inip kalkıyordu, sanki içinde çiçekler açıyor ve karnının etrafında kelebekler dans ediyordu.

Kendini biraz olsun toparlayan Erna, Bjorn'u yakaladı ve öpmek için kendine çekti. Dudaklarını örtmesinin utancını saklamak istemişti, tadı iffetsizdi ve bununla ne yapacağını bilmiyordu. İstemedenden de olsa bacaklarını onun bacaklarına doladı ve derin bir öpüşme sırasında kalçalarını ona doğru itti.

"Erna... Erna bir saniye bekle," dedi Bjorn, Erna'dan uzaklaşarak. Erna onun yüzündeki şaşkınlığı fark etti.

"Evet, evet, biliyorum," diye yarı kendi kendine mırıldandı ve içini çekti.

Hızla pantolonunun kemerini ve düğmelerini karıştırdı. Lanet olası şeyler çıkmak istemiyordu ve Bjorn'un kıkırdadığını duyabiliyordu. tecrübesizliğine gülüyordu. Bu Erna'yı daha da kamçılardı ve o daha ne olduğunu anlamadan Erna'nın kalçaları tekrar Erna'nın etrafını sararak onu kendine doğru çekti.

"Erna, cidden, ne yapıyorsun?"

İstemedenden ortaya çıkan bu durumdan utanan Erna, Bjorn onu durduramadan önce tüm eğitimini uyguladı. İlk başta utangaçtı ama adım adım, içtenlikle, bir hanımefendi edasıyla, sertleşmiş penisini festivalden aldığı bir lolipopmuş gibi okşadı.

Bjorn'un başı geriye gitti ve soluk soluğa bir inilti çıkardı. Erna'nın kahverengi saçlarını çekiştirdi ve gözleri onun alaylarından aldığı zevkle irileşti.

İlk seferlerinden sonra histerik karısını sakinleştirmek zorunda kaldığı gün geride kalmıştı, şimdi sadece zevk için bu açgözlülük vardı. Doğduğu yer olan Buford'a duyduğu saygıdan dolayı kendini kontrol etmek için elinden geleni yapmıştı. Başından beri hissettiği buydu. Küçük Erna'nın evcilik oynadığı, papatya zincirleri yaptığı ve buna benzer çocukça oyunlar oynadığı bu yer.

Erna, Bjorn'un çatık kaşlarını fark etti ve onu yanlışlıkla incitip incitmediğini merak etti, ağzı beklediğinden daha kalındı.

"Canın yandı mı?" diye sordu, zevkten aldığı sık nefesler arasında.

Bjorn tükürüğünü yutarak "Hayır," diye cevap verdi, vahşi bir hayvan gibi salyası akıyordu.

Erna Bjorn'un ucunu emmeye geri döndü ve onun şaşkın nefesleri onu daha fazlasını almaya teşvik etti. Garipti, Bjorn'un inlemeleri Erna'nın gülümsemesini genişletiyordu.

"Erna... kes şunu," diye fısıldadı Bjorn, ama Erna acımasızdı.

Bjorn etraflarındaki en iyi üzümleri yetiştiren, en iyi şarabı yapan bereketli topraklara saygı göstermeye çalıştı. Şaraba ne yaptıklarını bilmiyordu ama karısı üzerinde derin bir etkisi olduğu kesindi. Buford ülkedeki, hayır, kıtadaki en iyi şarap unvanını hak ediyordu.

"Dur, Erna, kes şunu," diye bağırdı coşkuyla.

Erna'nın saçlarından bir tutam yakaladı ve ona durmasını söylerken bile kendini onun ağzına itti. Kadın geri çekildi ama adam onu durdurmadı.

"Bjorn?"

"Yapma, lütfen, durma," diye inledi. Erna

tereddütle devam etti.

Geride bıraktığı tüm talihsiz şeyleri hatırladı ve buna zar zor dayanabildi. Bugün, Buford'un birçok yönden en güzel zevkleri yaratma konusundaki inanılmaz yeteneğini kutlama günüydü. Eğer alkol olmasaydı, büyük bir aşağılanmaya katlanmak zorunda kalabilirdi.

Erna tiz ve şaşkın bir çığlık attı, ağzı doluydu ve yutkundu. Bjorn gevşedi ve yüzüne uyuklu bir ifade yerleşti.

"Seni incitmek istememiştim," dedi Erna, nefes alarak ve Bjorn'un karşısına oturarak. "Bu mu senin zevkin?" dedi onu öperken boğucu sözlerle

"Hoş bir tat olduğunu söyleyebilir miyim bilmiyorum ama senin tadındı, bu yüzden hoşuma gitti."

Bu son darbe Bjorn'u gerçekten şaşkına çevirdi ve bir zamanlar saf olan kıza baktı.

Bu gerçekten de aynı Erna mıydı? Vahşi bir canavar yetiştirmişti.

Erna'nın parlak bir gülümsemeyle bilincini bulanıklaştırdığını gören Bjorn şaşırdı ve Leonid'in neden genç öğrencilere ders vermek için üniversitede kalmak istediğini anladı.

Bjorn kendini Erna'nın kollarına bıraktı ve Erna daha soyunmaya fırsat bulamadan onu hevesle kabul etti.

Her bir zevk dalgasıyla daha da güçlenen dayanılmaz bir sarhoşlukla çalkalanmaya başladı. Safir mavisi gökyüzünde tembelce asılı duran yumuşak, pamuk bulutlardan hafif esintide dans eden zümrüt çimenlere kadar her şey aşırı derecede canlı hale geldi. Zambaklar ve papatyalar bile çimenlerle kaplı tepelerde titreyen değerli taşlar gibi görünüyordu. Gül rengine boyanmış görüşündeki her şey göz kamaştırıcı derecede güzeldi, her şeyden önce Bjorn. İçindeki adam.

Bjorn giderek artan bir güçle içine giriyor, onu yumuşak toprağa itiyor ve içinden geçiriyordu. Biraz daha, sadece biraz daha.

Sabırsızlığa kapılan Erna onun altında inliyor ve kıvranıyordu, hareketleri senkronize olmuştu. Bjorn onun soluk soluğa kendinden geçmesinin altında biraz da acı hissettiğini biliyordu ama bu onun kontrolü dışındaydı ve Erna onun için adeta yalvarıyordu.

Ne değerli?

Cevaplayamadığı bu soru onu daha da sabırsızlandırdı ve şiddetli bir şekilde itiyordu. Dünyadaki diğer her şeyi engellemeye çalıştı,

Altındaki kadın hariç. Kadının bunu dışarıda, açık havada yapacak kadar dost canlısı olduğuna inanamıyordu.

Gözleri buluştuğunda Erna dudaklarını küçük ve narin bir şekilde ayırdı, sanki küçük meyve parçaları yiyormuş gibi ve bir çılgılık attı. Bjorn onu öptü ve Erna onun üzerine kapandı. Bjorn'u son derece nazik ve rahatlatıcı buluyordu ama şimdi Bjorn sadece tek bir şeyle ilgileniyordu ve Erna yükseldiğini hissetti.

Erna sıkıca tutunarak Bjorn'u ayı gibi kucakladı ve Bjorn gerildi, hareketlerinde durakladı ve kalçaları çılgınca kasıldı. Erna onun sıcaklığının içine yayıldığını hissetti.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna yarı sersem bir halde etrafına bakınıyor, dünyayı tekrar odak noktasına getirmeye çalışıyordu. Ağacın bulanık yaprakları başının üzerinde dans ediyor, gölgeler oluşturuyordu. vücudunu dalgalandırdı. Nefes almak için çabaladı ve manzara hızla değişti. Odaklanmamış dalların sallandığı yerde, yerini Bjorn'un yüzünün keskin odağı aldı.

Terli bedenleri soğurken, ikisi de birbirlerinin kollarında sessiz kaldı. Ağırlaşırsa ne yapacağı konusunda endişeliydi ama biraz bencil olabileceğine karar verdi ve onun kollarına daha sıkı sarıldı.

"Sana gelince," diye mırıldandı Erna, düşünceleri yeniden düzene girmeye başlamıştı, "seninki sıcak, biraz fazla büyük ve sert ama yine de yumuşak."

"Kapa çenenini, seni ayyaş," diye alay etti Bjorn.

"Hoşuma gitti, tadı güzel. Ben bir hanımefendiyim, bu yüzden sert kelimeler kullanmayacağım, ama lütfen onları kullanmayacak kadar iyi olduğumu düşünme."

Yetiştirdiği canavar, hoş esen rüzgâra doğru usulca fısıldadı. Bjorn'un dudaklarından acı-tatlı bir teslimiyet ifadesi çıktı ve Erna'ya daha sıkı sarıldı. Böylesine düşünceli bir hediyeden sonra, minnettarlığını ve cömertliğini gösterme zamanı gelmişti.

Bu anlaşmayı kabul etmeye hazırды.

❖Yalan❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna'nın midesi bir kez daha çalkalanmaya başladı. Gözlerini sıkıca kapadı ve ona kadar saydı. Ona ulaştığında mide bulantısı kayboldu.

Bugün yürüyüşe çıkmak için mükemmel bir gün olabilirdi ama kusma tehdidi kendini göstermeden ayakta durmakta bile zorlanıyordu.

"Majesteleri, belki..." Lisa söylemeye başladı.

"Hayır Lisa, sadece birazcık, kendimi iyi hissetmiyorum." Erna

söyledi. "Bir doktor çağırmak daha güvenli olmaz mı?"

"Doktora ihtiyacı yok."

Arkasından sinsice gelen sesle Lisa arkasını döndü ve Prens'in üzerine doğru geldiğini gördü. Prens çoktan Barones'le kahvaltıdan dönmüştü.

"Karım sadece çok fazla içki içmenin yan etkileriyle uğraşıyor." "Bjorn!" Erna azarladı.

Durumundan utanıyordu ve Bjorn'un etrafta dolaşp bunu herkese duyurmasını istemiyordu. Lisa gözlerini devirdi ve iç çekerek çifti odada bıraktı.

"Bunu ona neden söyledin?"

"Yalan mı söyledim?" Bjorn kayıtsızca yürüyüp yatağın ucuna otururken sordu.

"Bu..." Bu anıyı hatırlayınca utanan Erna pencereye baktı, gün ışığı çok parlaktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Bu yalanın muhtemelen işe yaramayacağını biliyordu, her şeyi hatırlıyordu.

Erna, Bjorn'un onu perişan haliyle malikâneye geri götürmek zorunda kalışını çok net hatırlıyordu. Büyükannesinin çok sarhoş bir torun gördüğünde yüzünde beliren şoku ve onu uyuması için yatağa gönderişini. Gözlerini her kapattığında odanın nasıl döndüğünü, uyumaya çalışırken başının nasıl döndüğünü hatırlıyordu. En kötüsü de ertesi sabah uyandığında başındaki korkunç ağrıyı hatırlıyordu.

"Hey, iffetli bayan, dürüst ol. Her şeyi hatırlıyorsun, değil mi?" Bjorn alaycı bir tonla söyledi.

"Hayır, hayır hatırlamıyorum."

"Ne kadar inkâr edersen o kadar zavallı görünüyorsun."

Erna, "Sanırım bir kısmını hatırlıyorum," diyerek uzlaşmayı teklif etti.

"Tamam, eğer bu seni daha rahat hissettirecekse."

"Alkolün iyi bir şey olduğunu sanırdım ama görünüşe göre fena halde yanılmışım."

Bjorn Erna'nın itirafına güldü. Sanki şok geçirmiş gibi duvar kağıdının desenine baktı.

"Sürekli içersen böyle mi olur?" Erna Bjorn'a ciddiyetle sordu.

"Senin kadar çok içersen böyle olur," diye tekrar kıkırdadı Bjorn.

"Sen nasıl iyisin? Benden çok daha fazla içtin."

"Bjorn şakacı bir tavırla Erna'nın saçlarını karıştırdı: "Ben de senin gibi içmeye yeni başlamadım.

Erna dağınık saçlarını düzeltti. Dün gece ve bu sabah oldukça sarhoş olmasına rağmen, yavaş yavaş her zamanki sakın haline dönüyor gibiydi.

"Bu akşam yemeğe katılabilecek misin?"

"Akşam yemeği mi?"

"Evet, Barones bizim için bir veda yemeği düzenliyor." "Ah..."

Erna şok olmuş bir ses çıkardı.

Yarın Buford'dan ayrılmak zorunda kalacağı düşüncesi Erna'ya ağır geliyordu, Buford'da kalmayı, şehre bir daha asla dönmemeyi çok istiyordu ama Büyük Düşes olarak görevleri vardı.

"Sadece biraz daha dinlenmem gerekiyor, sonra iyi olacağım," dedi Erna sakince, gidişini geciktirmek için öne sürdüğü bahanelerden arınmış bir şekilde başını sallayarak.

Erna her hareketine eşlik eden sürekli inceleme ve eleştirilerden nefret ediyordu. Yayılan küçümseyici söylentiler, onu sürekli olarak Prenses Gladys, istenmeyen bir koku gibi onu Şehirde takip ediyordu. Hor görüldüğü ve kötü adam muamelesi gördüğü bir hayata geri dönmek gibi bir arzusu yoktu. Buford'da kalmayı ve yeniden çocukmuş gibi harika günlerin tadını çıkarmayı diliyordu.

Erna zihnindeki güzel dünyada gezinirken, hayal gücü onu hep Bjorn'a geri götürüyordu. Onun yüzünü görebiliyordu Her yerde ve yine de Buford'da kalırsa, Prens'i, hayatını kurtaran kraliyet kıyafetli şövalyesi, ukala bir gülümsemeyle ondan uzaklaşacaktı.

Erna sıcacık battaniyenin altından, kabuğundan çıkan bir kaplumbağa gibi elini nazikçe uzattı ve Bjorn'un elini tuttu. Bjorn'un gözleri pencerenin ötesindeki manzarayı inceliyordu, aşağıya ona baktı. Bakışları kilitlendiğinde, Bjorn usulca gülümsedi ve aniden bir sıcaklık yayıldı

Erna, sanki biri karnının derinliklerinde onu gıdıklıyormuş gibi hissetti. Sonsuza dek hatırlayacağı bir andı bu.

Sabırlı olmak zorundaydı.

Zihnindeki örümcek ağlarını uçurduktan sonra ona gülümseyebildi. Onunla birlikte olduğu sürece iyi olacağını düşündü ve her ne kadar onun için çok zor olsa da onu çok seviyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Bir sorun varsa söyle bana," dedi Bjorn, gözlerini Erna'ya dikerek. "Ne hissediyorsun? Sert kelimeler kullanma ihtiyacı hissetsen bile umurumda değil, bir sorun olduğunda bana söylemeni tercih ederim."

Erna nefesini tuttu ve gözlerini sıkarak Bjorn'un sorusundan kaçmaya çalıştı.

"Neden bana söylemiyorsun? Dün sürekli konuşuyorduk." Bjorn onun burnunun kenarına dokundu.

"Ne dedin? Sanırım bu, hafızamın hatırlamadığım yarısına ait."

Dün yaptıklarından utanç duymasına rağmen bir yanı mutluydu ve Bjorn'a biraz mutluluk getirebildiği için memnundu. Onu o kadar çok güldürmüştü ki.

.-:~.◇.-:~.

"Üzgünüm ama bu biraz zor olacak," dedi orta yaşlı reklamcı.

Gülümsemesi biraz garipti ama yine de reddedilmesinden duyduğu hayal kırıklığını açıkça ifade ediyordu. Bu ifadeyi daha önce birkaç kez gördüğü için çok iyi tanıyordu.

"Bu kardeşimin el yazması, bundan emin olabilirsiniz. Bir kez daha..."

"Biliyorum," diye Catherine Owen'ın savunmasını kesti. "Bunlar güzel cümleler, evet, çok belirgin bir şekilde Gerald Owen, bundan şüphem yok. Ama Bayan Owen, eğer bunları yayınlarsam ne gibi sonuçlar doğuracağını anlamalısınız. iş."

"Yani? Bu gerçeyle ilgili, konuşulmalı."

"Gerçeğin kardeşinin itibarına zarar verebileceğini hiç düşünmedin mi?" Yaşlı adam Catherine'e bir çocukmuş gibi öğüt veren bir bakış fırlattı. "Kraliyet ailesi bu konuda boş durmayacaktır, sadece Lars değil, Lechen de. Evli bir prensesle ilişkiye giren ve gayrimeşru bir çocuk sahibi olan dahi şair kardeşin mahvolacak."

Catherine üzüntüyle, "Biliyorum," dedi.

Derin bir nefes aldı ve başka çaresi olmadığı için gerçeği kabul etti. Lanetleyici el yazmasını keşfettikten sonra, o da aynı düşüncelere kapıldı. Birçok kişi ona gerçeği saklamasının ve kardeşinin onurunu korumasının daha iyi olacağını söyledi. Yine de zihnini bu görevden alıkoyamadı. Prenses Gladys başkalarının acılarını ve üzüntülerini istismar ederek ilgi odağı olmanın tadını çıkarıyordu.

"Kardeşimin istediği şey gerçektir, göstermelik bir onur değil. Onun isteğini yerine getirmekle yükümlüyüm. Eğer gerçeği yayınlayacak cesaretiniz yoksa, omurgalı birini bulurum." Catherine aynı sözleri tekrarladıktan sonra arkasını dönüp gitti. Lars'taki tüm yayıncıları ziyaret etmiş olabilirdi ama bu pes etme zamanının geldiği anlamına gelmiyordu.

Peki, şimdi nereye?

Yayıncının ofisinden çıkıp merdivenleri inerken, Catherine'in zihni bir sonraki hamlesini düşünmekle dolup taşıyordu. Tam Lechen'e gitmeyi düşünürken, merdivenlerin dibinde aniden genç bir adam belirdi. Onu şaşırtan, daha önce tanıştığı genç bir yayıncıydı.

"Bayan Owen, sizi bulabildiğime sevindim, konuşmak için vaktiniz var mı?"

.-:.-.✧.-:.-.

Yüksek bir dişbudak ağacının gölgesinde yer alan bahçedeki masa, rustik manzarayla kusursuz bir uyum içindeydi. Sofra takımları ve şamdanlar zamansız bir zarafete sahipti ve değerli bir geçmişe işaret ediyordu. Masadaki yiyecekler doyurucu ve gösterişsiz bir ziyafet sunuyordu.

Bjorn masada oturmuş, kadehindeki şarabı yudumluyor ve Erna'nın her zamanki gibi büyükannesiyle konuşmasını izliyordu. Ayrıntılı çiçek desenleriyle süslenmiş basit bir muslin elbisenin içinde bile çok güzel görünüyordu. Barones'e iyi sunulmuş bir yemek için iltifat ederken, akşamdan kalmalığının nihayet geçip geçmediğini merak etti. Barones mum ışığında parıltıyan parlak, hayran gözlerle torununu izledi.

"Yaz sezonu boyunca Schuber'de kalmaya ne dersiniz?" Bjorn içgüdüsel olarak bir öneride bulundu.

En prestijli soylu ailelerin hepsi yaz tatilleri için Schuber'e akın ederdi. Erna hakkında umursamazca konuşanlar bile itiraz edemezdi.

"Teklifiniz çok nazikçe Majesteleri ama ben burayı seviyorum. Büyük şehirler benim sevdiğimden çok daha kalabalık," derken sesi nazik ve kibardı. "Ama siz ne zaman isterseniz burada kalabilirsiniz, bu yaşlı bayan için bu kadarı yeterli, değil mi Erna?"

Hayır, öyle değil. Erna'nın söylemek istediği buydu ama gerçek duygularını ifade etmekte zorlandı ve bunun yerine peçetesini kıvrıp sıkıca kavradı. Buford'da kalma arzusu da Buford'a gitme konusundaki isteksizliği kadar güçlüydü.

gerçek duygularını paylaştı. Büyükannesi muhtemelen kötü söylentilerden zaten haberdardı ama durumu kendi gözleriyle görürse ne olacağını bilmiyordu.

Büyük Dük ve Düşes'i taşıyan arabanın önderliğindeki tören alayı, arkasında küçük bir toz bulutu bırakarak yavaşça köy yolunda ilerledi. Araba gözden kaybolurken Erna elini pencereden dışarı doğru salladı. O anda, hanımefendiliğe yakışmayan davranışının gökyüzünün düşmesine neden olup olmayacağı umurunda değildi.

Barones son araba da gidene kadar malikânenin girişinde durdu ve sonunda içeri girdi. Pencerelerden içeri süzülen sabahın altın ışııyla karşılaştı.

Barones yatak odasına doğru ilerlerken bir hizmetçi "Leydim," dedi. "Ekselansları size bunu vermemi istedi," dedi hizmetçi, küçük bir paket sunarak.

"Ne, Erna mı istedi?"

Barones paketi yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle kabul etti. Paketi dikkatlice açtığında, içinde bir kitap buldu. Kitap Barones gülümsedi ve alçak sesle kıkırdadı, bu bir bulmaca kitabıydı.

❖Buna Katlanmak Zorundasınız❖

* . - . ✨ . - . *

Erna kapının çalınmasıyla irkilerek uyandı ve gözlerini açtı. Bunu yaparken fırçasının düştüğünü ve masadan aşağı yuvarlandığını fark etti. Fırça yere düştü ve halıyı lekelemekle tehdit eden kırmızı bir leke bıraktı.

"İçeri gel," diye seslendi Erna, lekeyi silmek için bir bez kaparken.

Lisa odaya girip hanımını elleri ve dizleri üzerinde görünce, "Bırakın, Majesteleri," dedi. "Neden bir hizmetçinin işini yapıyorsun?"

"Çünkü benim hatamdı, uyuyakalmışım."

"Hava gittikçe ısınıyor, bu sıcakta uyuyakalmak kolay." Lisa sanki endişelenecek bir şey yokmuş gibi elini salladı.

Erna son zamanlarda çok sık uyukluyordu. Kaçınılmaz olarak sohbet konusu oldu ve çok kısa bir süre önce bir opera gösterisi sırasında uyuyakaldığına dair söylentiler dolaşmaya başladı.

Bu kesinlikle Erna'nın hatasıydı, ancak bu durum Erna'nın suçlanmasını gerektirmiyordu.

yoğun eleştiriler aldı. Yine de insanlar öfkeliydi ve ilişki kuramadıkları bir vahşiden daha iyi olmayan Büyük Düşes'e ateş püskürdüler. Onu klas ve zarafetiyle tanınan Gladys ile kıyaslamaktan çekinmediler.

"Bunların hepsi çok çalışkan olduğunuz için. Bu kadar çok çalıştığınızda vücudunuz buna ayak uyduramıyor. Boş vaktiniz olduğunda ara vermeniz gerekiyor." Lisa masanın üzerinde korsaj yapmak için kullanılan alet ve malzemelerin dağınık olduğunu fark etti, "Bunlar da ne?"

Erna soğuk bir gülümsemeyle, "Büyük Dük'ün konutundaki insanlara yaz çiçekleri vermenin nasıl bir şey olacağını merak ettim," diye cevap verdi. "Sanırım herkes geçen sefer verdiğim korsaj çiçeklerini sevdi."

"Beğendiler ama neden bu kadar zahmete giriyorsun?"

Erna aklından geçenleri söyleyemedi, tüm bunların anlamsız olduğunu biliyordu, bu yüzden gülümseyip başını sallamakla yetindi.

Lisa, Erna'nın hediyelerini kabul ettikten sonra bile onun arkasından en çok dedikodu yapan hizmetkârları Erna'ya söylemek istedi ama Lisa kendini tuttu, bunun bir yararı olmayacaktı. Erna'nın hizmetkârlar için iyi bir şeyler yapma arzusunu anlamadığından değil. Yine de, başlangıca kıyasla biraz ilerleme kaydettik.

"Oh, Majesteleri, bunu daha sonra halledelim, hediye bakmaya gitmemiz gerekiyor."

"Hediyeler mi?"

"Evet, Prens'in panayırdan aldığı mallar yeni geldi. Gördüğünüzde çok şaşıracaksınız."

* . - . ✨ . - . *

Bjorn, yatak odasının penceresinin hemen dışında nehirde bir aşağı bir yukarı kürek çeken enerjik delilerin gürültüsüne katlandıktan sonra uykusuna yeni dönmüştü.

"Bjorn, Bjorn, uyanık mısın?" Erna kapıyı çalma nezaketini göstermeden, tüm enerjisiyle odasına daldı.

Erna koşup yatağın kenarına oturdu ve Bjorn uyandığını kabul edene kadar onu hararetle sarsmaya başladı. Uzun bir iç çekti ve başını kaldırıp heyecanlı karısına baktı. Gün doğana kadar poker oynadıktan sonra eve gelip yatağına daha yeni girmişti, ona gece yarısı gibi geliyordu. Her ne kadar uyandırılmak için uygun bir zaman olmasa da, Erna'nın o zaman.

"Bjorn, fuardan bütün hediyeler geldi, aldığın her şey."

"Ben... biliyorum," dedi Bjorn tembelce.

Sıkıntısını kısık bir iniltiyle ifade etti ve Erna'dan uzaklaştı. Çarşafı başının üzerine çekti. Rahatsız edilmek istemediğini açıkça belirtmesine rağmen Erna aldırış etmedi ve konuyu zorlamaya devam etti.

"Konuşmamız gerek Bjorn, lütfen."

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Hediyeler, çok fazla hediye var," diye bağırdı Erna, sesinde artık neşeden eser kalmamıştı.

Bjorn çarşafından sıyrıldı ve soğuk suyla ıslatılmış gibi doğruldu. Erna'nın dalgın ifadesi Bjorn'un uykulu gözlerine yansdı, bu daha önce onda görmediği bir ifadeydi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Erna, Bjorn'un sinirli bakışını fark ederek. "Ama yine de tüm hediyeleri alamam ve istemediklerimi geri göndermeliyiz, tamam mı?"

"Neden?"

"İnsanlar..." Erna gözleri dolu dolu, cevabı zaten bildiğinden emin olduğunu söyledi.

"Ha, doğru, millet," Bjorn gözlerini kapadı, öfkesini bastırmak için elinden geleni yaptı. Yavaş ve bilinçli nefesler aldı, boyun kasları gerildi ve seğirdi. "Siz ne yaparsanız yapın, insanlar istedikleri gibi düşünecek, konuşacak ve kendilerine uygun olana inanacaklar."

Bjorn dönüp tekrar Erna'ya baktı, gözleri buz gibi bir soğuklukla doluydu. Bu durum Erna'nın hiç hoşuna gitmemişti.

son zamanlardaki şöhretiyle meşguldü. Tıpkı Bjorn'un ona karşı sürekli soğuk ve küçümseyici tavrı gibi, itibarını artırma çabalarının hepsi boşa gitmişti.

Erna bir süre derin düşündükten sonra yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle, "Biliyorum ama sonra o insanları yatıştırmak için bahaneler uydurmak zorunda kalacağım," diye cevap verdi.

Bjorn karısının sözlerini düşünürken, sanki bunlar ayıp sözlermiş gibi hissederek kederli bir kahkaha attı. Parasını karısının çılgınlıkları için harcamak zorunda kalmanın kendisine haksızlık olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Arada bir mutlu olmak güzel olurdu ama Erna hep böyleydi, küçük şeylerin tadını çıkaramıyordu. Onun davranışlarını ve insanları kendi tarafına çekme arzusunu anlıyordu, dedikoduları durdurmak için bile olsa, ama bunu her zaman onun için rahatsız edici hale getirmek zorunda mıydı?

"Niyetin ne, ölmüşsün gibi devam etmek mi? Sadece nefes alan bir heykel ya da onun gibi bir şey olmak mı?" Bjorn parmaklarını Erna'nın saçlarında gezdirdi. "Ne yaparsan yap, insanlar senin hiçbir şeyi doğru yapamayan beceriksiz bir Düşes olduğunu bahane ederek dedikodu yapacaklar."

Erna incinmiş görünüyordu ama Bjorn hiç oralı olmadı. Schuber'in Büyük Düşesi olarak hayat böyleydi. Bundan sonra bu rolü üstlenen her kadın Prenses Gladys, Bjorn ikinci eşi olarak kimi seçerse seçsin aynı muameleye maruz kalacaktı.

Erna bu rolü, bedelinin ne olacağına dair hiçbir fikri olmadan, isteyerek kabul etmişti ve bu nedenle de katlanmak zorundaydı. Bjorn karısının hâlâ bu düşünceye saplanıp kalmasından nefret ediyor ve bu düşünceye saplanıp kaldığı için kendisiyle alay etmekten kendini alamıyordu.

"Ben olsam üzerinde bu kadar durmazdım, çünkü ne kadar önemersen, insanlar o kadar ısrarcı ve acımasız görünecektir. Ne söylerseniz söyleyin ya da ne yaparsanız yapın."

"Öyle mi?" Erna'nın sesi hafifçe titredi.

Erna Bjorn'un ona neyi göstermeye çalıştığını anlıyordu ama kendini duygulardan soyutlamak onun için o kadar kolay değildi. İstese de istemese de tüm alayları duymaktan kendini alamıyordu. Üzüntüsü daha da derinleşti Büyükannesinin çekmecesinde yığılı duran, kendisi hakkında yazılmış onca makaleyi düşündü.

"Evet, Erna," diye başını salladı Bjorn. "Evet, öyle."

Sesinin tonu hafifti ama samimiyeti açıktı. Kendisine yöneltilen tüm suçlama ve spekülasyonlardan etkilenmemiş görünüyordu. Tavrı tamamen kayıtsızdı, sanki eleştirilen kişi kendisi değilmiş gibi.

Erna suratını astı ve başka bir şey söylemeden başını öne eğdi. Onun tepkisinden hoşlanmayan Bjorn çenesini hafifçe kavradı ve gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı.

"Hey, bunu birlikte göğüsleyebiliriz Erna, yalnız değilsin. Ne yazık ki şu anda hayatımızın doğası böyle."

Gri gözleri zarıftı, ince işlenmiş mücevherler gibi parlıyordu. Savurgan bir Düşes'ti ve bunun ne anlama geldiğine tamamen yabancıydı.

Sanki şehri sarmak üzere olan kaosu bekliyormuş gibi yüzünde bir kızgınlık ve ters bir bakış belirdi. Talihsiz bir durumdu ama Bjorn bu kez insanları suçlayamazdı.

"Özür dilerim," dedi Erna, "ve teşekkür ederim."

Erna teşekkür ederken samimiyetini neredeyse abartarak ifade etti. Bjorn ancak o zaman karısının yüzünü bıraktı. Pencerenin önünden geçen kürekçilerin başırsıları aniden netleşti.

"Şu çılgın piçler," diye mırıldandı Bjorn ve başını salladı.

Bjorn yataktan kalktı ve Erna onun çıplaklığının güneşin parlak ışığında yıkanmasını izledi. Baktığını fark etti ve utanarak bakışlarını kaçırdı. Bjorn onun utangaç tavrıyla eğlenerek kıkırdadı.

"Bu arada, o kocaman fili neden satın aldın?" Erna, Bjorn'un pencereye doğru yürümesini ve bir puro ısırmasını izleyerek konuştu.

"Fil mi? Bir Fil satın aldığımı bilmiyordum," diye düşünürken alnında kırıışıklıklar belirdi.

Kapı çalınca düşünceleri yarıda kesildi. Greg göründü ve Bjorn'un çıplak olduğunu ve Büyük Düşes'in de orada olduğunu fark edince utanç duydu.

"Ne oldu Greg?" Bjorn söyledi.

Greg, Bjorn'a bir dosya vermek için odanın içinde yürürken Büyük Düşes'e endişeyle baktı. Bjorn kısık gözlerle rapora bir göz attı.

"Bir şeyler mi oluyor?" Erna, Bjorn'un endişeli ifadesini inceleyerek sordu.

Bjorn sakince, "Hayır," diye cevap verdi ve dosyayı Greg'e geri verdi. Uşak odadan yeterince hızlı çıkamadı. "Bir şey yok."

"Yüz ifaden farklı söylüyor, gerçekten iyi misin?"

Bjorn, sanki içinde kalan bir duyguyu serbest bırakıyormuş gibi purosunu bir kenara bıraktı ve ellerini karısının kucağına koydu. Öpüşüklerinde Erna'nın omuzları hafifçe titredi. Onu reddetmemişti, asla reddedemezdi.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı Bjorn. Bu bir yalan değildi.

Walter Hardy'nin açgözlülüğü hâlâ kontrolü altındaydı ve süreç biraz zor ve kaotik olsa da dizginlerin sıkılaştırılması gerekecekti.

❖Zavallı ve Sevimli Çocuk❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

"Üzgünüm ama bu konuda söyleyeceklerimiz bu kadar." Kibar tavrına rağmen müdürün yüz ifadesinden güçlü bir kararlılık ifadesi okunuyordu.

Walter Hardy duyduklarına inanamadı ve şaşkınlık içinde müdüre baktı. Ne de olsa bankanın sahibi damadıydı ve kendisi de Lechen Prensese'nin babasıydı. Müdür ona birkaç kuruş bile borç vermeyi nasıl reddedebilirdi?

"Kim olduğumu unuttun mu?" dedi Walter.

"Hayır, son kontrol ettiğimde siz Vikont

Hardy'ydiniz."

"O zaman bir yanlışlık var gibi görünüyor."

"Özür dilerim Vikont Hardy, bu bir yönetim kurulu kararı, Prens, Grandük Dinyester'in bizzat başkanlık ettiği bir toplantı. Ortada kesin bir teminat yok, evrak işleri tamamlanmadı ve hepsinden önemlisi, oybirliğiyle bunun kârlı bir girişim olmadığı sonucuna varıldı. Bu konuda yapmak istediğimiz hiçbir şey yok."

"Teminat mı? O benim kızım. Daha ne teminata ihtiyacım var?" Walter Hardy'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

Yakın zamana kadar insanlar Büyük Düşes'in kayınpederini etkilemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Görünüşe göre sadece son bir hafta içinde herkes fikrini değiştirmişti. Walter, itibarını sarsanın bizzat Prens olması karşısında daha da şaşırılmıştı.

Biraz para dağıtmayı göze alabilen bir adamın tamamen bencilce davrandığını düşünüyordu. Kendisini aptal yerine koyduğu için Erna'ya karşı içinde bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Walter, Prens'in kendisini aptal yerine koymuş olma ihtimalini bile düşündü.

Büyük Düşes'in iyi bilinen şöhreti göz önüne alındığında, ikinci eşine olan ilgisini kaybetti. Bir çocuk haberi olmadığı düşünülduğünde, sorunlu Prens'in ilgisini kaybetmesi şaşırtıcı değildi.

"Özür dilerim," dedi yönetmen samimiyetsizce.

Walter müdüre tokat atmamak için kendini zor tuttu ve Freyr Bank'taki VIP odasını terk etti. Binanın önünde bekleyen arabaya bindi ve hayal kırıklıkları kendiliğinden küfür olarak ortaya çıktı.

Prens, Hardy ailesinin saygınlığını korumak için dolandırıldığı tüm borçlarını ödemişti. Yani ondan hiçbir şey almamış gibi değildi.

Sadece ayağa kalkmasına yardımcı olacak en az şeyi sağlamıştı. Her ne kadar yardımcı olsa da, Bjorn Dniester ile olan bağlarını daha fazla maddi kazanç için kullanabileceğini umuyordu. Ondan para istemiyordu, meşru bir şekilde borç almaya hazırdı, öyleyse neden hala böyle bir utanç yaşıyordu?

Walter endişeyle dudağını ısırarak arabasının onu malikâneye götürmesini bekledi. Erna'nın Büyük Düşes olarak ömrünün çok uzun sürmeyebileceğinden endişeleniyordu.

Malikâneye vardıklarında Walter aceleyle karısının yatak odasına doğru yürüdü. "Brenda, uyuşturucudan ne haber, Erna'ya uyuşturucudan bahsettin mi?"

Brenda, kapıyı bile çalmadan odasına giren Walter'ın davetsiz misafiri karşısında içini çekti.

"Sağır falan mısın, sana daha önce de söyledim, çocuk kesinlikle reddediyor."

"Tıpkı lanet annesi gibi, çok inatçı, bu kesinlikle Baden ailesinin laneti. Doğru düzgün hamile bile kalamıyor."

Walter'ın sözleri çiğ bir nefretle doluydu, öyle ki Brenda bu sözlerdeki zehir karşısında şaşkına döndü. Bir adam kendi kızı hakkında nasıl böyle şeyler söyleyebilirdi? Barones Baden'in on yıllık bir ilişkiden sonra doğum yaptığını düşündü. Annette doğum sırasında ölmüştü. Sözleri sert olsa da haklı olduğu bir nokta vardı, Baden soyu çocuk doğurmakta zorlanıyordu.

"Belki de sadece zamana ihtiyacı vardır," dedi Brenda.

"Neden, yine aldattığını mı düşünüyorsun?" Walter söyledi.

"O değil, ama Erna Baden'lerin geri kalanı gibiyse, uzun sürmeyecek. daha hamile kalamadan Büyük Düşeslikten atılıyor."

"Prenses Gladys'e bakın. O zamana kadar bitirmek zorundayım ama bununla ne yapacağım? Yatırımcılara çoktan kâr payı sözü verdik. Hatta onlara Prens'in açığı kapatacağını bile söyledim."

Odanın içinde volta atan Walter'ın ayak sesleri malikânenen duyuluyordu. Brenda kocasını sessizce izledikten sonra dolabına doğru ilerledi ve derinliklerinden bir kutu çıkardı. Yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Nedir bu?" Brenda kutunun içindeki mücevherleri gösterdiğinde Walters'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu benim koleksiyonum," diye fısıldadı Brenda komplocu bir tavırla. "Büyük Düşes sosyal dünyada hor görülen bir taşralı olsa da, dünya hakkında hiçbir deneyimi olmayan gençler arasında popülerlik kazanıyor. Bu açıdan, bu kalabalığın arasına girmeye çalışmak ve hediyelerimi kabul etmelerini sağlamak için sabırsızlanıyorum."

"Ama bununla bile yeterli olacak mı?"

"Daha fazla olsaydı daha iyi olurdu," diye hafifçe omuz silkti Brenda, gözleri sevinçle parlıyordu. "En çok ilgimi çeken bir tüccar var.

onunla tanışmak ister misiniz? Kendisi alt tabakadan geliyor ama cüzdanı Lechen'deki herhangi bir aristokrat aile kadar derinliğe sahip."

.-:--◇.-:--

Bjorn, Walter Hardy'nin hırslı ve azimli olduğunu fark etmişti, eğer bunlar doğru şekilde bilenmiş olsaydı, müthiş bir iş adamı olabilirdi, ama Walter dikkatini her zaman korkunç ve önemsiz konulara yöneltmişti.

Bjorn kendini küvetten çıkarırken güldü. Walter Hardy'nin İş planları en başından beri başarısız olmaya mahkumdu ve Bjorn'un talimatıyla Greg'in yardımıyla Walter'ın korkunç fikirlerinin hiçbirisi gün ışığını görmesine izin verildi.

Walter'ın Bjorn'un ona hak verdiğinden çok daha ısrarcı olması gibi bir sorun vardı, öyle ki Bjorn Walter'ın ısrarcılığına hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Bjorn'un tanıdığı en azimli insan olan Gladys Hartford'dan başka bir kişi daha vardı.

Walter zeki sayılırdı. Bir planı hayata geçirmeyi başarmış ve hatta bunu bankaya bile taşımıştı. İflas etmiş bir ticari derneği devralmış ve onu bir anonim şirkete dönüştürmüştü. Bu, başlangıçtan itibaren bir anonim şirket olarak kaydolmaktan çok daha kolaydı, oldukça zekiceydi.

Bjorn sahte mali belgelere baktığında bile hayranlığını ifade etmekten kendini alamadı. Walter dolandırılmaktan kurtulup dolandırıcıya dönüşmüştü, bu gerçekten etkileyici bir büyüme idi. Bjorn, bir dolandırıcı olarak yetenekleri tam anlamıyla gelişmeden önce adamı ezmek zorunda kalacağı için neredeyse üzülüyordu.

Bjorn komodinin ışığını kapattı ve karısının yanındaki yatağa girdi. Böylesine rezil bir adamdan bu muhteşem kadın nasıl çıkabilmişti? Karısını hayranlıkla seyrederken, yastığın üzerinde dağınık bir hal almış olan kahverengi saçlarını özenle okşadı.

Güneşin kavurucu ışınları altında yıkanan ve babasının üzerindeki etkisini silmeye çalışan genç bir kızın görüntüsü. Çocuk acınası ama bir o kadar da sevimli görünüyordu,

Hayatın sırlarını çok erken öğrenmişti. Saçlarının, içinde yıkandığı güneşin altın ışınlarına benzemesini arzuluyordu.

Bjorn, küçük kızı daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen Erna'yı o kader gününde hayal etti. Görünüşe göre Barones'in hikâyesi onu ilk düşündüğünden daha fazla etkilemişti.

Saçı Walter Hardy'ninkine benziyor mu?

Geçmişe baktığımızda, Bjorn bunu hiç fark etmemiş. Her şeyin aynı görünüp görünmediğine pek aldırımıyordu. Onun için saçlarının sarı, esmer, kırmızı, hatta pembe ya da mor olmasının hiçbir önemi yoktu. Onun için asıl önemli olan içeride ne olduğuydu, bir insanın bütünlüğü ve Erna, Erna'ydı. Çok tatlı, naif ve çok fazla değer veren güzel bir genç kadın. Kahverengi saçların aslında ona daha çok yakıştığını düşünmeden edemiyordu.

Eğildi ve uyuyan karısının yanağına bir öpücük kondurdu. Saçlarındaki tatlı kokuyu alabiliyordu. Yanağa kondurduğu öpücük, hafif bir güneş yanığının izlerini taşıyan alnına kondurduğu bir öpücüğe dönüştü.

"Bjorn?" Bjorn dudaklarını öperken Erna mırıldandı.

Gözleri dalgalandı, düzgün bir şekilde açılmak için çabaladı, uykuyla gölgelenmiş su rengi gözleri canlandı.

Bjorn onu bir kez daha dudaklarından öptü ve Erna'nın üzerine çıkmak için eğildi. Erna buna izin verse de, Bjorn geceliğini çıkarmaya çalıştığında omuzlarını silkti.

"Bjorn, bu gece olmaz, yorgunum."

"Dinlen o zaman," dedi Bjorn yumuşak bir gülümsemeyle, elbisesinin düğmelerini açmaya devam ederek.

Kulaklarının arkasını ve boynunun yan tarafını öpmeye başladı. Erna ilk başta onu kabul etti ama Bjorn öpüp boynunu aşağı indirdiğinde ifadesi değişti.

ensesinden aşığı doğru emdi.

Erna aniden, "Oraya değil," diyerek Bjorn'u tokatladı.

Bjorn karısının isteklerine saygı duydu ve üzülerək uzaklaştı. Telafiyi yüzünü Erna'nın göğsüne gömmekte buldu. Bjorn meme uçlarıyla oynarken Erna daha derin nefes almaya başladı ve uykulu bir şekilde homurdandı. Zevk ve acı seslerinin bir karışımı vardı. Her zamankinden daha hassas görünüyordu.

"Acıyor mu?"

Erna hafifçe başını sallarken kızardı. Biraz hasta, her zamankinden biraz daha solgun görünse de, Bjorn geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşmıştı ve kendini durduramıyordu. Ya da öyle sanıyordu. İçindeki şehvet ateşini söndüren serin bir utanç duygusu vardı. Bjorn başını kaldırıp Erna'ya baktığında, Erna ensesine sarılırken ona gülümsedi.

Bjorn yavaşça hareket etti, hareketlerini tekrarladı, tutkunun alevlerini bir kez daha körükleyebileceğini düşündü. Daha fazlasını istemenin açgözlülük olacağını biliyordu, istemek de istemiyordu, bunu eğlenceli buluyordu.

Hafif ateşi nedeniyle Erna'nın çok daha yumuşak ve içinin çok daha sıcak olduğunu fark etti. Bu durum kontrolünü elinden almakla tehdit ediyordu ama mümkün olduğunca yavaş ve nazikçe çalışmak için elinden geleni yaptı. Yumuşak ve yavaş ilerlemekten hâlâ zevk alıyordu. Kafasını her kaldırdığında, Erna'nın bu nazik zevkten mest olduğunu görüyor ve içtenlikle gülümsüyordu.

Bjorn arzusunun kendisini ele geçirmeye başladığını hissettiği anda, Erna bacaklarını biraz daha açarak Bjorn'un hareket etmesini kolaylaştırdı.

Ayağa kalktı ve hoşlanmayacağı tek bir şey bile bulamadığı kadına baktı. Kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu, sadece arzuyla değil, sevgiyle de doluydu ve bu çok daha ağır bir yükü.

Erna yumuşak bir inilti çıkardı, gözleri kapalıydı ve Bjorn'un hipnotik hareketlerinde kaybolmuştu. Çok güzeldi, Bjorn'un önüne serilmişti, vücudu bir çalışma gibiydi.

mükemmellik içinde. Bjorn ellerinin kadının kıvrımlarını takip etmesine izin vermekten kendini alamadı.

Tanrı'nın Walter Hardy gibi bir adamı dünyaya sadece onun için gönderdiğini hissediyordu.
bu meleği kollarına almak. Bu boş bir duyguydu ve Bjorn bunu zihninden uzaklaştırdı.

Kendini Erna'ya konsantre olmaya zorladı ve onu öpmek için tekrar öne eğildiğinde, Erna ona boş gözlerle baktı, içine akıttığı zevkte kaybolmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde Erna onu kendine doğru çekti ve köprücük kemiğini ısırıldı. Isırması bile ona iyi gelmişti.

.-:~.~ .-:~.~*

Bjorn rahat bir uykuya daldı, karısıyla paylaştığı yakınlıktan tamamen tatmin olmuş hissediyordu.

Daha sonra, bir yaz gecesine özgü berrak karanlığa bakarken hızla dağılan bir rüyayla uyandı. Rüya kaybolup gitmesine rağmen, içinde hâlâ bir sıcaklık ve rahatlık hissi vardı.

Bjorn bir süre sırt üstü yattıktan sonra karısına bakmak için başını çevirdiğinde boş bir yer buldu. Karısının yokluğuyla uyanmış gibi görünüyordu. Kaşlarını çattı ve doğrulup karanlık odaya baktı. Erna'yı hiçbir yerde bulamadı.

Onun burada bir yerlerde olması gerektiğini biliyordu ama içindeki endişe bir türlü geçmiyordu. Tekrar uzandı ama dinlenemedi. Yataktan yuvarlandı ve tam o sırada salon kapısının altından ince bir ışık çizgisinin içeri girdiğini gördü. Bjorn iç geçirdi ve ışığa doğru yürüdü.

❖Eşiniz❖

.-:-.❖.-:-.

Yavaşça kapıyı açtı ve misafir odasının Erna'ya aldığı hediyelerle dolu olduğunu gördü. Hediyeler gelişigüzel bir şekilde yerleştirilmiş ve odayı kaosa çevirmişti.

Bayan Fitz odayı biraz toparlamak için bir döşemeci çağırmayı önermişti. Bjorn buna gerek görmedi, burası bir misafir odası değildi ve Erna'yı ona aldığı hediyelerle çevrili görmek hoşuna gidiyordu.

Bjorn kapı çerçevesine yaslanarak etrafı gözden geçirdi. Erna masasında oturmuş, sessizlik içinde çalışırken tuşlardan gelen hafif tıkırtı seslerini duyuyordu. Karısının sabahın köründe gizlice dışarı çıkmış olması onu eğlendiriyordu.

gecenin bir yarısı daktilo pratiği yapmak için. Birden fazla Ders kitapları masanın üzerine yayılmıştı ve büyük, altın bir fil sanki nöbet tutuyormuş gibi onun yanında duruyordu. Bjorn kıkırdadı.

Bayan Fitz fil için mükemmel bir kelime bulmuştu: 'göze batan şey' ve heykelin kaldırılması için şiddetle mücadele etmişti. Ona bakmak zorunda kalmak istemiyordu. Erna, bunun bir hediye olduğunu ve bir kullanım alanı bulacağını söyleyerek kalması için ısrar etti.

Bjorn, Erna'nın kendisine dönüp bakacağını düşünmeden uzun adımlarla odanın içinde ilerledi. Filin dikkatli bakışlarına güvenerek bir şeyler yazmakla meşguldü. Adam masanın önünde durana kadar başını kaldırmadı.

"Bjorn," dedi Erna şaşkınlıkla.

"Yorgun olduğunu söylediğini sanıyordum, burada ne yapıyorsun?"

"Erken uyandım ve bir daha uyuyamadım, gün boyunca kestirmemeliydim."

Kadın onunla konuşmak için döndüğünde, üzerindeki tatlılığın kokusunu çok daha güçlü bir şekilde alabildi, sonra bir şeker emdiğini fark etti ve daktilonun yanında bunlardan oluşan bir cam kavanoz gördü. Erna Bjorn'un nereye baktığını fark etti.

"Oh, bunlar mı?"

Erna, Bjorn'un kendisini çocuk gibi davrandığı için azarlayacağı paranoyasına kapıldı ama Bjorn ona tatlı tatlı gülümsemekle yetindi. Sertçe yutkundu ve suçluluk duygusunu bastırdı. Aşırı tepki vermişti, biraz fazla tepki verdiğini fark etti.

son zamanlarda hassaslaşmıştı. Etrafındaki insanlara karşı daha temkinli davranmaya başlamıştı ve en ufak bir kahkaha sesinde bile kendisine güldüklerini düşünmekten kendini alamıyordu.

"Gerçekten bir daktilo olmayı mı planlıyorsun?" Bjorn masanın üzerindeki kitapları dürterek sordu.

"Bana bunu hediye eden kişinin böyle bir şey söyleyeceğini düşünmemiştim."

"Gerçekten de öyle, ama bununla sadece ölçülü bir şekilde oynayacağını

düşünmüştüm," dedi Bjorn.
dedi, daktiloda rastgele bir tuşa basarak.

Erna kâğıttaki yanlış yazım yüzünden kaşlarını çattı ama Bjorn'un gülmesiyle hayal kırıklığı dağıldı.

Erna'nın keskin duyguları kayboldu ve bu adamın onu gerçekten kızdıracak bir şey yapıp yapamayacağını merak etti. Tek hissettiği onun için tatlı bir teselliydi ve kahkahası onunkine karıştı.

"Hâlâ senden gelen bir şey olduğu için elimden geldiğince faydalanmaya çalışıyorum.
Hâlâ biraz garip ve hantal ama alıştıktan sonra hızlıca yazabilmek güzel olacak sanırım. Henüz mektup yazamıyorum."

"Neden?" Bjorn'un sesi gerçekten ilgilenmiş gibi geliyordu.

"Böyle bir makinede yazılan makbuz benzeri bir mektubun kadının saygınlığına zarar verdiğini söylüyorlar."

"Bayan Fitz mi?"

"Evet." Erna'nın gülümsemesi sanki yaşlı kadının öğüdünü hâlâ duyuyormuş gibi duraksadı. Bjorn'un yüz ifadesi, benzer anıları hatırlayan Erna'ninkini taklit etti. O anı birlikte paylaştılar ve Bjorn, Erna ile arasında daha derin bir bağ oluştuğunu hissedebildi.
biraz cesaret.

"Eğer yazmayı öğrenirsem, bununla sana mektup

yazabilir miyim?" "Mektup mu?"

"Evet, makbuzları seversin."

Bjorn ciddi bir şekilde konuşmasına rağmen, o anda içten bir şekilde gülmekten kendini alamadı. Odadaki iyi hava, koridordaki Büyükbaba Saati'nin aniden çalmasıyla bozuldu.

"Geç oldu," diye elini uzattı Bjorn. "Bence rüyayı yarına ertelemelisin, benim küçük daktilocum."

Erna ona baktı ve büyük, şık elini tuttu. İçindeki tüm endişe ve burukluk kayboldu. İyi bir eş olduğu için minnettar hissediyordu. Kalbinde neşe ve sevgiden başka bir şey olmadan onun elini sıkıca tuttu.

.-:~.~.~.~.~.

Üç gün sonra, öğleden sonra, Bjorn Büyük Saray'dan bir makbuz buldu. Düşes hakkında uyarılmıştı. Bayan Fitz postanın geri kalanını getirdi. O güzel yaz ortası şafağını hatırlayarak içten bir kahkaha attı, bu anı oldukça canlı kalmıştı.

"Okuyun, prensim."

Görünüşe göre Erna, Bayan Fitz'i küçük komplolarının içine çekmeyi başarmış ve onu suç ortağı yapmıştı. Belli ki karısının bu konuda bir yeteneği vardı.

Büyüleyici büyükanneleler. Mektup açacağıyla mektubu açtı ve okudu.

'Sevgili Bjorn.

Harika hediyeler için teşekkür ederim. Onları hayatımın sonuna kadar el üstünde tutacağım. Fil heykeli biraz ürkütücü ama sanırım uzun süre bakarsam ona alışabilirim.

Yaz yerini sonbahara bırakırken, evlenmemizin üzerinden bir yıl geçmiş gibi görünüyor. Sana iyi bir eş olacağıma dair verdiğim sözü tutmaya kararlıyım, ancak üzümlere söylemeliyim ki hâlâ öğrenmem gereken çok şey var. Yine de çok çalışmaya devam edeceğim.

Seninle evlendiğim için çok mutluydum. Senin sayende küçük dünyamı çevreleyen duvarların aslında birer kapı olduğunu anladım. Geçtiğimiz yıl boyunca birlikte açtığımız sayısız kapıyı ve ötesindeki dünyayı asla unutmayacağım.

Geçtiğimiz yıl sizin için nasıl geçti?

Umarım mutlu olmuşsunuzdur.

Benim için değerli olan anların sizin için de aynı önemi taşıyıp taşımadığını merak ediyorum.

İyi bir çift miydik?

Gelecekte daha iyisini yapabilecek miyiz?'

Bjorn bir dizi soruyu okurken, hemen arkasından Erna'nın sorduğu soruları duyar gibi oldu. Soru işareti tuşuna sertçe basarken, endişelendiğinde her zaman takındığı ciddi kaşlarını neredeyse görebiliyordu.

'Umarım gelecekte de birçok kapıyı birlikte açmaya devam edebiliriz. Bir gün, size bir şeyler verebilecek bir insan olmak için daha da çok çalışacağım.

Her şeyi.

Bana karşı bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Gelecek günler için her şeyin en iyisini dilerim.

Eşiniz, Erna Dniester.

Erna'nın el yazısıyla attığı imza mektubun altına eklenmiş ve mesaja kişisel bir dokunuş katmıştı. Bjorn'un gözleri uzun süre yazının üzerinde kaldı.

Karısı.

Kelimeleri uzun bir süre dilinin ucunda dolaştırdı ve barındırdığı anıların tatlılığının tadını çıkardı.

Karım, karım Erna.

Bayan Fitz masanın diğer tarafında durmuş, Bjorn'un yüz ifadesini izliyordu değişti ve bunun arkasındaki özel önemi fark etti. "Bir cevap yazmaya ne dersiniz, Majesteleri?"

Erna'nın o mektup üzerinde ne kadar çok çalıştığının ve kocasının hediyelerine içten sözlerle karşılık vermeyi ne kadar çok istediğinin farkındaydı. Bjorn'un da karşılık verebileceğini umuyordu ama Bjorn başını kayıtsızca salladı.

"Sonra," diye fısıldadı kendi

kendine. "Ekselansları?"

"Aynı evde yaşıyoruz, neden?"

Bjorn gülümseyerek bir sonraki mektuba geçerken, prensin inatçılığını bilen Bayan Fitz konuyu daha fazla zorlamaktan kaçındı.

Bjorn mektup yazmaktan nefret ederdi, bu çocukluğundan beri süregelen bir şeydi. Eğitimcileri, savaş zamanında düşmanlarına mektup yazmakta çok başarılı olacağını söylemişlerdi. Elbette, prens olduğu için, mektup yazma yeteneğine sahipti.

Aklına koyduğu takdirde istediği kadar iyi huylu mektup yazabilirdi ama Bjorn'un bunu yapacak aklı yoktu.

Sonunda Kraliyet Ailesi, Bjorn'dan beklenen mektupları yazması için hayalet yazarlar kullandı ve bu nedenle Bjorn'un ÷lkedeki en iyi mektup yazarlarından biri olduğu söylentileri yayıldı.

"Yarınki pikniğe hangi aile ev sahipliği yapacak?"

Bjorn okuduğu son mektuptan başını kaldırdı. Bayan Fitz bir iç çekti ve yüzünde sabırsız bir ifade belirdi.

"Dük Heine'nin ailesi, Majesteleri, Prenses Louise'in ailesi." Bjorn biraz da neşeyle, "Çok uzun bir gün olacak," dedi.

Bayan Fitz iç çekerek döndü, keşke şimdi koridorda Erna'yla karşılaşmasaydım diye hayıflanıyordu. Cesareti kırılmış bir halde ona geri dönmek zorunda kalacaktı. Haberler. Haber ve mektubundan gelecek yanıtı beklerken, gözlerinin dolu dolu olacağına şüphe yoktu.

.-:.-.✧.-:.-.

Dük Heine'nin yazlık konutu Abit Nehri'nin ortasında, denizden uzakta ama doğal ormanları ve çimenli tarlalarıyla meşhurdu. Bjorn sakın gözlerle manzaraya baktı.

Gözlerini manzaraya dikti. Heine ailesinin pikniği, katılacağı sosyal sezonun ilk etkinliği olacaktı. Prenses Gladys'le balayından beri, yani beş yıldan fazla bir süredir katılmadığı bir etkinlikti bu.

"Kardeşim," diye gülümseyerek karşıladı Louise onu. "Hiç gelmeyeceğini sanıyordum. Bu bir onurdur."

"Erna'ya teşekkür etmelisin," dedi Bjorn, karısını önüne katarak. "Çünkü karım daveti çoktan kabul etmişti."

Louise, Bjorn'un sözlerini duyunca sertleşti ama etrafındaki tüm yargılayıcı gözlerin farkında olarak dostane bir gülümsemeyle Erna'ya döndü.

"Katıldığınız ve kardeşimi de yanınızda getirdiğiniz için teşekkür ederim, Büyük Düşes."

"Hayır, ben de sizden çok yardım gördüm Prenses," diye uzun zamandır prova ettiği selamlamayı tekrarladı Erna. "Böyle güzel bir plaja davet ettiğiniz için çok minnettarım..."

Tanıdık bir yüzü fark ettiğinde kelimeler Erna'nın boğazında düğümlendi.

Pavel.

Bu ismi bir iç çekiş gibi mırıldanırken Bjorn ve Louise bakışlarını kaydırarak Erna'nın nereye baktığını fark ettiler.

"Ah, onu da davet ettim. Grandük ve eşinin portrelerini gördüm, çok yetenekli bir ressam olduğunu görebiliyorum. Bu yüzden bugün çocuklarımızı çizmesi için onu görevlendirdim. Aklıma gelmişken, Büyük Düşes ve Pavel Lore'un aynı memleketi paylaştıklarını söylememiş miydiniz?"

"Evet, evet söyledim," dedi Bjorn.

Erna gergin gözlerle Bjorn'a baktı. Bjorn, Pavel'i sevmezdi. O sırada Erna son resim seansında gerçeğin farkına varmıştı. Bjorn'un her zamanki sakin ve kayıtsız ifadesiyle genç adama baktığını fark etti.

Pavel de onları fark etti. Ani bir mide ağrısını bastıran Erna nefesini tuttu ve elleri hafifçe titremeye başladı. Şemsiyesini elinden geldiğince sıkı tuttu.

❖Trofe Avcısı❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Şuna bakın, yine uyuyor," diyordu küçük bir dedikoducu grubu.

Çeşitli konulardan konuşuyorlardı ama konu dönüp dolaşıp Erna Dniester'e geliyordu. Büyük Düşes günün büyük bir bölümünde Heine ailesinin çocuklarını eğlendirmişti ve şimdi bir sandalyede oturuyordu, oyuncacı hâlâ elindeydi ve gözleri kapalıydı.

"Tiyatroda kendini rezil edeli o kadar da uzun zaman olmadı. Onun yerinde olsaydım çok utanırdım."

"Dün gece ne yapıyordu da gündüz vakti bu kadar yüzünüzce uyuyakaldı?"

"Ah biliyorum, doğru, sanırım tahmin edebilirim."

Alaycı sessiz sözler, parlak yaz güneşine doğru sürüklenirken dağıldı. Düşes Heine görüldüğünde, cıvıl cıvıl fısıltılar doğal olarak sustu. Büyük Düşes'e karşı duyduğu derin hoşnutsuzluğa rağmen, yine de samimi bir görüntü sergilemesi gerekiyordu.

Louise, Büyük Düşes'in sandalyeye yığıldığını görünce, "Büyük Düşes çok yorgun görünüyor," dedi. "Endişeden zayıf düşmüş, sanırım hayal edin."

Louise kahkahalarını bastırmaya çalışırken etrafındakiler de onu merakla izliyordu. Herkesin Büyük Düşes ile Kraliyet Prensesi arasında süregelen kan davası hakkında duyduğu merakın tamamen farkındaydı ama Louise bu konudaki fikirlerini belli etmemekte kararlıydı.

Sohbet durakladı, insanların söyleyecek sözü kalmadı ve böylece konuşma başka konulara kaydı. Louise birkaç ölçülü söz ekledi

Ama Erna'ya yaklaşmak için doğru anı bekliyordu.

"Grand Duche..." "Erna"

Bjorn sigarasını bitirmek için içeri girdi ve kız kardeşini Erna'nın yanında gördü. Yanına geldi ve usulca onun da adını söyledi. Erna'nın gözleri birden açıldı ve elinde tuttuğu tahta bebek yere düştü.

"Haydi, uyan, gidelim," dedi Bjorn.

Erna halsiz bir şekilde odaya bakarken ayağa kalkmasına yardım etti. Bjorn Erna'yı diğer konukların toplandığı glgelikten uzaklaştırarak, hizmetkârların piknik örtüsü ve minderler hazırladığı ınar ağaçlarının bulunduğu koruluğa götürdü. Bjorn Erna'yı battaniyenin üzerine indirdi ve karşısına oturdu.

"Bjorn, böyle yalnız mı kalmalıyız? Misafirlerimiz var," dedi Erna.

Louise'in çevresindeki gevezelerle birlikte oturduğu yere endişeli bir bakış fırlattı. Erna o hanımların kendisi hakkında neler söyleyeceklerini düşündükçe rahatlayamıyordu.

"Ne nemi var ki?" Bjorn kayıtsızca konuştu. Gözlerini kapadı ve sanki biraz kestirmek için yerleşiyormuş gibi rahatladı.

Erna bir an tereddüt etti ama yavaş yavaş yeniden sakinleşmeye başladığını hissetti. Bjorn'u gözleri kapalı görmek yeniden uykulu hissetmesine neden oldu, göz kapaklarının ağırlığı çok fazla geldi ve üstesinden geldi.

Kısa bir an için Erna'nın dünyası bir utanç sarmalının içinde kayboldu. Ne zaman

Bilinci yerine geldiğinde, bir yalıapkınının uçup gittiğini görmek için tam zamanında gökyüzüne bakıyordu. Bjorn'un yanında yattığını fark etti, yan yanaydılar.

Muhteşem manzaraya bakıp gerçekliğe yeniden tutunmaya çalışırken gözleri Bjorn'unkilerle buluştu. Bjorn kıkırdadı, yan yattı ve elini nazikçe karnının üzerine koydu. Bu onun gerçek kahkahalarından biriydi, kibar olmak için sık sık kullandığı sahte sunumlardan değil, son derece kibar ama samimiyetten yoksun.

Bjorn bir elini rüzgârda savrulan saçlarının arasından geçirdi ve rahatlama hissine kapılan Erna kendini bir kez daha uyuşukluğa karşı koyamazken buldu. Daha ne olduğunu anlamadan gözleri tekrar kapanmıştı bile.

Erna uyuşukluğuna yenik düşmemesi gerektiğini biliyordu ama bedeni iradesine boyun eğmiyordu. Günü, kendisini kurtarmaya gelen yakışıklı prens Bjorn'un yanında geçirebileceğini bilmek onu mutlu ediyordu.

Gözlerini açık tutmak, Bjorn'un içten gülümsemesini bir kez daha içine çekmek için elinden geleni yapmasına rağmen, kendini neredeyse bir hastalık gibi uyuşukluğa yenik düşerken buldu.

"Dinlen, Erna," Bjorn'un sesi yumuşak bir şekilde ona ulaştı.

Sesinin fısıltısı kulaklarını gıdıkladı ve uykulu bir şekilde başını salladı. Yine rüyasız bir uykuya daldı.

Bjorn onun yanında yatıyor, Erna'nın saçlarını okşuyor, kendi başını da avucunun içine alıyordu. Yanında yatan bu kadınla ne yapacağını düşünmekte zorlanıyordu. Erna'nın neden bu kadar utangaç olduğunu merak ediyordu. başkalarının onu düşünmesi, bu uyuşukluğa yenik düşmesine izin verirdi. Hasta mı?

Birden aklına uğursuz bir düşünce geldi ve takılıp kaldı. Bjorn karısının ten rengini incelerken derin bir nefes aldı. Yanakları hâlâ dolgun ve ısıltılı olmasına rağmen karısının biraz zayıflamış görüldüğünü fark etti. Cildi her zamanki soluk tonunda ve pürüzsüzdü. Bunların hiçbiri hasta bir insanın olağan özellikleri gibi görünmüyordu.

Bjorn elini Erna'nın alnına dokundurdu ve gözleri endişeyle kısıldı. Tam o sırada bir hizmetçi yanlarına yaklaştı.

Bjorn parmağını dudaklarına götürerek "Şşşt," diye taklit etti.

Bjorn temkinli bir şekilde doğruldu ve göz kırparak minderin ucunu işaret etti. Hizmetçi hemen ince bir battaniye getirdi ve Bjorn onunla Erna'nın üzerini örterek onu dinlenmesi için orada bıraktı.

Erna'nın yattığı ağacın gölgesinden uzakta, derenin kenarına ulaşana kadar hizmetkârı menekşeli çayırın yanından geçirmeye karar verdi.

"Ekselansları, avukat Byle Hardy ailesi meselesiyle ilgili olarak sizi mi görmek istedi? Sizi nehrin aşağısındaki çardakta bekleyeceğini söyledi."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna yavaşça gözlerini açtı ve yalnız olduğunu fark etti. Birdenbire Bjorn'un yokluğunun bıraktığı boşluk muazzamdı ve kendisini yabancı bir dünyada kaybolmuş bir çocuk gibi hissetmesine neden oluyordu.

Yavaşça doğruldu ve üzerini örten battaniyeyi özenle katladı. Bakışları, kenarına uzandığı ormanın derin ve karanlık kısımlarında gezindi ve bir ağaç gövdesine yaslanıp midesini rahatlatmak için bir parça şeker yerken, ormanın karanlık derinliğine bakmaya devam etti.

Uzaklardan, birbirine karışmış seslerin boğuk kahkahalarını duyabiliyordu. Erna partiye dönmesi gerektiğini biliyordu ama oturup kocasını beklemek istiyordu. Onların yargılayıcı tavırlarına geri dönmeye dayanamıyordu. onsuz bakışlar.

Bir mide bulantısı dalgası daha kapladı içini ve ağzına bir parça şeker daha attı.

Bjorn'suz olmaktan nefret ediyordu. Yanında o olmadan bir huzursuzluk ve rahatsızlık hissediyordu, şekerin tatlı tadı bile onu yatıştırılamıyordu.

onu. Zihni endişeyle doluydu.

Aptal Erna. Kendi kendine mırıldandı

Sanki ele geçirilmiş gibi ayağa kalktı. Aceleci adımlarının sesi Çimenlerin üzerinde, güneşin aydınlattığı ılık günü rahatsız ediyordu. Kendini çocuk gibi hissetmekten alamadı, hem kendine gülüyor hem de Bjorn'u görmeyi arzuluyordu.

Erkeklerin uzanıp puro içtiği korunaklı alana yaklaştığında birden kendini durdurdu. Ya Bjorn hakkında konuşuyorlardı ve o da kulak misafiri olduysa? Arkasını dönmeyi düşündü ve tam uzaklaşmak üzereyken tanıdık bir ses duydu.

"Bu sezon çok sıkıcı, geçen yıl çok daha iyiydi çünkü etrafımızda harika Bayan Hardy vardı."

Erna dinlemek için durakladı.

"Bjorn tekrar bahse girmek istese bile, bu sadece başka bir yavru geyik için olurdu." Erna sesin Peter Bergen'e ait olduğunu fark etti.

Bjorn'un diğer arkadaşlarının cıvıl cıvıl kahkaha seslerini de tanıdı ve işte o zaman geçen yıl bu zamanlar hepsinin ona kur yapmaya çalıştığını ve onu hediye yağmuruna tuttuğunu hatırladı.

Erna bir ağacın gölgesine saklandı ve onların kaba şakalarını dinledi. Onun varlığını fark etmemişlerdi ve o da oturup her geçen gün büyüyen puro dumanı duvarını izledi.

Geri dönmeliyim. Bilinci onu hareket etmeye zorlasa da bacaklarının harekete geçmeyi reddettiğini fark etti.

"Düşünecek olursanız, bu hiç de şaşırtıcı değil. Dünyanın en güçlü adamlarından biri olan Prens Bjorn, ikinci karısını bir poker oyununa götürüyor. Tüm bahisleri temizledikten, tüm ödülleri süpürdükten ve sonra kadını ödülü olarak aldıktan sonra." Peter şaka yaptı ve diğerleri güldü.

"Düşünürseniz, her şeyi planlamış olmalı. Beyaz atlı parlak bir şövalye gibi içeri daldı ve zor durumdaki genç kızı kurtarmak için ortaya çıktı. Ne kadar yakışıklı olduğunu da unutmayalım, bir kadın nasıl karşı koyabilir ki? Bayan Hardy'nin neden ona aşık olduğunu anlayabiliyorum, ya da Büyük Düşes mi demeliydim?"

"Oldukça etkileyici, değil mi?" Peter cevap verdi. "Tüm parasına ve yakışıklılığına rağmen hisseyi kazanmak için çok çaba sarf etti. Sadece para için bile olsa, bir şeye bu kadar derinden değer veren birinin belli bir çekiciliği vardır, ama gerçekçi olalım, sonuçta Bayan Hardy ile evlendi ve daha fazla para kazandı. Bence kaybetti, gerçekten, büyük kaybetti."

"Sanki Bayan Hardy onu iflas ettirmiş gibi konuşuyorsunuz. Gerçekten Bjorn Dniester'in açık nedir bildiğini düşünüyor musunuz? Eğlence olsun diye girdiği bir bahsi en güzel sosyeteyi kazanmaya, o güzelliğin üzerindeki bahisleri kazanmaya ve hatta sonunda ikinci karısını kazanmaya dönüştürdü."

"Ah, ama para kaybeden tek kişi Bjorn Dniester değil."

Erna bu sıradan iftira sözleri karşısında şaşkına döndü. Puro dumanı boğazına takıldı ve öksürüğünü bastırmaya çalıştı. İki eliyle ağzını kapatıp kalbinin daha hızlı attığını hissedince tüm vücudu titremeye başladı.

Bjorn'u özlemişti.

Erna her zamankinden daha büyük bir ciddiyetle etrafına bakındı. Gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu. gözyaşları yüzünden sürekli bulanıklaşıyordu ama hiçbir duygu hissetmiyordu. Bjorn'un gelmesini istiyordu.

Erna, iyi misin? Ondan duyacağı birkaç kelimeyle iyi olacaktı. "Oh, işte

burada, Prensimiz sonunda bize katılmak için geri döndü."

Akşamki kürek çekme etkinliği başlamadan önce, yaban domuzlarının isimlerinin verildiği hanımların isimleri, şakacı tezahüratlar ve yuhalamalar eşliğinde anons edildi. Erna hepsini görmezden geldi ve bir gölge buldu.

ağacın altına oturdu. Tam o sırada Bjorn ona yaklaştı, kurtarıcısı, sıcak bir gülümsemeyle toplantıda belirdi.

Genç adamlar heyecanla sohbet edip bahislerini oynamaya başladılar. Bjorn derme çatma bir sandalyeye oturdu, çocukça çabalara katılmakla hiç ilgilenmiyordu, gelişigüzel bir puro tütürüyordu.

"Selam kupa avcısı, şansının birazını bana da sürmek ister misin?" dedi Peter.

Bjorn purosunun dumanını kıkırdarak dışarı verdi.

"Ne, neden beni görmezden geliyorsun? Kazanamayacağımı falan mı düşünüyorsun?"

Bjorn onların şaka ve esprilerine pek aldırmadan kıkırdamaya devam etti.

"Hey, Büyük Dük'ü rahat bırakın, onun şans size yaramayacak. Kör bir kadın bile senin çirkin suratınla birlikte olmak istemez." Leonard alay etti.

"Çılgın piçler," diye mırıldandı Bjorn, grup kahkahalarla gürlledi.

Erna acınası hıçkırıklarının serbest kalmasını engellemek için ağzını kapattı. Ağlamaklı gözlerle karanlık ormana baktı. Neşeli kahkahaları uzaklarda kaybolduğunda, Erna bir iç çekiş ve uzun süredir tuttuğu feryadı serbest bıraktı.

Soluk alıp vermelerin ve hıçkırıkların arasında, yaralı bir hayvanın seslerine karışan öğürme yankıları havaya nüfuz etti. Yukarıda, gökyüzünde hiçbir leke kalmamıştı ve korkmuş kuşlar bir kadının çığlık sesleriyle dağılmıştı.

❖Kirli Çamur❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Geriye sadece özenle yığılmış minderler ve katlanmış battaniye kalmıştı. Bir de içi parlak renkli şekerlemelerle dolu küçük bir kese kâğıdı vardı.

Bjorn hareketsiz bir şekilde oturmuş, sabırla onun dönüşünü bekliyordu. Her zaman kendisinin bir uzantısı gibi sarıldığı terk edilmiş şeker çantası, çok uzağa gitmiş olamayacağını ima ediyordu.

O bir çocuk değil.

Şekeri kurcalarken dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. Soluk sarı bir hapy özenle koparıp ağzına attı ve limonun lezzetli aromasının tadını çıkardı. Erna'yı her öptüğünde tattığı kokunun aynısıydı bu.

Şekerin tadını ağzında yavaşça tadarken, yaz sonu güneşinin sıcak ışıklarıyla yıkanan ormana baktı.

Yetkili avukatlara göre, Walter Hardy'nin hileli iş planları yakında sona erecekti. Yatırımlar beklentilerini aşmış olsa da, durumun mümkün olduğunca sessiz sedasız halledilmesi çok da zor değildi. Bjorn'un istediği tek şey de buydu.

Durumun ciddiyetini ve kendisinden talep ettiklerini anlasa da, babasıyla ilgili kötü söylentilerin Erna'nın kulağına gitmemesi için dua etti. Karısını perişan halde görmek istemiyordu.

Bjorn Erna'nın gülümsemesini çok severdi ve onun odayı her zaman aydınlatmasını sağlamak için çok daha kötü şeylere katlanabilirdi. Ona her gülümsediğinde bir rüya gibi hissediyordu ve bunun için biraz belayı göze alması gerekse bile

bunu yapmaya fazlasıyla istekliydi. Sırf Erna'nın güzelliğini yanında hissetmek için her şeye katlanmaya hazırды.

Bjorn cep saatini kontrol etti, sonra tekrar şeker torbasına baktı. Er ya da geç Walter'la yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu, Walter Erna'nın kalbini daha fazla kırmadan önce yüzleşmesi daha iyi olacaktı.

"Erna."

Şeker torbasına vurup şekerlerin dökülmesini sağlarken iç çekerek adını tekrarladı. Şekerlerin üzerinde *Karınız* yazıyordu. Erna Dniester, karısı, ona aitti.

"Ekselansları?"

Bjorn tanıdık bir ses duyunca cep saatini tekrar çevirdi. Bu Lisa'ydı, Erna'yı her yerde takip eden genç hizmetçi.

"Erna nerede?" diye sordu.

Bahçenin etrafını, kalabalığı ve kümelenmiş grupları tararken Lisa'ya zar zor baktı ama onu göremedi.

"Sizinle birlikte değil miydi, Majesteleri? Öyle olduğunu sanıyordum," dedi Lisa şaşkınlıkla.

"Yani siz de nerede olduğunu bilmiyorsunuz?"

"Şey, burada derin bir uykundaydı, Majesteleri. Ona yardım etmek zorundaydım. Bir süre piknik yaptım ve geri döndüğümde artık battaniyenin üzerinde uyumuyordu, ben de seninle gittiğini düşündüm." Lisa elinde olmadan bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzölmeye başladı.

Bjorn bakışlarını pikniğe geri çevirmeden önce dikkatle ormana baktı. Saatini bir kez daha kontrol etti, piknik birazdan bitecekti ve Erna ortadan kaybolmuştu. Durumun ciddiyetini kavradı ve oturduğu yerden ayağa kalktı, artık durumun aciliyetini görmezden gelemiyordu.

.-:-.✧.-:-.

"Erna?"

Pavel bu ismi inanamayarak mırıldandı. İsimleri hatırlayamayacak kadar önündeki manzarayla meşguldü.

"Aman Tanrım, Erna!"

Erna bir süredir hayalet gibi yürüyordu ve tanıdık bir sesle adının söylendiğini duyunca durdu. Üzerine otlar yapışmış olan beyaz elbisesi rüzgârda dalgalanıyor, gevşek saçlarıyla dans ediyordu.

Pavel yakındaki bir kayadan atladı ve ona doğru koştu, giderken devirdiği boya kutularını bile fark edemeyecek kadar endişeye kapılmıştı.

"İyi misin, Erna? Ne oldu?"

Erna sersemlemiş görünüyordu, sanki hayal kuruyordu ve kan çanağına dönmüş gözleri ve şiş yanaklarına bakılırsa ağlıyordu. Yüzü her zamankinden daha solgundu, neredeyse cansız görünüyordu.

"Erna, beni duyabiliyor musun?" Pavel Erna'nın omuzlarını tuttu ve onu hafifçe sarstı.

"Pavel?"

Erna birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonunda Pavel'i tanımadan önce kızardı. Endişeyle ona baktı.

"Buraya yalnız mı geldin? Kocan ya da hizmetçilerin nerede? Başına kötü bir şey mi geldi?"

"Hayır, hayır, hiç de değil," dedi Erna telaşla, başını sallayarak. "Yol... ben... yolumu kaybettim."

"Erna."

"Yürüyüşe çıktım ve sanırım çok uzağa gittim. Dönüş yolunu bilmiyorum." Erna ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

Pavel onun yalan söylediğini anladı, ama ona uymayı tercih etti ve başını salladı. Erna'nın en ufak bir dokunuşta yere yığılacakmış gibi göründüğünü görünce daha fazla üstüne gitmedi.

"Gidip birini getireceğim, sen bir dakika burada bekle, tamam mı?" Pavel Erna'yı oturduğu kayaya götürdü ve oturmasına izin verdi.

Burası Büyük Düşes'i görmek isteyen gazetecilerin uğrak yeri ve Pavel, Erna'yı onunla görürlerse nasıl davranacaklarını çok iyi biliyordu. Kendi korkaklığından utanmasına rağmen, Erna'nın başına daha fazla bela açmaya gönlü elvermiyordu.

Başka bir seçenek göremeyen Pavel, yükselen hayal kırıklığını bir kenara bırakmaya karar verdi, Erna'nın iyiliği için en iyisi gidip mümkün olduğunca gizlice birini bulmasıydı.

.-:.-.✧.-:.-.

Bir yerlerde mi saklanıyor?

Erna'nın ortadan kaybolduğunu duyanların tipik tepkisi buydu. Önceleri pek umursanmadan ara sıra ortaya çıkıyordu ama artık tamamen ortadan kaybolduğu için insanlar bunu fark etti.

"Düşes Heine'yi daha zavallı göstermek için böylesine güzel bir günü mahvediyorsun," diyen orta yaşlı bir kadın, bir grup hizmetlinin ormanı aramak için acele edişini izlerken, dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı.

Eğer onu rahat bıraksalardı, zamanla tekrar ortaya çıkacaktı. Bir gün Prens bir arama ekibi organize etmek için büyük bir telaş içindeydi. Piknik planlanandan erken bitmiş olsa da soyluların çoğu geride kalmayı tercih etmişti.

Bu gösteri kaçırılmayacak kadar çoktu ve diğer tüm eğlence türlerini geride bırakıyordu. Prens bunu fark etmemesine ya da diğerlerinin tutumunu görmezden gelmesine rağmen tereddüt etmeden hareket etti. Oldukça hoşgörölü bir prens olmasına rağmen, özellikle de o saçma evlilikten sonra yumuşamıştı. Hepsisi de ikinci karısı yüzünden.

Onun yüzünden gözden düşen prene sempati duyan çok az kişi vardı. Erna'nın ormanda yeniden ortaya çıkmasıyla konuşmalar ondan uzaklaştı ve bu da Erna'nın hâlâ kayıp olduğunu gösteriyordu.

"Dışarıdan biri onu görse, büyük bir hazine kaybettiğini düşünürdü," diye yorum yaptı biri Prens'in çılgınca arayışı üzerine.

Onaylamayan yorumlar yeniden başlarken, Büyük Düşes iki adam eşliğinde ormandan çıktı.

"Bu ressam değil mi?" dedi biri, Pavel Lore'yi tanıyarak.

Hizmetkârların hiçbirine aldırış etmeyen seyirciler, kırmızı başlı ressama odaklandılar. Görünüşe göre ressam, Büyük Düşes'i bulan adamdı.

"ERNA!" Bjorn bağırdı.

Erna tarlaya çıktığında durdu ve kaybolmuş bir yavru geyiğe benzeyen Bjorn'a baktı. Üstü başı dağınıktı, gözleri şişmişti ve giysileri çimen lekeleriyle kaplıydı. Boyacının paltosu omuzlarına dökülmüştü.

Temelsiz kuşkulara yer yoktu, Pavel'in yanında başka bir adam daha vardı ve herhangi bir şüpheli davranışa dair hiçbir ipucu yoktu. Sadece yoldan geçen biri başı dertte olan bir kadına yardım ediyordu. Bundan başka bir şey yoktu.

Bjorn bunun farkındaydı ama yine de öfke nöbetine kapılmıştı. Erna'nın yanında muzaffer bir edayla duran Pavel Lore'den nefret ediyordu. Erna onu gördü ve neredeyse ressamın arkasında küçülecek gibi oldu. Bu onu daha da sinirlendirdi.

Bjorn yumruklarını o kadar sıkırmıştı ki canı yanıyor, zihni sanki bir şey tarafından kovalanıyormuş gibi hızla çalışıyordu.

Bu ne zaman başlamıştı? Tekrar tekrar düşündü.

Pavel'i portrelerini yapması için tuttuğu zamandan beri mi? Tuvalin etrafında sevgi dolu bakışlar mı paylaşıyorlardı? Ya da balayında Erna onun için bir hediye seçerken?

Bjorn içten içe bu düşüncelerin saçma olduğunu biliyordu, Erna her zaman Pavel'in getirilmesine karşı çıkmıştı.

Kontrol edemediği duygular onu tüketti. Bjorn, ressamın arkasına saklanan Erna'ya bakarken soğuklaştı.

Gülümsediğinde her şey yoluna girecekmiş gibi görünürdü ama Erna şimdi o adamın arkasında titriyordu. Geri dönmüştü ama tamamen farklı bir kadın gibi görünüyordu. Utanç öfkeyle karıştı ve Bjorn kendini istediğini elde edemeyen bir çocuk gibi hissetti.

Pavel bir hırsız gibiydi, küçük, pis bir hırsız. *Bu ne cüret!* Öfkeyle kör olan Bjorn'un aklı, öfkesinin alevleri tarafından tüketilmek üzere onu terk etti, geriye kalan tek şey dehşete varan felç edici endişe ve ressama karşı kaynakayan nefretti. Bunun bir yanlış anlaşılma olduğu gerçeği artık önemli değildi.

Bjorn sahayı adımladı. Tüm seyirciler Büyük Düşes'in bulunmasıyla ilgilerini kaybetmiş ve merakla oradan uzaklaşmışlardı.

Louise kardeşini garip bir tedirginlikle izliyordu, ancak Büyük Düşes'in ortaya çıkmasıyla gerginlik azalınca bir iç çekti ve kendi işine döndü, ancak bu bir kez daha insanların çılgınlıklarıyla kesildi.

Bjorn sahayı boydan boya geçerek ressamın yanına kadar gelmiş ve hiçbir uyarıda bulunmadan Pavel'i gafil avlayan bir yumruk atarak adamın yere yuvarlanmasına neden olmuştu.

"AMAN TANRIM! KARDEŞİM!" diye bağırdı Louise.

Bjorn bununla da kalmadı, yerde yatan boyacıyı tekmelemeye başladı.

"BJORN! DUR ARTIK!" Bu manzara karşısında Şoke olan Erna kocasının kolundan tutarak onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Bu kargaşa dağılmakta olan kalabalığı geri çekti ve eğlencenin henüz bitmediğini hissettirdi. Toplanan kalabalıktan Şok ve Şaşkınlık sözleri duyuluyordu ama kimse müdahale etmek istemiyordu.

Pavel sonunda ayağa kalkmayı başardı ve dövüş bitmiş olmasına rağmen Bu noktaya kadar tek taraflı olan Prens'in dayağına daha fazla dayanamayacak gibi görünüyordu. İzleyicilerin heyecanı giderek artıyordu.

"PAVEL!" Erna bağırdı ama iki adam birbirine dolanmıştı bile.

Yumruklarını birbirlerine savurdular. Prens kadar uzun boylu ve biraz kaslı olan Pavel tüm gücüyle karşılık verdi ve kavga Şiddetlendi.

"Dur, kardeşim, ne yapıyorsun!" Louise araya girmeye çalıştı.

Kargaşayı duyan ve yardım etmek için olay yerine koşan Bjorn'un arkadaşlarıyla birlikte içeri daldı. Beklenmedik bir şekilde hepsi arenaya itildi ve Bjorn'un yanına koştu. Birlikte iki adamı ayırmayı başardılar.

"BIRAKIN BENİ!" Bjorn çenesinden aşağı dökülen kanı silerek bağırdı.

Her iki adam da fena halde dövölmüş görünüyordu ve ağır ağır nefes alıyordu, gözlerinde öfke vardı, açıkça birbirlerine tekrar saldırmaya hazırđılar ve biri ya da diğeri ölene kadar rahatlamaya niyetleri yoktu.

"Sakin ol Bjorn, ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" dedi Leonard.

"Bırak beni, seni piç!" Bjorn tükürerek Peter ve Leonard'ı üzerinden itmeye çalıştı.

"EKSELANSLARI!"

Kalabalığın içinden bir çığlık yükseldi. Sadece birbirlerini görebilen iki adam başlarını çevirince Erna'nın çimlerin üzerinde yüzüstü yattığını gördüler.

"Erna..." Bjorn mırıldandı ve ona yardım etmek için koştu "ERNA!"

Bu durumdan daha fazla keyif alamayan seyirciler nefeslerini tuttu ve çalkantılı alanlar bir anda sessizleşti.

Karısını taşıyan prenslerin ayak sesleri havada çınlarken ağır sessizlik bozuldu.

Bölüm 102 - Dayanılmaz Uzun Bir Gün

✧ Dayanılmaz Uzun Bir Gün ✧

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Bunu neden yaptın?"

Erna sordu, araba yolculuğu boyunca sessiz kalmış ve ancak saray görüldüğünde konuşmuştu.

"Pavel'e neden öyle saldırdın?"

Karmakarışık saçları otlarla kaplıydı ve teni solgundu. O sabah odasından çıkan güzel kadınla keskin bir tezat oluşturuyordu. Normalde görünüşüyle ilgili onu üzecek şeyler şimdi önemsiz görünüyordu.

Erna yavaşça başını çevirdi ve yanında oturan Bjorn'a baktı. Gözlerini kapatmıştı, tamamen duygusuzdu ve sanki uyuyormuş gibi görünüyordu.

"Bjorn?"

"Sessiz ol Erna," diye iç geçirdi Bjorn. "Başka bir şey söyleme."

Gözlerini açtı ve Erna'ya baktı, soğuk, gri gözlerinde Erna'nın omurgasını titreten bir öfke kıvılcımı vardı. Dili tutuldu ve sadece dudaklarını kıpırdatabildi, sözcükleri telaffuz edemiyordu. Bjorn gözlerini tekrar kapattı.

Bahis sonucu kazanılan bir kupa.

Acımasız sözler Erna'nın kafasından geçip kalbini delip geçti. Göğsündeki acıyı fiziksel bir güç olarak hissetti. İçten içe Bjorn'la paylaştıklarının aşk olmadığını biliyordu ama en azından ilişkilerinde bir samimiyet olduğuna inanıyordu. Bu sadece korkunç bir duruma düşmüş zavallı bir kadına duyduğu sempatiden kaynaklansa bile.

Ona göre kadın bir acıma nesnesi bile olamazdı. Erna bunu fark ettiğinde, kalbine derin bir hüznün yerleşti ve büyüyen öfkesini gölgede bıraktı.

Bjorn'a inanmıştı.

Kim ne derse desin, kendini içinde bulduğu bu acımasız dünyada onu koruyan tek kişi oydu. Bunun için onu seviyordu.

İronik bir şekilde, Erna Bjorn'a çoktan aşık olduğunu ve bunun kalbinin kırıldığı anda gerçekleştiğini fark etti.

Gözlerinin buluştuğu gece, onları soğuk yağmurdan koruyan şemsiyenin altında. Güzel havai fişekler gece gökyüzünü harika renklerle aydınlatığında. Harbour Caddesi'ndeki parti. Hayır, belki de sanat müzesinin loş sergi salonunda, Prens'in beklenti içinde

elinin tersini öptü. Onun gülümsemesiyle bile kalbinin çarpmaya başladığını hissetmişti.

Erna geçmişî düşündükçe artan bir üzüntü ve kendine acıma duygusu hissetti. Kazanılan bir bahsin ödülü. Onun için bundan başka bir şey değildi. Ona kalbini vermiş, onu kazanmak için yaptığı hileye kanmıştı. Kendi aptallığını düşünmek canını yakıyordu.

Kalbi daha da battı. Adam onun kurtuluşuydu ama o sadece onun piyonuydu. Gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yaptı ama gözyaşları çoktan görüşünü bulanıklaştırmaya başlamıştı. Bağırarak ve tartışarak için can atıyor, sadece üzüntüsünü derinleştiren acıya dayanamıyordu.

Ünü ne kadar kötü olursa olsun, tahtın sıradaki varisi oydu. Eğer isteseydi, istediğı herhangi biriyle evlenebilecek bir adamdı. Kendisinin onun için sadece bir ganimet olduğunu düşündüğünde, evlilikleri daha da saçma görünüyordu ve artık suçu sadece Bjorn'a yükleyemezdi.

Üstlendiğı sorumluluğun ağırlığı; Baden Malikânesi'ni korumak, Hardy ailesinin borçlarını ödemek, babasının hâlâ sorun olduğu söylenen hatalarını düzeltmek. Tüm bunlar Erna'nın üzerinde baskı yaratıyordu. Kendisi için tüm bunları yapan adama kızmaya nasıl cüret edebilirdi ki? Bütün bunları yapmış ve karşılığında hiçbir şey istememişti.

Bjorn'un onunla evlenmesinin tek nedeni bir ganimet elde etmek ve başını beladan uzak tutmaksa, o zaman buna katlanması gerekmez miydi? Utanç ve üzüntü dışında yapabileceğı en az şey buydu. Hepsini sayacak olsa bile, yine de Bjorn'un yaptıklarını dengelemeye yaklaşamazdı.

Erna, Bjorn'un kendisini gerçekten de eksik bir eşten başka bir şey olarak görmeyebileceğini fark ettiğinde korkuya kapıldığını hissetti.

Hesaplamalarında her zaman titiz davranırdı ve bu nedenle acımasızdı. Değersiz ya da sorumluluk sahibi olduğunu düşündüğü bir eşe tahammül edemezdi.

En fazla bir yıl, derdi insanlar.

Hatırlamak istemediği incitici sataşmaların anıları su yüzüne çıkarken, araba Büyük Dük'ün köprüsüne yanaştı. İşte o zaman Erna'nın gözyaşları kontrolsüzce akmaya başladı. O köprüde durup onu beklerken hissettiği beklentiyi hatırladı.

Sana en sevdiğim çiçeği verdim

Gözyaşları görüşünü bozarken, bir işaret görebildiğini düşündü. O gün ona söz vermişti. Bjorn bunu bu kadar kolay kabul ettiği için minnettar hissetmekten başka bir şey yapamadı. Prensini bunu gururla yakasına taktığını hayal ederken, kalbinde bir çiçek açmış gibi hissetti.

Bu ona ne kadar komik gelmiş olmalı. Erna'nın üzüntü dolu feryatları, kaldırım taşları üzerinde tıkırdayan arabanın sesini bastırdı.

Bjorn gözlerini açmadan, "Ağlama Erna," dedi, sinirlendiği her halinden belliydi. "Hem neden ağlıyorsun ki? Burada götlük yapan benim."

Sözleri ağzından çıkarken o kadar acınasıydı ki kıkırdadı.

O biliyordu.

Bjorn yanlış bir şey yapmadığını fark etti. Yanlış yapan kendisiydi. Böylesine önemsiz bir konuda mantıksız davranarak her şeyin dağılmasına neden olmuştu ve en kötüsü de kendini kontrol edemiyor gibi görünüyordu, bu hem o zaman hem de şimdi geçerliydi.

Dehşete kapılan Erna gözyaşlarını yuttu. Koltuğun arkası sırtındaki hassas sinirleri tahriş etmeye başladığında araba durdu.

Bir uşak arabanın kapısını açarken Bayan Fitz, "Doktor birazdan gelir," dedi.

Bjorn başını sallayarak cevap verdi.

"Ekselansları, Majesteleri sizi bekliyor." "Şimdi mi?"

"Evet, Majesteleri."

Bjorn'un korkutucu varlığında bile Bayan Fits boyun eğmiyordu. "Doğruca

Yazlık Saray'a gitmenizi sağlamak için emir aldım.
dönüşünüz."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Son kurt da odaya girdiğinde çalışma odasındaki atmosfer daha da ağırlaştı. Emniyet Müdürü nasırlı elleriyle çay bardağını dudaklarına götürdü, korkusunu gizlemek için elinden geleni yaptı, kurtların korkunun kokusunu alabildiğini söylerler ve etrafı onlarla çevriliyken, inlerinde, kendini bir kuzu gibi hissetmekten başka bir şey yapamazdı.

Veliaht Prens Leonid, "Artık burada olduğuna göre Bjorn'a bunu açıklayabilir misiniz?" dedi.

Veliaht Prens kesin bir dille konuşurken Şef'in içini bir çaresizlik duygusu kapladı. Ağır bir iç çekişle çay bardağını yere bıraktı. Birdenbire Serin bir akşam olmasına rağmen kahverengisinde ve avuçlarında oluşan terin farkındaydı.

"Pekâlâ," dedi Veliaht Prens sabırsızlıkla.

Şef doğru kelimeleri ararken gerginlik had safhadaydı ve kuru dudakları titriyordu. Kral ve Veliaht Prens'le yüzleşmek kolay bir iş olmasa da, soğuk ve taş suratlı Grandük'le yüz yüze gelmek hiç de kolay değildi.

Bu haberin adamın içinde kalmış olabilecek her türlü iyi ruh halini mahvedeceği kesindi ve takındığı kaş çatma hali haberi duymuş olabileceğini gösteriyordu

ya da aynı derecede kötü bir şey. Grandük'ün dağınık görüntüsü, yakasındaki kurumuş kan lekeleri ve parmak eklemlerindeki morluklar, zaten bir adam dövmekten gelmiş gibi görünüyordu.

"Anlat bakalım," dedi Bjorn soğukkanlılıkla.

Grandük, Polis Şefi'ne sakın bir bakış attı ve onu kibar bir tavırla devam etmeye teşvik etti. Şef'in bu kızgınlığın ardında yatan yorgunluğu fark etmesi zor olmadı.

Polis Şefi sonunda, "Özür dilerim, Majesteleri," diye konuştu. "Bundan daha önce haberdar olsaydım, durdurmak için her şeyi yapardım ama karakola gelmeden önce gazetelere uğradığı için durdurma imkânım kalmadı. Her iki durumda da, hepinizin durumdan haberdar edilmesinin zorunlu olduğuna inanıyorum."

"Sadede gel," dedi Bjorn, her şeyden çok can sıkıntısından. "Elbette,

Ekselansları," diye boğazını temizliyor Polis Şefi. "Bu Öğleden sonra, Hans Webber adında bir adam, bir ticaret şirketi işletiyor. Schuber Polis Karakolu'nu ziyaret etti. Kraliyet ailesinin bir üyesi tarafından dolandırıldığını iddia eden bir ifade verdi ve sorumlu kişiyi ihbar etmekle tehdit etti." Polis Şefi düz ve profesyonel bir tavırla konuştu, işine olan bağlılığı kurtlar tarafından yenme korkusundan daha ağır basıyordu.

"Karakola gelmeden önce, daha önce de belirttiğim gibi, hikayesiyle birlikte gazetelere gitmişti bile. Bu akşamki gazetede yayınlanacak." Cep saatine baktı. "Birkaç dakika içinde. Bu artık bizim önleyebileceğimiz bir şey değil."

Polis Şefi raporunu verdikten sonra bir mendil çıkardı ve alnında boncuk boncuk biriken teri sildi. Ne olduğuna dair belli belirsiz bir fikri vardı. Büyük Dük soğuk gri gözleriyle ona baktı.

"Özür dilerim," dedi Polis Şefi ve derin bir şekilde eğildi. Daha çok Büyük Dük'ün bakışlarından kaçmaya çalışıyordu. "Hans tarafından yapılan şikâyet

Webber, Majesteleri Büyük Düşes'i suçluyor ve üzülerek söylüyorum ki tam bir soruşturma yürütülmesi gerekecek."

.-:-. ✧ .-:-.

Ne diyeceğini bilemeyen Leonid hayal kırıklığı içinde homurdandı. Bjorn'u teselli etmek için ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Erna'nın tüm dedikodulara ve kötü davranışlara katlanmak zorunda kalması yeterince kötü değilse, şimdi de bu skandala karışacaktı. Başka biri olsaydı durum farklı olabilirdi.

"Gülüyor musun?" Leonid Bjorn'a sordu.

Koridorda yürürlerken Bjorn yüzünde kocaman bir sırıtışla ona doğru döndü. Leonid biraz şaşırmıştı. Duyduğundan beri Bjorn haberi duyduğunda metanetini korumuştur. Belki de tam olarak anlamamıştı.

Diğerleri durumun ciddiyetini kavrayana kadar Bjorn kısa açıklamayı bırakmış, en ufak bir onay ya da keder sesi bile çıkarmadan çalışma odasından çıkıp gitmişti.

"Bjorn, lütfen bunu ciddiye alır mısınız? Büyük Düşes masum olsa bile, bu Kraliyet Ailesi'nin itibarını ilgilendiriyor. Babasının bu işle bir ilgisi olduğuna şüphe yok," dedi Leonid.

Leonid'in içten yakarışına rağmen Bjorn'un ruh hali değişmemişti. Onlar geçerken pencereden dışarı baktı, sonra Leonid'e döndü, yüzünde hâlâ o aptal sırıtış vardı. Babalarının önünde soğukkanlı olabilirdi ama Leonid'in önünde Bjorn gerçek yüzünü gösteriyordu.

"Hiçbir şey çözülemeyecek kadar karmaşık bir şekilde örülmemiştir. Eğer bir soruşturma gerekiyorsa, o zaman soruşturulacağız, hiçbir şey bulunmayacak, bundan eminim. Gerçek suçlular bulunacak ve cezalandırılacaktır. Bu kadar basit." Bjorn dedi ki.

"Gerçekten mi? Peki iş o noktaya gelirse, Walter Hardy'yi gerçekten hapse atacak mısınız?"

Bjorn, "Belki ben değil ama Lechen'deki yetkililer bunu fazlasıyla yapabilir," dedi. "Yine de taşınmanızı öneririm."

"Bjorn?"

"Leo, çok uzun bir gün geçirdim ve eğer çapraz ateşe tutulmak ve yumruklarımın etkisini hissetmek istemiyorsan buradan gitmeni öneririm."

Bjorn hâlâ gülümsüyor olsa da Leonid, Bjorn'un şaka yapmadığına dair kesin bir hisse kapıldı. Direnme ve kardeşinin yanında durma dürtüsüne rağmen Leonid geri çekildi. Bjorn, Leonid'e kısa bir bakış attı ve sanki rahat bir gezintiye çıkmış gibi Yazlık Saray'dan dışarı ıktı.

Bjorn kendisini bekleyen arabaya bindiğinde derin bir i çekti ve gözlerini kapattı. Bir insanın hayatına nasıl son vereceğini düşünürken, araba Büyük Dkn evinin önüne yanaştığında aniden irkilerek uyandı.

Bjorn, Bayan Fitz'in bir grup hizmetkrıyla birlikte kendisini beklediğini gördü. Kısa uykusunun verdiği yorgunlukla arabadan indi.

"Erna nerede?" diye sordu yorgun bir fısıltıyla.

"Ekselansları yatak odasında, Doktor Erickson'la birlikte."

Bjorn beklenmedik misafir karşısında kaşlarını çattı. Olağan koşullar altında muayenenin çoktan sonuçlanmış olması gerekirdi.

"Tebrikler Majesteleri," diye ekledi Bayan Fitz. "Baba olacaksınız."

Bjorn'un zihni suya damlatılmış mürekkep gibi bulanıklaştı. Bayan Fitz'in yüz ifadesi kontrol edilemez bir heyecan ve sevinç ifadesine dönüşürken öylece bakakaldı.

Gerçekten de dayanılmaz derecede uzun bir gün oldu.

❖Yasalara Uygun Olarak❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Bu haberin gizli kalması gerekmiyor mu? O kadar utanç duyuyorum ki insan içine çıkamıyorum."

Genç hizmetçi bir iş için şehre gitmiş ve gözyaşları içinde koşarak geri dönmüştü. Haberden haberdar olanların iç çekişleri onu karşıladı.

"Başkaları tarafından ne kadar alaya alındığımı ve dalga geçildiğimi anlayamazsınız. Büyük Dük'ün malikanesi için çalıştığımı kimseye söylemem imkansız hale geldi."

Hizmetçi kadın konuşurken nefes nefese kaldı ve son kelimeyi söylerken bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. Skandal yüzünden son zamanlarda bütün konuşmalar Büyük Düşes'e odaklanmış gibiydi. Büyük Düşes'in Kraliyet Ailesi'nin sahte bir üyesi olduğu ortaya çıkmıştı.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi başka bir hizmetçi. "Arkadaşlarımla sosyalleşmem artık imkânsız hale geldi. Prens'in itibarı en düşük olduğu zamanlarda bile hiç bu kadar kötü olmamıştı."

Bir başka hizmetkâr, "Tüm bu olanlardan iyi bir talih de çıkabilir," dedi. "Büyük Düşes'in hamilelik haberinin, dolandırıcılıktan dava edilmesiyle birlikte ortaya çıkması ne kadar uygun?"

"Prens için üzülüyorum, karısı hamile olduğu için ondan boşanamıyor. Görünüşe göre Prens'i de kendisiyle birlikte dibe çekecek."

"Neden böyle düşünüyorsunuz? Prenses Gladys hamileyken ondan ayrıldı. Büyük Düşes'ten ne farkı var?"

Her yorumla birlikte odadaki gerginlik daha da arttı. Büyük Düşes'i destekleyenler söyleyecek söz bulamıyordu ve bulsalar bile

savunmaya geçtiğinde, yorumlar daha da iftiraya dönüştü. Bu konuda sessiz kalmaları herkes için daha güvenliydi.

"Prens bu karmaşayı çözmek için gece gündüz gayretle çalışıyor ama yine de hamileliği bir bahane olarak kullanıyor gibi görünüyor. Tek yaptığı iyi yemek ve iyi uyumak. Sanki hiç utanma duygusu yokmuş gibi ne kadar rahat olduğunu hayal bile edemiyorum."

Sanki sürekli alaycı iğnelemeler onun adını anmak için yeterliymiş gibi, Büyük Düşes'in odası için servis zili çaldı.

"Onun her ihtiyacıyla ne kadar özenle ilgilendiğimi görüyor musunuz?"

Alaycı sözlere sempati duyan bir grup kahkahalara boğuldu. Öğlen olmuştu ve güneş pırıl pırıldı, serinletici bir öğle yemeği vakti gelmişti.

.-:.-.✧.-:.-.

Bayan Fitz yarısı boş tabaklara bakarak, "Daha fazla yemelisiniz, Majesteleri," dedi. "Bebeğin sağlığını düşünmelisiniz, Doktor Erickson çok ısrar etti, çocuğunuzun sağlığı için yemek yemeniz ve dinlenmeniz gerekiyor."

Erna boş gözlerle ona baktı ve başıyla onayladı. Kaşığı eline aldı ve yemeği zorla ağzına götürdü. Çiğnedi ve sonunda yuttu.

"İyi gidiyorsunuz, Majesteleri."

Son yemeğini de bitiren Erna arkasındaki yastıkların üzerine yığıldı. Bayan Fitz ve Lisa kullanılmış tabak ve çatal-bıçakları temizlediler.

Erna pencereden dışarı, kavurucu yaz öğleden sonrasına baktı. Tıpkı sıcak yaz günleri, babasının dolandırıcılık davası ve o günkü

Hamilelik, hepsi onun etrafında bir yılanın sarmalları gibi hissediyordu. Adı her zamankinden daha fazla ortalıkta dolaşıyordu.

Erna'nın aniden okuldan atılmasına neden olan dolandırıcılık olayının ardındaki hikâyeyi anlamak zor değildi. Babası Walter Hardy sürekli mali sıkıntılar içindeydi ve rüşvet karşılığında kızının adını satma yoluna gitmişti. Kandırmak için de kızının adına, Büyük Düşes adına, onun mührünü ve her şeyini kullanarak sahte bir mektup yazmıştır. Kurbanın suçu, faili yanlışlıkla Büyük Düşes olmak.

Erna ellerine masaj yaparken derin bir iç geçirdi, bu kadar sıcak bir günde bile hala soğuktu. Öğleden sonra bir subayın kendisine bazı sorular sormak üzere ziyarete geleceği bildirilmişti.

Bjorn önceki gece ona bu haberi son derece yorgun bir ses tonuyla vermişti. Bjorn'un ne kadar yorulmak bilmeden çalıştığının farkındaydı. Bu karmaşa. Onun gözlerinin içine bakamadı ve sadece başını salladı.

Adam bir süre yatağının başında nöbet tuttuktan sonra tek kelime etmeden ayrıldı. Yatak odasının kapısının açılıp kapanma sesi bir süre daha devam etti.

"Hamile olduğunu söylediler," demişti. Hayal gücünün bir oyunu olabilirdi ama ses tonunun her zamankinden daha kayıtsız olduğunu hissetti, sanki son derece önemsiz bir şeyi soruyormuş gibiydi. Erna sadece hafifçe başını sallayabildi.

Adamın hiçbir tepki vermemesi onu şaşırtmıştı. "Dinlen,

Erna." Sonra da gitti.

Erna, Bjorn'un onun hamile olmasından mutsuz olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Ya da Pavel'le olan tartışması yüzünden hâlâ suratı asık olabilirdi.

Erna endişeyle onun dönmesini bekledi ama o bir türlü dönmedi. O gece, yatağını paylaşma sözünü tutmadı. İlk başta üzgün ve kızgındı ama babasının gelmeme nedenini öğrenince onun için üzüldü.

Babasının pervasız açgözlülüğü sadece Büyük Düşes'in itibarını yerle bir etmekle kalmamış, aynı zamanda Bjorn'un ve Kraliyet Ailesi'nin geri kalanının bir gecede alay konusu olmasına neden olan bir olayla sonuçlanmıştı. Kendilerine yöneltilen eleştiri ve alayların seviyesi her geçen gün artıyordu.

Soruşturma Erna'yı babasının yaptığı işlerden temize çıkarmış olsa da, bu korkunç çileye bir son vermedi. Ne de olsa Kraliyet Ailesi'nin gelini artık bir suçlu ve dolandırıcı olarak damgalanmıştı. Böyle bir şeye kim tahammül edebilirdi ki? Erna bile bunu kabullenmekte zorlanıyordu.

Daha iyi bir kelime bulamadığı için utanıyordu.

Kendi toyluğundan ve saflığından derin bir utanç duyuyordu. Bjorn'un aşkını özlemle bekleyen ve mutluluk dolu bir hayatın hayalini kuran bir kız olarak, bunun neleri gerektirdiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadığını fark etti. Bu durum onun ne kadar dikkatsiz olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Yanaklarından süzülen sıcak gözyaşlarını silerken Erna'nın parmakları titredi. Duygularını biraz olsun kontrol altına almayı başardığı sırada kapı sert bir şekilde çalındı. Gelen Lisa'ydı ve yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

"Majesteleri, misafirlerimiz var."

Erna saate baktı ve başıyla onayladı, yataktan kayarak çıktı ve birazdan gelecek olan subay için hazırlandı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bayle, Bjorn'un peşinden gitti, bacakları Bjorn'un uzun ve temkinli adımlarına ayak uydurmak için çılgınca hareket ediyordu. Büyük Dük'ün konutunun giriş salonuna getirildi. Sadece sanığın ifadesini almak istediği basit bir dolandırıcılık davası için aşırı derecede gösterişliydi.

Prens Bjorn, Bayle'i kalabalık bir avukat grubu arasından bizzat seçmiş ve Büyük Düşes için zorlu bir savunma ekibi oluşturmuştu. Bayle

Büyük Düşes'i herhangi bir aşırı tedbire başvurmadan temize çıkarabileceğini öneren yasal tavsiye, ancak Bjorn bunu tamamen göz ardı etmiş ve kendi yaklaşımıyla ilerlemiş gibi görünüyordu.

Bjorn'un görmezden geldiği tek şey bu muydu?

Halkın skandala duyduğu öfke, Büyük Düşes'in bizzat karakola gitmesini ve sonuçlarıyla doğrudan yüzleşmesini talep ediyordu. Kraliyet Ailesi'ne karşı olan cumhuriyetçiler bile her gün saldırılar düzenleyerek ve Kraliyet Ailesi'nin nezaketini hak etmediğinde ısrar ederek buna katıldılar.

Bu, Kraliyet Ailesi üzerinde baskı kurmak ve Büyük Düşes'in düşüşünün sonunu getirmek için koordineli bir çabaydı. Sadık bir kraliyet yanlısı olan Polis Şefi bile halkın bu yoğun tepkisi karşısında tereddüt etmiş gibi görünse de Prens Bjorn yılmadı.

Prens Bjorn, özellikle de yeni keşfedilen hassas durumu göz önüne alındığında, Büyük Düşes'in halkın taleplerine maruz kalmaması gerektiğine olan inancını korudu. Bunu Polis Şefine de ifade ederek, eşinin sağlığının son derece önemli olduğunu ve aşırı stresin hem Erna'ya hem de bebeğe zarar verebileceğini belirtti. Erna'ya herhangi bir zarar gelmesi halinde sorumluluğu üstlenmesi için Emniyet Müdürüne meydan okudu ve savunma ekibine güveninin tam olduğunu belirtti.

Kim ne derse desin Prens aynı iddiayı tekrarlamaktan başka bir şey yapmadı. Eylemleri nedeniyle karşılaştığı eleştiriler çok sayıda ve açıktı; onu Prens Gladys'ten olan oğluna karşı kalpsiz bir baba olmakla suçluyorlardı, ancak şimdi bir suçlunun rahmindeki çocuğa değer veriyorlardı. Prens inatçı tavrını sürdürdü ve bunların hiçbirini dinlemeyi reddetti.

Sonunda deli kurt kazandı.

Büyük Düşes ne kadar perişan olursa olsun, karnında taşıdığı çocuk Prens'in bebeği ve Kral'ın Torunuydu, bu yüzden kimse ona zarar vermeye cesaret edemedi.

Prens Bjorn'un boyun eğmeyen iradesi, sadece halkın değil, Kraliyet Ailesi'nin ve üst düzey yetkililerin de onaylamamasına ve öfkesine rağmen devam etti. Kendi başına delilik sınırındaydı.

Bjorn, Bayle'ye çözülmemiş tüm meseleleri çözmesini emretmişti. Bu öyle bir emirdi ki, avukatın omurgasından aşağı bir ürperti gönderecek kadar büyük bir anlam taşıyordu. Bjorn gelecekteki sorgulamaların önüne geçmek istiyordu. karısının da dahil olduğu yüzleşmeler.

Bayle, Büyük Düşes'in beklediği salona doğru ilerledi. Elinde olmadan bilinçaltından sessiz bir iç geçirdi. Onu savunmak kolay bir işti ama Prens'le uğraşmak öyle değildi.

Büyük Düşes'in el yazısının incelenmesi, kurbanı yanıltan mektupları Büyük Düşes'in göndermediğini ortaya çıkarmaya yetecektir. Ayrıca Walter Hardy tarafından kullanılan mührün de Büyük Düşes'e ait olmadığı ortaya çıktı.

Buradaki muamma, Büyük Düşes'i temize çıkarmanın, babası Walter Hardy'yi suçlu konumuna düşürmekten başka bir işe yaramayacak olmasıydı.

Suçun niteliği o kadar açık ve iğrençti ki, en başarılı avukat bile bunu savunmakta zorlanacaktı. En iyi ihtimalle, Kral'ın kayınpederi hapse atılacak, dolandırıcılık, Kraliyet Ailesi'ne hakaret ve kendi kızını satmaya teşebbüs ettiği için ahlaki açıdan kınanacaktı.

Bjorn hukuk ekibinin argümanlarını dikkatle dinlemiş ve sanki yer yarılmış da içine girmişler gibi bir cevap vermişti. Kimse huzursuz sessizliği bozmaya cesaret edemedi ve sadece Prens'in purosunu içişini izledi.

Bjorn onlara *'Walter Hardy'ye odaklanmayın, o dikkate alınmamalı'* demişti. *'Bunun yerine, sadece karımı savunmaya odaklanın.'*

Bjorn, Büyük Düşes'i savunmak için hayatını ortaya koyabilecek bir adam gibi davranıyordu, peki Bayle'in başka ne seçeneği vardı?

Büyük Düşes'ten boşanmaya ve bu karmaşadan uzaklaşmaya hiç niyeti olmadığından şüpheyeye yer yoktu. zavallı kızı terk edecek kadar durumu idare edebilir miydi? Bayle bu soruya yeterince makul bir cevap bulamadı.

Koşullar göz önüne alındığında, Kraliyet Ailesi'nin ve halkın hüküm giymiş bir suçlunun kızının unvanını ve konumunu korumasına izin vermesi pek olası değildi. Prens'in inatçı ve sağı solu belli olmayan şöhreti göz önüne alındığında, kendine göre sebepleri olması da mümkündü ve bunu kabullenmek daha kolay olabilirdi.

Misafir odasının kapısına yaklaştıklarında Bayle derin bir nefes aldı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve karşılarında savunmak için çok çalıştıkları Büyük Düşes'i buldular. Ona bakan Bayle, savunmalarının özünü bir kez daha hatırladı.

Tek odak noktaları bu küçük kızı savunmak ve kurtarmaktı ve Walter Hardy'nin bu konuda bir düşüncesi yoktu.

◆Blöf◆

.-:.-.◆.-:.-.

Walter Hardy hazırlıksız yakalanmıştı ve Prens'in karısının babasını hapse gönderip göndermeyeceğini merak ediyordu. Bu olay istemeden olmuştu ve Bjorn en başta onun mal varlığına el koymasaydı muhtemelen gerçekleşmeyecekti, bu yüzden onun da sorumlu tutulması gerekmez miydi?

Bjorn masanın karşı tarafında Walter'la oturuyordu. Prens'e karşı nefret ve özlem karışımı bir duygu hissetti ve gözleri buluştuğunda Bjorn, nerede olduğunu unutmuş gibi Walter'a kaygısız bir sırıtış attı.

"İyi görünüyorsun," dedi Bjorn.

Bir avukat ve bir polis memuru köşede, yollarının dışında duruyordu. Memurlar araziye geldiklerinde Walter biraz fazla sarhoştı ve bunun sonucunda memurlarla kısa süreli bir arbede yaşandı. Üstüne üstlük Walter ayrıca bir memura saldırı suçlamasıyla da karşı karşıyaydı.

Buraya getirildiğinde, artık kızını bir kalkan olarak kullanamayacağını ve kızıyla yüzleşmek zorunda kalacağını fark etti. sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı. Dolandırıcılık ve şantajla suçlanacağını nereden bilebilirdi ki?

"Bunu bana nasıl yaparsın, nasıl?" Walter sonunda hayal kırıklığını dışarı vurdu.

"Şey," diye omuz silkti Bjorn, "kızını dolandırıcılıkla suçlayan bir babanın bunu söyleyeceğinden şüpheliyim."

"Çocukların itibarı şimdiye kadar kanıtlanmadı mı? Beni burada tutmanın ne anlamı var? Büyük Düşes'in babası, sıradan bir suçlu gibi hapsedildi. Çok özür dilerim, yemin ederim, bir daha hata yapmayacağım. En azından doğmamış torunumun hatırı için gitmeme izin verin."

Walter endişeyle Bjorn'dan subaya ve avukata kadar odaya baktı. Memurla kavga ettiği için yüzü fena halde yara bere içindeydi. Bjorn, Erna'nın yaralarına tanık olduğundan beri bu kadar kötü dövülmüş birini görmemişti.

Bjorn purosunu yaktı ve Walter Hardy'nin yüzüne yoğun bir duman bulutu gönderdi. Adam öksürdü ve dumanı uzaklaştırmaya çalıştı.

"Karımın bir babası yok, Vikont Hardy, sizin de bir kızınız olduğu kadar torununuz yok."

Avukat Bjorn'a özenle derlenmiş bir demet kâğıt uzattı, Bjorn da günlük gazeteyi eline alır gibi kâğıtları aldı. Onları masanın üzerine, ne olduklarını görebilen Walter'ın önüne koydu. Yüzü yorgunlaştı ve küçümsemeyle doldu.

"Bunu nasıl yaparsınız? Onun kocası olduğunu, onu sevdiğini iddia edip, sahip olduğu tek aileyle bağını nasıl koparabilirsin?"

Bjorn sırtarak, "Önce kızını terk ettin, faydası bittiğinde onu ikinci kez bir kenara atacağından hiç şüphem yok," dedi. "Bu şartları kabul edersen hapse girmekten kurtulabiliriz ama şehri terk edip ölü taklidi yapman gerekecek."

"Kesinlikle olmaz."

Bjorn dilini şaklattı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak, "O zaman sanırım senin için hapishane yolu göründü," dedi. "Dolandırıcılıktan ve bir polis memuruna saldırmaktan hapse girme ihtimalin çok düşük. Arzu ettiğin buysa, öyle olsun, Erna'dan da boşanmak zorunda kalacağım, Kraliyet Ailesi'nin suçlularla hiçbir şekilde ilişki kurmasına izin veremeyiz."

"Karından boşanmak mı, Erna?" Walter'ın gözlerindeki öfke azaldı ve yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Size, çok sevdiğinizizi iddia ettiğiniz kızınız için doğru olanı yapma fırsatı veriyorum. Boşanma zahmetine katlanmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Ama kendinizi Büyük Düşes'in babası olarak adlandırmaya devam etmekte ısrar ederseniz, o zaman başka seçeneğim kalmaz."

"Gerçekten böyle bir yalana kendimi kaptıracağımı mı

sanıyorsun?" "Başka seçeneğin olduğunu düşündüren nedir?"

"Lütfen, bunu yapmayın, lütfen, çocuğun iyiliği için..."

"Çocuk mu? Merhamet kazanmak için doğmamış bir çocuğu kullanmayı gerçekten düşünüyor musun? Benim çocuğum, Erna'nın çocuğu?" Bjorn Vikont'la alay etti. "Bence kendinizi ve kızınızı gözünüzde fazla büyütüyorsunuz. Bana bir oğul doğuran Kral Lars'ın kızından boşandım. Senin kızını boşamaktan aciz olduğuma gerçekten inanıyor musun? kızım?"

Bjorn oturduğu yerden kalktı ve Walter'ın üzerinde yükseldi. Delici bakışları Walter'a yanlış bir hareket yapma cesareti veriyordu ve Walter tereddütsüz gri gözlerle karşılaştığında nefes alış veriş daha da zorlaştı.

"Eğer bağlarını koparmazsan, Erna'nın ve doğmamış çocuğunun sorumluluğu sana ait olacak. Erna'dan boşandığım anda çocuğu da evlatlıktan reddederim ve çocuk asla Kraliyet Ailesi'nin bir üyesi olarak tanınmaz."

"Majesteleri."

"Eğer kızınızın rahat ve mutlu bir hayat sürmesini ve aynı zamanda torununuza bakmayı arzu ediyorsanız, bunu tüm kalbimle yapacağım. Bu ideali gerçeğe dönüştürmek için ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz," dedi Bjorn içtenlikle. "Vikont, sizi doğru olanı yapmaya, daha fazlasını seçmeye çağırıyorum. Senin, kızın ve torunun için hayırlı bir yol. Sabrım sınırsız değil."

Masadan uzaklaşan Bjorn sözsüz bir şekilde eğildi. Walter cevap veremedi, olayların şoku hâlâ geçmemişti. Bjorn başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Demir kapı çarparak kapanırken Walter masanın üzerindeki belgeye baktı.

.-:-.✧.-:-.

Kalın zarfı açtığıında içinden kaba ciltli bir kitap çıktı. Başlığında "Aşkın Adı ve Uçurum" yazıyordu. Hermann Yayıncılık'tan çıkan son kitaptı ve başlığı henüz belirlenmişti.

Kitaba bakarken Catherine Owen'ın gözleri yaşlarla doldu. Rahmetli ağabeyinin ölümünden sonra yayımlanan eserleri nihayet baskıya girmiş ve Deniz. Lars'taki tüm yayıncılar şiirleri reddetmiş olabilirdi, ama işte tüm sansürsüz ihtişamlarıyla buradaydılar.

"İlk olarak Lars dilinde yayınlamaya başlayacağız. Lechen'de Gerald Owen'a ilgi duyan entelektüellerin çoğu Larsçayı iyi biliyor ve bu kitabın büyük bir ilgi uyandıracağı kesin. İlgi arttığında, herkesin erişebilmesi için Lechen diline çevrilmiş bir versiyonunu yayınlamayı planlıyoruz. O zamana kadar kitap Lars'ta çoktan elden ele dolaşmış olacak." Catherine'in karşısında oturan yayıncı Hermann sakince planı özetledi.

Catherine kitabı göğsüne bastırarak dikkatle dinledi. Kardeşinin ölümüyle ilgili gerçeğin ve bundan sorumlu olan kadının ortaya çıkma ihtimali onu rahatlatmıştı.

"Şu anda tüm ulus Büyük Düşes'in skandalıyla çalkalanıyor, bu yüzden ortalık biraz yatıştıktan sonra yayınlamayı planlıyorum. Senin bir fikrin var mı?"

"Katılıyorum," dedi Catherine tereddütle başını sallayarak, "artık her şey bittiğine göre, daha fazla beklemek için bir neden yok. Eğer mümkünse, kitabın en çok ilgi görebileceği bir zamanda yayınlanmasını çok isterim."

"O zaman bu olasılık için bir tahmin yapalım."

Hermann ciddileşti, bu kitabın sadece Lars üzerinde değil, Lechen üzerinde de yaratacağı etki konusunda hiçbir yanılsaması yoktu.

Catherine basitçe, "Sen en iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan," dedi.

* . - . ✨ . - . *

Erna bütün gün boyunca uyumaya devam etmişti. Bjorn öğleden sonra güneşini engellemek için perdeleri çekti ve onu yakından izleyebilmek için yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Kravatını gevşetti ve hafif bir iç geçirdi.

Erna son birkaç günü dinlenerek geçirmişti. Doktorların emirlerine uymaya, çocuğa elinden gelen en iyi başlangıcı vermeye kararlıydı ve onun yanında kalması en iyisiydi.

Erna'nın yüzünün her geçen gün daha da solgunlaştığını görmek Bjorn'a hamileliğin ona verdiği zararı hatırlattı. Çocuk bu dirençli kadının sınırlarını zorluyor gibiydi. Bir noktada, bir yudum suyu bile zor içiyordu ama zamanla biraz iyileşiyor gibi görünüyordu.

Bjorn, Erna'nın hâlâ düz olan karnına bakarken dudaklarını belli belirsiz bir gülümseme kapladı. Çocukları olmasa bile, bu kadını asla dünyaya terk etmeyecekti. Hamileliğinin halk üzerindeki gücünü inkâr edemezdi. Kadın değerini kanıtladıkça, gurur duymaktan kendini alamıyordu. O da gerçek bir Dinyester olabilirdi.

"Bjorn?" Erna uykulu bir sesle, "Erken dönmüşsün," dedi.

Erna temkinli bir şekilde oturur pozisyona geçti ve uykulu gözlerini ovuşturdu. Yorgun görünüyordu, uykudan yeni uyanmış biri için alışılmadık bir görüntüydü bu.

"İşin var mı?" Babası hakkında bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyordu, endişe ve kaygı sözlerine yansıyor.

"Vikont Hardy'yi görmeye gidiyordum," dedi Bjorn.

Normalde tek kelime bile etmeden çıkıp gideceği için bu onu şok etmişti. Şaşkına dönen Erna içini çekti ve battaniyesinin kenarını tuttu.

"Erna."

"Evet?"

"Sen..." söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi ama Erna bunu bilmeyi hak ediyordu. "Artık bir baban yok. Hardy adını hayatından sil."

"Ne demek istiyorsun?" Erna'nın kafası karışmıştı, belki de hâlâ uyku sersemiydi ama anlayamıyordu.

"Walter Hardy ile bir anlaşma yaptım, serbest kalmasını sağlamak için bağlarını koparması gerekiyordu. Baban bu şartları kabul etti."

Bjorn, Walter'ın arayıp kabul etmesi için en fazla iki gün süre verdi. Kızı onun için sadece paraydı ve bencil bir adam olduğu için hapse girmek istemezdi. Kızı artık onun için sadece bir yükü.

"Bu yüzden en iyisi onu hayatından çıkarman, huzurunu korumanın tek yolu bu."

Tecrit Erna'yı kendisine yöneltilen suçlamalardan koruyamasa da, en azından artık Walters'ın entrikalarına bulaşmayacaktı. Bjorn için bu kadarı yeterliydi, dünyanın eleştirileri iyiydi ama kimsenin Büyük Düşes'i sarsmaya cüret etmesine izin vermeyecekti.

"Hey Bjorn....Biliyorum." acıyan gözlerle ona baktı, "benimle neden evlendin?"

"Ne?"

Bjorn kaşlarını çattı, kafası karışmıştı, hiç beklemediği bir soruydu bu. Sesi sinirli geliyordu, böyle saçma bir soru sorulduğu için sinirlenmişti.

"Bahis," Erna'nın sesi çatallaştı, cesaretini toplamak için bir an bekledi. "Arkadaşlarınla girdiğin bahis, sosyal kulüpte kart masasında başlayan bahis."

❖ Hiç Solmayan Güzel Bir Çiçek ❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bjorn sessiz kaldı ve dikkatle dinledi. İlk başta zor gelen kelimeler Erna'nın dudaklarından bir şelale gibi döküldü. Erna soğuk ellerini birleştirdi ve çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Bjorn'a gidip onunla evlenmek istediğini söylediği gün, onu babasına tercih etmeye çoktan karar vermişti. Babasına olan sadakati ile Bjorn'un karısı olmaya olan bağlılığı arasında kalma fikrini aklından bile geçirmek istemiyordu.

Erna ilk başta çaresizlikle dolu olduğu için ona sormakta tereddüt etti. Utanacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu, cahil gibi davranıyordu. Kendini kandırmak zorunda kalsa bile, onu teselli edeceğini bildiği tek şeye tutunmak istiyordu.

"Festivalde, kürek çekme yarışmasının yapıldığı gece, benimle birlikte kayığa binenin ödül kazanacağına dair bir bahis vardı. O bahiste ödül bendim, yani beni sadece kazanmak için baştan çıkardın. Benimle bu yüzden evlenmediğini düşünmek istiyorum."

Erna üzüntünün kendisini boğduğunu hissedebiliyordu ama gözyaşlarını tutmayı başardı.

"Benimle çocukça bir bahis yüzünden evlenmediğine inanmak istiyorum. Belki de Prens Gladys'le birlikte anılmak istemediğin ya da insanların senin hakkında dedikodu yapmasını engellemek içindi ve ben de doğru zamanda doğru yerdeydim, kalkan olarak kullanabileceğin biriydim. Ben de ödülün oldu ve bu yüzden mi benimle evlenmeye karar verdin? Sana bir eş olarak sunabileceğim tek kesin şey yüzünden."

Erna utanmış ve üzülmüştü ama ağlamasını engelleyeceğini umarak üzüntüsünü gülümsemeye zorladı. Bjorn'u kızdırmak istemiyordu.

Ağlıyordu ve cesaretini artıran bu konuşmayı bitirmek istemiyordu.

"Ee?" Bjorn söyledi.

Yüzünde sakin, duygusuz bir ifadeyle başını Erna'ya doğru eğdi. Bjorn'un onun neden bahsettiğini bildiğı Erna için çok açıktı ve kendini boş ve zavallı hissediyordu. Daha da kötüsü, sabah bulantılarıyla boğuşuyordu ve bu da mutsuzluğunu daha da artırıyordu.

Hamile olmasaydı Bjorn böyle bir şey yapar mıydı? Erna, sanki taşıdığı çocuğa şükran duyuyormuş gibi ellerini hızla karnının alt kısmına koydu. Karnı henüz şişmeye başlamamıştı ama karnında bir şişlik hissediyordu. değişim onun üzerine geliyor.

"Yani, demek istediğim..." Erna gözlerini sildi, "Eğer beni bu yüzden eşin olarak seçtiysen, şimdi sana hiçbir fayda sağlayamadığıma göre, ben sadece başka bir açığım demektir. Sana zarardan başka bir şey vermedim, seni tüm dünyanın eleştirilerine maruz bıraktım. Benim yüzümden hayatın daha karmaşık ve sıkıntılı hale geldi."

"Yani, Erna?" Bjorn kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu.

"Eğer gerçekten böyle hissediyorsan, o zaman artık utanmadan aşkını istemeyeceğim ya da seninle bu pozisyon için açgözlülük yapmayacağım."

"Pardon?"

"Bu, benden boşanmak istersen bunu kabul edeceğim anlamına geliyor."

Erna gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yaptı ama bu çok zordu çünkü gözleri üzüntüden yanıyor ve nefes alış verişini kontrol etmek giderek zorlaşıyordu.

"Boşanmak mı?"

"Bana kalbinden geçenleri dürüstçe söyle Bjorn, ben de aynı şekilde cevap vereyim." Erna ağlamaklı bir sesle konuştu.

Bjorn, nefret dolu bir güzelliğe sahip ve sulu gözlü Erna'ya bakarken bir sürü tuhaf duyguyla doluydu. Karısının masumiyeti ve cazibesi kahkahalara neden olabilirdi ama bu seferki davranışının oldukça aptalca olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

"Ne duymak istiyorsun, Erna?" Bjorn bir kaşını kaldırdı, "özür mü, yoksa seni sevdiğimi itiraf etmemi mi istiyorsun?"

Erna'ya bakışları durgundu ve ona bir yaz ortası akşamının yumuşak kehribar ışıltısını hatırlatıyordu. Erna ne yapacağını şaşırmıştı, aklını kaçırmıştı, masum görünüşü acıma duygusu uyandırıyor. Uzun zaman önce hayatına giren geyiği çok andırıyordu.

Boşanma. Boşanma. Kelimeler zihninde dolaşırken Bjorn'un gözleri daha da derine daldı.

Kadının bir bahisle meşgul olması hem eğlenceli hem de sinir bozucuydu. Babasının işlerini halletmeye çalışmakla meşguldü, boşanmakla tehdit ettiğinde önünde diz çökmesini mi bekliyordu? Bu fikir bile çok saçmaydı.

O piknikteydi, öyle olmalı. Erna bir an her zamanki gibi işveli biriydi, sonra birden ortadan kayboldu, üstü başı dağınık ve keyifsiz bir halde geri döndü. Hamilelik bu değildi, başka bir şey vardı, bir şey mi duymuştu? Onu Pavel Lore'a kaçmaya iten.

Bjorn, Erna'nın o ressamla birlikte döndüğü görüntüyü canlı bir şekilde hatırlayınca boğazı kurudu. Dostum, diye saçma sapan bir şekilde gevezelik ederken, adam onu dövüyordu.

Bjorn, Erna'nın Pavel Lore'ye her şeyi anlatıp anlatmadığını, kocasının ona nasıl bir ganimet, gösteriş yapılacak bir mal gibi davrandığını merak etmekten kendini alamadı. O sinir bozucu adamın kollarında, güzel gözleri bile yaşlarla dolup taşıyordu. Belki de o ressam, gecenin bir yarısı, pislik kocasını geride bırakarak onunla tekrar kaçmasını isteyecek kadar cüretkâr ve küstahtı.

"Eğer iddiayla ilgili bir sorunun varsa, o zaman bunu konuşalım," dedi Bjorn, içindeki öfke yumağını yutarak. "Evet, bir iddiaya girdim ve bu iddianın ödülü sendin, ama bunun ne zararı oldu? O bahis bizi bir araya getirmeseydi, muhtemelen ölüm döşeğinde yatan kokuşmuş bir ihtiyarla ya da Heinz gibi bir canavarla, kurtuluşu olmayan bir adamla son bulacaktın. Yani bahis senin için daha faydalı değil miydi?"

Bjorn Erna'ya baktı, yataktaki hüznü görüntüsü ona dönüp bakmıyordu.

"Ah, Pavel, onunla kaçamadığın için üzgün müsün? El ele tutuşup gün batımına doğru kaçarken, sana sadece bir ödül gibi davranan düşüncesiz kocanla alay ediyorsun."

"Öyle değil," diye bağırdı Erna başını sallayarak. "Pavel ve ben sadece arkadaşız. Bu yüzden onun hakkında böyle konuşma."

"Arkadaş olduğuna eminim!" Bjorn'un dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Cahil numarası yapma Erna, bu kadar duyarsız olmak günahtır, anlıyor musun? Hangi arkadaş gece vakti bir kadınla kaçmak için kafasından vurulmayı ve geleceğini karartmayı göze alır? Hangi arkadaş akademide gelecek vaat eden bir ressamken, sokaklarda portre çizerek yozlaşmayı göze alır?"

Kendine duyduğu nefret arttıkça, Bjorn'un ikiyüzlülüğü daha da yoğunlaştı ve öfkesi kontrolden çıktı. Neden?

Soruyu birkaç kez tekrarlamasına rağmen Bjorn hala bir cevap bulamamıştı ve bu da onu daha da sinirlendiriyordu. Kendisine karşı garip ve mantıksız bir korku hissetti, artık kontrol edemediği duygularla boğulmuştu.

Elindeki kartlar açıkken rakibinin elini göremiyordu. Bu da kaçınılmaz olarak kaybetmesine yol açacak bir şeydi ve Bjorn daha önce hiç kaybetmemişti.

"Boşanırsak çocuğa ne olacak?" Bjorn'un gözleri karısının karnına kaydı.

Erna kızardı ve geceliğinin koluyla gözyaşlarını sildi ve kollarını karnının etrafına dolayarak kendine sarıldı.

"Çocuk... Onu ben büyüteceğim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Bjorn neşesiz bir kahkaha attı. "İstersen boşan ama çocuk benimle kalacak ve sen gittiğin an çocuğu bir daha asla göremeyeceksin. Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?"

"B...ama geçmişte..." Erna dudağını ısırды, cevap vermeye çalışırken irkildi. Gladys'ten bahsetmek istedi ama bir şey onu durdurdu.

Karısı hamileyken bir ilişki yaşayan ve daha sonra ikisini de terk eden vicdansız bir adam. Lechen'in sorunlu prensi buydu, Bjorn'un kendisinin planladığı ve hayatının geri kalanında bununla yaşamaya karar verdiği yaygın olarak bilinen bir yalandı.

Erna ve çocuğu bu yalanla gerçekmiş gibi yaşayacaktı, tüm açıklığına rağmen Bjorn onun buna inanırken gözlerinin içine bakmasına dayanamıyordu. Şu anda bu uydurmayla yaşayamayacağını fark etmek garipti.

"Geçmişte, ah, Gladys, doğru... Gladys'e çocuğunu verdim," ismi yavaşça söyleyince Bjorn güldü. "Çünkü o bir Prenses, senin aksine dünyanın en ücra köşesinde yaşayan biri."

Bjorn, Erna'nın çocuğunu asla terk etmeyeceğini biliyordu, bu da onun ısrarcı zalimliğini daha da körüklüyordu.

"Çocuğumuzun dünyanın böyle تنها bir köşesinde büyümesine asla izin vermem, Erna. Eğer çocuğumuzu bir daha asla göremeyeceğinden eminsen, o zaman devam et ve boşanmayı iste."

İlk başta, sık sık güvensizliğe kapılan Erna'yı rahatlatmaya çalıştı. En azından böyle bir niyetle başlamıştı ama boşanmadan söz edilmesi her şeyi mahvetti. Buna rağmen Bjorn hiç pişmanlık duymuyordu. Erna bu konuyu bir daha asla açmayacaktı. Kaybettiklerini geri alamayacaksa, başka bir alternatif olmadığından emin olmak daha iyiydi.

"Sana istediğın dürüst cevabı verebilirsem," Bjorn yine Erna'ya baktı, ifadesizdi, "seninle evlendim       sessiz, zararsız ve güzeldin. Yaşam tarzıma karşı çıkmadan beni e lendirebilecek bir kadındın, tıpkı üzerinde durup durup durdu un    ek korsajları gibi."

Karısının parmak uçlarıyla hayat verdiği sonsuza dek açan bir    e in görüntüsü aklına geldiğinde, Bjorn   fkesinin eriyip gittiğini hissetti. O inanıyordu
Erna'nın o    ek gibi olması gerektiğini, böyle bir kayıp karşıısında bile her zaman güzel ve sarsılmaz olması gerektiğini d    nd . Erna onun için seçtiği tek kadındı ve buna tutunmak zorundaydı.

"O yüzden başka bir şey d    nme. Oldu un yerde kal ve  ocu umuzu do ur. Bu senin tek görevin."

Bjorn'un uzun gölgesi yatağa kıvrılmış, sessizce a layan Erna'nın üzerine d   t .

" imdi sıra sende," Bjorn'un büyük eli Erna'nın yüzünü kapadı, "Cevap ver bana, Erna."

Erna'nın gözyaşları durmadan akıyor, Bjorn'un elini ıslatıyordu. Kaybolmu  bir  ocuk gibi keskin, boş bakışlarla ona baktı ve yavaşça başını salladı.

"Evet," diye fısıldadı.

Bjorn, Erna'nın kederli hıçkırıklarla karışık cevabını duyunca i  çekti. Utanç duygusuyla karışık bir rahatlama hissi kapladı içini ve sanki az önce çamurlu bir suda yıkanmış gibi kirli hissetmesine neden oldu.

❖Charlotte Kucakta❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Bu Erna'nın yapacağı bir şey değil, o sana böyle bir şey söylemez." Bayan Greaves endişeli bir ifadeyle konuştu.

Barones Baden dalgın gözlerle ona baktı ama sonra bakışlarını tekrar solmuş parmaklarının arasında gevşekçe tuttuğu mektuba çevirdi.

Mektup, Büyük Düşes'i konutunda ziyaret etme talebinin reddedildiği bir mektuptu. Mektupta Kraliyet Ailesi'nin hâlâ meşgul olduğu ve bu nedenle şu anda misafir ağırlamanın oldukça zor olduğu belirtiliyordu. Mektupta ayrıca destekleri için minnettarlıklarını ifade ediyor ve Barones'e huzur diliyorlardı. Mektubun son sözleri ise sonbaharda ziyarete gelmeleri için bir davet niteliğindeydi.

Bayan Graves, "Eğer onu gerçekten özlediyorsanız, belki Erna'yı tekrar burada kalması için davet edebilirsiniz," dedi.

"Elimden gelse yapardım."

Barones Baden mektubu bir kez daha okuduktan sonra pencereden dışarı baktı. Beyaz çitlerin ötesinde, güneşin ısıttığı ve kahverengileştirdiği tarlaları görebiliyordu. Hava o kadar sıcaktı ki, Barones dışarıda saçlarını güneşin rengine boyamaya çalışan bir çocuk hayal edebiliyordu.

Babası Walter Hardy gibi biri olmasına rağmen, Erna öyle bir mutluluk seli içinde büyümüştü ki, bu her yarayı iyileştirebilirdi. Şimdi, babasının yaptığı korkunç şeyler sayesinde Erna o canavarı hayatından sonsuza dek çıkarabilmişti. Bunun için minnettar olmalıydı.

Büyük Düşes'in babasıyla bağlarını kopardığı haberi taşrada bile büyük heyecan yaratmıştı. Prens Bjorn, Walter Hardy'nin artık Erna Dniester'in babası ya da kraliyet kayınpederi olmadığını açıklamıştı. Walter

Bu hakkından gönüllü olarak vazgeçti ve bir daha asla Büyük Düşes'in babası olarak anılmadı.

Halkın arzusu hâlâ niteliksiz Büyük Düşes'in rolünü bırakması gerektiği yönündeydi ama Prens Bjorn hiçbir yanıt vermeyerek kararlılığını sürdürdü. İradesi o kadar sağlamdı ki Erna'nın bir yere gitmesi mümkün değildi.

Bjorn ne kadar güçlü olursa olsun, Erna başını nasıl dik tutabilirdi? Annesini inciten babasıyla aynı renk saçları paylaştığı için bile üzülen yufka yürekli bir çocuktuk. Barones, Erna'nın şimdi kocasına nasıl baktığını düşündüğünde gözleri yaşlarla dolacak gibi oldu.

Bayan Greaves yüzünde bir gülümsemeyle, "Madam, lütfen Prens'ten bir ricada bulunun," dedi. "Buford'u ziyaret ettiğinde, Prens'in genç bayanı çok sevdiğini gördüm, bu yüzden eğer genç bayanı Hanımefendi burada, bunu doğru düzgün düşünmez mi? Prens genç karısının rahat etmesini isteyecektir."

Barones yavaşça başını sallayarak, "Bunun bir anlamı yok," dedi.

Barones Baden, Erna'yı Prens Bjorn'a emanet etmiş, onun söylentilerden farklı bir adam olduğuna inanmıştı ama yine de bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Bahar ziyaretleri sırasında ikiliyi izledikten sonra bu endişelerini bir kenara bırakabildi.

Prens Bjorn'un zor bir insan olduğu kesindi ve tacı bırakmış olmasına rağmen hâlâ bir hükümdardı. Kimseye boyun eğmeyen, zarafet ve gurur dolu bir kişiliğe sahipti. Tavırları, İfadeleri ve gözleri kraliyet terbiyesinin izlerini taşıyor, Barones'in ona torunu gibi davranmasını zorlaştırıyordu.

Prens'in Erna'yla birlikte sıradan bir genç çift gibi görüldüğü hissinden kurtulamıyordu. İkisini görmekten hoşlanıyor ve sık sık sessizce onları izliyordu. Barones Baden düşünmeden edemiyordu

Gençken Prens Bjorn gibi bir erkeği olsaydı, hayatı huzurlu ve mutlu olurdu. Bu düşünce bir rahatlama duygusu getirdi.

Erna'nın mektubu hâlâ parmaklarının arasındayken Barones ayağa kalktı ve kararlılığını artırdı. Sezgilerine güvenmeye karar verdi ve Prens Bjorn'un Erna için en iyisini bileceğine kesinlikle inandı.

.-:.-.✧.-:.-.

"Bugün çarşamba olduğunu duydum," dedi Düşes Arsene.

Ses tonu, habersiz bir konuk olmasına rağmen dikkat çekici derecede yüceydi, Bir yığın hediye ve beklenenden çok uzak bir tavırla geldi.

Düşes, "Ben de bir süreliğine uğramaya karar verdim, heyecanlanacak bir şey yok," diye devam etti.

Yelpazesini katladı ve masanın üzerine koydu. Buruşuk elleri kristal kadehin etrafını sardı ve viski sodasından bir yudum almak için kadehi dudaklarına götürdü. Gün ortasında torununun evini ziyaret etmeye karar vermişti. Çok önemli bir şey değilmiş gibi davranıp doğal olarak havalı. Buna karşılık Leonid, bir kraliyet opera gösterisinde geçirilecek bir gece için yeterince bakımlı görünüyordu.

"Peki neden buradasınız ve bu... nedir?" Düşes Leonid'e yarısı dolu bir bardak salladı ve Erna'nın yanına kocaman bir buket koydu.

Buket neredeyse Büyük Düşes kadar büyüktü ve kontrast renklerden hiç anlamayan biri tarafından yapılmış gibi görünüyordu. Buket akla gelebilecek her renkteydi ve cafcıflı görünüyordu. Renkler o kadar göz kamaştırıcıydı ki, insanın gözlerini yaşartıyordu.

"Yeğenimi ziyaret etmek için uğradım, biraz boş vaktim vardı ve Büyük Düşes'in nasıl olduğunu görmek istedim," dedi Leonid.

"Yalan söylemeyi iyi beceriyorsun ama ikimiz de seninle görüşmeyeceğimizi biliyoruz.

Düşes, Leonid'e kısık gözlerle bakarak, "Gelecek yıla kadar yeğenim," dedi.

Leonid utanmadan, "Onu tüm kalbimle izliyorum büyükanne," dedi.

Düşes Arsene'in bir kahkaha patlatarak torununa şakacı bir bakış atması gerginliği bir an için ortadan kaldırdı. Kendini korkmuş hisseden Erna da bir gülümseme patlattı.

"Peki o zaman, tüm kalbinizle izlediğiniz yeğeniniz hakkında bana her şeyi anlatmak ister misiniz?"

"Bence iyi bir çocuk olacak, annesine çok benzeyecek," Leonid Erna'ya bakarken gülümsedi, Bjorn'unkine çok benzeyen bir gülümsemeydi bu, ama Bjorn'un kendi çocuğuna göstermediği bir gülümsemeydi.

"Teşekkür ederim," dedi Erna utanç içinde kızarak. "Çiçekler için de teşekkür ederim, çok güzeller."

Erna dikkatini yanındaki aşırı büyük bukete çevirdi. Çiçeklerin canlı renkleri göz alıcıydı ve titizlikle seçilmiş gibi görünüyordu, üstünkörü bir bakış bile buketin büyük bir özenle hazırlandığını gösteriyordu. Dilini şakırdatırken bile Düşes Arsene nazik gözlerle Erna'ya baktı.

Sohbet havadan sudan, son çıkan kitaplardan ve sonbahar planlarından bahsederek devam etti. Sohbet ederlerken Erna önce gözünün korktuğunu hissetti ama yavaş yavaş sohbetin akışına kendini bıraktı. Düşes Arsene bunu görmekten memnun olsa da, Erna için biraz üzüldü ve bakışlarını genç kızın üzerinde sabit tutmaktan kendini alamadı. Tam Erna yeniden gülümsemeye başlamıştı ki, Lisa Bjorn'un döndüğü haberini getirdi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn hiç hoş karşılanmamıştı. Erna'nın tavırları ve yüz ifadesi bunu açıkça ortaya koyuyordu. Bir süre içtenlikle güldükten sonra, aniden

kayboldu ve geriye sadece hareketsiz bir bebek kaldı. Bjorn, kendisiyle ilgilenen Erna'ya saldıрма dürtüsüne karşı koymak için tüm sabrını toplamak zorunda kaldı

Azarlanmış bir çocuk gibi.

Düşes Arsene, "Erna'nın bir süre benimle kalmasına ne dersiniz?" dedi.

Teklifini sunabilmek için bitkin haldeki Erna'yı yatak odasına geri göndermişti. Bjorn'un gözleri şüpheyile kısıldı.

Düşes, "Bunun ikiniz için de en iyisi olacağını düşünüyorum," diye devam etti.

Bjorn hiç tereddüt etmeden, "Erna'nın yeri burası, büyükanne," diye cevap

verdi. *Has*

Erna hiç gitmeyi düşünmüş müydü?

Bjorn, Erna'nın ikinci kavgalarından beri nasıl da can sıkıcı olduğunu düşünmeden edemiyordu, sadece buydu, değil mi? Bu üçü onun yokluğunda ne konuşuyordu?

"Büyük Düşes pozisyonunun Erna için daha büyük bir yük olduğunu düşünmüyor musunuz, hamile olması ve diğer her şey."

"Erna için en iyisinin ne olduğunu ben bilirim," dedi Bjorn, büyükannesine soğuk bir bakış fırlatarak.

"Gerçekten mi?"

"Evet, artık tüm sorunlar geçtiğine ve Erna güvenli bir şekilde Schuber Sarayı'nın duvarları. Onun koltuğu mükemmel bir büyükanne ve bu pozisyonunu korumaya devam edecek."

"Bjorn Dniester!" dedi Düşes emredici bir sesle. "Karına kucağındaki Charlotte gibi davranıyorsun!"

Düşes, hayatında gördüğü en acınası ve zavallı şeymiş gibi torununa bakarken onaylamaz bir şekilde dudak büktü.

"Charlotte?" Bjorn kaşlarını çattı ve Leonid'e baktı.

Bjorn'un uzun zamandır üzerine titrediği kedinin adını hatırlayamadığı çok açıktı.

"Kedi," dedi Leonid sessizce.

"Ah, beyaz kedi," dedi Bjorn, hâlâ duygusuzdu.

Düşes içini çekti ve yelpazesini katladı. İki çocuktan Charlotte'a en çok sevgi gösteren her zaman Bjorn olmuştur. Her zaman Ne zaman ziyarete gelse kediye şefkatle kucağına alır ve severdi. Bu onun şefkatli dokunuşundan kaynaklanıyor olabilir, ancak Charlotte her zaman yalnızca Bjorn'a sürtünürdü.

Onu her zaman kucağına alıp sevgiyle okşadığı için, herkes Charlotte'a karşı gerçek bir sevgi beslediğıne inanabilirdi. Gözleri ışıldar ve şefkatli bir aşık gibi sıcak bir şekilde gülümserdi.

Düşes, Charlotte'un günün uzun saatleri boyunca pencerede oturup sonra da Bjorn'un kollarında nasıl mırıldandığını düşündüğünde, Erna'da gördüğü şefkatin aynısını hissediyordu. Bjorn'dan bahsederken yüzünün aydınlanması Düşes'in yüreğini sızlatıyordu. Düşes Bjorn'u gördüğünde Erna şimdi bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu.

Bir zamanlar Bjorn'a büyük bir hayranlıkla, sanki dünyasının merkeziymiş gibi bakan çocuk, şimdi bakışlarını telaşla kaçırıyordu. Bir zamanlar parlak olan gözleri şimdi çökmüş ve cansızdı. Charlotte insan olsaydı, aynı şekilde bakar mıydı?

Düşes Arsene göğsünden ağır bir iç geçirdi ve torununa bir kez daha bakmak için başını kaldırdı. Bjorn yaşlı kadının bakışlarını üzerinde hissederek duruşunu düzeltti.

"Atalarınızın yüzleri için her an minnettarlıkla yaşayın. Nefes al," diyebildi dışarıdan memnun görünen ama içeride çalkantı içinde olduğunu anlayabildiğı adama.

Düşes, Erna'nın anne, Bjorn'un baba olmasıyla çocuklarının güzel ve yakışıklı olacağını söyleyebilirdi.

❖Gülümseme❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

"Erna nerede?" Bjorn sordu.

Baş hizmetçi Karen, Bjorn'un sert sözlerini duyunca irkildi ve sertçe yutkundu.

Bugünlerde Bjorn bu soruyu bir tür selamlama olarak soruyor ve Büyük Dük'ün evindeki tüm hizmetçilerin Büyük Dük hakkında çok fazla spekülasyon yapmasına neden oluyordu.

Düşes'in hareketleri. Yeterli bir cevap veremedikleri için azarlanmaktan korktuklarından değil, Prens'in küçümseyen bakışları yüzünden. Kendisine haksızlık eden herkesi dışarı atmaya hazır gibi görünüyordu.

"Sanırım Ekselansları yatak odasında banyo yapıyor," dedi Karen kelimeleri çekerek.

Bjorn koridorda aceleyle ilerleyerek Büyük Düşes'in kapısına doğru kocaman, açık adımlarla yürüdü. Düşes Arsene'in davetsiz misafirliği ve Leonid'in küstahça davranışları yüzünden en hafif tabiriyle yorucu bir gün geçirmişti. Üstüne üstlük, bir mektup Bjorn'un son sabır rezervlerini de tüketmişti.

Barones Baden'den gelen mektup Erna'ya değil kendisine geliyor ve Erna'nın Baden Sokağı'nda kalmasına izin vermesi için yalvarıyordu. Erna'nın bitkin yüzü geldi aklına, isterse onu boşayacak bir kadının yüzü. Acaba Gerçekten de saraydan kaçmak için kendi büyükannesinden yardım isteyecek kadar düşmüş müydü?

"Majesteleri," dedi Lisa, onun banyoya doğru gittiğini görünce.

"Çekil," dedi Bjorn.

"Majesteleri, Büyük Düşes henüz banyosunu bitirmedi."

"Çekilin dedim," diye bağırdı Bjorn neredeyse, ama Lisa duraksamadı. "Doktor Erickson en azından önümüzdeki aya kadar bunu yapmamamızı söyledi." "Sen ne..." Bjorn Lisa'nın ne demek istediğini anladı.

"Majesteleri, lütfen biraz bekleyin, çocuğu düşünün."

"Lisa, düşünmüyorum." Bjorn neredeyse kahkahayı basıyordu. Şaşırmış olsa da Lisa hâlâ onun yolundaydı, *onu öldürmeli miydim?*

Bu konuyu ciddi ciddi düşünürken, kapının diğer tarafından gelen su sesini duydu.

"Sorun yok Lisa," Erna'nın yumuşak sesi kapıdan içeri girdi.

"Ama..."

"Sorun yok dedim, içeri alın."

Lisa emre itaat ederek isteksizce kenara çekildi. Yanından geçip kapıya doğru ilerleyen Bjorn'a kaşlarını çatarak baktı.

Onu gerçekten öldürmeliyim.

Bjorn kapıdan geçip buhar dolu bir odaya girdi. Güneş ışıkları kalın, sürüklenen nem bulutlarını aydınlatıyordu. Bjorn bir an için neden geldiğini unuttu ve solgun tenindeki su tabakasından parlayan karısına baktı. Sonra fark etti.

"Bebek şişliği..." dedi usulca.

Erna'nın karnı hâlâ dümdüzdü ama suyun içinde öne doğru eğilerek oturuşuna bakılırsa, Bjorn çocuğunun ilk belirtilerini görebileceğini düşündü. Ruh hali niyetinden uzaklaştı ve zihninden düşünceler döküldü. Yine de gerçekten umurunda olmadığını fark etti.

"Hayır, doktorlara göre muhtemelen bir ya da iki hafta daha bir şişlik görmeyeceğiz." Erna dalgın dalgın cevap verdi.

Bjorn bakışlarını yukarı kaydırarak, "Bunu gerçekten bilmiyorum ama bildiğim tek şey göğsün," dedi.

Erna kızardı, gerçi bunu söylemek zordu, banyonun sıcağından yüzü kızarmıştı ama göğüslerindeki değişim belliydi. Erna gözlerini kaçırıp, sanki utanç duydu ve dizlerini kaldırarak onlara sarıldı. Erna'nın koruması Bjorn'a neden burada olduğunu hatırlattı ama öfkesi önemli ölçüde körelmişti.

Şimdi sakinleşip daha mantıklı düşünmeye başladığında, öfkesinin yersiz olduğunu ve aptalca davrandığını fark etti.

Erna büyükannesini bu şekilde kullanacak türden biri değildi. Barones Baden de öyle. O sadece, hamileliğin zorluklarıyla boğuşan torunu için endişelenen sevgi dolu yaşlı bir kadındı. Bunu kabul ettiğinde, öfkesi tamamen yok oldu.

"Neden buradasın Bjorn?" Erna kafası karışmış bir halde ona baktı.

Bjorn, Erna'dan uzaklaşarak ona biraz saygınlık kazandırdı ve alnındaki teri sildi. Bir iç geçirdi. Kendini öyle bir aşağılık bir aptal.

"Ben... akşam yemeğini birlikte yemek isteyip istemediğinizi soracaktım," diye beklenmedik sözler sarf etti. "Ben hazırlarım."

Bjorn cevap beklemeden banyodan çıktı. Kapıyı açtığında Lisa eşikte duruyordu, yüzünde cinayet ifadesi vardı. Bjorn fazla aldırmadan onun yanından geçti.

Büyük Düşes'in süitinden çıktıktan sonra bir kahkaha attı. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

"Seni çılgın piç," diye kıkırdadı kendi kendine.

.-:.-.✧.-:.-.

Büyük Düka çiftinin yemek masası balkonda, muhteşem fiskiyeye ve bahçeye bakacak şekilde kurulmuştu.

Erna masada oturmuş, gece elbisesi içinde her zamanki gibi zarif görünüyordu. Bjorn erkenden gelmiş, onu şefkatli bakışları ve gülümsemesiyle karşılamış, eski günlerdeki mutlu beraberlik havasını yeniden yakalamaya çalışmıştı.

Erna, sanki içindeki karanlık ruh halini kovmaya çalışırcasına gülümsemeye çalıştı ama içi boştu. Amacı, bu adamın ondan olmasını istediği çekici korsaj olmaktı. Şu anda, Bjorn'un istediği şey ile onun sunabileceği şey birbirinden tamamen farklıydı.

Keyifli yaz akşamına rahatlatıcı bir esinti eşlik ediyordu. Gece derinleştikçe mumlar daha da parlıyordu. Sohbetleri sorunsuz ilerliyordu ve yemekler çok lezzetliydi.

"Barones bana bir mektup gönderdi," dedi Bjorn.

Erna hazırlıksız yakalanmıştı ve levreğin son lokmasını ağzına götürürken durakladı. Gözlerini kocaman açarak Bjorn'a baktı.

"Bir süre Baden Sokağı'nda kalmak isteyip istemediğini sordu."

Büyükannesiyle birlikte olmak için duyduğu güçlü arzuya rağmen, yalan söylemek zorunda hissetti kendini. Geçen yılki skandaldan sonra kalp krizi geçiren Büyükannesi şimdi durumu görseydi, bunun ciddi sonuçları olabilirdi. Bunu düşünmek bile Erna'yı şoka sokmuştu. Bir süre daha büyükannesinden uzak durmak en iyisi olacaktı.

Ama kısa bir süre için bile olsa Buford'a kaçabilirse.

"Cevap verdin mi?" Erna sordu, sonra da levreği ağzına tıktı.

"Evet, ona burada kalmanın senin için daha iyi olacağını söyledim," diyerek hafifçe gülümsedi ve şarabından bir yudum aldı. "Çoğunlukla çocuğun bir doktora erişiminin daha sürekli olacağı için. En ücra köşede bile buna sahip olamazsın.

ülkenin bazı bölgelerine. Ayrıca zayıflamış halinizle seyahat etmek de cabası."

Mum ışığı Bjorn'un dudaklarını aydınlatıyordu, neredeyse umursuyormuş gibi görünüyordu.

Erna'nın gözleri ise mum ışığında daha da derinleşti. "Evet,"

dedi Erna zorlanmadan.

Bjorn'un söylediği her şey anlamlıydı. Erna bunun kendisi ve çocuğu için en mantıklı karar olduğunu anlayabiliyordu. Sadece bunu kabul etmesi gerekiyordu.

"Bunun yerine Barones'i buraya getireceğim."

"Hayır," cevabı ani oldu. "Ben sadece her şeyi olduğu gibi seviyorum."

Kelimelerin hiçbir gücü yoktu ama onları söylemek kolaydı. Hissettiği endişe bir anda anlamsız ve boş bir hale gelmişti. Belki de iyi bir eş olma yolu başından beri bu kadar kolaydı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, aslında yol olmayan dikenli yolda tek başına dolaşmaya başladı.

"Erna..."

"Gerçekten, Bjorn, ben iyiyim. Bu kadar ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Bundan sonra Erna bakışlarını Bjorn'dan kaçırdı, neyse ki bir sonraki yemek hemen servis edildi ve rahatsız edici sessizlik yerini onların yemek yemesine bıraktı.

Nehirden gelen esinti artık rahatlatıcı bir serinlik değil, bir ürperti idi. Fısıkiyelerin su sesi derinleşen gecenin içinden çağılıyor ve yaz gecesinin ambiyansına katkıda bulunuyordu.

Erna'nın tavrı biraz daha parlak görünüyordu, Bjorn bunun sadece kibar bir gülümseme olduğunu bilse de yorum yapmaktan kaçındı. Gitmek zor olacak

her şey eskisi gibi olacaktı. Bjorn bunu kabul etti ve boş şarap kadehini doldurdu.

Kadehi hemen boşalttıktan sonra tekrar doldurdu ve gözlerini hâlâ ondan ayırıp çeşmeye dikmiş olan Erna'ya baktı. Erna'nın güzelliği, rüzgârda savrulan saçları, açık mavi kurdeleleri ve ince bedenini saran beyaz keten elbisesi karşısında gözlerini ondan alamıyordu.

Erna'yla evlenmeye karar verdiğinde Walter Hardy'nin mizacını çoktan göz önünde bulundurmuştu. Sınırları içinde kaldığı sürece, herhangi bir sorun çıkmazdı, ama o ling'i geçerse, derhal icabına bakması gerektiğini biliyordu, sınırların dışında hiçbir vaka yoktu.

Bjorn'un Erna'dan boşanmak gibi bir niyeti yoktu ve kesinlikle Walter Hardy yüzünden de değildi ama bu meseleyi agresif bir şekilde takip edecek güce de sahip değildi. Walter'ı Erna'nın hayatından çıkarmanın ve yoluna devam etmenin yeterli olduğunu düşünüyordu.

Erna'nın bu konudaki tutumunu hiç düşünmemişti, ne tür zorluklarla karşılaşsın, onun yanında olduğu sürece umabileceği en iyi hayata sahip olacağını varsayıyordu.

Öyleydi ya da en azından öyle olmalıydı.

Bjorn bardağını yeniden doldurdu.

Bardak hızla tekrar boşaldı ama bu, yoğun susuzluğunu gidermek için çok az şey yaptı. Erna'nın kendisine bakmadığını düşünse bile ona dikkatle baktı.

Walter Hardy'nin hapse girmesini önlemek için Bjorn'un yüklü bir meblağ ödemesi gerekiyordu. Fazla endişelenmiyordu, Hardy'lere buradan çok uzaklara taşınmaları için yeterli parayı sağlamıştı. Yeni bir hayat kurmaları için. Onlar için endişelenmiyor ve sadece Erna'yı düşünüyordu.

Bjorn, Walter'ın hapse girip girmemesini ya da ailesinin sokaklarda evsiz. Erna güvende ve mutlu olduğu sürece, onun için önemli olan tek şey buydu. Erna'nın karısı olarak yaşayacağı hayatın daha az

Gladys'in gölgesinden tamamen kurtulmak imkânsız olsa da, Erna'ya acı vermeye devam edecek ve kötü babasını unutmamasına yardımcı olacaktı. Bjorn, Erna'nın başına bir bela gelmemesi için her şeyi göze almaya hazırdı; sadece onun yeniden gülümsediğini, gözlerinin parladığını görmek ve adını fısıldaması için.

Ama neden o...

Bjorn'un düşünce zinciri, şarap şişesinin boş olduğunu fark ettiğinde aniden sona erdi. Erna hâlâ ona bakmamıştı.

Neden bana böyle davranıyorsun?

Bjorn çağrı zilini kullanmamaya ve başka bir şişe getirtmeye karar verdi. Bunun yerine gözlerini kapadı ve düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. Gözlerini tekrar açtığı anda soğuk, hesapçı bir bankacının gözleriyle karşılaştı.

"Erna."

Sakince adını söylediğinde Erna dönüp ona baktı. Yüzü inkâr edilemeyecek kadar güzeldi ama ödediği bedele uygun bir yüz değildi.

"Gülümse."

Bjorn'un yüzünde ifade olarak kabul edilebilecek hiçbir şey kalmamıştı ve hiç tereddüt etmeden ondan taleplerde bulundu.

Erna boş gözlerini kırıştıtarak baktı ve dudaklarının kenarlarını hafifçe kaldırdı. Uslu bir çocuk gibiydi. Her şey eskisi gibi olmasa da, bu bir gereklilikti ve bu nedenle buna değerdı. Zaman geçecek ve dünyaya bir çocuk geliyordu. Bu yine de zafer kazanacağı anlamına geliyordu.

"Yine," dedi çok daha düşük bir tonda, orijinal Bjorn Dniester soğukkanlılığıyla.

Erna tereddüt etti ama yine gülümsedi, geçen seferkinden daha güzeldi. Buna sahip olmayı hak ediyordu.

❖Aşk ve Uçurum Adına❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna şapkasından çıkardığı çiçeği yerine koydu. Onu bu kadar aşırı süslenmiş görmek komikti ama başka hiçbir aksesuarı yoktu, tuhaf görünüyordu.

"Gitmek istediğine emin misin, neden burada kalıp biraz daha dinlenmiyorsun?" Lisa sordu.

"Evet Lisa, zaten çok fazla dinlendim."

Erna şapkayı tek bir çiçek ekleyerek tamamladı ve başına geçirdi. Kraliyet Ailesi'nin ikamet ettiği Yazlık Saray'a gitmeye kararlıydı. Piknikte verdiği rahatsızlıktan dolayı henüz onlardan özür dilememişti ve bunu yapmanın görevi olduğunu düşünüyordu.

"Majesteleri, bu çiçekler ne olacak?" Lisa masanın üzerindeki bir yığın atılmış korsajı fark edince sordu.

Erna kendi elleriyle yaptığı çiçeklere baktı. Çok güzel çiçeklerdi ama yapay çiçekler bile kullanıldıkça yıpranabiliyordu. Erna, bir insanın hayatını zararsız, güzel bir çiçek gibi yaşamasının mümkün olup olmadığını merak etti.

Erna bu soruyu zihninden silkeledi ve şapkasının koltuğunu düzeltti. Eldivenlerini giydi, şemsiyesini aldı ve malikânenin önünde kendisini bekleyen arabaya doğru yola koyuldu.

Yazlık Saray Schuber Sarayı'nın duvarları içinde olsa da, sahildeki ortam oldukça farklıydı. Araba durduğunda, martı sesleri ve dalgaların huzur veren sesi, güllerin güzel kokusuyla birlikte duyularına doldu.

Arabadan indiğinde, bugünkü tek misafirin kendisi olmadığını gördü. Saygıdeğer Dük Heine ailesinin armasını taşıyan bir başka araba daha vardı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bahçenin en ucunda üç kişilik küçük bir çay masası kurulmuştu. Burası Erna'nın geçen yaz Kraliçe'yle ilk kez karşılaştığı yerdı.

Erna, artık tamamen açmış güllerle bezenmiş çardaktan aşağı baktı ve tıpkı tanıştıkları ilk günkü gibi kendisine yardımsever bir şekilde gülümseyen Isabelle Dniester'e döndü. Derinleşen suçluluk duygusuna rağmen Erna, Kraliçe'nin kendisine gösterdiği sarsılmaz ilgiye minnettar olmaktan kendini alamadı. Yanındaki Prenses Louise ona onaylamayan bir bakış fırlattı.

"Çok üzgünüm, benim yüzümden herkes..."

"Erna," diye araya girdi Isabelle, "artık her şeyi geride bırakalım. Kendini suçlamamalısın, çünkü her şeyin yükünü sen çektin. Bizi affetmen için yalvarmana gerek yok, haksız mıyım Louise?"

Louise, kendisine cevap vermesi için meydan okuyan annesiyle göz göze geldiğinde, Louise sadece uzun bir iç çekti.

"Peki, en büyük yükü kimin taşıdığını unutmayalım, kardeşim. Senin adına bu sorunu çözmek için yorulmak bilmeden çalışan oydu, Erna."

"Louise," diye tersledi Isabella.

"Biliyorum, elbette bu durumdan pek hoşnut değil. Onun için bu babasıyla ilgili özel bir mesele, ama unutmuşum, artık babası değil."

Louise başını öne eğerken bile alaycı gözlerini Erna'dan ayırmıyordu, sanki O kadar kolay sarsılamayacak derin bir güvensizlik besliyordu.

"Tebrikler, gerçekten ve bu arada, hamileliğiniz için iyi dileklerde bulunmakta geciktiğim için lütfen beni bağışlayın."

Erna yumuşak bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi. Ellerini bilinçli bir şekilde karnının üzerinde kavuşturdu.

"Şiddetli sabah bulantılarıyla mücadele ettiğinizi duydum, umarım artık geçmiştir, nasıl hissediyorsunuz?"

"İyiim."

"Görünüşe göre içinde büyüyen çocuk oldukça düşünceli biri oluyor. Sabah bulantıları başladığında geri çekiliyor, anlıyor. Sonra en kötüsü geçtiğinde, her zamankinden daha güçlü ve dirençli bir şekilde ortaya çıkıyor ve annesine rahatlık getiriyor." Louise'in yorumları abartılı bir hayranlıkla doluydu. "Büyük Düşes'in dış görünüşünün gösterdiğinden daha güçlü bir bünyeye sahip olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Sabah bulantılarıyla verdiğim uzun mücadeleyi çok iyi hatırlıyorum, Prenses Gladys'in de öyle."

"Louise, gelinime karşı kaba davranmaya devam etmekte ısrar edersen, senden gitmeni istemek zorunda kalacağım."

Beklendiği gibi, Isabelle Erna'yı savunmaya geldi. Louise artık annesinin davranışlarına ne şaşırıyor ne de aşağılanıyordu.

"Özür dilerim anne. Niyetim bu değildi ama sanırım hamilelik konusu bir an için kendimi unutturdu. Daha dikkatli olacağım."

Louise eleştirilerden ustalıkla kaçınarak Erna'ya hızlı bir bakış attı. *Masum bir günahkâr görünümüne bürünerek ne kadar doğal görünüyor. Gerçekte ne kadar utanmaz ve vahşi bir kadın olduğunu bilmeseydim, bu görüntüye kanabilirdim,* diye düşündü Louise.

Louise sustuğunda, Kraliçe zarif bir şekilde sohbetin dizginlerini eline aldı. Konuşulan konular yeterince sıradan ve sevimliydi; çoğunlukla Erna'nın sağlığıyla ilgili sorular, iyi dilek temennileri ve neşeli

anekdotlar. Yavaş ama emin adımlarla, hizmetçilerden biri tarafından sunulan büyük bir meyve tabağının gelmesiyle, bir zamanlar gergin olan atmosfer erimeye başladı.

Isabelle, "Bayan Fitz bana karnınızdaki ufaklığın meyveye düşkün olduğundan bahsetti," dedi. "Erna, lütfen hem senin hem de çocuğunun iyiliğinin son derece önemli olduğunu unutma. Bunu aklının bir köşesinde tut."

"Teşekkür ederim, öyle yapacağım."

Erna meyve sergisini incelerken şaşkınlık içinde konuşuyordu. Canlı renkleri ve mücevheri andıran şekilleri tabağın üzerinde mükemmel bir şekilde dizilmişti.

"Aralarından seçim yapabileceğiniz çok sayıda meyve olmasına rağmen, bu özel tabak büyükannenizden size bir hediye. Lütfen kabul edin ama Bjorn'a vermeyin, bu sizin ve küçük çocuğunuz için.

Kraliçe'nin şakacı sözleri, toplantı boyunca ciddi ve temkinli davranan Erna'da nadir görülen bir gülümsemeye yol açtı. 'Hediye' kelimesinin kullanılması kulağa çok tatlı bir melodi gibi geliyordu, tıpkı tabağı.

Isabelle beklenti içinde Erna'ya baktı ve Erna Kraliçe'nin Erna yiyecek bir şeyler seçene kadar rahat etmeyeceğini anladı. İsteksizce çatalını aldı ve meyveyi tattı.

Erna tatlı ve sulu meyvenin her lokmasının tadını çıkardı. İlk başta, Kraliçe'nin o yerken kendisine bakmasından çekinmişti ama Erna muhteşem ve egzotik tatlara kendini kaptırınca her şeyi unuttu ve meyveyi iştahla yemeye başladı.

Erna kendi davranışları karşısında şaşkıncı, sanki günlerdir hiçbir şey yememiş gibiydi ama bir parça daha meyve şişlerken dikkati tamamen bir sonraki lokmadaydı.

Erna rahatsız edici bir bakışın beslenme çılgınlığını delip geçtiğini hissetti ve başını kaldırdığında Louise'in ona ters ters baktığını gördü. Gözleri buluştu ama Prenses bakışlarını gizlemeye çalışmadı.

Louise başını sallayarak, "Benim yüzümden durma, seni iyi beslenirken görmek güzel," dedi.

Louise'in ışıldayan yüzü Kraliçe'ninkine benziyordu ama belirgin bir fark vardı, delici bakışlarından yayılan belli bir duygu.

Bir parça sempatiyle birleşen bir küçümseme duygusu.

Erna boğazına bir yumru oturduğunu hissetti ve bir ısırık daha almasını ya da bir parça şeftaliye daha uzanmasını imkânsız hale getirdi. Yaşadığı utanç, torununu ve sahilde suda oynaşan diğer çocukları izleyen Kraliçe tarafından fark edilmedi.

"Biraz daha ye," dedi Louise yumuşak bir gülümsemeyle.

Erna utanmaktan kendini alamadı ama son şeftali dilimini de ağzına atmayı başardı. Louise bir iç çekti ve sahilde oynayan çocuklarına baktı, kahkahaları deniz meltemi tarafından taşınıyordu.

"Ha, bak, sonunda düştü," dedi Isabelle yumuşak bir kahkaha atarak. "Bu çocuk tıpkı babası gibi, kalın derili." Louise'in yüzünde annesini yansıtan bir gülümseme belirdi ve Erna'nın içini bir sıcaklık ve yakınlık duygusuyla doldurdu.

İki kadının çocukları hakkındaki sohbetlerini izlerken Erna'nın ruh hali değişti ve bir utanç ve yalnızlık hissi duydu. Bakışlarını kaçırarak şeftalisine baktı.

Ben iyiyim.

Teselli arayan Erna karnını okşadı, doğmamış çocuğunun hâlâ yanında olduğunu ve ona küçük bir arkadaşlık sağladığını düşünerek biraz rahatladı. Yavaşça çiğnedi ve meyvenin her lokmasının tadını çıkardı.

Tadı cennet gibiydi.

.-:~.~.~.~.~.

Bjorn'un inmesi için arabanın kapısı açılırken Bayan Fitz, "Ekselansları Yazlık Saray'da," dedi. Bjorn'un eve ilk geldiğinde her zaman sorduğu soruyu tahmin etmişti.

Bjorn başını salladı ve sormak üzere olduğu o alışılmış soruyu bastırdı. Giriş holündeki ayak seslerine, hizmetkârların ve görevlilerin zar zor duyulabilen şakırtıları eşlik etti.

Merdivenleri tırmanan Bjorn, tepede, yükselen palmiye yapraklarının gölgesinde durdu. Güneş ışığının parlaklığı yüksek pencerelerden içeri süzülüyor ve kristal avizenin içinden parıltıyordu.

Bu parlaklık neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı, bunaltıcı sıcak da rahatsızlığı artırıyordu ama her şeyden önce onu en çok etkileyen şey inanılmaz derecede fark edilir sessizlikti.

Bjorn, sesin kesildiği en derin derinliklere dalmış gibi binaya baktı, gözleri endişeyle çatıldı. Başlangıçta arzuladığı düzenleme buydu; Erna'yı karısı olarak her şeyin merkezine yerleştirerek koruyabileceği huzurlu bir varoluş.

Artık her şey yerli yerinde olduğuna ve amaçlarına ulaştıklarına göre; zararsız, sessiz ve güzel, tam da umduğu gibi, Bjorn memnundu.

Bjorn başını sallayarak çalışma odasına doğru ilerledi, Bayan Fitz de onun yanındaydı ve evle ilgili tüm konularda onu bilgilendiriyordu.

Bjorn'un saatine baktığını gören Bayan Fitz, "Onun dönme vakti gelmiş olmalı," dedi.

Bjorn önceden sorulmuş bir soruya daha başını salladı ve dikkatini masanın üzerinde duran, mektuplarla dolu gümüş tepsiye verdi. Sırayla her birini açtı

bir mektup açacağıyla. Bu yaz hiçbir sosyal etkinliğe katılmayacağını açıkça belirtmişti, incelenecek fazla mektup yoktu.

Bayan Fitz, "Eminim harika vakit geçiriyordur, Majesteleri Kraliçe, Büyük Düşes'e çok değer veriyor," dedi. "Bugün, Majestelerinin fiziksel durumu oldukça iyi görünüyor ve doktor çocuğun güçlenmekte olduğunu doğruladı."

Bayan Fitz, Bjorn'un sormasına gerek olmayan bir başka soruyu yanıtlarken Bjorn başını salladı ve bir puro yaktı.

"Ne zamandan beri zihin okuyabiliyorsun?" Bjorn dumanını üflerken Bayan Fitz sadece omuz silkti.

"Hmm, ya çocuk benim gibi büyürse?" Bjorn düşünceli bir şekilde şöyle dedi. "Affedersiniz Majesteleri, ne demek istiyorsunuz?"

"Karımın karnında büyüyen çocuk, ya benim gibi büyürse?"

Tahmin edildiği gibi, doktor ziyaretinden bir hafta sonra Bjorn'da doğum belirtileri görülmeye başladı.

Erna'nın karnında büyüyen bebek. Şu anda fazla değildi ama narin bedeninde bir şişlik vardı. Bunu geçen sabah Erna'yı balkonda temiz hava alırken izlediğinde fark etmişti. Yeni bir bebek vardı.

ona doğru eğildi. Erna onun kendisine baktığını fark etti ve bir şala sarınarak arkasını döndü.

Bebeğinin Erna'nın içinde büyüdüğü gerçeğini ilk kez gerçekten kavramıştı. O çok küçük ve narin bir kadındı, kendisi ise çok iri bir adam.

"Karım küçük ama ben büyüğüm. Eğer benim gibi büyürse, doğumu kaldıramayabilir..." Bjorn purosunu dudaklarına götürmüş, gözlerini hiçliğe dikmişti.

"Bebekler küçük doğar, Majesteleri, sizin ve Veliaht Prens'in olduğu gibi ve siz ikizdiniz. İkiniz de normal bir bebekten çok daha küçüktünüz.

Yeni doğmuş. İkinizi bu kadar büyük ve uzun boylu görmeyi hayal etmek zor." Bayan Fitz cevap verdi.

Bjorn kuru bir kahkaha attı, bu kadar soğukkanlı güldüğü için kendine şaşırdı. Masadan kalktığı sırada, acil ayak sesleri yaklaştı ve bağırışlar aniden konağın huzurunu bozdu.

Kapıda beliren, elinde bir kitapla ona doğru koşan Leonid'di. Bjorn onun normal halini görünce kaşlarını çattı. düşünceli ve sağduyulu bir kardeşti. Leonid'in ona doğru ittiği kitabın başlığı "Aşk ve Uçurum Adına "ydı.

Bjorn, Leonid'in normalde okuyacağı bir şey için fazla yüksek görünen başlığa bakarken kaşlarını çattı, ancak bu rahatsızlığın doğasını araştırmak üzereyken yazarın adını gördü.

'Gerald Owen'

Dünyaca ünlü şair ve Prenses Gladys'in sevgilisi.

* . - . ✨ . - . *

❖Onun Yüce Tanrısı❖

.-:.-.❖.-:.-.

Kral'ın ofisinin kasvetli atmosferini delen çığlıklar ve feryatlar odayı garip bir gerginlikle doldurdu. Arthur Hartford oturduğu yerden derin ve ağır bir iç çekerek perişan haldeki kızını teselli etmeye çalıştı.

"Baba, lütfen, kitabı yasaklamalısın," dedi Gladys, gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti. Gözyaşları şişmiş kırmızı yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Arthur, "Öncelikle sakinleşmen ve düşünmen gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Bu anlaşmanın açık bir ihlali," dedi Prens Alexander, o da Gladys'i sakinleştirmeye çalışıyordu. Sadece endişeli olan Arthur'dan daha öfkeliydi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Lechen'e sırrı saklaması için ne kadar ödediniz? Yine de bununla bize ihanet etmeyi seçtiler." Prens Alexander'ın sesi daha da güçlendi, gözleri nefret ve öfke ateşiyle parlıyordu.

"Gerçekten de Gerald Owens'ın kız kardeşinin yaptıklarından tüm Kraliyet Ailesini sorumlu tutmamızı mı öneriyorsunuz?"

"Kitap Lechen'de yayınlandı, değil mi? Bu kitabın yayınlanmasını engelleyemedikleri için sorumlu tutulmalılar."

Prens Alexander'ın öfkeli çıkışları ve Prenses Gladys'in çaresiz hıçkırıklarıyla oda bir duygu kakofonisine dönüşmüştü. Arthur, Lechen'in lehine olan askeri anlaşmanın yanı sıra deniz ticareti ve şiddetle tartışılan bölgelerdeki kaynak çıkarma haklarının imtiyazını düşünmeden edemiyordu. Bjorn'un elde ettiği sayısız fayda vardı.

Dniester, Gladys'in sadakatsizliğini örtbas etme karşılığında almıştı ve bunun farkına varması Arthur'u şok içinde bıraktı.

Akıl almaz koşulları kabul etmesinin tek nedeni Lars'ın utancını bir sır olarak saklamaktı. Eğer cumhuriyetçi gruplar bu aldatmacayı öğrenirlerse, bu korkunç bir iç karışıklık yaratabilirdi.

En önemli komşuları ve müttefikleri olan Lechen ile ittifakı sürdürmek de hayati önem taşıyordu. Lechen, onların en çok acı çekecek olanın Lars ailesi olduğunu bilerek sırrı örtbas etmekte fayda sağladı.

"Çok dikkatsiz davrandık. Bunun sonsuza kadar gizli kalmasına imkân yoktu. Bay Owen'a daha fazla dikkat etmeliydim," dedi Arthur sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Gerald Owen intihar ettiğinde Arthur bir rahatlama hissetmişti. Şair gömülmüştü ve sırrın da onunla birlikte gömüldüğüne inanıyordu. Böyle bir şeyle karşılaşmayı asla hayal edemezdi.

Kız kardeşi Gerald'ın şiirlerini ve Gladys'e yazdığı mektupları alıp yayınlatmış ve Gladys ile Gerald arasındaki sevgi alışverişini ortaya çıkarmıştı. Bu onların aşklarını, çocuklarını ve Owens'ın nihai intiharını belgeleyen bir günlüktü.

Kitap şimdiden Lechen'de büyük bir heyecan yaratmış ve denizleri aşmaya başlamıştı. Her bir kitabı bulup yok etseler bile, söylentilerin orman yangını gibi yayılmasını engelleyemezlerdi.

Lechen Veliaht Prens'i ile evlenen Lars doğumlu Prenses'in, Larslı bir saray şairinin çocuğunu taşıması tüm medyanın dikkatini çekmeye yetti.

Veliaht Prens tüm olup bitenlerden haberdar olmasına rağmen suçladı ve tahttan çekildi. Bu hikâyede kötü adam etiketini almıştı ve şimdi tüm gazeteler bomba gibi manşetlerle gerçeği ortaya çıkarıyordu.

Gladys, "Baba, sana yalvarıyorum, oğlum Carl'ın ve benim onurumu koru," diye mırıldandı.

Babasının önünde diz çöktü ve ona onurunu koruması için yalvardı. Kraliyet Ailesi'nin onuru. Arthur Hartford kızını izlerken içini derin bir pişmanlık duygusu kapladı.

En küçük prenesti, el üstünde tutulur ve korunurdu. Zorluk ya da acı çekmesine asla izin verilmemişti. Hata, onu güzel bir çiçeğe dönüştürecek bir koca bulmanın yeterli olacağını düşünmekti. Güvenilir ve besleyici bir yer sağlamak hayatının geri kalanında.

En başta hepsini bu duruma getiren de bu düşünce tarzıydı.

Arthur oğluna dönerek, "Lechen'e gitmelisin, Alex," dedi.

Bu durumdan Lechen'i sorumlu tutamayacaklarını biliyordu ama en azından bir bahane bulabilmek ve halkın tepkisini dindirebilmek için Lechen'i sorumlu tutuyormuş gibi görünmeleri gerekiyordu.

"Evet baba," dedi Prens Alex, yüzünde duygu karmaşası vardı. "Elimden gelen her şeyi yapacağım."

.-:.-.✧.-:.-.

Bjorn sakın bir şekilde gazetenin her tarafına yapıştırılmış olan kendi görüntüsüne baktı.

Önündeki masaya gazete ve dergiler yayılmıştı. Leonid sessiz kalarak Bjorn'un tepkilerini gözlemledi. Bjorn birkaç küfür mırıldanmanın arasında hafif bir kahkaha attı.

"Aslında oldukça gurur verici bir portrem var, bu hariç."

Bjorn masadaki son dergiye, piskoposluk ofisi tarafından yayınlanan haftalık bir yayına bakarken yüz ifadesi asıldı. Bu portre, benim için

mezun olduğuunda yapılmıştı ve sonuştan hiçbir zaman memnun olmamıştı.

Bjorn kl tablasından gelişigüzel bir puro aldı ve dergileri karıştırmaya devam etmeden önce onu şekiştirdi.

Leonid, "Artık gerşeği durdurmanın bir yolu yok, sen herkesten daha iyi biliyorsun," dediğinde Bjorn başını sallamadan önce bir süre uzaklara baktı.

Başkentte küçük bir matbaada basılan kitap kısa sürede tüm ülkeye yayılmış ve Lechen'de yaygın olarak bulunmaya başlamıştı. Yabancı bir dilde yazılmış olması yayılmayı yavaşlatmamıştı, tüm bunlar medyanın hikâyeyi haberleştirmek işin acele etmesi ve önemli ayrıntıları halk işin tercüme etmesi sayesinde olmuştu.

Bjorn sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Hartford'ların canı cehenneme," dedi.

İkiz prensler ve Kral, Gerald Owen'ın yayın haberiyle yüzleşmek ve eserlerin niteliğini doğrulamak işin başkente gitmişlerdi. Gerald'ın kız kardeşi el yazısıyla yazılmış orijinal el yazmasıyla ortaya çıkana kadar günlerce sert tartışmalar yaşanmıştı.

şairin ailesinin Lechen'de böyle bir kargaşaya neden olması anlaşılabilir bir durumdu. Geriye dönüp bakıldığında Gladys'in şaşırtıcı derecede pervasız davranışı anlamlıydı, muhtemelen Hartford ailesinin uzun süredir devam eden bir geleneğiydi.

Leonid bir gazeteyi dürterek, "Bir sonraki toplantıyı ben yönetirim, sen git biraz dinlen," dedi.

"Hayır," dedi Bjorn, ayağa kalktı ve kravatını düzeltti.

Başta işler biraz şığırından çıkmıştı, insanlar gerşeklerin yan yana gelmesiyle sarsılmıştı ama şimdi ortalık sakinleştiğine göre herkes kamuoyuyla nasıl başa şıkılacağı ve sonrasında neler olacağı konusunda doğru düzgün tartışmalar yapabiliyordu. Bjorn bakanlarıyla tekrar bir araya gelmeye hazırlanıyordu.

İki prens sarayın güneşle dolu koridorlarında birlikte yürürken, ayak sesleri koridorlarda yankılanıyordu. Her zamanki cesur tavrına rağmen, Bjorn resepsiyon kapıları görüldüğünde gülmekten kendini alamadı.

Bjorn her zamankinden çok daha kaygısız görünüyordu. Şairin aşk itirafının ilk şoku geçtikten sonra Leonid, Bjorn'un daha önce hiç fark etmediği farklı bir yönünü görmeye başladı; suçu onun omuzlarına yüklemeye ve tacı bırakmaya karar verdiği günlerin aksine bir başlangıçtı bu.

Bu durum Leonid'in yalanın daha iyi bir seçim olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Bjorn seçiminden pişmanlık duymadı. Onun fedakarlığı sayesinde soylu ailenin istikrarı daha büyük, ulusal çıkarlara hizmet etti. Taçtan inmek ve tüm toplumsal suçlamaları ve skandalları kabul etmek Kraliyet Ailesi'nin umabileceği en iyi şeydi ve karşılığını da aldı.

Ancak Erna ile tanıştığında her şey değişti. Yalan boyunca ortaya çıkan tüm çatlaklar aşkı tarafından vurgulanıyordu ve Gladys'in gölgesinden kurtulmak için mücadele ediyordu. Sürekli olarak sadece incinmesiyle sonuçlanan girişimlerinden dolayı sinirlenmiş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Hamile kaldığında bu duygular daha da yoğunlaştı.

Bjorn pişmanlık duyduğunu çok geç fark etti. Karısının önünde kendini bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordu ve Erna şimdi onu herkesin gördüğü sorunlu prens.

Bjorn, yoğun incelemelere ve kapana kısılmış gibi hissetmesine rağmen, bu kargaşayı bir fırsat olarak görmeye başladı. Ufukta bir sorun olduğunu bilse de, bu sorunu çözebileceğinden emindi. Bunu çözüp yollarına devam edeceklerdi. Bir sonraki skandal ortaya çıktığında halk bunu unutacaktı.

Resepsiyon kapısına yaklaştıklarında Bjorn, Erna'nın hayatında yüce bir tanrı rolü oynaması gerekip gerekmediğini merak etti. Tam onu düşünürken Schuber'e dönme kararını verdi. Schuber'e döneli bir haftadan fazla olmuştu.

Leonid ona kitabı getirmişti ve bu süre içinde karısını bir kez bile görmemişti.

Bayan Fits'e başkentte kalacağına dair bir mesaj bıraktı ve o sabah ayrılırken Erna'nın balkonda durup temiz havanın tadını çıkardığını hatırladı.

Bjorn kapıdan geçip toplantı odasına girerken dikkatini dağıtan düşünceleri zihninden silkeledi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn hâlâ dönmemişti.

Erna derin bir teslimiyet duygusuyla komodinin üzerindeki ışığı kapattı ve yatak odasını karanlığa gömdü. Yorgun ve bitkin hissetmesine rağmen Erna bir türlü uyuyamıyordu. Bjorn'un geri gelmeyeceğini biliyordu ama yatak odasının kapısına sabitlenmiş, kapının açılıp Bjorn'u göstermesini diliyordu.

Kaybolmuştu ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Herkesin bahsettiği kitabı ne kadar okursa okusun, bir anlam veremiyordu.

Sayfalarda yazılı kelimelerin ve etrafındaki konuşmaların gerçek anlamlarını anlasa da, neler olup bittiğini gerçekten kavramak için yeterli değildi.

Erna durumu sadece yüzeysel olarak anlamak istemiyordu, olup biten her şeyin ardındaki daha derin anlamı gerçekten kavramak istiyordu. Bjorn'a sormak istiyordu, onun ağzından duymak istiyordu ve söylediklerine inan.

Yine de, Bjorn'a güvenmek zorunda olmanın acınası duygusuna rağmen, onun dönüşünü sabırsızlıkla bekledi. Ona bakmadan gitmiş ve tek bir mektup bile göndermemişti.

Uykuya dalma ihtimalinden vazgeçen Erna oturduğu yerden kalktı ve lambayı tekrar yaktı. Yorgun yüzü aydınlanmıştı ve gözlerinin etrafındaki koyu halkalar bütün hafta ne kadar az uyuduğunu gösteriyordu.

Aşk ve Uçurum Adına.

Kitap zaten birkaç kez okunmuştu ve kapağı yıpranmış ve köpek kulaklı görünüyordu. Sayfalarındaki kelimelere inanılacaksa, Bjorn Dniester gerçekten nasıl bir adamdı?

Erna için bu adamı tanıdığına inanmak giderek zorlaşıyordu. Bir yıldan uzun bir süredir evli olduğu, doğmamış çocuğunun babası olan tamamen yabancı biriyle yaşıyormuş gibi hissediyordu. Evliliğinin anlamını merak etmekten kendini alamıyordu.

Tam bu acı soru aklından geçerken, kapıların arkasından belli belirsiz bir kıkırdama duydu. Yavaş ayak sesleri ve alçak bir ses yaklaşıyordu. Sonra kapılar açıldı.

Bjorn... Bu o.

❖Sessiz Gece❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Bjorn."

Yatak odasının girişinde dururken Erna onun adını fısıldadı. Gözlerini kırıştırarak zihnindeki sersemlik hissini silmeye çalıştı. Adam yaklaşırken gözleri onu yansıtıyordu, hafifçe karıştırılmış saçları Hafif açık pencereden esinti geliyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Erna yaklaşırken. "İyi misin?" diye fısıldadı usulca.

Erna kendisine yaklaşan bu uzun boylu, esmer yabancı karşısında endişeye kapıldı ve Bjorn her zaman yaptığı şeyi yaptı, güldü. Aynı eski Bjorn. Kadının sözleri hiç de beklediği gibi değildi ve bunun karşısında gülmek Bjorn'un karakteristik özelliğiydi.

Gelip yatağın kenarına oturdu ve kızarmış gözlerle odaya baktı. Son derece sıcak geçen yazın anıları aklına geldi, perdelerin gölgelerini takip ederek havanın yumuşak nefesinde kabarıp batıyorlardı. Ölü şairin kız kardeşiyle uğraşmak dikkatini o kadar dağıtmıştı ki yazın yakında sona ereceğini unutmuştu.

Bjorn bu işin o kadar da zor olduğunu hiç düşünmemişti. Her zaman karşısına çıkan herhangi bir sorun için en iyi çözümü bulmaya odaklanmıştı, ancak sürekli yoğun çalışma ona zarar veriyordu ve giderek daha fazla yoruluyordu. Kendini kopmaya yakın bir ip gibi hissediyordu.

Bitkin düşmüştü.

Bjorn elini gözlerine bastırarak oradaki yanmayı yatıştırmaya çalıştı ve kederle Erna'ya gülümsedi. Bakışları yavaş yavaş Erna'yla buluşmanın yolunu bulmuştu.

Onun. Berrak, parlak gözleri onun için duyduğu endişeyi yansıtıyordu.

Bakanlarla yaptığı toplantı umduğundan çok daha uzun sürmüştü, Leonid sarayda dinlenmesini önerirken, Bjorn eve, karısının yanına dönmekte ısrarlıydı.

Kendisine bile açıklayamasa da aptalca inadının nedenini anlamıştı, her şey Erna içindi. Sadece onu görmek istiyordu ve henüz uyumadığı için mutluydu.

Onu özlemişti.

"Başka bir şey mi oldu, o kitap başını belaya mı soktu? Kitabı gördüm," bilinçli bir şekilde yatağının başucundaki kitaba baktı. "Neler olup bittiğini daha iyi anlamak istedim, üzgünüm, bilmem gerekiyordu, ama kafam her zamankinden daha karışık, Bjorn, bana açıklayabilir misin?"

"Sonra," dedi Bjorn.

Uzandı ve geceliğini yukarı kaldıran kurdeleyi çözdü. Elleri göğüslerinde birleşince Erna onun niyetini anladı.

"Bjorn!" Erna tersledi ama itirazları adamın öpücüğünde kayboldu.

Adam dilini şiddetle Erna'nın ağzına soktu ve diliyle masaj yaptı. Pijamalarını aşağı çekti, böylece Erna'nın üst kısmı tamamen ortaya çıktı.

"Sonra, Erna," Bjorn Erna'yı arkasına yatırdı, gölgesi onun üzerine düşüyordu, "sonra."

Pijamalarını tamamen çıkardı ve Erna'yı yatağa sabitlemek için kendini alçalttı. Onu öptü ve emdi. Yanaklarını, kulaklarını, dudaklarını, ensesini. Acil öpüşme sesleri yatağın karanlık gölgelerine yayılıyordu. odaya girdi.

"Bjorn, bekle, bebek," diye bağırdı Erna, Bjorn'un eli karnının narin çıkıntısının üzerinden geçip bacaklarının arasına inerken. Erna'nın direnci

yoğunlaştı.

Bjorn durdu ve Erna'ya baktı, bileğini oldukça sıkı tutuyordu. Doktor özellikle en az bir ay boyunca aynı yatağı paylaşmamasını söylemişti. Bjorn'un hesabına göre bu süreye sadece birkaç gün kalmıştı, ne fark edebilirdi ki?

"Zaten ayın sonuna geldik," dedi Bjorn.

Saçlarını yüzünden çekti ve Erna'ya belirsizlikle baktı. Şimdi düşününce, hamile bir kadına ne yapacağını şaşırılmıştı. İçinde bir çocuk olduğu için doğal olarak biraz daha zayıftı, muhtemelen onu bu kadar güçlü bir şekilde kucaklamaması gerektiğini biliyordu ama kendini kontrol edebileceğinden emin değildi.

"Sorun değil," dedi Bjorn yatıştırıcı bir şekilde, "içine sokmayacağım." Böyle konuştuğu için kendini aptal gibi hissediyordu ama durmadı.

Erna'nın tutuşunun hafiflediğini hisseden Bjorn, nazikçe çenesini sıktı ve ayrılan dudaklarını öptü. Kadın kaçarken ve nefesini tutarken adam onun dilini yaladı. Eli Erna'nın vücudunda dolaştı ve ürkmüş kadını yatıştırmaya başladı, sıcaklık onu ele geçirdi.

"Erna, aç gözlerini," dedi Bjorn, Erna'nın somurtan dudaklarını bırakarak.

Erna gözleri kapalıyken nefes nefese kalmıştı ve gözlerini açtığında sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Islak mavi gözleri başucu lambasının loş ışığında parıldarken çok güzeldi. Arzusu acınası olduğu kadar ateşliydi, pantolonunun içinde zonkluyor, kafeste tutuluyordu.

"Bana söylemen gereken bir şey var," dedi Erna onun yanağını okşayarak, ne olduğunu kendisi de anlayamamıştı.

"Sonra anlatırım Erna," diye cevap verdi Bjorn kısık bir sesle ve pantolonunu indirdi.

Vücudunu ona doğru bastırduğında, dudakları kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordu, boynunun arkasını gıdıklayan bir inilti çıkardı.

Bjorn, tekrar konuşmaya çalışan Erna'nın dudaklarını yuttu ve Tereddüt etmeden kalçalarını. Kadının derinliklerine dalma dürtüsüyle savaştık için çarşafı kavrı ve sıktı. Bunu ona açıklamak zorunda kalacaktı, bunu yapacağını biliyordu.

Bjorn dudaklarını Erna'nın boynuna bastırđ ve ondan gelen sert nefesleri duydu. Teni sıcaklıkla parıldarken tatlı kokusu yoğunlaştı. Zihni şimdi onun yumuşak tenini ve sıcak bedenini karşısında hissederken bir zevk seli içindeydi.

Açıklamayđ o kadar çok tekrarlamıştı ki ve o lanet kitabı okumuştı, nasıl olur da anlamazdı? Dünyanın yok olmasını ve sadece ikisinin olmasını istiyordu. Bu kadına sarılmak, ona sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak.

Bjorn zihni uzaklara dalarken belini otomatik olarak hareket ettirdi. Erna onu itmeye çalışıyordu ama ne yaptığının farkında değildi, sadece boş boş onun güzel ve çaresiz gözlerine bakıyordu. Kızarmış yüzü ve zevkli inlemeleriyle çok güzel görünüyordu. Yersiz arzusunun susuzluğu baş döndürücü bir yüksekliğe ulaştı ve ezici his onu bilincine geri döndürdü.

Kendini onun içine itme dürtüsünü zar zor bastırabildi ve bitirdiğinde, sanki kollarından kaçıyormuş gibi hızla yuvarlandı. Ona baktı ve gülümseyerek sarılmak için tekrar kendine çekti. Yan yana uzandıklarında bahçenin kokusunu taşıyan gece rüzgârı onlara doğru esiyordu.

Erna başucu lambasının yumuşak ışığıyla aydınlanan odaya dalgın dalgın baktı, kitap lambasının altında duruyordu. Bjorn'un kalçalarının arasındaki ellerinin hareketlerini ve boynundaki amansız öpücükleri görmezden gelmeye çalıştı. O anın ıstırabıyla tükenirken, tek yapabildiğı alt dudağını ısırarak ve inleme dürtüsüne karşı koymaktı.

Bilinci dalgalanırken, o kitabın bir kopyasını bulmak için harcadığı zamanı ve ortaya çıkardığı sırları hatırladı.

Geçtiğimiz yıla ait bölük pörçük anılar zihninde parçalandı ve düşüncelerini sivri cam parçaları gibi delip geçti. Bunca zaman boyunca kendini kötü adam gibi hissetmiş, mükemmel Prenses Gladys'in yerini almıştı. Bunun ağırlığı onu tüketti ve ıstırap çekmesine neden oldu.

O anda elinde olmadan Bjorn'u düşündü, onun nasıl Prenses'in iffetini korumak ve sadakatsizliğini ve başka bir adamdan doğurduğu çocuğu gizlemek için tacından vazgeçtiğini hissetmiştir.

Şimdi onun üzerinde hareket ediyor ve kıvranıyordu, ona bakarken yavaş ritmik bir salınım içindeydi. Ne yapacağını bilmemesine rağmen gözlerini ondan alamıyordu. İçinden ağlamak geliyordu ama bu çaresiz inilti olarak kendini gösteriyordu.

Gözleri kilitlendiğinde Bjorn ona gülümsedi, şeytani bir çekiciliğe sahip gülümsemesi yüzüne yayıldı ve gri gözleri loş ışıktaki parladı, Erna'nın kalbinin şarkı söylemesine neden oldu.

Erna refleks olarak karnını örttü, sanki çocuğunu bundan koruyabilirmiş gibi. Kokusu yayıldı ve başını seksin baş döndürücü aromasıyla doldurdu. Başına doğru ılık bir karıncalanma yayıldı.

Bjorn'un nefes alış veriş azaldı ve yavaşça dağınık kıyafetlerini düzeltti. Vücudu tatlı bir güçsüzlük hissine kapılmış, istediği gibi hareket edemez hale gelmişti. Bunun yerine huzurlu ve tatmin olmuş bir iç çekerek Erna'nın yanına uzandı ve boynuna sokuldu. Erna onun kalbinin atışını hissedebiliyordu.

Bjorn'un nefes alıp vermesi yavaşladı ve uykuya yenik düştü. Uykunun nazik kucaklaması, sarıldığı kadın kadar rahatlatıcıydı.

"Bjorn?" Adını söylerken Erna'nın sesi hafifçe titriyordu.

Derin bir nefes alan Erna kendini yavaşça yataktan kaldırdı ve ayağa kalktı. Sevişmelerinin kalıntıları hâlâ üzerine yapışmış, içinde bulunduğu durumun güçlü bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyordu. İtaatkâr ve gülümseyen karısı, onun şehvetini tatmin etmeye hevesliydi. Erna kendini yapay bir çiçek, yüksek bir fiyat karşılığında satın alınmış bir meta gibi hissediyordu.

İçindeki melankoliyi silmek için atılmış giysileri topladı ve kendine çeki düzen verdi. Avucunun içini gözlerine bastırarak, içinden atmayı reddettiği derin hüznü bastırmaya çalıştı. Ayaklarının altındaki soğuk zemin ıstırabının sıcaklığını biraz olsun hafifletti.

Erna banyoya girip elini yüzünü yıkadı ve yeni bir gecelik giydi. Karmakarışık saçlarını taradı. Sanki az önce olanların anısını silip atabilecekmiş gibiydi ama yatak odasına geri döndüğünde Bjorn hâlâ oradaydı, uyuyordu ve unutmasına izin vermeyi reddediyordu.

Erna bir süre orada durup adama baktı ve sonra arkasını dönüp gitti. Birkaç dakika sonra elinde pirinç bir leğen ve düzgünce katlanmış bir havluyla geri döndü. Büyükbabasının saatinin gece yarısını çalan belli belirsiz sesini duyabiliyordu.

Erna derin bir iç çekerek Bjorn'un giysilerini çıkarmaya koyuldu.

❖Sonsuza Kadar Mutlu❖

.-:-.❖.-:-.

Yorucu bir gece olmuş olmalıydı, Bjorn her zamankinden daha derin uyuyordu ve Erna onun ölü ağırlığını manevra ettirmekte zorlanıyordu. Uyanmaması büyük şanstı, rahatsız edilirse oldukça huysuzlaşabilirdi.

Biraz çaba harcadı ama Erna sonunda Bjorn'u giysilerinden çıkarıp hafifçe yastıkların üzerine yatırdı. İşini bitirdiğinde alnında ter damlaları oluşmaya başlamıştı. Daha sonra havluyla adamın yüzünü sildi. Bjorn'un yüzü Bir süredir ona bu kadar yakındı ve durumun samimiyeti yavaş ve ağır hareket etmesine neden oluyordu.

Bu adama aşık olmaya devam etmek için neden bu kadar istekliydi?

Ne zaman özür dilediğine dair bir ipucu olsa, Erna onu affetmeye, anlamaya ve ona yeniden aşık olmaya hazırdı. Ama onun için Erna, rahatsız edici bir baş belasından başka bir şey değildi.

Geçen haftayı Bjorn'u tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını merak ederek geçirmiş ve sayısız kez nasıl geçeceğini, sesini duymayı, gülümsemesini görmeyi ve kokusunu almayı hayal etmişti. Bir kez olsun onun gerçekten özür dilediğini hayal etmemişti ama en azından bir açıklama yapmadan böyle olmayacağını ummuştu.

Anlamsız varsayımların sonsuz akışı zihnini rahatsız ediyordu. Prenses Gladys'in yerini gasp eden kötü adam muamelesi görmekten kaçınamayacağını bilse de, Bjorn ona karşı dürüst olsaydı, bunu çok daha kolay kabullenebilirdi. Bu sırrı kendine sakladı ve karısının dışlanmasını izledi.

Eğer şairin son el yazması ortaya çıkmasaydı, Bjorn muhtemelen hayatının sonuna kadar onu aptal yerine koymaya devam edecekti, hatta çocukları bile annelerinin kötü biri olduğuna inanarak büyüyeceklerdi.

Erna, Bjorn'un alnını silmeye giderken parmakları titredi, gözyaşları yanağından aşağı süzüldü ve elinin tersiyle onları sildi, kalbi ihanetle ağırlaşmıştı. Her şeye rağmen, bu adamdan nefret etmeyi kendine yediremiyordu.

Erna derin bir iç çekerek gözyaşlarını yüzünden temizledi, burnu ve yanakları ovalamaktan kıpkırmızı olmuştu. Bjorn bu gece alışılmadık derecede huzurluydu, en ufak bir rahatsızlıktan çok rahatsız olan adam, onun hıçkırıkları ve vücudunu temizlemesi sayesinde uyudu. Sanki karısına verdiği acıdan tamamen habersizmiş gibiydi.

Gözyaşları sonunda durdu, sanki yalanın farkına varması zamanla onun üzerindeki etkisini azaltmıştı. Kendini sakinleştirip havluyu düzelttikten sonra Bjorn'u temizlemeyi bitirdi. Bitirdiğinde pirinç leğeni banyoya geri koydu ve Bjorn'u battaniyeye sarmak için geri döndü. Bjorn bütün bu süre boyunca mışıl mışıl uyumaya devam etti.

Perdeleri kapatıp yatağın kendi tarafına döndüğünde çok yorgundu. Yorganın altına girdiğinde göz kapakları neredeyse kapanmıştı. Karnında hafif bir ağrı vardı, gergin bir deri gibi onu çekiştiriyordu. Kendine sarıldı ve ağrı hızla geçti.

Homurdanan bir çocuğu teselli eder gibi karnını okşadı. Doktor, çocuk büyüdükçe biraz rahatsızlık olabileceğini, endişelenecek bir şey olmadığını söylemişti ve bu konuda endişeli olsa da Erna karnının tamamen büyümüş bir bebekle dolacağı günü dört gözle bekliyordu.

Yorgunluğuna rağmen Erna uzun bir süre yatakta uzandı ve Bjorn'un yanında uyumasını izledi. Uzun bir aradan sonra nihayet birlikte uyuduklarının farkına varması gözyaşlarının tazelenmesine neden oldu. Ağır bir kalp ve çelişkili duygularla orada yatıyordu.

Bir yatağı paylaştıkları ilk gecenin anıları uykulu zihninde geziniyordu. Bjorn, o kadar çok kez reddedilmesine rağmen bu dileğine ne kadar sıkı sıkıya sarıldığını bilmiyordu. Sonunda gerçekleştiğinde çok sevinmişti.

Erna o gece de uyumakta zorlandı ve Bjorn'un uykusunu izledi. Sabah olduğunda erkenden uyandı ve Bjorn'un da aynı şeyi yapmasını bekledi. O gece Onun uykuya dalmasını ve tekrar uyanmasını izlemek gibi basit bir eylem kalbini çok sıcak bir şekilde doldurdu, sanki sonunda gerçek bir çift olmuşlardı, ama bu başından beri sadece bir fanteziydi.

Erna'nın bakışları karanlıkta amaçsızca sürüklenirken parmak uçlarının ne kadar uyuştüğünün farkına vardı. Günlerini şehirdeki kitapçıları dolaşarak geçirmişti, o kadar ki parmak eklemleri ve parmakları ağrıyordu. Bu ona her şeyi hatırlatıyordu
Eskiden yaptığı çiçekleri.

Ellerini yoğurup karıncalanan uyuşukluğu gidermeye çalışırken gözyaşları bir kez daha kabardı, ama gözyaşlarını tutmaya çalıştıkça daha da sert bir şekilde yüzeye çıktılar.

Erna'nın Bjorn'u kazanmak için söylediği tüm sözler, saflığıyla alay edercesine aklına üşüştü. Sevgili, arkadaş, aile, yoldaş, sığınak, hayal, hepsi zihninde yankılandı ve yalnızlık ve umutsuzluk duygularına dönüşene kadar büküldü.

Bjorn'a onu kazanmak için itiraf niteliğinde sözler söylemişti ve kim ne derse desin, Bjorn ona karşı nazik bir adamdı. O kadar ki, elinden gelenin en iyisini yaparsa bir gün onun için bir anlam ifade edebileceğini umuyordu.

Bjorn aklına koyduğu takdirde sevgi dolu ve şefkatli bir koca olabilirdi. Erna onun karısı olmaktan ve bunun getirdiği mutluluğun tadını çıkarmaktan memnundu ama buna aşk diyebilir miydi?

Bu noktaya gelene kadar, sadece bir şeyler yaşadıklarını fark etti. hareketleri, kendilerinden beklenenleri yerine getirmeleri, bir çocuğa bakmak gibi

evcil hayvan. Kendi düşünceleri ve duyguları hiç önemli değildi. Böyle bir uyumla kim mutlu olabilirdi ki? Her şey gereksiz bir yük gibi geliyordu.

Erna donuk gözlerle yanında yatan adama baktı. Birdenbire Bjorn'la birlikte bir yaşam boğucu gelmeye başladı. Borçlarını ödemek için satması gereken çiçekleri saydığı günleri anımsatıyordu.

Şimdi çiçek satmak yerine çiçek olmuştu ve onun isteklerine göre yaşamının kendi sorumluluğu olduğunu hissediyordu. Borçlarını bir şekilde ödemek zorundaydı, her zaman ödemek zorundaydı. Solup gidecekmiş gibi hissediyordu.

Bjorn aniden gözlerini açtı ve Erna'nın irkilmesine neden oldu. Erna onun gözyaşlarını fark edemedi gözleri kapandı ve tekrar uykuya daldı. Bir kolu yorganın altından çıktı ve Erna'ya sarıldı, onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tuttu.

Erna ne yapacağını bilemedi ve gözlerini kapatıp önce üçe, sonra beşe kadar saydı, her sayışta bir öncekinden daha yavaştı. Bir süre geçtikten sonra hâlâ Bjorn'un kollarındaydı, Bjorn'un nefesi alnında ılık bir rüzgâr gibi esiyordu.

Erna onun kucağında rahatladı. Kolları her zaman olduğu gibi rahatlatıcıydı ve bir an için her şeyin yoluna gireceğine inanmak için kendine izin verdi. Bjorn'un sabah her şeyi açıklayacağına ve bir kez daha olduğu gibi gülümseyebileceğine ikna olmuştu.

Rahatlatıcı bir yalana sarılan Erna sonunda uykuya dalmayı başardı. Uykuya dalarken Bjorn'un adını fısıldadı, sanki uykusunda ona sesleniyormuş gibi. Bir şeyler söylemek istemişti ama uykulu zihni tüm düşünceleri eritmişti. Aşkını mı itiraf etmek istiyordu, yoksa anlayış göstermesi için yalvarıyor muydu?

.-:.-. ✧ .-:.-.

Peter meydanda yanan ateşin kükremesini şaşkınlıkla izledi. Lechen'in derhal savaşı ilan etmesini talep eden öfkeli kalabalığın barışçıl olmayan bir gösteri düzenlemek için toplandığını görebiliyordu.

Daha yakından baktığında, yaktıkları şeylerin aşağıdakilerle ilgili olduğunu fark etti

Prens Gladys, kartpostallardan gazete makalelerine, anıtlara ve kitaplara kadar. Sosyal kulübün terası gösteriye tanıklık etmek için dışarı çıkmış olan beyefendilerle doluydu ama Peter'ın hissedebildiği tek şey dehşetti.

"Ellerinden gelse Prensesi kazığa bağlayıp yakacaklar," diye mırıldandı Peter nefesinin altında. "Ne kadar kızgın olursam olayım, masum Prens'i suçlamayacağım." Bjorn'un Gladys'le olan düğün portresinden yüzünün alevler içinde kaldığını görünce dilini şaklattı.

"Sonunda gözden düşen ve yeniden evlenen eski sevgililerinin portrelerine böyle yaparsın. Birlikte yanmak ve yok olmak kıta için iyi olur," dedi Leonard ve grup sessizce onayladı.

Beklendiği gibi, şu anda en çok konuşulan konu Bjorn ve Gladys'ti. Bjorn'a ne kadar yakın olursanız, yeniden değerlendirmeler o kadar şok edici oluyordu. Bu yalanın ona en yakın olanlar arasında büyük bir dehşete yol açtığı açıktı.

Bir adam cehennemin üzerine daha fazla yağ dökerken kalabalık "Lars'ın cadısını yakın, Lars'ın cadısını yakın" diye bağıırıyordu.

"Kitlelerin bu kadar çabuk dönüşmesi inanılmaz, daha geçen hafta hepsi Prenses'e aşıktı. Prens yeniden evleneli neredeyse bir yıl oldu ve hala Bjorn ve Lars'ın hatıralarını taşıyan o kadar çok insan var ki.

Gladys." Peter onaylamaz bir ifadeyle başını salladı ve belki de düşüncelerini yatıştırmak için bir puro yaktı. "Herkes ikisinin tekrar bir araya gelmesi konusunda çok kararlıydı, annemin buna inanmamasına çok sevindim.

Düşünebiliyor musunuz?

Şimdi ne olacak?"

Leonard, "Kız kardeşim şokta, günlerdir yatalak durumda," dedi.

"Belki de nehre gitmeye karar verirse diye ona göz kulak olmalısın."

Bu şaka bir kahkaha mırıltısı yarattı ve kısa bir süre önce Prenses Gladys'in seçkin bir takipçisi olan genç bir kızın yaşadığı bir olaya atıfta bulundu. nehre inmiş ve Abit Nehri'nde boğulmuştur. Neyse ki nehir çok sığdı ve neredeyse anında kurtarıldı.

"Bjorn iyi olacak mı?" Peter sordu.

Bu samimi endişeyi duyan masanın etrafındaki tüm yüzler ona döndü ve masanın havası karardı. Bir süre düşündükten sonra herkes aynı sonuca varmış gibi görünüyordu; böylesine korkunç bir sırrı bu kadar iyi saklamayı başarmış bir adam için endişelenmenin pek faydası yoktu. Dikkatlerini zavallı, masum Grand'e yöneltmeye karar verdiler.

Düşes ve skandalın onun üzerinde yaratacağı potansiyel etki. "Yavru

geyik biliyor olmalı, değil mi?"

"Gerçekten de, eğer Bjorn kendi karısı olan Büyük Düşes'ten böyle bir sır saklayabildiyse, o zaman bu adamın gerçekten insan olup olmadığı sorgulanabilir. Hepsi bu."

Leonard düşünceli bir şekilde başını salladı: "Kesinlikle, kocasının hayatındaki kötü adam rolünü kabul etmek ve her şeye rağmen onun yanında olmak, işte aşk budur."

Lechen Veliaht Prensi'nin devasa portresini izlediler ve Prenses Gladys ateşin üzerine çıkarıldı. Boyalardaki yağ alevleri öfkeyle kamçılardı. Bu, Lechen halkının kontrolsüz putperestlikten mantıksız çılgınlığa nasıl geçtiğinin bir yansımasıydı.

Tam o sırada kontun oğlu elinde sabah gazetesinin bir nüshasıyla balkona fırladı. Gazetenin ön sayfasında, Bjorn ile ilişkisi olduğunu iddia eden bir opera sanatçısının şok edici itirafları yer alıyordu.

O Günün Sırları Ortaya Çıkıyor: Gerçekler Ortaya Çıktı.

Kışkırtıcı başlık büyük bir kargaşaya neden oldu. Beyler kontun oğlunun etrafında toplanmak için acele ettiler. Sonuç olarak masa kısa sürede anarşiye dönüştü. İçkiler etrafa saçıldı ve kağıtlar unutuldu. Yoğun ilgileri bir ateş perdesine ulaştı.

"LARS'IN CADISINI YAKIN!"

Meydanda yankılanan öfkeli bağrışmalar, yaklaşan sonbaharın uğursuz soğuşunu taşıyan rüzgârla birlikte uzaklara taşındı.

❖Cadı ve Aziz❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bayan Fitz Büyük Dük'ün yatak odasına girdiğinde onu balkonda oturmuş buzlu viski içerken buldu. Son zamanlarda yaşanan kargaşaya rağmen, çok rahat bir ruh hali içinde görünüyordu ve rahatsızlıktan dolayı hiçbir endişe duymuyordu.

Bayan Fitz sert ve kararlı bir ses tonuyla, "Gerçekten içler acısı bir durumdasınız, Ekselansları," dedi.

Bjorn Bayan Fitz'in ne dediğini duymamıştı bile, çünkü günlük mektupları ondan gülümseyerek alıyordu. Bayan Fitz mektupları çoktan elemiş, sadece Prens'in dikkatini çekmesi gerekenleri bırakmıştı. Bankadan gelen mektuplardan biri Bjorn'u harekete geçirdi.

"Arabayı hazırlayın, otuz dakika içinde yola çıkacağım."

"Neden biraz ara vermiyorsun?" dedi Bayan Fitz. "Son zamanlarda kendini çok zorluyorsun. Genç ve dinç olabilirsiniz, ama aşırı efor size zarar verecektir."

Bjorn gazeteyi açarken, "Eğer hastalanırsam, dadıma bana daha iyi şarkı söylemesini söyletirim," diye şaka yaptı.

Haberler hâlâ Prenses Gladys'in ifşaatıyla çalkalanıyordu ve bir opera sanatçısının, aldatan Prens'le olan ilişkisine dair tüm dedikoduları ifşa ettiği bir makale vardı. Bjorn bir elma aldı ve ısırırken, bir sırrı sonsuza kadar saklamak zorunda olmanın ağırlığını düşündü.

Aktris, Veliaht Prens'i bir dolandırıcı olarak canlandırmak için yüklü bir ödeme almıştı ve bu küçük sırrı sonsuza dek saklamak zorunda kalacaktı. Yine de Bjorn'un pek umurunda değildi, Erna'ya endişelenecek bir şey olmadığına dair güvence vermişti.

Erna, elmadan bir ısırık daha alırken onu düşündü, tatlı suyu ağzını dolduruyor ve içine bir arzu yayıyordu.

Uyandığında önceki gece yaşananları hatırladı. Bir kahkaha atarken zihni berraklaştı ve durumu tam olarak kavramaya başladı. Uyuyan karısını rahatsız etmemek için elinden geleni yaparak sessizce yataktan çıktı. Kendi odasında banyo yaptı ve banyosunu bitirdiğinde neredeyse öğlen olmuştu.

Bana söyleyeceğin bir şey mi var?

Bahçeye bakarken aklına Erna'nın gözyaşları içindeki yüzü geldi. Zaten bildiği bir hikâyeyi anlatmak anlamsız görünüyordu ama bir kadın kararlıysa onu yolundan çevirmek mümkün değildi. Dinlenmesini bozmak istemiyordu, ona anlatmayı planlıyordu ama önce bazı işlerini halletse iyi olacaktı. Akşam yemeği için dönecekti ve o zaman konuşabilirlerdi.

Bjorn parmaklarındaki elma suyunu yaladı ve çekirdeği masanın üzerine attı. Oturduğu yerden kalktı ve şimdiye kadar hazır olması gereken arabaya doğru ilerledi. Bayan Fitz süütünin önünde durmuş onu bekliyordu.

"Bana söyleyecek bir şeyiniz mi var, Ekselansları?"

Bayan Fitz her zamankinden daha ciddiydi ama Bjorn gözlerinin kenarlarında hafif bir gülümseme görebiliyordu. Nedenini biliyordu ve onun bakışlarına karşılık verdi.

Bjorn, "Dadım, Büyükanne olarak bile hala çok güzel görünürdün," dedi.

Bjorn'un ikinci mizah denemesi sonunda kızıdan garip bir kahkaha kopardı Bayan Fitz sertliğine rağmen gülümsedi.

"Gülümsediğinizde çok daha iyi görünüyorsunuz," dedi

Bjorn. "Ekselansları."

"Gerçekten, ciddiyim."

Bjorn sıcak ama kararlı bir tonla konuştu ve Bayan Fitz, Bjorn'un sınırına ulaştığının farkında olarak başıyla onayladı.

"Ekselansları, çok şey atlattınız."

Bayan Fitz kenara çekilerek Bjorn'un yoluna devam etmesine izin verdi ve her zaman yaptığı gibi onun arkasından gitti. Arabaya binmeden önce onu her zamankinden daha derin bir şekilde selamladı. Dik durup ona gülümsediğinde, tıpkı her zaman başını belaya soktuğu için azarladığı o küçük çocuk gibi görünüyordu.

Prens sadece bir adamdı, sadece bir çocuktu ve yine de tüm kusurları ve kusurları, neden olduğu tüm sorunlar, onu yine de sevdi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Eğer yağmalamak zorundaysanız, en azından ölçülü yapın," dedi Lisa.

Ağlayan genç kızı yüzünde gün gibi açık bir kızgınlıkla izledi. Kız hıçkırıklarını bastırmak için elinden geleni yaptı ama hıçkırıklar daha yüksek ve rahatsız edici bir hal alarak ortak salonun huzurunu bozdu.

"Prenses Gladys bunu nasıl yapabilir, nasıl?" Başka bir hizmetçi de hıçkırıklara katıldı.

Hepsi, sayfalarında Prenses Gladys'ten gelen bir mektubun yazılı olduğu bir gazetenin etrafında toplanmıştı. Lisa bütün bu olup bitenlerden utanç duyuyordu.

Hermann Yayınevi sonunda Prenses Gladys'in Prens Bjorn'a değil, aslında Gerald Owen olan sevgilisine yazdığı en sansasyonel mektuplardan bazılarının çevirisini yayınlamıştı.

"Neden tekrar okumuyorsun? Herkesin neden üzgün olduğunu merak ediyorum." Lisa yüksek ve iddialı bir ses tonuyla konuştu. Bu küstahlık

Erna'yı karaladığı için hak ettiğini düşünüyordu. "Devam et, oku, ne iğrenç şeyler yaptığını bilmek istiyorum."

Üzgün hizmetçi mektubu tekrar okudu ve ne yazdığını bilmelerine rağmen, ortak salonda dalgalanan şok hâlâ aynıydı.

"İçimdeki çocuğun babası sizsiniz. Kocam henüz beni kucaklamadı, bu yüzden babası olduğunuza hiç şüphe yok, Gerald, kendimi ince bir buz üzerinde yürüyormuş gibi hissediyorum. Bjorn çocuğumuzu gerçekten kendi çocuğuymuş gibi yetiştirecek mi bilmiyorum, ne yapmalıyım? Suçluluk duygusu ve endişe dayanılmaz hale geliyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Senin çocuğumuzla birlikte olmanı çok istiyorum."

Hamilelik haberinin duyulması üzerine odada küfürler ve ihanet çılgınlıkları yükseldi.

"Böyle kirli bir oyuna maruz kaldığımı bile bilmiyordum, hepimiz Prens Bjorn'u lanetledik."

"Prenses Gladys her zaman böyleydi. Dışarıdan nazik, kibar ve zarif görünebilir ama içinde korkunç bir karmaşa vardır." Birisi yorum yaptı.

Giderek daha fazla hizmetçi ve uşak söz alarak Prenses Gladys'in pek de iyi bir insan olmadığını kanıtlayan kendi deneyimlerini paylaştı. Prenses Gladys'in Hâlâ Prenses Gladys'in yanında duran az sayıdaki kişi ise şaşkına dönmüştü. Prenses Gladys'in, Büyük Prenses kadar güzel olmadığı anlaşıldı. Makyajsız Düşes, kibarlığı sadece göstermelik olan sığ bir kadındı.

Lisa tüm bu çileyi izledi ve etrafındakilerin kaypak zihinleriyle alay etti. Sadece bir hafta içinde zihinleri çarpıtılmış ve yeniden şekillendirilmişti.

Bir zamanlar nefret edilen 'Zehirli Mantar Prens' birdenbire bir kurban, ülkesine yaptığı fedakârlıklardan dolayı aklanan asil bir kahraman haline gelmişti. Makaleler Bjorn'u övüyor ve Lars'ın Kraliyet Ailesini eleştiriyordu. Her ne kadar Erna

olayların farkında olmasına rağmen sessiz kaldı. Bir anda kötü adamdan azizeye dönüştü.

Ama Erna gerçekten her şeyi biliyor muydu?

Zordu çünkü Hardy Ailesi'nin adı hâlâ çamur içindeydi. Erna alay edilmekten kurtulmuştu çünkü Hardy Ailesi'nin adını reddetmişti ve insanlar artık onun dokunulmaz olduğunu düşünüyordu. Hardy ismi telafi edilemez olabilirdi ama Büyük Düşes daha iyi bir insan gibi görünüyordu.

Bazıları, "Artık kendini kestiğine göre, artık Hardy Ailesi'nin bir üyesi değil," dedi. "Geleneksel kraliçe imajına uymuyor olabilir ama Prens'e her konuda destek verdi ve ben de ona yardım edemem ama Bu yüzden ona hayranım."

"Prensimizin yeniden Prenslik görevine getirileceğine dair söylentileri duydunuz mu?
Veliaht Prens mi? Bu bir şey olmaz mıydı? Şimdi gerçek ortaya çıktığına göre, bu sadece uygun görünüyor," diyordu diğerleri.

Söylenti çeşitli gruplar arasında heyecanlı konuşmalara yol açtı ve aynı gruplar Erna'nın bir yıl bile dayanamayacağını söylemelerine rağmen şimdi onu geleceğin kraliçesi olarak görüyorlardı.

Lisa bir kahkaha patlamasıyla, "Çok gürültücüsünüz," dedi.

Yerinden fırladı ve herkesin şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. "Neden Prenses Gladys'i suçluyorsun, sanki o sana Büyük Düşes'e zorbalık yapmanı söylemiş gibi?"

"İşte bu kadar. Prenses Gladys tarafından kandırıldık ve Büyük Düşes'i yanlış anladık..."

"Hayır, siz sadece kabadayısınız. Ekselanslarını taciz etmekten zevk alıyorsunuz.
Yaptıklarınız için Prenses Gladys'i suçlamayın, siz de en az onun kadar kötüsünüz."

Lisa, kamuoyunun değişken doğasını düşünürken duygularıyla kabardı. Erna'nın kötülenmesi ve şimdi bir aziz olarak görülmesi karşısında hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı. Lisa'ya göre Erna, başkaları onun hakkında ne düşünürse düşünsün, her zaman tatlı, şefkatli bir kadındı.

Tam başka bir hizmetçi karşılık vermek üzere bir şeyler söyleyecekken, çağrı zili çaldı. Büyük Düşes'in yatak odasından geliyordu.

Gerilimin aniden yükselmesi herkesin endişeli bir sessizliğe bürünmesine, Lisa'ya ve Lisa'nın da onlara bakmasına neden oldu. Zil ikinci kez çaldığında Lisa gruptan uzaklaştı ve aceleyle Büyük Düşes'in odasına doğru ilerledi, arkasından da bir hizmetçi geliyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Freyr Bank'ın yöneticileri masanın başında Bjorn'u bekleyen boş sandalyeye yorgun bakışlar attılar. Yönetim kurulu odasının kapıları aniden açıldığında yerlerinde sıçradılar.

Aslında hiçbiri Bjorn'un bu toplantıda ortaya çıkmasını beklemiyordu, işlerinin mevcut durumu göz önüne alındığında, onu bir süre hiç görmeyeceklerini düşünüyorlardı. Prens'in yatırımlarına olan bağlılığı bunun aksini kanıtlıyordu.

Bjorn rahat adımlarla koltuğuna doğru yürüdü ve her zamanki lakayt tavrıyla yerine oturdu. Kimse onun bir cinayete kurban gittiğini tahmin edemezdi. skandal suç. Ülkesi için barışa aracılık etmek üzere tacını feda eden bir kahraman olduğu düşüncesi artık yoktu. O sadece Bjorn Dniester'di, bir yatırımcı.

Toplantı, beklenenden çok daha erken bitmesini sağlayan bir incelikle devam etti. Bjorn'un kışkırtmaları sayesinde, demiryolu hisselerine gelişigüzel yatırım yapma konusunda tereddüt edenler ile daha agresif bir yaklaşımı savunmak isteyenler arasında bir uzlaşma sağlayabildiler. Bir cıva madeni ve dökme demir fabrikasına yapılan yatırımlar da Bjorn'un soğukkanlı ve hesapçı tavrı sayesinde en az sorunla tamamlandı.

Toplantı sona ererken genç bir yönetici biraz tereddütle masanın başına yaklaştı. Bjorn pencereden dışarı bakmak için dönmüştü ama müdürün yaklaştığını fark etmişti.

"Ekselansları, ne kadar endişelendiniz?"

Genç müdür elinden geldiğince saygılı bir şekilde konuştu. Bjorn elindeki su bardağını masaya bırakırken gülümsedi. Önündeki masanın üzerinde duran kâğıtları karıştırmaya başladı.

"Tek endişem bir sonraki toplantımızın sonuna kadar seni teselli edebilmek," dedi Bjorn. Ayağa kalktı ve ceketini düzeltti.

Genç yönetmen Bjorn'un karşısında dikilmesi karşısında telaşlandı. Bjorn, müdürün elinde başka bir şey kalmadığına kanaat getirerek odadan çıktı, odadan çıkarken Bjorn'un ayak sesleri yankılanarak uzaklaştı.

Bjorn tam kapıyı arkasından kapatmak üzereyken genç müdüre döndü.

"Oh, bir çocuğunuz var, değil mi?"

"Pardon? Evet, Majesteleri, iki oğlum ve bir kızım var."

"Güzel, sizden bir iyilik isteyebilir miyim?" Odaya girdiğinden beri Bjorn'un yüzü ilk kez ciddileşmişti.

"Evet, elbette Ekselansları, her şeyi sormaktan çekinmeyin."

.-:.-.✧.-:.-.

❖Dünyanın Sahibi Kral❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bayan Fritz kapıyı açtığında ilk fark ettiği şey Lisa'nın ağlama sesiydi.

Bayan Fritz koşturmaktan nefesi kesilmiş bir halde odaya girdi. Gördüğü manzara nefesini kesti ve bayıldığına hissetti. Kan lekeleri etrafa saçılmıştı. halılar ve çarşaflar boyunca. Lekeler suçlayıcı bir gözle etrafa bakıyor, bu da kendi içinde keskin bir acıya neden oluyordu.

Bayan Fritz, Lisa'yı biraz hava alması için dışarı gönderdi ve sonra yatağın üzerinde oturmuş kendini toparlamaya çalışan Erna'nın yanına gitti. Gözyaşları Büyük Düşes'in yanaklarından büyük bir üzüntü nehri halinde aktı.

"B-kan, aniden... kan..." Erna çığlık attı.

Erna bir süredir aralıklı olarak ağrı çekiyordu ama bebeğin iyi büyüdüğüne dair işaretler görmeye devam ettiği sürece buna katlanıyordu. Bjorn'un yanında olması ona yardımcı oluyordu, onu yatıştıran ve uyumasını sağlayan bir varlığı vardı. Uyandığında yalnız olsa da, yanında ona eşlik eden bir bebek olduğu için memnundu.

Bjorn'u bekledi.

Bjorn onun için hep aynı görevi tekrarlardı.

Gülümseyebilir miyim?

Erna bu görevi nefes almak kadar kolaymış gibi sakince tekrarladı ama bir soru onu hazırlıksız yakalayınca panikledi. Nefes nefese kalınca içgüdüsel olarak doğmamış çocuğuna döndü ve karnını okşadı. O

çocuğu için güzelce gülümsemek istedi ve bebeğinden bir tür güvence istedi.

Annem senin için bile iyi şeyler yapabilsin, lütfen.

Bebek böyle bir anneden nefret mi ediyordu? Erna sinirli bir çığlık attı. Kendini tutmak için elinden geleni yapmasına rağmen, ne kadar zor olursa olsun, bunu gizleyemedi. dilini ısırıldı.

Bayan Fits, "Doktor birazdan gelir, sus artık," dedi, Erna'nın yanına oturmuş, telaşlı kadını yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Bayan Fritz'in sesi sanki yan odadan konuşuyormuş gibi uzak geliyordu. Erna hıçkıra hıçkıra ağlarken başını güçlükle salladı, bacaklarını birbirine bastırarak umutsuzca kanı durdurmaya çalıştı.

Bjorn'un dışarı çıktığı haberini duyduktan sonra Erna bir şeyler içmeye karar verdi. geç kahvaltı etti ama daha bir ısırick alır almaz ağrısı başladı. Kalbi endişeden hızla çarpmaya başladı ve Erna ağrının azalacağını umarak tekrar uzanmaya karar verdi.

İçindeki acıya rağmen, çocuğun iyi başa çıktığını, babasının gücüne sahip olduğunu hissetti. Erna bunda biraz rahatlık buldu ve iyi olacağını, olması gerektiğini hissetti.

Bir süre sonra acı hafifledi ve perdeleri açmak için ayağa kalktığında bacağından aşağı sıcak bir şeyin aktığını hissetti. Ayağının kanla ıslandığını fark etmesi bir anını aldı.

Bjorn.

Çılgınca zili çaldı ve onun adını seslendi. Onun orada olmadığını biliyordu ama adını söyleyerek bir şekilde bebeğini koruyabilirdi.

Bjorn.

Acı şiddetlendi ve Erna daha umutsuzca seslendi. Hâlâ onun gelmesini bekliyordu. Gelip ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydi.

Her şey yoluna girmeyecek olsa bile, sadece onun yanında olması bile yeterli olacaktı. Yaşadığı korku ve acı dayanılmazdı ve onu görmeyi çok istiyordu.

"Birisi Prens'e haber vermeye gitti, yakında burada olur. Biraz daha dayanın Majesteleri, her şey yoluna girecek." Bayan Fits sesi titreyerek konuştu.

Erna'nın yüzündeki soğuk teri ve gözyaşlarını sildi. Erna acıdan iki büklüm olmuştu ama yine de başını sallamayı başardı. Küçük elleri tüm gücüyle bir yastığı kavırıyordu.

Bjorn.

Erna'nın yapabildiği tek şey acıya dayanmak ve Bjorn'un adını sayıklamaya devam etmekte.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Yoldan geçenler şehir merkezindeki Kraliyet Arabası durağını gördüklerinde durup aval aval baktılar. Gözlerine inanamadılar ve haber yayıldıkça kalabalık artmaya başladı. Kısa süre içinde cadde aşırı kalabalıklaştı ve hava insanların konuşmalarıyla doldu.

"Majesteleri, iyi misiniz?" Bjorn arabadan inerken arabacı sordu.

Bjorn'un kalabalığın önünde durma kararından emin değildi, özellikle de durum göz önüne alındığında. Bjorn'un toplanan kalabalığa el sallamasını ve şaşırtıcı derecede sakin kalmasını mağazanın dışında beklediler.

"Gidelim," dedi Bjorn ve yolu gösterdi.

Bjorn'un düşüncelerinde ya da hareketlerinde hiçbir tereddüt yoktu. Görevliler onun peşinden aceleyle koşarken, kaotik kalabalıkla nasıl başa çıkacaklarını düşünmeye çalışıyorlardı, ama şaşırtıcı bir şekilde kalabalık herhangi bir kandırmacaya gerek kalmadan yolu açtı.

Ara sıra, kalabalık arasında kargaşa çıktığında, Bjorn durur ve sahneyi incelerdi. Bela çıkaranlar onun tek başına. Selamlaması ve gülümsemesi kusursuz, zarif ve becerikliydi. İster adını çağıranlara, ister sövenlere yönelsin Prenses Gladys, her birine eşit şekilde el salladı.

Herhangi bir sorun çıkmadan mağazaya vardıklarında bile görevliler hâlâ endişeli görünüyordu. Bjorn'u tehdit eden çok az şey vardı ama ne zaman bir kargaşa çıksa yerlerinden sıçıyorlardı ama endişelenecek bir şey yoktu.

"Bebekler nerede?" Bjorn kendisine hayalet görmüş gibi bakan bir tezgâhtara sordu.

"U...kat 2, Majesteleri," dedi tezgâhtar.

Bjorn başıyla onayladı ve kadının işaret ettiği parmağı takip etti. Süslü merdivenlerden ikinci kata çıktı ve Grandük'ün aradığı şeyi bulmasına yardımcı olan küçük bir memur topluluğu da hemen ona katıldı.

Genç müdürün çiçekler ve çocuk oyuncakları hakkında pek de heyecan verici olmayan hikâyelerine rağmen, Bjorn ona "doğmamış çocuğuna almak için iyi bir hediye ne olabilir?" diye sorduğunda, Bjorn'u en çok eğlendiren şey genç müdürün yüzündeki tepkiydi.

Bjorn sunulan oyuncaklara ve oyuncaklara göz atıp kendisi bir hediye seçmeye niyetlenmişti ama Erna'nın mahcup ve telaşlı tepkilerini hayal edince tamamen farklı bir şeye karar verdi. Bu daha önce normalde yapacağı bir şey değildi ve büyük bir olay gibi de görünmüyordu.

Bir mağazada alışveriş yapmak. Aklını mı kaçırıyor acaba diye düşünmeden edemedi.

"Vay canına, Ekselansları," dedi tezgâhtar.

Bjorn oyuncak reyonuna bakan tezgâhtara gülümsedi. Erna, Bjorn kendisiyle sevişmek istediğinde hamile olduğunu söylemişti, o gece söyleyeceği tek şey buydu. Dürüst olmak gerekirse bunu yapmak istememişti.

Kötü şansla dolu bir gündü ve ters gidebilecek her şey ters gitti ve şok edici haber verildiğinde zihni uyuştı. Sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu. Walter Hardy denen adama lanet olsun.

Bir çocuğu olacağını öğrendiğinde, refleks olarak bir isim düşündü ve buna konsantre oldu. Çocuğunun o iğrenç isimle herhangi bir ilişkisi olmasını istemiyordu. Erna'yı korumak için bu kararından doğacak tepkilerle başa çıkmaya çalıştı. Ne saçma bir bahane.

"Ekselansları, bebeğiniz için bir hediye mi seçiyorsunuz?" Bjorn

tezgâhtara başıyla onay verdi.

"Sizce hangisi iyi olur?" Bjorn oyuncaklarla dolu rafı başıyla işaret ederek sordu.

Genç yönetmen, oğlunun oyuncak ayıya nasıl sıkı sıkı sarıldığını ve onu küçük ellerinden nasıl alamadıklarını anlatarak övünüyordu. Yönetmen oğlunun bebekleri bu kadar çok sevmesinden endişe duyduğunu söylerken bile yüzünde gururlu bir gülümseme vardı. Bjorn, müdürün oğlunun bir oyuncak ayısı olduğunu düşünmeden edemedi. vidası gevşemişti ama bu kötü bir şey değildi.

"Bunlar en popüler bebekler," dedi tezgâhtar, yüzü aydınlanmıştı. Raftan iki

oyuncak çıkardı. Sağdaki bir kız bebek içindi, Bir erkek için sol. Bjorn bu ayrımı oldukça kolay bir şekilde yapabiliyordu.

"Sizce bu bir oğlan mı yoksa kız mı?" diye sordu memur.

Oğul mu, kız mı? Bjorn kendi kendine düşündü. *İkiz mi?*

Erna'nın küçük bedeninde iki küçük insanın büyüyeceği düşüncesi imkânsız görünüyordu ama sonuç ne olursa olsun, Bjorn Erna'nın sağlığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Bjorn tezgâhtarın kendisine uzattığı bebeği aldı ve her santimini inceledi. Çocukları kime daha çok benzeyecekti? Bu akşam yemekte uzun bir konuşma olacaktı. Sonunda Bjorn, Erna'nın böyle bir hediye karşısında gözünün korkmayacağını umarak iki bebeği de satın aldı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Özür dilerim Majesteleri."

Doktor özür dilerken başını öne eğdi. Isabelle Dniester endişeyle salonda bir ileri bir geri volta atıyor, sessiz bir iç çekiyor ve hayal kırıklığı içinde gözlerini kapatıyordu. Erna'nın kanama haberini aldığı anda durum çoktan kontrolden çıkmıştı. Doktor, Büyük Düşes'e vücudunun çok zayıf olduğunu ve kanamanın çok fazla olduğunu bildirmişti.

"Yapabileceğiniz bir şey yok mu?" Isabelle sordu.

Doktor başını sallarken yüzü asıldı. Isabelle bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordu, cevabı zaten biliyordu, yapabilecekleri bir şey olsaydı yaparlardı.

"Bjorn nerede?" Isabelle Bayan Fitz'e dönerek, "Bjorn nerede?" diye sordu.

"Bankaya birini gönderdim ama Prens çoktan gitmişti. Belki de çoktan dönüş yolundadır."

"Böyle bir zamanda."

Bayan Fitz suçluluk duygusuyla başını eğerek, "Prensi her zamanki uğrak yerlerinde arıyoruz, yakında burada olur," dedi.

Varlığı Büyük Düşes'in durumunda bir değişiklik yaratmasa da, onu çok rahatlatabilirdi.

"Majesteleri, bir karar vermemiz gerekiyor," dedi doktor. "Eğer biz Bu şekilde devam ederse, Büyük Düşes'e daha fazla anlamsız acı çektiirmekten başka bir işe yaramaz."

Isabelle kederle yarı açık kapıya baktı; orada kocasını çağırın Büyük Düşes'in çaresiz feryatlarını duyabiliyordu. O durumun ciddiyetinin Isabelle'in gözünden kaçmadığını biliyordu.

❖Son ve Başlangıç❖

.-:.-.❖.-:.-.

Mağazadaki kargaşa yatıştıktan sonra orada bulunan herkes aynı sonuca vardı; Prens karısını seviyordu. Her genç baba gibi, ilk çocuklarının haberinin tadını çıkarıyor, geçmişteki evliliklerinin ve boşanmalarının yarattığı çalkantılardan habersiz bir mutluluk içinde görünüyordu.

Özellikle de geçmişte Kraliyet Ailesi'nin itibarını zedelemek için kullanıldığı için, bu ifşaat pek çok kişi için bir teselli kaynağıydı. Evlilikleri bir çıkar ilişkisiydi ve gerçek bir sevgiden yoksundu; Lars cadısının Lechen Kraliyet Ailesini manipüle ettiği gerçeği göz ardı edilemezdi.

Lechen Veliaht Prensi sadece ulusal çıkarlar uğruna anlaşmalı bir evlilik yapmış ve hatta ülkesi adına tacından vazgeçecek kadar ileri gitmişti. Böylesine özverili bir hareket oldukça asil bir fedakarlık.

Şekerleme dükkânının sahibi, "Paranızı almayacağım, Majesteleri," dedi.

Bjorn şekerçi dükkânında Erna'nın en sevdiklerini ararken duygulanmış ve gözyaşlarına boğulmuştu. Bu onun karısına büyük bir bağlılık ve sevgi duyan bir koca olduğunu gösteriyordu. Durumu anlatacak başka bir kelime yoktu.

Tezgâhtar, "Ekselansları Büyük Düşes'i yanlış anladığım için bunu bir özür olarak kabul edin," dedi.

Kokladığı hediye kutusu renkli kurdeleler ve ambalaj kâğıtlarıyla sarılmıştı, Erna için mükemmel bir hediye idi.

"Minnettarım," dedi Bjorn. "Belki bir dahaki sefere, bir hediye vermek isterseniz, doğrudan karıma iletirsiniz," diyerek Bjorn tezgâhtara göz kırptı.

"Onu görebileceğim bir gün olacak mı?"

"Elbette," dedi Bjorn bir an düşüncelere daldı ama başını salladı, "çünkü bu mağazayı çok seviyor."

Bjorn, Erna'nın taşrada yaşadığı dönemde saraydan daha büyük ve daha güzel bir mağaza hayal ettiği bir zamanı hatırladı. Erna'nın tam da bu mağazaya çiçek getirip götürdüğünü hatırlayınca gülümsedi.

Malikânede bol miktarda tatlı ikramı olsa da, Bjorn yine de karısı için daha fazlasını satın alma isteği duydu. O zaman Erna'ya daha fazla dikkat ettiğini fark etti, özellikle de şekerle daha sık oynamaya başladığından beri, bu hamile olduğunun bir işareti olmalıydı.

Bjorn bir an için eve gitmeyi düşündü ama bunun yerine Birinci katta. Gittiği her yerde kalabalık onu takip ediyordu ama o onları görmezden geliyordu. Eğer çabaları Büyük Düşes'in halk arasında sevilmesine yardımcı olduysa, o zaman seyirlik olmaya katlanacaktı.

Şapka dükkânının önünden geçti ve Erna'nın çiçeklerini teslim ettiği dükkânın aynısı olup olmadığını merak etti. Sergilenen şapkalar gerçekten de çok güzel ve renkli olsa da, Erna'nın girişimlerinin yanında sönük kaldıklarını ve Erna'nın çoğu kişiden daha yüksek ücret aldığına dair övünmesinin abartı olmadığını söyleyebilirdi.

Bjorn birinci katta etrafına bakmaya devam etti, sonra ışıltılı biblolardan oluşan bir vitrinin önünde durdu. Kıtadaki en iyi kuyumcuya erişimi varken, sıradan bir kuyumcudan bir şey satın almayı düşünmesini komik buldu.

İroniye rağmen Bjorn dükkâna adımını attı. Erna için özel bir şey almak istiyordu, sahip olduğu her şeyden daha özel bir şey.

daha önce hiç elde etmemişti. Erna'nın hayatını güzellik ve ihtişamla doldurma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Ona istediği her şeyi verebilirdi ama Erna yle kolay tatmin olacak biri değildi ve bu Bjorn'u daha da kararlı hale getirdi. Mkemmел hediyeı bulma konusunda bir aciliyet ve hayal kırıklığı hissediyordu.

Bjorn'un Erna'yı memnun etme arzusu yüzünden kafası sık sık karışıyordu. Bu çok zordu

Hayatının herhangi bir önemli bölümünü zorlanmadan kontrol edebildiği halde, ona karşı olan duygularını kontrol edemediği gerçeğiyle uzlaşamıyordu. Ne kadar çabalarsa o kadar endişeleniyordu.

Erna ona neşe ve huzur getirmeliydi, ama bunun yerine özgürlüğünü sarsan bir değişken. Artık işe yaramadığında bile, kadın onu arzuyla çıldırtıyordu. Kendini içinde bulduğu durum komik ve ironikti.

"Sanırım bu ona çok yakışacak." Bjorn üzerinde şıngırdayan takılar olan platin bir bilezik seçti.

Bilezik gösterişli olmasa da işçiliği zarif bir zarafete sahipti ve Erna için mkemmел bir hediyeıdi.

Bjorn, Erna'nın bileğindeki bileziği düşündükçe bile kendini tatmin olmuş hissediyordu. Bunun onun her gün takıp keyif alabileceği pratik bir hediye olacağını biliyordu.

"Bunu alacağım," dedi Bjorn tezgâhtara.

Mağazaya doğru geri yürürken, birden Erna'nın uyanık olmasını diledi, böylece onun güzel gülümsemesini görebilecekti. Onun için özenle seçtiği hediyeleri alırken yüzündeki sevince tanık olmak istiyordu.

Sağa sola bakınıp küçük hediyeler seçti ve sonunda Erna'nın çok seveceğini bildiği büyük bir buket çiçek satın aldı.

Kalabalık Prens'in karısı için tüm hediyeleri almasını izlerken, Lechen'in bayılacağı yeni bir aşk hikayesi için beklenti duygusu arttı. Reddedilmiş bir Prens'in donmuş kalbini eriten taşralı bir kızın hikayesi. Ya da belki de beyaz atlı asil bir Prens'in, alçakgönüllü bir kızı kurtarışının hikâyesi
Kötü bir babanın yarattığı borç kulesinden. Her iki durumda da, hikayenin basit bir peri masalından çok daha fazlası olacağı açıktı.

Bu yeni anlatının ana karakteri, daha önce kötü kadın olarak görülen Erna Dniester'den başkası değildi.

.-:.-.✧.-:.-.

Erna, her an daha da artıyormuş gibi görünen bir acıyla boğuşuyordu.

Bilinci, odayı keskinliğiyle dolduran kan kaybıyla birlikte solmaya başlamıştı. Acı dolu hıçkırıklar ve çaresiz yakarışlar Erna'dan zayıf nefesler halinde geliyordu. Yatak odasındaki atmosfer ağır ve bunaltıcıydı.

"Doktor... bebeğim..." Erna başını yastıktan kaldırdı.

Doktordan bebeğini korumasını istemek istedi ama acı o kadar büyüktü ki dudaklarını istediği gibi hareket ettiremeyecek kadar yoğundu. Acının bir an önce bitmesini bile isteyemiyordu.

Doktor, "Majesteleri, sadece biraz daha sabırlı olmanız gerekiyor," dedi. Bu bebeğin iyi olacağı anlamına mı geliyor?

Erna bunun imkânsız olduğunu biliyordu ama yine de bir umut ışığına tutunmuştu. Kanın durduğunu, acının onu terk ettiğini ve bebeğin hiçbir şey olmamış gibi yeniden iyi bir şekilde büyümeye başladığını hayal etti ama bu sadece bir hayaldi. O

Sonbahar mevsiminin geçtiğini, kışın geldiğini ve mevsim sonunda tıpkı babası gibi güzel bir erkek bebek doğuracağını hayal etti.

Sesi giderek zayıflıyordu ama yine de Bjorn'a sesleniyordu. Bir oğulları mı yoksa kızları mı olacağını ve bebeğin hangi ebeveyne çekeceğini bilmek istiyordu. Daha önce Bjorn'la bu konular hakkında hiç konuşmamıştı, yüzünde rahatsız edici bir ifade görmekten çok korkuyordu. O sıkıntılı gülümseme karşısında hayatının kontrolünü kaybetme düşüncesi dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Hamileliğini öğrendiğinden beri tek bir an bile rahatlayamamıştı. Babasının yaptıklarından duyduğu utanç yüzünden sabah bulantılarını bile başkalarından saklamıştı. Bjorn'la yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki, ama hiçbirini yapmaya cesaret edemiyordu.

Zayıf olduğu için kendinden nefret ediyordu. İyi bir eş ve Büyük Düşes olma takıntısının bebeğini bir şekilde olumsuz etkileyip etkilemediğini merak ediyordu.

Erna, kalbini çökerten ve çocuğunu tehlikeye atan şeyin bencil aşk hayalleri olup olmadığını bile merak etmeye başladı. Bjorn'un arzusunu tek bir yapay çiçek olarak tatmin etseydi her şeyin daha iyi olup olmayacağını merak ediyordu.

Erna kendini utanmış ve aptal gibi hissediyordu. Yetersiz.

Tam dođmamıř çocuđunun kendisinden nasıl nefret edeceđini dűřűnűrken, vűcudunda korkunç bir acı dalgalandı. Akan kandan farklı bir řey hissediyordu ve hareket edemiyordu. Tek yapabildiđi, acıya katlanırken umutsuzluk ve çaresizlik hissine dayanmaktı.

"Doktor, bitti."

Erna hemřirenin sesini duyabiliyordu, ses tonundan rahatladıđı belliydi. Birdenbire ayak sesleri duyuldu ve karřılıklı sűzler sűylendi ama Erna için bunların hepsi bođuk bir gűrűltűden ibaretti.

Erna'nın dudaklarından uzun bir çıđlık dűkűldűđűnde, endiřeyle haykırdıđı ismi unutmuřtu. Acı gitmiř ve huzurlu bir sessizlik yerleřmiřti. Açık bir akřamdı, gűn batımı gűl rengineydi.

.-:.-.  .-:.-.

Alacakaranlık řehrin űzerine űkerken, Bjorn etrafı kutularla çevrili arabada oturuyordu. Bűyűk buketin hoř kokusu burnunu gıdıkladı ve gűlűmsemeden kendini alamadı.

Tűm sorunları eriyip gitmiş gibiydi. Walter Hardy kızından uzaklaşarak sessizce taşraya çekildi. Prenses Gladys Hartford'un kalıcı tadı nihayet silinip gitmişti.

Artık onun için önemli olan tek şey Erna'nın mutluluğuydu. Bjorn onun ve çocuklarının dünyasını güzel şeylerden başka bir şeyle doldurmamaya kararlıydı. İmkânı ve isteği vardı ve bunu gerçekleştirmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Araba Büyük Dük'ün konutuna girdiğinde memnun bir iç geçirdi. Saati kontrol etmek için cep saatini açtı ve akşam yemeği için tam zamanında kıyafetlerini düzeltti.

Yemek masasını balkonda, Erna'nın çok sevdiği büyük fıskiyeyle bakacak şekilde kurmayı düşündü. Bjorn düşüncelere dalmıştı ki araba durdu. Elinde çiçeklerle arabadan dışarı çıktı. "Ekselansları," Bayan Fitz

solgun ve çaresiz bir halde ona doğru koştu.

Ona doğru koştu, sahip olduğunu hiç bilmediği bir güçle bileğini kavradı ve onu malikâneye sürükledi. Bjorn, Bayan Fitz'in Bayan Fitz'in ani ve dengesiz davranışları bir sonraki sözlerinde daha da şok edici bir hal aldı.

"Büyük Düşes düşük yaptı."

Bjorn kaşlarını çattı, sonra kelimeleri anladı ama duman da olabilirlerdi. Bayan Fitz onu koridorlarda sürüklemeye devam etti.

"Bütün öğleden sonra seni çağırđı, hemen ona gitmelisin."

Bjorn hâlâ düşüncelere dalmış, pencereden doğal olmayan gün batımına bakıyordu; gün batımının ışığı gece ile gündüz arasında bir sınır oluştıuruyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Merdivenlerin tepesine ulaşp Erna'nın odasının kapısını gördüğünde, Bayan Fitz'in onu daha fazla sürüklemesine gerek kalmadı. Erna'nın yatak odasına doğru adeta koşarak gitti ve giderken çiçekleri attı. Bayan Fitz arkasından gitti, giderken onları da topladı.

❖Çocuk Gitti❖

.-:.-.❖.-:.-.

Çocuk öldü.

Bjorn, Erna'nın odasının kapısından içeri adımını attığında bu acı gerçeği çoktan kabullenmişti. Perişan haldeki hizmetçiler kan lekeli çarşafı çıkarmakla uğraşıyorlardı. Havada keskin bir ilaç kokusu vardı. Bir doktor ve birkaç hemşire vardı ve hepsi de şüpheyeye ya da inkâra yer bırakmayan kasvetli ifadeler takınmıştı.

Doktor yanına geldi ve başını sallayarak prova edilmiş özür ve mazeretlerini sıraladı. Bjorn onu görmezden geldi ve karısının yanına doğru ilerledi. Erna baygın yatıyordu, kuru teninde ölümcül bir solgunluk vardı.

Bjorn bir yumru yuttu ve nefes alıp almadığını kontrol etmek için eğildi. Çok zayıf ve sığ bir iç çekti ve ense kökünde nabzın attığını görebiliyordu.

"Dinlenmeye ihtiyacı var, Majesteleri, şimdilik sakinleştirici yazdım," dedi doktor, saygıdeğer bir mesafeyi koruyarak. "Yapabileceğim bir şey yoktu, Majesteleri, gerçekten..."

"Bana asıl meseleyi anlat," dedi Bjorn soğuk bir sesle.

"Ekselanslarının vücudu beklenenden daha zayıftı ve bebeğin sağlığıyla ilgili bir sorun olabilirdi. Ağır kanama geçirirken durumu vahim bir hal aldı ve ya bebeği kaybedecekti ya da her ikisini birden. Sağlığı tamamen düzeldiğinde yeniden gebe kalabilecek, Majesteleri." Doktor gerçek bir şefkat ve üzüntü ifade etti.

Bjorn kısa bir baş hareketiyle onayladı ve doktor hemşireleriyle birlikte oradan ayrıldı. Hizmetçiler de kanlı çamaşırları topladıktan sonra hemen aynı şeyi yaptılar.

Odada yalnız kaldıklarında Bjorn lambayı kapattı ve yatak odasını karanlığa gömdü. Odayı havalandırmak için açık bırakılmış olan pencereden içeri balık kokusu yayılıyordu.

Bjorn bir sandalyeye oturdu ve Erna'nın neredeyse koma halinde uyumasını izledi. İçinden onu yeni bir odaya götürmek gelse de uykusunu bölmek istemedi.

Çocuk gitti.

Bjorn kafasının içinde, çoktan kabullenmiş olduğu bu gerçeği tekrarladı. Erna'nın elini tuttuğunda, sıcaklığının onu terk ettiğini ve şimdi sadece soğuk hissettiğini hissedebiliyordu.

Yatağın başucunda oturdu ve sıcaklığı geri gelene kadar elini tuttu. Dikkatle karısına baktı, zihni yavaş yavaş berraklaşmaya başlamıştı, çocuk gitmiş olsa da, Bjorn Erna'nın güvende olduğu gerçeğiyle teselli buluyordu.

Bjorn kendi duygularını fazla derinlemesine irdelemedi, bu boşuna bir egzersiz olurdu, zaten anlamsız olduklarını biliyordu. İyileşmekte olan karısını rahatlatmaya odaklandı.

Erna'nın nefes alış verişinin güçlendiğini ve derinleştiğini fark edince rahat bir nefes aldı. Bjorn odadan olabildiğince dikkatli bir şekilde çıktı ve süitin salonuna girdi. Ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Orada bulunanların kederli gözleri ona odaklanmıştı.

"Bjorn, özür dilerim," dedi Isabelle.

Bjorn annesinin teselli edici sözleri karşısında saygılı bir sessizlik sergiledi. Herkesin ondan bir şey söylemesini beklediğini görebiliyordu ama doğru kelimeleri bulamıyordu.

Erna güvende.

Bu gerçeği zihninde bir temel oluşturmak için kullandı ve oradan düşünceler. Yaşadıkları talihsizlik benzersiz değildi ve Erna iyileşecek, güçlenecek ve her şeyin normale dönmesini sağlayacaktı. Bir çocuk için tekrar deneyebileceklerdi. Çocuk sahibi olmak hayatlarının önemli bir parçası mıydı? Evlilik mi? Bjorn kesin bir şey söyleyemiyordu.

Bjorn düşük yapmanın trajik olduğunu biliyordu, ama bu evliliği sarsmazdı. hayatlarının temelleri. Kederinden kurtulduktan sonra, artık güvende olan Erna'yla yeniden kaygısız bir hayat yaşayabilecekti. Bjorn olaylara böyle bakıyordu.

Kansız elini dağınık saçlarında gezdiren Bjorn, resepsiyon alanında yığılı duran kutuları gördü. Hepsi anlamsız gibi görünüyordu artık küçük şeyler.

Bjorn sakince, "Şurayı temizleyin," diye emretti. "Gözümün önünden kaldırın." Erna'nın yuvasını süsleyen bir anne kuş gibi bir araya topladığı küçük bebek eşyalarının süite dağıldığını gördü, "her şeyden kurtulun" dedi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna sabah erkenden uyandı, yaz geçmiş ve günler kısalmaya başlamıştı, pencerenin dışında kelime hala koyu mavi bir karanlıkla örtülüydü. Vakit kaybetmeden yataktan kalktı ve lambayı yakarak odayı ılık bir ışıkla yıkadı.

Yatağını topladıktan sonra Erna yüzüne su çarpmaya ve yeni giysiler giymeye gitti. Serin esinti onu titretmeye yetmişti.

Eldivenlerini ve şapkasını giydi. Soğuk havadan derin bir nefes alarak pencereden nehrin ötesine baktı. Manzara Büyük Düşes'in odasındakinden farklıydı ve sadece bir ay sonra buna alışmıştı bile.

Erna yün bir şala sarındı ve sabahın erken saatlerinde yürüyüşe çıktı. Her zamankinden daha erken kapatılmış olan Büyük Çeşme'nin yanından geçti ve Abit Nehri'nin suyoluyla bulunduğu noktaya doğru ilerledi. Ayak seslerinin ritmik sesi sabahın soğuk ve berrak havasında usulca yankılanıyordu.

Bu Erna'nın yeni rutini haline gelmişti; erken kalkmak, sabah yürüyüşüne çıkmak, dinlenmek ve zamanı geldiğinde yemek yemek. Kötü sağlığına kıyasla iyileşmesi oldukça hızlı olmuştu. Bazen vücudunun çocuğu reddettiğini hissediyor, bu düşünce onu fiziksel olarak hasta ediyordu.

Nehrin kenarında duran Erna masmavi suya ve sabahın ışıltısına baktı. Sakin ve nefes kesiciydi ama şimdi geri dönmesi gerekiyordu.

İlk kez uyandığında her şeyin düzene girmiş olduğunu fark etmişti. Belki de aşırı dozda duygulardan, acıdan, gözyaşlarından ve sayısız acı verici kramptan kaynaklanıyordu ama düşündüğü kadar üzgün ya da acı çekmiş hissetmiyordu. Her şeyi sakın bir sonlulukla kabullenmişti.

Tek isteği, artık böylesine acı dolu anılarla gölgelenmiş odadan bir süreliğine ayrılmaktı ve Bjorn da bunu hemen kabul etti. Kara ruh haline rağmen ona gülümseyerek teşekkür etti. Onun için güzel bir gülümseme miydi bilmiyordu ama gerçektir.

Erna nehir kıyısında durup uzun bir süre malikâneye baktı. Sonra ağırlıksız adımlarla geri dönmeye başladı, kendini bir hayalet gibi hissediyordu. Hizmetçiler yolda onunla karşılaştı ve eskisinden daha tanıdık bir tavırla selamladılar, varlığını yeni keşfettikleri bir saygıyla kabul ettiler.

Bir yıl bile dayanamaz.

Sesleri Erna'nın anılarında dolaşıyordu. Çoğu onun şimdiye kadar gitmiş olacağına, malikanede bir yıl bile kalamayacağına dair bahse girmişti. Erna, eğer bir yıl dayanamazsa para ödülünü kimin alacağını merak ediyordu.

Lisa bahse katıldı mı? Lisa'nın ödülü haline gelebilirse bu çok eğlenceli olurdu. Zihni bu kötücül düşünceler arasında dolaşırken, farkına varmadan kendini yatak odasının kapısının önünde buldu.

Boyun eğerek odasına girdi ve gününe devam etti. Kendisine getirilen kahvaltıyı yedi ve sabah gazetesini okudu. Prenses Gladys'in adı hâlâ manşetlerdeydi ama Prens Bjorn'un nerede olduğunu soran haberler de vardı.

Bjorn'un Veliaht Prens olarak hak ettiği yere dönmesi konusundaki görüşler sürekli tartışılan bir konuydu. Bazıları ise harika bir iş çıkaran mevcut Veliaht Prens'in olduğu yerde kalması gerektiğini savunuyordu.

Bjorn ne yapacak?

Erna tebrik mesajlarına göz atarken, Bjorn'la doğru dürüst sohbet etmeyi uzun zaman olduğunu fark etti. Her gün buluşup birlikte oturuyorlardı ama hiçbir konuşmaları aklına takılmıyordu.

Son mektupları da gözden geçirirken, sürekli cevap yazmaktan bileği ağrımaya başladı. Daha önce onu açıkça görmezden gelen hanımların şimdi Büyük Düşes'e mektup ve hediye göndermek için birbirlerini ezdiklerini hayretle fark etti. Mektupların çoğu Prenses Gladys'i kötüleme ve Prenses Erna'yı ve onun dayanma gücünü övme çabalarından ibaretti.

Erna bu mektuplara ne cevap vereceğinden emin olamadığı için önce kibar mektuplarla yetiniyordu. Düşük deneyimini paylaşan ve resmi bir nezaket olmasına rağmen acısına empati duyan bir mektupta büyük bir rahatlık buldu. Bir sonraki bebeğin bir dahaki sefere sağ salim doğmasını umduğumuza dair alışlagelmiş ifadeler çok muğlak geldi.

"Bir dahaki sefere..." Erna fısıldadı.

Erna'nın yüzü sanki yabancı bir dili anlamaya çalışıyormuş gibi çarpıldı. Kendisinden ne beklendiğini çok iyi biliyordu ve Bjorn'la evliliği devam ettiği sürece yerine getirmesi gereken yükümlülükleri olacaktı. Bu, Büyük Düşes'e kalan birkaç kullanım alanından biriydi.

"Bir dahaki sefere."

Bu sözleri tekrarlarlarken yüzü daha da solgunlaştı. Sandalyede kıpırdamadan oturuyordu ama kendini nefes nefese kalmış ve soğuk bir küfür savururken buldu. Oda etrafına yayıldı ve kalem üzerindeki hakimiyetini kaybetti, masaya çarpan kalem mürekkep lekelerini kırtasiye malzemelerine bulaştırdı.

Kapının sertçe çalınması Erna'yı uçurumun kenarından döndürdü ve hatasını fark ederek kurutma kâğıdını kaptı.

"Majesteleri, ben Bayan Fitz, Prens birlikte öğle yemeği yemek istiyor."

Erna bu beklenmedik istek karşısında donakaldı, nefesi boğazında düğümlendi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Grandük'ün öğle yemeği masası, Bjorn'un isteği üzerine bahçe odasına kurulmuştu. Cömert çiçek süslemelerini, narin dantel masa örtüsünü ve hafif sos kokulu beyaz balık tabağını da bizzat ayarlamıştı.

Bjorn her şeyi hazırlamak için erkenden gelmişti ve Erna'nın gelişini sabırsızlıkla bekliyordu. Bu çıkmazı sonsuza dek sona erdirmeye karar vermişti. Aynı yatağı paylaşmış olmalarına rağmen, aralarındaki uçsuz bucaksız mesafenin onu boğduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Bunu saçma ve sinir bozucu buluyordu, her şeyin hak ettiği yere dönmesinin zamanı gelmişti.

Bjorn tropik bitkileri düzenlemeyi bitirdi ve şöminenin üzerinde duran saate baktı. Erna'nın geç kaldığını görünce vücudunu bir gerginlik kapladı. Sadece beş dakika gecikmişti ama o kadar da olabilirdi.

Bjorn, Erna'nın gelmeyeceğine kendini inandırmaya başlamıştı.

Sonra yağın kar kadar narin ve ince ayak sesleri duydu. Beklentiyle döndü ve karısı Erna'nın kapıda durduğunu gördü.

◆Yeni Yatak◆

.-:.-.◆.-:.-.

Hizmetçiler kahvaltı masasını hazırlamayı bitirdiğinde bahçe sessizliğe gömüldü. İç mekândaki fiskiye'nin yumuşak şırıltısı zamanın hâlâ akıp gittiğinin tek işaretiydi.

Erna boş tabağından başını kaldırdı ve Bjorn'un bakışlarıyla karşılaştı. İkili uzun bir süre o garip sessizlikte oturdu, birbirlerini ölçüp biçiyor ve ilk konuşan olmak istemiyorlardı.

Erna onun soğuk bakışları altında endişelenmeye başladı, bilinçaltında çatalıyla oynamaya başladı, şimdiye kadar ikisinin de yapmak istemediği konuşmadan kaçınmayı başardıkları için minnettardı.

Onun yerine, adamın satın alacağını söylediği atı düşündü. Ona sabah yürüyüşünü mekanik bir şekilde anlatıyordu, sanki Tam her şey yolunda gidiyordu ki, adam aniden sözünü kesti ve bir at alacağını söyledi. Tüm bu uzun mesafeleri yürümekten daha verimli bir ulaşım aracıydı.

Adamın sözünü aniden kesmesi karşısında şaşkına dönen Erna ne diyeceğini bilemedi. Adamın bakışlarıyla bir kez daha karşılaşmadan önce yemeğini yuttu ve bir yudum su içti.

"Teşekkür ederim ama ben iyiyim," dedi Erna.

Gülümsemeye çalışması dudaklarının kenarlarının titremesine neden oldu, sanki bunu yapmak çok çaba gerektiriyordu. Bjorn bile onun gülümsemesinin samimiye'tsiz olduğunu hissedebiliyordu.

Erna herhangi bir numara yapmaktansa dudağını ısırarakla yetindi, Bjorn'un anlamsız sözcüklere karşı belli bir tiksintisi olduğunu biliyordu ve

garip kahkahalar attı. Hizmetçiler bal ve şarapla marine edilmiş incir getirmişlerdi, o da tatlı ikramların tadını çıkarmakla meşguldü.

Birlikte yedikleri yemek her gün hemen hemen aynı şekilde devam ediyordu. Abartılı yiyecekleri tüketirken garip sessizlikler ve boş sohbetler. Bjorn Erna'ya giderek daha pahalı hediyeler sunuyordu; mücevherler, süs eşyaları ve biblolar. Kuşkusuz hepsi de pahalıydı ama Erna bunları sadece gereksiz derecede aşırı buluyordu.

Sessizlik uzadıkça Erna güvenli bir sohbet konusu açmaya çalıştı.

"Bu Çarşamba Düşes Arsene'i ziyaret edeceğimizi unutma."

O konuşurken Bjorn'un gözleri kısıldı ve kadehini kasıtlı bir hareketle yere bıraktı.

"Büyükanne buraya davet etsek daha iyi olmaz mı?"

"Hayır, birkaç kez hastaneye gitmesi gerekti, o yüzden gidip onu görmek daha iyi olur. Doktor Ericsson artık tamamen iyileştigime göre dışarı çıkmamda bir sakınca olmadığını söyledi."

Erna, Düşes Arsene'den bir davetiye almıştı ve Heine ailesinin pikniğinden bu yana saray arazisinden çıkmadığını fark etti; bu piknik yazın başındaydı, sonbaharın derinliklerinde değildi.

Bu gerçek onu boğuyordu ve Schuber Sarayı'nın arazisi Buford'daki evinden daha büyük olmasına rağmen Erna'nın Saray'dan çıkması gerekiyordu. Dışarı çıkmak için duyduğu yoğun arzu onu bile şaşırtmıştı.

"Bjorn?"

"Tamam, gidebilirsin," dedi Bjorn başını sallayarak, Erna'yı çok şaşırtarak.

"Teşekkür ederim."

Bjorn Erna'ya baktı ve bunu yaparken, her zamanki sakın gözleri sanki derin düşüncelere dalmış, gizli bir duyguyu ya da düşünceyi aktarıyormuş gibi derinleşti.

"Teşekkür ederim," dedi Bjorn, Erna'yı taklit ederek, "üzgünüm, ben iyiyim." Ses tonu bahçeyi yıkayan güneş ışığı kadar yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Erna, bu çok kullanılan cevaplar biraz sıkıcı olmaya başladı."

Bjorn Erna'ya tatlı tatlı gülümsedi.

Erna havayı yumuşatmak için bir şeyler söylemek istedi ama ne diyeceğini bilemedi. Zihni bulanıklaştı ve bir düşünceyi kavramakta zorlandı.

Bjorn çok çalışıyordu.

Doktorlardan gördüğü özenli bakım ve ilgi için minnettardı ve Saray hizmetkârları Erna'yı rahat ettirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Dışarıdaki hareketli dünya bile saray bahçesinin huzuruyla kıyaslandığında çok uzak bir yer gibi görünüyordu. Erna tüm bunların kocasının çabaları sayesinde olduğunu biliyordu. Kendini çok çalışmak ve katkıda bulunmak zorunda hissediyordu.

Bunu yapabilirim.

Kocasının onun için yaptığı onca şeye rağmen karşılığında hiçbir şey istememişti. Eşi olarak görevi sakın bir tavır takınmak ve kocasını eğlendirmektir, hiçbir şeyi doğru yapamayan işe yaramaz bir eş olarak görülmekten korkuyordu. Bu durum onu endişelendiriyordu çünkü kalbi nadiren onun istedikleriyle örtüşüyordu.

"Yeni bir yatak yarın gelecek," dedi Bjorn. "Bazı dekoratörlerin gelip sarayı istediğiniz gibi düzenlemesini ayarladım, Bayan Fitz de orada olacak, ihtiyacınız olan bir şey olursa haber verin."

Erna, Bjorn'un sözlerinin ardındaki küçümseyici anlamı çabucak kavradı. Acı dolu anılardan kaçmak için odadan kaçmıştı,

Ama bu basit bir sarayı yeniden dekore etme meselesi değildi, bu bir kalp meselesiydi ve yaşadığı duygusal çalkantı için hızlı bir çözüm yoktu.

"Bjorn, ben..."

"Ne? Hâlâ daha zamana ihtiyacın var mı?" Bjorn bardağını doldururken sordu. "Ne zamana kadar?"

Bjorn su testisini yere bırakıp arkasındaki fark edilebilir bir şeyi fırçalarken zarif bir hareket yaptığını anlamak zordu. Erna, Bjorn'dan daha fazla zaman isterse, Bjorn'un bunu ona vereceğini biliyordu ama Ne diyeceğini bilemedim, bir hafta mı, bir ay mı, gelecek sezon mu? Hiçbiri uygun bir cevap gibi görünmüyordu.

"Yeni yatak geldiğinde odanı geri taşıyacaksın," dedi Bjorn, dudaklarını nemlendirmek için içerken. "Hafta sonuna kadar bu iş bitmiş olur, eğer sen yapamazsan ben yaparım."

"Bjorn."

"Başpiskopos'un öğretileri, ne kadar rahatsız edici olursa olsun evli çiftlerin aynı yatağı paylaşmasını emrediyor. Birlikte yürümek istediğiniz dikenli yolu unuttunuz mu?"

Bjorn'un dudaklarında beliren gülümsemede bir muziplik vardı. Evli bir çift. Erna, Bjorn kendi sözlerini ona tekrarlarken yanaklarının kızardığını hissetti.

Erna, birbirinin aynısı olan ama farklı hissettiren bu sözler karşısında utandı ve perişan oldu. Bjorn öyle demek istememiş olsa da, küçümsendiği ve alay edildiği duygusundan kurtulamıyordu.

'Evli çift' sözcükleri bir zamanlar Erna'ya istediği her şeyi vermiş olan aşkı hatırlatıyordu ama Bjorn için 'evli çift' kulağa hoş gelen, güzel bir çiçeğin adı gibi, daha derin bir anlam ve duygusal ağırlıktan yoksun bir ifade olabilirdi.

"Erna."

Bjorn onun adını söylerken sesi tatlı ve sevecendi. Ona bakışı bir sevgili gibi şefkatliydi. Yavaş yavaş beliren gülümsemesi büyüleyiciydi ve Erna çaresizlik içinde sadece başını sallayabildi. Bir zamanlar ona aşkı hissettiren şeylerin anısına.

Bjorn bu basit jestten memnun görünüyordu.

Konuşmaya devam etmek üzereyken bir görevli masaya geldi ve gitme vaktinin geldiğini bildirdi.

Erna elbisesini düzeltti ve Bjorn'u ön tarafa kadar takip etti, her gün yaptığı gibi, her zamanki gibi onu uğurlayacaktı.

Bjorn her zamanki hafif adımlarıyla arabaya atladı. Tam arabanın içine dalmak üzereyken durdu ve dönüp Erna'ya baktı. Hiçbir şey söylemeden uzun bir süre ona baktı.

Araba gözden kaybolur kaybolmaz, Erna hizmetkârları peşine takarak Saray'a geri çekildi. Giriş salonuna geçerken, Yerdeki Kraliyet armasının önünde durduğunda ayak seslerinin yumuşak çalkantısı aniden sona erdi.

"Ekselansları?" Bayan Fitz sordu.

Büyük Düşes'e temkinli bir şekilde yaklaştı. Erna öylece durup yere, sonra da aniden kendini hiç bilmediği bir yerde bulan bir çocuk gibi konağın giriş holünün geri kalanına baktı.

"İyi misiniz, Ekselansları?"

"Ah..." Erna ancak o zaman nerede olduğunu fark etti ve şaşkınlıkla döndü.

Erna küçük bir iç geçirdi, teni fark edilir derecede solmuştu. Gözleri boş ve ifadesizdi, tedirginliğini ve endişesini ele veriyordu.

"Doktoru çağıracağım," dedi Bayan Fitz.

"Hayır," diye başını salladı Erna, "sadece biraz yorgunum. İyi olacağım." Erna Bayan Fitz'e gülümsemeye çalıştı ama zayıftı. "Özür dilerim, Bayan Fitz."

Erna kırmızı halı kaplı merdivenlerden yukarı doğru ilerlemeye devam etti ve en tepeye ulaşmadan önce yüksek tavana bakıp görkemli manzarayı seyretti. Görebildiği her şey aşırı büyük ve görkemli bir dünyanın parçasıydı. Erna sanki sarayın ihtişamı onu boğuyormuş gibi nefessiz kaldığını hissetti.

.-:.-.✧.-:.-.

"Bjorn burada olamadığı için üzgünüm, önceden verilmiş bir sözü vardı," dedi Erna.

Bunalmış hissetmesine rağmen Erna konuşurken ağırbaşlı bir gülümsemeyi korudu. Evi ziyaret ettiği diğer zamanlardan farklı görünmüyordu. Düşes Arsene, Bjorn'un doğum günü yaklaşırken.

"Sorun değil, seni görmek istemedim. ama kesinlikle iyi görünüyorsunuz," diye cevap verdi Düşes, sözleri şaka ve samimiyet karışımıydı.

Erna ona yan gözle baktı, bu sözü nasıl karşılayacağından emin değildi ama sonunda gülümsedi. Son seferden bu yana tavırları kesinlikle düzelmişti ama bu sakinlik ve kontrol Düşes'i rahatsız hissettiriyordu.

Erna'nın çalkantıları yüzeyin altında kaynıyordu ve gülümsemek kadar basit bir şeyi korumaya çalışmasına rağmen Düşes Erna'nın huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Büyük Düşes'in bariz sıkıntısını görmezden gelmek ve kalbini kırma riskini almak istemiyordu.

"Diğer konuklar henüz gelmedi mi?" Erna salonu gözden geçirirken sordu. "Tek konuk ben miyim?"

Düşes Charlotte'u okşarken, "Neden, artık benim arkadaşlığımdan hoşlanmıyor musun?" diye alay etti.

"Hayır, öyle değil, sadece akşam yemeğinde bize katılmaları için birçok kişiyi davet ettiğinizi düşünmüştüm." Erna tekrar salona, sonra da Düşes'e baktı.

Düşes başını sallayarak, "Dinyesterlerin nesi bu kadar iyi?" dedi.

Charlotte sanki onu teselli etmeye çalışıyormuş gibi Erna'nın kucağına atladı ve dikkat çekmek için yüksek sesle miyavladı. Erna, Düşes Arsene'in hafif sözlerine gülümsedi ve konuşmalarından biraz olsun rahatladı.

Akşam yemeği hazırlanırken her Çarşamba yaptıkları gibi sohbet ettiler. Düşes Erna'nın gözlerine dikkat etmeden edemedi, Eskiden kocasından söz ederken hayretle parıldayan gözleri parıltısını kaybetmiş, bu da Düşes Arsene'i derinden etkilemişti.

Düşes yumuşak bir onaylamazlıkla dilini şaklatarak, "Canım, bu kadar çabalamana gerek yok," dedi.

Erna, "Sorun değil büyükanne, gerçekten," dedi. Düşes Arsene başını sallamakla yetindi, kızın yalan söylemeye hiç yeteneği yoktu.

Konuşmaları bir hizmetçinin odaya girmesiyle bölündü. "Hanımefendi, bir misafirimiz daha geldi."

"Misafir mi?"

"Evet," dedi hizmetçi Düşes Arsene'in sorusundan hiç de rahatsız olmamış gibi, "Prens Bjorn geldi."

❖Sonraki❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

Düşes misafirlerini evinde ağırlamaya her zaman açıktı, ancak gelemeyeceğini söyleyen ama yine de gelen bir misafir karşısında başını onaylamaz bir şekilde sallamaktan kendini alamadı. Yine de torununu kendisini kandırdığı için affedemiyordu.

Bjorn tüm yemek boyunca dikkatini Erna'dan ayırmadı.

Erna gülümsedi, yemeğini sessizce yedi ve rahat görünüyordu. Bjorn, Erna'nın hâlâ biraz ulaşılmaz kalmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Kendini acınası bir şekilde küçümsediği anlarda bile. Bu akşam yemeğine yetişebilmek için tüm programını yeniden düzenlemek zorunda kalmıştı.

Sabah işlerini yapmaktan nefret ediyordu ama yine de kendini zorladı ve sabahki banka yönetim kurulu toplantısına katıldı. Sonra da öğle yemeğini bir saat erkene aldı. Onu yakından tanıyanlar bu ani davranış değişikliğine şaşırdılar ama Bjorn odaklanmaya devam etti ve bu işi yürütmeye kararlıydı.

Sınırlarını zorlamak anlamına gelse bile Erna'ya olan bağlılığını ön planda tutmaya devam etti. Bu sarsılmaz bağlılığı sürdürmeye kararlıydı.

"Zaten geç oldu," dedi Bjorn, şöminenin üzerindeki saate bakarak.

"Aşırıya kaçmanın zamanı değil, daha ne yapabilirsin ki? bu akşam için planladınız mı?" Düşes peçetesini masasına koyarak şöyle dedi tabak.

Bjorn, "Kalmak istiyorum ama bencilce kendi arzularımı tatmin edemem," diye cevap verdi.

Düşes, Bjorn'un Erna'ya her baktığında huzursuzlandığını görebiliyordu. Erna'yı geceyi geçirmesi için davet etmek niyetindeydi ama Bjorn'un başka planları varmış gibi görünüyordu. Kurtsu yoğunluğu Erna'nın yanından yakın zamanda ayrılmak istemediğini açıkça gösteriyordu.

Düşes *baba gibi, oğul gibi, torun gibi* diye düşündü.

Philip'in yeni evli olduğu zamanları düşünecek olursa, her konuda çok zeki olan ama karısının yanındayken bir ahmak gibi davranan ve hayal kırıklıklarıyla karısının öfkesini üzerine çeken Philip'in şimdi burada da aynı şeyi yaptığını görebiliyordu. Dinyester'in Kurtları parlak zekâlarını romantizme çevirecek zekâyâ sahip görünmüyorlardı.

Düşes, Bjorn'la göz göze geldi ve bir süre bakıştıktan sonra Bjorn zarifçe gülümseyip başını salladı.

Kendinden emin hareketi utanmazcaydı ama aynı zamanda etkileyiciydi. Düşes, Dinyester gururunun ve Arsene inatçılığının özelliklerini işaretlerken sadece iç geçirebildi. Bjorn ehlileştirilebilirse harika bir koca olabilirdi ama bu zorlu bir görev olacaktı.

Akşam yemeği nihayet planlanandan çok önce sona erdi. Düşes konuklarını arabalarına kadar uğurladı.

Düşes, Erna arabaya binerken torununu azarlama fırsatını yakalayarak, "Çok yaygara koparıyorsun," dedi. "Eğer Bunu yapacaksanız, belki bir kez olsun gerçekten çıkmayı deneyin. Bu, oldukça etkili olduğunu göreceğiniz faydalı bir beceridir."

"Büyükanne, sarhoş musun sen?" Bjorn ciddi tavsiyeler karşısında aptalca davranmakta ısrarcıydı.

"Sarhoş olsam bile flört etme konusunda senden daha iyi olacağım, Bjorn Dniester."

"Erna benim karım, büyükanne."

"Olmadığını kim söylüyor?"

Bjorn uzun bir süre ona baktıktan sonra nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi ve arabaya girdi. Düşes, kendisine geçmiş yıllardaki Isabelle'i hatırlatan bu inatçılık gösterisinden rahatsız olmuştu ve tıpkı ilk evliliğinde olduğu gibi, Bjorn ve Erna'nın gelecekleri de pek umut verici görünmüyordu.

"Dinyester'in Kurtları ve eşleri neden hep birbirine zıt kutuplar gibi görünür bilmiyorum."

.-:.-.✧.-:.-.

Erna yukarıdan geçen şehrin gaz lambalarına bakıyordu ama yanlışlıkla uykuya dalmış ve Bjorn'un omzuna yaslanmıştı. Bjorn derin bir gece gibi sakin gözlerle ona bakıyordu.

"Olamaz," dedi Erna aniden, dik oturarak.

Kıyafetlerini düzeltti ve dağınık saçlarını topladı, yanakları kızarmıştı.

"Sen iyi misin?" Bjorn sordu.

Erna nefesini tuttukten sonra, "Üzgünüm," dedi.

Araba nehir kıyısındaki yoldan aşağı doğru dönerken o da elbisesinin yamuk yakasını ve korsajını düzeltti. Erna rahatlamaya başladı ve Bjorn'un bakışları karısının kıyafetiyle uğraşmasını izlerken yumuşadı.

"Küçük uykun hoşuna gitmedi mi?" dedi Bjorn.

Erna'nın omuzları bu soru karşısında çöktü. O can sıkıcı selamlaşmayı tekrarlamayı tercih ederdi. Dörtnala koşan toynakların sesi arabanın endişeli sessizliğini doldurdu. Bjorn onu izlerken Erna da pencereden dışarı baktı.

Her şey sorunsuz ilerliyormuş gibi hissediyordu. Uykulu Erna'ya omzunu uzattığında bile Bjorn, sevdiği rutine geri döneceklerinden emindi. At arabası evin dışında durdu

Loş ışıklı malikâneye Erna yüzünde bir gülümsemeyle baktı. Sonunda kendilerini başladıkları yerde buldular.

"Erna." Bjorn onun adını fısıldadı.

Bastonun başını kavradı, vücudunda karıncalanan endişeyi savuşturmaya çalıştı, belirsizlik üzerinde duracak zaman kalmamıştı.

Erna dönüp temkinli bir şekilde Bjorn'a baktı. Bitkin görünüyordu ve baygın gözleri hâlâ Bjorn'un nefesini kesiyordu. Güzel kadın baştan çıkarıcı bir büyü gibiydi.

Bjorn sonunda konuşmaya karar verdi: "Şu şey, Erna,"

dedi. "Şey mi?" Erna başını eğdi.

"Gladys ve boşanmayla ilgili."

"Ah..."

"Bu bir devlet meselesiydi. Önemli ulusal çıkarlar karşılığında, bu sırrı süresiz olarak korumaktan başka seçeneğim yoktu. Lars ve Lechen arasındaki barışı korumak için üstlenmem gereken bir taahhüt ve nihayetinde bir sorumluluktu."

Bjorn o kötü günde Erna'ya her şeyi anlatmak istemişti ve o zamandan beri böyle bir tartışma için uygun bir fırsat görünmüyordu ve Kargaşa yatıştığında, doğru durum belirsizleşti. İlk başta kendine eski yaraları açmaya gerek olmadığını söyledi ama geçmişe baktığında bu sadece korkakça bir kaçamaktı.

"Bunu benimle paylaşmış olsaydın, sence bunu bir sır olarak saklayamaz mıydım?" Erna sordu, sesi kararsızdı.

"Bu bir güven meselesi değildi,

Erna." "Neden değildi?"

"Lars'la yaptığımız gizli anlaşma sadece annem, babam ve Leonid'in bilmesi şartıyla yapılmıştı, sadece Leonid'in çünkü o veliaht prens olacaktı. Bu sözü tutmakla yükümlüydim. Başka biri olsaydı da bir şey fark etmezdi."

"Anlıyorum," diye başını salladı Erna.

Bjorn haklıydı, mahremiyet önemli bir konuydu ve bir kadının kocası olmaktan önce, bir ulusun Prensi olarak bu adamın ulusun çıkarlarına öncelik verme görevi vardı. Onu suçlamayı kendine yediremiyordu.

"Ama Bjorn, işlerin benim için ne kadar zor olduğunu gördün," derken Erna'nın sesi titriyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Bebeğim, eğer şairin eseri yayımlanmasaydı, çocuğumuz sonsuza dek Prenses Gladys'in gölgesinde kalmaya mahkûm olarak büyüyecekti."

"Sanırım öyle," dedi Bjorn sakince. "Sana ve çocuğumuza başka şekillerde de aynı telafiyi sağlayabilirdim."

Tazminat mı?

O bu kelimeyi usulca fısıldarken, araba iyi inşa edilmiş bir köprüye yaklaştı. Erna ellerini düzgünce kucağına koymuş, kurtulmak için yanıp tutuşan gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu. Nefes alış verişini yavaş yavaş düzene girdi.

Bjorn kendini işine adanmış bir kocaydı.

Her ne kadar işler hayal ettiğinden farklı gelişse de, bu inkar edilemez bir şekilde doğruydı. Onu karısı olarak atamıştı ve bu sınırlar içinde ona saygı ve sadakatle davrandı. Aynı derecede sadık bir baba olurdu, buna hiç şüphe yoktu.

"Her neyse, artık her şey yoluna girdi," dedi Bjorn. Öne doğru uzandı ve Erna'nın yanağını okşadı.

Gladys efsanesi yıkılmıştı ve artık kimse ona Lechen Prensesi olarak bakmıyordu. İnsanlar artık Erna'yı kahramanları olarak selamlıyorlardı.

Kocasının yanında tereddütsüz ve saf bir sevgiyle duran bir eş. O gerçek bir asil kadındı ve bir kraliçeden aşağı kalır yanı yoktu.

Uzun zamandır gözden düşmüş olan babasının eziyetinden kurtulmuştu. ve sonunda sürgün edildi. Eylemlerinin ve kabahatlerinin sonuçlarına katlandı. Bjorn bundan emin oldu. Yakışıklı bir adam tarafından kurtarılan kadın kahraman Prens ve onlar mutlu mesut yaşıyorlardı, mükemmel son.

Yine de düşüncelerini dile getiremiyordu.

Diğer kraliyet çocuklarını her gördüğünde, kendi çocuğunun da kendisi gibi zorbalığa uğrayıp dışlanacağından korkuyordu. Gladys gibi büyük bir Prenses olma şansı yoktu ve kendinden nefret ettiğini itiraf etmek de ona yardımcı olmayacaktı.

Beceriksiz bir anne olarak tek umabildiği, çocuklarının babasına daha çok benzemesiydi. Kimsenin ondan bir iz bulamayacağını umuyordu, böylece saçlarını güneşte boyamak istemenin üzüntüsünü aktarmayacaktı.

Her gece çocuğunun babasına benzememesi için nasıl dua ettiğini kimse bilmiyordu. ve hayatları babaları gibi ıslıl ıslıl olacaktı, ama şimdi bu tür duaların asla cevaplanmasına gerek yok.

Bir sonraki bölüme geçmenin, geçen yılın getirdiği mutsuzluk ve acıyı unutmanın zamanı gelmişti. Artık önlerinde uzanan mutluluk arzusuna doğru ilerleyebilirlerdi.

"Hâlâ daha fazlasına ihtiyacın varsa, Erna," dedi Bjorn, Erna'nın derin düşüncelerini bölerek.

"Hayır," dedi Erna sert bir sesle. "Kitabı okudum ve zaten her şeyi biliyorum. Senin için zor olmuş olmalı ama bunu tekrar yaşamak zorunda değilsin." Erna gözyaşlarını zor tuttu ve hatta zayıf bir gülümseme bile gösterdi. "Dediğiniz gibi, artık her şey çözüldü ve ben iyiyim, gerçekten."

Araba ışıklı köprünün üzerinden geçerken Bjorn uzanıp Erna'yı öptü. İlk başta isteksiz olan Erna sonunda yumuşadı ve dudaklarını ayırarak sevgi gösterisini kabul etti. Ne de olsa o kadar da zor değildi.

.-:.-.✧.-:.-.

◆Yeni Bir İdol◆

.-:.-.◆.-:.-.

Lorenz Dix, Büyük Dük'ün konutunun resepsiyonuna doğru yöneldi. Kraliyet Sarayı'nı sık sık ziyaret eden ünlü bir iç dekoratördü. Büyük Dük'ün malikanesine düzenli olarak gelirdi. Ancak bu buluşma Büyük Düşes ile olacaktı ve Lorenz heyecanlıydı.

Şu anda şüphesiz Lechen'in en ünlü ismiydi. Onun adı herkesin dilindeydi. Elbette, Büyük Düşes daha önce de popüler bir tartışma konusu olmuştu, ancak şimdi tam bir tezat söz konusuydu. Bir cadı olduğu ortaya çıkan Prenses mecazi anlamda biftekte yakılmıştı ve Gerçek Prenses küllerinden doğdu.

"Ekselansları, Bayan Fitz, tasarımcı Bay Dix geldi," dedi yaşlı bir kadın kapıyı çaldıktan sonra usulca.

Lorenz Dix gergin bir yumru yuttu ve Dinyester armasını gösteren süslü oymalı kapıya baktı. Kraliçe, Prenses Louise ve Prenses Gladys onun için çalışmış olmakla övünebileceği isimlerdi, Prenses Erna bu listeye eklenmeyecekti.

"Ah, evet, lütfen içeri buyurun," dedi sakın ve net bir ses.

Derin bir nefes alarak kapıdan içeri adımını attı ve odaya girdi. Yeniden dekore etme süreci boyunca Büyük Düşes'i görmemişti ve görmeyi de hiç beklemiyordu ama talih bugün ondan yanaydı.

Lorenz, Büyük Düşes'in beklediği salonun ortasına doğru yürüyerek, "Ekselansları ile tanıştım," dedi ve mükemmel bir tavırla önünde eğildi.

"Merhaba Bay Dix," dedi Büyük Düşes, sesi yumuşak, hoş ve kahkaha doluydu.

Kendisine ayrılan yere oturdu ve büyük bir saygıyla başını kaldırdı. Bakışları gülümseyen Büyük Düşes'le buluştuğu anda ne demek istediğini anladı. İki yüzlü olduğu yönündeki şöhret sadece alaycı bir yorum değildi.

Karşısında oturan Büyük Düşes, gazetelerdeki fotoğraf ve portrelerden çok daha çarpıcıydı. Küçük ve ince fiziği Genç bir kız izlenimi verse de, bakımlı duruşu ve sakin ifadesi Kraliyet Ailesi'nin soylu bir kadınına yakışan bir asalet yayıyordu. Hepsinden önemlisi gözleri, dünyayı sakince süzen o berrak gözler, çarpıcı bir güzelliğe sahipti.

"Yatak odasını çok güzel dekore ettiğinizi duydum, emeğiniz için teşekkür ederim." Gülümseyen yüzü sonbahar güneşinde usulca parlıyordu.

Büyük Düşes mi yoksa Prenses Gladys mi, söz konusu güzellik olduğunda kim gerçekten üstündü? Sonunda Büyük Düşes'le tanıştığına göre cevap açıldı: Büyük Düşes.

Beklendiği gibi Lechen'in güzel kadınları eşsizdi, bu Prenses Gladys'in güzel olmadığı anlamına gelmiyordu, her biri kendine özgü bir çekiciliğe sahipti.

"Bay Dix?"

Uzun süredir sessiz olduğunu ancak Büyük Düşes adını söylediğinde fark etti. Utancını gizlemeye çalışarak gülümsedi. Prens'i Büyük Düşes'le evlenmeyi seçtiği için eleştirenlerin, tutumlarını derinlemesine düşünmeleri gerektiği anlaşılıyordu.

Böylesine güzel bir kadın hakkındaki değerlendirmelerin neden bu kadar sert olduğunu anlayamıyordu, herkes Lars'tan gelen o cadı tarafından lanetlenmiş olmalıydı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Sanırım bu kadarı yeterli, Bay Dix," dedi Bayan Fitz, dekoratörün konuşmasını keserek. "Lütfen bu kadarla kalsın."

Bayan Fitz çekingen Erna'yı dekoratörün bitmek bilmeyen saçmalıklarından kurtardı ve Lorenz sustuğunda oda huzurlu ortamına geri döndü.

Lorenz tüm monologu boyunca, tavan ve zeminin tasarım tercihlerini açıklarken bile gözlerini Büyük Düşes'ten ayırmadı. Dinleyicilerini etkilemekle daha çok ilgileniyor gibiydi. her şeyden daha fazla.

"Beğendiniz mi, Majesteleri?" Bayan Fitz dekoratöre solgun bir bakış fırlatarak sordu.

"Evet," dedi Erna, "çok güzel."

Bu yanıt biraz zorunlu gibi gelmişti ama Lorenz'in heyecanı yüzünden okunuyordu. Küstah tavırlarına rağmen dekoratörün becerisi inkâr edilemezdi. Bir zamanlar sarayın geri kalanı gibi kasvetli ve ciddi olan yatak odası, şimdi Erna'nın isteklerini tam olarak yansıtıyor ve övgüye değer bir sonuç veriyordu.

Lorenz, "Lütfen etrafınıza bir göz atın Ekselansları ve değiştirmek istediğiniz bir şey varsa lütfen söyleyin," dedi.

"Hayır, ben her şeyi seviyorum," dedi Erna, parlak renkli duvar kâğıtlarına, zarif, kadınsı mobilyalara ve yatağın üzerine düşen büyüleyici dekora bakarken. Değerli ceviz ağacından yapılmıştı ve göz kamaştırıcıydı. mobilya parçasıydı. Yatak takımları da aynı şekilde zarif danteller ve yumuşak

pamuktan yapılmıştı. "Ekselansları..." Bayan Fitz şaşkın bir ifadeyle, "Evet," dedi.

"Evet, resim de değiştirildi," dedi Erna.

Gözüne çarpan ilk resim, tam çiçek açmış bir kır çiçeği tarlasının manzarası, resimlerin çoğunun çiçekli olduğu yatak odasına çok daha iyi uyuyordu. Doğanın güzelliğinin takdir edilebileceği ve hayranlık duyulabileceği bir yatak odası için uygun bir tema.

Genel olarak, Erna'nın odaların tasarımıyla ilgili hiçbir şikâyeti yoktu. Aslında Bol miktarda çiçek dekoru mekâna bir sıcaklık ve çekicilik kattı.

Büyük Düşes'in yanında duran Lorenz, "Önümüzdeki hafta misafir odasına başlayacağım," dedi. "Sizin talimatlarınız doğrultusunda, Majesteleri, odayı aynı standarda getirebiliriz."

Bayan Fitz dekoratörün Büyük Düşes'e biraz fazla yakınlaştığını fark etti ama geri adım atmadı. Misafir odası, yeniden dekore etmek istediği ilk oda olmuştu. Birbirine zıt temaların karmakarışıklığı adamı gerçekten geriyordu. Fil ve daktilo, kurdelelere sarılmış geyik boynuzları, ilk izlenimi Büyük Düşes'in bir tür eksantrik olduğu yönündeydi.

"Misafir odasını daha sonra tartışalım," dedi, Büyük Düşes'in onun görüşüne verdiği yavaş tepkileri fark ederek.

"Bay Dix," dedi Bayan Fits, sesi onu donmuş bir bıçak gibi keserek. Aynı derecede keskin bir bakışla ona baktı.

"Görünüşe göre zamanımız doldu, bu yüzden lütfen ne yapmak istediğinize karar vermek için acele etmeyin ve etrafa bir göz atın, Majesteleri." Bay Dix, Bayan Fitz'i takip ederek dışarı çıktı ve kapı arkalarından sessizce kapandığında Erna yalnız kaldı.

Erna sadece bir haftası olduğunu ve yarının son gün olduğunu hatırladığında vücudunun titrediğini hissedebiliyordu. Buraya geri taşınmak zorunda kalacaktı.

Endişeyle yatak odasında volta atıyor, bakışları yeni yatağa sabitleniyordu. Gözleri her geçen an daha da büyüyordu. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn telgrafi okurken derin bir iç çekti. Hartford'ları hayatından tamamen çıkardığını sanıyordu ama Alexander Hartford şimdi Lechen'e gelmişti.

Birkaç hafta önce ailenin zevahiri kurtarmak için birini göndereceğini duymuştu. Veliaht Prens'i göndermediklerine göre bu kadar çaresiz olamazlardı.

Bjorn kendisine telgrafi getiren hizmetçiye, "Lütfen arabamın gelişi için mümkün olduğunca çabuk hazırlanın," dedi ve yarım kalan çayını yudumlarken ayağa kalktı. Kahvaltı yapması gerekiyordu ama oldukça geç olmuştu, neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti.

Bjorn banyoya doğru yürüdü. Daveti kabul etmekte isteksiz olsa da Leonid konunun önemini vurgulamıştı.

Diplomasi nadiren basit bir meseleydi, özellikle de Lars Lechen'le olan anlaşmayı bozma belirtisi göstermediğinden beri, ama ilişkileri ortaya çıkan sır yüzünden hassas. Müttefik olarak kalabilmeleri için nezaket gösterilmesi gerekiyordu.

Hazırlanmayı bitirdiği sırada bir hizmetçi gelip ona haber verdi araba hazırды. Aceleyle merdivenlerden indiğinde, Erna'nın aşağıda onu uğurlamak için beklediğini gördü.

"Bjorn."

Onun yumuşak sesiyle adını söylediğini duyunca kalbi yumuşadı.

"Evet," diye gülümsedi Bjorn ve karısının yanağına bir öpücük kondurdu. "Gidip ağlak bebek Prens'le buluşmam gerekiyor, en kısa zamanda döneceğim." Tam arabaya binmek üzereyken aklına geldi, "Ah, tüm eşyalarını yatak odamıza geri taşıdın mı?"

"Evet," dedi gülümseyerek.

"Sonuncusunu da bu gece hallededeğim, Majesteleri." Bayan Fitz Erna adına cevap verdi.

Bjorn arabanın kapısını kapatıp yüzünü pencereden dışarı çıkarırken, "Erna, geri döneceğim," dedi.

Erna hiçbir şey söylemedi ve sadece Bjorn'a gülümsedi. Bjorn arabaya yola devam etmesini emretti, geri döndüğünde Erna'nın yerinde olacağından emindi.

Araba uzaklaşırken Bjorn arkasına baktı. Erna hâlâ orada durmuş, onun gidişini izliyordu. Muhtemelen o gözden kaybolduktan çok sonra da orada olacaktı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

❖Çiçek Mezarı❖

* . - . ✨ . - . *

Banyo sessizdi, su şırıltıları ve hizmetçilerin ayak sesleri dışında kimse Erna banyo yaparken konuşmaya cesaret edemiyordu.

Erna banyonun ortasında sessizce oturdu, yüzeyinde yüzen yapraklara baktı ve zamanın geçmesini bekledi. Dönüşünden önce çok korkmuştu ama şimdi buradaydı ve tanıdık bir bölgede kendini sakın hissediyordu. Saraya dönmek için neden bu kadar telaşlandığını bilmiyordu.

"Majesteleri," dedi Lisa, hanımına endişeli bir bakış atarak, "eğer canınız istemiyorsa, Bayan Fitz..."

Erna başını kaldırarak, "Hayır, Lisa," dedi.

Lisa, Erna'nın yüzündeki acımasız kabullenişi gördü ve daha fazla bir şey söylemeden başını eğdi.

Banyodan sonra Erna gece için hazırlandı, zayıf vücuduna uzun bir elbise geçirdi ve saçlarını kurdelelerle bağladı.

Hizmetçiler ayrılırken, "Huzurlu bir gece geçirin, Majesteleri," dediler.

Erna odanın ortasında durmuş, şöminedeki odunların çıtırtısını dinliyordu. Belki de yeni dekordan kaynaklanıyordu ama geçen yılı geçirdiği odaya yabancı hissediyordu.

Yatağın kenarına otururken kendi kendine "Bir yıl," diye fısıldadı.

Düşünecek olursanız, bu onun evlendiği mevsimdi. Erna evlilik yıldönümlerine kalan günleri saymaya çalıştı, sadece bir hafta vardı, Belki on gün. Boyun eğmiş bir şekilde iç geçirdi. Saraya hapsediği için günlerin nasıl geçtiğini tamamen unutmuştu.

Uzun zamandır dört gözle beklediği bir gündü. Bjorn'la kutlama yapmak için büyük planlar yapmış, onun bütün günü kendisiyle geçiremeyecek kadar meşgul olmayacağını ummuştu. Beklentilerinin çocukça olduğunu hissederek kendi kendine kıkırdadı.

Erna sabah Bayan Fitz'e tam tarihi sormaya karar verdi. Bjorn muhtemelen yıldönümünü ciddiye almayacaktı ama karısı olarak tüm özel günleri bir aile olarak kutlamak onun göreviydi.

Tanımadığı odaya bakarken, gözleri kenarda duran iki kristal bardağa takıldı ve birlikte geçirdikleri ilk gecenin anıları su yüzüne çıktı, ardından hızla zihninin karanlık derinlikleri tarafından tekrar yutuldu.

Karısı olarak kendisinden yatak odasında kocasına zevk vermesinin beklendiğini biliyordu. Belki de en önemli rolü buydu ama Bjorn'un ilgisini daha ne kadar sürdürebileceğini merak ediyordu.

Erna uyuklu gözlerle ve sisli bir zihinle şöminenin üzerindeki saate baktı, Bjorn'un dönüş vakti gelmek üzereydi.

.-:.-.✧.-:.-.

"Onu öldürmeli miyim?" Bjorn mırıldandı. "Kafasını keserek savaş ilan et ve bunu Lars'a geri gönder. Ondan sonra sen ve babam icabına bakarsınız." Bjorn gözlerini kısarak Alexander'ın boş koltuğunu inceledi.

Leonid elindeki su bardağını bıraktı, yüzünde sinsî bir gülümseme vardı. Prenslerin toplantısı, Alexander Hartford'un ayrılmak istememesi nedeniyle ikisinin de istediğinden çok daha uzun sürmüştü. Kötü bir koku gibi etrafta dolaşıp duruyordu.

Kız kardeşinin rahatı için, hayatının geri kalanını böylesine lekelenmiş bir itibarla nasıl yaşayabileceği konusunda çok endişeli görünüyordu. Düşüncelerini dile getirdikten sonra gözyaşlarına boğuldu. Bjorn'un anlayışına başvurmak istedi ama nafi. Sempatî duymaktan aciz bir adamdan nasıl sempati isteyebilirdi ki?

"Kulağa nasıl geliyor Leonid?" Bjorn'un çarpık gülümsemesi köpekbalığı gibi hissettiriyordu. "Savaşın parasını ben ödeyeceğim." Bjorn'un kızgınlığı aşikârdı.

"Eğer ödeyeceksen, belki uluslararası anlaşmaların ihlalini, diplomatik izolasyonu ve tazminatı da düşünmek istersin." Leonid ciddi bir ifadeyle kaşlarını çatarak şakayı Bjorn'a iade etti. "Artık yeterince sarhoş olduğuna göre, neredeyse hemen vazgecektir."

"Bence Veliaht Prens Hartford'ları hafife alıyor," dedi Bjorn bir puro yakarak.

Lechen herhangi bir antlaşmayı ya da anlaşmayı bozmamış olsa da, kitap yine de onların topraklarında yayınlanmıştı ve bu da onları sırrın ortaya çıkmasından sorumlu kılıyordu. Dolayısıyla durumu düzeltmek onlara düşüyordu.

Prens Alexander liderliğindeki Lars heyetinin öne sürdüğü argüman buydu. Anlaşılabilirdi ve diğer herkesin söylediklerine benziyordu. Amaç, imkansız gibi görünen iki durum arasında kabul edilebilir bir uzlaşma bulmaktı.

Lars heyeti muhtemelen durumu Bjorn'a açmaya karar verdi, çünkü her şeyin merkezinde o vardı. Pek çok kişi Bjorn'un Veliaht Prens pozisyonuna geri döneceğini düşünüyordu ve bu tamamen yanlış bir varsayım değildi.

"Yine de Lars'ın durumu kurtarmak için bir planı olması gerekmez mi?" Leonid derin düşüncelere dalmıştı.

"Bunu bana neden soruyorsun?" Bjorn bir puro dumanının içinden cevap verdi. "Veliaht Prens'in görevleri Veliaht Prens tarafından yerine getirilir."

"Bjorn."

"Başkalarının işlerini yapacak kadar çok zamanım yok," dedi Bjorn, yarısı boş bir kadeh konyağı yudumlarken.

Leonid tam da tereddüt ettiği bir konuyu tartışmaya açmak üzereyken, Alexander nihayet bir görevlinin yardımıyla geri döndü. Bjorn'un şüphelendiği gibi, Prens henüz meseleyi kabul etmeye hazır değildi.

Alexander koltuğuna döndüğünde Bjorn, "Büyük Düklüğümün bedeli o aptal ayyaş Leo ile ortak olmak," diye fısıldadı. "Gerisi senin isteğine bağlı."

Bjorn odanın kenarında bekleyen görevliye bir bakış gönderdi. Boşalan konyak şişesi yeni bir şişeyle değiştirildi.

"Öyleyse, istediğiniz planı hazırlayın."

Bjorn saatini bir kez daha kontrol etti ve bardağını taze konyakla doldurdu. Sonunda yerine oturmuş olan Prens Alexander, Gladys hakkında saçmalamaya başlamıştı bile. Kız kardeşine duyduğu sevgi onu gözyaşlarına boğmuştu.

Bjorn görünüşte nazık bir gülümsemeyle içkisini doldururken bir yandan da Alexander'ı dikkatle dinliyormuş gibi görünüyordu. Ayrılıp Erna'ya dönme vakti çoktan geçmişti.

.-:.-.✧.-:.-.

Erna uykusundan uyandı ve saatin gece yarısını geçtiğini fark etti. Bjorn hâlâ dönmemişti. Yavaşça doğruldu ve ne üzgün ne de hayal kırıklığına uğramış hissetti.

Ayrıntıları bilmemesine rağmen, Bjorn'la buluşmasının Prens Alexander hâlâ sarayda olduğuna göre ciddi bir adam olmalıydı. Bu gece karılık görevlerini yerine getirmek zorunda kalmayacağı için rahatladığını hissetti.

Tekrar uyumayı düşündü ama sabahın erken saatleri olduğu için Belki Bjorn yakında döner. Prens'in çiçeği güzelce açmaya hazır olmalı.

Erna içini çekti ve dağınık saçlarını ve kurdelelerini düzeltmeye başladı. Buruşuk pijamalarını topladı ve kapatmaya gittiğinde

elbisenin önünü açtığında karnında durdu.

Artık bir çocuk taşımadığı gerçeği kalbini tırmalıyordu.
Yavaş yavaş zihni berraklaştı.

Sonunda uyuşturulmuş uykusundan uyandığında, Bjorn'un emriyle çocuğun tüm izleri saraydan temizlenmişti. Bjorn bir daha düşükten ya da çocuktan hiç bahsetmedi, sanki hiç olmamış gibi ilk etapta.

Bjorn'un böyle biri olduğunu biliyordu, belki de böyle davrandığını düşünüyordu.
Bu konuyu açmayarak düşünceli davrandı. O günden beri Bjorn bir koca olarak görevlerini yerine getiriyor ve ilerlemek için büyük çaba sarf ediyordu.

Erna tüm bunları anlıyordu ama nedenini hâlâ anlayamıyordu. Neden böyle olmak zorundaydı?

Ağladığını duyunca ve yanaklarından süzülen gözyaşlarının sıcaklığını hissedince şaşırdı. Tanıdık olmayan oda bulanıklaştı.

Erna iyi olmama hissinden kurtulmak için mücadele etti. Gözyaşlarına engel olmaya çalıştıkça, bu sadece üzüntüsünü daha da derinleştiriyordu. Bir mendil aramak için yataktan kalktı ama ayakları yere değer değmez yere yığıldı.

İyi olmadığı halde iyiymiş gibi davranıyordu. Bjorn'la geçirdiği, korkutucu ve acı dolu ilk geceye dair anılar zihnini doldurdu.
Onu takip eden yalnız sabah. Ardından gelen sayısız gün, Prenses Gladys ve onun umurunda değilmiş gibi görünen kocası olmadığı için nefretle doluydu. Bekledi, beklemekten yoruldu ve her an incinmeyi bekledi. Yine de, tüm bunlara rağmen, kendini yine de Bjorn'a aşıktı.

İyi olmasının tek nedeni Bjorn'a sahip olmasıydı. Bu yüzden, yapabileceğini bilerek onu sevmeye çalıştı. Bjorn'u sevmek ona doğal ve kolay geliyordu ama nefes almayı unutmuş gibi hissediyordu.

Erna artık kendine itiraf etmek zorundaydı, artık Bjorn'u sevemezdi ve evliliklerinin bir sonraki bölümü yoktu.

Bjorn eve döndüğünde ne yapacağını merak ediyordu. Artık iyi bir eş olamayacağını ya da bir zamanlar onu gördüğü gibi güzel bir çiçek olamayacağını biliyordu. Gözyaşları yanağından süzülüp elinin arkasına düştü.

Bir zamanlar sevgiyle açan çiçek şimdi solup gidiyordu. Erna onun iyi olmadığını biliyordu.

Bjorn ve Büyük Düşes'in hayatı onu yok etmekle tehdit eden dayanılmaz bir yaraya dönüşmüştü. Artık onu sevmiyordu ve artık onun için gülümseyemiyordu. Çocukları yoktu, o halde neden hâlâ buradaydı?

Erna kalmak için bir neden bulamıyordu. Gözyaşlarını silerek tökezleyerek ayağa kalktı.

Bjorn'un bir Veliaht Prens olarak ne kadar sevildiğini biliyor musun?

Erna, Prenses Gladys'in kendisine sorduğu sorunun cevabını biliyordu. Tüm Lechen tarafından çok sevilen Bjorn'un çok zeki bir insan olduğunu anlamıştı. Hatta tacı tekrar ele geçirip geçiremeyeceğini bile merak ediyordu. Onunla evli kalmaması Bjorn için daha iyi olacaktı.

Sevgili bebeğim, lütfen Annette'i de mutlu et.

Büyükannesini düşünürken Erna'nın gözyaşları durdu. Erna büyükannesinin iyiliği için bu kadar çok şeye katlanmak zorunda olduğunu düşünüyordu ama artık burada mutlu olabileceğinden emin değildi. Artık sadece birbirlerinin talihsizliğiydiler.

Erna bu gerçeği kabullenirken saçlarını gevşetti. Yumuşak pembe kurdele yere düştü, hemen ardından da Erna'nın elbisesi.

Bjorn'a olan borcu geçen yıl boyunca onun dl ve kalkanı olarak ödenmişti. Bu şekilde yaşamaya daha fazla devam edemezdi.

Erna gözlerini açtı ve geceliğini son kez üzerinden attı. şöminenin titremesi solgun bedenini turuncunun derin tonlarında aydınlattı. Döndü ve son kez kapıyı açtı.

Çiçeklerin düştüğü yatak odası şimdi bir mezar kadar sessizdi.

◆Kaderin Sonu◆

.-:.-.◆.-:.-.

Grand Duke köprüsünden geçerken bir cep saatinin kapanma sesi arabanın içine bir sonluluk duygusu kattı. Bjorn dışarı baktı
Pencereden baktığında üzerindeki alkol kokusunu aldı ve iç çekti.

Devriye gezen gece bekçileri fenerlerini çevirip gecenin içinde yavaşça sürüklenen arabayı incelediler, kraliyet armasını gördüklerinde saygıdan başlarını öne eğdiler.

Sokak lambaları puslu ışık havuzları oluşturuyordu. Erna'nın çoktan uyumuş olması gerektiğini biliyordu ve onu bir kez daha beklettiği için kendine lanet etti. Hayal kırıklığı kahkaha olarak ortaya çıktı.

Prens Alexander'ın ısrarı Bjorn'un planladığından daha fazla içmesine neden oldu, Prens'in tadı kız kardeşi kadar acıydı, ancak sonuna kadar dayanmayı başaran Leonid oldu, çay fincanını selamlayarak
iki yanındaki sarhoşlar.

Prens sonunda bilincini kaybetti, bunu yaparken kız kardeşinin adını sayıklıyordu. Bjorn son bir yudum aldı ve Hartford'ların sevimli aşkına hayran kaldı.

Leonid ayrılmadan önce Bjorn'a, "Geleceğini iyi düşün," demişti.

Bjorn çayını yudumlayan ve sarhoş taklidi yapan Leonid'e baktı; ağabeyi çıkış yolunu kapatırken karşılığında hiçbir şey söylemedi. Leonid'in yerinde durduğunu görünce şaşırdı.

Leonid, Bjorn'u omzundan tutarak, "Ciddiyim, beni dinlemelisin," dedi.

"Neden? Tacı gerçekten teslim etmek istiyor musun?" dedi Bjorn.

Leonid tereddüt etmeden başını salladı. "Lechen'in ve senin isteğın buysa veririm ama bunu hafıfe almamalısn, kalbinin derinliklerine bak ve sonra cevabını ver."

Bjorn, inatçı mizacıyla tanınan Veliaht Prens'e öfkesini kusmaktan kaçındı ama onu kışkırtmaması gerektiğini de iyi biliyordu. İnançlarına rağmen Veliaht Prens katı bir köktendinciydi.

Bjorn yorgun bir iç çekiş ve neşesiz bir kıkırdamayla parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi. Leonid'i hayal kırıklığı içinde sarstığı zamanki anıları aklına geldi.

Tacın Bjorn'a iade edilmesi için yaygara koparan pek çok insan vardı ama mevcut Veliaht Prens için de bir o kadar gürültü kopuyordu. Leonid'in Veliaht Prens olmanın ağırlığını ustalıkla taşıdığı düşünöldüğünde bu beklenen bir şeydi.

Araba malikâneye varmış ve yavaşça aşağıya doğru yol alıyordu.

Hiç pişmanlık duymadan tacı bırakmıştı. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna inanıyordu, o halde neden daha derinlere inmek zorundaydı? Bjorn bunun üzerinde daha fazla durmak istemiyordu. Yorgunluk ve bol miktarda alkol zihnini bulandırmıştı. Tek yapmak istediğı Erna'nın yanına sokulup uyumaktı.

Araba durduğunda, arzu hızla kontrolden çıkan ezici bir arzuya dönüştü.

"Ekselansları, iyi misiniz?"

Bir görevli ona yardım etmek için geldiğinde, tökezleyerek onu geçti ve malikane. Etrafındaki her şey şiddetle dönen bir sis bulutu olsa da, zihni bir konuda netti,

Erna.

Karısını düşünmek bile zihnini onun çiçekli kokusuyla dolduruyordu. Erna için merhem seçtiği için Bayan Fitz'e teşekkür etmeyi aklına not etti.

Bjorn sonunda kendini yatak odasının kapısının önünde buldu ve önce kapıyı çalmaya niyetlendi ama bundan vazgeçti ve olabildiğince sessiz bir şekilde Büyük Düşes'in yatak odasına girdi.

Bjorn olabildiğince sessiz bir şekilde yatağın Erna'nın tarafına doğru ilerledi. Karısının uyumasını izlemek istiyordu ama ayağına bir şey takıldı ve aşağı baktığında yere gelişigüzel serpiştirilmiş giysiler gördü.

Bu Erna'nın yapacağı bir şey değildi.

"Erna?" diye fısıldadı yatağa doğru.

Yatağın boş olduğunu fark etti. Yorganı geriye atınca, orada yatakta kesinlikle kimse yoktu. Sarhoş zihni olanları anlamlandırmaya çalışırken uzun bir süre hareketsiz durdu.

"Erna?" Bjorn daha yüksek sesle seslendi.

Çılgınca yatak odasının her köşesini, her sandalyeyi ve dolabı aramaya başladı. Salona doğru koştu ve banyoyu alt üst etti. Onu hiçbir yerde bulamadı.

Bjorn onun odaya dönüp dönmediğini merak etti, ama gece kıyafetlerinin yere saçılmış olması döndüğünü gösteriyordu. Dolabına baktı ve sanki biri aceleyle bir şey arıyormuş gibi giysilerinin etrafa saçılmış olduğunu gördü. İlk başta bunun Erna olamayacağını düşündü ama başka kim olabilirdi ki?

"Erna?" Bjorn tekrar seslendi, birden kendini çok ayık hissetti.

Yatağa doğru koştu ve servis ziline ipini çılgınca çekmeye başladı.

"Hayır!" Erna telaşla başını salladı ve bağırdı. "Özür dilerim. Ben bineceğim."

Kondüktör Erna'nın çantasını aldı ve vagona binmesine yardım etti. Aynı girişimde bulunduğu bir önceki baharı hatırladı. Yalnız gitmiş olsaydı ve Pavel'i beklemek zorunda kalmasaydı şimdi nerede olurdu?

Kaderleri sona ermişti. Artık aşk arzusu kalmamıştı. Onu sevdiği için elinden geleni yapmıştı, ama tüm çabaları ona sadece yara izleri bırakmıştı.

Daha önce olduğu gibi, Erna trenin içindeki yerine otururken arkasına bakmadı. Son yolcularını da alan tren Buford'a doğru yola çıktı. Beyaz buhar yeni günün yeni ışığına yayılıyordu.

.-:.-.✧.-:.-.

Bjorn Büyük Düşes'i aramaya son verdi.

"Ekselansları?" Bayan Fitz sordu.

Bjorn hareketsiz bir şekilde karısının yazı masasında bulduğu mektuba bakıyordu. Aramayı iptal etmesine neden olan da bu mektuptu.

"Majesteleri, Büyük Düşes'i bulmalısınız," diye ısrar etti Bayan Fitz. "Bırakın onu."

Bjorn başını kaldırıp Bayan Fitz'e baktı. Artık karısını arayan yarı deli bir adam gibi görünmüyordu. İç çekerken sabah güneşi yüzüne vuruyordu.

"Ekselansları..."

"Artık aramaya gerek yok," dedi Bjorn, bir elini saçlarında gezdirerek.

Bjorn kendini derin, berjer koltuğa bıraktı, mektup hâlâ elindeydi ve ona ihtiyacı olan tüm cevapları verecekmiş gibi bakıyordu.

"Herkes harika bir iş çıkardı, bunu onlara söyleyin ve bırakın bugün dinlensinler."

"Majesteleri?" "Bu kadar

yeter."

Bjorn Bayan Fitz'e ters ters baktı, yorgun gözleri zorlukla odaklanabiliyordu. Söyleyecek başka bir şey bulamayan Bayan Fitz, Büyük Dük'ün yatak odasını terk ederek onu tam bir sessizlik içinde bıraktı.

Bjorn pencereden dışarı bakıp gülümsedikten sonra, gecenin bir yarısı kendisinden kaçan fevri karısının bıraktığı mektuba baktı.

Sevgili Bjorn,

Gece vakti kaçan fevri eşin yazdığı mektup, gayet gerçekçi bir cümleyle başlıyordu.

❖Temerrüde Düşen Borçlu❖

.-:.-.❖.-:.-.

Sevgili Bjorn,

Böyle bir şekilde ayrıldığım için özür dilerim, yanlış olduğunu biliyorum ama bir an daha kalamazdım. Senden anlayış istemeye cesaret edemeyeceğim çünkü asla affedilmeyeceğimi biliyorum.

Bjorn, evliliğimizin sonuna geldiğimize inanıyorum. Artık basit, küçük bir çiçek olarak kalacak güvenim yok. Artık eskisi kadar gülemiyorum. Senin karın olarak devam etmek çok acı verici ve zor hale geldi.

Bjorn mektubu bir kenara koydu ve bir puro yaktı. Derin bir nefes çekip dumanı dışarı verdikten sonra bir kahkaha attı. Mektubu birkaç kez okuduktan sonra bile ona hâlâ saçma geliyordu. Çok iyi gittiğini düşünüyordu ve gardını indirir indirmez böyle ensesinden ısırıldı.

Birlikte geçirdiğimiz onca zaman için teşekkür ederim.

Hayal ettiğin evlilik benim istediğimle aynı olmasa da bana karşı harikaydın. Beni pek çok güzel hediye ve nimete boğdun, ama sonuçta sana zorluktan başka bir şey vermediğimi biliyorum. İyi bir eş olmakta yetersiz kaldım.

Sorumluluklarımı yerine getirmek için bunu sonuna kadar götürmek istedim, ancak bunun hepimiz için sadece daha fazla acıya yol açacağını fark ettim. Bana bir ödül eşi ya da kalkan olarak ihtiyacınız yok ve ben de artık sevmediğim bir kocanın karısı olmaya devam etmek istemiyorum.

Artık sevmediğim bir koca. Bjorn bu mektubun, kendisine ait bir şey alamadığı için mızızlanan küçük bir çocuk gibi gelmesine gülmekten kendini alamadı

şekilde. Bunu yapmasının nedeni gerçekten aşk mıydı? Her şey aşk yüzünden miydi?

Mektubu okurken, Erna'nın ortadan kaybolduğunu öğrendiği andan itibaren zihnine bir sürü anı hücum etti.

'Bulun onu. Erna... Çabuk, karımı arayın!'

Uyandığında Erna'nın kayıp olduğunu gördüğü ilk anı hatırladı. Tek düşünebildiği onu bulmaktı. Bütün hizmetkârları uyandırmış ve onu bulmalarını emretmişti. Dünya yıkılmış gibi davranarak ne kadar aptallık etmişti.

Bjorn, sanki dünyanın sonu gelecekmiş gibi davranarak yaptığı aptalca hareketten dolayı kendini azarladı. Ani şok, buzlu suyla ıslatılmış gibi hissettirdi, alkolün etkilerini anında dağıttı ve kalbini düzensiz bir şekilde yarışlıyordu. Nefes nefese kaldığında, kendisini mantıksız ve önsezili düşünceler selinin altında bulmuş ve hareketsiz kalmasını imkânsız hale getirmişti.

Erna.

Bu isim düşüncelerinde yankılanıyor, her tekrarında boğazını daraltıyordu. Endişesi onu tüketmekle tehdit ediyordu; Bayan Fitz elinde mektupla ortaya çıkmasaydı, onu deliliğe sürükleyebilir ve evi, hatta tüm Schuber şehrini kaosa sürükleyebilirdi.

Nefes almak için duraklayan Bjorn bir puro yaktı, dikkatini mektuba vermeden önce düşünürken dumanı havaya karıştı.

Sana çok şey borçluyum, ancak anlamını yitirmiş bir evliliği sürdürerek daha fazla borçlanmaktansa, en iyisinin şimdi her şeyi bitirmek olduğunu düşünüyorum.

Keşke sana düzgün bir şekilde veda edebilseydim ama buna daha fazla dayanamayacağım, bu yüzden bu şekilde ayrılıyorum. Düşüncelerinizi düzenlemek için zamana ihtiyacınız olacak.

Benim için yaptığın her şey için çok teşekkür ederim ve sana karşılık veremediğim için bir kez daha içtenlikle özür dilerim.

nezaket ve cömertlik. Bana yatırım yaptığınız için size olan borcumu ödemek üzere tüm birikimlerimle birlikte banka defterimi bıraktım.

Şimdi Buford'a geri dönüyorum ve hazır olduğunuzda, düzgün bir şekilde vedalaşmak için elimizden geleni yapabiliriz.

Erna

Gecenin karanlığında kaybolan borçludan gelen ve altında özenle yazılmış bir imza bulunan mektup.

Erna.

Bjorn mektubun altındaki imzaya baktı, sanki onunla alay ediyordu. Acaba kadın mektubu bırakıp ortadan kaybolmuştu da, Bjorn onu aramaya çıkacak ve dizlerinin üzerine çöküp ona olan sonsuz aşkını itiraf edecekti.

Bu, Problemlı Prens'le bir yıl geçiren Erna Dniester için herkesin üzülmelerini sağlamak için miydi?

Gülünç kurabiye kavanozu dışında, evlendiklerinde yanında getirdiği eski kıyafetlerinden bazılarını da yanına almıştı. Başka bir şey değildi Birinin seyahat etmesi gereken şeylerden daha külfetli.

Erna.

Evlilikleri ne kadar mesafeli hale gelmişti?

Artık onu gerçekten sevmiyor muydu ve bu yorucu numarayı nereden öğrenmişti?

Bjorn düşüncelerinde kaybolmuş bir halde uzun süre sessizce oturdu. Sonunda mektubu bir kenara fırlattı ve servis zilini çaldı. Bir hizmetçi çabucak geldi. Bjorn ona bazı basit talimatlar verdi; perdeleri kapat, öğleden sonra yemek ye, zil çaldığında gel ve şöminenin aşırı ısınmadığından emin ol.

Sonra hizmetçiyi odada bıraktı ve banyoya gitti. Kapıyı kapatırken yüksek sesle güldü, söylenecek ya da yapılacak başka bir şey yoktu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"İki haftam var."

"Bu çok kısa, benim bir ayım var."

"Artık bu şekilde yaşayamam, sadece bir haftam var."

Hizmetlilerin toplandığı dinlenme odasında gürültü ve hareketlilik hakimdi. İnsanların dudaklarındaki tek soru, "Büyük Saray ne zaman Düşes döndü mü?" Düşesin gece kaçtığı haberi tüm saraya yayılmış, ancak Bayan Fitz'in çabaları sayesinde daha fazla yayılması engellenmiştir.

Prens Bjorn malikânede kaos yarattıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi uykuya daldı. Bayan Fitz herkesi bir araya topladı ve onlara saray işlerini yaymanın bedelini hatırlattı.

"Eğer sarayın içinde yaygara koparmak istiyorsanız, sorun değil, ama eğer bu Söylentiler saray duvarlarının ötesine sızarsa, sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır olun."

Yaşlı kadın ölçülü ve disiplinli ses tonuyla herkesi sakinleştirmeyi başardı. Genel olarak hoşgörülüydü, ancak Prens Bjorn'dan öğrendiği ya da ona öğrettiği bir şeydi bu.

İlk bakışta sözleri neşeli gibi görünse de içlerindeki tehdidi gizlemek mümkün değildi.

"Ekselansları iyileşmek için büyükannelerinin kırsaldaki evine gitti, eğer bu gerçek dışında bir şey duyarsam, ikinci bir şans olmayacak."

"Bahse girelim mi?"

Bahisler bir hafta, bir ay ve hatta bir yıl arasında değişiyordu. Genelkurmay'ın bu kadar çabuk inanması şaşırtıcıydı. Bu onlar için yeni bir şey değildi, her şey ve her şey üzerine bahse giriyorlardı.

Köşede oturan ve sahibini kaybetmiş bir köpek yavrusu gibi görünen Lisa, yüzünde şaşkın bir ifadeyle tüm olanları izledi. Sanki sonunun yaklaştığını hissediyordu.

"Neden böyle davranıyor?" Bir hizmetçi köşede somurtan Lisa'yı fark ederek sordu.

"Bırakın onu, o her zaman böyledir."

"Lisa, peki ya sen?" Para koleksiyoncusu ona sordu.

Lisa hizmetkâra ters ters baktı, hizmetkâr ise konuyu uzatmaması gerektiğini biliyordu ve paranın geri kalanını toplamayı bitirdi. En popüler Bahisler bir sonraki dolunay ya da ondan sonrası içindi.

Tam her şey sakinleşmeye başlamışken servis zili çaldı ve Herkes dondu kaldı, sanki onları duyarsız olmakla suçluyormuş gibi ona bakıyorlardı. Tekrar çaldı, aç bir kurdun ses tonuyla.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Günün çilesi görünüşte zararsız bir olayla başladı - perde.

Bir hizmetçi yatak odasındaki tüm karartma perdelerini gayretle açtı ve parlak öğle güneşini doğrudan yatakta oturan Bjorn'un yüzüne yansıttı.

Hizmetçiye hiçbir şey söylemedi, sadece ters ters baktı. Hatasını anlayan hizmetçi tüm perdeleri tekrar kapattı.

Prens, onun bu görev için uygun olmadığını gösteren hiçbir yumuşama belirtisi göstermedi. İyi şekillendirilmiş alnı çarpıktı ve onu kızgın bir kurt gibi gösteriyordu.

Yarım! Yarım!

Baş hizmetçi Karen, sabah gazetesini ve çayı bıraktıktan sonra genç hizmetçiye ters ters baktı ve perdeleri yarıya kadar açmak için yanına gitti. Perdeleri, yatağın üzerine sadece bir parça güneş ışığı sıçrayacak şekilde dikkatle ayarladı.

Büyük Düşes saraydan kaçtığından beri Bjorn'un morali bozuktu ve bunun acısını personelden çıkarıyordu. Sürekli sinirli hali her geçen gün daha da kötüleşiyordu. İşleri daha da kötüleştiren şey ise o günün birinci yıldönümleri olmasıydı.

Hizmetlilerin birçoğu tatile çıkma ve biraz izin alma fırsatını değerlendirdi, ancak kaç kişinin saraydan kaçabileceğine dair çok ince bir sınır vardı. Diğerleri çok ince bir ipte yürümek zorunda kalmıştı.

Neyse ki Prens çayını içip gazetesini okumayı bitirdikten sonra daha fazla rahatsızlık göstermeden banyoya girdi. Hizmetkârlar ilk engeli aşmışlardı ama daha günün geri kalanı vardı.

"Büyük Düşes ne zaman dönecek? Böyle çalışmaya devam edersem nevroz olacağım galiba," diye sordu genç hizmetçi ama Karen cevap vermedi. "Majestelerini özlüyorum."

Herkes bu düşünceye katılıyordu. Hepsi de Ekselanslarının hâlâ etrafta olduğu o eski güzel günleri özlüyordu.

Bu üzücü deneyim, eşini kaybetmiş yaşlı bir kurdun amansız işkencesine katlanmaktan çıkarılan dokunaklı bir ders niteliğindeydi.

❖Herkesin Tutkuyla Özlemini Duyduğu Şey❖

.-:.-.❖.-:.-.

Lisa o öğleden sonra Bayan Fitz'in ofisini ziyarete gitti. Son zamanlarda suratı asık olmasına rağmen bugün özellikle üzgündü ve kimse nedenini bilmiyordu.

"Ne oldu Lisa?" Bayan Fitz bir defteri kapatırken sordu.

Lisa yüzünde kararlılıkla, "Schuber Sarayı'ndan ayrılmak istiyorum," dedi. "Ne demek istiyorsun?" Bayan Fitz gözlerini kısarak Lisa'ya baktı. Lisa, yaşlı kadının gözlerinin ruhunu delip geçtiğini, daha fazlasını söylemesi için ona meydan okuduğunu hissetti, Ama Lisa geri adım atmadı. Sırtını sertleştirdi ve öne doğru bir adım attı.

"Baden Malikânesi'ne, Sahibeme döneceğim."

"Baden'e dönmek mi? Ama Majesteleri bunu istemedi mi?"

Lisa ellerini birbirine sürterek gözyaşlarını tutmaya çalıştı. İki hafta önce Erna'dan bir mektup almış, tek kelime etmeden gittiği için özür dilemiş ve Lisa'ya paylaştıkları onca zaman için tüm kalbiyle teşekkür etmişti. Ayrıca Bayan Fitz'den Lisa'ya bir iş bulmasını ya da Lisa için yer yoksa başka bir aileye yönlendirilmesini istemişti.

" Geri dönmeye karar verip vermediğini bilmiyorum," dedi Lisa.

Herkesin beklentilerine rağmen Lisa, Erna'nın dönmesini beklemeye karar verdi ama Erna bir türlü dönmedi ve Lisa kırılma noktasına geldi.

"Eğer kalmak istemiyorsan, Majestelerinin istediği gibi başka bir aile için tavsiye mektubu yazabilirim."

Lisa başını şiddetle sallayarak, "Hayır," dedi. "Baden Sokağı'na gideceğim, lütfen."

"Gerçekten de Ekselanslarının emirlerine karşı mı geleceksin?"

"Hayır, Majesteleri tekrar buluşmamı söylemiş olmalı."

Lisa hemen Erna'nın ona yazdığı mektubu uzattı. Yazının Büyük Düşes'e ait olduğu çok açıktı, bakımlı el yazısının hatasız olduğu belliydi.

"Lisa..."

Bayan Fitz mektubu dikkatle okudu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Mektupta her şey yoluna girdikten sonra tekrar buluşacakları açıkça belirtiliyordu. Bayan Fitz Lisa için üzüldü ve iç geçirdi.

Bayan Fitz oturduğu yerden kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Bahçeyi görebiliyordu ve kasvetli görünüyorlardı. Erna'nın dönüşüyle ilgili iyimserliğe bir son vermenin zamanı gelmişti.

Bayan Fitz ve Lisa'ya yazılan mektuplarda Bjorn'dan hiç bahsedilmiyordu ve Büyük Dük'ün etrafındaki işlerinin nasıl gittiğine dair herhangi bir merak belirtisi bulmak zordu.

Zonklayan şakağını ovuşturan Bayan Fitz dönüp Lisa'ya baktı, Lisa da çatık kaşları ve inatçı bir kararlılıkla ona bakıyordu.

"Peki, gidebilirsin."

Lisa bir an için sersemlemişti, Bayan Fitz'in daha fazla mücadele etmesini bekliyordu ama şaşkınlığı kısa sürede yerini heyecana bıraktı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Ancak bazı şartlar var." Bayan Fitz tekrar doğrulurken, Lisa'ya kararlı bir şekilde yaklaştı. "Benim için yapman gereken bir şey var."

.-:.-.✧.-:.-.

Çalışma odasından aceleyle çıkan yöneticilerle yapılan toplantıdan sonra Bjorn, kollarını dirseğine kadar sıvayarak arkasına yaslandığı kanepeden onların gidişini izledi. Uzun süren toplantının tek izi masanın üzerinde biriken küllerdi.

Çalışma odasının kapısı kapandığında Bjorn ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve güneş batarken kızaran gökyüzüne baktı. Çıplak ağaçlar rüzgârda sallanarak ona kışın hızla yaklaştığını hatırlattı ve bir kahkaha attı. Erna gittiğinden beri geliştirdiği bir alışkanlıktı bu.

Döndü ve odun çıtırtılarını duyabildiği şömineye baktı. Sonra şöminenin üzerinde asılı duran tabloya, Pavel Lore'nin Büyük Dük ve Schuber Düşesi tablosuna baktı. Erna Dniester, Bjorn'u hem memnun eden hem de kızdıran ince gülümsemesiyle çok güzeldi.

Portreyi çalışma odasına asmaya karar verdi, böylece Erna'nın alanına müdahale etmemiş olacaktı. Portreyi gözlerden uzak bir yere asmak da kabalık olurdu, bu yüzden çalışma odası asmak için en uygun yer gibi görünüyordu.

Artık sevmediğim bir koca.

Mektup sadece alayını derinleştirdi. Daha önce de pek çok kez yaptığı gibi gülüp geçti. Geyiklerin ne kadar tehlikeli olabileceğini, ensesinden ısırıldığı son seferden sonra daha iyi anlaması gerekirdi.

Zaman geçtikçe mevsim değişti. Erna bir kez bile Bjorn'la temas kurmak için çaba sarf etmemişti. Bayan Fitz'e ve özel hizmetçisine yazmıştı ama ona hiçbir şey gönderilmemişti. Acaba ondan bir tepki mi almaya çalışıyordu?

Bjorn güzel karısının portresine baktı, karısı hâlâ bu ince oyunları oynuyordu. Erna'nın onunla kalmasını istemiyordu. Ama gecenin bir yarısı kaçıp gitmesi çok saçmaydı. Bu

Süre uzadıkça uzuyordu, bir ay bir hafta, Bjorn sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Majesteleri, ben Bayan Fitz."

"İçeri buyurun."

Bjorn arkasını döndü ve kanepeye oturdu. Kollarını sıvadı ve kol düğmelerini yeniden taktı. O bunu yaparken Bayan Fitz odaya girdi.

Bayan Fitz, "Ekselanslarının özel hizmetçisini Buford'a geri gönderiyorum," dedi.

Prens'in azalan sabrının farkındaydı ve mesajını nazıkçe iletme için elinden geleni yaptı. Bjorn bu açıklama karşısında kaşlarını kaldırdı, bu da tedirgin olmaya başladığının açık bir işaretiydi.

"Lisa mı? Gardiyan Erna'ya hizmetçi mi diyorsun?"

"Evet, Majesteleri."

Bjorn sanki önemli bir şey değilmiş gibi başını sallayarak, "Peki... tamam," dedi.

Lisa'nın sarayın koridorlarında sanki yıkılmanın eşiğindeymiş gibi kasvetli bir ifadeyle dolaşmasından hiç hoşlanmamıştı. Bir hizmetçinin, özellikle de Lisa gibi birinin yokluğu en ufak bir şekilde bile özlenmezdi.

"Zaten onunla ilişkiyi kesmeyi düşünüyordum, yani her şeyin hayırlısı oldu."

"Belki, Majesteleri, Lisa'dan Majesteleri hakkında bizi bilgilendirmesi için belirli aralıklarla mektup göndermesini istedim."

Bjorn yaptığı işi bıraktı ve Bayan Fitz'e baktı.

"Karıınız için çok endişeleniyor olmalısınız, değil mi Majesteleri?" Bayan Fitz öyle dedi.

"Neden?" Bjorn dedi ki.

"Majesteleri?"

Bjorn Bayan Fritz'e kendine özgü gülümsemelerinden birini göstererek, "Kendisi geri dönecektir, o yüzden böyle davranmanıza gerek yok," dedi.

Bayan Fitz daha fazla gereksiz itirazda bulunmamasının ne anlama geldiğini anladı ve prensin çalışma odasından çıkışını izledi.

Odadan çıkmadan hemen önce durdu ve Bayan Fritz'e baktı. "Beni beklemeyin, dönmekte geç kalacağım."

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Arama sırası kimde?" Bjorn talep etti.

Soğuk mavi gözleri masayı taradı ve dikkatle eline bakarken kaşlarını çatan Peter'a kilitlendi. Peter bir şey söylemek yerine sadece başını salladı ve öksürdü. Uzun süredir devam eden oyun sona ermek üzereydi ve her zamanki gibi Bjorn Dniester kazanmıştı.

Sosyal Kulübün Katili olarak tanınmaya başlamıştı ve herkesin elini sildikten ve fişlerin çoğunu alıp gittikten sonra bile mutlu değildi, artık hiç mutlu değildi. Aslında, davranışları rakiplerini daha önce hiç olmadığı kadar aşağıladığını gösteriyordu.

Bjorn nadiren böyle davranırdı ama son zamanlarda, kuduz köpek tavrını gerçekten ortaya koyan bir acımasızlık sergiliyordu.

Ortam gergindi ve herkes Bjorn'un öfkesinin keskin, mavi bıçaklarının etrafında özellikle dikkatli davranıyordu. Kurbanlarını seçtiğinde, görünüşe bakılırsa hiç yoktan, onların kanını ve servetini kurutuyor, sonra da arkasında dehşete kapılmış kâğıt oyuncuları havası bırakarak geceye karışıyordu.

"Oh, hemen gidiyor musun?" Peter söyledi.

Bjorn oturduğu yerden kalkarken, sevinç duygusu masanın etrafına yayıldı.

Lütfen gidin, lütfen. Hepsi böyle düşündü.

Bjorn asık suratla başını salladı ve herkes neşelenme dürtüsüne direndi. Kurt görünüşe bakılırsa karnını doyurmuştu ve inine geri dönüyordu. O gider gitmez odada sinirli protestolar patlak verdi. İçlerinde en yüksek sesle bağırان, bu durumdan en çok etkilenen Leonard'dı.

Leonard başını sallayarak, "Sadece stres atıyor," dedi. "Tüm öfkesini ve hayal kırıklıklarını bizden çıkarıyor."

"Evet, ama neden biz?" Peter sandalyesine gömüldü. "Artık onun öfkesiyle yüzleşemiyorum."

"Büyük Düşes ne zaman dönecek? Umarım yıl sonuna kadar."

"Saçmalama, bu çok uzun! Yıl sonunda dönerse bir dilenci olacak!"

Herkes Büyük Düşes'in geri dönmesini umuyordu ama hiçbirisi bu hayalin gerçekten gerçekleşmesini arzulamıyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Tara Meydanı acı bir şekilde soğuk ve hayattan yoksundu. Kış pusuda bekliyordu. Bjorn çeşmeye doğru ilerlerken saat kulesindeki zamanı kontrol etti, arabacının onu eve götürmek için gelmesine daha yarım saat vardı.

Bjorn çeşmenin kenarına oturdu ve yıldızları seyretti. Bu gece çok güzeldiler ve hemen yine Erna'yı düşünmeye başladı.

"Erna...."

Bu isim dudaklarından buz gibi bir sis bulutu olarak çıktı ve gece gökyüzüne doğru süzüldü.

❖Ucuz Oyun❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bjorn bir puro yaktı. Erna öldüğüne ve öksürüğü artık onun yanında sigara içtiği için kendisini suçlu hissetmesine neden olmadığına göre yeniden edindiği bir alışkanlıktı bu.

Yoğun, karanlık dumanın arasından, Erna'nın köylü kızı kıyafetleri içinde meydanda dolaştığı anları görebiliyordu. Sadece kalabalık dağıldığında ortaya çıkıyor ve Bjorn'un dikkatini çekiyordu.

Genç ve güzel kadının şehir kulübündeki her bir erkeğin dikkatini çektiği zamanı düşündü. Bjorn mutlulukla itiraf etti ki o da herkes gibi vurulmuştu ve Erna'nın peşinden koşmasının nedeni sadece bahsin heyecanı değildi.

Bu çocukça oyun hayatında bir dalgalanmaya yol açmıştı. Bundan kaçınabilir ve yalnızlığının tadını çıkarabilirdi ama bunun yerine o da herkes gibi hevesle geyik avlamış ve bunu durdurmaya çalıştığında da bedelini ödemişti. En azından böyle olduğuna inanıyordu, aslında ne yaptığını biliyordu.

Sonra onun ağzından bahsi duydu ve birden her şey karardı. Dayanılmaz bir endişe duygusuna kapıldı ve her şeyi itiraf etmek istedi.

Erna'nın olmasını istediği her şey olmak istediğini fark etti, onun her zaman hayalini kurduğu koca olmak istiyordu. Erna onu kendi dünyasının merkezi olarak görüyordu ve o da Erna'nın kendi dünyasının merkezi olmasına izin vermeyecek kadar inatçıydı.

Kupa, Gladys'e karşı bir kalkan, eksik eş.

Erna'nın sözleri Bjorn üzerinde felç edici bir etki yarattı ve onu her şeyi anlamlandırmakta zorlanmaya itti. Sonunda, karısına başından beri kötü davranmıştı. Neden buna katlanamıyordu?

Boşanma.

Sonunda onun dudaklarından dökülen bu kelime, Bjorn'dan geriye kalanları paramparça etti. kırılğan bariyer. Durum kontrolden çıkmıştı ve tek yapmaya çalıştığı onun bunu düşünmesini engellemekti. Kazanma yeteneğine aşırı güveniyor, kazanan bir eli olduğuna inanıyordu.

Bjorn gece gökyüzüne baktı ve çaresizlik ve başarısızlık kokusunu bastırmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak büyük bir puro dumanı üfledi. Son zamanlarda bu duyguları çok sık yaşıyordu ve bu durum puro alışkanlığını kontrol etmesini zorlaştırıyordu.

"Boşanma..."

Bjorn kelimeleri söylerken, hafif kış rüzgârının sürüklediği kalın bir puro dumanı bulutu oluştu.

Erna'nın tehditlerine rağmen, ona karşı bir parça sempati duyuyordu. Erna artık bazı beklentilerini karşılayamasa da hâlâ onun karısıydı. Borçlarını hiçbir zaman istediği gibi ödeyememişti.

Yaklaşan arabanın sesi Bjorn'u iç gözleminden kopardı ve çeşmeden ayağa kalktı. Ayak sesleri her zamanki gibi sakın ve amaçlıydı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Solgun kış güneşinin altında, donla kaplı tarlalar elmaslarla doluymuş gibi parlıyordu. Çıtırdayan ayak sesleri dinginliği bozdu zarif ayaklar buz tutmuş çimenlerin arasında hışırdarken sessizlik. Erna sokağın sonundaki ıssız eve yaklaştı.

Ralph Royce ahırdan çıkarken, "Leydim," dedi.

Erna tarlanın kapısını kapattı ve derin kukuletasını çıkararak sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Günaydın," dedi.

"Gerçekten bu soğuk havada bir sabah yürüyüşüne daha mı çıktın?" Erna

kibar bir selamla karşılık verdi ve eve doğru ilerledi. Bayan Erna Greve'in bitmek bilmeyen telaşı ve dırdırı hemen başladı. Erna ancak endişe dolu yaşlı kadını rahatlattıktan sonra odasına çekilebildi.

Dinlenmek ve kitap okumak için biraz zaman ayırdıktan sonra Erna büyükannesiyle birlikte kahvaltının tadını çıkardı. Erken gelen kıştan, Bayan Greve'in eklem iltihabından ve yeni doğan buzağıdan konuştular. Kimsenin Erna'nın şehirdeki hayatından bahsetmemesi konusunda yazılı olmayan bir kural vardı.

Erna bulmaca çözerken ve büyükannesiyle sohbet ederken sabah yavaş bir tempoda geçti. Postacı birazdan gelecekti ve Erna postayı her zaman heyecanla beklerdi.

Kalın, yünlü bir şala sarınarak postacıyı beklemeye koyuldu. Schuber'den boşanma işlemleriyle ilgili bazı haberler almayı umuyordu. Endişelenecek bir şey olmadığını biliyordu. Bjorn'la evliliği uzun zaman önce sona ermişti ve geriye kalan tek şey yasal meseleydi.

Parlak güneş ışığında durdu ve soğuk rüzgâra karşı kendini sardı ve Baden Sokağı'na giden caddeye baktı. Kuş cıvıltılarının eşlik ettiği huzurlu bir manzaraydı.

Bir ay önce sürpriz bir şekilde gelişinden beri her şey bulanıklaşmıştı. Günlerce derin, ölü gibi bir uykuda uyudu. Günler arasındaki ayrım bulanıklaşıyor ve uzun süren uykusundan uyandığında dünyasının basit ve net olduğunu görüyordu.

Erna saatine baktı ve yürümeyi bıraktı, posta arabasının bugün gelmeyeceği anlaşıyordu. Önemli değildi, her zaman Yarın.

Her zamanki öğleden sonra rutinini sürdürerek eve geri döndü. Çalışma odasındaki kitapları düzenledikten sonra yeni çoraplar örmeyi ve belki de bol tarçınlı ve şekerli bir kek pişirmeyi planladı. Koku yılın bu zamanı için mükemmel olacaktı.

"Ekselansları."

Erna tam evin içine adım atacaktı ki biri ona seslendi.

"Ekselansları, Ekselansları."

Ses netleşti ve Erna onu tanıyabileceğini düşündü. "Lisa?"

Erna duyduklarına inanamadı ve arkasını döndüğünde uzun boylu, genç bir kızın köy yolunda koşarak ilerlediğini gördü. Elinde büyük bir bavul tutuyordu.

"Lisa."

Erna gördüklerine inanamadı. Lisa ona doğru koştu, engelle karşılaşmadan koşabilmek için ağır bavulunu bir kenara attı ve bir eliyle geniş kenarlı şapkasını tuttu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Lisa kontrolsüzce ağlayarak Erna'nın kollarına düştü.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Güneş batmaya başladığında Harbour House misafirlerle doldu. Her yerden tanınmış aileler partiye gelmişti. Her birinin kapısında çeşitli armalar bulunan yüzlerce at arabası sıraya dizilmiş, misafirlerini evin içine almak için sabırla bekliyordu. Her türden sosyeteyi kendine çeken bir partinin ününe yakışan görkemli bir gösteriydi bu.

Bjorn Dniester'i taşıyan araba parti başlayana kadar gelmedi. Geldiği haberi nihayet ulaştığında

Harbour'un heyecanla parladığı fark ediliyordu.

"Burada olmana çok sevindim Bjorn," diye heyecanını zorlukla bastırarak Bjorn'a yaklaştı.

Haksız yere zehirli bir mantar olmakla suçlanan bir adamın iyileşmesinden bu kadar kısa bir süre sonra bu konuyu açmanın uygunsuz olduğunu biliyordu ama yine de partiyi canlandırmak için küçük bir kargaşa çıkmasını ummaktan kendini alamıyordu.

"Büyük Düşes nasıl? Umarım sağlığı tamamen yerine geldiğinde yakında geri döner."

"Evet, karım yakında dönecek," dedi Bjorn, Markiz'in bakışlarına karşılık vererek.

Salondaki tanıdık yüzlere bakarken, kahkahalar içinden nefes almak kadar doğal bir şekilde akıyordu. Büyükannesinin bir parti düzenleyebileceğini biliyordu.

Kalabalığın arasından yavaşça yürüyen Bjorn, çok sayıda tebrikler ve Büyük Düşes hakkında sorular sordu. Sorular biraz kırıncı olsa da Bjorn ustalıkla cevapladı, kendini tekrar tekrar yineledi.

En azından çalışma odasındaki portreyle girdiği aptalca tartışmalardan daha iyiydi. Çoğu sosyal toplantıya yapılan her daveti kabul etmesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Siz ikiniz tam da bu partide birlikte dans etmemiş miydiniz?" Ev sahibesi sınırsız bir gururla düşüncelere daldı. Kadının sözleri Bjorn'un yüreğini sızlattı. "Siz ikiniz ne kadar uyumlu bir çiftsiniz, ikinizi öyle bir dansla izlediğimi hatırlıyorum ki hayranlık."

Bjorn Kontes'e bakarken gülümsemesinin doğal bir şekilde oluşmasına izin verdi. Erna ona korkunç durumların ortasında nasıl sakin kalabileceğini öğrettiği için derinden minnettardı.

O geceyi düşündükçe kalbi sızlıyordu. Büyük bir başarı olarak görülmüştü, Kontes Erna'nın göz kamaştırıcı güzelliğini övmüştü ve Prens'in yanında böyle bir kadın olduğu için şanslıydı.

"Bjorn, iyi misin?" Leonid sessizce konuştu.

Bjorn bardağını gevşekçe tutuyordu ve Veliaht Prens'in buraya sadece kardeşine göz kulak olmak için geldiği açıktı. Normalde bu tür partilerden nefret ederdi ama anneleri Leonid'in gitmesi için ısrar etmişti, sırf Bjorn için duyduğu endişeyi hafifletmek için.

"Nasıl bir görünüm tercih edersiniz? Asil Veliaht Prensimiz benim için kendini çamura buladığına göre, ben de sana karşılığını vermeliyim."

Bjorn, Erna'nın bir zamanlar tek başına durduğu, partiye katılamayacak kadar utangaç hissettiği ziyafet salonunun köşesini merak etti. Dönüp sadece Bjorn'u izleyen Leonid'e baktı. Ondan gelen sessizlik Bjorn'u daha da gerdi.

"Açıkçası aklıma gelen bir şey yok, eğer bir örnek vermek isterseniz."

"Neden böyle davranıyorsun?" Leonid iç çekerek sordu. "Annem siz ve Büyük Düşes için çok endişeleniyor, babam da aynı şekilde."

"Endişeniz için teşekkür ederim ama ben iyiyim."

"Bjorn."

"Bana ninni söyleyen bir dadım var, o yüzden benim için endişelenme."

Bjorn saçmaladığını biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Sürekli Erna'dan söz edilmesi onu tetiklemişti. Daha söyleyecek çok şeyi olan Leonid'in yanından geçen Bjorn, bir grup gürültülü partiliye katılmaya gitti. Haksız bir öfkeydi bu, ama aynı zamanda fark edebildiği en iyi hareket tarzıydı.

Sonuçta parti oldukça sıkıcıydı. Sınırsız içki ve sohbetin karışımında Bjorn normalde içtiğinden çok daha fazla içti. Kendini kontrol edemediğini hissettikçe sabrı tükenmeye başladı.

Bjorn uygun bahaneler uydurarak ziyafet salonunu terk etti ve malikânenin doğu tarafındaki koridora girdi; burada gürültülü atmosfer azalmıştı. Birden aklına şiir düşünceleri geldi.

Koridorun uzak tarafından bir çığlık yankılandı. Erna'nın o gün sergilediği korkunun aynısıyla doluydu. Ne olduğu çok açıktı
Malikânenin تنها bir köşesinde, sarhoş bir kadın ve ucuz tiyatrolar.

Küfürle karışık bir iç çekişle Bjorn'un içinden öfke ve hayal kırıklığı aktı. Korkmuş kadına doğru döndü, ilerlerken ağır ayak sesleri koridorda yankılandı.

❖ Bu yüzden onu attım.❖

.-:.-.❖.-:.-.

Robin Heinz, Lechen'in Deli Köpeği'ni görünce şaşırdı. Prens'e bakmak için döndüğünde, onun yüzünde de aynı derecede şaşkın bir ifade gördü. Bjorn başını öne eğmiş ona bakıyordu.

"Merhaba Heinz," dedi Bjorn sessizce, "seninle tekrar mı görüşüyorum?"

İlk başta Bjorn'un sesinin yumuşak tonu ve sıcak gülümsemesi dostça görünmüştü ama Robin gerildikçe kanepenin ucunda oturan hizmetçi güvenli bir yere çekildi.

Bir zamanlar nazik uyarılarda bulunmuştum ama şimdi beni itiyorsun.

Bjorn hizmetçiye salondan kovarken kıkırdadı. Heinz'ın aklına bir önceki yıl aşağılandığı zaman geldi.

Hizmetçinin ayak sesleri kayboldu ve Bjorn sanki onu görmüyormuş ya da bir arkadaşına yaklaşıyormuş gibi yavaşça Heinz'a yaklaştı, ancak ayağa kalkmasını engellemek için üzerine çıktı.

"Hey Heinz, bu odaya karşı özel bir bağın var mı? Buraya geldiğinde üzülüyor musun, hatta kızıyor musun?"

"Çekil yolumdan," diye hırladı Heinz.

"Bu çok kaba," dedi Bjorn, "sana bir soru sordum."

"Senin için ne önemi var?" Robin öfkesini bastırmak için elinden geleni yaptı ama bu kazanma şansı olmayan bir savaştı.

Bjorn sadece sabit bir bakışla karşılık verdi ve Robin'i aklından neler geçtiğini merak etmek zorunda bıraktı. Robin sert bakışlara karşılık vermeye çalıştı ama Bjorn kadar cesur değildi.

"Öyle bir şey değil, gerçekten, kız önce beni baştan çıkarmaya çalıştı."

"Gerçekten mi?" Bjorn sakince söyledi. Aptal herif aynı şeyi Erna için de söylemişti.

Bjorn geçen yazı ve Robin'in Erna hakkında sarf ettiği kaba sözleri çok iyi hatırlıyordu ama Erna her zaman çok tatlı gülümsemiş ve Bjorn'un yanından ayrılmamıştı. O kadar çok şeye katlanmıştı ki, bu tür saçmalıklar gözünü korkutsa bile onun için her zaman endişelenmişti.

Bjorn onun köprüünün sonunda kendisini beklediğini hatırlayınca gülümsedi. Herhangi bir planı yoktu, orada beklerse ona tekrar rastlayacağını düşünüyordu. Ona her zaman köprüünün sonunda onu bekleyeceğini hissettiğini söyledi.

Geriye dönüp baktığında, Erna her zaman yüzünde bir gülümseme ve gözlerinde Abit Nehri'ni kaplayan ışıklar gibi bir pırıltıyla onu bekliyordu.

Bu yüzden onun iyi olduğunu düşünüyordu. Bjorn gülümsedi ve gözlerini kapattı, onun her zaman iyi olduğunu düşünürdü çünkü her zaman çok tatlı gülümserdi. Gözlerini tekrar açtığında, Bjorn duygudan yoksun haline geri dönmüş, geçmişe dair hiçbir belirti bırakmamıştı.

"Ne yapıyorsun?" Robin etrafından koşuşturmaya çalışırken Bjorn sakince konuştu.

Robin tereddüt etmedi ve arkasına bakmadan aceleyle koşarak uzaklaştı. Sarhoş olmasına rağmen kendini bir sütunun arkasına saklayacak kadar uzaklaşmayı başarmıştı.

Bjorn kendi hızıyla, uzun ve kendinden emin adımlarla onu kovaladı, o ilerledikçe daha da odaklandı.

Robin, Bjorn onu yakaladığında tekrar kaçmaya çalıştı ama Bjorn bir tekmeyle ayağını altından çekti ve Robin mide bulandırıcı bir çığırıyla yere düştü. Bjorn acımasız bir ifadeyle onun üzerinde yükseldi.

Robin, "Senin neyin var, seni deli adam," diye bağırdı.

"Benim neyim var?" Bjorn güldü, "Benim sorunum sensin."

"Ne?"

"Sana her baktığımda öfkem kabarıyor, yüzeye çıkıyor ve kaynıyor ve tek düşünebildiğim iğrenç suratına bir yumruk indirmek oluyor, tıpkı senin her seferinde iğrenç alışkanlıklarını sürdürdüğün gibi Buraya gel."

Bjorn'un son derece cilalı ayakkabısının ucu Robin'in yüzüne değince Robin çılgılık attı. Kendini savunmak için ellerini kaldırmaya çalıştı ama darbe yağmaya devam etti. Yüzünü korusa Bjorn onun yerine kaburgalarına tekme atacak, kaburgalarını korusa kafasını açıkta bırakacaktı.

Bjorn'un amansız saldırısı Robin'e nefes alacak zaman bırakmadı ve tekmeler acımasızdı. Robin'in kırılan burnundan ve yarılan dudağından kan akıyordu. Bjorn'un bir zamanlar tertemiz olan ayakkabıları kıpkırmızı olmamıştı.

"Bu senin hatan," dedi Bjorn, titreyen Robin Heinz'a daha yakın olmak için çömelerek. "Beni asla üzmemeliydin, sence de öyle değil mi?"

Bjorn, Robin'in yanağına ve çenesine kan ve tükürük bulaşmış yaralı yüzüne baktı. Robin başını sallayarak onaylamaktan başka bir şey yapamadı.

"Şehvetini kontrol et Heinz, ben de öfkemi kontrol edebileyim, tamam mı?"

Bjorn tekrar ayağa kalktı. Öfkesinin haksız olduğunu biliyordu ama bu teknik sorunun onu rahatsız etmesine izin vermedi. Sadece bu zavallı numunenin canını alamaması utanç vericiydi, bu barbar bir çağ değildi.

Bjorn, elinde kanlı bir şamdanla ağlayan Erna'yı düşündü. Bahis, Erna'nın çektiği acılarda önemli bir rol oynamıştı ama Erna'nın itibarına ilk ölümcül darbeyi vuran bu pislikti.

Ona bir çiçek vermişti, Erna'nın takdirinin güzel bir simgesiydi ve o ne yapmıştı? Verdiği sözü en yakın kül tablasına atmıştı. Bjorn'un kalbi bu yasak anı karşısında ağladı. O kadar güzel bir çiçektir ki, Vadideki Zambak, onun en sevdiği çiçektir.

Aynı zamanda Gladys'in de en sevdiği çiçektir ve bu yüzden onu atmıştı. Nergis ya da Hercai Menekşe olsaydı da aynı şeyi yapar mıydı?

Bjorn birinin kendisine doğru sendeleyerek geldiğini duydu ve döndüğünde Robin'in şömineden aldığı demiri kafasına doğru savurarak kendisine doğru geldiğini gördü.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Sen delisin," dedi Leonid.

Bjorn Dniester'i tarif edecek başka bir kelime yoktu. Bjorn ona bakarken bir kahkaha attı. Alkolün baskın kokusu vagonun dar alanını doldurdu.

"Gerçekten mi, seni çılgın orospu çocuğu, şimdi de gülüyor musun?"

Leonid kulübü terk etmek ve arkasına bakmamak istiyordu ama aklının bir köşesinde kardeşini geri alması gerektiğine dair rahatsız edici bir his vardı. Bir dakika sonra gelseydi, kardeşi muhtemelen şimdiye kadar hapis haneye götürülmüş olurdu.

Leonid, Bjorn'u bulduğunda, Robin Heinz'ın baygın bedeninin üzerine eğilmişti, elinde kan damlayan bir poker vardı. Leonid hiç vakit kaybetmeden araya girerek Bjorn'u kulüpten çıkarıp arabaya bindirdi.

Kulüptekiler bu tuhaf sahneye tanık oldular ve kısa süre sonra Robin'i salonda buldular. Herkes şok geçirdi ve Leonid Bjorn'u kurtarmak için orada olmasaydı, Bjorn neredeyse cehennemin dibini boylayacaktı.

"Bu şekilde devam edemezsin Bjorn. Baden'e git ve Büyük Düşes'i geri getir, ne pahasına olursa olsun, dizlerinin üzerinde yalvar zorunda."

Leonid artık öfkesini kontrol edemiyordu ve tüm hayal kırıklıkları Bjorn'a bağırırken ortaya çıktı, bir şeylerin puslu havasını dağıtacağını umuyordu. Leonid, Bjorn'un işleri iyi idare ettiğini düşünmüştü, ta ki Büyük Düşes'in ortadan kaybolduğu haberini alana kadar.

Kaçmak sorumsuzca ve bencilce bir davranış olabilirdi ama Leonid baldızının bunu neden yaptığını anlayabiliyordu. Aslında anne babasına oldukça benziyordu.

"Büyük Düşes, yani Erna mı?"

Bjorn dik oturmaya çalışırken içini çekti. Başı bir tarafa düştü ve sadece gökyüzüne baktı. Bu hareket vücudunda acıya yol açtı. Robin birkaç iyi darbe indirmeyi başarmıştı.

"Yakında dönecek," diye mırıldandı Bjorn şaşkınlıkla.

"Belki de dönmez," dedi Leonid.

"Kapa çeneni, Leo."

Bjorn gözlerini pencereden kaçırdı ve tembelce parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Erna'nın artık bulunmadığı malikâne yavaş yavaş görünmeye başladı.

"Erna beni seviyor."

Artık sevmediğim bir koca.

"Geri gelecektir."

"Bjorn."

"Geri dönmesi gerekiyordu."

Bjorn araba ilerlerken kendi kendine mırıldanmaya devam etti ve konağa varmadan hemen önce bilincini kaybetmeyi başardı. Bir süre sonra

Leonid, zeki olduğu kadar aptal da olan bu adama kısa bir süre öylece baktıktan sonra başını salladı ve arabadan indi.

"Ekselansları," dedi Bayan Fitz şaşkınlıkla ve reverans yaparak.

"Günaydın Bayan Fitz, Bjorn oldukça sarhoş ve şu anda bilinçsiz."

Neyse ki herkes buna fazlasıyla alışkındı. "Harbour

Street'te bir kavgaya karıştı."

Bu ifade de Bayan Fitz'in duymaya alışık olduğu bir şeydi.

"Kolu kırılmış gibi görünüyor, bu yüzden bakması için bir doktor çağırmaya değer olabilir."

❖ Kraliyet İstilas ❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

Hepsi o lanet geyik yüzünden.

Bjorn zonklayan kafasına gelen hafif bir berraklık hissiyle ayağa kalktı. Kolunda keskin bir ağrı vardı, dün geceki kaçamağın acı verici hatırlatmalarıydı bunlar.

Bjorn içgüdüsel olarak servis ziline uzandı ve ani acı şokuyla irkildi. Uyandığında kolu bir bandajla sarılıydı. Muhtemelen ağrıya neden olan bir kemik yaralanması vardı ama ne zaman bir doktora görünmüştü ki?

Bjorn rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı bir duyguyla yataktan kalktı ve iç geçirdi. Gidip karartılmış perdeleri geri çekti. Öğleden sonra güneşi gözlerini kör etmişti ve gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı. Pencereden gelen serin esinti

Nehir rahatlatıcıydı ve bilinçsizce dudaklarının arasına bir puro koydu.

Erna.

Dün gecenin anıları yavaş yavaş aklına geldikçe, Erna'nın Bütün gece Erna'nın adını mırıldanıp durmuştu. Sonra kafasına oldukça sert bir şey çarptı. Şişliği hissetti ve acısı zihnine hücum edince hemen pişman oldu.

Erna geri dönecek.

Tamamen alakasız sorular karşısında bunu birden fazla kez söylemişti. Şaşkın yüzleri, endişeli yüzleri ve Erna'nın yüzünü hatırlıyordu.

Leonid'in ona bir şey hakkında bağırdığını hatırlayabiliyordu, sesi hafızasının hassas odalarında yankılanıyordu. Kardeşine öylece baktığı, boş yüzlü ve anlamdan yoksun olduğu hissine kapılmıştı. Küfretmek için enerji bile toplayamadı ve bunun yerine puroyu yaktı.

Kapı belirgin ve kibar bir şekilde çalındı. Muhtemelen Bayan Fitz'di.

"Ah, sonunda uyandınız, Majesteleri," dedi Bayan Fitz, beklendiği gibi. Elinde sabah gazetesi ve ikinci çayı ile içeri girdi. "Biliyor musunuz, çocukluğunuzdan beri hiçbir şey değişmedi, hep aynı, utanç verici bir şey yapıyorsunuz ve kendinizi herkesten saklıyorsunuz."

"Öyle mi?" Bjorn gülmeye çalıştı ve bir duman bulutu çıkardı.

"Evet ama artık bir yetişkin olduğun için seni yatağın altında ya da dolabın içinde aramak zorunda değilim."

Bayan Fitz, Bjorn'a sert bir bakış fırlattı, sanki onun kışını tokatlama niyetini belli eder gibiydi. Tıpkı o zamanlar olduğu gibi, çocukluğundaki sert dadı gibi görünüyordu.

Bjorn iç geçirdi ve sabah çayının konduğu masanın önüne oturdu. Çayını içti ve gazeteye göz gezdirdi.

.-:.-.✧.-:.-.

"Lisa'nın mektubu geldi," dedi Bayan Fitz. "Okumak ister misiniz?"

Bjorn gözlerini kısarak Bayan Fitz'e baktı, sanki savaş ilan eden bir komşudan kötü haberler getiren bir elçiydi. Bjorn mektubu alacakmış gibi yaptı ama onun yerine çayına uzandı.

"Ben okuyayım o zaman," dedi ve mektubu açtı. "Lisa iyi olduğunu söylüyor, Majesteleri de öyle. Baden Baronesi'nin sağlığı iyi." Bayan Fritz mektubun geri kalanını hızla okurken mırıldandı. "Hepsi bu kadar."

Bjorn kaşlarını daha derin kırıştırdı. Ne beklediğini bilmiyordu ama yeni doğum yapmış kahverengi tekir inekle ya da Lisa'nın örmekte olduğu çoraplarla ilgili bir güncelleme olmadığı kesindi.

"Söyleyecek bir şeyiniz var mı, Majesteleri?" Bayan Fitz, Bjorn'un yüz ifadesini çözmekte zorlanarak sordu.

Bjorn çayından bir yudum aldı ve Lisa'nın ne işe yaradığını düşündü. Dudakları kurumuş gibiydi ve her yudum onu daha da susatıyordu. Alkolün etkisinin şimdiye kadar geçmesi gerekirdi ama hâlâ sarhoş olmanın verdiği mide bulantısını hissediyordu.

"Size söylemem gereken bir şey daha var Ekselansları, Veliaht Prens Hazretleri bu hafta Baden Sokağı'nı ziyaret etmeyi planlıyor. Yanında Düşes Heine'yi de götürüyor."

"Leonid ve Louise... Baden'e mi gidiyorlar?" Bjorn çay fincanını bıraktı.

"Büyük Düşes'le uzlaşmak isteyen başka bir Prens olmadığı sürece hayır."

"Ne için?"

"Aynaya bak ve belki sonunda ne olduğunu görürsün." Alaycı tavrına rağmen Bayan Fitz sert ve profesyonel tavrını korudu.

"Herkes çok anlamsız şeyler yapıyor," dedi Bjorn asık suratla ve masadan kalktı.

Bayan Fitz dönüp giderken ağızındaki puroyu yeniden yaktı. Bjorn pencerenin önünde durmuş, sessizlik içinde nehre bakıyordu. Bjorn ağır bir iç çekişle dönüp boy aynasına baktı ve Bayan Fitz'in tamamen yanılmadığını fark edince güldü. Leonid ve Louise Baden'den dönmeden önce saçlarını kesecekti.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Düşündükçe daha da korkunç geliyor, öyle ki beni tiksindiriyor." Louise şiddetli bir öfkeyle konuştu.

Takırdayan toynakların ve yol boyunca ilerleyen arabanın sesi, Louise'in hayal kırıklıklarıyla karışarak Leonid'in dikkatini okumaya çalıştığı kitaptan uzaklaştırmaya devam ediyordu.

İçini çekerek Louise'e baktı. Kız kardeşinin tüm yolculuk boyunca Bjorn'a hakaret etmekten vazgeçmemesi onu hayrete düşürmüştü.

"Bu sırrı benden nasıl saklayabildin? O nefret dolu kıza en iyi arkadaşımımış gibi davranmama izin verdin, Tanrım, ne kadar aptalım."

"Louise, bu Lechen ve Lars arasındaydı..."

"Gerçekten mi, bu kadar gizli ha? Lütfen, tekrar anlatın, Ekselansları."

Louise her kelimeyi sert bir küçümsemeyle tükürdü ve yüz ifadesi kutuplardaki kışlar kadar soğuktu. Kitap yayınlandığında ve gerçek ortaya çıktığında Louise saatlerce ağlamıştı. İnkâr etmeye, Prenses için bahaneler uydurmaya çalıştı.

Babası, annesi ve ikiz kardeşleri.

Ailenin gerçeği kendisinden saklayarak aldatması son derece endişe vericiydi. Louise bundan nefret ediyordu. Onların davranışlarının ardındaki nedeni anlamaya çalışıyordu ama Gladys'in arkadaşı olmaya devam etmesine izin vermek? Bu gerçekten doğru değildi. Doğduğundan beri ona göz kulak olan Bjorn'u affetmek onun için daha da zordu.

Eğer Bjorn ona içini dökmüş olsaydı, Louise onu anlayacak ve yükünü paylaşacaktı. Gladys'le arasını düzeltmesi için onu sürekli taciz etmekten kesinlikle kaçınırdı.

Bjorn'a söylemek istediği onca şeye rağmen, yüz yüze geldiklerinde söyleyecek doğru kelimeleri bir türlü bulamıyordu. Bir de Büyük Düşes'in düşük haberi vardı.

"Daha ne kadar var?" Louise kendi düşünce zincirini kırmaya çalışarak sordu.

Bir işaret görecekmış gibi arabanın penceresinden dışarı baktı, ama her yer aynı kırsal manzaraydı, her yerde olabiliyorlardı. Buralarda bir yerde bir aristokrasi konağı olduğunu hayal etmek zordu.

"Sanırım neredeyse vardık," dedi Leonid sakince. "Benimle geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Ben sadece Büyük Düşes için geldim, bunun sizinle ya da o domuz kafalı kardeşimizle bir ilgisi yok." Louise'in Erna'ya bir özür borcu vardı.

Louise uzun zamandır özür dilemek istiyordu ama ne zaman yazı masasının başına otursa doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Kalbi ağırlaşmıştı ve sanki Büyük Düşes'in düşük yapması onun suçuymuş gibi suçluluk duygusu ağır basıyordu.

Louise daha önce özür dileseydi belki de bu fiyasko önlenebilirdi. Erna'nın ayrılışından beri Louise vicdan azabıyla yanıp tutuşuyordu. Leonid'in davetini kabul etmesinin tek nedeni de buydu. Leonid ona Bjorn'un kendilerine eşlik etmeyeceğini söylediğinde kararına yardımcı oldu.

"Hangi cehennemde bu köy?" Louise huzursuz hissetmeye başlamıştı.

Terk edilmiş gibi görünen ev nihayet görüldüğünde Louise şok oldu.

Tek söyleyebildiği "Aman Tanrım," oldu.

"Ekselansları, Ekselansları," diye bağıırıyordu Lisa.

Koridorun diğer tarafından koşarak Erna'yı ararken sesi konağın içinde yankılandı. Erna çiçekleri düzenliyordu ve o sırada

Lisa'nın seslendiğini duydu, bir gülü düzelttiği yerden kalktı. Lisa kapıyı kısa bir süre çaldıktan sonra içeri girdi, yanaklarında taze bir kızarıklık vardı.

"Kraliyet Ailesi geldi, Majesteleri, buradalar!"

❖ Prens Karısını Seviyor ❖

.-:.-.❖.-:.-.

Lisa, Erna'yı Leonid ve Louise ile yüz yüze geldiği salona götürdü. Onların yüzlerini bir daha görebileceğini hayal bile edemezdi.

Louise Erna'yı titreyen dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Erna'nın çok iyi tanıdığı bir gülümsemeydi bu ve kibar bir selam verdikten sonra Louise'in yanında duran adama döndü.

Platin rengi saçları düzgünce taranmış, yüzünü çerçeveliyordu ve gözleri soğuk grinin delici bir tonundaydı. Erna onun ağırbaşlı görünüşü karşısında şaşkına dönmüştü, tıpkı...

"Ah... Merhaba Ekselansları, Veliaht Prens."

Erna, Leonid'in açıklama yapmasına fırsat vermeden onu selamladı ama gözlükleri olmadan bile Bjorn'dan kolayca ayırt edilebiliyordu.

Tekrar Louise'in karşısına geçen Erna sessizce gülümseyerek, "Prenses, uzun zamandır görüşemedik."

.-:.-.❖.-:.-.

"Çok üzgünüm, Büyük Düşes," dedi Leonid, toplantıya bir parça aşinalık katmaya çalışarak.

Oturdular, Lisa içecek bir şeyler getirdi ve Leonid herhangi bir giriş yapmadan Lars ve Lechen arasında olanları ve gizlice yapılan anlaşmayı açıklamaya karar verdi. Erna anlamak için elinden geleni yaptı.

Bjorn'un Kraliyet Aileleri arasındaki ittifakı koruma karşılığında ne elde etmek istediğini tam olarak anlayabiliyordu. Ancak, bunlar

Devlet meseleleri artık Erna'yı ilgilendirmiyordu ve ona anlamlı bir şekilde dokunmuyordu.

Erna yüzünde bir gülümsemeyle Leonid'e dönerek, "Sorun değil Majesteleri, sürekli özür dilemenize gerek yok," dedi. "Bu iki ülke arasındaki gizli bir anlaşmaydı ve monarşinin güvenliği söz konusuydu. Anlıyorum."

"Prensesi korumak Bjorn'un fikriydi. "Prenses'i korumak için müzakereleri yürüttü ve anlaşmayı sonuçlandırdı. Uzun vadeli etkilerini doğru dürüst düşünmeden çok fazla sorumluluk aldığını düşünmeden edemiyorum."

"Anlıyorum," dedi Erna, soğukkanlılığını koruyarak.

Leonid boş bir ifadeyle Louise'e döndü ve Louise sanki törpülenecek keskin bir tarafı kalmamış gibi sadece iç çekti. Erna beklediklerinden tamamen farklıydı, o kadar farklıydı ki bunun gerçek Erna olduğundan emin olamıyorlardı.

"Louise," diye seslendi Leonid kız kardeşine bu gariplikle mücadele ederken.

Gariplik giderek şiddetleniyordu ve Louise çay fincanını bıraktı. Başını kaldırıp diğerlerinin yüzüne bakmadan önce bir kez daha iç geçirdi.

"Sözlerimin ve davranışlarımın size büyük zarar verdiğinin farkındayım." Louise kendinden emin bir şekilde, "ve haklı olarak öyle, çünkü öyle olmaları gerekiyordu. Bunun Gladys hakkındaki gerçeği bilmediğim için olduğunu söyleyebilirdim ama bu sadece bir bahane olurdu. Gerçek şu ki, Gladys olmasaydı, zaten böyle duygular beslemezdim." Louise kayıtsızlıkla Erna'ya baktı. "Bir noktada Büyük Dük için yeterince iyi olmadığınızı düşündüm, hatta kardeşimin bir sorunlu prens. Sizi kötü niyetli söylentiler ve kanıtlanmamış itibarınızla yargılamak benim için haksızlıktı. Gerçeği aramak için çok zayıf bir iradem vardı. kendim."

Leonid kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı ve sözlerinin gerçek mi yoksa ironiye mi daha yakın olduğunu merak etti. Özür dileyeceğine söz vermesine rağmen, samimi olup olmadığını anlayamamıştı.

"Gladys'in yaptıklarından haberim yoktu ve sadece arkadaşımın görevine dönmesini diledim. Kardeş kadar yakın olduğumuza inanıyordum ve onun yerini aldığı için senden nefret ediyordum. Gerçeği öğrendikten sonra, bunun sadece saygıdeğer olmayan bir şekilde davranmak için bir bahane olduğunu anladım." Louise konuşmaya devam ederken ruh hali karardı: "Bunu benden sakladığı için ağabeyime kızgınlık duyuyorum, şüphesiz sen de duyuyorsundur, ayrıca kandırıldığım için pişmanlık duyuyorum, senin de böyle hissettiğini tahmin ediyorum. İkimiz de kardeşimi affetmeyi ve onun durumunu anlamayı kendimizde bulmalıyız, ama şunu bil ki seni affetmeye zorlamak için bu konuyu sürekli gündeme getirmeyeceğim."

Louise sanki öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyormuş gibi başını dik tutuyordu. "Gladys'i seni taciz etmek için haksız yere bahane olarak kullandım ve derin pişmanlık duyduğum silinmez bir yara."

"Prenses..." Erna gülümseyerek söze başladı.

"Küstahlığım ve dikkatsizliğim için özür dilerim Büyük Düşes. Eğer beni affetmek istemezseniz bunu anlayışla karşılarım ve kararınıza saygı duyarım. İşlerinize karışmaktan kaçınacağım ve sadece Büyük Düşes olarak geri dönmenizi isteyeceğim." Louise yalvaran gözlerle Erna'ya baktı: "Kardeşim seni çok özliyor ve seni bekliyor."

.-:-. ✧ .-:-.

Prens karısını seviyor. Bu düşünce yerleşik bir inançtı ve Harbour Street'teki partide yaşanan tartışma da bu gerçeğin dokunaklı bir hatırlatıcısı oldu.

İnsanlar söylentileri duyduklarında "Bu onun suçu değil," diyorlardı.

"Heinz ailesinin oğlu her zaman bir sorun olmuştur ve Prens sadece karısının onurunu korumak için karşılık veriyordu."

Kavga haberi günün tüm magazin gazetelerinin manşetlerine taşınmıştı, Büyük Dük utanç verici lakabının hakkını veriyordu.

Sorunlu Prens Yine Saldırdı. Ancak bu kez, bu lakap Bjorn'u Prensini savunmaya gelen bir beyaz şövalye olarak aklamak için kullanıldı.

Heinz ailesi bu konuda sessiz kalmış, bu rezalet karşısında herhangi bir açıklama yapmak istememiştir. Belki de Bjorn'un yaptığı gibi, Robin Heinz'ın Büyük Düşes için bir aşağılama kaynağı olduğunu ve iğrenç söylentiler yaydığını düşünüyorlardı. Çoğu, Robin'in Heinz aile listesinden aforoz edilmiş olabileceği sonucuna vardı.

Hatta Bjorn'un Robin Heinz'ı döverken karısının adını sayıkladığını duyan biri hakkında anonim bir haber bile vardı. Güzel bir aşk şiirinden bir parça gibiydi.

"Sıra bende mi?" Genç bir hizmetçi gazeteyi kaparak şöyle dedi.

"Prens yüzünden nevroz geçirebileceğinizi söylediler," dedi Karen gülerek, bir hizmetçinin Prens'in bir resmini kestiğini yakaladığında.

"Fotoğrafçılık beni rahatsız etmiyor," diye cevap verdi hizmetçi.

Prens'in dönüşünü haber veren çağrı zili çaldı ve tüm hizmetçiler ön kapıya doğru koşuşturdular, giderken üniformalarını düzelttiler. Tam sıraya girmişlerdi ki araba yanaştı.

Prens dudaklarında nazik bir gülümsemeyle arabadan indi. Bu hafta ruh hali gözle görülür şekilde daha iyiydi, şüphesiz karısının intikamını almanın verdiği tatmin duygusundan kaynaklanıyordu.

Prens zarif adımlarla koridorda ilerlerken Hizmetkârların hepsi yakışıklı Prens'e bir bakış attı. İlk kim söylemiş olursa olsun, Prens'in karısını sevdiği yadsınamaz bir gerçektir.

Bu, tüm şehir tarafından el üstünde tutulan ve Schuber Sarayı'nda kök salmış bir aşk hikayesiydi.

.-:.-.✧.-:.-.

Bjorn masasında otururken Erna'yı düşünmemek için elinden geleni yaptı. Bayan Fitz her zamanki gibi günlük raporunu sundu. Bayram sezonu yaklaşırken, çeşitli sosyal toplantılar ve partiler için çok sayıda davetiye vardı.

Bjorn, "Lütfen güvenli olan tüm bu davetleri geri çevirin," dedi.

Bayan Fitz bir an için şaşırdı, son zamanlardaki alışkanlıkları göz önüne alındığında Bjorn'un en azından bazı davetleri kabul edeceğinden emindi.

"Emredersiniz, Majesteleri."

Alışkanlıklarındaki ani değişiklik nedeniyle Bayan Fitz, Prens'in emirlerini kabul etmekten başka bir şey yapamadı. Gereksiz bir sürtüşmeye neden olmaya gerek yoktu.

"Ben de yakında bir seyahate çıkmayı düşünüyorum," dedi

Bjorn. "Bir gezi mi?"

Bjorn gözlerini portreden ayırmadan sakince, "Evet, bir gezi," diye cevap verdi. şöminenin üstünde. "Kesin program teyit edilecek ama tahminimce önümüzdeki hafta içinde."

Bjorn daha fazlasını söylemek istiyordu ama bu onun adını anmak anlamına gelecekti.

Doğum gününü güneyde bir yerde, ormanların arasında geçirme fikri tüm yıl boyunca açan çiçekler, çok hoş bir olasılık gibi görünüyordu. Geçen yılki doğum gününün felaketini kesinlikle silecekti.

Düzenlemeleri zamanında yapmak çok fazla iş gerektirse ve yeni yıla oldukça telaşlı bir başlangıç yapılmasına neden olsa da, ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. En büyük sorun, korkunç borçlunun hak ettiği yerde olduğundan emin olmaktı.

"Ayrıntılar üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor ama zamanı gelince size haber veririm."

Bjorn bir puro yaktı. Son zamanlarda her zaman içtiğinin sadece yarısını içiyordu. Belki de kısmen normale dönmenin verdiği güven duygusundan dolayı. Bu durumda, karısını tekrar karşılamaya hazır hissediyordu.

Portreye bir kez daha bakarken melankoliye geri döndüğünü hissettiği anda, bir hizmetçi mesajla geldi.

"Majesteleri, Düşes Heine ziyarete geldi."

❖ Savaş İlanı ❖

.-:.-. ❖ .-:.-.

"Vazgeç. Bir kenara atılmış duygulara tutunmanın bir anlamı yok, Büyük Düşes asla geri dönmeyecek." dedi Louise.

Bjorn bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, yüzünde Louise'i hikâyeler anlatmakla suçlayan alaycı bir ifade vardı. İyi cilalanmış ayakkabıları şöminenin ışığında parlıyordu.

"Neden, hâlâ somurtuyor mu?"

Sakin görünmesine ve olayları her zamanki soğukkanlı tavrıyla karşılmasına rağmen, eklemelerinin beyazlığı sandalyesinin kolunu olması gerekenden biraz daha sert kavradığını gösteriyordu.

"Büyük Düşes'ten içtenlikle özür diledim, kendisi de özrümü anladı ve kabul etti."

"O zaman neden?" Bjorn'un ruh hali hızla karanlık bir ruh haline dönüştü.

"Kardeşim, görünüşe göre nasıl bir eşe sahip olduğun konusunda hiçbir fikrin yokmuş. Geçtiğimiz yıl tamamen bencilce davrandın ve bak neler oldu."

Bjorn en sevdiği oyuncağını kaybetmiş ve bunun gerçekliğini kabullenmeyi reddeden bir çocuk gibi görünüyordu. Louise kardeşine acıdığını hissetti. Erna sadece kızıp öfkesini gösterseydi daha kolay olurdu, bununla başa çıkmak daha kolay olurdu.

Erna güldü ve Louise'e minnettarlığını ifade etti. Louise'in gerçeği bilmediği için zor bir duruma düştüğünü kabul etmişti ama Erna Louise'e iyi olduğu ve bulunduğu yerde mutlu olduğu konusunda güvence vermişti. Pişmanlık belirtisi yoktu.

Leonid tüm Lechen'in Büyük Düşeslerinin dönüşünü nasıl özlemle beklediğini anlatmaya çalışmış ama pek etkili olamamıştı. Bjorn'un bir kavgada kolunu nasıl yaraladığını anlattığında Erna biraz ilgisiz görünüyordu.

'Umarım daha iyi olur'

Bunu sadece ılımlı bir endişeyle söylemişti.

Louise, Erna'nın soğuk tepkisinde hiçbir yapmacıklık ya da sahtelik olmadığını görebiliyordu. Kocasına hayranlık duyan ve kendinden emin olmayan o narin çiçeğin artık var olmadığını anlayabiliyordu.

Ziyaretin sonuçsuz kaldığı ortaya çıktı. Erna'nın soğukkanlı tavrı, kimse için değişmeyecek, aşılmaz bir bariyer olduğunu kanıtladı.

Döndüklerinde Louise hayal kırıklığı yaratan haberi Bjorn'a ilette ve o da her zamanki gibi duygusuzca karşıladı. Ne zaman Erna'dan bahsedilse gözlerini ateş ışığine dikiyordu.

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama Erna'yı ilk kez huzur içinde gördüm.
Görünüşe göre boşanmaya karar vermiş."

Louise, böylesine yıkıcı bir haberi vermek üzere bu hikâyede kötü adam olarak konumlandırıldığını hissetti. Saraydan hemen ayrılmak için bir bahane bulabilen Leonid'e karşı bir kıskançlık duygusu hissetti.

"Boşanma mı?" Bjorn, çökmüş gözleriyle Louise'i soğuk bir şekilde süzdü.
"Boşanmak mı istiyor, gerçekten mi Erna?" Bjorn güldü.

"Kes şunu kardeşim, her şeyi berbat ettiğin gerçeğini kabul etmelisin."

"Kabullenmek mi? Gerçekten mi? Erna hakkında ne biliyorsun ki?"

"Görünüşe göre onu senden daha iyi tanıyorum," dedi Louise, sabrı tükenip Bjorn'a çıkışarak.

Artık ona neler olduğunu bilmiyordu. Erna'yla sakın bir kadın olduğu için evlenmemiş miydi?

Gladys'i unutmasına yardım edebilecek biri. Onu gerçekten seviyor mu?

"Gerçeği benden ve büyükannemizden sakladın, bunu anlayabilirim ama karını nasıl kandırabilirsin? Gladys yüzünden o kadar çok eleştiriye katlanmak zorunda kaldı ki."

Louise, Bjorn'un böyle bir sırrı, dünyada her konuda güvenmesi gereken tek kişi olan karısı Erna ile paylaşacağını düşünmüştü. Paylaşmadığını öğrendiğinde çok utandı ve vicdanen Erna'yı geri dönmeye zorlayamayacağını hissetti.

"Git buradan Louise," diye tersledi Bjorn. Louise mavi alevden gözlerle ona baktı.

"Ben bile senin gibi bir kocayla yaşayamazdım."

Kelimeler Louise'in ağzından çıkarken, Bjorn Louise'e ters ters baktı, gözleri deliciydi.

"Bjorn Dniester iyi bir Prens olabilir ama çok kötü bir koca, bunun farkında olmalısın."

"Evet," dedi Bjorn soğukkanlılıkla, "öyleyim."

Şaşkın Louise olanları izlerken, Bjorn rahat adımlarla salondan çıktı. Gidişinin tek izi kapının yankılanarak çarpılmasıydı.

.-:.-.✧.-:.-.

Lisa'nın ayak sesleri, bulutlarla kaplı gökyüzünün altında ve sert bir rüzgârla donmuş, parke taşlı yolda yürürken çınılıyordu. Erna için Ale's General Store'a yapay çiçek teslim etmekten dönüyordu.

Meydan, yılsonu festivali için bir şeyler satan tezgahlar ve stantlarla doluydu. Bazı tezgâhlarda süs eşyaları, bazılarında ise tatlı yiyecekler satılıyordu,

Lisa'nın gözüne en çok çarpan da buydu ama Erna'nın ayak işlerini yapan meşgul bir kadındı.

Lisa, tıpkı bir annenin çocuğuna dışarı çıkıp oynayamayacağını söylemesi gibi, Erna'yı ayak işlerini kendi başına yapmaktan vazgeçirmişti. Erna soğuk algnlığının o kadar da kötü olmadığı konusunda ısrarcıydı ama Lisa hanımını sandığından daha iyi tanıyordu ve Erna'nın henüz tam olarak iyileşmediğini biliyordu. Onun sıcak kalması önemliydi.

Erna soğuk algnlığına, Kraliyet Ailesi ziyarete geldiğinden beri her zamankinden daha uzun süren yürüyüşlerinden birinde yakalanmıştı. Yanakları kıpkırmızı kesilmiş ve parmakları buz gibi olmuş halde dışarı çıkıyor ve öğle yemeğine kadar geri dönmüyordu.

Veliaht Prens ve Düşes Heine'nin tüm çabalarına rağmen Erna, Büyük Düşeslik görevine geri dönmeye ikna edilememişti. Doğru ya da yanlış, Erna kararını vermişti ve ne olursa olsun bu kararın arkasında duracaktı. Her iki durumda da Lisa, Baden Ailesi'nin ev hizmetçisi olma fikrini sevmişti.

"Bayan, o mektubu göndermeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu gişenin arkasındaki memur.

Lisa postane kuyruğuna girdiğinin farkına bile varmamıştı. "Ah, evet, üzgünüm." Lisa mektup yığnını uzattı. Lisa bulmuştu Erna'nın Bjorn'a bir mektup gönderip göndermediğini merak ediyordu.

Lisa, Schuber Sarayı için casusluk rolünü bırakabileceğini hissetse de, hala Büyük Dükler hanesinin bir üyesiydi. Ayrıca, Erna'nın gidişatı hakkında rapor edilecek pek bir şey yoktu. Bu da Bayan Fitz'e yazdığı mektupları, Erna'ya olan güvenini sarsmadan ya da Bayan Fitz'e verdiği sözü bozmadan yazmasını kolaylaştırıyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna'dan gelen mektubu gören Bjorn mektubu önemsemeden masasının üzerine koydu. Ağırılığına bakılırsa uzun bir mektup olmalıydı, muhtemelen o küçük köyde olup bitenlerden ve anlamsız şeylerden bahsediyordu.

"Lütfen açın Ekselansları, önemli olabilir." Bayan Fitz yalvardı.

"Ben kendi işlerimle ilgileneceğim, böylece dadı da dadı olmaya konsantre olabilir."

Bayan Fitz derin bir iç çekti. Bu, Erna'nın kaybolduğu iki ay boyunca Bjorn'a yazdığı ilk mektuptu. Görünüşe göre Lechen'in kurdu tamamen geri dönmüştü. Bayan Fitz sinirli bir şekilde içini çekti ve Lisa'dan gelen mektubu açtı.

Düşes Heine'nin ziyaretinden bu yana Prens'in tavırlarında gözle görülür bir değişiklik olmuştu. Bjorn Dniester'in bir zamanlar sahip olduğu iyi ruh hali kaybolmuş, yerini karamsar ve hassas bir tavır almıştı. hizmetçiler bir kez daha Prens'in etrafında dolanmaya başladılar.

Bayan Fitz, Lisa'nın mektubunu okumanın anlamsız olacağını biliyordu; mektubun köyde olup bitenlerle ilgili daha da anlamsız hikâyeler içerdiğine şüphe yoktu.

"Son birkaç haftadır hava iyice soğudu ama Baden Malikanesi'ndeki aile buna hazırlıklı. Görünüşe göre Lisa köylülerle aktif bir şekilde sosyalleşiyor," ve böyle devam etti.

Bayan Fitz gittikten sonra çalışma odası koyu bir sessizliğe gömüldü. Bjorn bütün bir puroyu içene kadar masasının üzerindeki kalın mektuba bakmadı. İç çekerek mektubu eline aldı.

Mektubun ön yüzünde yazan tek şey Bjorn'du. Erna'nın el yazısı olduğu çok açıktı, her zaman onun sabah kuşları kadar tatlı, cıvıl cıvıl kahkahalarını anımsatırdı. Zarftan onun kokusunu alabiliyormuş gibi hissediyordu ve adını mırıldanmak onu sevgi dolu gözlerle kendisine geri getirecekti.

Bjorn acınası hayallerini bir kenara bıraktı ve daha fazla tören yapmadan mektubu yırtarak açtı. Mektubu okuyup neden bu kadar kalın olduğunu anladığında bir kahkaha attı.

Boşanma kâğıtları avucunun içine düştü.

Çılgın bir geyiğin savaş ilanı gibi hissettirdi.

♦Kar♦

.-:.-.♦.-:.-.

Peter, Bjorn'un masadan bir yığın fişi daha süpürmesini izlerken dilini çıkardı. Bu zafer ancak mucizevi olarak tanımlanabilirdi, birinin Bjorn kadar çok kazanması neredeyse imkânsızdı.

İskambil masasının etrafındaki herkes Bjorn'un nasıl kazanmaya devam ettiğinden çok Büyük Düşes'in ne zaman döneceğiyle ilgileniyordu. İnsanlar giderek sinirleniyordu ve bu gerginlik sosyal kulübü parçalamakla tehdit ediyordu.

Leonard saatine bakarak, "Saat bu mu?" dedi.

Saat henüz ondu ve sosyal kulüp hâlâ insanlarla dolup taşıyordu ama Leonard bu gece kendini pek şanslı hissetmiyordu ve bu durum bütün gece devam ederse servetine veda edebilirdi.

Bjorn çelik gibi bakışlarla Leonard'a baktı. Masadan kalkarken o soğuk gözler Leonard'ı süzüyordu. Leonard'ın tek düşünebildiği zavallı Robin Heinz'dı ve adamın neredeyse ölene kadar nasıl dövüldüğüydü.

"Ahaha, bir sonraki raundu başlatalım mı, başlatmayalım mı?" Leonard gergin bir kıkırdamayla kendini tekrar sandalyeye bıraktı.

Bjorn sessizliğini korudu ve yarısı dolu konyak bardağının geri kalanını içti. Alnına dökülen bakımsız saçları tehditkâr görüntüsünü daha da belirginleştiriyordu. Bjorn arkasını döndü ve odanın etrafında duran hizmetkârlardan bir içki ve bir puro daha sipariş etti.

Peter, Leonard'a, "O neden burada ki?" diye fısıldadı.

"Madem merak ediyorsun, neden ona sormuyorsun?" diye fısıldadı Leonard.

"Ne yani, sonum Heinz gibi olsun diye mi? Hayır, teşekkür ederim."

Bjorn zamanının çoğunu sosyal kulüpte geçiriyordu, kâğıt oynamadığı ve sarhoş olmadığı zamanlarda kanepelerden birinde sızıp kalıyordu. Hiçbir zaman örnek bir vatandaş olmamıştı ama daha önce kendini hiç bu kadar bırakmamıştı. Artık sorunlu bir prens değil, düpedüz bir baş belasıydı.

İnsanlar Prenses Gladys hakkındaki gerçeği anladıkları için onun neden daha önce sorun olduğunu anlamışlardı ama görebildikleri kadarıyla bu yeni Bjorn'un arkasında hiçbir neden yoktu. Bir sonraki Robin Heinz olma korkusuyla kimse bu konuda soru sormaya da cesaret edemiyordu. Bjorn Dniester'i rahatsız eden bir şeyler olduğu açıktı.

Yeni oyun ilerledikçe kazananın kim olacağı çoktan belli olmuştu. Sarhoş oldukları her hallerinden belli olmasına rağmen, işler böyle devam ederse gecenin sonunda hepsi beş parasız kalacaktı.

Sonra, Bjorn için zafer kesin gibi görünürken, hiç beklenmedik bir şey oldu. Bjorn bir kahkaha attı. Elindeki kartları pes ediyormuş gibi yere bıraktığında tüm gözler ona çevrilmişti.

"Hey, Bjorn, sorun ne, gerçekten bırakmak mı istiyorsun?" Peter söyledi.

Bjorn oturduğu yerden kalktı ve bir eliyle saçlarını düzeltti. Masaya döndüğünde tüm gözler onun koltuğunda yığılı duran devasa fiş yığınınına baktı.

Bjorn uzaklaşırken tek söylediği "Paylaşın," oldu.

Hepsi Bjorn'un sosyal kulüpten ayrılışını izledikten sonra, sanki içlerinden biri ruh halindeki ani değişikliğe bir cevap verebilecekmiş gibi birbirlerine baktılar.

"Hangi kartı çekti de öylece bıraktı?" Peter, Bjorn'un yerine geçerken şöyle dedi.

Kartları teker teker çevirdi ve her bir yüz ortaya çıktıkça oyuncunun kendi yüzü soldu. Sonra son kart çevrildi ve Mırıltılar neredeyse kulakları sağır ediyordu. Bjorn düz floşla çıkmıştı.

.-:.-.✧.-:.-.

Kar yağıyordu. Bjorn arabasına doğru tökezleyerek yürürken başını kaldırdı ve yumuşak tanelerin yanaklarına düştüğünü hissetti. Bu kışın ilk sonbaharıydı.

Bjorn kıpırdamadan durdu, karanlık gökyüzüne baktı ve kendini uçuşan kar taneleriyle dolu bir uçurumdaymış gibi hissetti. Küfürler mırıldandı ve kendi kendine güldü.

Düz floş, bahsi aldığı o lanetli el, yenemediği tek el ve yine de bir şekilde kazanan o olmuştu. Çok geç olana kadar fark etmediği bir şey.

"İyi misiniz Ekselansları?" dedi arabacı.

Bjorn izlendiğini fark etmemişti. Sarhoşluğuna rağmen Bjorn çevresinin farkında olduğunu sanıyordu ama belli ki değildi.

"Neden?" Bjorn sordu.

Bu soru boşanma evraklarını aldığından beri Bjorn'un kafasını kurcalıyordu. Soru, etrafındaki telaş gibi zihninde dönüp duruyor, net bir cevap bulamıyordu.

Sonsuza dek süreceğini düşündüğü aşkı neden yok olmuştu?

Bu soru onu tüketmişti ve cevabı öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Gladys yüzünden miydi? Yoksa düşük mü? Kendi davranışları da olabilir miydi? Muhtemelen bu karanlık zamanda doruğa ulaşan her şeyin bir kombinasyonuydu.

"Affedersiniz, Majesteleri?"

Arabacının sesi Bjorn'u tekrar gerçekliğe döndürdü ama o gece gökyüzüne sabitlenmişti. Bu ona birlikte paylaştıkları nazik ve soğuk anları hatırlattı. Bu anılar kalbine yerleşti ve sıcak korlar haline geldi.

Her an aştı. Onunla geçirdiği her anın aşkla dolu olduğunu biliyordu. Bunu onun gözlerinde, gülümsemesinde ve en küçük hareketinde görebiliyordu. Ona olan sevgisinin bu şekilde sona erdiğine inanamıyordu.

Bu onun hatası olsa bile, onu nasıl böyle terk edebilirdi?

Ona her şeyini vermişti, ama tek bir kelime etmeden ya da barışmak için bir şans vermeden, bir kalp atışında geri almak için.

Bjorn güvenli bir mesafede duran arabacıyla yüzleşmek için döndü. Uzun bir süre adama baktı ve sarhoş zihninden geçenleri gözden geçirdi. Arabacı ne yapacağını bilemedi ve Bjorn'un bakışları altında beceriksizce durdu.

"Beni istasyona götür," dedi Bjorn.

Gri gözleri nihayet yeniden odaklanmıştı, etrafındaki kış gecesini yansıtan soğuk, çelik gibi bir parıltıya bürünmüşlerdi.

"İstasyon mu? Trenin durduğu istasyondan mı bahsediyorsunuz, Ekselansları?" Bjorn cevap vermeden vagona binerken arabacı şaşkınlık içinde kalmıştı.

Kar yağmaya başladığında Bjorn, kendisini geride bırakan kadının c e v a b ı n ı duyma ihtiyacıyla yanıp tutuşarak vagona tırmandı.

Sonuç olarak, araba o karlı gecede Schuber İstasyonu'na doğru yola çıktı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna ormandaki vahşı kurtların ulumalarıyla irkilerek uyandı. Burford'da güvenli bir şekilde saklandığını hatırlaması bir anını aldı.

Yuvarlanıp lambayı yakmadan önce gözlerini tavana dikip kurtların kederli ulumalarını dinledi. Şimdi tekrar uyumaya çalışmanın zihnini daha da derin düşüncelere daldırmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu, bu yüzden kalktı ve sandalyenin arkasına bıraktığı şala sarındı. Pencerenin yanına gitti ve geri çekildi.
perdeleri araladı.

Pencerenin ötesinde zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu, Erna bahçenin dibindeki ağaçların sırasını bile seçemiyordu. Bir kurt bir kez daha uludu.

Bjorn'u ziyarete geldiğinde misafir odasında uyumadığı için pişmanlık duyuyordu. Onunla geçirdiği sadece birkaç günün, bu odada yıllarca biriktirdiği anıların önüne geçmiş olması garip geliyordu.

Onu seviyor.

Bjorn'u tüm kalbiyle seviyordu. Onu öylesine yoğun bir şekilde seviyordu ki, böyle hissettiği için kendinden nefret ediyordu. Onu sevmek istemiyordu ama
Aşk o kadar derindi ki, zihninde asla tam olarak iyileşmeyecek bir yara izi gibi derin bir iz bıraktı.

Nihayet onu sevdiğini anladığı ve duygularını kabul ettiği gün, uzun bir uykudan en canlı rüyalarla uyanmış gibi hissetti. Onunla ilgili anıları onu gözyaşlarına boğarken, o bunu kabullenmişti.

Ulumalar azaldı ve Erna perdeleri kapatarak karanlığı kapattı. Ateşe bir ibne daha attı ve dünden kalan dağınıklığı, masanın üzerine bırakılmış kumaş parçalarını ve dikiş malzemelerini temizlemeye başladı. Büyükannesinin tatlı gül şarabının şişesini bile. Kendine bir kadeh doldurmayı düşünüyordu ama vazgeçti.

Yatağın üzerine oturdu ve odasına baktı. Bakışlarını çevirdiği her yerde Bjorn'un anıları onu rahatsız ediyordu; Bjorn'un odasını karıştırdığı, farklı süs eşyaları ve merakı hakkında onu sorguladığı anıları.

En güçlü anısı ise daracık yatakta birlikte uyudukları andı. Bu öyle büyük bir zevkti ki Erna uyumayı unutmuştu. Onun yanına uzanır ve huzur içinde uyumasını seyrederdi. O uyurken parmaklarını saçlarında gezdirir, sıcaklığını içine çeker ve kalbinin atışını hissederdi.

Bir gece uyandığında Erna irkilmiş ve arkasını döndüğünde Bjorn devasa kollarını Erna'ya dolamış ve onu kendine doğru çekmişti. Erna'nın kısmen onun üzerine uzanmasıyla sarmaş dolaş oldular.

Bjorn yüzünde sinsî bir sırıtişla, "Uyuman gerek, bütün gece bana bakman değil," dedi.

"Senin için çok ağır olmalıyım," dedi Erna, kıvrınmaya çalışarak, ama Bjorn sadece kavrayışını sıkılaştırdı.

Bjorn uykulu bir sesle, "Bu benim taşımak istediğim bir ağırlık," dedi.

Parmakları Erna'nın sırtını okşadı ve Erna zihninin sıcak bir yaz günündeki buz gibi eriyip gittiğini hissetti. Onun kollarında huzur buldu. Yaslanabileceği ve güvenebileceği birine sahip olmak onun için çok garip bir duyguydu. Garip bir duyguydu ama özünde çok tatlıydı.

Anı zihninde canlanırken Erna gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Ona karşı hissettiği tüm duygular bir kaleye hücum eden askerler gibi üzerine hücum etti. Gözyaşlarının sıcaklığı yanaklarında hissediliyordu. Derin bir nefes aldı ve ona kadar saydı.

Hatıra soldu ve zihni sakinleşti ama kendini başka bir anı yeniden yaşarken buldu, geçen yazdan, Bjorn'un ona güzel bir korsaj, gösteriş yapması için bir vitrin parçası olduğunu söylediği andan.

Erna bir yastığı sıkıca kavradı ve yüzünü kuş tüyleriyle dolu yumuşak pamuğa gömdü. Birkaç saniye içinde kumaş gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Neden onu bu kadar çok sevmek zorundaydı?

Pişmanlık bir dalga gibi üzerine çöktü ve aynı hızla yok oldu. Karşılık vermeyi bilmeyen ya da vermemeyi seçen bir adama derinden aşıktı. Onu en çok üzen de bu ikincisiydi.

Aşkın sona ermesinden sonra kalan acıya rağmen, Erna'nın pişmanlığı yoktu. İçinde bulunduğu durumla barışmaya çalışmıştı ve bu onun için yeterliydi, keşke bu duygular peşini bırakıp yoluna devam etmesine engel olmasaydı.

Sessiz gözyaşları nihayet dindiğinde Erna gözlerini kapadı ve bir dilek tuttu. Posta arabasının sabah gelmesini diledi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Tren düdüğünü çalıp istasyondan çıkmaya başladığında, bir adam peron boyunca koşarak trenin durması için umutsuzca bağırdı. Kondüktör son vagonun kapısında durdu ve adamı acele etmeye çağırdı, adam da acele etti, sanki cehennemin köpekleri peşindeydi.

Adamın yüzü çabalamaktan şişmiş ve kızarmıştı ama uzun, sırık gibi bacakları ona son mesafeyi koşarak kat ederken ve açık kapıya doğru sıçrarken bir hız patlaması yaşattı. Kondüktör adamın kolunu tuttu ve onu gemiye çekmesine yardım etti. İkili oflayıp puflayarak ve terleyerek arka duvarın dibine yığıldı.

Kondüktörün adamla ilgili ilk fark ettiği şey alkol koktuğuydu. Ayrıca, her ne kadar üstü başı dağınık olsa da, duruşunda bir asalet vardı.

"Efendim, biletiniz lütfen?"

Adam elini ceketinin içine soktu ve Buford'a giden son tren için bir bilet çıkardı, birinci sınıf bir biletti. Kondüktör başıyla onayladı ve biletini aldı ve gösterişli sarhoşa trenin ön tarafını işaret etti.

Kondüktör, "İyi yolculuklar efendim," diyerek adamın geçmesine izin verdi.

Adamın sarhoş haline rağmen, sanki normal haliymiş gibi hareket ediyordu. Kondüktör başını salladı ve dikkatini görevine verdi, vagonlar arasında ilerleyerek herkesin biletini kontrol etti.

Tren giderek hızlanmaya başladı ve gecenin karlı uçurumunun derinliklerine doğru ilerledi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

◆Davetsiz Misafirler◆

.-:.-. ◆ .-:.-.

Buford'a giden yolda trafik yoktu. İçgüdülerinin posta arabasının bugün gelmeyeceğini söylemesine rağmen Erna sabırla bekledi. Gelmesine daha on dakika vardı ama kaçırma riskini göze almak istemiyordu.

"Üşümedin mi? İçeri girsen iyi olur," dedi Lisa.

Erna doğruldu ve ceketinin yakasını düzeltti. Lisa endişeli bir bakışla onun yanında duruyordu.

Erna gülümseyerek, "Hayır, ben iyiyim, burada kalmak zorunda değilsin," dedi.

Lisa kararlılıkla metresine baktı, gözleri alev alev yanıyordu. Buford'a geldiğinden beri Lisa, Erna'yı bir köpek gibi takip etmişti. Gölge, banyo yaptığı ya da uyuduğu zamanlar hariç. Belki o zaman bile Lisa onu uyurken izliyordu. Erna bu düşünce karşısında kıkırdadı ve Lisa ona şaşkın bir bakış attı.

Erna hizmetçiyi birkaç kez düşünmüştü ve her seferinde aynı sonuca vardı. Kendisi için memleketini terk eden Lisa'nın Buford'da kalmasına izin veremezdi.

"Eğer bunu bir daha söylersen, gerçekten çok üzüleceğim," dedi Lisa.

Erna bir şey söylememiştii ama yüzündeki ifadenin, Erna'nın Lisa'nın evine dönüp hayatını yaşaması gerektiğini söylediği diğer tüm zamanlardaki ifadeyle aynı olduğu açıktı.

Lisa şimdiden ağlayacakmış gibi görünüyordu, gözlerine su geldi ve yanakları şişti. Erna cebinden bir mendil çıkardı ve

Lisa'ya uzattı, o da aldı ve yüzünü içine gömdü. Erna tam Lisa'ya eve geri dönmesini emredeceken, yoldan gelen bir şeyi fark etti.

"Oh, postacı geliyor."

Lisa'nın telaşlı patlaması, başka bir şeyle dikkati dağıldığı için çabucak yatıştı ve çift posta arabasının yaklaşmasını izledi.

"Oh, Majesteleri, bugün yine buradasınız," dedi kurye.

Arabayı park etti ve yüzünde geniş, sıcak bir gülümsemeyle yaklaştı. Erna onu başıyla selamladı ve beklediği mektup gelmemiş olmasına rağmen postayı sessizce kabul etti. Kurye küçük bir Erna'ya Schuber'e ne zaman dönmeyi planladığını ve Kraliyet Ailesi'nin nasıl olduğunu sorarak kibarca sohbet ettikten sonra bir sonraki teslimatına doğru yola çıktı ve Erna'ya aşırı kibar bir veda etti.

"Ekselansları?" Erna elindeki küçük mektup yığınının boş gözlerle bakarken Lisa, "Majesteleri?" dedi.

"Hadi içeri dönelim," dedi Erna kasvetli bir sesle.

Ekselansları. Bu unvan Erna'ya ağır geliyordu ve kendisini bu unvandan kurtarmak istiyordu. Boşanma evraklarının yakında geri döneceğini ve böylece hayatının bir sonraki adımına konsantre olabileceğini umuyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Ah, evet, sizi yukarı götürmek mümkün," adamın yüzü, önüne bir deste fatura konduğunda aydınlandı. "Oldukça acil gibi görünüyor, değil mi? Sizi hemen oraya götürebilirim."

Fayton şoförü parayı büyük ceketinin cebine doldurdu ve gülümsedi. Sanki cehennem köpekleri onu kovalıyormuş gibi kapalı bir arabayla yola çıkmaktan söz eden genç adam, arabacı işi kabul ederken kararlı görünüyordu.

Fayton şoförü genç adam için vagonun kapısını açarken garip bir şekilde gülümsedi. Gecenin bir yarısı, hiçliğin ortasına gitmek için kendisine verilen parayı düşünmeden edemiyordu. Bu on beş günlük iş için yeterliydi.

Sıradan bir turist ya da gezgin gibi görünmüyordu. Yanında sadece Sırtındaki giysiler. Ya bir şeyden kaçıyor ya da bir şeye doğru koşuyordu, her iki durumda da arabacı bu genç adamın içinde bulunduğu durumdan oldukça sağlıklı bir kâr elde etmeye hazırdı.

Arabaya adımını attığında ve gözleri kapalı bir şekilde koltuğa çöktüğünde onda da tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Adamın profili kesinlikle arabacının daha önce gördüğü bir şeye benziyordu.

Arabacı, rulo haline getirilmiş kalın bir tomar banknotu sayarak dikkatini dağıttı.

.-:.-.✧.-:.-.

Baden'deki iş günü güneş doğar doğmaz başlıyor ve son ışıkları da sönene kadar bitmiyordu. Barones Baden'le akşam yemeğinden sonra Erna ve hizmetçiler odalarına çekilip erkenden yattılar. Şehirdeki hareketli yaşamla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Sıkıldın mı Lisa?" Erna sordu. "Hayır,

hiç de değil," dedi Lisa şaşkınlıkla.

Yapay çiçekleri keserken durup Erna'ya baktı, Erna da ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. Lisa Erna'nın güzelliği karşısında büyülenmiş ve ne söyleyeceğini unutmuştu. Erna'nın nihayet geri döndüğünü ve her şeyin normale dönme yolunda ilerlediğini görebiliyordu.

Lisa, "Geç oldu bile, yatmaya hazırlansan iyi olur," dedi ve masayı toplamaya başladı.

Erna'ya yapay çiçek yapıp satmaya geri dönmesini öneren Lisa'ydı, çünkü Erna'nın kütüphanedeki kitapları takıntılı bir şekilde düzenlemesine ya da pencereden dışarı bakıp durmasına dayanamıyordu.

Erna son bir buçuk yıldır zor bir dönemden geçiyordu. Babasının kötü muamelesiyle yüzleşmek zorunda kalması, o sersem Bjorn tarafından kalbinin paramparça edilmesi, Lechen'le olan tüm o işler, belki de Erna kendini üretken bir şeye dahil ederse, sonunda tüm bu çürümüş işi unutabilirdi.

Lisa, Erna'nın kendini yeniden bulmasına yardım etmeye kararlıydı ve her ne kadar Erna'da çok derin duygusal yaralar bırakmış olsa da, en azından artık tek taraflı aşkın acısıyla yüzleşmek zorunda kaldı.

Lisa masayı toplamayı bitirdikten sonra yatak odasına giderek Erna'nın mışıl mışıl uyuması için her şeyi hazırladı. Bir sonraki siparişi tamamlama ve bir iki gün içinde teslim etme konusunda heyecanla sohbet etti. As Lisa son perdeyi çekmek üzereydi ki pencereden gördüğü şeyle donakaldı.

Bahçe yolunda yürüyen biri vardı. Lisa gözlerini kırıştırdı ve her şeyden emin olduğu gibi, kesinlikle ön kapıya doğru yürüyen biri vardı.

"Sorun ne Lisa?"

Erna, hiçbir şey söylemeden şaşkın şaşkın bakan Lisa'nın yanına geldi. Onlar pencerenin önünde dururken, figür verandanın ışığına doğru geldi.

"Hayır, bu olamaz," diye soluk soluğa kaldı Erna.

Ama öyleydi ve orada, kapının yanında durdu, davetsiz misafir kapıyı çaldı. İnanması zordu ama hiç şüphe yoktu.

Bu Bjorn Dniester.

.-:.-.✧.-:.-.

Karanlığın içinden bir yabancının aniden ortaya çıkması keçiyi ürküttü ve ona doğru meledi. Onun gürültüsü bahçeyi paylaşan diğer hayvanları da ürküttü. Tavuklar gıdıkladı ve didiştı. Kazlar gıdaklıyor ve genç bir buzağı telaşla böğürüyordu.

"Neden buradasın?"

Çok kızgın bir kadının sesi hayvanların tedirgin gürültüsüne eklendi. Bjorn hiçbir şey söylemedi ve sadece Erna'ya baktı.

Erna onun gece kadar huzurlu görünen bakışlarından kaçmadı. Öfkeliydi ve bunu saklamıyordu, gözleri neredeyse mavi bir öfkeyle parlıyordu.

Bjorn bir iç çekti ve etrafına bakındı. Herhangi bir misafirperverlik beklemiyordu ama kendisini böyle bir durumda hayal bile edememişti ve bir sonraki adımının ne olacağından emin değildi.

"Bjorn!"

Erna ona seslenerek dışarı çıktı ve Bjorn ona baktı, kafası sorgulayıcı bir şekilde eğilmişti. Düğmeleri çözülmüş yakasını tutana kadar, onun hayal gücünün bir ürünü olmadığından emin olamadı. son birkaç ay içinde birçok kez ona geldi.

Erna karşısında açıkça görülebiliyordu ve onun için biraz endişelendiğini belli etse de, gittiği gün ışıksız pencereler gibi görünen gözleri şimdi parlak ve hayat dolu görünüyordu. Yüzüne renk gelmişti ve Bjorn'un onu son gördüğü zamankinden daha canlı, daha sağlıklı görünüyordu.

Bjorn bir kez daha iç geçirdi ve kederle gülümsedi.

Çılgınca bir telaşla Schuber Merkez İstasyonu'na doğru koştu ve Burford'a giden tren için bir bilet almayı başardı.

Gece yarısı kalabalık sokaklarda büyük bir kararlılıkla ilerleyerek son trenin kaçıp gitmesine izin vermedi. Nihayetinde kendini hareket halindeki bir trenin yolcu kompartımanında buldu.

Şafak yaklaşırken ve kar dururken, Bjorn trenin içinde oturmuş, gözlerini ufka doğru uzanan geniş, çorak araziye dikmişti. Sabırla güneşin yükselişini bekleyerek geçen manzarayı gözlemledi.

Sabah güneşi doğduğunda, Bjorn seyahatlerinden yorgun düşmüş bir halde sıkışık ve rahatsız yatağına yığıldı. Hareket halindeki trenin uğultusu, derin ve kesintisiz, cansızlık halini andıran uykusunu bozmak için çok az şey yaptı. Gözleri nihayet açıldığında, tren terminal istasyonunun platformuna doğru süzülüyordu.

Bjorn kabindeki lavabodan aldığı soğuk suyla yüzünü yıkadı ve daha önce aleracele giydiği ceket ve paltosunu çıkardı. Trenden indiğinde yeniden bir berraklık hissine kapıldı ve kararlılığı daha da arttı.

"Gecenin bir yarısı buraya neden böyle geldin?!" Erna bağırdı, kelimeleri öfkeyle doluydu ve ağzından çıkarken beyaz bir sise dönüştü.

Bjorn yavaşça gözlerini açtı ve ölçülü bir adımla karısına yaklaştı. Konağın arka bahçesindeki sığır ağılının içinde dururlarken soluk ay ışığı ikisini de aydınlatıyordu.

✧Hesaplamanıza göre✧

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Gece yarısı mı? Gecenin bir yarısı gizlice kaçtığın zamandan bahsediyor olabileceğini sanmıyorum," dedi Bjorn alaycı bir tavırla.

"Bu..." Erna kelimelerini çıkarmakta zorlandı.

"Bir mektup bırakmıştın. Gerçekten bunun yeterli olacağını mı düşündün?"

Erna'nın gözlerinin köşelerinde ay ışığı parıldıyordu. Tek bir kelime bile etmeden Bjorn'a baktı, yüzü gergindi ama yine de daha önce hissettiği korku ve gözdağından eser yoktu.

"Mektubunda itiraf ettin Erna, bunu şimdi anlayabiliyorum. Sorun değil, ama gerçekten bir korkak gibi kaçmanın çözüm olduğunu mu düşündün? Önce benimle konuşmak yerine."

Erna derin bir nefes alıp kendine güvenini topladıktan sonra, "Bunun için üzgünüm," dedi. "O zamanlar, benimle konuşacak kadar kendime güvenim yoktu. kimse."

"Neden?"

"

"Nefesim kesilmişti, tek düşünebildiğim saraydan çıkmaktı."

Erna'nın sesi titremeye başladı. O günün anısı boğazını düğümledi ve nefesini tutmakta zorlandı.

Bjorn Kuruluş Festivali Balosu'nu düşünürken, Erna'yla ilk kez konuştuğu an aklına geldi. Bir zamanlar kendisine güvenen kadın

Nefes almak için ona bağılyken, şimdi nefes alamadığı için onun yanında olamıyordu. Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı.

"Yani, hem nefes alabileceğin bir yer bulmak istiyorsun hem de bana boşanma evraklarını mı gönderiyorsun?" Bjorn sordu, sesi giderek keskinleşiyordu. "Sakinleşmek için biraz zaman tanı Erna ve sonra geri gel. Eğer boşanmayı düşünüyorsan, kaçtığına dair dedikodulardan endişelendiğin için

Endişelenmenize gerek yok, herkes iyileşmek için burada olduğunuza inanıyor."

"Hayır," dedi Erna. "Uzun uzun düşündükten sonra vardığım sonuç bu. Bu yüzden boşanma davası açtım ve fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Ne?" Bjorn homurdandı, "Erna sen deli misin?"

"Hayır, her zamankinden daha akılcıyım," dedi Erna, sırtı dik ve çenesi yukarıda. "Benimle sadece sana olan borcum yüzünden evlendiğini biliyorum, şimdiye kadar borcumu düzgün bir şekilde ödemededen boşanmak kabul edilemezdi ve bunu uzun süre düşündükten sonra artık sana hiçbir şey borçlu olduğumu düşünmüyorum."

"Gerçekten mi, öyle mi?"

"Evet, çünkü sana iyi bir eş olmayı çok istedim, ama benden tek istediğin sadece bedenimdi ve ben de onu sana verdim."

"Ne istiyordum ki?" Bjorn'un gözleri karardı ve soğuk kış gecesi sanki biraz daha derinleşti.

"Büyük Düşes'in konumunu korumak için bir kalkan istediniz ama oraya koyduğunuz kişiye ne yaptığınızı hiç anlamadınız. Elbette, Lechen'in geleceğini, Kraliyet Ailesi'nin güvenliğini ve kendi huzurlu yaşamınızı güvence altına almak için fedakârlıklar yapmış olabilirsiniz. Kandırılmama izin verdim ve sizin için bu rolü oynadım. Rolümü tatmin edici bir şekilde oynadığıma inanıyorum, tıpkı senin istediğin güzel küçük çiçek gibi." Erna gülümsedi. Gerçekten de güzel bir çiçeğe benziyordu. "Öyleyse, Majesteleri, eğer

Her şey doğal sonucuna ulaştığında, bu maskaralığı daha fazla oynamamıza gerek olduğunu sanmıyorum."

"Ekselansları?"

"Evet, her şey temizlenmişken, tebaanızdan birinin size böyle hitap etmesi uygun olmaz mı?"

"Temizlenmiş mi?" Bjorn bir kez olsun söyleyecek söz bulamadı. Kaba elleri dağınık saçlarında geziniyor, sinirsel bir enerji ve bir parça titremeyle dolup taşıyordu. "Beni seviyorsun, değil mi?" diye sordu, bakışları kısa bir süreliğine açık ahır penceresine doğru kaydı. Derin bir nefes aldı, sonra tekrar Erna'nın yüzüne döndü, sertçe yutkunurken boğazı kurumuştu, hayal kırıklığı içinde çığlık atma dürtüsüyle mücadele etmeye çalışıyordu.

"Evet öyleydi," dedi Erna sakince. Bjorn'un hiçbir acı ya da tereddüt belirtisi göstermeyen soğuk, mavi gözleriyle karşılaştığında, yavaş yavaş soğuk suya batıyormuş gibi hissetti.

"Bu aşk gerçekten aniden bitebilir ve bu şekilde temizlenebilir mi?"

Bjorn buna inanmakta zorlanıyordu, Erna'nın buz gibi tavrına rağmen inanmakta zorlanıyordu. Kontrolsüzce gülmek istiyormuş gibi hissetti.

"Nasıl, bu nasıl olabilir, nasıl?"

"Biliyorum," diye iç geçirdi Erna, "sonsuz gibi görünen bir aşktı, ama beklenmedik bir şekilde sona erdi. Geriye dönüp baktığımda, aşkımızın yalanlar ve aldatmacalar üzerine kurulu bir yanılsama olduğunu fark ediyorum. Masum bir köylü kızının naif fantezisinden başka bir şey değildi," dedi Erna sakince.

Bataklıklardan şiddetli bir rüzgâr esiyor, tarlaları süpürüyordu. Bjorn bunu neredeyse hiç hissetmedi ama Erna'yı yakından izlerken onun soğuk rüzgârdan çekindiğini görebiliyordu. Kadın hem tanıdık hem de yabancıydı ve Bjorn durumun gerçekliğini kavramakta zorlanıyordu. Erna sakinliğini koruyor, onun bakışlarını sakın bir kararlılıkla karşılıyordu.

"O sahte aşk artık yok Majesteleri, eşiniz olmanın bedelini ödedim ama artık işinize yaramıyorum. Konumunu yeniden kazanan Prens'in artık yapay çiçeklerden yapılmış sahte bir eş ihtiyacı yok. Yani sorun yok, bana hiçbir şey borçlu değilsin ve benden boşanıp sessizliği bulabilirsin, Gerçekten istediğin itaatkâr eş." Erna gerçekçi bir tonda konuştu ve yaz festivalini aydınlatan havai fişekleri andıran parlak bir gülümseme takındı.

"Gerçekten her şeyi kendi şartlarına göre mi yargılayacaksın?" dedi Bjorn. "Dediğiniz gibi, adım temize çıktı ve itibarım iade edildi. Peki, sadece bir yıl sonra boşanırsam, o zaman insanlar benim hakkımda ne düşünür?"

"İnsanlar anlayacaktır, hatta sizin için mutlu olabilirler ve gerçek bir Büyük Düşes'i hoş karşılayabilirler. Bu herkesin yararına olacaktır."

"Fayda mı?"

"Sadece kalkanınız ya da işe yaramaz bir çiçek olarak değil, ülkeye hizmet edebilecek bir eş."

"Aşk, aşk, aşk," diye bağırdı Bjorn. "Biraz kin tut, Erna! Başından beri benim nasıl bir adam olduğumu biliyordun. Ve sen beni sevdin, Erna, karısını aldatan ve kendi çocuğunu terk eden bir orospu çocuğu olan adamı sevdin."

"Evet seni sevdim, kurtarıcım olabileceğine dair çocukça bir fantezim vardı ve bu yanılsamaya aşık oldum. Şimdi düşünüyorum da, çok acınacak bir kadınmışım." Erna sakinliğini ve soğukkanlılığını korudu, sözlerinde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu. "Birbirimizi kandırdık ve kendimiz."

"Yani?"

"Sahte evliliğimiz sona erdi. İkimiz için de en iyisinin bu olduğuna inanıyorum." Erna yorgun gözlerle Bjorn'a baktı, genç yüzü yıpranmış görünüyordu. "O yüzden lütfen geri dön ve beni unut."

"Erna."

"Size söyleyeceklerim bu kadar Majesteleri."

Erna duygudan yoksun bir tonda konuşuyordu ve tavırlarına rağmen Bjorn ondan bir aşağılama hissi aldı. Ciğerlerinin suyla dolduğunu, nefessiz kaldığını ve üşüdüğünü hissetti. Bu dayanılmaz ıstırap duyularını tüketti ve onu mantıksız hissettirdi. Tüm bunlar olurken, Erna pişmanlık duyacak hiçbir şeyi kalmamış gibi mesafeli durmaya devam etti.

Bjorn donmuş elleriyle yüzünü sildi ve ne diyeceğini şaşırdı. Erna kapıyı kapatıp Bjorn'a iyi geceler dileyecekti ki Bjorn ileri atıldı ve Erna bir çığlık atarak ondan uzaklaştı. Gözlerini tekrar açtığında tamamen Bjorn'un gölgesindeydi.

"Bizim için son mu? Aptal olma." Erna göğsündeki korku kabarırken içgüdüsel olarak geri çekildi. "Nereden başladığımızın ya da başlangıçtaki niyetimizin ne olduğunun ne önemi var? Senin için daha fazla ne yapabilirdim ki? Seni kaçamayacağın bir evliliğe gönderilmekten kurtardım, büyük kayıplar yaşattım ve sana değer verdim, seni çok sevdim."

Bjorn çılgına dönmüştü ve duygularını dışa vuruyordu. Hayal kırıklığının üzerindeki tıpa açıldı ve her şey sel gibi akmaya başladı. O kadar hızlı dökülmüştü ki, Bjorn ne söylediğinden bile emin değildi.

"Bu sevgi olmadan, senin için yaptığım her şey anlamsız mı? Tatmin olmadın mı?"

"Bırak beni," diye feryat etti Erna, Bjorn'un sıkıca kavrayışına karşı mücadele ediyordu, kolunu tuttuğunun farkında bile değildi.

"Ah, tamam, o zaman sana istediğini vereceğim. Alabilirsin!" Bjorn Erna'nın omzunu daha sıkı kavradı. "Yeniden çocuk sahibi olabilirsin."

"Kes şunu."

"Aşk mı? Tamam, eğer bu aşk senin için bu kadar önemliyse, o zaman onu sana vereceğim.
Bu işe yarar mı?"

"Affedersiniz, ne?" Erna çırpınmayı bıraktı.

"Seni seveceğime söz veriyorum Erna, seni elimden gelen her şekilde seveceğim, bu yüzden..."

Keskin ve ani bir tokat gecenin içinde yankılanarak Bjorn'un sözlerini kesti.

❖Ben Bir İnsanım❖

.-:.-.❖.-:.-.

"....Bastard."

Bjorn ne olduğunu ancak yanağındaki acı yüzünün geri kalanına yakıcı bir sıcaklık yaydığında fark etti. Erna ona sert bir tokat atarak geri adım atmasına neden oldu.

"Aşk mı? Senin bana verecek bir aşkın yok ki zaten."

Öfkesine rağmen Erna sebat etmek ve soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yaptı. Durumunu yeniden teyit etmesi gerektiğini hissediyordu ki rakibi düşünüldüğünde bu pek de kolay değildi. Bjorn'un bu çıkışına hiç şaşırmanın olması, öfkesini daha da arttırdı.

"Eğer aşkın bana evcil hayvan gibi davranmak, işine geldiğinde beni şımartmak, bana hiç istemediğim pahalı hediyeler almak ve canın ne zaman isterse bana yardım etmek olduğunu düşünüyorsan, beni Gülün." Erna'nın öfkesi hissediliyordu.

O artık bir iskambil oyununda kazanılan kupa değildi, asla solmayacak ve solmayacak yapay bir çiçek de değildi. O Baden evinin hanımefendisiydi ve Erna kendini büyükannesinin değerlerini korumakla yükümlü hissediyordu. Kışın ortasında, pijamalarıyla yakında eski kocasına bakarken bile her zaman sakın ve zarif kalmalıydı.

"Ben de bir insanım, Bjorn."

Erna'nın sakın sözleri geçmişin tüm anılarını silmiş, her şeyi eskisi kadar açık hale getirmişti. Bu adamın sevgisi için yalvardığını ve ona her ilgi gösterdiğinde sevindiğini fark etti. Dönüştüğü o pejmürde kadın artık orada değildi.

"Senden hiçbir şey istemiyorum Bjorn, ne sevgine ne de ilgine, o yüzden Lechen'e geri dön ve kendine senin mükemmel yapay çiçek demetin olmaya daha istekli birini bul."

"Ciddi misin sen?"

Bjorn hâlâ kızarmış yanağını ovuşturuyordu. Utanç, öfke ve hayal kırıklığı yatıştığında, nihayet Bjorn'u net bir şekilde görebiliyordu. Bakışları tozlu ayakkabılarından ve buruşuk giysilerinden koluna kaydı, bir şekilde yaralanmış gibiydi.

Erna yumruğunu sıktı ve gözlerini onunkilere dikti. Bjorn'un bir deri bir kemik kalmış yüzü ve şimdiye kadar gördüklerinin en kötüsü olan dağınık saçları onu tamamen farklı bir insan gibiydi.

Erna onun Schuber'den bu kadar yolu yanında tek bir refakatçi olmadan ve bu halde geldiğine inanamıyordu. Onun tanıdığı Bjorn asla böyle davranmazdı.

Bundan nefret ediyordu.

Erna, Bjorn'dan ve zalim ve bencil adamın kendisine verebileceği daha fazla acıdan uzak, iyi bir hayat yaşamaya kararlıydı. Hayatına devam edebilmesinin ve hayatını dolu dolu yaşayabilmesinin tek yolunun bu olduğuna inanıyordu.

"Evet, ciddiyim, artık senin o büyük aşkına ihtiyacım yok. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun? Bu olaydan dolayı incindiğini ve her şeyi anlamaya çalışmak için buraya kadar geldiğini anlıyorum, ama ben de incindim, bu yüzden ikimiz de burada dezavantajlı durumda değiliz. Her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda, evliliğimiz oldukça eşitlikçi oldu."

"Ben mi incindim? Beni yanlış anlama Erna, merak ettim." Bjorn'un gülümserken verdiği tepki tuhaftı. "Peki, bana istediğin kadar vurabilirsin" diye fisıldadı, parmaklarını nazikçe saçlarında gezdirirken, ay ışığı yorgunluktan kül rengi olmuş gözlerinin derinliklerinde parıldayan bir ışıltı yarattı. "Pekâlâ o zaman. Hadi boşanalım."

Bjorn'un hırıltılı sesi gecenin durgunluğunu buzdan bir bıçak gibi kesti. Erna'ya aradığı cevabı vermiş olmasına rağmen Erna sessiz kaldı.

Bjorn tiksinti içinde kadını geride bırakarak Erna'dan uzaklaştı. Erna kapının kapanma sesini duyana kadar dik ve arkası dönük bir şekilde kapı aralığında durdu.

Bjorn bir an bile düşünmeden Baden Sokağı'ndan uzaklaştı ve bir kez bile arkasına bakmadı. Yolun sonunda bekleyen posta arabasına bindi ve Erna buz gibi kış gecesinde toynakların ve tekerleklerin parke taşlı yolda ilerleyişini duyabildi.

Arabanın sesini artık duyamayana kadar orada durdu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Eşi onu terk ettiğinden beri kronik olarak sinirli olan kurt sonunda sakinleşmişti.

İki gündür kayıp olan Prens Bjorn'un dönüşünden bu yana onda oldukça dramatik bir değişim olmuştu. Son haftalarda gerginleşen hizmetkârlar bile yeni gerçeği kabullendiklerinde sakinleştiler. İşler hâlâ eskisi gibi değildi.

Karen kendi kendine, "Bu insanın kanını dondurmaya yeter," diye mırıldandı.

Bayan Fitz okumakta olduğu kitabı kapattı ve gözlüğünü burnunun ucundan çıkardı. Karen, Bayan Fitz'in masasının önünde huzursuzca volta atıyordu.

"Prens... Majestelerini ziyarete gitmiş olmalı, değil mi?" Karen dudağını ısırıldı.

"Prens'in bahsetmediği bu tür konularda acele karar veremem." Büyük Dük'ün konutundaki hizmetkârlar arasında bu zaten açık bir sırdı ama Bayan Fitz böyle şeylerle ilgilenmezdi.

Prens bir gece dönmeyince sarayda tam bir kaos yaşandı. Sarhoş Bjorn'u tren istasyonuna götüren arabacı iki gün boyunca eleştirilene maruz kaldı ve Bjorn bir gün sonra ortaya çıksaydı, o zaman tüm mesele polisin dikkatine sunulacaktı.

Bayan Fitz, Bjorn'un Buford'a kaçtığına dair bir önseziye sahipti. Genç adamı küçük bir çocukken yetiştirmiş olan yaşlı dadı için onun hareketlerini tahmin etmek her zaman kolay olmuştur.

"Eğer Baden Sokağı'nı gerçekten ziyaret ettiyse, o zaman neden yalnız döndü? Yoksa Majesteleri Büyük Düşes'in geri dönmemeye karar vermiş olması mümkün mü? Prens Bjorn daha yeni itibarını geri kazandı, eğer bu yüzden bir boşanma daha yaşarsa..."

"Karen," Bayan Fitz histerik kadının adını bir çırpıda söyledi. Karen şaşkınlık içinde donakaldı.

"Özür dilerim, Prens için çok endişeleniyorum..."

"Duygularınızı anlıyorum, ancak böyle zamanlarda sakinliğinizi ve sözlerinizi korumalısınız."

"Evet," diye cevap verdi Karen, yanakları utançtan kızarmıştı. "Bu arada Bayan Fitz, eğer Majesteleri Prenses Gladys'in yüzündeki alaycı ifade yüzünden geri gelmiyorsa... çalışanlar adına kendisinden özür dilememe ne dersiniz?"

"Özür mü?"

Bayan Fitz gözlerini indirdi ve düşüncelere daldı. Saray duvarlarının içindeki dünyanın Büyük Düşes için hiç de hoş bir yer olmadığına farkındaydı. Herkes onun etrafında dikkatli olsa da, böylesine büyük bir mekânın her köşesinde dolaşan tüm sözleri takip etmek imkânsızdı.

Büyük Düşes'in bir kez daha gerçek bir hanımefendi kisvesine bürünebilmesi için yeniden eğitilmesi gerektiği açıktı. Hizmetkârları cezalandırmak

Bayan Fitz, Prens'in ihtiyaçlarına göre karar vermişti ve bu onun en büyük hatasıydı çünkü Erna kendi otoritesini kuramıyordu ve hizmetkârlara nasıl davranılırsa davranılsın görüşlerini değiştirmeyeceklerdi, Prens'e derinden bağlıydılar ve bu bağlılık nedeniyle Büyük Düşes'in kendi otoritesini kurması zor olacaktı.

"Peki Bayan Fitz," dedi Karen ve odadan çıktı.

Bjorn nihayet o sabah erkenden dönmüştü. Elini yüzünü yıkadı ve kimseye tek kelime etmeden doğruca uyumaya gitti. Tam bir gün dinlendikten sonra her zamanki rutinine geri dönmüştü. Yeterince sağlıklı görünüyordu ve artık sosyal kulüpte uzun içki seanslarına katılmıyordu. Bu haliyle ona daha da tehlikeli görünüyordu ama Büyük Düşes'e sormaya cesaret edemiyordu.

* . - . - ✨ . - . - *

Hizmetçiler Grand Dukes süitinin perdelerini açarak içeriyi canlı sabah ışığı ile boşluk. Bjorn sabah çayını içmek ve gazetesini okumak için masasına oturdu. Pencereden Abit Nehri'nin donmuş halini seçebiliyordu.

Hizmetçiler gittiğinde ve oda sessizliğe gömüldüğünde, Bjorn bilinçaltında bir puroya uzandı, sonra tereddüt etti. Bir tane bile almadan kapağı kapattı. Buford'dan döndüğünden beri ne sigara içmiş ne de bir damla alkol almıştı.

Bjorn bakışlarını indirdi, sonra puro kutusunun altına özenle sıkıştırdığı mektubu aldı. "Sevgili Bjorn" diye dostça başlıyordu ve bir zamanlar onu dünyadaki her şeyden çok sevmiş olan bir kadın tarafından yazılmıştı.

Bjorn kâğıttaki her cümleyi ezberlemiş olmasına rağmen mektubu baştan sona okudu. Mektubu kaç kez okuduğunun sayısını unutmuştu.

Mektubun hiçbir yerinde aşk kelimesi açıkça yazılmamış olsa da bu bir aşk mektubuydu. Her kelime ve aralarındaki her boşluk aşkın özüyle doluydu.

Ama artık o aşk bitti.

Mektubun içinde saklı olan aşkı düşünürken, Bjorn mektubun devamını okudu "Karıınız, Erna Dniester." Adını fısıldadığı sırada kapı çalındı.

"Majesteleri, ben Bayan Fitz."

Bjorn mektubu hızla zarfına geri tikiştirdi ve kaçak mal saklayan bir çocuk gibi puro kutusunun altına geri koydu.

"Evet, içeri buyurun."

Bayan Fitz içeri girdi ve masanın diğer ucunda durdu. Bjorn pencereden dışarı bakarken o Schuber Sarayı'ndaki işçiler hakkında rapor veriyordu. Donmuş nehrin üzerine çöken kar yığınlarının görüntüsü Bjorn'a ilk karların yağmaya başladığı geceyi hatırlattı.

Kontrolünü kaybetmiş ve duygularının kendisini alıp götürmesine izin vermişti. Bjorn bunu ancak trenle geri dönerken fark etmişti. Boşanmayı durduramaması, kendisini daha da çaresiz hissetmesine neden olmuştu.

"Ekselansları?" Bayan Fitz'in sesi Bjorn'u gerçeğe döndürdü.

"Buford'a gittim," dedi Bjorn. "Erna boşanmak istiyor."

❖Dniester'in Oyunu❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bayan Fitz duyduklarına inanamadı. Evin ortasında duruyordu. Odadakiler Bjorn'a bakıyordu, o da sandalyesinde arkasına yaslanıp gülümsedi.

"Buraya son geldiğinde çok daha iyi görünüyordu, sağlıklı ve hayat doluydu. Büyük Düşeslik görevinden ayrılmaya karar verdiğinde hiç pişmanlık duymamış gibi görünüyordu."

"Peki, ne dediniz?"

"Evet dedim." Bjorn elindeki çay fincanını gelişigüzel masanın üzerine koydu. "Hadi yapalım şu işi."

Bayan Fitz olayların bu şekilde gelişmesini kabullenirken, Bjorn ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti. Ellerini arkasında birleştirerek kıpırdamadan durdu. Arkasında, pencereden içeri süzülen güneş ışığı onu göz kamaştırıcı bir ışığa boğuyor.

Prens karısını seviyor.

Bayan Fitz, Prens Lechen'in yaydığı aşk hikâyesinin tamamen yalan olmadığını herkesten daha iyi biliyordu. Tam olarak ne zaman olduğunu bilemiyordu ama bir süredir böyle hissediyordu ve bu hisler Büyük Düşes'in gidişiyle daha da güçlenmişti.

Bjorn'un Prenses Gladys'ten boşandığı ve Veliaht Prenslikten istifa ettiği çalkantılı günlerde, Bjorn tereddütsüz kalmıştı. Hayatı bir gecede değiştiğinde ve tüm ulustan eleştiriler yağdığı anda bile, normal hayatına devam etti. Ancak, derinden derine

Karısının minyon bir kadın için, aşk dışında açıklanamayan nedenlerle ayrılışıyla sarsıldı.

"Gerçekten boşanmak istiyor musun?" Bayan Fitz, Bjorn'a doğru bir adım attı ve onun yanındaki yerini aldı. Bakışları uzaktaki gökyüzüne sabitlenmiş, gözleri kısılmıştı. Ama onun varlığını hissederek hissetmez vücudunu ona doğru çevirdi. Bayan Fitz ona baktı: "Dikkatinizi dağıtan her şeyden arının ve gerçekten arzuladığınız şeye odaklanın, Majesteleri."

"Hayır," dedi Bjorn, sanki kozmosun derinliklerine bakıyormuş gibi geniş gökyüzüne bakarak. "İstemiyorum."

Bjorn dönüp Bayan Fitz'e baktı. Buford'dan dönerken tren yolculuğunda bunu düşünmüştü. Ne bir yudum alkol almış, ne de tek bir nefes puro içmişti; zihni olabildiğince berraktı ve kararını vermişti.

Kocasını terk eden ve boşanmak isteyen bir kadın artık zararsız sayılamazdı. Gladys hakkındaki gerçek nihayet ortaya çıktığına göre, Bjorn'un Lars Prensleri'le yeniden bir araya gelmesini isteyenlere karşı kalkan olarak kullanacağı bir Büyük Düşes'e de gerek yoktu.

Bir şey artık işe yaramıyorsa, atın gitsin.

Bu yaşam ilkesine bağlı kalmak onun için çok kolay olmuştu. Yine de zorlu bir yolculuğa çıktıktan sonra, başlangıçtaki beklentileriyle taban tabana zıt bir sonuca ulaşmıştı.

"Bunun itibarınızı nasıl etkileyeceği sizi rahatsız ettiği için mi? Sadece bir yıllık evliliğin ardından ikinci kez boşanan Prens mi?" Bu soru

Bjorn'u güldürdü.

"Ne fark eder ki?" "O zaman

neden?" Bayan Fitz sordu.

Bjorn derin düşüncelere dalmış bir halde pencereden dışarı baktı. Erna'yla evlenmişti çünkü onun sakin bir eş olacağını, yanında kalıp hayatını huzurlu kılacağını düşünmüştü. Hayatının bir saati, Erna'nın en sevdiği Vadi Zambağı'ndan oluşan rengârenk bir buket rustik çiçeğe sahipmiş gibi hissettirmişti.

Şimdi geriye dönüp baktığında, hiç de beklediği gibi olmayan bir evlilikti bu. Bjorn en başından beri karısı için çok yüksek bir bedel ödemişti.

"Erna benim karım," dedi Bjorn iç çekerek. "Erna'nın benim karım olmasını istiyorum."

Doğru ya da yanlış, kim bilebilirdi, ama bunun yapabileceği en kötü seçim olduğunu hissediyordu. Aşkları bitmiş olsa da o Bjorn Dniester'in karısıydı, onun yanında olması gereken tek kadındı, bunun başka bir doğrusu yoktu.

"O zaman hazırlan Prens'im," dedi Bayan Fitz. "Buford'a git ve onu geri getir."

Yumuşak kış güneşiyle yıkanan yaşlı kadın dimdik durmuş, tereddütsüz bakışlarını Prens'in üzerine dikmişti.

Prens'in hayatındaki ilk aşkı ikinci karısıydı. Bayan Fitz onun hayatında başka bir aşk olmadığından emindi. Tüm bu yaşananların bir tür mucize olduğu açıktı ve eğer Erna Büyük Düşeslik görevinden istifa ederse, o makam sonsuza dek boş kalacaktı.

Erna tek umuttu.

"Başaracağınıza inanıyorum," dedi Bayan Fitz, Prens'in yakasını düzelterek, "çünkü bir Dinyester asla kaybetmeye oynamaz."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Büyük Dük'ün ikametgâhında Leonid'in beklemediği bir hareketlilik ve kargaşa vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu resmîyetten uzak bir şekilde.

Büyük Dük'ün süitine girdi ve sorusunu Bjorn'a yöneltti, o da mükemmel bir resmîyetle cevap verdi, şapkasını ya da paltosunu hiç çıkarmadı, sanki dikkati dağılmış olsa da birazdan ayrılacağını anlatmak ister gibiydi.

"Basit bir gezintiye benzemiyor, seyahate mi çıkıyorsunuz?" Leonid sordu.

"Öncelikle, ziyaretinizin amacı nedir Ekselansları?" dedi Bjorn ve saatine baktı. "Ve lütfen kısa tutun, çok yoğunum. program."

Leonid, Bjorn'un buz gibi bakışlarından onun şakacı bir ruh hali içinde olmadığını anlayabiliyordu. "Şey, sadece Lars'ın fikirlerinin aynı hızda olduğunu söylemek istedim. tamamlandı ve heyet dün geç saatlerde evlerine gönderildi."

Leonid, Lechen'i suçtan muaf tutacak herhangi bir açık bulmak için mevzuatın her maddesini didik didik etmek gibi zorlu bir görevle baş başa kalmıştı ve bunu da buldu; kitabın Catherine Owen tarafından yayınlanmış olması Lechen'de yayınlanmış olması Lechen'i Bayan Owens'in eylemlerinden sorumlu tutmuyordu.

Prens Alexander ne zaman köşeye sıkışsa, içkiye sarılıyordu ve Bjorn bu olaya karışmadığını açıkladığı için, sarhoş olan Prens'i idare etmek Leonid'e kalmıştı. Kesinlikle bunalmış hissediyordu.

Yine de Leonid, kardeşine sorunlarıyla başa çıkabilmesi için zaman tanımak amacıyla bu sorumluluğu seve seve üstlendi. İskender ne zaman içki içmek istese, önüne bir çay fincanı konduğundan emin oluyordu. Yabancı Prens'in onaylamamasına rağmen.

Sessiz Deli Köpek~ O günden sonra Leonid bu lakapla anılmaya başlandı. Lakap biraz kaba olsa da Leonid bundan çok fazla alınmadı.

"Lechen Kraliyet Ailesi'nin konuyla ilgili resmi bir duruş sergilemediği veya gerçeklere dayalı kanıt sunmadığı tespit edildi. Bunun makul olduğunu düşündüm, yani..."

"Leonid," diye kardeşinin sözünü kesti Bjorn, "sen benim temsilcim değilsin, sadece kendi muhakemene göre hareket edebilir ve kendi kararlarının sorumluluğunu üstlenebilirsin."

Bjorn hafifçe gülümsedi, dudakları zorlukla kıpırdıyordu ve Leonid, gezmeye hevesli bir çocuk gibi odanın içinde volta atarken onu inceledi. Bjorn Leonid'e döndüğünde parlak güneş iki kardeşi yıkıyordu.

"Geri dönmeyeceğim," dedi Bjorn, kardeşine doğru bir adım atarak. "Sen şimdi ve sonsuza dek Lechen'in Veliaht Prensisin, bu asla değişmeyecek, Leo." Dudaklarındaki gülümseme hiç eksilmedi ama gözleri ciddiydi. "Bu pozisyon sana yakışıyor. Sıkıcı, geleneksel ve ihtişam duygusundan yoksun. Geleneksel değerleri benimseyen ve ihtişam duygusundan yoksun olan geleceğin kralı için mükemmel bir seçim. heyecan."

"Babamızı aşağılamaya mı çalışıyorsun?"

"Eğer ona söylemek istiyorsanız, tabii ki, devam edin. Hiç çekinmeyin."

İkili kendilerini kahkahalara bıraktı ve anlamsız şakalaşmaların tadını çıkardı. Bazen Veliaht Prens unvanı Bjorn'un kendini Tahta zincirlenmişti ama bu düşünce üzerinde çok fazla durmamaya çalışıyordu. Sonra Prenses Gladys'i korumak için görevinden vazgeçtiğinde ve boşanmadan önemli avantajlar elde ettiğinde, tacın getirdiği yüklerden kurtulduğunu hissetti. Yeniden özgür olduğunu hissetti, Çocukluğundan beri hissetmediği bir şeydi bu ve Leonid'le yaramazlık yapardı.

Bjorn yedi yaşındayken babalarının ofisine gizlice girip ortalığı birbirine kattıkları zamanı hatırlamadan edemiyordu. Bunun zararsız bir şaka olması gerekiyordu, ancak babaları tarafından ilk kez fiziksel olarak cezalandırılmalarıyla sonuçlandı. Leonid iki, Bjorn ise üç şalter cezası almıştı.

Bir tanesi de Veliaht Prens olarak sorumluluklarını yerine getirmedeki başarısızlığının sembolik bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyordu.

Bjorn sakince altın çerçeveli, narin tablodaki kendi yansımasını izledi Leo'nun kendine özgü tarzını andıran gözlükler... Güneş ışığı gözlüklerin üzerinde dans ediyor, büyüleyici bir parıltı ve ışıltılı bir cazibe yaratıyordu.

Leonid, kendisini ikiz kardeşinden ayırmak ve insanların onları ayırt etmesini kolaylaştırmak için on yaşında gözlük takmaya başladı.

Kusursuz görme yetisine sahip olmasına rağmen, kraliyet ailesi onun gözlük takma tercihini tamamen destekledi. Kraliyet ailesinin gözlüğün İkizler arasında net bir ayırım yapılmasına karar verildi. Eğer içlerinden birinin herhangi bir rahatsızlığa katlanması gerekiyorsa, bunun tayin edilen Veliaht Prens Bjorn yerine Leonid olması tercih edildi.

Kendilerini içinde buldukları zamanın doğası böyleydi. İki prens tam olarak aynı gün ve saatte doğdular, ancak yalnızca biri saygın Veliaht Prens unvanına yükselebildi. Bjorn'un seçilme sebebi

Bu saygın pozisyon ona Leonid'e kıyasla daha fazla ayrıcalık sağlıyordu.

"Artık bu gözlükleri takmana gerek yok," diye Leonid'e yaklaştı Bjorn ve aniden gözlüğünü kaptı. "Onları takmayı bırakmanın zamanı geldi." Gözlüğü yavaşça masanın üzerine koydu. "Şu andan itibaren, bu pozisyonun gerçek sahibi olarak yaşamalısın."

"Hey, Bjorn."

"Kıçınıza bir tokat daha yediğiniz için tebrikler, Majesteleri. Bjorn bir süre sonra, "Lechen'in şu anda ihtiyacı olan Kral sizsiniz," dedi.

"Peki ya sen?"

"Kişisel çıkarlarıma düşkün bir hayatın tadını çıkarmakla meşgulüm ve görünen o ki Erna Kraliçe olmaktan çok kurabiye kavanozuyla ilgileniyor."

Bjorn saatini tekrar kontrol etti, tam o sırada kapı çalındı ve bir hizmetçi Prens'e hazırlıkların tamamlandığını bildirdi.

"GörünüŖe göre artık size ayıracak zamanım yok, Majesteleri."

"Nereye gidiyorsunuz? Bana söylemek zorundasınız."

"Karımın aşkını kazanmaya."

Bjorn hızlıca cevap verdikten sonra gitmek için döndü. O giderken Leonid kahkahalara boğulmaktan kendini alamadı. "İkiniz için de tek seçenek boşanmak değil mi?"

Bjorn başını çevirdi, "Oh, şimdi susun, Majesteleri,"

Grandük'ün gülümseme eşliğinde verdiği yanıt, inkar edilemez bir sadakatsizlikti.

.-:.-. ✧ .-:.-.

❖ Bir Kurt Ortaya Çıktı❖

.-:-.❖.-:-.

Birdenbire bir kurt ortaya çıktı.

Erna her zaman yaptığı gibi posta arabasını bekliyordu ama boşanma kâğıdı yerine kocası gelmiş ve şaşırtıcı bir sürprizle karşılaşmıştı.

"Hey, bu bir posta arabası değil, bir kurt, Majesteleri, bu bir kurt." Lisa, ıssız köy yolundan gelen arabayı incelerken, "Bu bir kurt mu?" diye sordu.

"Bir kurt mu? Gerçekten bir kurt mu?" Erna cevap verdi.

Kısa bir süre sonra, dört güzel atın çektiği bir araba Baden Sokağı'na girdi. Arkasında iki küçük araba daha vardı.

Erna ilk başta bunun Kraliyet Ailesi tarafından gönderilen bir avukat olabileceğini umdu, ancak gelişin görkemli doğası göz önüne alındığında, umut oldukça hızlı bir şekilde öldü.

Ama neden? Hiç mantıklı gelmiyordu, Bjorn boşanmayı çoktan kabul etmişken neden geri gelsin ki? Bu şekilde tekrar ziyaret etmek, özellikle de son gelişinde aralarında yaşananlardan sonra, hiç mantıklı değildi.

Artık sonsuza dek ayrı düşüklerinin çok açık olduğunu düşünüyordu. Elindeki tokadın sızısını hâlâ hissedebiliyordu. Olaydan sonra uzun bir süre eline bakmıştı. Akli karmakarışık ve ertesi sabaha kadar uyuyamadı.

Kendini toparlaması ve normal rutinine dönmesi günler sürmüştü ama en azından sonunda o adamı hayatından çıkarmayı başarmıştı.

Ama Erna için, Bjorn daha önceki kaba hareketini telafi etmek amacıyla, bu özel kişi için her türlü zahmet ve sıkıntıya katlanmaya hazırdı. Bunun taktiksel bir değeri de vardı. Erna için onu herkesin önünde geri çevirmek kolay olmayacaktı.

Şu an için Bjorn'un stratejisi işe yarıyordu. Barones Bjorn'u çay içmek için eve davet etti ama Bjorn'a onaylamaz bir şekilde baktı. Erna hoşnutsuzluğunu gizlemeye bile çalışmadan ona hançerler fırlattı.

Malikâneye girdiklerinde Erna, Bjorn'u kabaca odasına sürükledi. Bir konuğa davranmanın en misafirperver yolu bu olmasa da, Bjorn bu çileye katlanmaya hazırdı.

Erna içinde biriken öfke ve hayal kırıklıklarını kontrol etmeye çalışarak derin derin nefes alırken, Bjorn rahatça bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. beklenen bir misafirdi. Eldivenlerini çıkardı ve bastonunu kol dayanağına dayadı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Erna bağırdı, öfkesi sonunda galip gelmişti. "Boşanmak istediğini söylemiştin, peki neden şimdi buradasın?"

"Şey," dedi Bjorn, Erna'ya bakarak, "fikrimi değiştirdim." "Ne?"

Erna öfkesi dinmiş bir halde, "Ne?" dedi.

"Boşanmak istemiyorum, Erna," dedi Bjorn, dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tereddütlerim var, neden boşanmamız gerektiğini anlamıyorum."

"Neden geri adım atıyorsun, korkak mısın?"

"Sanırım öyleyim," Bjorn egosuna yediği darbeye rağmen soğukkanlılığını korudu.

Erna şok içinde kaldı ve şaşkınlıkla bir iç çekti. Sanki bir ağaçtan düşerken başını çarpmış gibi hissetti. Birkaç gece önce gördüğü adamın sadece bir yanılsama olup olmadığını merak etmeye başladı.

"Boşanmak istiyorum," dedi Erna ama buna inanmadığını hissetti. "Ne söylersen söyle, kalbim değişmeyecek."

"O zaman beni dava edecek misin?" dedi

Bjorn. "Gerekirse, ne kadar gerekirse."

"Avukatlarıma karşı bile mi?" Bjorn Erna'ya yan gözle baktı.

"Gerçekten boşanma davası açmamı mı istiyorsun?" dedi Erna.

"Eğer bana karşı bir dava açarsanız, kendimi savunmama izin yok mu? Elbette, davamız için savaşıacak en iyi kraliyet avukatlarını seçmeliyim."

"Aman Tanrım."

Erna yüzünde bir şok ifadesiyle geri adım attı. Yanakları öfkeyle kızarmış, dudakları gergin ve inceydi. Bjorn sadece ona baktı, sevimli görüldüğünü düşündü ve hissettikleri için onu yargılamadı.

"Boşanma gerekçen mahkemede geçerli olur mu Erna? *Kocanı artık sevmiyorsun~.*"

Erna'nın yanakları daha da kızardı ve Bjorn'un sataşmaları karşısında zorlukla kontrol altına aldığı öfkesinin birikimiyle şişti. Buford'un kafasında çiçekler olan yavru geyiğinin anısı, Bjorn'un yüzünde sadece bir gülümseme yarattı o anda yüzünde belirdi.

"Ne istiyorsun?" diye tersledi, kontrolü zar zor elinde tutuyordu.

"Dediğim gibi, boşanmak istemiyorum ve bunu mahkeme ya da para yoluyla elde edemezsiniz." Bjorn gözlerini kısarak konuştu.

"Neden böylesin?" Erna tüm çabalarına rağmen öfkesini daha fazla dizginleyemedi.

Bjorn'un boşanmayı reddedebileceği hiç aklına gelmemişti. Tanıdığı Bjorn Dniester makul bir adamdı ve zor olsa da

Tek taraflı kararı kabul etmesi için, eninde sonunda bunu kabulleneceğine inanıyordu.

"Neden bana böyle işkence ediyorsun? Neden buraya kadar geldin?"

"Sana çıkma teklif etmek istedim."

Erna bir an için afallamıştı. Adam kesinlikle ciddiydi ve bu Erna'yı tamamen etkisiz hale getirdi.

"Anlayamadım?"

"Aynen dediğim gibi, sen ve ben, bir randevu."

"Yine mi sarhoşsun?" Erna ciddiyetle sordu, bunun arkasında başka bir neden düşünemiyordu.

"Hayır, aslında buraya son geldiğimden beri hiç sarhoş olmadım." Bjorn Erna'ya onu sevdiğine ikna olduğu zamanki gülümsemesini takındı. Erna şimdi bu gülümsemeden iğreniyor ve karşısındaki güzel iblise ters ters bakıyordu.

Bjorn'un yana taranmış platin rengi saçları sabah güneşinde parıltıyordu. Erna için bu kadar dağınık ve sarhoş bir adamı görmek zordu. Buraya son gelişinde. Rahattı ve sıkılmış ifadesi, şık takım elbisesi ve dik duruşuyla, çenesi yüksekte, iyi beslenmiş bir aslaninkine benziyordu.

Magazin basını tarafından uydurulan "zehirli mantar" lakabı, karşısında duran adam için uygun bir tasvir olduğunu kanıtladı.

"Ama bunu neden yapıyorsunuz? Biz evliyiz, Majesteleri," dedi Erna, soğukkanlılığını yeniden kazanarak. "Zehirli mantarı yutmuş ve bedelini ödemiş olan cahil köylü kızı, şimdi onun etkilerine karşı bir direnç geliştirdi. Belki de bunun bir şans olduğu söylenebilir."

"Ne olmuş yani? Önce flört etmeyi bile denemeden evlendik, o zaman neden denemeyelim? Beni artık sevmediğini biliyorum Erna. Artık sana hak ettiğin sevgiyi veremeyecek biri olduğumu anlıyorum. Eğer gerçekten böyle hissediyorsan, bunu kabul ediyorum. Ancak, en azından yeniden başlamak ve bizi bir araya getiren aşkı yeniden alevlendirip alevlendiremeyeceğimizi görmek isterim."

"Ne, gerçekten mi?" Erna burnunu kıvrarak "Ne, gerçekten mi?" dedi, ama bir kez daha ikna olduğunu hissetmiyordu.

"Pişman olmayacaksın, ben randevulaşma konusunda uzmanım."

Zehirli mantar güldüğünde Erna boğazında bir yumru hissetmekten kendini alamadı. Artık kızgın bile değildi, sadece aptalca bir şaşkınlık hissediyordu.

Bu adam delirmiş. Eğer sarhoş değilse, o zaman düpedüz deliydi. "Şunu açıkça söyleyeyim, senden nefret ediyorum ve şimdi geri dönmelisin."

"Ah, söylemeyi unuttum, bir süre daha burada kalacağım." "Ne demek istiyorsun?"

"Sen hâlâ benim karımsın ve ben de hâlâ senin kocanım," dedi Bjorn eldivenlerini tekrar giyerken. "Ben Barones Baden'in damadıyım ve Lechen Prensiyim." Ayağa kalktı ve takım elbisesini ve ceketini düzeltti. "Koruduğum ve kendi cebimden getirdiğim bu evde kalmamam için bir neden var mı?" Bjorn tam bir centilmen gibi Erna'nın önünde durdu. "Bu doğru değil mi, Erna?"

"Beni... beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, seni seviyorum Erna," diye gülümsedi Bjorn, "hadi bir randevuya çıkalım."

◆Asla Göz Teması Kurmayın◆

.-:-.◆.-:-.

Barones Baden uzun bir aradan sonra, "Anlıyorum, Majesteleri," dedi. Güneş pencerenin ötesinde batarken sesi havayı delip geçti,

Prens bir kez daha özür dileyerek Barones'le göz göze geldi ve "Gerçekten özür dilerim," dedi.

Batmakta olan güneşin kehribar rengi ışııyla yıkanan sessiz bir odada oturuyorlardı.

Barones Baden elini kaldırıp alnına dokundu.

Öğleden sonrayı kasıp kavuran savaşın ardından baş ağrısının başlaması hiç de şaşırtıcı değildi.

Bjorn'un ani ve beklenmedik gelişi, sakın geçecek bir öğleden sonrayı oldukça etkiledi. Personel kargaşaya sürüklendi.

Beklenmedik bir misafiri ağırlamaya her zaman hazırlıklı olsalar da, Lechen Prensi gibi önemli birini asla ağırlamamışlardı.

İlk başta, prens ve Erna'nın biraz yalnız kalmak ve düşüncelerini çözmek için ayrıldıklarını düşündü. Ancak, zamanın kumları akıp giderken Prens Erna'yla buluşmadı. Onun iyiliği konusunda nasıl bu kadar umursamaz olabildiği şaşırtıcıydı, özellikle de yanında sadece tek bir bavulla nereye gittiğini tam olarak bildiği düşünüldüğünde. Bu yüzden, yollarını sonsuza dek ayırmak için yürek burkan bir seçim yaptıklarına inanıyordu. boşanma kararı.

Erna aynı derecede kızgın ve şaşkıındı. Her şeyi sakın ve medeni bir şekilde çözmeyi umarak sakince Grandük'le şahsen görüşmeyi talep etti. Barones, herhangi bir sıkıntı belirtisi gösterseydi Erna'nın fikrini değiştirmeye çalışacaktı ama Erna, Barones'e Walter Hardy ile boşandığı dönemdeki kızı Annette'i hatırlatan o her zamanki sakın tavrıyla gülümsemekle yetindi.

Torununun cam gibi kırılğan görüntüsü Barones'i Barones ne diyeceğini bilemez haldeydi. Tek yapabildiği Erna'nın annesi gibi kırılmaması için dua etmekte. Neyse ki Lisa onunla biraz ilgilendikten sonra Erna canlılığını yeniden kazandı.

Ama şimdi, Bjorn aniden ortaya çıkarak Erna'yı çok üzmüştü ve zor olsa da Barones, Lechen Prens'i'ne biraz nezaket göstermek zorundaydı. Planı, Erna'yı hiç görmeden onu kibarca kovmaktı.

Erna son günlerde her zamanki gibi gülüyor ve konuşuyordu, her ne kadar hâlâ denize karşı mücadele eden bir çocuk gibi görünse de. Ancak tüm öfkesini ve hayal kırıklıklarını Prens'e döktüğü o anda her zamankinden daha canlı görünüyordu.

Tartışmaları fiziksel bir mücadeleye dönüşmüş ve Barones ikisini ayırmak için araya girmek zorunda kalmıştı. Prens her zamanki gibi soğukkanlıyken, Erna tam bir öfke patlaması yaşıyordu. Kıp kırmızıydı ve yüzü öfkeden kıp kırmızı kesilmişti.

Barones Prens'i kendi odasına götürdü. Onu misafir odasına da götürebilirdi ama özel bir konuşma için biraz daha özel bir yere ihtiyacı vardı.

Prens'in konuşmaya içtenlik ve alçak gönüllülükle karşılık vermesi onu şaşırttı. Erna'yı hafife aldığı için pişmanlık duyduğunu ifade ediyor ve af diliyordu. Kendine hiç acımıyordu ve davranışları için hiçbir mazeret göstermedi. Hatta zaman zaman soğuk ve duygusuz görünüyordu.

"Anlaması zor olabilir ama kendinizi Erna'nın yerine koyarsanız, Majesteleri, neler yaşadığını anlayabilir ve yaralarının herhangi bir özrün iyileştirebileceğinden çok daha derin olduğunu görebilirsiniz." Barones karışık duygularla Bjorn'a baktı. "En önemlisi, bir mucize eseri durum çözülmüş olsa bile, siz ve Erna birbirinizden çok uzaklaştınız, durumun umutsuz olduğunu görüyor olmalısınız? Peki, planın nedir?"

"Aslında bunu bilmiyorum ve bir planım da yok." Bjorn'un gözlerinde bir telaş parıltısı belirdi. "Herhangi bir evliliği yüzleşmeden bitirmenin mümkün olacağını düşünmedim. Sadece birbirimizle doğru dürüst yüzleşme şansı istiyorum, yanılsamalar, yalanlar ya da mektuplar olmadan."

"Böyle bir yüzleşmenin sadece daha fazla acı vereceğini düşünmüyor musun?" "Belki, ama denemenin açacağı yaraların, yüzleşmenin açacağı yaralardan daha iyi olduğuna inanıyorum. İlk etapta denemediğim için pişmanlık duyuyorum."

Bjorn'un gözlerinde bir tutku vardı. Çay fincanı. Oda loş olmasına ve sadece masadaki şamdanların yumuşak ışığıyla aydınlanmasına rağmen, Barones Bjorn'daki değişikliği görebiliyordu.

Barones Baden bir süre Prens'i izledikten sonra, akşamın ilk karanlığı çökerken servis zilini çaldı. Genç bir hizmetçi odaya girdi, gergin olduğu her halinden belliydi.

"Lütfen bana Erna'yı getirebilir misin canım?"

Bu ihtiyatlı emri verirken bile Barones'in bakışları prene sabitlenmişti.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna güne her zamanki gibi başlamıştı. Şafak vakti, dışarısı henüz karanlıkken uyandı ve her zamanki rutini olan yüzünü yıkama, giyinme ve yatağını yapma işlemlerini gerçekleştirdi. Daha sonra oturup kahvaltıya kadar kendini meşgul etti. Yapay çiçekler parmak uçlarından filizlendi ve diğerleri kadar güzeldi.

"Ekselansları," Lisa Erna'nın kalkıp kalkmadığını kontrol etmek için odaya girdi. "Yine şafaktan beri mi çalışıyorsun?" Lisa, Erna'nın el işi masasında olduğunu fark ederek sordu.

"Sadece biraz."

"Ah, bunu ölesiye çalışasın diye önermedim," dedi Lisa.

Erna gülümseyerek, "Sorun değil, bu sabah yapacak başka bir şeyim yok," dedi. Şapkasını ve paltosunu giymek için acele etti, bu sefer atkısını da unutmadı. "İstemiyorsan benimle dışarı çıkmak için acı çekmek zorunda değilsin." Erna endişeli bir ifadeyle Lisa'ya baktı.

"Acı çekmek mi? Eskiden Büyük Dük'ün konutunun etrafında hep birlikte yürürdük."

"Bugünlerde hava gerçekten çok soğuk, bölge o kadar güvenli ki gözlerin kapalı tek başına yürüyebilirsin, bu yüzden benim için endişelenmene gerek yok, kal ve ısınmak için."

"Böyle konuşma, ormanda kurtlar var, onları duydum. Oraya yalnız gitmene asla izin veremem." Lisa kararlı bir şekilde söyledi.

"Bu sessiz yerde kimsenin gölgesini bile bulamazsın," dedi Erna. "Hayır, insanlar yok ama hayvanlar ve bir CANAVAR var!"

O lanet canavar, Dinyester'in kurdu.

Lisa öfkesini yumruğunu sıkarak bastırdı. Grandük'ün gelişi tüm köyü ayağa kaldıralı, beyaz kurt Baden'in evine yerleşeli beş gün olmuştu.

Erna'nın itirazlarına rağmen Barones, Grandük'ün malikanede kalmasına izin verdi. Şimdiye kadar, birlikte bir anı paylaşmaları gereken hiçbir olay olmamıştı. Eğer Bjorn, Erna'nın odasına girmeyi aklından bile geçirdiyse, Lisa sonunda bir Kraliyet Prensini öldüren hizmetçi olarak tarihe geçecekti.

Her zamanki gibi Erna ve Lisa sabah yürüyüşüne çıktılar. Normalde herkes hâlâ uyuyor olurdu ama Bjorn'un gelişinden beri herkes erkenden kalkıp her ihtimale karşı bir şeyler hazırlattı ve Prens hiçbir zaman

Hizmetkârlar, çatıları altında bir Prensın yaşadığı gerçeğini görmezden gelemezlerdi.

O, tarihteki en az sorun çıkaran, davetsiz misafirdi.

Lisa, işlerine devam eden solgun yüzlü hizmetkârlara sempatik bir bakış attı. Hava tüyleri diken diken edecek kadar soğuktu ama gökyüzü kristal berraklığında bir parlaklıkla uzanıyordu ve

Sabahın ilk ışıkları nazik parıltılarını ufka yayıyordu.

"Ah, bugün Bay Ale'nin teslim tarihi, daha sonra moralimizi düzeltmek için bana kasabaya kadar eşlik etmek ister misin?" Lisa'nın sözleri konuşurken beyaz bir sise dönüştü. Erna ışıltı ışıltı gülümsedi ve başını salladı.

Prens, Erna yanındayken ona bastonundan daha kötü davranmıştı, o halde neden onu takip etmekte bu kadar ısrarcı değildi? Prens'in pek çok şeyden suçlu olduğu açıktı.

"Merhaba, Hanımefendi."

Lisa ve Erna verandanın ötesine adım atar atmaz biri onları karşıladı. Dönüp ikinci kattaki pencereye baktılar. uzanmış puro içiyordu. Saçları dağınıktı ve üzerinde dağınık bir gömlek vardı, yeni uyanmış gibi görünüyordu.

"Benimle bir randevuya çıkmak ister misin?" Bjorn sigarasından dumanlar çıkararak sordu.

Erna ona ters ters baktı, bu soruyu son beş gün içinde ona kaç kez sormuştu? Lisa bile bunu duymaktan bıkmıştı.

Bjorn'un hafif ses tonu Lisa'nın irkilmesine neden oldu: "O zaman belki yürüyüşünüzde size eşlik edebilirim, genç ve güzel hizmetçinizin yerine."

Erna ters ters bakmaya devam etti ve cevap vermedi, reddettiğini bildirmek için başını başka yöne çevirdi, çitirdayarak uzaklaşan ayak sesleri bahçe kapısını geçip yolun yarısına gelene kadar yavaşlamadı. sahanın karşısında.

"O zehirli bir mantar, biliyor musun?" Lisa fısıldadı, sanki Prens onu oradan duyacakmış gibi. "İki kez kesinlikle soru, biliyor musun? Bundan daha fazla yersen kesinlikle ölürsün. Elbette bir kez yediniz ve bunu çok iyi biliyorsunuz."

Güzel dış görünüşü ve büyüleyici gülümsemesiyle Prens'in görüntüsü zihnini işgal ederken, en başta onun nesi bu kadar harikaydı? Ne rüzgârın platin saçlarını savurması ne de purosunu alaycı bir şekilde içmesi. Lisa onun bu yakışıklılığına kapılıp neredeyse ayakları yerden kesiliyordu.

"Yapamazsın," diye tersledi Lisa, Prens'i aklından silerek. "Ona bakma bile, böylesi muhtemelen daha iyi."

"Ne?"

"Boş ver, sadece asla göz teması kurma."

Erna çocukça bir kahkaha attı. Bir akşam Erna yatmaya hazırlanırken düşündükleri bir plandı bu.

"Bana söz ver, tamam mı?" Lisa kıpırdanarak, "Söz ver, tamam mı?" dedi.

"Elbette," dedi Erna, sesi kahkahalarla karışıktı.

Aşk hastası kurt Buford'a geleli beş gün olmuştu ve şimdilik ortalık sakindi.

❖Başarısız Hesaplama❖

.-:.-.❖.-:.-.

Taşradaki günler son derece sıkıcıydı. Bjorn kendini her zaman çok erken kalkarken buluyordu, bu da günleri dayanılmaz derecede uzun ve Sıkıcı. Bjorn cep saatine baktı, henüz öğlen bile olmamıştı. Normalde henüz yataktan çıkmamış olması gerekirdi.

Baden ailesindeki hizmetçilerin yoğun coşkusu, yanan şömine ve yatağın yanındaki sıcak su kovaları ortamı boğucu hale getiriyordu. Kitabı kitaplığa geri koydu ve bir puro yakmak için pencerenin yanına gitti. Dışarıdan gelen serin esinti onu bunaltmıştı.

Ateşin verdiği sıcaklıkla yeniden nefes alabildiğini fark etti.

Pencere kenarına oturup purosunu yavaşça tütürürken aklına geçen baharın anıları geldi. Uyandıkları andan birbirlerinin kollarında uykuya daldıkları ana kadar Erna'yla geçirdikleri her anı hatırlıyordu.

Evinde geçirdikleri tatil Erna'nın o güne kadar geçirdiği en mutlu tatildi ve tüm çiçeklerin açtığı bir zamanda Bjorn'un önemseddiği tek bir çiçek vardı, Erna.

Erna'nın istediği şey aşktı ama Bjorn onun istediği ama kendisinin sahip olmadığı şeyi düşündü. Hissettiği sevgi daha çok bir tür merhamet gibiydi. O bir vericiydi ve kime vereceği konusunda çok seçiciydi ve karşılığında eğlence bekliyordu, ama Erna'dan değil.

Birine bir şey verdiğinizde, karşılığında bir şey almayı beklemeniz doğaldır.

Hayatı net hesaplarla hareket ediyordu, Gladys'ten boşanma kararına bu şekilde vardı ve kederle yenilmedi. Yargılayacak ve değerlendirmelere ve gerçek dünya uygulamalarına dayalı kararlar almak ve ardından bu eylemlerin sorumluluğunu üstlenmek. En önemli şey nihai olarak Sonuç ve kazançlar herhangi bir ölçüye göre kayıplardan ağır basıyorsa, Bjorn bunu bir zafer olarak görüyordu.

Bjorn bu mantığı kullanabiliyor ve neredeyse her durumdan zaferle çıkabiliyordu. Erna'yla tanıştığında her şey değişti. Erna, hesaplamalarının hiç işe yaramadığı biriydi ve Bjorn onun yanında duygularını kontrol edemez hale geldi.

Onu seçti ve onun için bir fedakârlık yaptı.

Sorun hesaplamalarda değil, bedeldeydi. Erna'nın aşkı daha önce tanık olduğu hiçbir şeye benzemiyordu, hiçbir düzen yoktu, tıpkı Yaz festivalinin havai fişekleri. Bunların olacağını biliyordunuz, ancak gerçekleşene kadar ışığın rengini veya ne şekilde açacağını bilmiyordunuz. Onun aşkı baharda büyüyen bir kır çiçeği tarlası gibiydi. Rüzgâr tohumları nereye savurursa oraya.

Onun aşkından büyülenmişti ama aynı zamanda onu anlamakta da zorlanıyordu.

Erna ile birlikte Bjorn verdiğiinden daha fazlasını alıyordu ve bundan memnundu, büyük bir zafer kazanmış gibi hissediyordu, ancak zaman geçtikçe denge daha belirgin hale geldi ve Erna'nın kurtarıcısı rolünü üstlendi. Giderek azalan dengeyi korumaya çalıştı ve sonunda her şey tepetaklak oldu.

Erna'nın sevgisini kaybetmemek için elinden geleni yaptı, ancak hesaplamaları tahmin etmek giderek zorlaştı ve hayatının temelleri yok oluyormuş gibi hissetti.

Kabul etmek istemiyordu ama Erna'nın sevgisine bencilce tutunmak için kötü niyetle hareket etmiş ve farkına varmadan takıntılı hale gelmişti. Daha sıkı tutunmaya çalıştı ama bu sadece Erna'yı daha da uzaklaştıran acınası bir düşünceydi.

Bjorn purosunun küllerini savururken kendini Lechen'deki en büyük aptal gibi hissediyordu. Bir nefes daha çektiğinde, Baden ailesinin armasını taşıyan bir araba konağın önüne yanaştı. Arabacı, Erna için kapıyı açarken homurdanan Lisa'ya başıyla işaret etti.

Bjorn purosunu kül tablasına attı ve Baden'de kendi işlerini kendisinin halletmesi gerektiğini unutarak odada servis zilini aradı.

"Burası Baden!"

İlk gün bu evde kalacağını öğrenen Erna patladı

"Geçen bahar Schuber Palace personeliyle yaptığınız ziyarette aldığınız hizmetin aynısını almayı bekliyorsanız, sizi bir sürpriz bekliyor. Burada perdelerinizi çekmek ve giyinmek gibi işleri kendiniz halletmeniz gerekecek. Zil çaldığında her türlü ihtiyacınızı karşılayacak çok fazla hizmetkâr yok."

Sözleri ciddi bir tehdit olarak algılanmıştı.

"Biliyorum."

Soğukkanlılıkla başını sallayan Bjorn, Erna'nın üzgün olduğunda daha da büyüleyici görünen çarpıcı mavi gözlerine hayran kaldı.

"Anlıyorum," dedi. "Eğer bu karıma kur yapabilmem anlamına geliyorsa, her türlü zahmete katlanmaya hazırım."

Erna ona ters ters baktıktan sonra tek kelime etmeden arkasını döndü. Hışımına uzaklaşırken elbisesinin firfırları ve dantelleri öfkeyle dalgalanıyordu. Bjorn kıkırdadı, ateşli mizacına rağmen Erna'nın çekici cazibesinin büyüüne kapılmıştı.

Kalacağını açıkladığında Erna'nın uyarılarına sadık kalarak kendi ceketini ve paltosunu giydi. Biri hariç tüm hizmetlileri geri göndermemiş olmayı dilemeye başlamıştı ama Baden ailesinin yükünü hafifletmeyi umuyordu. İlk birkaç gün zor geçti ama idare etti.

Bjorn aynanın önünde durdu ve odadan çıkmadan önce kıyafetini düzeltti. Ayak sesleri Baden House'un güneş ışığı alan koridorlarında yankılandı.

.-:.-.✧.-:.-.

Bjorn, gri saçlı bir arabacı tarafından sürülen kendi arabasına bindi. Pencereden dışarı bakıp çorak ağaçları, ıssız tarlaları ve cansız, donmuş çimenleri seyrederken, taşra yavaşça pencerenin önünden geçiyordu.

Aklını kaçırarak kadar sıkılmıştı ve bakışlarını dışarıdan içeriye kaydırduğunda, cehennemin koruyucusu Lisa Brill'in yakıcı sıcak varlığını hissetti.

Bjorn Lisa'nın bakışlarıyla karşılaştı ve ona göz kırptı, *Move'*, ama Lisa sanki Bjorn'un kim olduğunu bilmiyormuş gibi başını eğdi. Bjorn, Lisa'nın bu hareketinden duyduğu rahatsızlığı hissetti.

Yavaş hareket eden arabanın ve küstah hizmetçinin öfkesi içinde yükseliyordu ama bunu kontrol altında tutmak için mücadele etti. Bu arabaya binmek için o kadar zahmete katlanmıştı ki, soğukkanlılığını korumayı kesinlikle göze alabilirdi.

Bjorn onlara arabaya binmesi gerektiğini, çünkü ilgilenmesi gereken ulusal ve finansal öneme sahip bir mesele olduğunu ve bunu yapmazsa Freyr bankasının iflas edip Lechen ekonomisini mahvedeceğini söylemişti ve doğru olmasına rağmen, arkada ilgilenmesi gereken bir iş vardı, acil bir şey değildi.

Erna sanki bahanelerini anlamış ve dışarı çıkma fikrini değiştirmek üzereymiş gibi ona ters ters baktı ama sonra Barones ortaya çıktı.

"Erna, lütfen sakın ol. Aynı arabayı paylaşıyor olmanız bir randevuya çıkacağınız anlamına gelmez," diyerek Erna'yı rahatlattı ama Barones gizliden gizliye Bjorn'un tarafını tutuyordu. "Eğer Grandük'e karşı gerçekten bir şey hissetmiyorsan, endişelenmene gerek yok, değil mi?" Barones 'duygular' kelimesinin altını çizerek konuştu.

Erna büyükannesine kızgın bir bakış attı ve isteksizce arabaya bindi. Lisa'nın bir insan bariyer gibi davranarak Bjorn'la arasına girmesi Erna'nın biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı ama yolculuğa berbat bir başlangıç olmuştu.

Bjorn, geniş kenarlı şapkasını yüzüne doğru çekerek gözlerinden saklanmaya çalışan Erna'yı dikkatle inceledi. Mütevazı giyinmişti ve şapkasındaki çiçekler bile dikkat çekmekten çekinircesine azdı.

Bjorn birden yıllar önce, tören alayı Schuber İstasyonu'ndan geçerken Erna ile karşılaştığı anı hatırladı. Kraliçe Ana'ya Kraliyet Hastanesi için düzenlenen bir hayır etkinliğinde eşlik ediyordu.

Yolda gözüne genç bir kadın takılmıştı, minyon tipli ve belli belirsiz giyinmişti ama şapkası çiçek ve kurdelelerle doluydu. Kısa bir an göz göze geldiği bu kadınla evlenmeye gelecekti.

Bjorn bir kıkırdama ve hayal kırıklığı dolu bir iç çekişle omuzlarını silkmesine rağmen Erna ona doğru bakmadı bile.

Yine de Bjorn geçmişten canlı bir şekilde hatırladığı güzel kadına derin derin bakmaya devam etti ve uzunca bir süre düşüncelere daldı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Bir saat içinde burada buluşalım," dedi Erna, geçen bahar randevu olarak kullandıkları heykeli işaret ederek. "Lisa ve benim önemli bir işimiz var. Senin de kendi işin var, değil mi? O yüzden işimizi bitirdikten sonra burada buluşalım. ilgili çalışma."

"İntikam almaya mı çalışıyorsun?" Bjorn kalbi çok kırılmış görünmemeye çalışarak gülümsemeyi başardı. Yine de bu rahat tavrı Erna'nın öfkesini daha da körüklemiş görünüyordu.

Erna soğuk bir ifadeyle, "Neden bahsettiğini bildiğimden emin değilim," dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Bjorn, Erna'nın Lisa'yla birlikte aceleyle plazayı geçip bir bakkala girmesini izlemekten başka bir şey yapamadı. Erna suni tohumları teslim etti Sipariş edilenden çok daha fazla çiçek getirmişlerdi ama Bay Ale, Erna'nın getirdiklerinin hepsini kabul etti.

Başarılarından dolayı heyecanlanan Erna, daha fazla çiçek yapmak için bol miktarda malzeme satın aldı. Erna ayrıca bir kutu çikolata ve biraz da çay aldı. Bundan sonra ruh hali önemli ölçüde düzeldi.

"Şimdi pazara gidelim, ben de sana bir şeyler almak istiyorum," dedi Erna, heyecanla yerinden fırlayan Lisa'ya.

Burası Mayıs Şenlikleri koşu yarışmasının yapıldığı pazardı. Erna bunu fark edince tereddüt etti ama anlamsız anıların kendisini rahatsız etmesine izin vermek istemedi. Hiçbir pişmanlığı yoktu, o halde neden hayatına devam edemiyordu?

Erna evliliklerinin uzun sürmeyeceğine inanıyordu, bunu herkes biliyordu. Böylesine gururlu bir prensin onun gibilere uzun süre katlanacağını düşünemiyordu, aslında önce boşanmaktan bahsetmesini bekliyordu ve bir bakıma bu yapılacak en doğru şey gibi geliyordu. Sadece biraz daha dayanması gerekiyordu.

"Majesteleri," diye yürümeyi kesti Lisa, "şuraya bakın."

Lisa açık hava pazarının ortasındaki küçük atlıkarıncayı işaret ediyordu. Nadir görülen bir manzaraydı ama Lisa kadar tuhaf bir şekilde heyecanlanacak biri değildi, ama sonra Erna onu gördü, uzun boylu, kıvılcı saçlı bir adam atlıkarıncanın yanında duruyordu.

"Pavel," diye mırıldandı Erna onun adını.

Pavel'in yeşil gözleri hemen ona kilitlendi ve dikkatini çekti.

❖Tatlı Badem❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bjorn, Pavel Lore'un bir pislik olduğunu ilan etmekte bir an bile tereddüt etmedi. Onu Erna'yla birlikte atlıkarıncanın yanında dururken görebiliyordu. Bunu biliyordu.

O olsaydı, bu çileden çıkarıcı adamın ateşli kızıl saçlarını nerede görse tanırdı. Cehennemin gardiyanı Lisa'yı yanında görünce durum biraz daha rahatladı.

"Alo, efendim?"

Bjorn'un dikkatini yakınında durduğu badem tezgahının görevlisi çekti. Bjorn'un etrafta dolanmasından, hiçbir şey satın almamasından ve müşterilerinin yoluna çıkmasından dolayı tedirgin olduğu belliydi. Bjorn atlıkarıncaya dönüp baktığında çift gözden kaybolmuştu.

Erna'nın peşinden giderken beklenmedik bir şekilde dikkatini çeken bir tezgâha rastladı. Etrafına bakınırken, deniz yosununun buharına karışan bal ve tarçının hoş kokusunu takip etti ve orada Erna'nın güneşli bahar günlerinde Buford'daki hareketli Mayıs Festivali sırasında tadını çıkarmayı sevdiği atıştırmalığı buldu.

Bjorn biraz badem almaya karar verdi, her ne kadar Erna'nın ona karşı olan duygularını etkilemeye yetmeyecek olsa da, bir anlığına da olsa onun dikkatini çekebilme umudunu koruyordu. Bir de Pavel Lore sorunu vardı, şimdi buraya gelmiş olması onun bir piç olduğunu kanıtlıyordu.

Bjorn tatlı, ballı bademlerle dolu kâğıt külahı ceketinin cebine tıktırdı ve pazar tezgâhları arasında ilerlemeye başladı.

Erna ondan nefret edecekti.

Atlıkarınca yaklaştıkça, Bjorn soluklanmak için durakladı. O Erna'nın o esrarengiz piçin tarafını tutacağını ve suçu onun üzerine atacağını biliyordu ama Pavel Lore'nin kahkahalarına tanık olunca harekete geçmesi gerektiğini anladı.

Erna hâlâ onun karısıydı.

.-:.-.✧.-:.-.

"Uzun zaman oldu Bay Lore," diye selamladı Bjorn onu olabildiğince sakin ve soğukkanlı bir şekilde.

Erna ve Pavel dikkatlerini hızla Bjorn'a yönelttiler. Atlıkarıncayı izlemekte olan Lisa şaşkınlıkla döndü, bunu gizlemeye bile çalışmadı. Bjorn, Erna'nın yanında dimdik ve gururlu bir şekilde duruyordu, meydan okuyabilecekleri savuşturmaya çalışan bir alfa kurdu gibi.

Pavel selam vermek üzereyken Bjorn, "Hayır, sorun değil," dedi, "daha fazla kargaşa yaratmayalım, olur mu?"

Bjorn şakacı bir göz kırpmayla kalabalığın içindeki izleyicileri işaret etti. Zarafet ve soğukkanlılık saçıyordu, geçen yaz böyle bir kaosa neden olan adama kıyasla tamamen farklı biri gibi görünüyordu.

Onun niyetini anlayan Pavel, Prens'e saygılı bir selam verdi.

"Majesteleri, Buford aynı zamanda benim de memleketim. Birkaç haftalığına ziyarete gelmiştim. Erna'yı gördüğümde, çocukluk arkadaşımı görmeyeli epey bir zaman olduğu için hasret giderme fırsatını yakaladım."

"Elbette anlıyorum," dedi Bjorn ve bir kolunu karısının beline doladı. "Karım şu anda kötü bir sağlık durumundan kurtulmaya çalışıyor."

Erna, Bjorn'un hakareti karşısında irkilerek şaşırdı ama Bjorn hiç etkilenmemiş görünüyordu. Pavel, Bjorn'un karısına karşı takındığı aşağılayıcı tavır karşısında kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

"Bay Lore," dedi Bjorn, "neden bir şeyler içmek için bir yer bulmuyoruz? İçki içmediğinizi söylediğinizi hatırlıyorum ama yakınlarda bir çay dükkânı olmalı."

Pavel kaşlarını çatarak, "Özür dilerim Majesteleri, ne dediğinizi anladığımdan emin değilim," dedi.

Atlıkarıncadaki çocukların neşeli kahkahaları ve giysilerini pazarlayan sokak satıcıları olmasaydı, Bjorn ve Pavel arasında çok garip bir sessizlik olacaktı.

"Yapma bunu," diye sessizce yalvardı Erna Bjorn'a, kolundan çekiştirerek. "Şimdi geri dönelim, yalvarırım..."

"Ben sadece Bay Lore'un çocukluk arkadaşıyla daha rahat bir ortamda görüşmek isteyip istemediğini soruyorum. Geçen seferki gibi olmayacak. söz veriyorum."

"Ne?" Erna tısladı.

"Piknikte ettiğimiz kavga mı?" Bjorn hiç utanmadan konuyu açtı. "O gün yaşananlar için özür dilemek istedim ve bunu sokağın ortasında dikilmek yerine bir içki içerken yapabileceğimizi düşündüm."

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Söylesenize," dedi Bjorn içkisini bırakırken, "kürek çekmeyi sever misiniz, Bay Lore?"

Pavel, Bjorn'un sorusu karşısında kaşlarını kaldırdı ve rastgele sorulan bu soru karşısında şaşkınlığını gizleyerek bir yudum almak için çay fincanını eline aldı. Gündüz vakti içenlerle dolu, gürültülü bir meyhanede çay içen tek kişi o değildi.

"Ne demek istiyorsunuz, Ekselansları?"

"Her takımın teknesinde görmek için can atacağı bir yeteneğe sahip görünüyorsunuz."

"Sporu izlemeyi seviyorum, bu yeterli mi?" Pavel duruşunu düzeltti, askeri bir tavır takındı.

Bjorn onu nasıl gözlemlerse gözlemlesin, Pavel Leonid'i anımsatıyordu. Biraz sıkıcı olsa da, onda bir entrika ve samimiyet havası vardı, Erna'ya çok yakışacak bir adamın nitelikleri.

Bjorn bunu hemen kabul etti ve kadehini boşalttı. Müşterileri gözetleyen meyhane sahibi paytak paytak yaklaştı ve tek kelime etmeden kadehi yeniden doldurdu.

"Erna senin ilk aşkın mıydı?" Bjorn yeni kadehle dudaklarını ıslatarak sordu.

"Majesteleriyle olan ilişkimden yine şüphe mi duyuyorsun?" "Hayır,

tabii ki değil, karımın o tür bir kadın olmadığını biliyorum." "Peki,

neden..."

"Endişelendiğim Erna değil, sensin, onu seviyordun, değil mi, muhtemelen hala seviyorsun." Bjorn sırtarak söyledi.

"Seviyorsam ne olmuş yani, bu senin için ne ifade ediyor?" Pavel sesini yükseltmemek için kendini zor tutarak konuştu. "Evet, o benim ilk aşkımdı, güzel ve nazik biri, ama yemin ederim senden hiçbir şey saklamadım. Sadece yavru bir aşkı ve memleketimi terk ettikten sonra ona bir kız kardeş gibi davrandım."

"Bir ağabey gece yarısı kız kardeşiyle kaçır mı?"

"Bu..." Pavel boğazında bir kuruluk hissetti. Zayıf bir yalanla Prens'i kandırmaya çalışmanın boşuna olacağını biliyordu. "Dürüst olmak gerekirse, o sırada çok sarsılmıştım. Eğer o gece yağmur o kadar kötü olmasaydı, eğer ben

Bu kadar geç kalmasaydım, işler bu kadar kötü gitmeseydi, Erna'ya göz koyabilirdim, hayır, koyardım ve Erna benim karım olabilirdi. Ama öyle oldu ve Erna

bir prensin karısı oldu. Her şey bitti. O zamandan beri Erna'yla birlikte olma fikrini bir kez bile aklımdan geçirmedi.

Bjorn, Pavel'in kararlı itirafını kısık gözlerle izlerken, sağanak yağmur altındaki o uğursuz gecenin anıları aklına geldi. Erna evliliğini o anda yapabileceği en iyi seçim olarak sunmuş olmalıydı, ya bir ödöl ya da bir kalkan olarak. Bjorn içten içe, Erna'nın gerçek mutluluğunun muhtemelen ressamla olacağını biliyordu.

Soylu bir kadının bir ressamla kaçması toplumda çok yadırganırdı ama Erna o dünyayı geride bırakmanın mutluluğunu yaşırdı. Bjorn arkasını döndü. O anda, ne olduğu umurunda değildi.

Erna için en iyisiydi ya da bu kararın potansiyel kazançları ve kayıpları.

Onu harekete geçiren tek şey güzel bir ödölle sahip olma arzusuuydu ve Bjorn bunun elinden kayıp gitmesine izin vermeyi reddediyordu. Pavel Lore unutmak istediği o geceyi hatırlatıyordu. Bu yüzden Pavel Lore'u her gördüğünde çılgına dönüyordu, Erna'nın o gecenin kahramanı olacağını düşündüğü için değil. Onu aldatacak türden bir kadın değil, Bjorn'un bencilliğini hatırlattığı için.

"Biliyorum," diye başını salladı Bjorn, "ve bunu bildiğim halde

yaptım." "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten talihsizdiniz ve o geceden beri yaptığım kabalık için özür dilerim Bay Lore." Bjorn içkisini bitirdi ve ayağa kalkarak aşırı kibar ve resmi bir tavırla Pavel'in önünde eğildi. "Böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağını söylemek isterdim ama gelecekte ne olacağından emin olamayız. tutar."

Bjorn masaya bir banknot koydu ve cep saatine baktı, Erna ile randevu saati gelmek üzereydi.

"Dikkatli olmaya devam etmeni, belki de evlenmeni öneririm, böylece sana karşı herhangi bir olumsuz düşünce beslemekten kaçınabilirim."

"Bu gerçekten senin özrün mü?" Pavel bir kahkaha attı.

Bjorn bir süre sessizce Pavel'i izledikten sonra arkasını dönüp meyhaneden ayrıldı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna çenesi dik bir şekilde pazarda ilerlerken nefes alış veriş hızlandı. Lisa da onun hızına ayak uydurarak arkasından geliyordu.

Onu caydırma çabalarına rağmen Pavel, Bjorn'un içki davetini hemen kabul etmişti. Bjorn, Erna'ya önceden kararlaştırdıkları saatte köyden ayrılmak için zamanında orada olacağına dair güvence verdi.

Başka bir seçeneği olmayan Erna çeşmenin başında sabırla beklemeye karar verdi, ancak zaman geri saydıkça endişesi dayanılmaz hale gelene kadar yoğunlaştı seviyelerine ulaştı ve sonunda sabırsızlığına yenik düştü. Arabadan indi ve buluşma yerine koştu.

Pavel kabul etse bile, buna izin vermeyecekti.

Tavernanın tabelası görüldüğünde Erna'nın adımları hızlandı. Bjorn'un Pavel'e neler yapmış olabileceğini düşünmek onu dehşete düşürdü. Yine kavga mı ediyorlardı? Bunu düşündükçe içinde bir öfke kabarıyordu.

Erna tam kapıya doğru uzanırken, Bjorn dışarı çıktı. Erna onun karşısında donakaldı, aniden ortaya çıkmasıyla şok olmuştu. Göz göze geldiklerinde Bjorn ona bir gülümseme sundu.

Erna telaşlı ve kendinden emin bir halde kalırken, Bjorn içeri girdi. Ona yaklaştı, burnunun ucuna kadar yaklaştı. Yavaşça elini cebine attı ve badem paketini çıkardı.

Bjorn çantayı uzatırken Erna'nın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Bu, birlikte geçirdikleri o aptalca günlerin nostaljik bir simgesi idi; sırf Bjorn ona aldığı için değeri verdiğı ve hoşuna giden bir hatıraydı.

"Nedir bu?" Erna söyledi.

"Eminim zaten biliyorsundur."

"Evet, ama neden bana veriyorsun?" "Bu

'sugar-plum'."

Şaşırtıcı kelimeler dönen atlıkarıncanın arka planında yankılanıyor, Erna'nın gerçekte ne duyduğundan emin olamadığı kafa karıştırıcı bir senfoni içinde müzikle karışıyordu.

**Şeker-plum* = *Rüşvet*

❖Bu Benim❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Çıkmayı denemek istiyorum," dedi Bjorn nazik bir gülümsemeyle, Erna'ya bakarak "İster misin?"

"Hayır," dedi Erna, boğazındaki yumruyu zorlayarak. "Yalancı."

"Artık bundan hoşlanmıyorum. Senden hoşlanmıyorum, biriyle çıkmaktan hoşlanmıyorum ve bu bademlerden de hoşlanmıyorum."

"Görünüşe göre karım benim yokluğumda oldukça alıngan ve çocuksu olmuş."

Erna'nın delici bakışlarına rağmen Bjorn ona takılmaktan kendini alamadı. Atlıkarıncadaki müzisyenler neşeli bir polka çalmaya başladı. Müzik bir önceki baharın anılarını çağırıyordu.

Erna soğukkanlılığını korumaya kararlıydı, başını dik tuttu ve öfkesini bastırmaya çalıştı. Yumruklarını sıkarak badem torbasını sıktı.

Artık tanımadığı bu adamın, aralarındaki her şey kaybolmuşken neden birdenbire önemsiz ayrıntıları hatırladığını anlayamıyordu.

"Evet, ben vahşi ve çocuksu bir kadını. Evlendiğin kadın artık yok, bu yüzden lütfen bu kadar saçma ve ısrarcı olmayı bırak, bu aptal evliliği bitir."

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü seni eskiden olduğun o kızıdan çok daha fazla seviyorum." Bjorn kollarını kavuşturdu ve gri gözleri Erna'yla doldu. "Böyle vahşi olduğunda çok daha güzel görünüyorsun. Bunda heyecan verici bir şey var, keşke daha önce de böyle olsaydın."

"Anlayamadım?"

"Sana yeniden aşık oldum ve seninle bir randevuya çıkmak istiyorum." Bjorn baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi, kaba şakalarının aksine. Erna şok olmuştu.

"Sizden tek istediğimin boşanmak olduğunu söylüyorum, Majesteleri."

"Öyle mi?" Bjorn başını salladı. "O zaman sanırım bir şeyler düşünmem gerekecek.
Seni ikna etmek için bademden daha iyi bir şey."

"Hayır, lütfen yapma."

"Bu benim kalbim Erna, eğer benimle çıkmazsan, seni başka nasıl sevebilirim ki?"

"Buna izin vermeyeceğim, beni sevmenden nefret ediyorum."

"Dinle sevgili karıcığım, birini sevmek ve ona karşı şefkat duymak ne zamandan beri izin gerektiriyor?" Bjorn güldü. "Sen bana karşı bir şeyler hissederken ben sana izin mi verdim?" Bjorn başını eğdi, "ne, söyleyecek bir şey yok mu?"

Uygun bir yanıt bulamayan Erna arkasını döndü ve suratını astı. Rahatsız ediciydi ama kabul etmesi ve karşı çıkması zordu. Bu tam olarak Bu haliyle Lisa'ya çıkma teklif eden birinden çok bir borç tahsildarına benziyordu.

Erna badem torbasını Lisa'ya verdi ve plazanın karşısına doğru yürüdü. Bjorn da onu takip etti, görünüşe bakılırsa bu işe pek hevesi olmayan bir adam gibiydi.

Hiçbir şey.

Erna kendisini bekleyen arabaya zarıfçe yaklaştı. Kış güneşı gökyüzünde hızla alçalıyor, o farkına varmadan etrafını saran dingin bir karanlık pelerini geride bırakıyordu.

.-:.-.✧.-:.-.

Lisa vagonda uyukluyordu, Bjorn ve Erna arasındaki garip sessizlikte duyulan tek ses onun ağır nefes alış verişiydi.

Erna pencereden dışarı bakıyor, Bjorn'u görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Yumuşak fener ışığı onun düşünceli bakışlarını hafifçe parlatıyor, küçük ve dalgın yüzünü vurguluyordu.

"Neden sormadın?" Bjorn sessizliği bozarak sordu. "Ressam arkadaşını sorguladım, endişelenmedin mi?"

Erna bıkkın bir iç geçirdi ve dönüp Bjorn'a baktı. "Çünkü endişelenecek bir şey olmadığını biliyorum."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" Bjorn'un sesinde belli belirsiz bir kahkaha vardı.

"Eğer bir şey olmuş olsaydı, böyle davranmazdın." "Bana bu kadar mı güveniyorsun?"

"Hayır, ben sadece bir gerçeği ifade ettim."

Erna bu yanıtı verdiğine pişman olmuştu ama kendini düzeltmek de istemiyordu. Bu adamın oyunlarına alet olmak kaçınmak istediği bir şeydi.

Lisa aralarında uyuklarken sessizce oturmaya devam ettiler ve bakıştılar. Baden Sokağı'na yaklaştıklarında karanlık dışarısı kalınlaştı.

"Ondan özür diledim," dedi Bjorn gülümseyerek. "Heine ailesinin pikniği sırasında olanlar için Bay Lore'dan içtenlikle özür diledim."

"Anlıyorum." Erna kendini düzeltti. "Bunu Pavel'e bir daha yapma. Ne düşünürsen düşün, Pavel ve ben sadece arkadaşız ve şimdi..."

Bjorn, Erna'nın sözünü keserek, "Ne dersen de Erna, ondan her zaman hoşlanmayacağım," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, onu oldukça kıskanıyorum." Sesi şefkatliydi ve Erna'nın ondan duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. "Duygusal yargı ve kıskançlık iki ayrı şey ve ben hislerime engel olamıyorum. Eğer Ressam için gerçekten endişeleniyorsanız, belki de onunla hiç ilgilenmemelisiniz. Adını anmasanız daha da iyi olur."

"Kıskanmak mı? Gerçekten Pavel Lore'yi kıskandığınızı mı söylüyorsunuz?" "Bilmiyor muydun? Artık biliyorsun."

Erna, Bjorn'un itirafı karşısında şaşkına dönmüştü; Bjorn'un cüretkârlığı karşısında Erna'nın yüzünde sarsılmaz bir ifade vardı. Onun bu küstah tavrı Erna'nın öfkesini daha da körükledi.

"Bunu bana neden yapıyorsun? Sen böyle bir adam değilsin."

"Bu tür bir adam mı?" Bjorn kederli bir şekilde konuştu. "Şey..." Bjorn üzgün bir şekilde, dedi.

Uzak bir taşrada sıkışıp kalmış, karısının sevgisini geri kazanmak için mücadele eden bir zavallıydı. Düşündüğünde, Erna'nın nasıl hissettiğini bir dereceye kadar anlayabiliyordu. Bu onun hiç hayal etmediği bir yanıydı.

Bjorn isteksiz bir fısıltıyla, "Eskiden sevdiğin Prens artık yok, Erna," dedi.

Bjorn derin bir iç çekti. Yüzleşmek istemediği bir gerçektir bu ama şimdi ağzından dökülen sözcükler inandırıcı değildi ve önemsizdi.

Bir masalın Prensi, bir genç kızı taşradan kurtarmış ve çirkin evlilik bir yanılısamaydı, bir sahtelikti ve artık hiçbir önemi yoktu.

"Bu benim Erna, bu benim gerçek benliğim ve bu ben olarak yeniden başlamak istiyorum."

Bakışları Erna'ya sabitlendi ve onun gece gökyüzünü andıran dinginliğinin derinliklerini kavradı. Bir yanılsama üzerine inşa edilmiş olan tahtı yıkıldı ve kendini bu gerçeği kucaklayabilecek durumda buldu. Gerçek bir özlem duyuyordu.

Özlem duyduğu şey sadece Erna'nın aşkı değil, Erna'nın kendisiydi ve Onu doğru düzgün sevmeye şansı. Ona baktı, dudakları aralandı ve o kısacık anda başıyla onayladı.

Lisa uyandı, malikânenin garaj yoluna giren ve kaldırım taşları boyunca seken arabanın şiddetli sarsıntısıyla irkildi. Erna başını kaldırıp dul kadına baktı.

"Oh, çoktan geldik mi?" Lisa uyuşukluğunu bastırmak için gözlerini kırıştırdı.

Lisa sanki hiçbir şeyi kaçırmamış gibi, akşam yemeğinde ne olacağı, yeni aldığı vazo ve hatta sinir bozucu buzağının hikâyesi gibi ıvır zıvır konular hakkında gevezelik ederek tekrar konuşmaya başladı.

Bu hizmetçi kovulmalı. Bjorn eski malikanenin pencerelerinden süzülen ılık ışığa bakarken düşündü.

* . - . ✨ . - . *

"Ne yapabiliriz ki madam?" Bayan Greaves, Barones Baden'le konuşurken yüzü endişeyle doluydu.

Bjorn Baden Evi'ne yerleşeli iki hafta olmuştu ve yakında Schuber'e dönmek üzere ayrılacaktı.

"Prens yakında gitmezse..."

"Gitmeyeceğim."

Bayan Greve cümlesini tamamlayamadan genç adamın sesi odada yankılandı. Kadın irkilerek döndü ve yüzü utançtan kıpkırmızı kesilerek aniden ayağa kalktı. Bjorn sanki birdenbire ortaya çıkmış ve salonun girişinde durmuştu.

"Özür dilerim, Majesteleri."

"Sorun değil," dedi Bjorn kayıtsızca. "Bu davetsiz misafir için endişelenme."

"Kastettiğim bu değildi..."

"Sorun değil, devam edin ve karım için bir doğum günü partisi düzenleyin, ancak ben etraftayken bunun kolay olmayacağını tahmin ediyorum."

Söyleyecek söz bulamayan Bayan Greve, Barones gitmesine izin vermeden önce hızla arkasını döndü. Erna'nın dua eder gibi haç çizmeyi hiç unutmayan yaşlı dadısı Bjorn'u gülümsetti. Sanki kendisine iyi davranılıyormuş gibi hissetti.
bir iblis gibi.

Bayan Greve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkarken Barones dikişini bir kenara bıraktı. Bjorn resmi bir selam verdi ve onun yanına oturdu.

"Bakıyorum da ata binmek üzeresiniz," dedi Barones gözlüklerini düzeltirken, Bjorn'un jodhpurs giydiğini ve bir kırbaç taşıdığını fark etti.

"Evet, Barones," diye gülümsedi Bjorn, her zamanki soğuk ve mesafeli gülümsemesinin aksine, sıcak ve son derece nazik bir gülümsemeydi bu.

Barones sakın gözlerle genç ve yakışıklı Prens'e baktı. Samimiyet olmasa bile, bu beyefendide Erna'yı büyüleyen ve aynı zamanda yaralar açan şeyin ne olduğunu anlayabiliyordu.

"Görünüşe göre Erna'nın size karşı hisleri hâlâ ılık."

Prensin başından beri donuk olan gözlerinde ilk kez gerçek duygulara benzer bir şey titreşti.

"Evet, kolay değil," diye başını salladı Bjorn.

Barones düşünceli bir ifadeyle ona baktı. Onun için utanç vericiydi ama bazen de üzücüydü. Merak ve acıma karışımı bir duyguydu ama Barones Prens'in karısını sevdiğini görebiliyordu.

"Yemek masasında sizin için de bir yer olmasını sağlayacağım. Erna'nın bunu isteyerek kabul edeceğini garanti edemem ama yapabileceğim tek şey bu," dedi Barones.

Baden sakince konuştu. "Bu arada, hizmetçisiyle birlikte buzağısını görmeye gitti, o yüzden şu anda sığır ağılında olacak." Barones çağrı zilini kaldırırken söyledi. Bir hizmetçi hemen salona geldi. "İlgilenmem gereken acil bir işim var, Lisa'yı benim için getirir misin lütfen?"

❖On Dakika❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Peki ya Ella, ya da Sylvia?" Lisa isimleri sıraladı. "Ya da belki Christa? Çok mu asil bir hava veriyor?"

Erna buzağıya isim vermeyi ciddiye aldı. Samanları yedikten sonra buzağı ağıldaki annesinin yanına döndü, iki kadın da boş ağılda kaldı.

Ralph Royce kapının çerçevesine yaslandı ve buzağının yeterince büyüdüğünde satılacağını bilmiyorlarmış gibi bir isim üzerinde tartışan iki kadına gülümsedi.

Buzağıyı Baden Malikânesi'ne getirme kararı tamamen Erna'dan kaynaklanıyordu. Genç hayvana, bebeği olan herhangi bir anne kadar sevgi ve şefkatle bakıyordu ama neyse ki Barones Baden onun burada sonsuza kadar kalmayacağını anlamıştı.

"Bay Royce, Lisa burada mı?"

Ralph döndüğünde başka bir hizmetçi kızın koşarak geldiğini gördü. "Evet, orada."

Hizmetçi Lisa'nın yanına koşarken, Ralph başka bir ziyaretçiyle irkildi, bu kez gelen Prens'ti.

Bjorn seyise, "At için geldim," dedi. "Evet, elbette, onu sizin için getireyim."

"Hayır, sorun değil, ben yaparım," dedi Bjorn güven verici bir şekilde, Lisa'nın diğer hizmetçi tarafından götürülüşünü izlerken. Ona gülümsedi ve bir parmağını

dudaklar. "Şşş, seni kovmadan önce sessizce git Lisa."

Lisa Prens'e ters ters baktı, yüz ifadesi kızgınlık ve üzüntüyle doluydu, kendini tutamadı ve öksürük krizine girmiş gibi yaptı. Ne yazık ki Erna yeterince anlayışlı değildi ve bunu fark etmedi.

Bjorn ahırın kapılarını Lisa'nın arkasından kapattı ve Erna'nın hâlâ durduğu ağıla doğru ilerledi. Erna kendi kendine mırıldanarak ağılda volta atarken Bjorn'un yaklaştığını nihayet fark etti.

"Lisa'yı bilerek mi gönderdin?" Erna sert bir şekilde konuştu.

"Hayır, elbette değil, Barones Baden'in ona bir şey için ihtiyacı vardı, ben sadece
Bir at almaya geldim," diye cevap verdi Bjorn gülümseyerek. Lisa'nın mektuptaki canlı tasvirine uyan buzağı, canlı bir tutam kürke ve boynuna zarifçe bağlanmış bir kurdeleye sahipti. Kimin stil anlayışını yansıttığı konusunda hiç şüphe yoktu.

"Öyle mi?" Erna, buzağıya yaklaşp boynu ve sırtı boyunca nazıkçe okşayan Bjorn'u dikkatle inceleyerek, "Öyle mi?" dedi.

"Beni çok yanlış anlıyorsun." "Neyi?"

"Neyin peşinde olduğumu sanıyorsun? Sana söyledim, buraya sadece ata binmek için geldim.
Bjorn kıyafetini işaret ederek, "Ama eğer rahatsız ediyorsam, ikinizi yalnız bırakabilirim," dedi.

"Hayır, sorun değil, git atına bin," dedi Erna, kaşları kızgınlıkla çatılmış bir halde.

"Erna."

"Ben gidip Lisa'yı bulayım."

Erna gitmek için döndü ama Bjorn kolundan yakalayınca bir çığlık attı. Erna ile kapı arasına girerek onun yolunu kesti.

"Hep kaçıyorsun," diye iç geçirdi Bjorn. "Bana sadece on dakika ver, tamam mı?" Bjorn tutuşunu bıraktı, sıkı değildi ama Erna'nın yüzündeki ifadeden öyle olabileceği anlaşıyordu. "Eğer buna bile izin vermezsen, sanırım büyük bir yanlış anlaşılma olabilir."

"Ne yanlış anlaması?"

"Beni hâlâ sevdiğin konusunda. Kaçıp duruyorsun çünkü gerçek duygularından korkuyorsun ve eğer etrafta çok uzun süre kalırsan bu duygularını fark etmek zorunda kalabilirsin."

Bjorn'un yüzündeki hafif sırtkan ifadenin aksine Erna ona nefretle baktı. Bjorn bir cep saati çıkardı ve Erna içini çekti.

"Şu an... on yirmi beş," dedi Bjorn.

"Peki, tam olarak on otuz beşte ayrılacağım."

"Buzağı ile konuşmanın ortasında değil miydin?" Bjorn ilk dakikayı boşa harcayarak ilk sorusunu yöneltti. Sesi artık şakacı değil, alçak ve nazikti.

"Lisa'yla birlikte ona isim koyuyorduk. Onu satmamaya ve kendimiz yetiştirmeye karar verdik." Erna söyledi.

"Görünüşe göre buzağıya isim koyarken çok

samimiymişsiniz." "Benimle alay etme, bu benim için

önemli, tamam mı?"

"Erna."

Erna içini çekti ve başını çevirerek annesinin memesini emmekte olan buzağıya baktı. Beyaz tüyleri kahverengi beneklerle kaplıydı, bu ona annesinden miras kalmıştı.

Bjorn, Erna'nın anne ve buzağıya neden bu kadar yakın olduğunu anladığını hissetti. Bu çifte bakarken kaybettikleri çocuklarını düşünüyor olmalıydı, bu yüzden hayvanlarla arasında özel bir bağ oluşmuştu.

Bjorn'un içinde, gecenin bir yarısı kaçıp giden ve postayla boşanma belgelerini gönderen Erna'ya karşı ani bir öfke kabarması oldu. Bu, deliler gibi bağırarak istemesine neden olan alışılmadık bir öfkeydi ama kalbi soğuk kaldı.

Erna, Bjorn'a "Beş dakikan var," diye bilgi verdi.

Bjorn bakışlarını kurdeleyle süslenmiş inekten kaydırıp Erna'ya baktı. Burnunun ucunda kalıcı bir kan kokusu varmış gibi hissediyordu.

O meşum günde çıkarılan eşyalar arasında pek dikkat çekmeyen bir şey vardı ama Bjorn onu çok net hatırlıyordu. İnce ipliklerle titizlikle işlenmiş minik bebek çorapları, içine sadece tek bir parmağını sığdırabileceği kadar inanılmaz derecede küçüktü. Çorapların üzerindeki desen, minik kurdelelerine kadar Erna'nın çok sevdiği şekerlere benziyordu.

Bjorn hizmetkârların getirdiği her bebek eşyasını inceledi ve Artık bu eşyaları giyecek ya da onlarla oynayacak bir çocuk olmadığına göre, her biri için söylenecek tek bir şey vardı. Hizmetçilere teker teker eşyaları atmalarını söyledi. Atılan her eşyayla birlikte akıl sağlığını yitiriyormuş gibi hissediyordu.

"Atın şunu."

Uzun süredir elinde tuttuğu çorapları yere bırakan Bjorn sonunda onların da atılmasını emretti ve o gece eşyalar tıpkı ilk çocukları gibi küle ve anıya dönüştü.

Bjorn yumruğunu sıktı, hâlâ o çorapların kalıcı dokunuşunu hissediyordu ve kaçan tek kişinin Erna olmadığını fark etti. İçini bir ıssızlık duygusu kapladı.

"İki dakikan var," dedi Erna. "Neden benimle konuşmak istedin ama hiçbir şey söylemedin?"

"Bir... hediye," dedi Bjorn, şakacı bir şekilde böğüren buzağıya bakarak. "Bana ne hediye istediğini söyle."

"Hediye mi?"

"Evet, yakında doğum günün ve ben mükemmel hediye seçme konusunda senin kadar iyi olmadığımı çoktan kanıtladım."

"On dakika. Senin kaderin bu," dedi Erna soğuk bir sesle. "Söz verdiğim gibi ve senden istediğim tek hediye boşanmak, başka bir şey değil ve ben randevu."

Erna olabildiğince duygusuzdu. Arkasını dönüp ağıldan çıkarken soğuk sesi Bjorn'un üzerinde buz gibi bir iz bıraktı. Bjorn onun saçındaki pembe kurdeleyi fark etti, buzağınıninkiyle aynı renkteydi. Rahatsız ediciydi ama aynı zamanda çok da güzeldi.

"O zaman buzağıya senin için bir isim vereyim," diye güldü Bjorn.

"Sadece boşanma diyelim." "Ne demek istiyorsun?" Erna kapıyı açmaya çalışırken arkasına bakarak kapısına doğru ilerledi.

Bjorn dönüp atının beklediği ahıra doğru ilerlerken, "Bugünlerde en sevdiğin kelime bu galiba," diye alay etti.

Buzağı, Bjorn'un ona taktığı isimden hoşnut değilmiş gibi bir başka hoşnutsuz böğürme daha çıkardı. Erna kısa bir süre sonra oradan ayrılmadan önce sadece onaylamayan bir bakış fırlatabildi.

Bu arada, at gezintisine çıkmaya hazır olan Bjorn, atı ahırdan dışarı yönlendirdi.

.-:.-.✧.-:.-.

Kar beyazı at dizginlenmeden dörtnala koşuyordu. Toynaklarının ıssız tarlanın toprağını döverken çıkardığı ritmik ses, kurumuş, donmuş otların hışırtısıyla birleşti.

Bjorn atını ormanın derinliklerindeki تنها bir açıklığa doğru yönlendirdi, kendi arkadaşlığının tadını çıkarmak için zaman ayırdı, birkaç puro içti ve sonra atını geri sürdü

malikane. Oraya vardığında, Schuber Sarayı'ndaki görevliyi aradı.

"Schuber'e gitmen gerek," dedi Bjorn ceketine yapışan külleri temizlerken. "Hazırlanması gereken çok şey var, Bayan Fitz'in yardım etmesini sağlayın ve sarayla önceden irtibata geçtiğinizden emin olun. Karımın doğum gününe kadar bunun organize edilmesini istiyorum, anlaşıldı mı, üstesinden gelebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Hizmetkâr kuru bir yutkunmayla, "Evet, elbette Majesteleri," dedi.

◆En İyi Çabası◆

.-:.-.◆.-:.-.

Baden Malikanesi'ne akın eden hediyeler, koridorda herkesin nutkunun tutulmasına neden olan bir hediye dağı oluşturdu. Erna'nın yüzünde şaşkınlık ve tedirginlik karışımı bir ifade vardı; bu, çok tanıdık ve tedirgin edici bir anıyı çağrıştıran bir manzaraydı.

"Erna, bütün bunlar da ne böyle?" dedi şaşkın Barones.

"Selamlar, Majesteleri," dedi bir hizmetçi, son bir küçük hediye uzatarak.

Bu, Bjorn'un Schuber'den getirdiği tek kişi olan kendi hizmetçisiydi. Onun arkasında da Prens'in karısına saygılarını göstermek için hep birlikte eğilen diğer işçiler vardı.

"Bunlar Prens'in sizin için hazırladığı şeyler, Majesteleri." "Teşekkür ederim," dedi Erna, "hepiniz çok çalıştınız."

Erna önce uygun bir nezaketle minnettarlığını ifade etti. Bu çok saçma bir durumdu ama bu kadar çok gözün üzerinde olduğu bir ortamda ağırbaşlı davranmak ve gerçek duygularını gizlemek zorundaydı.

Her şey Bjorn Dniester'in elindeydi ve son hizmetkâr da ayrıldıktan sonra, hayal kırıklığını zorlukla kontrol edebildiği için yüzü kızarmış bir halde hediye yığınınına baktı. Bütün o lanet yığını ateşe vermek istedi.

"Özür dilerim büyükanne," dedi Erna Barones'e. "Gidip biraz uzanacağım."

Hiç değişmemiş

Öfkesi taştı. Bjorn'un varlığının doğum gününün havasını bozacağını tahmin etmişti ama yine bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemişti.

"Erna."

Erna koridora ulaşır ulaşmaz davetsiz misafirin sesini duydu. Teslimiyet dolu bir iç geçirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, Bjorn yüzünde samimi bir gülümsemeyle ona doğru yaklaşıyordu. Yirminci doğum gününde olduğu gibi aynı şefkati taşıyordu ve bu sadece onu daha yıkıcı hale getirdi.

"Hediyelerin geldiğini görüyorum," dedi.

"Evet, seni bencil piç, hepsi çok iyi karşılandı." Erna olabildiğince sakın bir ifadeyle Bjorn'a baktı.

"Ne demek istiyorsun?" Bjorn gülümsemesinin kaybolduğunu ve yerini endişeli bir ifadeye bıraktığını söyledi.

"Geçen yıl bana açtığın yaralar senin için yeterli değil miydi? Bu kadar abartılı hediyeler hazırlamanın yayacağı dedikoduları ya da bu dedikoduların hayatımı ne kadar zorlaştıracaklarını hiç düşünmedin mi?"

"Ne, böyle konuşma, hepsi senin için."

"Benim için mi? Bana cömert hediyeler yağdırmanın bir şeyi çözeceğini nasıl düşünebilirsin? Eğer bana gerçekten saygı duyuyorsan, neler yaşadığımı az da olsa anlıyorsan, hediyeleri geri alır ve boşanma kağıtlarını imzalarsın."

"Erna, ben..."

"Her şeyi geri al," diye bağırdı Erna. Gözyaşları Erna'nın yanaklarından dizginlenmeden aktı.

Umut etmişti ve hediyelerin yığılmasını izlerken, bu umut bir kez daha milyonlarca parçaya bölündü.

"Lütfen, sana yalvarıyorum Bjorn."

Gözyaşları yüzünden akan Erna çaresizce yalvardı.

.-:.-.✧.-:.-.

Öğleden sonra ilerledi ve kar gökyüzünden hafifçe süzölmeye başladı. Bu, geçen yıl Erna'nın doğum gününü şereflendiren kar yağışının aynısıydı.

Bjorn pencere kenarına oturmuş, yavaş yavaş beyaza bürünen kırlara bakıyordu. İçmekte olduğu puro kül tablasında için için yanmaya bırakılmış, el değmemiş konyak ise ihmal edilmişti.

Gitmeye karar vermişti. Eğer Erna onu sıcak gözyaşları içinde gitmesi için yalvaracak kadar hor görüyorsa, o zaman gidecekti.

Bu dürtü uzun sürmedi. Eşyalarını toplamaya başlamak için odasına gittiğinde inadı galip geldi. Erna'ya iyi bir şey vermeden gitmek istemiyordu. Aşkını geri satın alabileceğini düşündüğü için değil, onun için bu kadar değerli olduğu için. Seçtiğı hediye sevgiden ve ona hak ettiğı bir şeyi verme arzusundan doğmuştu.

Bjorn pencere pervazından indi ve kravatının düğümünü çekti, kravat sanki onu kısıtlıyor ve boğuyormuş gibi hissediyordu.

Ev her zaman doğal olarak sessizdi ama şu anda evi daha ağır bir sessizlik kaplamıştı. Bjorn bu ciddi atmosferin kaynağının kendisi olduğunu fark etmekten kaçamadı.

Erna'nın gözyaşları içindeki anısı, karlı manzaranın üzerine bindirilmiş canlı bir halüsinasyon halinde aklına geldi. Erna'nın geçen yıl da ağladığını ve bunun kaynağının da kendisi olduğunu hatırladı.

Karısının güzel gülüşünden her zaman zevk almış, ama kahkahalarıyla mücadele etmişti. Konu Erna'ya geldiğinde ise hiçbir şey bilmiyordu ve çoğu zaman ne yapacağını şaşıırıyordu.

Bjorn bir bardak aldı ve dudaklarını nemlendirmek için soğuk suyu yudumladı.

Erna odasında kilitli kaldı. Bu gidişle doğum günü, tıpkı Büyük Düşes'in doğum gününü kimsenin hatırlamadığı geçen yıl olduğu gibi, onun katılımı olmadan geçip gidecekti.

Bjorn bardağı yere bıraktı ve dalgın dalgın odada volta atmaya başladı. Boşanmayı kabul ettikten sonra ayrılmanın Erna'nın istediğı yol olduğunun farkındaydı ama Bjorn bunun imkânsız olduğunu da biliyordu.

Kendisine bencil ya da benmerkezci denmesine aldırılmıyordu. Erna'yı kaybetmektense bir piç olmayı tercih ederdi ama piç olmak Erna'yı uzaklaştıran şeydi. Onu yanında tutabildiğı sürece, insanların ona yüklemek istediğı her türlü rolü ve unvanı üstlenmeye hazırды.

Ama bir piç için en iyi hareket tarzı neydi?

Bunu düşündükçe daha da karmaşıklaşıyor ve kafası akıl almaz düşüncelerle dolup taşıyordu. Ta ki durup elde etmek için çok çaba sarf ettiğı hediyeye bakana kadar. Yatağın üzerinde Schuber'in gönderdiği Vadideki Zambak buketi duruyordu.

Bjorn buketi eline aldı. Bir zamanlar Prenses Gladys'in sembolüydü, şimdi ise sadece küçük, beyaz ve sade bir çiçektir. Tıpkı Erna gibi.

Bjorn yatağın kenarına oturdu ve uzun bir süre elindeki zambaklara baktı. Kafasını kaldırdığında karanlık çoktan pencerenin ötesine yayılmıştı.

Buketir bir kenara bırakan Bjorn, servis zilini çalmamaya karar verdi ve mumları kendisi yaktı. Sonra masaya oturdu, çekmecede ihtiyacı olan kırtasiye malzemelerini buldu ve bir mektup yazmak için gereken inancı kendinde buldu.

Erna'ya.

Kalemi harflerin etrafında gezdirirken kâğıdı çizdi. Mektup Dakikalar geçiyor ama açılış paragrafının ne olması gerektiği konusunda zihnini bir türlü çalıştıramıyordu. Pahalı kâğıtta sadece iki basit ve küçük kelime vardı.

Bjorn kâğıdı hızla attı ve yerine yenisini koydu. Altın antetli kâğıt lamba ışığının altında parlıyor, parlaklığı yüzüne ısıltı saçıyordu.

Sevgili Erna.

En azından başlangıç biraz iyileşme belirtisi göstermişti, ama uygun olduğundan emin olmadığı ve içine sinmeyen doğuştan gelen bir ton bırakmıştı.

İlk satırı tekrar tekrar yazdıktan sonra kâğıdı buruşturup odanın bir köşesine atan Bjorn, büyük bir hurda kâğıt yığını oluşturdu.

Beşinci mektubu da eline yüzüne bulaştırdıktan sonra Bjorn sandalyesinde arkasına yaslandı ve kalemi bir kenara bıraktı. Alışkanlıkla purosunu dudaklarına götürdü ama yakmadı. Koridorun hemen karşısındaki, ama dünyanın öbür ucundaymış gibi ulaşamayacağı bir kadına mektup yazarkenki görüntüsü komik olmalıydı.

Anlayın, düşünün ve saygı gösterin.

Bjorn karısının çok değer verdiği bu kavramları yavaşça tekrarladı. Bakışları pencerenin ötesindeki karın ruhani dansına sabitlenmişti. Bu büyüleyici sahnenin içinde, Erna'yı Felia Katedrali'nin kubbesinde bulduğu zamanki halini görebiliyordu.

Canını yaktığı ve her şeye rağmen onu seven Erna'yı. O gece, onun güzel ve acınası yüzüyle karşılaştığı anda hissettiği duyguyu neredeyse anlayabildiğini hissetti.

Purosunu bir kenara bırakarak masaya baktı. Lambanın sıcak ışığı yüzünü aydınlatıyordu ve Bjorn sanki bir savaşa girmiş gibi boş kâğıda bakıyordu. Kâğıdın yüzeyinde kayan kalemin sesi akşamın sessizliğini delmeye başladı.

.-:.-.✧.-:.-.

Masa yapay çiçeklerle doluydu, daha fazlası için yer yoktu ama Erna özenle çalışmaya devam etti. Bütün gün çalışmıştı ve hiç de yirmi birinci yaş gününü kutlayan biri gibi görünmüyordu.

Sabah Prens'le tartışana kadar kendini odasına kilitlemiş ve ona neşe veren tek şeyi yapmıştı. Yemek masasına katılmaya da hiç niyeti yoktu.

"Majesteleri? Akşam yemeği vakti geldi," dedi Lisa başını kapıdan uzatarak.

Erna sonunda başını kaldırdı ve boş gözlerle Lisa'ya baktı. "Lisa... Ben..."

Erna bir şey söyleyemeden kapının arkasında bir kargaşa oldu ve Lisa yanında başka bir hizmetkârla içeri girdi.

"Ekselansları." Hizmetçi elinde büyük bir buket beyaz çiçekle odaya girdi.

"Ne işiniz var?" Lisa pek de kibar olmayan bir tonda konuştu. Prens bir canı, doğal olarak hizmetkârları da öyle.

"Prens bunları doğruca Büyük Düşes'e götürmemi emretti." Lisa'yı tamamen görmezden gelerek Erna'ya baktı.

"Nedir bu?" Erna dedi ki

"Çiçekler, Ekselansları ve bir mektup."

♦Karıma♦

.-:.-.♦.-:.-.

Hafif kar yağışı çiçeklerin ve el yazısıyla yazılmış mektupların üzerinde uçuşan gölgeler oluşturdu.

Lisa gittikten sonra Erna masaya oturup mektuba ve çiçeklere baktı. Garip hissediyordu, Bjorn'dan geldiklerini biliyordu ama ona gerçekmiş gibi gelmiyorlardı. Hediye veren kişinin kişiliğine uymayan bu yabancı hediyelere bakarken kendini garip hissetti.

Bunaltıcı sessizlikte bir süre daha oturduktan sonra, sonunda içini çekti ve mektubu açtı.

Karıma.

Mektubuma böyle tatsız bir notla başladığım için özür dilerim, ama öncelikle istemeden de olsa doğum gününü mahvettiğim için özür dilemeliyim. Niyetim sana olan duygularımın derinliğini ifade etmektir, ancak görünen o ki bu mesaj yerine ulaşmadı.

Lechen Prensi ve Freyr Bankası Başkanı'nın eşine en azından doğum günü için basit bir şey hediye etmesi mantıklıdır. Bunu en azından benim bakış açımdan değerlendirmenizi rica ediyorum. Elbette, düşünceli olmamak ve yalnızca duygularımı ifade etmeye odaklanmakla hata ettiğimi kabul ediyorum. Lütfen bu konuda beni yanlış anlamayın.

Şimdi bile doğum gününüzü kutlamak istiyorum ve umarım size aldığım küçük hediye takdir edersiniz. Hediye vermekten başka kendimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ve bunun ne kadar yanlış bir yaklaşım olduğunu görebiliyorum, ancak yine de doğum gününüzde size küçük bir hediye sunacağım.

Umarım Barones'le birlikte bir doğum günü yemeğinin tadını çıkarabilirsiniz, ben orada olmayacağım. Bugünün hem sizin hem de sizi çok sevdiğini görebildiğim Barones için neşeli bir gün olmasını diliyorum.

Kocanız Bjorn

Dniester

Erna şaşkın bir iç geçirdi. İlk kez böyle bir mektup alıyordu ve mektuba bir anlam vermekte zorlanıyordu. Daha da kötüsü, Bjorn'un '*inanılmaz derecede zarif ve şık*' el yazısı yüzünden *mektubun* büyük bir kısmı okunamıyordu.

Erna kendini toparlamak için bir an durup pencereden dışarı bakarak tuhaf mektubu bir kez daha okudu. Ne kadar çok incelerse, o kadar çok Saçma görünüyordu ama bir şey açıktı, Prenses Gladys'in Bjorn'un güzel mektuplar yazdığı iddiası yalandı.

Erna mektubu bir tür tahliye tebligatı ya da kendisine meydan okuyan bir rakip gibi masanın üzerine koydu. Masaya göz attığında yemek vaktinin geldiğini görünce boş bir gülümseme takındı.

.-:.-.✧.-:.-.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Lisa elindeki işten geri çekilirken.

Erna sandalyeye oturdu ve aynada kendini inceledi. Elbisesini düzeltti. Bazı kıvrımların ve kurdelelerin oturuş şeklini beğenmediği için kıyafetini biraz değiştirdi. Sadece saçlarını toplamış ve biraz daha resmi bir elbise giymişti ama yine de kendini bilinçli olarak fazla giyinmiş hissediyordu. Buford'a döndüğünden beri ilk kez bir hanımefendi gibi giyinmişti.

"Kesinlikle büyüleyici görünüyorsunuz, Majesteleri. Gerçekten bir yıldız gibi parlıyorsunuz. yıldızlar." Lisa, Erna'nın kendinden biraz emin olmadığını anlayabildiği için onu cesaretlendirecek sözler söyledi. Tüm bunların arasında, saatin 7 olduğunu gösteren zil sesini duydu. Baden House'daki akşam yemeği partisinin vakti gelmişti.

Saçındaki kurdelelere son bir ayar veren Erna akşam yemeği için evden ayrıldı. Davetsiz misafiri hatırlayarak merdivenlerin başında durakladı. O

Koridorun karşısındaki Bjorn'un kaldığı yatak odasına baktı, sözünü tutacaktı. Şimdi yapması gereken tek şey Büyükannesiyle akşam yemeği yemekti ama nedense sonraki adımlar doğal ya da kolay gelmiyordu.

"Majesteleri, sorun nedir?" dedi Lisa. "Bir dakika," dedi Erna.

Misafir odasının kapalı kapısına yaklaştı ve yapabileceği en kibar şekilde kapıyı çaldı.

"Majesteleri, benim," dedi Erna, kapıyı bir kez daha çalarak.

Bjorn kapıya geldi ve söz verdiği gibi akşam yemeğine katılmaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Üzerinde düğmeleri kısmen açık bir gömlek vardı, Jartiyerleri bacaklarından gevşekçe sarkıyordu.

"Neden buradasın?" Bjorn açıkça sordu.

"Bu... Akşam yemeğine gelmeyecek misin?" Erna sakince teklif etti.

"Mektubumu almadın mı? Ailenizle birlikte katıldığınız doğum günü yemeğinizi işgal etmenin uygunsuz olacağını düşünüyorum."

"Evet, mektubunu aldım ama..."

"Ama?"

"Ama... istesem de istemesem de evimde misafirsiniz ve akşam yemeğine gelmemeniz uygun olmaz." Erna gözlerini Bjorn'un gözleri, tereddütsüz ve kendinden emin. Bjorn sonunda başını sallamadan önce uzun, garip bir sessizlik oldu.

"Beni bekle, hazırlanacağım."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Akşam yemeği planlanandan biraz daha geç başladı. Ancak yemekler Erna'ya, Barones'e ve davetsiz misafirlere hiçbir şey olağan dışı değilmiş gibi sunuldu. Bu özel gün ve Lechen Prensi'ni ağırlamanın sonucu olarak yemekler bol ve lezzetliydi.

Masa çok büyük değildi, bu yüzden Bjorn kendini son derece hanımefendi bir tavırla idare eden ve ona karşı daha fazla hoşnutsuzluk göstermeyen Erna'nın yanına oturdu. Bjorn, Barones'le sohbet ederken onu izledi.

Yemeğin sonunda Erna'nın doğum günü pastası getirildi. Erna'nın zevkini mükemmel bir şekilde yansıtan, geçmiş bir dönemi anımsatan, sanki değerli bir aile yadigrı gibi büyük, geleneksel bir pastaydı.

"Dileğinizi abuk tutun leydim," dedi Bayan Greve. Bjorn, Bayan Greve ile Bayan Fitz arasında hafif bir benzerlik olduğunu fark etti ve bir kahkaha attı.

"Hazır mısın bebeğim?" dedi Barones.

"Evet, hazırım," dedi Erna ve kararlı bir ifadeyle oturduğu yerden kalktı.

Bakışları kısa bir süreliğine Bjorn'unkilerle buluştu ve o anda Bjorn ondan gelen derin bir bakışı hissetti. Bu sadece geçici bir bakış değildi, arkasında daha fazlası vardı.

Dileğin ne olacak?

Erna öne doğru eğildi ve mumları üfledi. Yemek salonuna gelen herkesten alkış sesleri yükseldi. Bjorn da kısa süren alkışlara katıldı. Erna'da daha kararlı bir şeyler vardı, sanki bir sakinlik hissi kazanmıştı. Bu durum Bjorn'un ona dileği hakkında daha fazla soru sorma isteği uyandırdı ama sormaktan kaçındı.

Barones, "Doğum günün kutlu olsun canım, bana bu kadar uzun zaman önce geldiğin için çok minnettarım," dedi.

Kısa bir kadeh kaldırmaydı ama o kadar içten bir kadeh kaldırmaydı ki daha fazlasına gerek yoktu. Yemekte sadece üç kişi oldukları için bir şeyler söyleme sırası Bjorn'a gelmişti.

"Mutlu yıllar, Erna."

Bjorn şarap kadehini kaldırarak yapabileceği en basit kadeh kaldırmayı teklif etti. Kısa bir duraksamadan sonra Erna kendi kadehini onunkine vurdu. Çınlama sesi sessizlikte yankılandı.

Kutlamalar pastadan sonra devam ederken, heyecan da bir o kadar yükseldi. Hediye verme zamanı. Barones Erna'ya bir saç tokası, Bayan Greves Erna'ya örme bir şal ve Lisa da bir çift dantel eldiven hediye etti. Sonunda sıra Bjorn'a geldi ve o da Erna'ya kurdeleyle bağlanmış, avuç içine sığacak kadar küçük bir kutu verdi.

Erna sessizce Bjorn'a baktı ve gözleri buluştu. "Hediyelerimden hoşlanmadığınızı biliyorum ama yemeğe davet edildiğim için asgari düzeyde resmiyete uymak gerektiğini düşündüm."

Erna hediye aldı ve yemek masasında tansiyon yükseldi. Kurdeleyi çözdü ve kutuyu açtı. Yemek salonundaki atmosfer buz gibi oldu ve bu ani değişikliğin nedenini anlayamayan Bjorn'un kaşları çatıldı.

Kutunun içindeki hediye lüks ve masraflı bir sunumdu. Odak noktasında büyük bir elmas ve etrafında kümelenmiş birkaç yakut bulunan çarpıcı bir broştu. Odadaki en pahalı hediye idi.

Kahretsin, bu şeyin burada ne işi var? Bjorn, tepki vermesi için Erna'nın yüzünü incelerken düşündü.

Geçmişteki hatalarını telafi etme çabalarına rağmen, basit ve içten bir sevgi ifadesiyle kendini en başa döndürmüştü.

Bjorn böylesine basit bir hata karşısında aklından geçen bir yığın küfrü zapt etmekte zorlandı.

Erna hiçbir şey olmamış gibi sakın ve soğukkanlı bir tavırla, "Teşekkür ederim, çok güzel," dedi.

Hediyelerin bir kenara bırakılmasıyla birlikte yemek sona erdi. Bjorn sakince Erna'yı izledi ve karşılığında o da gülümsedi.

Erna canlı bir sohbeta daldı ve yemeğin tadını doyasıya çıkardı.

Zarafeti ve ışıltısıyla büyüleyen 21 yaşında güzel bir Erna'ydı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Majesteleri, şuraya bakın," dedi Lisa, pencereden dışarı uzanarak. Erna her

zamanki sabah yürüyüşü için yeni hazırlanmıştı ki Lisa şaşkınlıkla seslendi. Erna pencereden dışarı baktı ve orada bir Araba verandanın altına park edilmiş, dün gece yağın karla kaplanmıştı. Baden ailesi tarafından kullanılan araba değildi.

"Prens sonunda Schuber'e geri mi dönüyor?" Lisa, Bjorn'un arabanın başında durduğunu görünce sordu.

Bjorn seyahat kıyafetlerini giymişti ve hizmetkârlar valizleri arabaya yüklüyordu. Lisa'nın da belirttiğı gibi, hemen gitmesinde garip bir şey yoktu.

"Gerçekten de oldukça garip, ayrılmakla ilgili hiçbir şeyden bahsetmedi. Size bir şey söyledi mi, Majesteleri?" Lisa söyledi.

"Hayır, hiç de değil," dedi Erna, sesinde bir parça şaşkınlık vardı.

Erna her türlü düşünce ve spekülasyonu bir kenara iterek her zamanki gibi sabah yürüyüşüne çıktı. Bjorn beklenmedik bir anda evine geldiğinden beri

aynı koşullar altında gitmesi uygun olurdu. Ne yapmayı seçtiği onu ilgilendirmiyordu.

Bunun kendisini ilgilendirmediğine inanan Erna, Bjorn'un arabasının beklediği ön kapıdan çıktı. Bjorn arabacıyla sohbet ediyordu ve Erna'nın varlığını hissettiğinde yavaşça başını çevirdi. Gözleri kısa bir süreliğine buluştu ve doğan güneşin altında birleşti.

❖Kar Fırtınası❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Schuber'e geri mi dönüyorsun?" Erna hiç düşünmeden sordu.

Umursamaması gerektiğini fark etti ama sözleri geri almak için artık çok geçti. Görevliyle işi bittikten sonra Bjorn ona yaklaştı ve sakince ona baktı.

"Neden, bu seni mutlu mu ediyor? Ne yazık ki senin için henüz dönmeyeceğim, ilgilenmem gereken bazı işlerim var, karımın kurabiye kavanozunu görmezden gelemem, o hala çıkmayı reddetse bile."

Erna, "Seninle asla bir ilişki içinde olmayacağım," dedi.

"Öyle mi? O zaman sanırım bunu karşılıksız aşk olarak yeniden tanımlamalıyız." Bjorn şefkatli bir tavırla karşılık verirken gözleri muziplikle parlıyordu. "Geri döneceğim, merak etme."

"Geri gelmeni istemiyorum."

"Saraydan istediğin bir şey var mı?" Bjorn sanki dün olanları tamamen unutmuş gibi sordu. Ancak boşanma belgeleri."

Sözleri gururlu ve kibirli bir prensi andıran küstah tavrını yansıtıyordu. Erna arkasını dönerek karşılık vermeyi seçti ve ayaklarının altındaki karın çıtırtısının ona cevap vermesine izin verdi.

"Beni bekle Erna, Cumartesi günü döneceğim," dedi Bjorn, sesi kahkahalarla doluydu.

"Dönmeyeceğim." Erna omzunun üzerinden bağırdı. Bjorn onun sözlerinin ne anlama geldiğinin farkında değilmiş gibi, sakince arabaya bindi.

Görevli.

Sakin bir Salı sabahıydı, pırıl pırıl kar taneleri rüzgârda dönerek pudra mücevherlerini andırıyordu. Erna arabayı izledi. taşlı patikadan aşağı doğru yuvarlandı ve içindeki adamın bir daha geri dönmemesi için dua etti.

.-:~.~.~.~.~.

Prensin programı, mola ya da rahatlama olmaksızın zorlu bir zorunlu yürüyüş gibiydi.

Bjorn vagon şoföründen Schuber'e varıncaya kadar durmamasını istedi ve vardıktan kısa bir süre sonra yönetim kurulu toplantısını yapmak üzere doğruca bankaya gitti. Ertesi gün, Bjorn erkenden kalkıp bir sonraki trenle Berg'e giderek Hazine Bakanlığı'nın öğle yemeğine katıldı.

Bjorn günler boyunca yorulmadan çalıştı, kendine dinlenmek ve toparlanmak için zaman tanımadı. Bitmek bilmeyen raporları yorulmadan dinledi, önemli konularda kritik kararlar verdi ve astlarının takip etmesi için gerekli talimatları verdi.

Günün son randevusuna gidiyordu ve arabada biraz kestirmeye karar verdi.

Arabacı, "Geldik Ekselansları," dedi ama Bjorn kıpırdamadı.

Arabacı, Bjorn'un uyanmasını sağlamak için omuzlarını şiddetle sarsmak zorunda kaldı. Yüzünde yorgunluğun belirgin izleri vardı. Üç stresli günün sonucuydu bu.

"Buford'a dönüşü yeniden planlamak ister misiniz, Majesteleri?" dedi görevli ihtiyatla. "Pazar gününe ertelemek daha iyi olabilir."

Prensin başlangıçta ertesi gün sabah erkenden trenle Buford'a gitmesi planlanmıştı. Ancak bu tür yemeklerin genellikle Pazar gününe kadar sürdüğü düşünüldüğünde

Gece yarısı, yeterince dinlenmeden başka bir zorlu yolculuğa çıkmayı gerektirecekti.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Bjorn. "Orijinal planla devam edeceğim.

Bjorn gözlerindeki uykuyu sildi ve arabadan inerek papyonunu düzeltti ve arabacının kendisine uzattığı ceketi giydi.

Bjorn derin bir uykudan yeni uyanmış birinin değil, bir prensin zarafeti ve şıklığıyla arabadan uzaklaştı.

Bjorn'un orada olduğu fark edilir edilmez, kalabalıklar ona seslendi ve onun için tezahürat yaptı. Tüm şehir merkezi heyecandan titriyordu. Bjorn büyüyen kalabalığa zahmetsizce gülümsemeler ve sıcak karşılamalar dağıttı. Büyük Dük olarak en azından bunu yapabileceğini düşünüyordu.

Ama Erna, sen değildin.

Bjorn'un yoğun kalabalığın arasında ilerleyişi, karısını hatırlamasıyla aniden durdu. Karısının başkalarının yanında neden korktuğunu ve telaşlandığını anlayamıyordu. Onların sözlerine ve bakışlarına karşı hassasiyeti de ortadaydı.

Bjorn Dniester'in Lechen Prensi olarak hayatı büyük bir opera sanatçısınıninkine çok benziyordu, savurganlık ve şöhret doluydu. Çoğu zaman şehrin eğlencesi olmaya indirgenmiş gibi hissediyordu ama o hâlâ Büyük Dük'tü ve büyük ölçüde kabul ettiği belli bir beklenti düzeyi vardı.

Açıkça tanımlanmış bu dünya içinde, sahnede yaptığı ve söylediği her şey insanlar tarafından inceleniyor ve performansı sürekli olarak değerlendiriliyordu. İçine doğduğu dünyanın doğası buydu.

Erna'nın da kendisiyle aynı kurallara uymasını bekliyordu. Eğer ona nasıl yapılacağını gösterirse, Erna'nın da kendisiyle aynı tutumu benimseyeceğini düşünüyordu, çünkü Erna'nın hevesle üstlendiği rol buydu, ama o tamamen farklı bir dünyadan geliyordu ve farklı kuralları vardı.

"Ekselansları?" Görevlinin şaşkın sesi Bjorn'un düşünce zincirini keserek onu şimdiki ana geri getirdi.

Yavaş yavaş gözlerini açtı ve önünde gelişen sahneyi özüksedi. Eskortlar kaotik ve kalabalık kalabalığın arasından başarıyla bir yol açmışlardı. İnsanlar hareketsiz duran prene bakarken gözleri ışı1 ışı1 parlıyordu
Geceleri şehrin ışıkları.

Düşünceleri bir kez daha Erna'ya, onun evim dediğı Buford'a döndü ve zihnini işgal etti. Burası onun önem verdiğı ve gerçekten ait olduğı bir dünyaydı.

Şu anda muhtemelen buzağıyla ilgileniyor, onun sıcak ve rahat olduğundan emin oluyordu. Hatta çiçeklerinden daha fazla yapıyor bile olabilir. İçinde Canının sıkıldığı anlarda iyi bir kitaba dalar ya da sessiz, karla kaplı tarlalarda yürüyüşe çıkardı. Ya da belki de erken bir akşam yemeğinden sonra rahatlatıcı bir şöminenin önünde otururken büyükannesiyile sohbet ederdi.

Hayatı neredeyse ıssız bir adada olmak gibi sakin bir hayattı. Erna'nın dünyası buydu. Yine de, bu basit köylü kızı onunla evlenmeyi o kadar isteyerek kabul etmişti ki.

Bunu düşünürken, kalabalığın arasında ilerlerken, dünyanın Erna'ya nasıl görüldüğünü merak etti. Ne kadar isterse istesin, dünyayı onun bakış açısından göremiyordu. Erna da benzer bir muammayla karşı karşıya kaldı. Bu gerçeğı bir kez kabul ettiğinde, bir-
Karısına uygulanan yan baskılar netleşti.

Karısı korkunç bir şiddete maruz kalmış olmalıydı. Yine de, zorluklar karşısında cesaret ve dayanıklılık gösteren, başa çıkmak için elinden geleni yapan bu kadını derinden seviyordu.

Bir görevli "İyi misiniz, Majesteleri?" diye sordu. Bjorn

sadece başını salladı.

Her ikisi de çok farklı geçmişlerden geliyordu ve bu yüzden birbirlerinin nereden geldiğini anlamak çok zordu. En azından bu gerçeği kabul etmek biraz huzur getiriyordu.

Bjorn kalabalığın arasından büyük otelin lobisine doğru ilerledi ve içeri girdiğinde dışarıdaki kalabalığın gürültüsü azaldı ve düşünceleri üzerinde daha iyi düşünebileceğini hissetti.

Biraz soluklandıktan sonra Bjorn, Merkez Bankası Başkanı'nın kendisini beklediği ikinci kata doğru ilerledi.

Yemek bittiğinde, Erna'ya dönmeye karar verdiği gün olan Cumartesi günü olacaktı.

.-:.-.✧.-:.-.

Barones pencereden dışarı bakarken, "Hava çok kötü," dedi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde başlayan kar fırtınası şiddetini giderek artırıyor. Rüzgârla birlikte savrulan kar, her yeri kaplamıştı. Önünüzü birkaç metreden fazla görmek imkansız.

Erna perdeleri kapattıktan sonra büyükannesinin yatağa uzanmasına yardım etti; sıcak su şişesi Barones'in dışarıda kopan fırtınayı unutmamasına yardımcı olan rahat bir sığınak haline getirmişti.

"Erna, canım, dönme ihtimaline karşı misafir odasındaki şömineyi yakmak akıllıca olmaz mı?" dedi Barones, gerçi o da Bjorn'un böyle kötü bir havada dönmeyeceğinden şüpheleniyordu.

"Bu gece gelmeyecek büyükanne," dedi Erna usulca, yorganı çenesine kadar çekerek. Sert rüzgârın sesi pencerenin küçük aralıklarında ısıklık çalarak Erna'nın sözlerine haklılık kazandırıyor.

Büyükannesinin kırışmış yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Erna yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Etrafının bir anda

kasvetli bir sessizlik vardı. Lisa emekliye ayrılmış, Bayan Greves de çoktan uyumuştı ve evde hâlâ uyanık olan tek kişi Erna'ydı.

Kendi yatak odasına çekilmeden önce evdeki tüm pencereleri incelemekle meşguldü, elinde bir fincan sıcak süt ve bal vardı. Koridorun karşısındaki, tamamen karanlıkla örtülü misafir yatak odasına göz attı.

Erna bakışlarını kaçırdı, sıcak sütünü ve balını yudumlarken sırtını misafir yatak odasına döndü. Uğuldayan rüzgârın da etkisiyle tedirgin hissetti.

Kendi şöminesinde bol miktarda odun olduğundan emin olmak için zaman ayırdı. Görünüşte her şey yolundaydı, geriye kalan tek şey sıcak yatağına kıvrılıp uyumaktı ama bütün sütünü içmiş olmasına rağmen, her zamanki Uyuşukluk çökmüştü üzerine ve uyku gelmiyordu.

Şöminenin üzerindeki saate bakmadan önce uzun bir süre tavana baktı. Saat on, çoktan geç olmuştu ve sadece iki saat sonra Cumartesi olacaktı.

Yataktan kalkıp odanın içinde volta atan Erna sonunda geri çekildi perdeleri ve panjurları açtı. Buzlu camın ardından dışarıdaki kar fırtınasına baktı. Hava o kadar şiddetliydi ki Şu anda seyahat edebilecek birini hayal bile edemiyorum.

Misafir yatak odasındaki şömineden tedirgin olan Erna, sertçe kararını verdi ve yatağına geri döndü, ama ne kadar uyumaya çalışsa da, düşünceler zihninden geçmeye devam ediyordu.

Tekrar doğrulup saate baktığında saat on bir kırk beşti. Gece yarısı hızla yaklaşıyordu.

Erna bir şal kaparak tekrar pencereye yaklaştı. Kar fırtınası Buford topraklarına amansız bir güçle saldırmaya devam ediyordu.

Bir zamanlar tanıdığınız Prens artık burada değil. Rüzgâr fısıltıyla bağılıyor gibiydi. Haklıydı, Erna'nın peri masalındaki Prens çoktan ortadan kaybolmuştu.

Yüzleşmek istemediği sorular kar fırtınasının içinden ona doğru koştu, tarlanın diğer tarafından karanlık bir şekil belirdi, bir insanı andırıyordu ve bir an için bunun bir hayvan olabileceğini düşündü. Ona daha fazla baktıkça hareket ettiğini ve Baden House'a yaklaştığını fark etti.

"Hayır, olamaz."

Erna buna inanamıyordu. Birinin böylesine karanlık bir gecede ve korkunç bir havada hayatta kalabilecek kadar çılgın olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Ancak Erna'nın hatasını anlaması uzun sürmedi. Dünyada gerçekten de böyle çılgın bir insan vardı.

Adı Bjorn Dneister'dı, umutsuzca boşanmak istediği kocasıydı.

❖Sakın gitme.❖

.-:-.❖ .-:-.

Erna kapıyı hızla açtı ve beklemekte olan rüzgârın şiddetinden hemen etkilendi.

Güçlü rüzgâr Erna'yı geriye itti ve kar fırtınasına bakacak gücü toplaması bir anını aldı. Dışarıya, lambaların loş ışığına bakarken, sırtı tipiye dönük olan ve Erna'nın önünde durana kadar kapıya doğru yaklaşan Bjorn'un gölgeli şeklini seçebiliyordu.

"Hmm, 11:52, aslında oldukça erkenciyim." Gülümsedi ve cep saatini tekrar cebine soktu.

Erna kendini kaybolmuş hissetti ve ne yapacağını bilemedi. İçgüdüsel olarak hareket ederek uzandı ve onu koridorun sığınağına çekti, böylece rüzgârı kesebilecekti. Kapı kapandıktan sonra koridor derin bir sessizliğe gömüldü.

Bu adam şüphesiz delirmişti.

Verandanın zayıf ışığında, adamın dağınık ve karla kaplı görüldüğünü açıkça görebiliyordu. Yüzü son derece solgundu ve sanki bir hayaletmiş gibi görünüyordu.

"Neden buradasın?" Erna, Bjorn'un donmuş kolunu kavrayarak konuştu. "Gecenin bir yarısı, böylesine tehlikeli bir havada, neden?"

Erna duygu seline kapılmıştı, ne diyeceğini bilemiyordu ve sorduğu sorular da kızgınlıkla doluydu.

"Söz verdim, değil mi?" Bjorn konuşurken gözlerinde nazik bir parıltıyla Erna'ya baktı.

"Verdiğin sözleri ne zaman ciddiye almaya başladın?" Erna bağırdı, bunu hiçbir zaman gerçek bir söz olarak kabul etmemişti. Eskiden verdiği sözler konusunda rahat olan bu adam neden şimdi bu kadar garip davranıyordu?

"Kocan sözünü tuttuğunda gerçekten bu kadar üzülüyor musun?"

Erna adamın platin rengi saçlarından damlayan kar eriyiklerini fark edene kadar adamın sıırsıklam olduğunu anlamamıştı. Ayaklarının dibinde giderek büyüyen bir eriyik su birikintisi vardı.

"Lütfen içeri gir, ısın ve kuru giysiler giy." Hızla arkasını döndü ve her adımında neredeyse ayaklarını yere vurarak üst kata çıktı.

"İsterseniz size bir banyo hazırlayayım." Söz verdiği sözleri ardında bırakarak sakince kapıdan uzaklaştı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna'nın gayretli adımları ağır sessizlikte yankılandı. Misafir odasındaki ateşi yaktı ve aceleyle mutfığa inerek sütü kaynamaya bıraktı. Dolapları karıştırarak büyükbabasının likörünü aradı. Karanfil ve tarçın kokusu havayı doldurdu.

Isındıktan sonra sütü çıkardı, likörle birlikte bir fincana doldurdu ve misafir yatak odasına götürdü. Kükreyen ateşe rağmen, günlerdir terk edilmiş olan odanın serinliğinin gitmesi biraz zaman alacaktı. Büyükannesinin tavsiyesine kulak asmadığı için bir pişmanlık duydu.

Tabağın mutfak zeminine çarpma sesi gecenin sessizliğini bozdu. Erna ılgık atma isteğini bastırarak hızla ağzını kapattı.

Kırılan tabağın parçalarından gelen keskin ışık onu bir anlığına sersemletti. Parlayan gözyaşları gözlerinde narin bir havuz oluşturdu. Bunu yapmak zordu.

Kırık tabağın onu neden bu kadar derinden etkileyebildiğini, kalbinin parçaları gibi içinden akıp gittiğini, önündeki tabağın kırıklığını yansıttığını anlıyordu.

Erna teselli aradı, yüzünü ellerinin arasına sakladı ve ışıktan kaçınarak bir mutfak köşesine çömeldi. Gözyaşları serbest bırakılmış nehirler gibi avuçlarından aşağı akıyor, savunmasız durumunu özgürce ve açıkça ifade ediyordu.

Bjorn'un dönüşünü beklediğini itiraf etmek istemiyordu ama onu kar fırtınasının içinden çıkarken gördüğü anda farkına vardı ve İnkâr ettiği duyguları. Bjorn'un geri dönmemesini arzuluyor ama yine de onu burada istiyordu.

Neden ona karşı hisleri her zaman bu kadar ağır basıyordu ve önemi? Ortak geçmişlerinin anıları zihnini doldurdu ve ardından duygusal karmaşasını daha da güçlendiren gözyaşları döküldü.

Boşanmayı nefret ettiği için seçmemişti, aslında ondan nefret etmediği için seçmişti ve nefretin yokluğu kararını daha da zorlaştırıyordu.

Arzuladığı adama karşı nefret beslemesi imkânsızdı. Onu seviyordu ve zoraki nefreti her geçen gün daha da güçleniyor, ölçülemez bir acıya neden olan bir yüke dönüşüyordu. Bundan uzaklaşmaya, kendini rahat hissettiği tek yere kaçmaya çalıştı ama kendini başladığı yerde buldu.

Korkuyordu.

Aşkın paramparça olmuş parçaları tarafından yaralanmaktan, sonunun annesi gibi olacağı düşüncesinden korkuyordu. aşk ona sadece yalnızlık getirmişti.

Gözyaşları dindiğinde Erna kendini arındırır gibi yüzünü yıkadı. Bjorn'u şöminenin başında oturmuş, onun için hazırladığı sıcak süt ve konyağı içerken buldu. Saçlarının nemli olduğunu ve kıyafetinin uygun olmadığını fark edince gözleri kısıldı.

"Hâlâ üşüyorsan biraz daha alkol ekle, seni ısıtır," dedi Erna, konyak şişesini uzatarak.

Bjorn şaşırmış görünüyordu ama itaatkâr bir şekilde şişeyi kabul etti. Erna yataktan bir battaniye aldı ve onu da Bjorn'a uzattı, o da utangaç bir sırıtışla aldı. Bir adım geri çekildi ve onu izledi. Bjorn'un önemli bir zarar görmediğini görünce rahatladı.

"Odan hâlâ çok soğuk, bu yüzden burada biraz daha kalmalısın." Bjorn

sırtındaki battaniyeye bakarken aniden ona "Erna," diye seslendi.
"Peki ya boşanma?"

Erna yürümeyi bıraktı ve ona bakmak için başını çevirdi. "Ne?"

"Buzağı," dedi Bjorn. "Adını benim koyduğum buzağı."

Süt ve konyaktan sadece birkaç yudum almış olmasına rağmen, Erna Bjorn'un bir şekilde sarhoş olduğundan emindi. Ona sessizce baktı ve ne yapmaya çalıştığını tahmin etmeye çalıştı. Bunu oldukça aptalca bularak gülümsedi.

"Adım Christa," dedi Erna açıkça. "Buzağının adı Christa."

"Bir buzağı için fazla büyük bir isim değil mi bu?"

Erna'nın ifadesi sertleşti. "Bir hayvana 'Boşanma' gibi aşağılayıcı bir isim veren birinin yorum yapmaya hakkı olduğunu düşünmüyorum."

"Christa..." Bjorn düşünceli bir şekilde şöyle dedi. "Schuber'de işe yaradı..... kurabiye kavanozunuz oldukça büyümüş."

"Ekselansları,"

"Kutlama için sana bir hediye getirmeyi planlamıştım ama gördüğün gibi elim boş geldim çünkü hediyelerimden hiç hoşlanmıyorsun," dedi Bjorn dikkatle salona bakarak, son gelişinde salon hediyelerle doluydu. "Bütün o hediyeleri kaldırdın mı?"

Erna alaycı bir tavırla, "Evet, depo patlamaya hazır," dedi. "Hiç açtın mı?"

"Hayır, hepsini olduğu gibi bıraktım, bu yüzden onları geri alabilirsin, o broşu da." Erna'nın gözleri şöminenin ışığında değerli taşlar gibi parlıyordu.

"Ama sen kabul ettin."

"O gün sadece seni herkesin önünde utandırmak istemediğim için kabul ettim, ama düşündükçe hepsini geri almanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü boşanmanın eşiğindeyken pahalı mücevherler almak garip hissettiriyor," dedi Erna.

"Peki ya mektup? Onu da iade edecek misin?" Bjorn gülümseyerek sordu.

Erna başını sallamakla yetindi. Bjorn ona baktı ve yanaklarının kızardığını fark etti.

"Mektubum nasıldı?"

"Nasıl mıydı?"

"Merak ediyorum. İlk kez bir aşk mektubu yazıyorum."

"Gerçekten mi, Gladys'e yazdığın nasıldı? Görünüşe göre güzel mektup yazma yeteneğin var."

"Ne diyebilirim ki, Lechen en iyi şairlerden bazılarıyla kutsanmıştır." "Yani teklifinizi bir hayalet yazara mı yazdırdınız?"

"Gerçekten benim yazdığımı mı düşündü?"

"Karakterinize uygun bir mektup," diye kıkırdadı Erna.

"Bu bir iltifat mıydı, yoksa hakaret mi?"

"Nasıl isterseniz öyle düşünün. Şimdi dur..."

"Gitme," dedi Bjorn birden, sesi içten geliyordu. "Seni görmek istedim, seni çok özledim, bu yüzden geri geldim. Erna..."

Islak saçlarından bir su damlası düştü ve zahmetsizce burnundan aşağı aktı. Titreyen eliyle yüzünü sildi, konuşmasını zorlaştıran boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı ve kükreyen şöminenin dans eden alevleri oldu.

"Lütfen gitme," dedi tekrar.

Nefeslerini tutup göz göze geldiklerinde aralarındaki sessizliği yumuşak sözcükler bozdu. Dışarıda fırtına Buford'da uğuldamaya devam ediyordu.

❖Yanılsamaların Kaybolduğu Yer❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna'nın gözleri şok ve belirsizlik içinde irileşti. Bakışlarını kaçırdı ve bir yanıt vermedi. İçinde, göğsünde bir fırtına kopuyor ve onu tutarlı düşünmekten yoksun bırakıyordu.

"Dinlen," dedi Erna, sanki onun ne dediğini duymamış gibi. Elleri titriyordu ve bilinçaltında eteğini sıkıyordu.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, Bjorn'la arasına olabildiğince mesafe koyma kaygısıyla gitmek için döndü ama kapıya doğru bir adım atmadan Bjorn omzundan tutarak onu durdurdu.

"Beni beklemiyor muydun?" Talepkâr sesi rüzgârın uğultusunu bastırdı. "Bu yüzden gece geç saatlere kadar ayakta kalmadın mı?"

"Hayır, hiç de değil." Erna döndü ve sulu gözlerle Bjorn'a baktı. "Geri döneceğin düşüncesi beni ayakta tuttu, döneceğini düşündüm, dönmeyeceğini umarak bekledim."

"Beklediğin şey bu muydu?" Bjorn kederli bir iç geçirdi ve nemli saçlarını alnına doğru taradı. "Peki ben geri döndüğümde neden kaçıyorsun?"

"Bjorn, yapma bunu."

"Erna."

"Senin için her şey çok daha kolay ama benim için değil, o yüzden lütfen yapma."

"Benim için gerçekten kolay mı görünüyor?" Gözyaşlarının eşiğinde yalvaran bir ifade takınan Erna'ya bakarken dudakları titriyordu.

Suçluluk duygusu yüreğini sızlattı. Hatırladığına göre eskiden ne kadar kaygısız ve mutlu bir genç kadındı, ama artık bunlar eskimi ti, Erna'nın geçmişte yaptıklarına g venilemezdi, daha duygusal bir şeye, kafa karıştırıcı bir bulmacaya d n  m  ti.

"Hayır, hiç de değil Erna, sonsuza dek yok olmamı isteyen bir kadına geri dönmek benim için kolay mı sanıyorsun?"

"Dilek mi?"

"Doğum gününde tuttuğun dilek." Gururunu zahmetsizce yerle bir eden bu sözlerin anlamsızlığı karşısında kıkırdadı.

Ona bakarken, doğum gününde tuttuğu dileğin ne olduğunu fark etti tek dileğiydi. Bunu sormaya cesaret edemedi. Eski halinin bir gölgesi olduğunu, dibe vurduğunu ve başka nereye gideceğini bilmediğini itiraf etmek istemiyordu.

" yle değil," dedi Erna. "Bir dilek çok değerli bir şeydir, senin yok olmanı dileyerek onu bo a harcayacağımı mı sanıyorsun gerçekten?"

"O zaman dileğin neydi?"

"Bebeğimiz için bir dilek tuttum, benden öylece alınan zavallı bebeğim için..."

Bjorn'un zihni karardı ve her şeye odağını kaybetti. Erna g zya larına boğuldu. G zya ları zahmetsizce yanaklarından aşağı akıyor, hızlı ve bitmek bilmeyen bir akı la yüzünü ıslatıyordu.

" ocuğumuzun dinlenmek için iyi bir yer bulmasını diledim, bu cevap sizi tatmin ediyor mu? Sizin için bir şey ifade etmeyebilir ama benim için çok değerliydi." Erna kaybolmuş bir  ocuk gibi görünüyordu. Bjorn'un tek yapabildiği ona bakmaktı ve tek kelime etmekte zorlanıyordu.

"Doğrusu, bir çocuğum olacağını hiç d   nmemi tim. İnsanlar her zaman Prenses Gladys'in size bir oğul doğurduğunu s ylledi, bu yüzden eğer gebe kalamadıysam, bu benim çocuğum olmalı.

hata. Görevini bile yapamayan bir eş olursam ne yapabilirdim? Sonunda bir çocuğum olduğunda, bu benim için bir teselli kaynağı oldu. Gerçeklerle yüzleşemeyecek kadar korktuğum zamanlar."

Erna unutmayı çok istediği anılarını hatırlarken gözyaşlarının akmasına izin verdi. Kasvet ve bulanık, sulu görüş nedeniyle Bjorn'un yüzünü görmekte zorlanıyordu, bir bakıma bu bir nimetti.

"Olumsuz koşullara rağmen hamile kaldığımda kayıtsız şartsız mutlu oldum. Bu mutluluk daha da arttı çünkü Burada, Buford'da geçirdiğimiz neşeli zaman. Başka bir mucize gibiydi ve hoşunuza gitse de gitmese de o bizim bebeğimizdi."

O meşum günün anıları zihnini tırmalıyordu. Çocuk onu terk ettiğinde, sınırsız bir umutsuzluk ve acı onu tüketti ve bunların hepsi bir kez daha canlı bir yoğunlukla yüzeye çıktı. Bu acı Erna'ya tıpkı acımasız fırtına dışarıda.

"Belki de herkesin söylediği gibi, o çocuk sayesinde Büyük Düşes pozisyonunu koruyabildiğim için bir rahatlama duygusu var. Artık her şey ortada. Düşündüğümde, çocuğumun değerli olduğunu iddia etmeye hakkım yok. Ben nasıl bir anneyim?"

Erna karışık duygular hissetti, aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyordu. Çocuğunu kaybetmek ona sonunda gerçek benliğiyle, bilerek kaçındığı benliğiyle yüzleşiyormuş gibi hissettirdi.

"Her şeyden çok kendimden nefret ediyorum Bjorn, senden değil. Beni incitmeye devam etmene rağmen seni hala seviyordum, beni ve çocuğumu sonuna kadar yalnız bırakan seni, o kadar hasta ve sefil olmama rağmen kalbim seni sevmekten vazgeçmiyordu. Bunun için kendimden nefret ettim, seni sevmediğime inanmak için kendimi kandırmaya çalıştım, bunun yapabileceğim tek yol olduğunu düşündüm Senin yanında hayatta kalmak."

Erna karışık duygular hissetti, aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyordu. Çocuğunu kaybetmek ona nihayet gerçek benliğiyle, bilerek kaçındığı benliğiyle yüzleşiyormuş gibi hissettirdi.

"Erna, ben..."

Bjorn hâlâ sesini bulmaya çalışıyordu ama tek bir kelime bile edemiyordu. Bunun yerine elini onun omzundan kaldırdı ve yüzünü nazikçe kavradı. Özenle gözyaşlarını sildi. Serin dokunuşu kızın ağlamasını daha da sıcaklaştırdı.

"Yine de katlanmak zordu. Korkutucu ve boğucuydu. Bu yüzden seni terk ettim. Seni tekrar sevme fikrine dayanamadım ve şimdi bile hala aynı şekilde hissediyorum."

Gözleri yaşlarla dolarken, o gecenin anıları hızla geri geldi. Bjorn'un yüzü aklından çıkmazken, bir çiçek gibi güzelce dekore edilmiş odadan kaçışını canlı bir şekilde hatırlıyordu.

Bjorn'u artık sevmiyorsa, bununla yaşayabilirdi, onun yokluğuna mutlu bir şekilde katlanabilir ve bundan bu kadar rahatsız olmayabilirdi. Çiçekleri gibi sonsuz güzelliklerle çevrili, huzur içinde yaşayabilirdi ama onu seviyordu.

"Sadece bir yanılsamayı sevdiğimi çok iyi bildiğim halde sarsıldığım için kendimden nefret ediyorum. Artık bu acıyla yaşamak istemiyorum ve her zaman bunu beklediğim için kendimden nefret ediyorum. Bjorn, işkence görüyorum ve korkuyla doluyum."

Hıçkırıklar ve hızlı nefes alış verişler çok fazla gelmeye başlamıştı ve yoğunluğu giderek artıyordu, öyle ki kendi bedeni üzerinde kontrol sağlamakta zorlanıyordu. Zaman zaman söylediği kelimeleri anlamakta bile zorlanıyordu.

Görebildiği tek şey Bjorn'du. Onun sakin ifadesi, gözyaşlarını silen yumuşak dokunuşunun sıcaklığı ve titreyen bedenini destekleyen, onu saran kollarının kucaklayıcılığı.

"Özür dilerim Erna. Ona sıkıca sarılırken şöyle dedi. "*Çok üzgünüm...*

Kelimeleri kısık sesle birkaç kez tekrarladı. Erna bunun gerçek mi yoksa parçalanmış zihninin bir yanılsaması mı olduğunu anlayamıyordu.

.-:.-.✧.-:.-.

"Havanın bu kadar çabuk değişebildiğine inanamıyorum, dün gece kar fırtınası olduğunu tahmin bile edemezdin," dedi Lisa.

Erna sessizce oturmuş, içindekiler çoktan soğumuş olan çay fincanını tutarak donup kalmıştı. Sonunda başını kaldırdı ve Lisa'ya baktı. Lisa perdeleri açtığında hafif güneş ışığı içeri süzülüyordu. Işık daha da parlaklaştıkça Erna'nın şişmiş gözleri daha da belirginleşti.

"Yürüyüşe çıkmak ister misiniz, Majesteleri? Her zamanki sabah gezintinizi kaçırdınız." Lisa, Erna'nın yüzündeki bitkinliği görmemiş gibi davrandı.

Lisa'nın dün gece hakkında bildiği tek şey kar fırtınası olduğu, Prens'in geri döndüğü ve Erna'nın geceyi gözyaşları içinde bitirdiğiydi. Sadece bu gerçeklere dayanarak Lisa ne olduğunu tahmin edebilirdi. O gerçekten de zehirli bir mantardı.

"Dışarı çıkıp biraz temiz hava alalım, hadi Majesteleri, kardan adam yapmanıza yardım edeceğim."

"Kardan adam mı?" Erna'nın boş bakışları saatler sonra ilk kez odaklandı. Lisa tepkiyi tahmin ederek kıkırdadı ve Erna'nın ayağa kalkmasına yardım etti.

"Senin kurabiye kavanozundakinden daha büyük bir kardan adam yapacağım," dedi Lisa. "Aslında kardan adam yapmakta gerçekten çok iyiyimdir. Yeteneklerime hayran kalacaksınız."

Erna, Lisa'nın şakacı böbürlenmesine kıkırdadı ve Lisa'nın yardımıyla yavaşça yeni, temiz giysilerini giyindi.

Baden Evi'nin karla kaplı bahçesine bakan Lisa, bir heyecan dalgası hissetti. Buranın şaheser kardan adamını yaratmak için mükemmel bir yer olduğunu bilerek, yenilenmiş bir şevkle doldu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn kapısının aralıksız çalınmasıyla uyandı. Görevli, Bjorn'un yalnız kalmak istediği mesajını almamış gibiydi ve içeri girmesine izin verilene kadar devam edecekti.

"...içeri gel!" Bjorn sıkıntıyla bağırdı.

Doğrulamaya çalışırken, hafif pamuklu battaniyelerin altında vücudu ağırlaşmıştı, kapı açılırken hıçkırık seslerini duyabiliyordu, sanki hâlâ Erna'yla birlikte misafir odasındaydı.

"Ekselansları."

"Dün için özür dilerim..." Bjorn bir tirada dönüşmek üzere olan konuşmasını yarıda kesti, ancak bunun yerine sadece basit bir özür diledi.

Dünkü olaylar kesinlikle çılgıncaydı, başka türlü tanımlanamazdı. Tren sabahın erken saatlerinde Schuber'den ayrılırken, fırtınanın kötüleştiği haberini aldılar ama Bjorn geri dönmeyi reddetti.

Tren küçük bir kasabada durdu ve onlara bir otel bulup fırtınayı beklemelerinin daha iyi olacağı tavsiye edildi. Bjorn'un başka fikirleri vardı, her ne kadar fırtınada kapana kısılabileceği konusunda uyarılmış olsa da.

Fırtınanın dinmesini bekleyerek trenden indiler, ancak görevli etrafına bakınırken Bjorn'un kalkan trenin ardından perondan aşağı koşarak trene atladığı görüldü.

"Eğer size bir şey olsaydı, Majesteleri, ben..."

"Gördüğünüz gibi iyiyim, o yüzden endişelenmeyi

bırakın."

Bjorn yataktan kalktı ve bir sandalyenin arkasına attığı bornozu giydi. Üstünü örttükten sonra pencereye doğru ilerledi. Bir kez Perdeler çekildi, odaya parlak ışık doldu. Pencere pervazına oturdu ve kış harikalar diyarını seyre daldı.

Bir kadının gülme sesi dikkatini bahçeye çekti; orada Erna ve Lisa'nın karda oynadıklarını ve özenle bir kardan adam yaptıklarını gördü. Erna, tıpkı eskiden tanıdığı Erna gibi sakar, çiçekli bir elbise giymişti.

İki kadının kahkahalarını dinlerken, neşeleri havayı doldururken, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bjorn hizmetçisine dönerek Düşünceli bir ifade.

"Kardan adam yapmakta iyi misin?"

"Pardon..." Görevli soruyu saçma bularak şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Bjorn cevap vermek yerine bir kez daha gülümsemekle yetindi.

◆Yenileceksiniz◆

.-:.-.◆.-:.-.

Prens elini taşın altına koymuştu, neden karların içine girip bir top yuvarlamaya başladığının tek açıklaması buydu.

Lechen'in Birinci Prensi, Büyük Dük ve bir tanesi de Veliaht Prens gibi şatafatlı ve büyük unvanlara sahip olan bu adamın kardan adam yapmaya başlamasını Lisa ve Erna şaşkınlıkla izlerken artık bunların hiçbir önemi yoktu.

Hizmetkârı da aynı derecede şaşkın görünüyordu, Prens'in etrafında dönüyor, elinden gelen yardımı yapıyordu ama ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve sanki yerle gök yer değiştirmiş gibi görünüyordu.

"Hey, Majesteleri," dedi Lisa Erna'ya, neler olup bittiğini anlamıştı.

Erna şüpheli bir ifadeyle Prens'i izlemeyi bırakmamış, sonunda dikkatini tekrar kardan adam yapmaya vermişti. İnşa etmeye devam ettiklerinde Lisa rahatlamış hissetti. Lisa kardan adamın boynuna bir kurdele bağlarken, Erna da kardan adamın üzerine belli belirsiz ve çok bilinçli bir şekilde çiçekler yerleştirdi.

Lisa, "İşte, bu kardan adam sizin için, Majesteleri," dedi.

Biçimli kardan adam da en az Erna kadar güzeldi. Erna kardan adama içtenlikle baktı ve ellerini çırttı. Kahkahalar bulutsuz mavi gökyüzü kadar berraktı.

Bu ses Bjorn'un yaptığı işi bırakmasına neden oldu ve dönüp Erna'ya baktı. Solgun teni ve kara gözleri hâlâ endişe yaratıyordu ama gülümsediğini görmek onu biraz olsun rahatlatmıştı.

Dün gece yorgunluktan ağlamıştı.
gözyaşı dökmek için. O anda onu kucaklamıştı.

Ama ağlaması bittiğinde onu sertçe itti ve bir kez daha uzaklaştı.

"Ekselansları, bu..." diye kekeledi görevli.

Bjorn kendi kartopuyla meşguldü. Bir kardan adamın alt kısmı için uygun büyüklükteydi ama bir şeyler eksikti, kar topu Prens'in sıkı incelemesini karşılamıyordu.

"Daha fazla çaba göstermeliyiz," dedi Bjorn, önlerindeki karla kaplı tertemiz alanı işaret ederek. "Sizce de öyle değil mi?"

Bjorn dev kartopunu yuvarlamaya devam ederken, onu sürekli mırıldanan görevli de yakından takip ediyordu. Onun cıvıltıları ağaçlardaki kuşlarınkiyle karışıyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Kocaman.

Bjorn kardan adamı yuvarlamayı bitirdiğinde kardan adam kocaman olmuştu. Gerçekten kocaman.

Erna kardan adamının yanından Prens'in durma belirtisi göstermemesini izledi, ta ki top gülünç boyutlara ulaşana kadar. Bir eve benzetilecek olursa, onun kardan adamı, Prens'in eserinin yanında durduğunda, bir baca yüksekliğinden daha yükseğe ulaşmıyordu.

Kardan adamının yapımını bitirdiğinde, Erna ve Lisa'nın girişimini gölgede bırakmıştı. Bjorn'un, yardımcısı dışında hiçbir şey olmadan bu büyüklükte bir kardan adam yapabildiğine inanmak zordu. Kabul etmek acı veriyordu ama Prens kardan adam yapmakta gerçekten iyiydi.

Bjorn geri çekilip yaptığı işi hayranlıkla seyrederken, "Bence mükemmel olurdu, bir de benim amblemim olsaydı," dedi.

Bjorn ellerini kardan adamın karnındaki kar üzerinde çalışmak için kullandı. Kraliyet Armasını elinden geldiğince dikkatli ve hassas bir şekilde oydu.

Sadece bir kardan adam olmasına rağmen, başladığı işi mutlak bir mükemmellikle bitirmek zorunda hissetti.

Bu arada, görevli evin içine doğru kaçmıştı ve geri döndüğünde Bjorn yaptığı işe hayranlıkla bakıyordu ve görevli ona bir zafer purosunu uzattı.

O şeyi neden buraya getirmiştin ki? diye düşündü Bjorn.

Görevlinin geleceğini düşünürken yumuşak bir kahkaha sesi duydu ve gözleri Erna'nınkilerle buluştu. Birbirlerine baktıklarında yüzünde bir sertlik olsa da, dudakları kaşlarını çatmak yerine gülümsemeye dönüştü ve Bjorn da gülümsemeye karşılık verdi.

Görevliden puroyu aldı ve artık Dinyester armasıyla tamamlanmış olan kardan adamın ağzına yerleştirdi.

Bjorn her bir kardan adamı işaret ederek, "Bu benim ve bu da sensin," dedi. Erna purlu ve çiçekli kardan adamı inceledi.

"Neden bu kadar büyük yaptın?" Erna dedi

ki. "Çünkü ben büyüğüm."

"Sanırım geceleri korkutucu olurdu."

"Eğer korkarsan, seni rahatlatabilirim."

"Hayır." Erna yüzünde ciddi bir ifadeyle tersledi, yanakları kızarmıştı ve güzel görünüyordu.

Bjorn güzel karısına baktı, gözleri kardan yansıyan parlak güneş ışığına karşı kısılmıştı. Dün sırf o yüzü görebilmek için yaptığı saçma sapan şeyleri hatırlayınca kahkahalara boğuldu.

Son varış noktasına vardığında ve geceyi orada geçirmeyi planladığında, eğer hava yolculuğu imkânsız kılıyorsa Buford'a gitmesi için bir neden yokmuş gibi görünüyordu.

Ancak trenin kornası yankılanmaya başladığında, içinde açıklanamaz bir duygu kabardı. Bu onu geri dönmeye iten mantıksız bir dürtüydü. Bjorn arkasını döndü ve bir Lechen prensinden beklenen davranışın aksine hızla peronu geçerek hareket halindeki trene bindi.

O anda, kararını yalnızca Erna'ya olan sarsılmaz bağlılığı belirledi. Ne de olsa Bjorn Dniester kendini o kadına adanmış bir adamdı.

Erna'yla ilgili her şey sürekli bir değişim halindeydi ve bu da onu tahmin etmesini zorlaştırıyordu. Bu durum kafasını sürekli karıştırıyordu ama net olan bir şey vardı ki, o da Erna'nın tam bir karmaşa içinde olduğuydu.

Bayan Fitz ona Buford'a gitmesini ve bir Dinyester gibi arzuladığı şeyi geri kazanmasını tavsiye etmişti ama söz konusu Erna olduğunda, bu ona daha çok şansı olmayan bir oyun gibi geliyordu ve her an yenilebileceğini biliyordu.

Bunun heyecanını seviyordu, kazanan elin ne olduğunu bilemediği bir oyun oynuyordu, durmak istemiyordu. İsteyerek oynuyordu çünkü zafer artık onun başlıca kaygısı değildi.

Teslimiyet dolu bir iç geçiren Bjorn gökyüzüne baktı. Erna kalbini ortaya koymuştu ve şimdi sıra ondaydı. Ezici ve korkutucuydu ama artık bundan kaçınmak istemiyordu.

Bjorn eğilip bir avuç kar aldı ve onu başka bir top haline getirdi.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Erna.

Bjorn bir süre düşündükten sonra, "Bebek Dniester," dedi ve minik kardan adamı yapmaya geri döndü. "Bizim çocuğumuz." Dedi.

Erna ne diyeceğini şaşırdı ve ne yaptığını ya da neden yaptığını anlayamadan Bjorn'un kısa cevabını birkaç kez çiğnedi.

Neden? Neden şimdi?

Erna gözlerini kırptırdı ve küçük kardan adamı yapmakla meşgul olan Bjorn'a yavaşça yaklaştı. Lisa ve görevli onları izlerken, bir şey yapmaya karar verdiler.

Böylece karda sadece Erna ve Bjorn birlikte kaldı.

"Neden böylesin?" Erna, "Neden hiç ilgilenmediğin bir çocuk için bunu yapıyorsun?" dedi.

Erna onun sözlerindeki öfkenin zehrini hissedebiliyordu ve bir duygu dalgalanması hissetti. Kalbini Bjorn'a açmıştı ama şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Öfkeyle karışık bir utanç hissetti, sanki Bjorn onun en mahrem duygularını işgal etmiş ve didik didik etmişti.

"Aptallığım için bana acıyor musun? Yoksa..."

Bjorn cesedi tamamlarken, "Hamilelik haberimiz beni de mutlu etti," dedi. "Nasıl mutlu olmayayım Erna? O bizim çocuğumuzdu."

Erna şaşkınlıkla ona baktı, hiçbir şey söylemedi ama ağzı kıpırıyor ve titriyordu.

"Bunun seni babanın verdiği zarardan koruyacağını ve kimsenin karımı, çocuğumun annesini uzaklaştırmaya cesaret edemeyeceğini düşündüm. Çocuk daha ana rahmindeyken bile rolünü yerine getirdi. Bir Dinyester'in cesaretine sahip."

Bjorn gülümseyip içini çekti ve bir kez daha başka bir kardan adam yapmak için eğildi. Elleri soğuktan kızarmasına rağmen, üşüyen parmaklarının farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Çocuğa gerektiği kadar öncelik vermediğimi kabul ediyorum ama aklımdaki ilk düşünce hep sendin, bu yüzden yapmam gerekenlere odaklandım.

seni korumak için. Beni o kadar tüketti ki, diğer her şeyi, oğlum bile olsa, onu ikincil konuma koyacağım."

Sessiz konuşma devam ederken, bir bebek kardan adam
Tamamlandı. Bjorn, Lisa'nın yanında getirdiği sepeti karıştırarak uygun bir
çiçek aradı. Narin bir kardelen buldu. Bu
Geçen yıl ziyaret ettiklerinde ormanlarda bolca açan çiçeğin aynısı.

Erna'nın o güzel bahar gününde, küçük çiçeklerin arasında duran görüntüsü
Bjorn'un aklına geldi. O güzel günde dünyaya gelen çocukları, bu dünyaya
sağ salim gelseydi, tıpkı annesi gibi büyüleyici bir hanımefendiye
dönüşecekti.

"Kızımız da senin kadar güzel olabilirdi."

◆Kardan Adam Eridiğinde◆

.-:.-.◆.-:.-.

"Nereden... nereden biliyorsun?" Erna, Bjorn'a boş boş bakarak,

"Nereden biliyorsun?" dedi. "Doktora sordum."

Bir yaz sonu öğleden sonrasına dair anılar zihninde canlandı. Ertesi gün, çocuklarının eşyalarını temizledikten sonra doktora gitmişti.

Bjorn klinikte, hamileliğin doğrulanmasından talihsiz düşük olayına kadar çocuklarıyla ilgili bildikleri her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatmasını istemişti.

O gün doktor, doğmamış çocuklarının cinsiyeti de dahil olmak üzere her konuya değinerek kapsamlı bir açıklama yaptı, ancak Bjorn yaşadığı büyük şok nedeniyle açıklamanın ayrıntılarını tam olarak hatırlayamıyordu.

Doktor, düşüğün olağan bir durum olduğu ve kimsenin hatasından kaynaklanmadığı konusunda defalarca güvence verdi. Ayrıca gelecekte sağlıklı bir çocuğun doğma ihtimalinin devam ettiğini söyleyerek teselli verdi.

Bu kimsenin hatası değil.

Bjorn aradığı onayı alarak ziyaretin amacına ulaşmasını sağladı.

"Çocuğumuz.... bir kız çocuğuydu." Bjorn sakince ifade

etti. "Neden?"

Erna Bjorn'a doğru bir adım attı ve ellerini dua eder gibi göğsüne götürdü. Aralarında sadece bir kardelenle süslenmiş bir kardan adam vardı ve aralarında neredeyse bir adımlık mesafe vardı. Bjorn gözyaşlarını hissedebiliyordu. sessizlik ve uzaklara baktı. Nereye baksa her şey bembeyazdı, karla kaplıydı ve parlak güneş gözlerini yakıyordu.

Bjorn, "Kız ya da oğul, hangisini doğuracağımızı bilmiyordum, bu yüzden dışarı çıkıp iki bebek aldım," dedi.

"Oyuncak bebek mi?" Erna söyledi. Yanaklarındaki donmuş renkten daha kırmızı olan gözyaşlarıyla doldu.

"Evet, çocuğumuz için bir hediye, onu kaybettiğimiz gün."

Bjorn küçük bir kıkırdamadan edemedi. Daha önce hayal etmesi bile çok zor olan kelimeler ipek gibi özgürce akıyordu.

"O gün aklıma geldi, tüm sorunlar çözülmüştü ve sonunda sana ve herkese karşı yanlış yaptığım her şeyi anlayabildim. Her şey birbiri ardına geldi, değil mi?"

"Çocuğumuz için bir hediye, sen?" Erna kelimeleri ifade etmekte zorlandı.

"Senin sevmediğin türden bir hediye değildi, tüm mağaza benim varlığımla çalkalanırken bizzat ben seçtim."

Bjorn gülümsemeye çalıştı ama gücünü toplayamadı. Sanki boğazından aşağı zımpara kağıdı kazınıyormuş gibi ani bir susuzluk onu ele geçirdi. Normalde bir puroya uzanmasına neden olacak türden bir rahatsızlığın sinirlerini yıprattığını hissetti.

"Küçük bir ayı aldım, biri mavi kurdeleli, diğeri pembe. Çok sevimli ve yumuşaktı, bana seni hatırlattı." Saçmaladığını bilse de Bjorn kendini tutamadı.

Dışarı itmeye çalıştığı anılar, ellerinde sıcak, yumuşak kürkün, pamuk kokusunun, gözlerinin ve burnunun parlaklığının canlı bir yıkamasıyla geldi. Bjorn

Tezgâhtarın ona gülümsemesinin ayrıntılarını, onu görebilmek için bir araya toplanan insan kalabalığını hatırlayın. Tüm bu süre boyunca çocuğun öldüğünden habersizdi.

"Oyuncak ayıyı aldıktan sonra, güzel bir şey gördüm, gerçekten hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey ve sana iyi bir koca ve daha iyi bir baba olmak istediğimi göstermek istedim. Ama tüm bunlar olurken sen acı içinde, yalnızdın."

Bjorn gülüp geçmeye çalıştı ama yapamadı. Vermek istediği çok şey olduğu için anlamsız arayışlara sırtını dönmeyen aptal bir piç olmuştu. Bu noktada, lanete layık hediyeler tüm talihsizliğinin suçlusu gibi hissediyordu.

"Eve gitmeliydim. Gitseydim, en azından yalnız olmazdın."

Bjorn yanağındaki su damlalarını sakince fırçaladı ve saçlarını düzgünce geriye taradı. Soğukkanlılığını kaybetmiş olsa da hâlâ dimdik ve gururlu duruyordu.

"Bjorn..."

Erna duyduklarına inanamıyordu. Bjorn'un asla böyle bir yalan söylemeyeceğini biliyordu, bu yüzden tüm hissettiklerinin gerçekten böyle olduğunu biliyordu. Bu ana inanamıyordu.

"Neden bana daha önce söylemedin?" Erna titreyen eliyle ona doğru uzandı. "Neden? Neden bana söylemedin?"

Bjorn derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Kaküllerinin arasından bakan gri gözleri soğuk, pırıl pırıl karlı bir tarlayı andıran bir ışıltıya sahipti.

"Korkmuştum, Erna." Bjorn'un sesi düz ve sakindi. "Kelimeleri bulamadım ve bahaneler üretmek istemedim. Gerçekle yüzleşmekten korkuyordum ve sadece görmezden gelmek, hiçbir şey olmamış gibi yaşamak istiyordum. Düşükler yaygındır, bizimki de benzersiz bir durum değildi, bu yüzden zamanla her şeyin yoluna gireceğini ve yeniden deneyebileceğimizi düşündüm."

Yüzü güneşin ışığını yansıtıyordu ve güzel görünüyordu ama gözlerindeki hüznün yüzünden biraz bozulmuştu.

"Ne kadar ironik değil mi, kendime ait olduğunu iddia ettiğim oğlum başka bir adamdan evlilik dışı doğdu. Gerçek çocuğum, kanımdan, canımdan olan bu çocuk, aşağılık bir aptal tarafından bir öfke nöbeti sırasında kaybedildi."

Bjorn bir an için sessizce Erna'ya baktı. Karmakarışık düşünceler ve Dumanı tüten duygular, yeni yağmış kar gibi net ve canlı bir şekilde zihninde yeniden ortaya çıktı.

Bunun kendi hatası olmadığına dair bir işareti temizlemek istiyordu, böylece suçluluk ve pişmanlıktan kurtulabilecekti.

Onun yüzünden Erna, kendisini zihinsel ve fiziksel olarak zayıflatan bir dizi korkunç olay yaşamıştı. Her şey açıkça kendi suçuydu, çünkü karısını iyi bir koca gibi desteklememişti.

Erna'nın durumunun sorumlusu ne Walter Hardy'nin tacizleri ne de Gladys hakkındaki gerçeklerdi. Karısını kırılma noktasına kadar zorlamış ve onun ihtiyaçlarını göz ardı etmişti. Şimdiye kadarki en derin yarayı açmıştı.

Erna'nın buna katlanmaya devam edeceğini düşünmek bencilce ve aptalcaydı. Gözyaşları yine içinde birikmek üzereydi. Yapması gereken tek şey karısının elini tutmak ve onu sevdiğini söylemekti, duygularını itiraf etmek için yeterince basit bir şeydi ama sonunda bu sözleri söylemeye cesaret edemedi.

"Hamilelik haberini duyduğumda seni korumalıydım, seni tebrik etseydim ve her şeyi halledeceğime dair güvence verseydim, endişelenmemeni söyleseydim, belki çocuğumuzu koruyabilirdik. Ya da o gece sana öyle sarılmasaydım. Çocuğumuz belki de hala yaşıyorum. Ne zaman bunu düşünsem, delirecekmişim gibi hissediyorum."

Bjorn, ağlayamadığı için dehşete kapılan Erna'ya duyduğu özleminden nihayet kurtulduğu geceyi hatırladı. Erna'ya baktı ve onu yakınında tutmak, sıcak bedenini kendi bedeninde hissetmek için karşı konulmaz bir arzu duydu. Erna'yı bulmak istiyordu.

onun tatlı kokusuyla teselli buluyordu. Erna'ya duyduğu özlemle yanıp tutuşarak ona doğru bir adım attı.

"Biliyorum, hepsi benim hatam."

Kızlarını öldürmüştü.

Bjorn nihayet içinde derinlere gömdüğü suçluluk ve üzüntü uçurumuyla yüzleşebileceğini hissetti. Bunu yaparken, sonunda Erna'ya ne söylemesi gerektiğini de anlamıştı.

"Özür dilerim."

Bjorn doğrudan Erna'nın gözlerinin içine baktı ve sessiz bir özür diledi. İkili bir süre sessizce birbirlerine baktı, hafif rüzgâr Erna'nın elbisesini ve Bjorn'un paltosunun kuyruğunu hışırdatıyordu.

"Ne yapmam gerektiğini bir türlü kestiremiyordum, bu yüzden duygularımı bir korkak gibi derinlere gömdüm." Bjorn ağlamamak için yine güldü.

"Üzgünüm"

Erna dün gece onun kollarındayken duymuş olduğu sözlerin kar fırtınasının yarattığı hayal gücü olmadığını anlamış gibiydi.

"Seninle birlikte yas tutmadığım için özür dilerim, özür dilemek ve yas tutmak istedim ama bunun benim hatam olduğunu kabul etmekten korktum. Seni kaybedeceğimi düşündüm ve sonunda yine de seni kaybettim." Bjorn soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama bu giderek zorlaşıyordu.

Erna güldü. Ağlayana kadar güldü, sanki bir masaldaki kötü adammış gibi. Bunu sonsuza kadar saklamayı tercih ederdi, böylece ondan kalbinin derinliklerine kadar nefret edebilirdi, çünkü hak ettiğini düşündüğü şey buydu, peki şimdi kalbi bu şekilde yaralanmışken ne halt etmesi gerekiyordu?

"Eminim bunun zaten farkındasınızdır ama kocanız Erna, para ve hediyelerle her şeyin yoluna girebileceğine inanmak isteyen bir pislik. Ta ki şu ana kadar."

Erna onu izledi ve istemsizce dudaklarını birbirine bastırdı. Eteğinin kumaşını kavradı ve kardan adamların sessizce nöbet tuttuğu karlı alanda dimdik durdu. Bu adamın zehirli aşkından bir daha etkilenmemeye kararlıydı.

O sinir bozucu hediyeleri almakla meşguldüm, bu yüzden bizi terk ederken ona veda bile edemedim."

Kış güneşinin ışığı sakın yüzüne soluk bir parıltı yayıyordu. Bjorn hızlı nefes alış verişlerini yavaşlattı ve pırıl pırıl parlayan beyaz bebek kardan adama baktı.

Elindeki bebek kardan adam bir kız çocuğuna dönüştü. Dalgalanan kahverengi saçları ve ışıltılı mavi gözleriyle. Saçlarındaki kurdeleler, kar tarlasında zıplayan bir kelebeğin kanatları gibi çırpınıyordu. Ve çocuk ona baktığında heyecanla, "Baba!" diye haykırıyor, minik elini sallıyordu.

Çocuk annesiyle aynı sevgi dolu gülümsemeye sahipti ve Bjorn çocuğa sarıldığı takdirde içinin sıcak kurabiye kokusuyla dolacağını biliyordu.

Bjorn boştaki elini kaldırıp Erna'nın yüzündeki gözyaşlarını kuruladı, sonra da hafifçe yanağını okşadı.

"Ama onu hiçbir zaman bir hiç olarak görmedim. O benim ilk çocuğum ve ilk değerli bebeğimizdi. Tüm bu sözler ve özürler çok geç olabilir ama yine de içtenler."

Artık ikisinin de rüyadan uyanma, birlikte yarattıkları kâbustan kaçma zamanı gelmişti.

"Öyleyse Erna..... kardan adamlar eridiğinde çocuğumuzun da onlarla birlikte gitmesine izin ver, sonunda dinlensin. Böylece senin dileğin gibi o da daha iyi bir yere gidebilir."

Bjorn Erna'ya baharın güneş ışığı gibi yumuşak bir bakışla baktı. "Bu kez, veda etmene yardımcı olmak için seninle birlikte orada olacağım."

O gülümserken, Erna'nın çığlıkları sessiz kar tarlasında patlak verdi.

◆Gün batımı◆

.-:.-.◆.-:.-.

Köy doktoru çağrıldığında Baden House'a geldi. Hastanın kim olduğu kendisine bildirilene kadar keyfi yerinde görünüyordu ve sonra birkaç yıl yaşlanmış gibi göründü. Merdivenleri çıkarken beti benzi attı ve odaya vardığında gerçek hastadan daha fazla sıkıntı içindeydi.

Hava ne kadar soğuk olsa da doktor terliyordu. Lechen Prensi yatakta gözleri kapalı yatarken ona doğru eğilerek hizmet etmeye devam etti. Erna pencerenin yanında durmuş onu izliyordu. Bjorn'un şu anki hasta halini fark etti ve hemen doktoru çağırdı. Bjorn'un refakatçisine durumu anlattığında yüzü asıldı.

Baden Evi'ndeki huzurlu sabah bir anda kaosa dönüştü. Barones Baden köy doktorunu getirmesi için bir arabacı gönderdi. Bayan Greves tavuk çorbası yapmak için mutfığa çekildi ve diğer hizmetçiler hastanın ihtiyaçlarıyla ilgilendi.

Erna evin içinde endişeyle volta atıyor, kendini tek bir işe odaklayamıyordu. Kardan adam yapmaktan döndüklerinde Bjorn'da bir terslik olduğunu fark etti. Keşke kar fırtınasıyla karşılaşmasaydı da üşütmeseydi.

Bjorn'un hastalanmaya başladığını fark etmediğini görmek neredeyse eğlenceliydi ve onunla yeterince sakın bir şekilde yüzleşemediği için hiçbir şey söylemediğini itiraf etmekten çok utanıyordu. Odanın içinde volta atarken pencereden dışarıdaki kardan adamları görebiliyordu. Ağzında puro olan büyük bir tane, saçlarında çiçekler olan daha küçük bir tane ve bir tane de bebek, bebek Dniester.

"Şimdi lütfen uzanın ve dinlenin."

Herkes odadan çıktıktan ve Erna Bjorn'la yalnız kaldıktan kısa bir süre sonra gözlerini açtı ve ona baktı. Yavaşça doğrulup bir yudum su içti,

sonra tekrar uzandı. Erna ona çekingen bir tavırla yaklaştı, garip bir şekilde yastığını düzeltti ve battaniyeleri üzerine çekti.

"Bazen beni gerçekten rahatsız ediyorsun, biliyor musun?" Erna yumuşak bir sesle, uzun zamandır ona ilk kez konuştuğunu söyledi.

Bjorn, kendini yatağın yanındaki sandalyeye atarken onu izledi.

"Eminim seni boşamayan bir kocadan kurtulmak senin için çok uygun olurdu," diye hırıldadı Bjorn.

"Ne dedin sen?"

"Ben öldüğümde her şeyi sen alacaksın. Nafakadan çok daha iyi," dedi Bjorn zayıf bir kahkaha atarak.

Erna bunu pek komik bulmadı ve yüzünde şok ifadesiyle ona baktı. İkisi uzun bir süre birbirlerine baktıktan sonra Bjorn yavaşça başını çevirdi ve tavana baktı. Odadaki hava çok boğucuydu,

Çünkü soba hastayı sıcak tutmak için yakılmıştı. "Bir şeye ihtiyacınız

olursa..." Erna dedi ki.

"Sadece git." Bjorn, Erna sözlerini tamamlayamadan kelimeleri havaya fırlatarak onu şaşırttı. "Eğer benimle çıkmakla ilgilenmiyorsan, şimdi de bana ilgi göstermene gerek yok." Yavaşça gözlerini kapattı.

Erna Bjorn'a ters ters baktı ve sonra utandığını hissetti. Adamın kendisini reddettiğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Dudaklarını büzdü, oturduğu yerden kalktı ve ona bakarken alnında kalın bir ter tabakası gördü. Kadın Bir hizmetçinin getirdiği soğuk su dolu kaseyi düşündü ama süngere uzanmaya cesaret edemedi.

İçinde bulundukları durumun ortasında zihnindeki her şey bulanıktı ve ne yapacağını bilmek zordu. Erna perdeleri çekip kapattıktan sonra Bjorn'u yalnız bıraktı. Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz sinirli bir şekilde iç geçirdi.

"Ekselansları." Bjorn'un hizmetkârı birdenbire ortaya çıkınca Erna yerinden sıçradı. "Prens sizi çok düşünüyor."

Erna hiçbir şey söylemeden başıyla teşekkür etti ve koridorda ilerlemeye devam etti ama görevlinin söyleyecek daha çok şeyi vardı.

"Şehre tekrar dönmek zorunda kalmadan önce sadece birkaç gün kalabilecek olmasına rağmen, programını zamanında dönmeye göre ayarlamak için büyük çaba sarf etti. Sanırım bir süre onun yanında kalman hoşuna giderdi. biraz daha uzun." Görevli özür dileyen bir selam verdi. "Haddimi aşmış olabileceğimin farkındayım ama bunu söylemem gerekiyordu."

"Yakında Schuber'e geri mi dönecek?" Erna usulca sordu.

"Evet, Majesteleri, Pazartesi gününe kadar geri dönmesi gerekiyor. Çok sayıda Bankalarda ve Kraliyet Ailesi ile doğrudan ilgilenmesi gereken işler var. Burada sizinle birlikte olabilmek için pek çok toplantısını ve seyahatini erteledi, ancak daha fazla bekleyemezler."

"Ne gezisi?" diye sordu Erna.

Görevli bir an için şaşkınlıkla ona baktı, niyet ettiğinden fazlasını söylediği şaşkınlığından belliydi.

"Şey, bunu söylemek bana düşmez, Majesteleri."

"Ama zaten söylediniz," dedi Erna hiddetle.

"Ah, sadece... ikinci bir balayı olacaktı, doğum gününde sana bir hediye, seni güneye, daha sıcak bir yere götürecekti ama Buford'a geldiğin için iptal etmek zorunda kaldı."

Balayı mı?

Erna ikinci bir balayını düşünürken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. O boşanmak için uğraşırken, adam ikinci bir balayına mı hazırlanıyordu? Gerçekten de benmerkezci ve kibirli bir adamdı.

"Ekselansları?"

Erna iç çekerek görevliye baktı, duyguları zihninde yüzüyordu.

Koridorun sonunda, penceresinden süzülen güneş ışığı tıpkı onun gibi parlak platin bir ışığı andırıyordu.

.-:.-.✧.-:.-.

Bjorn rüya görüyordu, gözlerini açtığı anda eriyip giden türden bir rüyaydı bu ama yine de sıcaklığını yüreğinde hissedebiliyordu. Gördüğü ilk şey, artık ona tanıdık gelen tavandı.

"Seni uyandırmak üzereydim ama sen çoktan uyandın." Bjorn

Erna'nın sesini duydu.

Zihni hâlâ kafatasının içinde acı içinde hareket ediyormuş gibi görünürken yavaşça başını çevirdi. Yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Bu hâlâ

Rüya mı? Bjorn onun uykuya dalmadan önce gittiğini hatırlıyordu. O uyurken dönmüş olmalıydı.

"Sana yemek getirdim, lütfen ye."

"Bu bir randevu mu?"

"Hayır."

"O zaman lütfen git."

Doktorun verdiği ilaçlar sayesinde ateşi düşmüştü ama vücudu hâlâ ağır ve halsiz hissediyordu. Aynaya ihtiyaç duymadan ne kadar kötü görüldüğünü anlayabiliyordu.

"Yemek yemelisin."

"Masanın üzerine bırak."

"Hayır, yemek yediğinden emin olmak istiyorum."

Erna sandalyeden kalktı ve bir peçeteyi silah gibi tuttu. Bjorn Erna'nın onu zorla beslemek gibi bir niyeti olduğunun farkına vardı.

"Benimle çıkmak istemiyorsan bunu neden yapıyorsun?" Bjorn bir tepsi çorba ve beyaz ekmek getirmiş olan Erna'ya sinirli gözlerle baktı.

"Ne istersem onu

yaparım." "Ne?"

"Sen istediğini yapıyorsun," dedi Erna sakince, "benim istediğimi yapmamın nesi yanlış? Şimdi yemeğini ye."

Bjorn, Erna'nın kendisi için bunu yapmasının utancını yaşamaktansa kendi kendine beslenmeyi tercih etti. Bayan Greve'in çorbasını Erna'nın meraklı bakışları altında içti, bu da çok garip bir durumdu ve Erna Bjorn'un her lokmayı höpürdeterek içtiğinden emin olduktan sonra bir hizmetçi çağırdı. kirli tabak çanağı götürün.

.-:-.✧.-:-.

Hizmetçi bulaşıkları kaldırdıktan sonra yatak odası sükûnete kavuştu. Amacına ulaşan Erna sandalyeden kalktı. Perdeleri çekti ve pencereyi açarak odaya temiz hava ve parlak güneş ışığı girmesini sağladı.

Bjorn minderlerine yaslandı ve kış güneşinin aydınlattığı karısının figürüne baktı. Kalbinde bir sakinlik hissetti. Tüm zayıflıklarını tamamen ortaya çıkaran kadınla yüzleşmek ilginçti. Bu daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi ve bu durumla nasıl yüzleşmesi gerektiğine karar vermesini zorlaştırıyordu.

Erna bir süre pencerenin yanında durup yüzünü güneşe döndükten sonra bakışlarını aşağıya ve uzağa çevirdi. Bjorn nerede olduğunu bildiğini hissetti.

bakıyordu. Yorganı geri çekti, ayağa kalktı ve bornozunu giydi. Kendini daha iyi hissetmesine rağmen, vücudunun başka fikirleri vardı ve hareket etmek hâlâ ağrıyordu.

"Dinlen," dedi Erna ama Bjorn onun yanına gelip pencereye yaslanırken sadece gülümsedi.

"Merak etme, mirası henüz alamayacaksın." Şaka yapıyor olmasına rağmen, pencereden dışarı bakarken sakın görünüyordu.

Erna bu belirsiz ifadeyi fark etti ama daha fazla üstelemedi. İkili ayakta durup gün batımının kızıl ışıltısını bahçeye yayışını izledi.

"Erna?"

Kızıl ışıkla yıkanan ve yavaşça karanlığa sürüklenen üç kardan adama baktı. Erna dönüp ona baktı, gözleri parlıyordu. Söyleyecek söz bulamayan Bjorn sessizce ona baktı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, ta ki Bjorn önce başını çevirene kadar.

Bu tarif edilemez bir duyguydu, sanki tüm varlığı çıplak kalmış gibiydi, ama bundan daha fazlasıydı. Daha önce hiç karşılaşmadığı bir şeydi. ve aklına gelebilecek tüm metaforların ötesine geçti.

"Dinlen," diye bir kez daha emretti Erna. "Lütfen."

Gece dünyayı ele geçirdiğinde, odadaki ateş ışığı daha da belirginleşti ve Erna'nın ışığını koyu, çürük bir mordan parlak bir turuncuya çevirdi. Bjorn teslimiyet dolu bir iç çekti ve itaatkâr bir şekilde yatağa çekildi.

Bu hissin maruz kalmaktan çok daha fazlası olduğundan emindi.

◆Bye Bye◆

.-:.-.◆.-:.-.

Bjorn'un söylediği gibi bahçedeki kardan adamlar sonunda eridi ve o zamanı planlandığı gibi Erna'yla geçirdi. Bunda olağanüstü bir şey yoktu. Bjorn uyurken Erna ona göz kulak oluyordu. Yemeklerini hazırladı, ilaçlarını verdi ve alnındaki teri nazikçe sildi.

Bjorn iyileştikçe birlikte geçirdikleri zaman da daha sakin bir hal aldı. Yatağın sınırlarından kurtulduktan sonra Bjorn yürüyüşlere çıkarken, Erna da kırsaldaki evinde her zamanki rutinlerine devam etti. Tek fark Bjorn'un orada onunla birlikte olmasıydı.

Christa'yı görmeye giderken ya da şöminenin titreyen alevlerine dalgın dalgın baktığı anlarda, evin içinde dolaşırken ya da yapay buketlerini hazırlarken. Yaptığı şey her ne olursa olsun Bjorn'un bakışlarını her zaman üzerinde hissedirdi.

Göz göze geldiklerinde Bjorn gözlerini kaçırmaz, bunun yerine hoş bir sohbele girişmeye çalışır, Erna da gülümseyerek cevaplarını ve esprili sözlerini gönderirdi. Bu aşinalık havadaki gerilimi perdeler ve atmosferi alışılmadık bir şekilde yükseltirdi.

Erna'nın çiçek aranjmanını düzelttiği bir gün, Bjorn içeri girdi ve karşısına oturdu. Erna'nın dikkatini dağıttı ve çiçekler solmaya başlayarak sergiyi bozdu. Erna, Bjorn'un elinin üzerine yaslanıp onu izlerken attığı kahkaha karşısında iç çekti. Harap olmuş sergiye bakmaya dayanamadı ve pencereden dışarı baktı. Daha fazla çiçek yapmaya cesaret edemiyordu.

Ne değişmişti ki?

Erna, görünüşte hiç değişmemiş olan Bjorn'la yüzleşirken zaman zaman kendine bu soruyu soruyordu. Birlikte üç kardan adam yaptıkları günün anısı bir rüya gibi geliyordu. Yine de her akşam, güneş battığında

kardan adamların bulunduğu alana bakan pencerede birlikte durdular. Söylenmemiş bir söz. Aralarındaki uçsuz bucaksız mesafe daralıyor gibiydi.

Bir akşam güneş battığında ve bebek kardan adam artık görülemediğinde, en küçük bir hareketle uzanıp Bjorn'un eline dokunabilecek kadar yakın durdular. İkinci bir bebeğin kaybında önemli bir şey varmış gibi hissediyordu. Ertesi sabah Bjorn Schuber'e gitmek üzere yola çıktı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Majesteleri," dedi Lisa, Erna'nın odasına bakarak. "Prens Schuber'e dönüyor."

Erna sabah yürüyüşü için hazırlanıyordu. pencereden verandaya doğru baktı. Bjorn'un dönmesi gerektiğini biliyordu ama o günün çoktan geldiğini hesaba katmamıştı.

"Acaba bu sefer kısa bir yolculuk mu olacak, yoksa Buford'dan bir süreliğine ayrılacak mı?" Erna kendi kendine mırıldandı.

Lisa şaşkınlıkla başını eğdi. Erna fark etmedi, Bjorn'un arabaya yaklaşmasını izlemekle meşguldü. Bir kez daha mükemmel bir resmiyet sergilemişti, gerçek bir Lechen Prensi.

Erna pencereden döndü, şapkasını taktı ve sabah yürüyüşü için yola koyuldu. Her zamanki yürüyüşünden daha hızlı adımlarla yürüdüğünü fark etmemişti ama Lisa fark etmişti ve Erna ön kapıdan fırladı. Baden House'dan ayrılışının ani oluşu, sanki çok acil bir durum varmış gibi herkesin başını çevirmesine neden oldu.

"Beni uğurlamaya gelmeniz benim için bir onurdur," dedi Bjorn, hâlâ sakin olan tek kişi. "Ama tabii ki sadece sabah yürüyüşüne çıkıyorsunuz." Sabah güneşi Bjorn'un yüzündeki hınzır gülümsemeyi aydınlattı.

Erna bir cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama konağın koridorlarında tepinirken üzerinde çalıştığı cevap dudaklarında canlandı ve hiçbir şey söylemeden ağzını kapattı.

"Yoksa benimle gelmek mi istiyorsun?" Bjorn elini kaldırarak Erna'ya yaklaştı.

"Hayır." Erna istemeden de olsa bu kelimeyi içgüdüsel olarak söylemişti, onun eline uzanmak üzere olduğunu hissedebiliyordu ve eğer alışkanlık devreye girmeseydi muhtemelen uzanacaktı.

Eteğinin kenarını tutarken sağ eli hafifçe titredi. Bir önceki akşam batan güneşin altında kardan adamı izlerken Bjorn'un onun elini nasıl sıkıca tuttuğunu hatırladı. Kolları neredeyse birbirine değecekti ve Bjorn'un iri, nazik eli onunkini sarmıştı. Erna elini bırakmaya kıyamadı ve pencerenin dışındaki kardan adama odaklandı. Bu arada parmakları sıkıca birbirine dolandı ve kopması mümkün olmayan bir bağ oluşturdu.

Garip bir şeydi.

Onlar bir çiftti. Birlikte o kadar çok şey yapmışlardı ki şimdi bunu düşünmek bile utanç vericiydi ama neden? Ellerinin birbirine değdiği düşüncesine katlanmak bu kadar zor muydu?

Sonunda Bjorn onun cevabına saygı duydu ve elini geri çekti, Erna onun dokunuşunu teninde hissedemediği için kısa bir pişmanlık duydu ve kızardı.

"Önemli değil, bu sana tekrar dönmem gerektiği anlamına geliyor." Bjorn başını salladı ve gülümsedi.

Gelme. Söylemek istedi ama kelimeler hayal gücünün ötesine geçemedi ve Bjorn'un parmaklarını kapıp elinin tersini öpmesinin şokuyla buharlaşıp yok oldu.

Aman Tanrım. Zihninde çığlık attı. Bu duygu o kadar yoğundu ki, Bjorn elini bırakıp tekrar yanına düşmesine izin verdiğinde mırıldandı.

Bjorn arabaya binmek için döndüğünde, kadın tiksintiyle elinin tersini ovuşturdu. Adamın oturup küçük pencereden ona el sallaması bile yanaklarının kıpkırmızı olmasına neden oldu.

Araba yola çıkmadan önce Erna yüz­süz adam­dan uzak­laştı ve karla kaplı ormana doğru ilerledi. Erna elinin arkasını acıyana kadar ovuşturdu ve ovuşturmaya devam etti.

* . - . ✨ . - . *

Bjorn'un yokluğunda, Erna sanki her şey değişmemiş gibi her zamanki rutinine geri döndü. Ancak arada bir, sebepsiz yere elinin tersini ovuşturuyordu.

Tipik bir öğleden sonra Erna kurabiye kavanozunu kapıldığı gibi yürüyüşe çıktı. Bunu Lisa'nın ortalıkta olmadığı bir zamanda yapmaya ve Baden House'dan gizlice çıkmaya dikkat etmek zorundaydı.

Erna ıssız bir tarlaya ve diğer taraftaki ormana doğru yürüdü. Çorak ağaçların arasında bir süre yürüdükten sonra tanıdık bir açıklığa vardı, zayıf kış güneşinin ışıyla yıkanan ve kardan arınmış bu açıklığın ruhani bir havası vardı.

Açıklığın ortasında, neredeyse bahar havası esen bir yerde, Erna kurabiye kavanozunu büyük bir dikkatle açtı. İçinde kardan adamları süsleyen puro, çiçekler ve kurdeleler vardı. Kardan adamlar eridiğinde Erna'nın kurtardığı hatıralar.

Erna kurabiye kavanozunu düz bir kayanın üzerine koydu ve küçük, hasır bir çantadan çiçek küreğini çıkardı. Ona ve kurabiye kavanozunun içindekilere bakarken keşke daha büyük bir mala getirseydim diye düşündü. Artık yapacak bir şeyi kalmayan Erna, kurabiye kavanozunu sığdırabileceği büyüklükte bir çukur kazmak için işe koyuldu.

Yeterince derin olduğunu hissettiğinde ayağa kalktı ve sırtını gerdi. Bir mendil çıkardı ve alnında oluşan küfrü sildi. Ardından dağınık saçlarını ve örgüsünü düzeltti. Hareketleri

az önce kirli, büyük bir çukur kazan yabancı bir kadın gibi değil, tıpkı bir Büyük Düşes gibi amaçlı ve çekingendi.

Kendini daha prezantabl hissedenden Erna kurabiye kavanozunu aldı ve ona baktı.

Zihinsel olarak hazırlandıktan sonra kurabiye kavanozunu çukura yerleştirdi. Teneke kutunun üzerindeki kardan adam toprağın içinde yatarken her zaman yaptığı gibi gülümsedi.

"Güle güle," dedi Erna gülümseyerek. Sonunda o kadar sıkı tutunduğu duyguyu bırakabileceğini hissetti. Hem de gözyaşı dökmeden.

Buford güzel bir yerdi ve memleketini her zaman son nefesine kadar sevecekti ama Erna buranın mükemmel bir yer olmadığını görebiliyor ve bozulmamış bir cennet olmadığını kabul edebiliyordu. Nadide bir çiçek gibi saklanarak burada yaşayamayacağını biliyordu.

"Güle güle." Sonunda bırakabildiği çocuğuna şefkatli bir veda etti.

Onu asla unutamayacaktı ama en azından gözyaşları ve üzüntü olmadan onu hatırlayabilecekti. Çiçeklerin ve baharın tatlı kokusu Derin bir nefes alan Erna'nın içini güneş ışığı doldurdu, soğuk ormanda bir mucize gibiydi. İlk çocukları dinlenmeye gitmişti.

Erna tereddütlerini sildi ve çukuru doldurmaya başladı. Çok geçmeden kurabiye kavanozu ortadan kayboldu ve kazılan çiçek bahçesi yeniden bir bütün haline geldi ve bahar geldiğinde açıklık her türden yabancı çiçek, arı ve kuşla dolacaktı.

Erna açıklıktan ayrılmadan önce, bir önceki baharda Bjorn'la birlikte güzel bir ağacın altında piknik yaptıkları açıklığa son bir kez baktı. Çocuklar gibi muzip kahkahalar atmışlar, şiirsel olmayan sohbetler etmişler, samimiyetlerini ve arsız sevgilerini paylaşmışlardı. Ağlayacakmış gibi hissetti, başını çevirdi ve Bjorn'un elinin tersini open dudaklarını hissetti.

Onu çok seviyordu, mutluluğu kalbinde hissedebiliyordu. Tek başına yatıp tek başına kalksa da çocukluğundan beri olduğu kadar yalnız hissetmiyordu. Yeni bir hayat kurmuşlardı.

Birbirleri için bir illüzyondu, ama bu sefer yalanmış, kandırılıyormuş gibi hissetmiyordu. Bu onu hâlâ bir illüzyon mu yapıyordu?

Sonunda cevabı bulduğunda kalbi artık acı çekmiyordu ve Erna arkasına bakmadan ormanı terk etti. Issız tarlayı geçti, çitlerin arasından geçerek Baden Evi'ne geri döndü. Elinin arkası hoş bir sıcaklıkla gıdıklandı.

"Majesteleri," dedi Lisa telaşla. "Nerelerdeydiniz? Her yerde sizi arıyordum."

Lisa söyleyecek önemli bir şeyi varmış gibi görünüyordu ve Erna'ya mesajını verdiğinde Erna'nın yüzündeki gülümseme kayboldu.

❖Son Bir Açgözlülük❖

.-:.-.❖.-:.-.

Düşes Arsene, Bjorn'un bakışlarıyla karşılaştığında, "Duyduğuma göre aşk hayatınız pek de yolunda gitmiyormuş," dedi. Hasta görünüyordu, ama öyle görünmüyordu.
telgrafta belirtildiği kadar kötü değildi.

Bjorn bir iç çekti, Düşes torununa bakarken hâlâ sıcak bir hava vardı.

"Hey, bana öyle bakma, gördüğün gibi ben hâlâ iyiyim." "Büyükanne."

Bjorn her zamanki kurnaz yanıtını vermek yerine, yolculuk boyunca kendisini saran endişeye boyun eğdi. Karşısında gülümseyen kadınla karşılaştığında pek de rahatlamış sayılmazdı.

'*Düşes Arsene çok hasta*'. Bu haber, yoğun bir yolculuk gününün ardından Schuber'e döndükten sonra, öğleden sonra kendisine ulaşmıştı. Bayan Fits onu kapının önünde bekliyordu ve telgrafı ona iletmışti. Kadın Arsene Köşküne gitmesi için ısrar edince Bjorn dönüp arabaya atladı ve Köşk'e doğru yola koyuldu.

Düşes, "Sadece soğuk," dedi.

"Zatürre soğuk algınlığından daha fazlasıdır, büyükanne."

"Lütfen, yaşlı bir insanın soğuk algınlığı bir gençten daha gürültülüdür, uşak sadece yaygara yapıyordu."

Bjorn bir kakhaha attı, hatta yatağın ayak ucunda duran Charlotte sempatik bir inilti çıkardı. Düşes de Bjorn'la birlikte güldü.

Bjorn'un son 10 yıldır adını bilmediği ve muhtemelen hiçbir zaman da öğrenemeyeceği kediye şefkatle okşamasını izledi. İç geçirdi ve kıkırdadı, Bjorn'un karakteri üzerine düşündü - çekingen ve duygusuz. Onun gibi bir adamın bir kadına aşık olabilmesi onu hayrete düşürüyordu.

Düşes Arsene umudunu koruyordu çünkü Bjorn'un karısını geri kazanmak için kendine olan saygısını feda etmesinin önemini anlamıştı. Ancak Bjorn'un flört becerilerinin beklenmedik derecede zayıf olması onu şaşırtmıştı.

Düşes Arsene, Bjorn'un babasından farklı olarak olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğuna inanıyordu. Ancak yakından incelendiğinde Bjorn'un gerçekten de Philip Dniester'in oğlu olduğu anlaşıldı.

Beceriksiz Dniester kurdu, çekici ve zarif dış görünüşüne güveniyor ama pek başarılı olamıyordu. Ama torununun ilk sakar aşkını yaşayan masum bir çocuk gibi davranmasını izlemek eğlenceliydi.

Ne kadar zamanı kalmıştı? Son zamanlarda bazı olaylar oldu. Kendini inanılmaz derecede yaşlı hissettiği, küçük bir ateş yüzünden doktorun ona bakmak zorunda kaldığı ve uşağın iki günde bir doktoru çağırdığı zamanlar. Yavaş yavaş yarının zorluklarıyla yüzleşmek için yeterli güce sahip olamayacağını hissetmeye başlamıştı.

Hayatında çok fazla pişmanlığı yoktu, ancak yanlışları düzeltmek için son bir girişimde bulunabilseydi, bu Bjorn ile olurdu. En içten dileği, Bjorn'un sevgili eşinin yanında neşeli bir hayat sürdüğünü görmektir. Bu sayede kaçınılmaz ölümünü kucaklayabileceğini hissediyordu.

Düşes, servis zilini çalmadan önce dudaklarını nemlendirmek için ılık sudan bir yudum aldı. Yapmak istediği ilk şey, ölüm kapısında olduğuna dair söylentileri ortadan kaldırmaktı.

Uşak odaya girdi ve acil telgrafi gönderdiği kişilerin listesini Düşes'e uzattı.

Düşes listeyi incelerken, "Bu," dedi, "bu kötü haber gerçekten tüm bu insanlara ulaştı mı? O kadar uzaktaki Büyük Düşes'e bile ulaşmış, çok gayretli davranmışsınız."

Uşak, "Üzgünüm, Majesteleri, çünkü Büyük Düşes sizi çok severdi," dedi.

Düşes anlayışlı bir ifadeyle başını salladı ve Bjorn'a döndü. "İstemedен de olsa, bu söylenti evliliğinize biraz yardımcı olmuş gibi görünüyor." Bir kaşını kaldırdı ve listeyi Bjorn'a uzatırken gülümsedi.

"Bunu sürprizi telafî etmenin bir yolu olarak düşün."

"Erna da bir telgraf aldı mı?"

"Doğru, telgrafta öleceğim yazıyordu, o yüzden Erna iyi bir çocuk olduğu için şüphesiz gelecektir. Eğer bir haber alırsam sana haber veririm. Eğer isterseniz, ondan bir mesaj getirebilirsiniz." Düşes'in gözleri şakacı bir ifadeyle parıldadı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Trenin hafif hareketi Erna'yı uykusundan uyandırdı. Gözlerini açtığında, yavaş yavaş karanlığın içinden çıkmakta olan bir ülkeye baktı. Schuber'e doğru ilerlerken karanlıktan aydınlığa çıktı. Eğer treni durduracak bir şey olmazsa, öğlene doğru Schuber'de olacaktı.

Erna, yanında uyuyan Lisa'yı rahatsız etmemek için dikkatle yerinden kalktı. Kabinden çıkarken havada bir nemlilik ve yağmurlu günlerin sık sık getirdiği bir serinlik hissetti. Diğer herkes hâlâ uyuyordu ve ikinci sınıf vagonu sessizlik içinde terk etmişlerdi.

Erna alnını pencerenin serin camına dayadı ve kasvetli kır tarafına baktı, yağmur şimdi karla karışık yağmur olarak yağıyordu.

Düşes Arsene'in ölmekte olduğu haberini aldığı anda yüreği ağzına geldi. Büyük Düşes olmanın tüm yabancılığı ve yalnızlığı içinde, Düşes

Arsene ona gerçekten değer veren tek kişi ydi ve ona başka hiç kimsenin bakmadığı kadar değer veriyordu.

Erna Buford'a kaçtıktan sonra Düşes, Bjorn'un iřlerini hiç sormayan Kraliyet Ailesi'nin geri kalanının aksine ona dűzenli mektuplar gűndermeye devam etti. Dűşes, Erna'nın iyilięi ve içinde bulunduęu durumun gidiřatıyla ilgili gerçek endiřelerini dile getiren dűřűnceli mektuplar kaleme aldı.

Erna, Dűşes'in Bjorn'u ne kadar çok sevdięini ve bořanmayı engellemeyi ne kadar çok istedięini bilmiyordu. Erna, Dűşes'in bekledięi cevabı veremedięi için, onun içten yakarıřlarını geri çevirmekten bařka çaresi yoktu.

Dűşes bu kadar hastaysa, Bjorn'un bařı bűyűk belaya girecekti. Kendisini çok seven bűyűkannesinin bu dűnyada fazla kalmayacaęını űęrendięinde derinden yaralandıęına řűphe yoktu. Erna onun ne hissettięini anlayabiliyordu, kendi Bűyűkannesi Barones Baden űldűęűnde de aynı řeyleri hissedeceęinden kuřkusu yoktu.

Peki bizim için en iyisi neydi?

Erna pencereden uzaklařtı ve bu soruyu dűřűndű. Karla karıřık yaęmur hafifliyor ve narin kar tanelerine dűnűřűyordu. Hava gittikçe soęuyordu.

Ona bir kez daha ařık olsa bile, bu ařk tek bařına her řeyi özemezdi. Lechen'in Birinci Prensi ve Schuber'in Bűyűk Dűkű olarak Bjorn'un karısı olmanın getirdięi ekstra bir yűk vardı. Erna artık ařkın mutluluęun anahtarı olduęuna inanan saf bir kızın ayak izlerini takip etmek istemiyordu.

Acaba bu aęırlıęı tařıyabilecek kadar gűlű olabilecek miydi?

Erna arabanın koridorundan aşağı bakarken bilinçsizce elinin tersini ovuşturdu. Artık dağların arasından geçiyorlardı.

"Ekselansları? Ne yapıyorsunuz?" Lisa'nın uykulu sesi kapının arkasından Erna'ya doğru geldi. Erna hızla elini sakladı ve kabinden dışarı bakan Lisa'ya doğru döndü.

"Ekselansları, bir ihtimal..." Lisa söylemeye başladı.

"Hayır." Erna birden utançtan kızardı ve istemeden de olsa tersledi.

"Hayır mı? Doğru, doğru."

"Hayır." Erna yumuşak bir sesle tekrarladı.

"Elbette, ne söyleyeceğimi daha ben söylemeden bilecek kadar tahmin edilebilir miyim?"

Erna, Lisa'nın sorgulamasını sürdürmesi halinde daha fazla dayanamayacağını hissetti ve kaçmak için tereddütlü adımlar atarak pencereden uzaklaştı. Tam başını yemek arabasına doğru çevirdiği sırada, tüm dünyayı sarsan sağır edici bir kükreme duyuldu.

"Neler oluyor..." Lisa, Erna'nın peşinden gitmek üzereyken böyle dedi. Sözlerini bitirmeye fırsat bulamadı çünkü kulakları sağır eden metalik bir ses onu durdurdu ve tren şiddetle sarsıldı.

"MAJESTELERII!!!"

Lisa avazı çıktığı kadar bağırdı ve Erna'yı kucakladı. Raydan çıkan tren devrildi, camlar kırıldı ve yolcuların dehşet dolu çığlıkları Karanlıkta duyulabilen tek şey yolculardı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn perona gitmek yerine tren istasyonundaki VIP bekleme salonuna doğru ilerledi. Karardan emin olamayan hizmetçi, yüzünde şaşkın bir ifadeyle Bjorn'un talimatlarını takip etti.

"Karım geldiğinde onu buraya getir."

Bjorn hizmetçiye emirlerini verirken şöminenin yanındaki sandalyeye oturdu. Tüm bunlar onun karakterine aykırı görünüyordu, bu yüzden hizmetkârın neden şaşırmış görüldüğü anlaşılabilirdi, ancak emirlerini özenle yerine getirmeye gitti.

"Yani, Büyük Düşes'i buraya getirmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?" "Evet. Kesinlikle."

Bjorn cep saatine baktı ve VIP odasındaki diğerlerinin kendisine meraklı bakışlar atmasına aldırmadı. Bjorn başını kaldırıp cep saatini yerine koyduğunda, odadakiler ona saygıyla başlarını salladı. Bjorn sosyal normların gerektirdiği kadarıyla hoşbeş etti.

Platforma inmek kötü bir fikir olabilirdi, varlığının yaratacağı kargaşa Erna'yı sadece uzaklaştıracak ve bu kargaşanın içinde boğacaktı.

Saatin ibreleri yavaşça Erna'nın geliş zamanına doğru ilerledi. Erna geliyor. Bu düşünceler içinde tuhaf bir his uyandırdı. Belki de Erna haberi duyar duymaz doğrudan hastaneye gitmişti ve ona geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

Trenin gelmesi için belirlenen zaman geçtikçe, Bjorn'un sabırsızlığı endişeli davranışlarında belirginleşti. Hafif bir gecikme her zaman beklenen ve makul bir şeydi, özellikle de kalabalık içinde Erna'nın yerini bulmanın zorluğu düşünüldüğünde, ama on dakika geçmesine rağmen hizmetçi hâlâ geri gelmemiştir.

Sabrının sınırlarına ulaşan Bjorn hızla platforma doğru ilerledi ama tam odadan çıkmak üzereyken hizmetçi yüzü kıpkırmızı bir halde odaya daldı.

"Majesteleri, orada... bir kaza oldu."

Bjorn dondu kaldı, gözleri geniş ve çaresizdi, zihni hizmetkârın sözlerini gözden geçirirken bile yanlış duyduğu, yanlış anladığı bir yol bulmaya çalışıyordu,

hizmetçinin söylediklerini yanlış anlamış. Hizmetçi nefes nefese kaldı ve kendini toparlamak için bir an bekledi.

"Dağlarda bir heyelan oldu, tren raydan çıktı ve... Büyük Düşes'in içinde bulunduğu tren."

Bölüm 149 - O Duygu

❖O Duygu❖

.-:.-.❖.-:.-.

Kassen'in merkez istasyonu, raydan çıkan trenin kurbanları, kurbanların aileleri ya da yorgun gönüllülerden oluşan insanlarla dolup taşıyordu.

Kassen'de

Peronlar yaralılar ve valizlerden oluşan karmakarışık, düzensiz bir karmaşaydı.

Bjorn, Schuber'den gelen trenden inerken yüzü duygusuzdu. Gürültü ve soğuk havanın şiddetli akıntısı kulaklarını doldurdu. Bjorn her şeye aldırmadan kalabalığın arasından ilerledi. Uşağı da onu takip ediyor, umutsuzca Bjorn'u kalabalığın içinde kaybetmemeye çalışıyordu.

Karısı ciddi bir kazaya karışmış olmasına rağmen, Bjorn sevdiklerinin sağlığı için endişelenen biri gibi görünmüyordu. Kalabalığın arasından sıyrılarak istasyon şefini aramaya koyuldu ve bulduğunda da onun raporunu dikkatle dinledi.

Kaza, bir set duvarının yıkılması ve bir çamur kaymasının trenle çarpışmasına neden olmasıyla gerçekleşmişti. Vagonlardan bazıları gömülmüştü, bu nedenle can kaybı olma ihtimali yüksekti. Ne yazık ki kurtarma operasyonu kar ve yoğun sis nedeniyle engelleniyordu.

"Hâlâ giden hattı kullanabilir miyiz?" Bjorn istasyon şefinin raporunu dinledikten sonra sordu.

"Evet, yakında kalkması planlanan bir tren var ama..."

İstasyon şefi başka bir şey söyleyemedi Bjorn arkasını döndü ve hareket eden treni bulmak için koşmaya başladı. Bjorn kalabalığın arasından hızla geçerek
Trenin beklediği yere. İnsanlara çarpmamak için elinden geleni yaptı ama bu kaçınılmazdı ve arkasından protesto sesleri geliyordu.

"Prens, Prens," diye sesleniyordu Bjorn'un hizmetkârı arkasından. "Lütfen bekleyin, Kassen'e varlığınızı haber verip yardımlarını isteyeceğim."

Bjorn güneye giden treni bulurken omzunun üzerinden "Hayır," diye bağırdı. "Bunun için zamanımız yok."

Tren yardım çalışmalarına götürülmek üzere erzakla yükleniyordu. Bjorn tereddüt etmeden makiniste yaklaştı.

"Efendim, sizinle oturabilir miyim?" Bjorn kıbarca sordu, sürücü kompartımanının merdivenlerinde duruyordu. Adam neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Hey, genç adam, eğer geçişe ihtiyacın varsa, meydana git, ne haltlar döndüğünü biliyor musun..."

"Tabii ki istiyorum, beni kaza yerine götürmen gerekiyor, oraya gidiyorsun, değil mi? Karım... karım o trendeydi." Bir zamanlar sakin olan Gözleri şimdi adamın kendisini bırakması için yalvarıp yakarıyordu.

Makinist ensesini kaşıdı ve mahcup bir ifadeyle baktı. Vagonlar tamamen yüklenmişti ve hareket etmeye hazırdı, kontrolörlerden biri makinistin dikkatini çekmek için el sallıyordu.

"Tamam, ama bu rahatsız bir yolculuk olacak, binin."

Bjorn hiç düşünmeden ilk yardım çantasının bulunduğu vagona bindi. Şaşkın hizmetkârları da hemen arkasından onu takip etti. Kapı kapandıktan sonra vagon hiç vakit kaybetmeden kaza mahalline doğru yola çıktı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Ekselansları, Büyük Dük?"

Kassen Belediye Başkanı'nın sesi, yardım çalışmalarının komuta merkezinin bulunduğu kışlanın içinden haykırıyordu. Haberle irkilen Lechen Prensi'nin kaza mahallinde olduğunu ve dahası, hayatta kalanların listesini talep ettiğini söyledi.

Belediye Başkanı çadırdan dışarı adımını attı ve bir grup gönüllünün, fiziksel olarak herkesi geçmeye çalışan çok uzun boylu, platin saçlı genç bir adamın yolunu kestiğini gördü.

"Herkes yoldan çekilsin, onun Büyük Dük olduğunu görmüyor musunuz?"

Bu sert emir üzerine gönüllüler kenara çekildi ve mahcup bir ifadeyle baktılar. Prens tereddüt etti ve sürekli özür dileyen Belediye Başkanı'na doğru bir adım attı. Prens'i çadırın içine doğru yönlendirdi.

"Çok özür dilerim Majesteleri, kurtarabildiğimiz herkesi kurtarmak için durmaksızın çalışıyorduk."

"Liste, nerede o?"

Bjorn tüm formaliteleri bir kenara bıraktı ve şu anda şakalara tahammülü olmadığını açıkça belirtti. Belediye Başkanı asistanından bir pano aldı ve Bjorn'a uzattı, Bjorn da bir yankesiciden değerli bir eşyasını kurtarır gibi panoyu kaptı.

Bjorn'un bakışları listeyi taradı, gözleri "kurtarıcı", "yaralı" ve "ölü" kelimeleri arasında gidip geldi.

"Henüz fazla ilerleme kaydedemedik Ekselansları, hava durumu işleri olması gerekenden daha da zorlaştırıyor."

Bjorn listedeki tüm isimlere bakarken komuta merkezinin üzerine bir sessizlik çöktü. Sessizliği bozacak kadar cesur olan tek şey, Bjorn sayfaları karıştırırken kâğıtların kaymasıydı. Listeyi birkaç kez gözden geçirdi ama Erna'dan hiç söz edilmediğini gördü.

Listeyi bir teşekkür bile etmeden Belediye Başkanına iade eden Bjorn, komuta merkezinden ayrıldı ve dikkatini kaza mahalline yöneltti. Trenin kuyruk kısmı tamamen gömülmüştü, yani canlı canlı gömülmüş insanlar vardı.

Parçalanmış ve devrilmiş arabaların görüntüsü Bjorn'un yüreğini hoplattı. Bükülmüş enkaz, çamur ve yağmurun neden olabileceği yıkımı hatırlatıyordu.

"Majesteleri, lütfen içeri gelin," dedi Belediye Başkanı, Bjorn'u komuta merkezine geri götürmeye çalışarak, ama Prens hareketsiz kaldı, önündeki kâbusa sabitlendi.

Gönüllülerin feryatları kurbanların çaresiz çığlıklarına karışıyordu. Gürültü gece havasını deliyor ve ürpertici bir rüzgârla taşınyordu. Ara sıra, yükü tamamen beyaz bir bezle örtülmüş bir sedyenin, kurbanı diğer ölülerin yanına götürdüğü görülebiliyordu. Bu Kasvetli atmosfer, yürek parçalayan olaylara tanıklık eden Bjorn'un üzerinde ağır bir yük oluşturdu.

Karanlık çökerken, kar yığınları yeniden başladı. Kurtarıcıların ışığı korkunç geceye karşı zayıf bir nokta haline geldi.

"Prensime?"

Bjorn'un hizmetkârı ona bir şemsiye uzatmak için dikkatini çekti ve ona endişeyle baktı. İşte o anda Bjorn, sanki kendisinden bir tür kefareti istiyorlarmış gibi etrafında toplanan insanların farkına vardı.

Bjorn döndü ve barakalara geri döndü. Bilinçli olarak attığı her adımda düşünceleri Erna tarafından daha fazla tüketiliyor, onun hakkındaki düşünceleri zihnini işgal ediyordu.

Schuber'e gitmek üzere yola çıktığı gün, arabasından onu artık göremeyinceye kadar yol boyunca kararlı bir şekilde durduğunu gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Onun yumuşak

Kahverengi saçları ve rüzgâra kapılan eteklerinin ucu son bir veda gibi görünüyordu.

Buford'da birlikte geçirdikleri zamanı anımsadı. Akşamın rahatlığını ve kardan adamların eriyip gitmesini izlerken arkadaşlıklarının sıcaklığını. Bu anı kalbinin derinliklerine kazınmıştı ve Erna'yı her düşündüğünde kendini huzurlu hissediyordu.

İçindeki duyguyu ifade etmenin bir yolunu bulabilmeyi diledi ama tereddüt etti ve komuta merkezine geri dönerken bu meydan okuyan sözleri yutmak zorunda kaldı. Kar her geçen an daha da şiddetleniyordu. Şüphesiz zorlu bir gece olacaktı.

Erna. Bu ismi her söylediğinde nefesi yükseliyordu. Dışarıda bir yerlerde, o trenin karanlık bir köşesinde kanlar içinde ve donmuş bir şekilde yatıyordu. Bjorn'un kalbi ona haykırıyor, onu çağırıyordu ve belki de asla zamanında varamayacak olan kendisini bekliyordu.

Karısı Erna onu bekliyordu ve bu kez onun yanında olmaya kararlıydı. Boğuluyormuş gibi nefesi boğazında düğümlendi ve şimdi yükselen kızgın öfke onu hareketsiz kalmaya zorladı. Oturduğu yerden aniden kalktı ve etrafındakilerin şok içinde soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Onların itiraz seslerini duymazdan gelen Bjorn, daha fazla boş duramayarak komuta merkezinden ayrıldı. Karın içine daldı ve kurtarma ekiplerinin kurbanları kurtarmak için özenle çalıştığı trene doğru koştu. Arkasındakilerin geri dönmesi için yalvaran seslerini duymasına rağmen Bjorn yoluna devam etti.

Bu durumda sabrın anahtar olduğunu biliyordu, Erna'yı bu karmaşanın arasında tek başına bulmasının pek mümkün olmadığını anlıyordu ama diğerleri bu kadar gayretle çalışırken kendisinin boş boş oturmasına izin veremezdi. Erna buralarda bir yerdeydi.

Tek bir mantık silsilesi diğer tüm düşünceleri yok etti. Anlamsız olsa bile denemek zorundaydı. Öylece oturup beklerse, kendisiyle nasıl yaşayabilirdi?

"Majesteleri, yapmamalısınız..." Bjorn'un hizmetkârları telaşla onu durdurmaya çalıştı, ancak Bjorn'un sert bir bakışı hizmetkârın geri çekilmesini sağladı.

Bjorn bir an durup treni inceledi, Erna'nın nerede olabileceğini anlamaya çalıştı ama belirgin bir ipucu yoktu, bu yüzden ilk vagona yöneldi. Devrilmiş vagonun üzerine tırmandı ve kurtarma ekibi tarafından sağlanan demir bir çubuğa sıkıca tutundu.

"Prens."

Hizmetçi Bjorn'un arkasından seslenirken bile, Bjorn demir çubuğu kullanarak arabanın camını kırdı ve karanlığa atladı.

❖Söylenmemiş❖

.-:.-.❖.-:.-.

Kaotik, eğimli dünyanın ortasında, Bjorn buruşmuş vagonların arasından ilerlemeye devam etti. Kırık camlardan kaçmak ve keskin, sivri metal parçalarının yanından geçmek için elinden geleni yaptı. Paltosunu çıkarıp attı ve alnındaki ter ve kiri sildi.

"Erna," diye seslendi her iki adımda bir. "Erna."

Bu isim umutsuz bir çağrıya dönüştü ve trende hayalet bir feryat gibi yankılandı. Karla kaplı kaygan zeminden etkilenmeyen Bjorn, kararlılıkla vagonlar arasında ilerledi. Açtığı her kabin kapısından aşağıya cam parçaları yağıyor ve dehşet verici manzaralarla karşılaşılıyordu ama kazadan sağ kurtulamayanların parçalanmış bedenleri Bjorn'u caydırmıyordu.

"Bu çok tehlikeli Majesteleri, biz icabına bakarız," dedi Gönüllüler yanlarından geçerken, hâlâ kurtarılabilecek olanları çıkarıyorlardı.

Bjorn temizlenmiş kompartımanın son kapısına ulaştığında, kurtarma ekiplerinin enkazı hızla temizleyip çökmüş kapıyı açmalarını bekledi. Boş gözlerle onları izledi ve bir an boşa kalınca ellerindeki acının farkına vardı ve aşağıya bakınca hepsinin kesildiğini gördü.

"İnsanlar var," dedi gönüllülerden biri, kapıyı açmaya çalışıyordu.

Bjorn onların ürkmüş çığlıklarını duyabiliyordu. Kanlı ellerini unutarak insan kalabalığının ve enkazın arasından yeni kazılmış bölmeye doğru ilerledi.

Gönüllüler onu takip ederken "Durun, güvenli değil," diyorlardı ama o onları duymazdan geldi.

İkinci sınıf vagonun misafir kompartımanlarından birinde, yarısı mobilyaların altına gömülmüş bir şekil gördü. Akan kahverengi saçları olan ince bir kadına benziyordu ve gönüllüler yeni bulunan kazazedelerle meşgulken, Bjorn odaya atladı ve mobilyaları bir kenara atmaya başladı, kötü bir şekilde bükülmüş vücudu ortaya çıkardı.

Bjorn cesedi yavaşça ters çevirdi, kalbi onu göreceği şeye hazırlayamamıştı, Erna olsun ya da olmasın. Erna'yı göremeyince biraz rahatladı. uyuyor gibi görünen genç kızın yüzünü tanıdı. Kız bir inilti çıkardı.

Bjorn birkaç gönüllü yardıma gelene kadar kızını teselli etti, sonra Erna'yı aramaya çıktı ve geri dönmeden odadan ayrıldı.

Her kompartımanı dolaştı. Bazen bir ceset buluyor, bazen de enkaz altında kalmış birini buluyor ve gönüllülerle birlikte onu kurtarmaya çalışıyordu ama hiçbir yerde Erna'dan bir iz yoktu.

Bjorn girdiği her kabinde kendini yıkılmış hissediyordu. Trende ilerledikçe, çamur kaymasının tamamen yuttuğu bölgelere daha da yaklaşıyor ve Erna'yı canlı bulma şansı o kadar azalıyordu.

Erna'nın adını sayıklarken boğazı kaşındı ve sızladı ama tek bir kaygıya yöneldiği için bu sızı aklına hiç gelmedi. Güvenliği Erna'yı bulmaktan sonra geliyordu, sağlığı bir faktör bile değildi.

Umutsuzluğun derinliklerinde, Erna'nın anıları zihnini doldurdu, köylü kızın ilkbaharda Schuber'e geldiği andan itibaren.

Bahis tahtasında bahisler oynanıyordu. Onu sadece bir kumar, geçici bir zevk kaynağı, boşa para harcamaktan başka bir değeri olmayan biri olarak görüyordu. Sadece bu saçma bahse katılmak için cesaretini topladı Erna yüzünden.

Bu aşk mıydı? Bilmiyordu. Şu anda, böylesine umutsuz bir zamanda teselli aramak için zayıf bir gerekçeydi. Bunu önemsiz bir mesele olarak göz ardı etmişti, önemli olan tek şey Erna'yı bulmaktı.

Bjorn'un parayla kazanılan her şeye kötü davrandığına dair söylentiler azalmıştı ve Erna'nın da farklı olmadığı anlaşıyordu ama bir bahisle kazanmış olsun ya da olmasın, kadını arzuladığı için peşinden koşuyordu. İçinde kötü niyet yoktu.

O uğursuz gecede onu Pavel Lore'dan uzaklaştırdığı zamanki davranışları.

Erna'yı etrafında olup bitenlere karşı körleştirmek, onu itaatkâr tutmak niyetinde değildi. İster Walter Hardy, ister evlilik piyasasının süprütüleri, ister Pavel Lore, hatta isterse tüm dedikoducular olsun, Bjorn onu koruduğunu düşünüyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığında, bunun bilerek yaptığı bir şey olduğunu görebiliyordu, onu uysal ve itaatkâr tutmak istiyordu, böylece kendi hayatı kolaylaştırdı. Teklif de aynen böyleydi, sessiz, ihtiyatlı ve zararsız. Genç bir kızı bir zalimle evlenmekten kurtarmak için bir teklif olarak ortaya atılmıştı ama gerçekte zalim, istismarcı, bencil zehirli mantar kendisiydi.

Elini uzatmasaydı, Erna'yla uğraşacak mıydı?

Daha düşünmeyi bitirmeye fırsat bulamadan bu soruların cevabını biliyordu. Gerçekte, onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

"ERNA!" diye acı dolu bir sesle bağırdı.

Bjorn bir kapıyı tekmeleyerek açtı ve üçüncü sınıf kabinin kasvetli görüntüsünü ortaya çıkardı. Bölüm ayrımları olmadığından, burası korkunç bir manzaraydı.

Bjorn, kanın metalik kokusunu taşıyan nefesini tutarak vagonun içine doğru ilerledi. Her bedeni, her cansız yüzü taradı ve tüm çaresiz gözlere baktı. Gördüğü her yüzle birlikte, Erna'nın gerçekte neye benziyor olabileceğini hatırlamak daha da zorlaşıyordu.

"ERNA!"

Bjorn bir yanıt bekleyerek bu ismi haykırırken, kırılan camlardan içeri süzülen kar saçlarını tozlandırdı. Hüzünlü gözlerini yukarı kaldırarak gökyüzüne baktı. Gözlerinden yaşlar süzülürken görüntü bulanıklaştı. Avuçlarını gözlerine bastırarak gözyaşlarını sildi.

Kendisini terk etmemesi için ona yalvarmak istemişti. Ona hâlâ onu sevdiğini söylememiştir. Kader ne kadar acımasızdı, onu bu basit ifadeden mahrum bırakmıştı.

Titreyen elleriyle nemli yüzünü sildi, bakışları son kompartımanın kapısına sabitlenmişti. Erna'nın burada olduğunu fark ettiğinde gözleri soğuk ve çöküktü, başka nerede olabilirdi ki? Bu düşünce göğsünde küçük bir umut kıvılcımı çaktı.

"Ekselansları, oraya giremezsiniz," dedi bir gönüllü, kapıyı dikenli tellerle kapatmak için hareket ediyordu.

"DIŞARI ÇIKIN!" Bjorn homurdandı.

"Orası tamamen gömülü, kimse hayatta kalamaz."

"YOLUMDAN ÇEKİLİN!" Bjorn tekrar söyledi.

"Hayatta kalan kimse yok, Majesteleri."

Bjorn'un sorması bitmişti ve gönüllüyü iterek yolundan çekildi ve ele geçirilmiş gibi kapıya saldırdı. Sadece bir kompartıman kalmıştı, bu yüzden o kompartımanda kurtulan olmadığını söylemek mantıklı değildi, Erna henüz bulunmamıştı.

"Majesteleri, bu çok tehlikeli," dedi arkasındaki gönüllü, Bjorn'u durdurmak için daha fazla hareket etmedi.

Bjorn kapıyı çekti, tekmeledi, yumrukladı ve kapıyı açmak için tüm gücünü kullandı ama tek yaptığı ellerini daha da kesmek oldu.

"Bjorn," diye tanıdık bir ses geldi, "sakin ol Bjorn."

"Leonid?" Bjorn omzunun üzerinden bakarak

söyledi. "Ne yapıyorsun?" Leonid içini çekti.

Bjorn'un pervasız davranışlarından Belediye Başkanı ve trenden inen diğer kazazedeler tarafından zaten haberdar edilmişti. Kardeşinin deliliğine ilk elden tanık olmak daha da üzücüydü.

"BENİ RAHAT BIRAK, LEO!" Bjorn bağırdı.

Ellerini kanlı gömleğine sildi ve kapıya doğru döndü. Bitkin görünüyordu ama gözlerinde hâlâ şiddetli bir ateş parlıyordu. Sanki şeytanlar tarafından ele geçirilmiş gibiydi.

"Büyük Düşes içeride değil, Bjorn." Leonid aceleyle Bjorn'un yanına gitti ve onunla kapı arasına girdi. "Büyük Düşes'i buldum, gidelim."

Bjorn Leonid'e baktı, kardeşini doğru duyup duymadığından emin değildi. Leonid paltosunu Bjorn'un omuzlarına doladı ve trenden inmesine rehberlik etti.

❖ **Royal Straight Flush** ❖

.-.-.✧.-.-.

Ağlayan bir çocuğun sesi tüm barakalarda yankılandı. hayatta kalanlar yerleştirilmişti. Ateşle ilgilenmek için eğildiği yerden ayağa kalkan Erna doğrulurken yan tarafında keskin bir acı hissetti. Bir elini belini saran bandajların üzerine koydu ve çılgılık atan çocuğun yanına gitti.

Erna bitkin ve solgun yüzlü anneye, "Siz biraz dinlenin leydim, ben çocuğa bakacağım," dedi.

Bebegi kucağına aldı ve yumuşak ve yatıştırıcı bir şeyler mırıldanarak sallamaya başladı. Çocuk kısa sürede ağlamayı kesti. Erna uyuyan çocuğu uyuyan annenin yanına koydu.

Orta yaşlarda bir gönüllü, "Biraz dinlenmeniz gerekiyor," dedi. "Başınız büyük belaya girmiş gibi görünüyorsunuz."

"O kadar kötü yaralanmadım, iyi olacağım," dedi Erna.

"Hmm, umarım gün sonuna kadar hepsi hastaneye taşınmış olur."

Erna, karyolalarında inleyen yaralıların ve brandadaki çatlaklardan esen rüzgârın gürültüsüyle dolu barakalara baktı. Korkunç bir kaza sonrasının gürültüsüydü bu.

Erna ve Lisa trenin içinde yuvarlanırken birbirlerine sarıldılar. Bir noktada Erna bilincini kaybetmişti. Ezici bir acıyla kendine geldiğinde, tüm trenin ters döndüğünü, kırık camların artık bir tavan penceresi görevi gördüğünü görebiliyordu.

Ne olduğunu anladığında Lisa ile birlikte trenden dışarı fırladılar. Erna Lisa'yı nasıl kaldırdığını ve desteklediğini hatırlayamıyordu ama birlikte çökmüş vagon dan çıkmayı başarmışlardı.

Tam Lisa'yı yere bırakıp kendisi de karın içine yığılmak üzereyken, dünyanın fren sesi herkesi bir başka toprak kaymasına karşı uyardı. Çamur trenin daha büyük bir kısmını yutarken panik çığlıkları bastırdı. Dışarı çıkmayı başaranlar açıkça ağladılar.

Erna ve hayatta kalan diğer bazı kişiler trene geri dönerek kurtarılabilecek olanları kurtarmak için ellerinden geleni yaptılar ama çoğunlukla Erna sersemlemiş bir halde tökezledi. Yardım ekibi geldiğinde, güçlü erkekler treni kazmaya başladı, kadınlar ise hayatta kalanlara derme çatma kampa kadar rehberlik etti.

"Ekselansları?" Lisa, Erna'yı geçmişe dönüşünden çekip çıkararak şöyle dedi. "Siz de mi uyuyamadınız?"

"Hayır, biraz uyudum, yeni uyandım." Doğru olabilirdi, bir ya da iki saniye kadar gözlerini kapatmıştı.

Lisa yardım malzemelerinin bulunduğu çantayı karıştırırken burnunu çekti ve bir su matarası ile bir çikolata çıkardı. Onları Erna'ya uzattı.

"Özür dilerim Majesteleri, sizi korumam gerekirdi."

"Sorun değil Lisa, bir bakıma benim yerime yaralanarak beni korudun."

"Ama senin sayende hayatta kaldım."

"O zaman sanırım birbirimizi koruduk," diye güldü Erna. "Sorun değil Lisa." Erna kollarını uzattı ve Lisa'yı kucakladı.

Kurtarma ekibinin gelmesine rağmen durum pek de iyiye gitmedi. Hayatta kalanların sayısı çoktu ve bir o kadar da ölü vardı. Acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı olanlar için yeterli ulaşım yoktu.

Erna ve Lisa diğer tüm hafif yaralılarla birlikte derme çatma bir barakaya gönderildi. Onlara ilk yardım, yiyecek ve ısınmaları için bir ateş verildi. Birbirlerine yardım ettiler ve dayandılar.

Erna Lisa'yı sıkıca kavradı, bırakmak istemiyordu ama yapılması gereken işler vardı, buradan çıkıp ailelerine ulaşana kadar onları meşgul edecek ev işleri ve meşguliyetler. Yakacak odun toplamaları, bandajları değiştirmeleri ve yaşlılara bakmaları gerekiyordu.

Erna yapılacaklar listesine öncelik verirken koğuştaki bulunanların yüzlerini inceleyerek etrafına bakındı. Tam o sırada aklından aile düşüncesi geçti ve o anda başka bir çocuk uyanıp ağlamaya başladı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn, Leonid tarafından yönlendirilmesine izin verdi ve bir köşeyi döndüğünde Gönüllülerin nakil için beklediği, kurtarma ekipmanları ve yiyecek kasalarıyla çevrili büyük çadır kümesini geçti.

Durakladı ve karın sisi arasından titreyen zayıf ışığa baktı. Nefesi sıcaktı ve gökyüzüne nem bulutları yayılıyordu. Erna güvendedi. Biraz zaman aldı ama ağrıyan zihni sonunda bu gerçeği kavradı.

Erna güvende ve sapasağlamdı.

Farkına bile varmadan vücudu hayatta kalanların kampına doğru ilerlemeye başlamıştı. Sınırlarını zorlamıştı ve hâlâ ayakta olduğunu, hâlâ hareket ettiğini görünce şaşırdı. Erna'yı güvende bulmadan önce nasıl durabilirdi?

"Lütfen onun güvende olmasına izin ver, lütfen Tanrım, Erna'nın güvende olmasına izin ver," diye neredeyse hiç durmadan dua etti.

Bjorn barakalara daldı, Erna'yı aramak için karanlıkta geçirdiği onca zamandan sonra ışık onu kör edecek kadar parlaktı. Sargı bezlerine sarılmış halde karyolalarda yatan yaralı kazazedelerin oluşturduğu umutsuz manzaraya baktı. Ararken, bir yataktaki son yatağa bakınca donup kaldı. Sıra.

"Bjorn?"

Sıradaki son karyolada şikayet eden bir bebekle ilgilenen kadın başını kaldırdı ve onu gördü. Kanlı saçları, yorgun yüz hatları ve gözleri onunla doluydu.

Nedense bütün gece çılgınca çağırdığı isim hafızasından silinmişti. Bjorn'un tek yapabildiği ona bakıp gülmekti.

İçi derin bir öfke ve sevinçle doluydu. Karşısındaki kadın, hissettiği uzak korku kadar kırgındı. Alçakgönüllü kalbi çamurun derinliklerine batmış gibi görünüyordu, ama gözleri karanlık kararlılığın mükemmel bir şekilde işlenmiş havuzlarıydı. Adam onun küçük alanının hem hizmetkârı hem de kralıydı.

"Aman Tanrım, Bjorn."

Erna'nın irkilmiş haykırıışları barakalarda yankılandı. Bandaj elinden düştü ve yerde yuvarlanarak adamın ayaklarının dibine kadar geldi. Erna kelimelerini düzgün bir şekilde birleştirmekte zorlandı ve Bjorn'a kocaman, parlak gözlerini kırptırmakla yetindi.

Bjorn'un yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bunca zaman sonra Erna iyiydi ve hemşirecilik oynuyordu. Şaşırmıştı ama bir yandan da rahatlamıştı.

"Ne... ne oldu? Neden buradasın?" Erna sesini düz tutmaya çalışarak konuştu.

Karşısında duran adamın, bu dağınık Prens'in Bjorn Dniester olduğuna inanamıyordu ama o gözler başka birine ait olamazdı. Her zamanki gibi soğukkanlı ve yumuşaktılar ama onlarda yeni bir şey görebiliyordu, gördüğü şey korku muydu?

Erna ikiz prensleri gözlerinden dolayı hiç karıştırmamıştı ama şimdi Bjorn biraz korku gösterince neredeyse karşısında duranın Leonid olduğunu düşünecekti.

"Bjorn... neden... sen?"

Bjorn koğuşun karşısına geçip Erna'yı kollarına aldığı anda kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı. Ona öyle sıkı sarılmıştı ki, Erna onu ikiye ayıracakmış gibi hissetti. Onun yakınlığının sıcaklığı ve düzensiz kalp atışlarını hissedebiliyor olması, onu itmesini engelledi.

"Bjorn..."

Adını söylediğinde, ona baktı, doğrudan gözlerinin içine bakarken, gözleri kayıp bir çocuğun sonunda annesini bulması gibi endişeyle titriyordu.

"Ben iyiyim..." dedi Erna ve birden gözlerinin dolduğunu hissetti. Bjorn'u özlemişti. Artık bunu saklamanın bir yolu yoktu, bu yüzden kabullenmiş bir şekilde yüzleşti.

Ölebileceğini düşündüğünde, Buford'dan ayrılırken tüm arkadaşlarına veda edemediği için pişmanlık duydu ve Bjorn'a gelince? Onun elini sıkmak ve her şeyin affedildiğini söylemek istiyordu. Bu ana kadar çektiği tüm acıları düşünmek canını yakıyordu, ama daha da kötüsü, eğer ona söylemeden ölürse. Bu aptalcaydı ama o böyle biriydi.

Acı verse bile onu sevmek istiyordu.

Keşke Bjorn'u tekrar görebilseydi, artık kaçmazdı. Ne kadar çok geri dönmek istese de. Burada öylece bir kenara atamayacağı bir adam vardı ve en az onun kadar hayatının bir parçasıydı.

"Bak, ben iyiyim Bjorn, gerçekten," diye gülümsedi Erna, şişmiş kırmızı yanakları ve sulu gözleriyle. "Heh, şey... bu oldukça büyük bir kazaydı ama neyse ki..."

"Seni seviyorum."

Bjorn'un alçak sesle fısıldaması Erna'nın mırıldanmasını durdurdu ve bir rüyada kaybolmuş gibi şaşkın gözlerle ona baktı. Ne duyduğundan emin değildi, daha başka bir sorunu olmalıydı.

"Seni seviyorum, Erna."

Sonunda anlayabildiği duygulara bir isim koyabildiği için mutluydu. Bu anı hayatının sonuna kadar hatırlayacağına dair bir önsezisi vardı.

Hiç şüphe yok ki Erna gözyaşlarına boğuldu. Bjorn ona sıkıca sarıldı ve başka bir şey söylemedi.

Bu aşk, kazanmaktan başka çaresinin olmadığı iskambil masasında şans eseri başlayan bir aşktı.

Seni seviyorum

Benim kraliyet floşum

Bu, kalbini evcilleştiren güzel fatihine yürekten bir saygı duruşuydu.

Bölüm 152 - Kış, Kar Nihayet Durduğunda

◆Kış, Kar Nihayet Durduğunda◆

.-:.-.◆.-:.-.

Hafif ateş ışığı odanın çok karanlık olmasını engellemeye yetiyordu. Kapının açılıp kapanırken çıkardığı belli belirsiz ses sessiz odayı doldurduğunda neredeyse günün ilk ışıklarıydı.

Bjorn, Erna'nın uyuduğu yatağa yaklaşırken mümkün olduğunca az ses çıkararak son derece dikkatli hareket etti. Kız çok huzurlu görünüyordu ve Bjorn'un içi rahatlamıştı.

"Ah, Majesteleri," dedi bir hemşire, Prens'in aniden ortaya çıkmasıyla irkilmişti. Bjorn hızla bir parmağını dudaklarına götürdü ve tısladı.

"Lütfen sessiz olun, gidin ve biraz dinlenin," dedi.

"Ama..."

"Aması yok, onunla ben ilgileneceğim." Uyanan hemşireye güven veren bir gülümsemeyle bakan Bjorn, Erna'nın yatağının yanındaki sandalyeye oturdu.

Hemşire ayrılırken odayı bir kez daha sakın bir sessizlik kapladı. Bjorn uyuklamakta olan karısını izledi; bir aziz gibi davranıyor, kendi yaralarını saklıyor ve önce başkalarıyla ilgileniyordu, bu gerçek, tam Erna'ya özgü bir nitelikti.

Bjorn Erna'nın yanağındaki saçları nazikçe taradı ve yüzündeki birkaç yırtığı örten bandajı ortaya çıkardı. Doktorlar çok kötü yara izi kalmayacağını, ancak kollarında ve sırtında cam parçalarının gömülü olduğu kesiklerin dikilmesi gerektiğini söylediler. Bu arada Tüm bu çile boyunca, Erna sadece gülümsedi, hayalet gibi solgunlaştığında ve soğuk terler döktüğünde bile.

Ben iyiyim. Erna, Bjorn'un sinirlerini bozan bir mantrayı tekrarlayıp duruyordu.

Erna'yı örnek alarak bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Erna'yı üzmemek istemiyordu. Erna'nın geçmişteki bazı davranışlarını anlayabildiğini hissediyordu, her şey yolunda olmadığı halde yolundaymış gibi davranıyordu.

"Bjorn...?" diye uyuklu bir ses yükseldi.

Bjorn uyandığında dalmış olduğunu fark etmemişti. Gözleri buluştuğunda, Erna uyuklu bir gülümseme verdi. Bjorn ona mesafeli bir bakışla baktı, Erna doğrulup yüzünü ona doğru çevirdiğinde her ikisinden de şömineden yansıyan yumuşak, puslu bir parıltı yayıldı.

"Sen iyi misin?" Erna endişeli bir bakışla Bjorn'a baktı. Yüzü yara bantlarıyla kaplıydı ve elleri sıkıca sarılmıştı. Onu bulmak için Karısı, kazanın ardından bütün geceyi treni arayarak geçirmişti. "Gördüğünüz gibi iyiyim."

Bir utanç duygusuna kapılan Erna gözlerini şömineye çevirdi.
Ne söyleyeceğini merak ediyordu ama kendini Bjorn'un

"*Seni seviyorum, Erna.*" diye fısıldamıştı kulağına. Tam bu gariplik yerleşmişken Bjorn ayağa kalktı ve Erna içgüdüsel olarak ona baktı.

"Dinlen, Erna," dedi Bjorn gülümseyerek. Tıpkı önceki adam gibi, nazik ve kalpsiz.

"Bjorn, gitme," dedi Erna onun sırtının kapıya doğru yönelişini izlerken. Bjorn omzunun üzerinden baktı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Benimle kal."

"Erna?"

"Tekrar denemek istiyorum, sen hâlâ benim kocamsın." Kızaran yanaklarına rağmen Erna kendinden emin bir şekilde konuştu. "Ayrıca, beni sevdiğini söylemiştin." Son söylediğinde sesi titredi.

Bjorn Erna'ya baktı ve usulca iç çekti. Arkasını döndü ve sandalyeye geri döndü. Aşk, sözcükleri bir dizgin gibi kullanıyor, onu kendine çekmek için dizginlerini çekiyordu. Ama ondan nefret etmiyordu. Erna dar yatağın üzerinde ayaklarını sürüyünce Bjorn bir kahkaha attı.

"Gerçekten de bana pahalı yatağını mı teklif ediyorsun?" Bjorn Erna'ya bakarken güldü.

"Bu yatak benim değil," dedi Erna sakince, bakışlarını kaçırmadan.

Bjorn bu şakacı ama sevimli daveti kabul etti ve yatakta Erna'nın yanına oturdu. Erna'nın anılarında hiç değişmeyen tanıdık kokusu burnunu gıdıkladı. Sevgili karısının yanına uzanıp dinlenmeye fazlasıyla istekliydi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Aralarındaki mesafe giderek daraldı. Bjorn inisiyatifi ele aldı ve kendini yaklaştırdı. Parmak uçları birbirine değdi. Omuzları birbirine temas etti ve yüzleri birbirine dönük yatarken bile gözleri kilitlendi ve birbirleriyle doldu.

Bjorn karısını, en ufak bir rahatsızlıkta kaçmakla tehdit eden ürkek bir canavar gibi dikkatle kollarının arasına aldı. Kadın kendi isteğiyle teslim oldu ve Bjorn'un kollarında rahatladı.

"Dünden beri uyudun mu?" Erna fısıldadı. "Hayır," dedi

Bjorn, Erna'ya bakmak için gözlerini açarak.

Yatakta uzanıp uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Bjorn...

çocuğumuz senin yüzünden gitmedi."

Bjorn'un parmakları Erna'nın yumuşak kahverengi saçlarının tadını çıkarıyordu ve Erna konuşunca durdu.

"Birkaç gündür kendimi iyi hissetmiyordum. Doktor birkaç ziyaret yapmıştı. Her şeyin yolunda olduğunu umuyordum ama çocuk çoktan doğmuş gibi hissediyordum.

Gidiyorum." Bjorn konuşurken Erna'ya sakince bakmaya devam etti. "O gece seni reddedebilirdim ama bunu yapmak istemedim."

"Erna..."

"O gece birlikte uyuduk, aynı yatakta, bebeğimiz aramızda, uyurken bana sarıldın, tıpkı bunun gibi. Bebeğimizin senin kucağında huzur bulduğuna inanıyorum. Daha önceki her gece sürekli acı çekiyordum ama o gece öyle değildi. Uyuyabildim. Bazen bebeğimizin babasına son bir kez veda etmek için seni bekleyip beklemediğini merak ediyorum."

Erna gülümsedi ve Bjorn'un metanetli yüzünü okşadı.

"Bebeğimi senin kollarında mışıl mışıl uyuduğum o geceden hatırlayacağım. Umarım sen de öyle yaparsın." Erna uzun zamandır söylemek istediği sözleri söyledi. Bjorn ona boş boş bakarken Erna bir kahkaha patlattı.

"Biliyor musun, en avantajlı elini ortaya çıkardın," dedi Bjorn, gözleri hafifçe kızarmıştı.

"Hayır, sanırım bir şeyi yanlış anladınız," dedi Erna başını sallayarak. "Kartlarımı hâlâ göğsüme yakın tutuyorum."

"Ne?"

"Dünyada hangi kumarbaz elini açık eder ki?" Erna'nın yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

Kahkahalar azalınca ikisi birbirine baktı. Ondan sonraki anılar uzak bir rüya gibi belirsizdi. İlk kim söylemiş olursa olsun, birbirlerine sarıldılar ve öpüştüler. Tıpkı ilk öpüşmelerinde olduğu gibi dikkatli bir öpüşmeydi bu.

Tekrar tekrar öpüştüler, tutkularındaki sıcaklık alevlenene ve öpüşmeleri derinleşene kadar öpüşmeye devam ettiler.

"Bjorn, seni seviyorum," dedi Erna, kırmızı dudakları ıslanmıştı.

"Biliyorum," dedi Bjorn başka bir öpücükle ona yaklaşırken.

Yine de kibirli olmaktan kendini alamıyordu. Biraz alaycıydı ve Erna onu anlamayı seçti, çünkü gerçekten iyi öpüşüyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Barones Baden hastanenin uzun koridorunda yürüyordu. Bir hanımefendiye yakışmayan bir davranıştı ama söz konusu olan biricik torununun hayatı olunca bunun onun için bir önemi yoktu.

Kaza haberini dün öğleden sonra almıştı ve neyse ki Erna'nın güvende olduğu haberi de gelmişti. Eğer Barones kazayı duymuş olsaydı, zavallı bunak kalbi o anda yerinden çıkacaktı.

Schuber Sarayı'ndan gelen görevli Barones'i Erna'nın yattığı yere götürürken, "Ekselansları Büyük Dük de orada, Barones," diye haber verdi.

Barones, Bayan Greve ile birlikte odaya daldı. Erna'yı bu şekilde korkutmaya çalışmaması gerektiğini biliyordu ama duyguları ve gözyaşları onu kör etmişti.

Barones hıçkırıklar arasında, "Erna, canım benim," diye haykırdı.

Barones torununu yatakta göremeyince şaşırdı, acaba görevli yanlış mı anlamıştı? Burası Erna'nın odası değildi, ama Prens Bjorn'un. Barones tam utancından kurtulmak için geri çekilmek üzereyken, Bjorn Barones'e baktı ve Barones Erna'nın kollarının arasında uyuduğunu gördü.

"Aman Tanrım," dedi Barones geri çekilirken.

Ağzını bir mendille kapattı, yüzü cehennemin dibini görmüş gibiydi ve Barones bu korkunç manzaradan aceleyle uzaklaştı. Olanları görünce nefesi kesilen Bayan Greve haç işareti yaptı ve Barones'in peşinden gitti.

Kapı kapandığında, Erna'nın ağır ve uykulu nefes alıp veriş dışında oda tekrar sessizliğe gömüldü. Boşanma geçmişte kalmıştı. Grandük ve karısı hastane yatağında mışıl mışıl uyuyorlardı. Perdelerdeki bir aralıktan ince bir güneş ışığı odaya süzülüyor ve yatakta heykel gibi duran ikiliyi aydınlatıyordu.

Karın nihayet durduğu güneşli bir kış günü öğlen vaktiydi.

❖Yeni ve Güzel Bir Kurabiye Kavanozu İçin❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Bakın Ekselansları, gazetede övgü dolu bir makale var."

Erna pencere kenarında oturmuş güneş ışığıyla yıkanırken Lisa hastane odasına daldı. Ön yüzünde Büyük Düşes'in adının yazılı olduğu makale, daha önce hakkında çıkan makalelerden tamamen farklıydı.

Erna hastane odasının penceresinin yanında oturmuş güneş ışığının tadını çıkarırken birdenbire şaşkınlıkla ayağa fırladı. "Lisa, bu yaralarla böyle koşamazsın!"

"Ben iyiyim, ayağım çok az acıyor."

Söylentilere göre Büyük Düşes'i kurtarmış olmak Lisa'ya hastanede kendine ait bir süit lüksü sağlamıştı ama yine de zamanının çoğunu Erna ile vakit geçirdi.

Lisa topallayarak pencere pervazına doğru ilerlerken Erna baş sayfaya baktı, korku ve merak karışımı bir duyguyla makaleyi okudu.

Lechen Azizleri Zehirli Mantar Lanetini Kaldırıyor.

Gazetenin oldukça küstah manşetinin altında, Erna ve Bjorn'un düğün günlerinde çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafı vardı. Makale, Grandük ve eşinin tren kazasında filizlenen aşkını yüksek sesle övüyordu.

Prens Bjorn'un karısını kurtarmak için enkazdaki tehlikeleri göze aldığı ve kendisi de yaralı olmasına rağmen tebaasıyla özveriyle ilgilenen Prens'in hikayesi abartılarak anlatılıyordu. Prens ve Prens'in gözyaşları içinde yeniden bir araya gelmesiyle sona eren hikaye, iyi düşünülmüş bir hikaye gibi kurgulanmıştı. Her ne kadar satışları artırmak için yalanlarla şişirilmiş olsa da.

Prenses'in aşkının, Lars'ın nefret dolu cadısı tarafından Prens'in üzerine konulan laneti bozduğunu söylemek abartı olmaz. Aşklarıyla Büyük zorluklar karşısında ışıl ışıl yanan Prens, Zehirli Mantar Lanetinden kurtulmayı başardı.

Kışladaki bir muhbirin ifadesine göre, o sabah dramatik bir şekilde bir araya gelen Grandük ve eşi, aşklarını tutkulu bir öpücükle gösterdiler. Bu tutkulu an, en dramatik opera gibi makaleyi okuyan herkesin kalbine dokundu.

Erna son paragrafı okuduktan sonra, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Endişeli bir bakışla kâğıdı yere bıraktı.

Makale koğuştta paylaştıkları öpücüğün ayrıntılarıyla bitiyordu. O kadar müstehcen bir tanımlamaydı ki, Erna sonunu okumaya dayanamadı.

"Bu..." Erna o kadar çok kızarmıştı ki tek kelime bile konuşamıyordu ve artık bıkmıştı.

Utangaç bir kadın olduğu ve ilgi odağı olmaya alışık olmadığı doğrudu ama basit bir kucaklaşmanın bu kadar abartılması, tam anlamıyla tutkulu bir öpücüğe dönüşmesi haksızlıktı.

"Bu gazeteciler çok yalancı," dedi Lisa suratını asarak. "Yine de en azından Lechen sonunda senin ne kadar iyi bir insan olduğunu biliyor.

Lisa hanımının önünde dimdik durmuş, özellikle hastane personeli arasında aldığı övgülerden gurur duyuyordu. Yine de, elbette, onlar çok Son paragraf konusunda hevesliydi.

"Yarın Schuber'e geri dönüyorsun ve bu sefer iyi başlayacağın için çok mutluyum," dedi Lisa, Erna'ya dönerek. "Yalnız Prens'le göz göze gelmemeye dikkat et, o aleni sevgi gösterilerinin basına sızmasını istemem," dedi Lisa gülerek. Erna'nın yanakları kıpkırmızı oldu.

Büyük Düşes'in dönüşü suyun akışı gibi zahmetsizce gerçekleşti. O günden sonra artık sevgilerini açıkça göstermekten, aynı yatakta yatıp kalkmaktan çekinmediler.

Lisa hâlâ Bjorn'u Zehirli Mantar olarak görüyordu, aklı bu kadar kolay çelinmezdi ama en azından Erna mutluydu ve Prens de biraz değişmiş görünüyordu. En azından metresinin artık Prens'in sevgisi için rekabet etmesine gerek yoktu. Prens Bjorn o sabah darmadağın bir halde karısını ziyaret ettiğinde Lisa bunun doğru olduğuna inanmıştı.

"Ancak, Majesteleri, size güveniyorum. Güçlüsünüz, insanların düşündüğünden çok daha güçlüsünüz." Lisa kendinden emin bir şekilde konuştu ve Erna'nın dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüştü.

Tam o sırada Bjorn odaya girdi. Kaza mahallini incelemek için dışarı çıkmıştı. Döndüğünde Lisa sanki Prens hakkında kötü şeyler söylüyormuş da Prens'in duymasından korkuyormuş gibi kaçıştı.

"Lisa," dedi Bjorn, karısının yanında durmak için odanın içinde adım atarak. "Evet, Majesteleri?"

"Schuber'e dönmeye hazırlanmalısınız."

Lisa ve Erna şaşkın bir ifadeyle Prens'e baktılar, onlar bakarken öğleden sonra güneşi daha zengin, daha canlı bir altın rengine dönüştü.

Lisa kibarca selam verdi ve oradan ayrıldı. Topallayarak attığı adımların sesi azalırken, Bjorn Erna'ya döndü.

"Schuber'e dönmek için trene binebilecek misin?" diye sordu başını elinin üzerine koyarak.

Erna düne göre daha canlı görünüyordu ama solgun teni onu rahatlatmamıştı. Doktor Schuber'e yolculuğun zor olacağını söylemişti ve eğer Erna zorlanıyorsa, yola çıkmalarını ertelememesi için hiçbir neden yoktu.

Erna parlak bir gülümsemeyle, "Evet, iyiyim," dedi.

"Bir sürü seyirci olacak," diye uyardı Bjorn.

Masanın üzerine gelişigüzel atılmış olan gazeteyi işaret etti. Gazete dün öğleden sonra dağıtılmıştı ve bu da Lechen'e tüm yaygara koparmak için gereken zaman. Schuber istasyonundaki peron, çoğu kazanın mağdurları ve yakınları olmak üzere insanlarla dolup taşacaktı ama Prens ve Prenses'in dönmesini sabırsızlıkla bekleyen pek çok insan da olacaktı.

Erna doğrudan Bjorn'a bakarak, "Merak etme, ben hazırım," dedi.

Erna'ya ve Prens ve Prenses'e bakarken Bjorn'un yüzüne bir gülümseme yayıldı.
güvenle cevap verdi. Erna onun gözlerinin tembel bir Pazar öğleden sonrasındaki güneş ışığına benzediğini düşündü.

"Kendinden emin görünüyorsun," dedi Bjorn.

"Evet," diye yanıtladı Erna tereddüt etmeden. "Ben Schuber'in Büyük Düşesiyim."

Bjorn'un karısına, Büyük Düşes'e bakarken attığı kısık kahkaha, kadının kalbine usulca işledi ve içini sıcaklıkla doldurdu.

"Öylesiniz," dedi Bjorn. "Siz aynı zamanda Lechen'in azizisiniz." Sözleri şakacıydı.

Utancından yüzü kızaran Erna, bu yersiz övgüyü geri çevirmek için hiçbir şey yapmadı. Bu saçma bir iltifattı ama yine de yüreğini ferahlatmıştı.

"İstediğim bir hediye var, eğer cömert hediyeler alma havasındaysanız," dedi Erna gazeteyi yaklaştırarak. "Yeni bir kurabiye kavanozu istiyorum." Makale gülünç olsa da, yine de önemli bir olayı işaret ediyordu ve bunun bir parçasını saklamak istiyordu, çünkü Büyük Düşes olduğundan beri ilk kez doğru dürüst takdir ve övgü alıyordu.

"Yani... banka hesabı mı?" Bjorn kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır, tabii ki değil, gerçek bir kurabiye kavanozu, yeni bir taneye ihtiyacım var." Erna güldü. "Lütfen, bana yeni bir kurabiye kavanozu almaz mısın? Böylece onu yeni, daha mutlu anılarımızla doldurabilirim."

"Tamam," diye başını salladı Bjorn, "senin için yapacağım."

Bjorn nazikçe gülümsedi ve Erna'nın alnına bir öpücük kondurmak için başını yavaşça eğdi. Dudakları kızaran yanaklarını ve düğmeli burnunu geçerek yumuşak dudaklarına kondu. Erna bir saniye bile düşünmeden öpücüğü kabul etti. Çünkü yakında göreceği güzel yeni kurabiye kavanozu.

.-:.-.✧.-:.-.

Schuber'e giden tren sabah erkenden Kassen'den ayrıldı. Leonid fikrini değiştirmiş ve kazayla başa çıkmasına yardımcı olması için birkaç gün daha Kassen'de kalmıştı.

Bjorn ve Erna trende birlikte seyahat ederek Erna'nın geçen yazın sonunda kaçtığı yere geri döndüler. Sevgi dolu hikayeler ve birlikte mutlu bir hayatı paylaşmaya devam edeceklerine söz verirler.

Bahar geldiğinde, ikili bir yolculuğa, ikinci bir balayına çıkacaktır, Erna'nın sevdiği ve Bjorn'un hoşlandığı her şeyi birlikte görecektir. Uzun yürüyüşler yapacaklar ve bol bol piknik yapacaklardı. Uçsuz bucaksız göllerde kayıkla gezecek ve devasa müzeleri merak edeceklerdi.

Yaz aylarında Erna ata binmeyi öğrenmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü. Attan korkuyordu ama yanında birçok kupa kazanmış usta bir binici olan kocası varken, atla dost olmayı çabucak öğreneceğinden hiç şüphesi yoktu.

Sonbaharda, güzel altınlar, kahverengiler ve koyu kırmızılara boyanmış olan Buford'u ziyaret etmek için geri döneceklerdi. Bir anda ortaya çıkan ve hasat yarışını kazanan efsanevi Lechen adamı geri dönecekti. Bu

Hem de kazanmaya kendisinden daha kararlı bir eşle. Buford şarabına düşkünlüğü arttığı için Bjorn bu fikri sevmiştir.

Kış tekrar geldiğinde, o zaman ne olacaktı? Koca bir yılın ardından Büyük Dük çifti nasıl görünecekti? Bunu kimse söyleyemezdi, Bjorn bile.

İkili kış mevsimini düşünmeye başladığında tren Schuber'e yanaşmıştı. Peronlarda sayısız insan vardı, trenler sürekli istasyona girip çıkıyordu. Her zamanki gibi kalabalık bir metropoldü ama bu kez Erna korkmuyordu.

Erna eldivenlerini giydi, çenesinin altından özenle bağladığı şapkasını taktı ve elbisesinin kıvrımlarını düzenledi. Tren durduğunda, peronda binmek için bekleyen gerçek yolculardan daha fazla seyirci vardı.

"Hazır mısın, karıcığım?" Bjorn ayağa kalktı ve Erna'ya elini uzattı. Erna memnuniyetle elini tuttu ve Bjorn'un ona arabadan kadar eşlik etmesine izin verdi.

.-:-. ✧ .-:-.

Herkesin beklediği Kraliyet çifti ortaya çıktığında, platform ayak sesleri ve bağırışlarla çalkantılı bir fırtınaya dönüştü. Herkes daha yakından bakmak istiyordu.

"Geri çekilin, geri çekilin dedim," diye bağırdı polis eskortları.

Emniyet güçleri çift için istasyonda güvenli bir geçit kordonu oluşturmuştu ve herkes bakmak için can atsa da kimse kutsal bariyeri ihlal etmedi.

Bjorn ve Erna kibarca selam vermek ve fotoğraf çektmek için ara sıra durup durakladılar. Başlarını salladılar ve sevinçle el salladılar. Erna, bu tür sosyal faaliyetlerde çok daha tecrübeli olan Bjorn'a göre çok daha az çekingendi ama yine de bundan keyif aldığını fark etti.

Halkın hayranlığı, Prens ve Prenses'e ne kadar değer verdiklerini gösteriyordu, sanki son iki yılda hiçbir şey olmamış gibi. Ötüşmeler

Bjorn'un karısını yakın tutuşuna. Bazıları onu aşırı heyecanlı kalabalıktan koruduğunu söylüyordu.

"Haydi, geri çekilin, geri çekilin, biraz yer açın," diyordu bir subay, ancak hiçbir önlerinde değildi ve kalabalık onun varlığını fark etmemiş gibiydi.

Bjorn giderek büyüyen insan kalabalığına bakarken olduğu yerde durdu ve yüksek sesle iç geçirdi, önce kalabalığı sonra da karısını incelerken gözleri kısıldı.

"Bjorn?" Erna endişeyle ona bakarak, "Bjorn?" dedi.

Bjorn kısa bir süre düşündükten sonra Erna'ya kocaman sarılıp onu kollarının arasına aldığı anda şok oldu. Kalabalık heyecanla alkışladı. Bjorn karısını kollarında taşıyarak kalabalığın arasından geçerken güldü. O Çılgınca görüldüğünü biliyordu ama bu konuda kendini o kadar da kötü hissetmiyordu. Ne de olsa kalabalığın istediği buydu; Prens'in karısına deliler gibi aşık olduğunun kanıtı. Bu dileği yerine getirmemesi için hiçbir neden görmüyordu.

"Prens karısını seviyor," diye slogan atmaya başladı bazıları, "karısı için deliriyor."

Prens, karısını değerli bir hazineymiş gibi tutarak platformdan ayrılırken, bu inkar edilemez bir gerçektir. Bir zamanlar lanetli olan ama güzel bir azize tarafından kurtarılan bir prens, kurtarıcısına aşık olmuştu. O anda Lechen'in masalsı aşk hikâyesi daha da büyüleyici ve güzel bir hal aldı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Araba yüksek bir hızla saraya geri döndü ve neredeyse rekor bir sürede köprüyü geçti. Erna dikkatini Abit Nehri'nin gül kırmızısı sularından çevirip kocasına baktı.

"Bunu hizmetkârlarımızın önünde yapmayacağım," dedi, istasyondaki gerçeküstü anılardan hâlâ kurtulamamıştı.

Erna, Bjorn'un kollarında olduğu süre boyunca utanmış, kalabalığın her tezahüratında daha da kızarmıştı. Neredeyse çığlık atacaktı, çok utanç vericiydi. Yine de bunun istasyondan çıkmasını kolaylaştırdığı gerçeğini inkâr edemezdi.

"Bir hanımefendi olmaya geri dönmek istiyorum." Erna bu konudaki fikrini çok daha mağrur bir ses tonuyla ifade etti. Geçmişteki hataları silinemese de mükemmel bir hanımefendi olmayı her zamankinden daha çok istiyordu.

"Gerçekten mi, öyle mi?" Bjorn düşünceli bir şekilde şöyle dedi. "Peki o zaman, eğer bu senin diliyorum." Bjorn'un duruşu zarif ve zarifti ve ses tonuyla tam bir tezat oluştuyordu, sanki üzerinde çalıştığı bir komplo varmış gibiydi.

Bir hanımefendi gibi sakın ve zarif. Her zaman, her yerde.

Araba sarayın verandasına yanaşırken Erna bu mantrayı tekrarlıyor, göz göze geldikleri her seferinde kocasının ona doğru parlayan kurt gibi sırtışını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Evinize hoş geldiniz, Majesteleri ve Prens," dedi Bayan Fitz, onları ilk karşılayan kişi olarak. "Schuber Sarayı'nın tüm hizmetkârları adına, en içten mutlu dönüşlerimizi sunmak isterim."

Yaşlı kadının kan çanağına dönmüş gözleri, şişmiş yanakları ve gözyaşları içinde kalmış yüzünün aksine Bayan Fits soğukkanlılığını gayet iyi koruyordu.

Erna ve Bjorn Bayan Fitz'e başlarıyla selam vererek Büyük Dükalık konutuna girdiler. Schuber Sarayı'nın hizmetkârları giriş holünün iki yanında sıralanmış, başlarını hep birlikte öne eğmişlerdi. Erna nefesini tuttu ve kendini gergin hissetmekten alamadı.

Belki de Bjorn bunu hissetti ve Erna'nın elini nazikçe sıkarak ona güç verdi. Erna başını kaldırıp ona baktı ve Bjorn *bir hanımefendi gibi* konuştu.

Erna bunun sonsuza dek sürecektir mutlu sonları olmasını diledi ama omzunun üzerinden kapıya ve kapının ardındaki geniş dünyaya baktığında, sonsuza dek mutlu son diye bir şeyin asla olmadığını hissetti. Olaylar olur, bazen iyi bazen de kötüdür ve görünürde gerçek bir son olmadan devam eder gider.

Erna parlak bir şekilde gülümseyerek inancını ifade etti. Önünde güzel bir kader uzanıyordu ve zorluklar olsa da neşe de olacaktı.

Görkemli bir avizenin ışıltısıyla aydınlanan bir dünyada, Erna narin ve zarif adımlar atmaya başladı.

Kaderleri bir aşk ve mutluluk masalında iç içe geçerken, sevgili prensiyle birlikte bir kez daha aşka doğru güzel bir yolculuğa çıktı.

- Bitir-

(Yan hikaye ile geri döneceğiz)

❖Bir Çiçek Açtı❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bahar güneşi tül perdelerin arasından odaya ve yatağın üzerine süzülüyordu. Bjorn gözlerini kısarak perdelerin hafifçe sallanan gölgesine baktı. Dantelin üzerindeki desenleri bir çiçek olarak tanıyabiliyordu ama ne tür bir çiçek olduğunu kimse tahmin edemezdi.

Erna bilirdi, bahar mevsimi için perdelerdeki tüm çiçekleri işleyen oydu ve odanın en güzel parçasıydı. Bir önceki gece yatakta bu konuda tutkuyla konuşmuş ve gururla övünmüştü.

Bir hizmetçi, çiftin kahvaltıya hazır olup olmadığını öğrenmek için kapıyı hafifçe çaldıktan sonra içeri girdi. Güneş ışığının yatağın üzerine döküldüğünü gören hizmetçi gidip perdeleri kapattı. Bjorn başıyla teşekkür etti.

"Kahvaltı bahçede," diye fısıldadı Erna'yı rahatsız etmemek için. "Bir saat kadar sonra."

Hizmetçi gitti ve oda yeniden dinginleşti. Rüzgâr Abit Nehri'nden esiyordu ve Bjorn'un gözleri perdelerin hareketini takip ederek dantellerin dans eden gölgelerini, boynuz kupanın üzerindeki krem rengi kurdeleleri, yan yana dizilmiş iki çift terliği ve....Erna'yı gözlemledi.

Bjorn saate baktı, fıskiyelerin açılmasına on dakika vardı. Karısına baktı. Erna suyun ilk akışını görmek istiyordu ve onu uyandıracağına söz vermişti ama Erna derin bir uykudaydı. Görünüşe göre dün gece içtikleri aşırı içkinin etkilerini hissediyordu.

Bjorn onu uyandırmamaya karar verdi ve ona daha da sokuldu. Yanağındaki saçları taradığında bile kız kıpırdamadı. Huzurlu ve dingin görünüyordu.

"Erna," diye seslendi ona.

Aklına geçen yılki bahar anıları geldi, o zaman da uyuyakalmış ve çeşmeyi kaçırmıştı. O sabah, her nedense, Bjorn son derece erken uyanmıştı.

O gün yaşadığı duygular şu anda hissettikleriyle aynıydı, tek fark artık o duyguyu biliyor olmasıydı.

Bjorn, Erna'nın karmaşık yontulmuş güzelliğine baktı. Porselen teni, kirpiklerinin narin gölgeleri, düğme burnu, çukur yanakları ve mkemmел biçimli dudaklarına kadar ince ince işlenmiş yüz hatlarıyla ilgili her şey görülmeye değerci ve o artık tamamen kendisine aitti.

'O benim'~ Dantel perdelerin arasından süzülen hafif güneş ışığı yüzüne yumuşak bir parlaklık veriyordu. "*Karım, Erna.*"

Parmakları yumuşak yanağında bir yol izledi, boynunun ince ensesinde durdu. Onun sabit nabzını hissedebiliyordu ve bu, kış kâbusunun süregelen anılarını yok etti.

Bjorn yavaşça omzunun üzerinden bir kez daha saate baktı. Beş dakika. Uyuyan geyiği uyandırma vakti gelmişti.

"Erna," dedi Bjorn öncekinden biraz daha yüksek sesle. Onun yumuşak bedenine doğru bastırdı. O bunu yaparken kadın da ona sokuldu.

Onu rahatsız etmekten nefret ediyordu, özellikle de sıcaklığı çok davetkâr ve rahat olduğı için. Bu manzara, geçen yıl çeşmenin ilk akıntılarının parıldadığı ve bahar güneşinin huzur veren sıcaklığının onu kucakladığı sabahı anımsatan anıları geri getirdi. Onun haberi olmadan, Unuttuğı anılar aniden yeniden su yüzüne çıktı ve gözlerinde kalıcı bir bakış bıraktı.

"Uyan, Erna." Bjorn Erna'nın burnuna şakacı bir şekilde vurdu. "Uyanmazsan çeşmeyi kaıracaksın."

Bjorn'un parmakları Erna'nın yanaklarında nazikçe dolaştı. Kıpırdanıp dönerken, Erna yavaşça gözlerini açtı. Bjorn gülümseyerek onu izledi.

Koyu renk kirpiklerin çerçevelediği mavi gözleri ona baktı. "Çeşme mi?" Erna hülyalı bir şekilde mırıldandı.

Erna dimdik otururken Bjorn güldü. Güneş ışığı çıplak tenini parlatıyordu. Bir önceki gecenin kızıl izleri vücudunu süslüyordu, sulanan bir dalda açan çiçek tomurcukları gibiydi. İlahi bir varlık gibiydi, onun tek, gerçek tanrıçasıydı, güzelliğin ve kudretin tanrısıydı. ve çılgın bir geyik olmasına rağmen ona tapıyordu.

Bjorn, Erna'nın aceleyle yataktan kalkmasına yardım etti. Alkolün etkisiyle üzerine bir sabahlık geçirdi ve aceleyle balkona çıktı. Düzgün küçük terlikleri geride kaldı. Bjorn'un elinden daha küçüktüler.

Bjorn iç çekerek yataktan zarafetle kalktı ve terliklerini alarak çıplak ayaklı tanrıçanın peşinden gitti.

"Bjorn, hadi," diye seslendi Erna odaya girerken. Neredeyse uyuyakalmış olanın o olduğunu kimse tahmin edemezdi.

Her şeyi başarabileceğini hissettiği sabahlardan biriydi. Geniş adımlarla balkona çıktı. Elinde salladığı şeyi görünce Erna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yalınayak olduğunu fark etmemişti.

Onu daha fazla kızdırmamaya karar veren Bjorn, terlikleri uysalca ayaklarına geçirdi. Kıpır kıpır ayak parmakları terliklerin yumuşak kumaşına kaydı ve yumuşak bir kahkaha attı.

Erna hızla saçlarını taradı ve elbisesinin askılarını düzeltti. Bjorn onun yanında durdu ve birlikte Schuber Sarayı'nın bahçelerine baktılar. Çok geçmeden fıskiye canlandı. Su gökyüzüne doğru püskürüp sabah güneşinin altında belli belirsiz bir gökkuşağı oluşturduğunda Erna çocuksu bir kahkaha attı.

Erna gözlerini fıskiye­den ayırmadan, "Bunu her yıl yapmalıyız," dedi. "Bence bu bizim geleneklerimizden biri olmalı."

"Gelenek..."

Bjorn bu kelimeyi sanki haşlanmış bir tatlıyı ağzında yuvarlıyormuş gibi fısıldadı. Bu küçük ayrıntıyı dün geceki sarhoşluğun etkisiyle hatırlamış olmalıydı; Erna da elleriyle yaptığı müstehcen şeylere uymayan bir ciddiyetle geleneklerden söz ediyordu.

"Nasıl istersen, Erna," dedi Bjorn. "Arifenin de geleneğin bir parçası olması mükemmel olur."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Erna hazırlıksız yakalanmıştı. Acı tatlı Buford şarabının kalıcı tadı ve hafif gece esintisinin okşayışı, her şeyi başlatan cüretkâr öpücük, Bjorn'un kahkahasının sesi ve tenlerinin birbirine dokunmasının ferahlatıcı sıcaklığı. Dün geceye dair tüm anıları neredeyse kusursuzdu ve Erna'nın utançtan kızarmasına neden oldu.

"Karım dün gece olanların sadece yarısını hatırlıyor gibi görünüyor," dedi Bjorn, hoş bir kahkaha atarak. "Sanırım geri kalanı da diğer hatırlanmayan anıların arasında yer alıyor."

Bjorn muzip sırıtışının aksine, ancak zarif bir Prens'in yapabileceği gibi, sanki Erna'yı dansa davet ediyormuş gibi elini uzattı. Erna birden büyükannesinin öğretilerini hatırladı: Şeytan en güzel yüzle baştan çıkarır.

"Belki de," dedi Erna, az önce onu kazanmamış gibi davranarak ve elini tuttu.

İkisi el ele tutuşarak balkonda durdular ve sabah güneşinin altında, kanal dolup Abit Nehri'ne karışana kadar pırıl pırıl akan suya baktılar.

Birlikte geçirdikleri ikinci bahardı.

Oldukça tatmin edici bir geleneğin başlangıcıydı.

.-:.-.✧.-:.-.

"Bu senin için sorun olur mu?" Bjorn'un sesi narin kâğıt hışırtılarının arasından seslendi.

Erna küçük bir parça salamura meyveyi kemiriyor, geniş ve meraklı gözlerle ona dönüyordu. Başını hafifçe eğmiş, şapkasını süsleyen yapay çiçekler hareket ettikçe hafifçe sallanıyordu.

"Gezi," dedi Bjorn, masanın ucundaki bir kitabı işaret ederek. Erna'nın sanki bir parçasıymış gibi taşıdığı bir seyahat kitabıydı bu.

"Katılmadığınız bir şey varsa söyleyin." Bjorn okumakta olduğu gazeteyi katladı ve sandalyesine yaslandı. "Eğer konuşmazsan, nasıl hissettiğini bilemeyeceğim."

Başlangıçta Veliaht Prens'in görevi olması gereken bir gezinin diplomatik bir tura dönüştürülmesini planlamışlardı, ancak Leonid aniden görevi yürütemeyeceğini açıkladı, bu yüzden şimdi görev Dük Çiftine düştü.

Bjorn, içlerinden her zaman sorumlu olan birinden gelen bu ani dönüş karşısında şok olmuştu. Bjorn bu fırsatı geri çeviremezdi Leonid'in yerine. Leonid'in yetersizliğinin kesin nedeni hiçbir zaman ortaya çıkmadı ama Bjorn böyle bir kararın ancak çok ciddi bir şeyden kaynaklanabileceğini varsaydı.

"Peki," dedi Erna, derin gözlerle Bjorn'a bakarak. "İki gün içinde ayrılmak zorunda olduğumuza göre, gerçekten başka seçeneğimiz var mı?"

"Son dakikaya kadar her şeyi ayarlayabilirim." "Gerçekten mi?"

"Leonid'in yerine Christian'ı gönderebiliriz ve kendi yolculuğumuza çıkabiliriz."

Erna utanmaz bir gülümsemeyle Bjorn'a baktı. "Ciddi misiniz siz? Heyeti henüz genç bir çocuk olan Prens Christian'a mı emanet edeceksiniz?"

"On yedi yaşında, yeterince büyük."

"Öyle mi? Vay canına, harika bir alternatif." Erna masum bir kız gibi gülümsedi ve başını salladı. Rüzgâr elma çiçeği kokusunu taşıyordu.

"Ama hayır, aslında bu turu dört gözle bekliyorum." Erna zaman zaman aklına bir fikir geldiğinde açtığı seyahat defterine baktı.

Lechen'in müttefiklerinden biri olan ve uzak güneyde yer alan Lorca'yı ziyaret edeceklerdi. Yolculuğun öncelikli amacı Kral'ın tahttaki 50. yılı törenine katılmak ve iki ulus arasındaki dostane bağları daha da güçlendirmektir.

Balaylarının bir kez daha ertelenmek zorunda kalması hayal kırıklığı yaratsa da, Erna gerçeği kabul etti. Tur bittiğinde kendilerine biraz zaman ayırabileceklerdi, ayrıca Erna Lorca'ya karşı gerçek bir sevgi besliyordu.

Lorca büyüleyici sahilleri ve her daim çiçek açan çölüyle tanınıyordu. Seyahat kitapları Lorcan sokaklarını ve mimarisini tasvir ediyordu ve Erna bunları kendi gözleriyle görmek için sabırsızlanıyordu. Sokaklarda gezinmeyi hayal ediyor ve Bjorn'la birlikte kırlara gidecekti. Kaderin bu cilvesini kabullenmeye ve bundan keyif almaya kararlıydı.

"Ben iyiyim, gerçekten, bunu zaten çok düşündüm. Hazırlıklıyım ve başarılı olacağımızdan eminim." Erna düz bir yüzle Bjorn'a baktı, akşamdan kalma olduğu için başı hâlâ ağrıyordu ama vakarını koruyordu.

Bjorn, "Vay canına, sen harika bir Büyük Düşes'sin," dedi.

"Ve iyi bir eş, bunu unutma," dedi Erna. Bjorn güldü.

Erna kendini toparladı, şapkasını düzeltti ve elbisesini düzeltti. Hiçbir şey olmamış gibi seyahat kitapçığını açtı. İgili yemeklerine devam ederken kahvaltı masasını huzur kapladı.

Bjorn kravatını gevşettikten sonra başını ellerinin arasına aldı ve gökyüzüne baktı. Bir elma ağacının iek açmış dalları arasından süzülen güneş ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

Gökyüzü, dağılmış pamuk süslemelerinden oluşan kıvrımlı bulutlarla doluydu. A Hafif esinti dalları ve çiçekleri sallıyor, çeşmenin fısıltılı şırıltısı kulaklarına ulaşıyordu. Doğal olarak dikkati tekrar Erna'ya yöneldi. Gözleri buluştu, onu hazırlıksız yakaladı ve ona gülümsedi.

Çiçekler açmıştı. Bahar

gelmişti.

❖Trendy❖

.-:.-.❖.-:.-.

Büyük Dük çiftinin yola çıkışını görmek için deniz kenarına akın eden insanlar nedeniyle Schuber Limanı kalkış günü her zamankinden daha kalabalıktı.

En iyi yer için koparılan yaygara ancak Büyük Dük ve Düşes'i taşıyan araba geldiğinde sona erdi. Üniformalarıyla göz kamaştıran Kraliyet Muhafızları her şeyi düzene soktu ve araba için açık bir geçit açtı. Kapı açıldığında insanlar coşkulu tezahüratlarda bulundu.

Lisa, hanımının güzelliğiyle gurur duyarak Erna'ya baktı. Erna yeni, açık pembe bir bahar elbisesi giymişti ve nefes kesici bir güzelliğe sahipti. Kim ne derse desin, Lisa onu böyle görüyordu.

Lisa, tıpkı toplanan kalabalığın yaptığı gibi, hayranlığını tüm dünyanın görmesi için haykırma dürtüsüne karşı koydu. Kalabalık öyle bir coşkuyla alkışlıyordu ki, bir zamanlar Büyük Düşes hakkında söyledikleri nefret dolu sözleri kimse tahmin edemezdi. Büyük Dük ve Düşes Schuber'in tüm ülkede en çok sevilen çift olduğunu söylemek abartı olmazdı.

Hizmetkârlar arasında bile herkes onların dedikodu ve söylentilerini unutmuş görünüyordu. Lisa onlardan uzak duruyordu, onların vefasız kurnazlıklarının kendisine bulaşmasını istemiyordu ama aynı zamanda bunun olumlu bir sonuç olduğunu da görebiliyordu.

Lisa, Erna'ya onlarla bağlarını koparıp yeni personel almasını bile önermişti ama Erna buna şiddetle karşı çıktı. Erna onları suçlamadı ve bunun tamamen Prenses Gladys hakkındaki gerçeği anlamadıkları için olduğunu söyledi. Ayrıca, Bjorn'a bunca yıldır sadakatle hizmet eden personelden kurtulmak istemiyordu.

Yanlış bir seçim olsa bile Lisa, metresini aldığı her kararda desteklerdi. Doğru ya da yanlış, her zaman doğru olarak öne çıkan bir şey vardı

Lisa uzun zaman önce Hardy House'dan alınırken Erna'nın elini tuttuğundan beri. Lisa, Erna'nın gri ve yaşlı olduğu zamanlara kadar iyi kalpli bir ruh olarak kalacağından emindi.

Önlerinde yürüyen baş hizmetçi Karen'ı görünce Lisa'nın gözleri kısıldı. Lisa bu iki yüzlü kadından intikam almayı planlıyordu ama Erna'nın isteklerine karşı gelmeden bunu yapmak zordu. Sonunda Lisa hırs merdivenlerini tırmanmaya karar verdi ve söz verdiği gibi Karen'ın yerini alarak intikamını alacaktı.

Karen, Lisa'nın ateşli bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi omzunun üzerinden baktı. Lisa, saldırmak için doğru anı kollayan bir yırtıcı hayvan gibi gözlerini kaçırdı. Büyük Dük'ün konutunun baş hizmetçisi olma hayaline tutunmuştu.

Gemiye bindikten sonra Büyük Dük kaptanla konuşmaya giderken, Erna güvertede kalıp onları uğurlamaya gelen herkese el salladı. Erna el salladı ve sıcak bir gülümseme yaydı, göz teması kurabildiği herkesle göz teması kurdu. Bjorn geri döndüğünde Erna'ya doğru eğildi ve Lisa'nın anlayamadığı bir şey söyledi. Erna gülümsediğinde Lisa, Bjorn'un iyi bir koca olma sözünü tuttuğundan emin oldu.

Özgürlük hissiyle Lisa kendini anın tadını çıkarmaya bıraktı ve genişçe gülümsedi. Prens omzunun üzerinden ona baktı ve sanki deli bir kadın görmüş gibi bir ifade takındı ama Lisa bunun moralini bozmasına izin vermedi. Prens metresine dünyanın en iyi kadınıymış gibi davranıyordu. değerli hazine ve bu onun için yeterliydi.

Lisa, Büyük Dük ve Düşes kamaralarına doğru ilerlerken arkalarından takip etti. Prens'in güneş ışığında parlayan asasını gördüğünde kendinden emin ve soğukkanlı bir tavır takındı.

.-:-. ✧ .-:-.

"Aşk yüzünden olabilir mi?" Erna derin derin düşündü. "Bunu açıklamanın başka bir yolu yok."

Bjorn onun karşısındaki masaya otururken kaşlarını çattı. Hizmetkârlar bavullarını boşaltmaya devam etti ve işleri bitince onları yalnızlıklarına terk etti. Öğle güneşi küçük lomboz penceresinden içeri süzülüyordu, güneş ışığı Bjorn'un platin saçlarıyla aynı canlı renkteydi.

"Leonid aşk yüzünden mi bu turdan vazgeçti?" Bjorn alışkanlıkla açtığı puro kutusunun kapağını kapatarak kıkırdadı.

Leonid'in bir gece önceki hazırlıksız ziyaretinden söz ediyordu. Onları uğurlamak için rıhtıma bizzat gelemeyeceği için gelip turları için iyi dileklerini iletmek istemişti. Bjorn, Leonid'in oldukça garip davrandığı hissinden kurtulamıyordu.

Leonid'in oldukça tuhaf davranışlarına tanık olduktan sonra Erna ile birlikte düşünebildikleri tek sonuç buydu. Bjorn yetkililerin Veliaht Prens'in sağlığı konusundaki endişelerinin yersiz olduğunu biliyordu ama... aşk mı?

Bjorn bu saçma düşünceyi zihninden silkeledi ve kollarını gevşekçe kavuşturdu.
Mantıklı kardeşinin aşk yüzünden aptallığa yönelmesi düşünülemezdi.

Bjorn sakın bir ses tonuyla, "Aşk olduğunu sanmıyorum Erna, tam olarak ne olduğunu kestiremiyorum ama kesinlikle onunla ilgili bir şeyler var," dedi.

Erna yumuşadı ve oturduğu yerden kalkarak, eve döndüğünde aşırı yöntemlere başvurmak zorunda kalsa bile gerçeği ortaya çıkaracağına dair ciddi bir yemin etti. Şimdilik, yolcu gemisinde yapmak istediği tüm aktivitelerle meşguldü.

"Bjorn, gel de biraz dinlen. Dün gece geç saatlere kadar bankadaydın," dedi Erna saatini kontrol ederken.

"Peki ya sen?"

"Öğle yemeğine gitmek istiyorum."

"Öğle yemeği mi?"

"Evet, Rocher'ler gemide ve Kontes benim de ona katılmamı istedi. Önceden söz verdiğim için gitmem gerekiyor." Erna'nın tavrında en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu.

"Ah, Rocher," diye başını salladı Bjorn.

Erna her geçen gün Schuber Sarayı'nın ev sahibesi olarak kendine daha fazla güveniyor, sosyal hayatın içine daha fazla giriyordu.

Erna, modası geçmiş görgü kitaplarına bel bağlayan utangaç köylü kızından çok yol kat etmişti ve her ne kadar bir gecede sosyal bir kraliçe haline gelmemiş olsa da, içe dönük doğası hâlâ kendini belli ediyordu, başarıları dikkate değirdi.

En yakın arkadaşı, Rocher ailesinin en seçkin genç hanımlarından biri olan Clara Rocher'di. Bayan Fitz bile Clara'ya büyük saygı duyuyordu.

"Bir saate kadar dönerim," diyen Erna, Bjorn'un yanağına hafifçe bir öpücük kondurduktan sonra hızla kabinden çıktı.

Kapı kapandığında Bjorn ceketini çıkarıp şezlongun üzerine attı. Kanepeye uzanırken dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçtı. Biraz şaşırmıştı ama güzel bir mola vermişti ve bunun yolculuk için oldukça iyi bir başlangıç olduğu sonucuna vararak gözlerini kapattı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna yeni bulduğu özgüven ve bağımsızlığın tadını çıkarıyor gibiydi, artık onu tüm dayatmacı sosyal normlara karşı korumak için kocasına güvenmek zorunda değildi.

Yeni keşfedilen özerklik Bjorn'a denizde rahat bir yolculuğun tadını çıkarma ve kendini işine verme şansı verdi. Hatta zaman zaman, tıpkı o gün olduğu gibi, kendini sıkılmış hissediyordu.

Heyetle yaptığı toplantıdan döndükten sonra hizmetçisine "Erna nerede?" diye sordu.

"Ekselansları yatak odasında," diye yanıtladı hizmetçi.

Bu beklenmedik bir cevaptı, çünkü Bjorn hizmetçinin Erna'nın akşamı yine belli bir kadınla geçirdiğini söylemesini bekliyordu. Rocher ailesinin bir üyesiydi ve ismi sınırlarını bozmaya başlamıştı.

Bjorn yatak odasına doğru ilerledi. Felia'nın iş dünyasının önde gelenleriyle bazı beyefendileri tanıştıracığı bir sonraki toplantıya daha bir saat vardı ve bu da ona karısıyla güvertede dolaşmak için bolca zaman tanıyordu. Daha eğlenceli bir şeyle meşgul olmaktan zarar gelmezdi.

Bjorn odalarına girdiğinde Erna keyifli bir ses tonuyla, "Bjorn," dedi. Erna şifonyerinin başında oturuyordu ve sanki yeni giyinmiş gibi görünüyordu.

Onunla ilgilenen hizmetçiler geri çekilirken, Bjorn odanın öbür ucundan ona doğru yürüdü. Giydiği görkemli gece elbisesi Bol miktarda göğüs ve omuz ortaya çıkaran bu kıyafet, Erna'nın alışlagelmiş tarzından çok uzaktı.

Bjorn Erna'nın solgun göğsünü dikkatle inceledi ve ardından sakin bir ifadeyle ona baktı.

"Ne düşünüyorsun, görünüşe göre son moda bu," dedi Erna küçük bir dönüş yaparak ve elbisenin firfırlarının uçuşmasını sağlayarak.

Bjorn sadece başını salladı. Ona göre moda pek de iyi gitmiyordu ama Erna'yı ters dönmüş bir çiçek gibi gösteriyordu ve yine de çok güzeldi.

"Partiye gidiyor musun?" Bjorn, "Partiye gidiyor musun?" diye sordu. Erna'nın taktığı kolye. Mavi elmas bir kolye, ona ilk doğum gününde verdiği mücevherin ta kendisiydi.

"Evet," dedi Erna ışıl ışıl gülümseyerek ve başını salladı. Başını salladığında saçındaki, tüfek örgüsündeki mücevherler ınlayarak dans etti.

Bjorn, Lisa'ya yan gözle baktıktan sonra, "Davet edildiğimi sanmıyorum," dedi.

"zlme, tamamen tesadüfen bir tane aldım ve sen meşgul olduğun için neden olmasın diye düşündüm."

"Kontes Rocher?"

"Hayır, Bay Winfield. Birkaç gün önce tanıştığım beyefendi."

Winfield'lar, Bjorn onları tanıyordu ama iyi tanı mıyordu. Rocher'lerle arkadaş olan ve Kraliyet Ailesi'yle dost olmak isteyen bir Yeni Dünya ailesiydiler.

Saat alarken Erna, "Ah, gitmeliyim," dedi.

Lisa diğer hizmetçilerle birlikte Erna'nın görünümünü düzeltmek ve düzenlemek için içeri girdi.

Hoşgrl bir timsahın üzerine titreyen minik kuşlar gibiydiler, birbirlerine cıvıldıyor ve timsah sabrını yitirmeden önce olabildiğince hızlı hareket ediyorlardı.

Bjorn bu kargaşayı eğlenen bir gülümsemeyle izledi. Karısı söz konusu olduğunda, tahammül edemeyeceği hiçbir şey yoktu. Yine de kovulması gereken pek çok insan varmış gibi hissediyordu.

Erna, "Sen bir sonraki toplantını bitirene kadar dönmüş olurum," dedi ve el sallayarak kapıdan ıktı.

Yapacak bir şeyi kalmayan Bjorn yatak odasından çıktı ve kamaralarına bitişik güvertede puro içmeye gitti. Denizin karşısındaki gökyüzü pırıl pırıldı. gl rengi.

"Winfield," Bjorn adamın adını düşündü.

Yeterince düzgün bir adamdı, iyi bir iş adamıydı, gemiye bindiklerinde Erna'yı selamladığında oldukça genç görünüyordu. Yüzü kızarmıştı, iltifatı Bjorn'un duyduğu hiçbir resmi selamlamaya benzemiyordu. Bjorn'un bu adamdan gerçekten hoşlanmaması şaşırtıcı mıydı?

Bjorn yarısı içilmiş purosunu denize fırlatırken bir görevli gelip ona planlanmış toplantısını hatırlattı. Bjorn mutlulukla başını salladı ve bir sonraki randevusuna doğru adım attı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

❖ Yerçekimi ve İtme❖

.-:.-.❖.-:.-.

Tepeli bir horoz. Zarif süsenler. Uykusundan yeni uyanmış tembel bir kedi.

Erna görkemli ziyafet salonunda otururken ona Buford'u hatırlatan çeşitli sahneleri hayal etti. Göğsündeki gerginlik biraz azaldı ve Kontes Meyer kalpsiz bir refakatçi olmasına rağmen, ona bu küçük numarayı öğrettiği için minnettarlık duydu.

"Sıkıldın mı?" Clara Rocher söyledi.

"Hayır, hiç de değil," dedi Erna hızla ve gülümsedi.

Erna birden kendisine bakan düzinelerce gözün farkına vardı, irkildi ama bu duyuguyu çabucak bastırdı.

Çırpınan kalbini sakinleştiren Erna, herkes seyahat planlarından, ziyaret edecekleri yerlerden, katılacakları sosyal etkinliklerden ve beklenmedik olayların öngörülebilirliğinden bahsederken sohbe te yeniden katıldı. Onlar konuşurken küçük orkestra melodisine devam etti.

"Ekselansları, bana katılmak ister misiniz?"

Kibar bir ses sohbetin uğultusunu bölerek dans talebinde bulundu. Bu küçük partiyi organize eden Bay Winfield'dı.

"Keşke içebilseydim ama servis ettiğiniz şampanya oldukça meyveli ve hafıftı, payıma düşenden fazlasını içmiş gibiyim." Erna boş bardağını ve yanındaki boş şişeyi işaret etti. "İlk dans onurunu bana verdiğiniz için teşekkür ederim ama korkarım bu sersemlikle kendimi aptal durumuna düşüreceğim. Nazik kalbinizi el üstünde tutacağım Bay Winfield."

Erna, zavallı Lechen'i düşünerek kibarca reddini net bir tonda ve normalden daha yavaş bir şekilde ilet ti. Bu uygun olurdu

Bay Winfield'in ricasını kabul etmek görgü kurallarına uygundu ama bu kisve altında başka bir erkeğe yaklaşması pek mümkün görünmüyordu.

Erna'nın giydiği kıyafet kamusal etkinliğe çok iyi uyum sağlamıştı ama çok rahatsız ediciydi. Elbise göğüslerini ve omuzlarını fazlasıyla ortaya çıkarıyor ve ahlaktan yoksun olduğunu gösteriyordu.

Kendini garip hissetmesine rağmen, Erna bir şal takma isteğine direndi ve kibarca gülümsedi. Bay Winfield hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama neyse ki ısrar etmedi. Bir dahaki sefere onu yakalayacağına söz verirken hâlâ bir hayranlık duygusu vardı.

Onun yerine Berg Düşesi ile dans etmeye gitti. Birlikte dans ettiklerinde herkesin dikkati onların üzerindeydi. Erna halkın gözünden kurtulduğu için rahatlamıştı ve rahat bir nefes aldı.

Soğuk terler dökmesine ve sesinin biraz titrediğini hissetmesine rağmen, içi muazzam bir sevinçle doluydu. Soğukkanlılığını korumayı başarmıştı; bu, başkalarının meraklı bakışları altında telaşlandığı ve korktuğu geçmiş sosyal etkileşim denemelerine kıyasla önemli bir gelişmeydi.

Dudaklarını nemlendirmek için bir yudum su içen Erna dik oturdu ve hareketli tekne partisini izledi. Ağırbaşlı bir Büyük Düşes olmasına rağmen, kendi kendine gülümsemekten kendini alamadı.

Bjorn'un yanına dönmek ve başarılarıyla övünmek için sabırsızlanıyordu. Her şeyi anlatacaktı, özellikle de ne kadar iyi yaptığını düşündü. Düşündüğünde, Bjorn'un yokluğuna çok üzülmeydi, yalnız olmak ona hikayesini süsleme fırsatı verdi.

Lechen'in artık Büyük Düşeslerine hayran olduğu büyüleyici masal, Erna'nın kalbi için koruyucu bir kalkan görevi görüyordu. Kendine inanmaya başladığında, değersiz bir aptal olduğu hissinden sıyrılabilirdi ve dünyayla kendi hızında yüzleşebilirdi.

Elbette sihir bir gecede gerçekleşmedi ve Prenses Gladys'in gölgesi kalktı diye, Erna'nın Büyük Düşes olması gerektiğine hala inanmayanlar olmadığı anlamına gelmiyordu. Erna bu tür insanların hâlâ etrafında olduğunu farkındaydı ama görüşleri artık eskisi kadar derin bir yara açmıyordu.

'*Seni seviyorum, Erna*' Bjorn'un aşk itirafıyla tüm dünyası değişmişti. Kulağa garip gelebilirdi ama bu inkâr edilemez bir gerçektir.

Vals sona erdiğinde, Erna hızla duruşunu düzeltti ve kıyafetini toparladı. Salonun girişinde bir kargaşa koptu ve giderek tüm salona yayıldı.

Clara Rocher heyecanla, "Majesteleri, Majesteleri, şuraya bakın," dedi.

Clara telaşla Erna'ya yaklaştı, adımları hızlı ve hafifti, sesi heyecan doluydu. Erna girişe doğru baktı ve bir kurdun salona girişini izlerken istemsiz bir nefes aldı.

İhtişamlı ve iri bir kurttu bu, çarpıcı bir güzelliği vardı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Lechen Prensi'ni tanıyan davetliler kıbarca başlarını eğdi ve yolu açmak için kenara çekildi. Bjorn da kıbarca eğildi ve sürekli olarak hizmetçileri kovma ihtiyacını yorucu buldu.

Toplantı dikkatini çekmeyi başaramamıştı ve akşam boyunca aşırı sinirli olduğunu fark etti. Bunun nedeni acı verecek kadar açıktı, gerçek inkâr edilemezdi. Yolculuğun başından beri, hatta belki de Erna'nın elini tutarak Schuber'e döndüğü andan beri devam eden bir duyguydu bu.

Bjorn Erna'ya baktı, ona duyduğu özlemi düşünürken bakışları mehtaplı deniz kadar derindi. Erna eskisinden çok farklıydı,

gözleri sevgiyle doluydu. Gülümsemesi her zamanki gibiydi, ama yine de tedirgin edici bir eşitsizlik hissinden kurtulamıyordu.

Bjorn, aralarında hâlâ tam olarak kapatamadığı küçük bir boşluk bırakarak Erna'nın önünde durdu.

"Bjorn?" Erna şaşkınlıkla karışık bir sesle, "Bjorn mu?" dedi. Onu sevinç içinde görme beklentisi boşa çıkmıştı.

Bjorn eğildi ve gururla karısının elinin arkasını öptü. Seyirciler yüksek sesle fısıldaşmaya başladılar ve Bjorn hala öptüğü eli tutarak Erna'nın yanında durdu.

"Şuna bakın," dedi Erna.

Bjorn bakışlarını karısına çevirdi ve onun gözlerinde muzip bir parıltının yanı sıra biraz da rekabetçi bir ifade gördü. Alışkanlıkla cep saatini kontrol ederken, kendi acınası yüzünün geri yansıdığını görebiliyordu. Erna'nın hiç ilgi duymadığı bir partiye katılmasının tek nedeni artık bu kadın, bu yaramaz kadın olmasıydı.

"Majesteleri, Büyük Dük, gelemeyeceğinizi duyduğumda çok üzülmüştüm ama şimdi buradasınız."

"Ah, Bay Winfield," dedi Bjorn hafif ve sevimli bir gülümsemeyle. "Toplantı planlanandan önce sonuçlandı." Bjorn parmaklarını Erna'nın kollarıyla birleştirdi ve kaçmaya çalışan kadına sıkıca tutundu. "Buna dayanmak zordu, çünkü karımla biraz zaman geçirmek istiyordum."

İzleyiciler, ustalıkla yerleştirilmiş bu sözler karşısında kahkahalara boğuldu. Bjorn Erna'ya baktı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bjorn aptalca bir şey yapmış olabileceğini fark etti ama buna değermişti.

Lechen Prensi karısı için deli oluyor. Bu söylenti sabaha kadar gemide dolaşmaya başlardı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Prens'in aniden ortaya çıkmasının yarattığı panik ancak orkestra bir sonraki dans için ayağı kalktığında yatıştı. Prens'i karşılamak için etrafını saran insanlardan kurtulan Erna, Bjorn'u salonun gizli bir köşesine sürükledi.

"Bjorn, bu nasıl oldu?" Tıslarken Erna'nın yanaklarında ve kulak memelerinde belli belirsiz bir sıcaklık hissediliyordu. Bjorn kaşlarını kaldırarak gülümsemeye devam etti.

"Dediğim gibi, toplantılar sıkıcıdır ve karımı görmek istedim, ayrıca tüm o erkeklerin senin göğsüne bakmasına sinir oluyordum."

"Aman Tanrım, ne kadar kaba bir laf." "Ben mi kabayım?"

"Evet, Grandük'ün bu kadar demode, bu kadar zevksiz olduğunu fark etmemiştim."

"Vay canına, karımın moda konusunda bu kadar önde gelen bir otorite olduğunu bilmiyordum."

"Elbette, sadece bu gece bile güzel elbisem için erkeklerden ve kadınlardan pek çok iltifat aldım," dedi Erna, meramını açıkça anlatmaya çalışarak. Utanç verici bir duygu da vardı ama bu elbiseden kaynaklandığı anlamına gelmiyordu.

"Yani bu asla Büyük Düşes'in konumunu küçük düşürecek şekilde giyinmediğim anlamına gelmiyor," dedi Erna.

"Biliyorum." Bjorn başını salladı ve gözlerini kaldırdı.

Erna o soğuk, gri gözlerin büyüüne kapıldı ve usulca iç geçirmekten kendini alamadı. Başlangıçta sarhoş olmayı dansı reddetmek için bir bahane olarak kullanırken, şimdi gerçekten sarhoşmuş gibi hissediyordu.

"O zaman neden elbisemi eleştiriyorsun?"

Bjorn dikkatle kurgulanmış bu soruya gülümsedi. "Eleştirmiyordum." "Peki, o zaman ne?"

"Şey, kıskançlık belki de." Bjorn'un şakacı ifadesi ciddileşti ve Erna ruh halindeki değişimi yakaladı.

Erna bir süre sonra, "Dur, yapma bunu," dedi. "Çok çalışıyorum." "Çok mu çalışıyorsun?"

"Evet, eskiden olduğu gibi sana güvenmemek ve senden çok şey beklememek için gerçekten çok çalışıyorum."

Erna geçmişte yaptığı hataları tekrarlamamak için koyduğu katı kuralı hatırladı.

Bjorn, aşkın kaderinin önünde dururken kendine kaç kez bu sözü verdiğini asla bilemeyecekti.

"Yani, Bjorn, bunu yapma. Bunu yaptığında kafam o kadar karışıyor ki, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor." Erna düşüncelerini ciddi bir ifadeyle paylaşıyor, kendini dikkatle açıklıyordu. Sanki bir çocuğa ders veriyormuş gibi hissediyordu.

"O zaman sanırım biraz daha sarsmam gerekecek," dedi Bjorn kaşlarını şakacı bir şekilde çatarak. "Endişelenmen hoşuma gidiyor."

Bu samimi bir şaka mıydı, yoksa içten bir şaka mı? Aradaki sınırı algılamak son derece zordu ama bir şey açıktı: Adam kötü biriydi. Aslında, kesinlikle nahoş biriydi.

❖Ay Kurdu❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Kolay olmayacak," dedi Erna valsini melodisini kesen keskin bir tonla.
"Sanırım daha endişeli olan sensin, değil mi?"

"Oldukça kıvrak zekâlısın."

Müzik bir bahar gecesini andıran yeni, daha tatlı bir valsle başlarken Bjorn yavaşça elini Erna'nın önüne uzattı.

"Hayır, Bjorn," dedi Erna, jestin ardındaki anlamı anlayarak. "Çok fazla içtiğim bahanesiyle bütün gece dans etmeyi reddettim. Eğer ben Seninle dans edeceğim, o zaman ortaya çıkacağım."

Erna dans eden çiftlerle dolup taşan salona baktı, pistte döndürülen kişinin kendisi olduğunu hayal ederken söylediği yalana pişman oldu. Böyle olacağını bilseydi, utanarak da olsa dayanırdı.

"Git buradan," dedi.

Bjorn kısık bir kahkaha attı ve kız ona soru dolu gözlerle bakarken, balkona açılan bir kapıyı işaret etti.

Kız kararsızlık içinde tereddüt ederken, Bjorn bir kolunu kızın beline doladı ve onu kapıya doğru yönlendirdi. Hareketi zarif ve rahattı, kaçmak isteyen bir insana özgü bir hareketti.

"Bjorn," dedi Erna, Bjorn'u takip etmekte isteksizdi ve durdu. Daha çok böyle bir hareketten kaynaklanabilecek dedikodulardan endişe ediyordu.

Bjorn durmadı ve hareketleri üzerinde disiplin sağlamaya çalışırken kalp atışları hızlandı. Eşiği geçerken, elini kaldırdı

Başını serin deniz meltemine doğru eğdi ve ayın enginliği aydınlattığını gördü.

"Sabırsız kocanızla bir şarkı çalmak ister misiniz, madam?" Bjorn elini uzatarak şöyle dedi.

Salonda çalınan valsın melodisini takip ederek, rüzgârı ve kalplerinin kaybolan çekim gücünü izleyerek, ayın avizesi gibi dans ettiler.

Erna artık ziyafet salonunu umursamıyordu. Geçmemek için o kadar uğraştığı çizgi uzun zaman önce kaybolmuştu. Bu adam hâlâ kötüydü ve bir geceliğine kötü bir aşka düşmenin sorun olmayacağını düşünüyordu. Büyü sabah kalbini koruyacaktı.

"Biliyor musun Bjorn, randevulaşma konusunda düşündüğümden daha iyi görünüyorsun," dedi Erna, kızarmış yüzünde utangaç bir gülümseme belirterek.

"Çıkmak mı?"

"Çıkmanın ortasındayız, değil mi?"

Çıkmak... O zamanlar bunu söylemişti çünkü onu geri kazanmak istiyordu.

Bjorn gerçeği söylemekte ısrar etmek yerine başını salladı. Karısıyla çıkıyor olmak o kadar da kötü görünmüyordu. Baden Sokağı'nda söylenen sözler son derece samimi olmalıydı.

"Çıkmak iyidir," dedi Erna, uzaklaşırken masumca ona hayranlıkla bakarak. "Bu şekilde çıkmaya devam edelim, Bjorn."

"Tamam," dedi Bjorn mutlulukla başını sallayarak. "Sen ne kadar istersen."

Bjorn uzaklaşmaya çalışan Erna'nın omuzlarına bir elini doladı, bir çocuk gibi ıslıl ıslıl gülümseyen Erna'nın gözlerinde tüm dünyası parlıyordu.

Onu izleyen Erna hafifçe ve güzelce dans etti. Bjorn, gece denizi kadar durgun gözlerle karısına bakarken farkında olmadan nefesini tuttu.

Erna'nın tenini daha da solgunlaştıran ay ışığının altında durdular. Elbisesinin etekleri bir dalga gibi dalgalanıyordu ve küçük eli elbisesinin kenarını hafifçe tutuyordu. Bjorn'a hülyalı hülyalı bakan berrak gözlerle baktı. Bir kadınla yapılabilecek çok daha eğlenceli şeyler varken sıkıcı aşk şiirleri yazan şairleri ve yazarları anladığını hissetti.

"Bjorn," diye fısıldadı Erna, ona boş gözlerle bakarak. "Bjorn."

Dikkati dağılmıştı, aya bakıyor ve kendi küçük şarkısını mırıldanıyordu. Söyleyecek bir şeyi olmasından ziyade, küçük şakasını sürdürmek istiyor gibiydi. Erna güldü çünkü onun hâlâ düşüncelerini okuyan numaralar yapıyor olmasını eğlenceli buluyordu.

.-:.-.✧.-:.-.

Bjorn bakışlarını indirdi ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Onun aksine. Erna valsini adımlarına karşı yaklaştı, kollarını uzattı ve onu boynundan kucakladı. Tatlı, yumuşak vücut kokusu ve sıcaklığı kahkahalarının sesiyle birlikte geliyordu.

Dans çöktü. Erna başını kaldırıp Bjorn'un yüzüne baktı ve kendini gergin hissetti. Durgun bir iç geçirdi ve Erna'ya sarıldı. Mükemmel bir şekilde vals yapan Dük çifti ortadan kayboldu ve geriye sadece balkonda müzik eşliğinde özensiz bir şekilde hareket eden iki sevgili kaldı.

"Sözlerine ve hareketlerine dikkat et, Erna." Bjorn, kulağı gıdıklandığı için kıkırdayan Erna'nın kulağına fısıldadı. "Eğer böyle devam edersen, partiyi bırakıp yatak odasına dönmek isteyeceğim."

Erna utanç içinde gözlerini kırıştırdı ve başını eğerek yüzünü Bjorn'un göğsüne gömdü. Hâlâ ona aitti ve bundan kaçışı yok gibiydi.

"Bjorn." Ne yapacağını bilemeden kızaran yüzünü Bjorn'un yüzüne doğru kaldırdı ve Bjorn kibarca başını salladı. Ona müstehcen sözler fısıldayan adama hiç benzemiyordu.

Kurt Ay... Erna büyükannesinin dolunayın hüküm sürdüğü gecelerde anlattığı büyüleyici masalları hatırladı. Efsane, Kurt Ay'ın ışığını yaramaz çocukların üzerine tuttuğunu ve onları ayın ele geçirdiği kurdun kaçırmayı için kolay bir av haline getirdiğini anlatıyordu.

Büyükannesinin masalı nazikçe fısıldaması Erna'nın tüylerini diken diken etmekten asla geri kalmazdı. Aceleyle geceliğini giyer ve korkularını kovmak için battaniyesinin altında teselli bulurdu.

Yine de büyükannesi onu övgülerle teselli edip Kurt Ay'ın dokunmayacağı iyi bir çocuk olduğunu söylediği anda korkuları dağılırdı. Büyükannesinin rahatlatıcı sözleri, geceye musallat olan kurt ulumalarının dehşetini sildi.

Erna kararlı bir şekilde bu gece bir kez daha iyi bir çocuk

olacağına yemin etti. Zihni amaçsızca dolaşıyor, bir düşünce

denizinde kayboluyordu. "Bjorn... aslında... ben de."

Niyetinin aksine, titreyen dudakları tamamen farklı bir şey söyledi.

Belki de bu, çekim ve itim gücüne sahip olan ayın büyüydü ve Erna'yı o balkondaki tüm suçlardan masum kılıyordu.

Ayın büyü kalbinin içinde dans ediyor, anlamakta zorlandığı duygu ve düşüncelerin fırtınasını örüyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Kulübe, açılıp kapanan kapıların sesiyle yankılandı. Erna yatağa sırt üstü uzandı, gözlerini tavana dikti, tavanın yerini kısa sürede Bjorn'un görüntüsü aldı. Deniz ay ışığını yansıttığı için mi?

Oda parlak bir ışıltıyla yıkanıyordu. Endişe içinde iskeleye doğru baktı. Normalde tek bir lambayla aydınlatılan yatak odası, ay ışığının içeri dolmasıyla olağanüstü bir parlaklığa bürünmüştü.

"Karım çok rahat." Bjorn ceketini ve kravatını bir kenara attı, sonra Erna'nın yüzünü tuttu. Elini hissettiğinde Bjorn'un gri gözlerinin içine baktı. "Bu benim gururumu incitiyor."

Bu sözler çarpık bir gülümsemeyle söylenmişti ve Bjorn onu şiddetli bir tutkuyla öperken bunun bir şaka olmadığını kanıtladı. Onlar öpüşürken bir el elbisesini çekti ve sanki kumaş tarafından canlı canlı yeniyormuş gibi hissetti. Sıkı bir düğüme ya da gizli bir düğmeye rastladığında Erna'nın dudaklarından bir lanet döküldü.

"Gerisi sonra."

Bjorn yanlışlıkla kopardığı küçük bir düğmeyi kenara fırlattı ve ayağa kalktı. Onun gölgesinde yatan Erna endişeyle gözlerini kırıştırdı ve omuz silkti. Bakımsız elbisesi beline kadar sıyrılmış, hızlı soluk alıp vermelerle inip kalkan göğüslerini belirginleştirmişti.

"İyi misin?" Bjorn sakın bir yüz ifadesiyle Erna'ya baktı ve eteğinin ucunu çektiştirirken kalpsiz bir izlenim bıraktı. Şaşırان Erna titredi ama onun fiziksel gücüne dayanamadı.

"Sorun yok."

Bir süre öylece yattıktan sonra Bjorn'un bakışları Erna'nın yüzüne döndü. Erna bu bakışın ardındaki anlamı anladı ve iç çamaşırını çıkardı. Bjorn kendini onun genişçe açılmış bacaklarının arasına indirdi ve hiç gecikmeden amacına doğru ilerledi.

Erna ay ışığında kötü çocuğu ararken bir inilti çıkardı. Nefes almakta zorlanıyordu, sanki yarıya kadar suya batmış gibiydi. O

tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi inleyerek Bjorn'a seslendi.

Vücudu titreyip güçsüzce sarkarken, Bjorn başını kaldırdı. Dağınık, yırtık pırtık elbisenin içinde ağır ağır nefes alıyordu. Büyük bir çiçeğin içine uzanmak gibiydi.

Bjorn akan ipek tepeler boyunca Erna'nın kabaran göğsüne baktı, kızarmış yüzünü düşünürken bir an durakladı ve sonra bacaklarını saran ipek çorapların arasından aşağı baktı. Erna utandığını hissetti ve geri çekildi. Jartiyer kemerinin firfırları ve kurdeleleri dalgalanıyor ve kalçalarını gıdıklıyordu. Bu Bjorn'u tahrik eden bir manzaraydı ama ne yazık ki tadını tam olarak çıkaracak zaman kalmamıştı.

Bjorn, Erna'nın bacaklarının arasına yerleşirken pantolonunun kemerini çözdü. Erna hiçbir direnç göstermedi, hızla tekrar utangaçlaştı ve bastırıldı. Bjorn Erna'nın bacaklarını omuzlarına yasladı ve Erna'nın sıcak derinliklerine doğru itti.

Denizin üzerine vuran ay ışığı daha da parlaklaştı.

Erna sisin içinden odaklanmaya çalışarak kendisini sarsan Bjorn'a baktı. Bjorn gömleğinin düğmelerini biraz açmıştı ve Erna sabırsızca çekiştiriyordu. Kendini ona tam olarak göstermemiş bir adam tarafından mahvedilmiş olmanın utancı, tuhaf bir coşkuyla karışarak onu çılgına çevirdi.

"Sabırlı ol."

Bjorn Erna'yı yere bastırdı ve gömleğinin geri kalanını yırttı. Erna sırtını döndü ve onun çıplak göğsünü görünce zevkten inledi. Bjorn eğildi ve onu tutkuyla öptü, Erna onun kokusuyla büyülenmiş bir halde pençelerini sırtına geçirdiğini fark etmedi.

"Çok heyecanlısın, Erna."

Boğucu dudakları kaba sözler fısıldadı ve kendini onun üzerine daha da itti.

ve kötü kız kurdun boynuna sarılarak karşılık verdi.

❖Sana haber veririm.❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna gözlerini kırpıştırarak açtı ve göz kamaştırıcı bir ışıkla karşılaştı. Sabah berrak ve rahatlatıcıydı, neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmeldi. Hâlâ uyku alemindeyken, kendisine doğru bastırılan başka bir bedenin sıcaklığını hissetti.

Erna memnun bir gülümsemeye karşı koyamadı ve gözlerini tekrar kapattı. Bu

Kalkma vakti gelmişti ama yanındaki bedenin sıcaklığından ayrılmak istemiyordu. Baş ağrısını bölümden erken ayrılmak için bir bahane olarak kullanmıştı, böylece tembel bir gün geçirmeye karar verirse kimse bunu şüpheli bulmayacaktı. Lisa hariç tabii.

Rüyasında Bjorn ona seslendi, tatlılığı dilinde şeker gibi eridi. Parmaklarının her dokunuşu, boynundaki nefesi, sesinin büyüsunü yansıtıyordu. Canlılığı o kadar gerçek hissettiriyordu ki, usulca iç çekti.

"Erna," dedi Bjorn Erna'nın kulağına.

Erna neyin rüya neyin gerçek olduğunu anlayamadan gözlerini kırpıştırdı. Vücudu hem hayal hem de gerçek olan hislerle titriyordu.

"Hâlâ rüya görüyor olmalısın," dedi Bjorn alçak sesle kıkırdayarak.

Hiçbir şey söylemeden gözlerini sımsıkı yumdu, Bjorn'un onun uyanıklığını keşfettiğini zaten biliyordu. Onunla doğrudan yüzleşmeye cesaret edemiyordu. Bjorn hiçbir zaman nazik bir sevgili olmamıştı, bundan memnundu ama bu eşi benzeri görülmemiş yumuşaklık hoşuna giden bir değişiklikti ve gitmesini istemiyordu.

"Ah..." Bjorn göğsünü avuçlayıp kulağını yaladığında Erna refleksif bir inilti çıkardı.

"Biraz daha uyu, Erna," dedi Bjorn.

Erna daha fazla dayanamadı ve dönüp kendisine merhametli bir tanrı gibi gülümseyen Bjorn'a baktı. Erna onun utanmaz, zarif ve hepsinden önemlisi güzel yüzüne baktı.

Çıkmak böyle bir şey miydi?

Erna şaşkınlık ve acı dolu inlemelerle karışan bir iç çekti. Randevuların daha romantik, güzel bir şiirin dizelerine benzeyen yüce ve zarif bir şey olmasını beklemişti ama her zaman böyle oluyordu. Daha da utanç verici olan, Erna'nın kendi arzularının Bjorn'un istediklerine hizmet ettiğini hissetmesiydi. Oldukça dikkat çekiciydi.

İnkâr edilemeyecek kadar garipti ama önceki gece olduğu gibi, Bjorn külfetli ve zorlayıcı olabiliyor ama yine de çok iyi hissettiriyordu.

Erna kendini tutkunun bu sınır tanımaz hareketlerinden zevk alırken buldu. Bjorn'un Dokunuşlarını ve arzularını hiç tereddüt etmeden onunla paylaştı, sanki her şeyi bir kenara bırakmışlardı ve Bjorn bu arzuları paylaşabileceği tek kişiydi.

Erna bu arzuları en azından şimdilik edep sınırları içinde sıkı sıkıya tutmak için elinden geleni yaptı.

"Bjorn, kes şunu... Lisa yakında dönecek."

Yolculuk başladığından beri Erna her sabah Lisa'yla birlikte güvertede yürüyüşe çıkıyordu. Sabah olduğu için Lisa çok yakında gelecekti.

"Yani?" Bjorn onun ensesini öperek söyledi. "Hizmetçinizin yatak odasının kapısını açıp içeri girmesi gerekmez miydi?"

"Ama..."

"Ama ne? Bırak içeri gelsin." Bjorn yavaşça geri çekildi ve sırtını kaldırdı. Erna küçük bir çığlık attı ve Bjorn şaka yapan bir okul çocuğu gibi kıkırdadı.

Erna gözlerini endişeyle kapıdan ayırmadı. Lisa izin almadan odaya girmeye asla cesaret edemezdi ama Erna'nın çıkardığı utanç verici sesleri duyabilirdi. Bunu düşünmek bile nefesini kesecekmiş gibi hissettiriyordu. Bjorn umursamaz bir tavırla Erna'nın elini yönlendirdi.

"Ne yapıyorsun?" Utanan Erna'nın yanakları parlak pembe bir renge büründü.

Bjorn elini kendi göğsüne götürürken sessizce ona baktı, sonra Erna onun ne yaptığını fark etti.

"Neden böyle yapıyorsun?"

Bjorn sadece gülümsedi ve elini aşağıya doğru yönlendirmeye devam etti. Elini kurtarmak için mücadele etti ama sadece zaten hassas olan göğüslerini uyarmakta başarılı oldu.

"Sana öğreteceğim," diye fısıldadı Bjorn.

Erna'nın göğüslerini kendi eliyle okşadı ve okşadıkça iç çamaşırında büyüyen bir nemlilik hissedebiliyordu. Meme uçları şişmiş ve güzel bir pembe renkte parlıyordu.

Bjorn onu kısık gözlerle ve müstehcen bir sırtışla izledi. Yavaşça, Erna'nın ellerini önünden aşağıya doğru yönlendirdi. Göbeğini ve ince belini geçti. Erna başını sallayarak usulca haykırdı ama Bjorn durmadı.

"Yapma bunu Bjorn, bu çılgınlık... ah..."

Parmakları bacaklarının arasına ulaştığında, bir kez daha kurtulmaya çalışmak için bileğini büktü ve yüksek bir inilti çıkardı.

Bjorn parmaklarına biraz daha sert bastırdı ve inatla hareket ettirdi. Bjorn Erna'nın parmaklarını küçük daireler çizerek hareket ettirdi ve bu da Erna'yı kendine yaklaştırdı.

"Kendine dokunduğunda nasıl hissediyorsun?" Bjorn sordu. Erna'nın kulağını ısırdı ve bir kahkaha attı. Erna konuşacak kelime bulamadı ve iniltilerini bastırmak için yüzünü çarşaflara gömdü.

Bjorn onun isteğini yerine getirmeye karar verdi, elini bıraktı ve yatakta doğrulup oturdu. Yatağa uzanmış, derin derin nefes alan Erna'nın teni güneş ışığıyla parlıyordu.

Sessizce, zararsızca ve güzelce. Hayatına ters düşmeyen bir çizgide ona zevk verecek bir kadın.

Bjorn, Erna'yla evlenme nedenini hatırladığında, sadece bir adımlık boşluğa dayanamadığı için kendini gülünç hissetti. Erna'nın aşırı güven ya da bağımlılık olmadan yaşama fikrinin akıllıca olduğunu biliyordu ama yine de bu onu rahatsız ediyordu.

Bjorn Erna'nın belini kaldırdı ve hafifçe sıktı. Hâlâ ağır ağır nefes alıyordu, eli bacaklarının arasında duruyordu ve hafifçe bastırdığını fark etti. Bir gülümsemeyle kendini açığa vurdu ve bir saniye bile kaybetmeden kendini içeri itti. Erna hıçkırıklara boğuldu ama kendini tatmin etmekten vazgeçmedi.

"Bjorn, ah," diye inledi, onu daha kolay içine almak için sırtını

kamburlaştırdı. "İyi misin?" Bjorn sordu.

Erna kalçalarını ona karşı hareket ettirerek, kendini daha sert bastırarak cevap verdi. Bjorn açgözlülükle derinlere daldı ve Erna'nın daha yüksek sesle inlemesine ve çarşafı ısırmasına neden oldu.

Erna hareket ettikçe sakinleşti, onunla uyumlu bir şekilde nefes aldı, parmaklarıyla bastırdıkça derinlere doğru ittikçe inledi. Duygular yoğundu, yatakta beliren ıslak lekeler de bunu kanıtlıyordu. İkisi de sevişirken kendilerini kaybettiler ta ki...

"Majesteleri, uyanık mısınız?"

Erna müstehcen hareketleri sırasında dondu kaldı, gözleri irileşerek Bjorn'a baktı.

O lanet hizmetçiyi kovmalıydım. Bjorn küfretti.

Erna'yı yatağa sabitledi ve kalçalarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı. Erna kendine doğru bastırmayı bıraktı ve Bjorn'u itmeye çalıştı.

"Dur, Bjorn," diye tısladı.

"Ekselansları?"

Gafil avlanan kadın metresini ararken, Bjorn bitiş çizgisine doğru koştu. Erna'yı derinden öptü, dudaklarını emdi, daha çok seslenmesini ve çok fazla gürültü yapmasını önlemek için. Erna kollarını Bjorn'a dolamış ve onu boğmaya çalışacak kadar sıkı tutarken geri çekilmedi.

Erna'nın sesi kısılmış olabilirdi ama yatak, hareket sağanağı altında gıcırdayarak oyunu ele vermeye kararlıydı.

Lisa birkaç kez daha metresini çağırdıktan sonra nihayet başka bir hizmetçi tarafından kapıdan uzaklaştırıldı. Ayak sesleri azalınca Bjorn Erna'nın dudaklarını bıraktı ve ritmini yavaşlattı.

"Aman Tanrım, Bjorn, sen delisin." Bu sözler sert bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Bjorn doğrulup Erna'nın parlayan, solgun vücuduna baktı ve kalçalarını yavaşça hareket ettirirken ona arsız bir gülümseme verdi. Erna gülmekten kendini alamadı.

"Bjorn," dedi Erna, bir süre onun hareketlerini izledikten sonra, "acele et." "Ne?"

"Daha hızlı hareket etmek istiyorsan sorun değil, hoşuma gidiyor."

Bjorn'un gözleri bu itiraf ve yumuşak bir fısıltı olarak çıkan izinle irileşti ve tüyleri diken diken oldu. Bu kadar terbiyeli bir şekilde ortaya konan kadınsı olmayan davranış Bjorn'u şaşırttı.

"Sanırım biraz çıldırdın," dedi Bjorn gülerek.

Bjorn karısının yeni bulduğu arzularla dikkatini dağıtırken, Erna sabırsızlığı açıkça belli olan kalçalarını daha güçlü bir şekilde hareket ettirmeye başladı.

Bjorn o kadar da masum olmayan geyiği memnun etmeye çalışırken bir nefes verdi.

Erna'nın üstte olması için arkasını döndü, ani perspektif değişikliğinde bir ciyaklama çıkardı ve sonra kalçalarına düzgün bir şekilde otururken nefesi kesildi.

İstediği kadar hızlı hareket etmeye başlar başlamaz Erna titredi ve Bjorn'un omuzlarına yapıştı. Bjorn Erna'ya yavaşlamasını söylemek zorunda kalmasını oldukça komik buluyordu ama bu çok uzun sürmedi.

Gemi Lorca'nın sularına girerken, Bjorn da Erna'nın sularına girdi.

❖Rüzgarda Portakal Kokusu❖

.-:.-.❖.-:.-.

Kemerli kapıdan geçip avluya adımını atan Erna'yı duyularını büyüleyen tatlı bir koku karşıladı.

Manzarayı seyretmek için durakladığında, sabah güneşinde parıldayan portakal çiçekleriyle saray bahçelerini hayranlıkla seyretti.

"Burası cennet gibi majesteleri," dedi Lisa. "Ama Schuber Sarayı'ndaki bahçeler daha da güzel."

Erna gülümseyerek başını salladı ve dikkatle bahçeye doğru ilerledi. Ayak sesleri kordon boyunca yumuşak bir şekilde yankılanıyor ve melodik kuş sesleri onlara eşlik ediyordu.

Lechen heyeti, Lorca Kraliyet Saraylarının gururu olan Portakal bahçesinin yanındaki ek binada ağırlandı. Kendilerini şahsen karşılayan Lorca Veliaht Prensi, Lorca'nın kalıcı değerini vurguladı. iki ulusun dostluğu. Erna kendini daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir dünyada buldu.

Altın rengi güneş ışığı, yüksek ağaçları, canlı çiçekleri, insanların giydiği eşsiz kıyafetleri ve alışılmadık mimarisiyle egzotik şehri yıkıyordu. Erna, Lorca hakkında bir seyahat kitabı okumuş ve zengin bir bilgi birikimine sahip olmuştu ama yine de vagonun penceresinden bakarken, ortaya çıkan manzara karşısında kendini alçakgönüllü hissediyordu. En çarpıcı olanı ise Lorca'nın karmaşık birer sanat eseri olan sarayı ve bahçeleriydi.

"Ekselansları, birinciliği siz kazandınız," dedi Lisa aylak ve geveze bir tavırla. "Maiyetiniz bir oylama yaptı."

"Oylama mı?"

"Evet," dedi Lisa heyecanla başını sallayarak. "En güzel Kraliyet çiftinin kim olduğunu belirlemek istedik ve siz kazandınız, Lechen gerçekten de en iyi ülke."

"Bu sadece biraz eğlence."

"Gerçekten de öyle, ama herkes sadakatinde o kadar birleşmişti ki, diğerlerinin kendi Prens ve Prenseslerine oy vermemesi zordu. Çoğu kişi Prensimizin en yakışıklı olduğu konusunda hemfikir, ancak herkes sizin en güzel Prenses olduğunuz konusunda hemfikir."

Lisa memnun bir sırıtişla Sahibesine baktı. Erna utanarak adımlarını hızlandırdı ve bir sıra Palmiye ağacının gölgesinin altından geçti. O sırada diğer yönden yaklaşan başkalarının da olduğunu fark etti.

Onlara bir an göz atan Lisa hızla başını eğdi. Erna da onu takip etti, yüzünde bir parça gerginlik vardı. Bunlar Lorca Kraliçesi ve maiyetiydi.

Erna zarif bir şekilde onları izleyen Kraliçe'ye yaklaştı. Erna onu Lechen dilinde kibarca selamladı ve Kraliçe de Lorcan dilinde karşılık verdi. Aralarındaki dil engeline rağmen, selamlaşmaları dostça oldu.

Daha önce de yaptıkları gibi, son birkaç gün boyunca yan yana yürüdüler. Çeşmenin şırıltısının kuş seslerine karıştığı pitoresk bahçe, bir tablo kadar dingin ve güzeldi.

Lorca Kraliçesi Erna'yı bir satranç tahtasını andıran portakal ağaçlarının sıralandığı bir patikadan geçirerek bir çardağa doğru götürdü. Onlar yürüdükçe Erna daha da rahatladı.

Erna Kraliçe'yle ilk kez birkaç gün önce, saraydaki ilk sabahında karşılaştı.

Erna her zamanki gibi erkenden kalkıp sabah yürüyüşüne çıktı, tıpkı bugün olduğu gibi. O sırada Kraliçe'yle karşılaşmış, o da yürüyüşün tadını çıkarıyormuş.

sabah yürüyüşü. Sade giyinmişti ve yanında tek bir görevli vardı.

Beklenmedik karşılaşmadan etkilenmeyen Kraliçe onu sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Tercümanları olmamasına ve düzgün bir konuşma yapamamalarına rağmen, ikisi samimi bir yürüyüşü paylaştılar. Ayrıldıklarında Erna'nın gülümsemesi daha doğaldı.

Erna onun esrarengiz bir kadın olduğu izlenimine kapıldı ve Erna yaşlı kadının düşünceli atmosferinde rahatladı. Kraliçe'nin huzurunda, büyükannesiyse bir ağacın altında dinlenmeye benzer bir rahatlık hissetti.

İkili pergolanın altında oturmuş, bahçeyi hayranlıkla seyreliyordu. Arada sırada göz göze geldiklerinde sessizce gülümsüyorlar, sonra da kar gibi çiçeklerle bezenmiş portakal ağaçlarını seyretmeye devam ediyorlardı. Birlikte geçirdikleri zamanın sonuna geldiklerinde Erna konuşmak için cesaretini topladı.

"Affedersiniz Majesteleri, bir ricada bulunabilir miyim?"

Kraliçe Lorca dikkatini Erna'ya çevirdi. Hizmetçi hızla yaklaştı, biraz Lechen konuşup anlıyordu ve Erna yeterince bildiğini umuyordu.

"Portakal ağacından küçük bir dal alabilir miyim? Bu çiçeklerin harika kokusunu kocamla paylaşmak isterim." Erna Kraliçe'ye baktı, yüz ifadeleri ve el hareketleriyle ifade etmek için elinden geleni yaptı.

Hizmetçi elinden geldiğince tercüme etti. Kraliçe şaşkınlıkla Erna'ya baktı, beyaz kaşları aşağıya inmiş, gözleri parlıyordu. Erna Kraliçe'nin kendisini yargıladığını hissetti ve bir gaf yapıp yapmadığını merak etti ama sonra Kraliçe kahkahayı bastı.

Kraliçe enerjik bir şekilde başını salladı ve Lorcan dilinde birkaç kelime konuştu. Hizmetçi eğilerek Erna ve Kraliçe'yi portakal kokulu çardakta yalnız bıraktı.

Erna dengesini korumaya çalışarak Kraliçe'nin bakışlarını merakla karşıladı. Hizmetçi sonunda, tam da işler garipleşmeye başlamışken, elinde beyaz çiçeklerle dolu bir dallı geri döndü. Kraliçe dalı aldı ve ayağa kalktı. Şaşırان Erna da ayağa kalktı ve Kraliçe'yle yüzleşti.

Lorca Kraliçesi Portakal Ağacı'ndan bir dalı Lechen Prensesi'ne bizzat uzattı. Kraliçenin sözleri hizmetçisi tarafından kabaca tercüme edildi.

"Lechen Prensi böyle güzel bir eşe sahip olduğu için çok şanslı."

Fısıldanan tatlı sözler rüzgârda zarifçe süzülüyor, portakal çiçeklerinin narin kokusuyla sarmalanıyor ve Erna'yı şefkatli bir kucaklamayla sarıyordu.

Erna geliyor.

Bjorn onu yumuşak, fısıltılı ayak seslerinden tanıyabildi. Zarifçe yaklaştı ve yattığı yatağın yanında durdu. Bjorn yatakta kalmaya karar verdi, Erna dikkatlice oturdu, otururken rüzgâr çanlarının sesi duyuluyordu.

"Bjorn," diye fısıldadı. "Kahvaltı için kalkma zamanı." Eli hafifçe yanağına dokundu, çiçek kokusu alıyordu.

"Nedir bu?" Gözlerini açmadan sordu.

"Portakal çiçeği, Kraliçe bana hediye olarak verdi."

Bjorn doğruldu ve Erna'nın elinde beyaz çiçeklerle dolu küçük bir dal tuttuğunu gördü. Bjorn Erna'ya kollarına gelmesini işaret etti.

"Kraliçe, gerçekten mi?" Bjorn iç çekti.

Erna'nın Kraliçe'yle sabah yürüyüşlerine çıkmayı sevdiğini biliyordu. Görünüşe bakılırsa Erna'nın yaşlı hanımları etkilemek gibi bir hüneri vardı.

Erna onun kollarına yerleşti ve günün planlarını konuştular. Bütün  ğleden sonrayı birlikte geçirecekleri için her zamankinden daha heyecanlıydılar.

"Bjorn, gözlerimin içine bak, bugün günlerden ne?" Erna'nın ses tonu ciddileşti.

Bjorn soruyu anladı ve karısına bakarak gülümsedi. Erna kocasının yüzünü tutmak için pozisyonunu değiştirdi.

"Ne söz verdiğini hatırlıyor musun? 'Bugün bütün günü karımla geçireceğim' Bunu unutmadın, değil mi?" Erna alaycı bir Bjorn sesiyle, "Unutmadım," dedi.

"Unutmadım," dedi Bjorn. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Bjorn, Erna'nın yanağına nazık bir öpücük kondurarak, onun kuşkulu ifadesini görünce.

"Eğer kaçınılmaz bir şey olursa, bana söylemek zorundasın."

"hmm." Bu kez onun sevimli küçük burnunu öptü.

"Sana güvenebilir miyim?"

"Hmm." Bu kez onun somurtan dudaklarını öptü.

Eğlenceli  p şmeleri derinleşirken yatak odası bir kez daha sessizliğe gömüldü. Güneş ışığı panjurların arasından parlıyor, koyu gölge ve altın rengi ışıktan oluşan ince çubuklar oluşturuyordu.

Bjorn gülümseyerek, "Erna'yı hatırlıyorum," dedi ve karısının kızaran yanağını sildi. "Unutmayacağım."

"Hey, Bjorn," dedi Erna, tam zil ipini çekmek üzereyken. Bjorn ona baktı. "Birinciliği kazandığımı söylediler," dedi Erna tereddütle.

"Birincilik mi?"

"Evet, hizmetkârlar en güzel çiftin kim olduğunu oyladılar ve oy birliğiyle benim lehime karar verildiğini duydum."

Bu cesur iddiasını dile getirirken Bjorn ona bakarken Erna'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve yüzünde utangaç bir gülümseme vardı, gerçekten karşı konulmazdı. Bjorn onun elbisesinin altında salınan narin geyik kuyruğunu neredeyse görebiliyordu.

"Tebrikler, karım tüm diyarların en güzeli." Bjorn başını eğdi. Daldan bir çiçek koparıp kulağının arkasına yerleştirirken Erna gülümsedi ve kızardı.

"Bu senin," dedi Erna, cesaretini toplayıp Bjorn'un kulağına da bir çiçek yerleştirerek. "Çok yakındı ama birinciliği de sen kazandın," diye fısıldadı, gülmek için kendini zor tutuyordu. Bjorn şaşkınlıkla ona baktı ve sonra yarım ağız bir kahkaha attı.

Tepkisi biraz soğuktu ama Erna onu anlamayı seçti. Onun dünyanın en yakışıklı prensi olduğu bilinen bir gerçektir. Elbette tüm prenslerle tanışmamıştı ama doğrulanması gerekmeyen bazı inkar edilemez gerçekler vardı.

Bjorn ipi çekti ve yataktan kalktı. Erna'nın ona verdiği çiçekler parmaklarında gevşekçe sallanıyordu. Erna'nın dünyasındaki en yakışıklı prens çiçekleri bir leğene koydu ve banyoya yöneldi.

Erna nefesini tuttu, pencereye yaklaştı ve pencerenin önünde durdu. bronz kase. Rüzgârın taşıdığı tatlı portakal kokusu nedeniyle kalbinde çiçeklerin açtığı hissine kapıldı.

Erna arkasını dönmeden önce çiçeğini yavaşça kâseye koydu ve diğerleriyle birlikte yüzmeye bıraktı. Portakal Çiçeklerinin birlikte yüzdüğü su yüzeyine vuran güneş ışığı onu büyüledi.

◆Hadi çıkalım.◆

.-:.-.◆.-:.-.

"Erna nerede?" Bjorn ek binaya girerken sorduğu soru bir gün öncekiyle aynı şekilde yankılandı. Hizmetkârlar artık bunu geleneksel bir selamlaşma olarak kabul ediyorlardı.

"Majesteleri yatak odasında," dedi Karen, beklenenden erken dönen Prens'i selamlamak için öne atıldı.

Bjorn başıyla onayladı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Pencereleden içeri süzülen güneş ışığı beyaz ve altın rengi fayanslardan yansırken, Lorca Sarayı göz kamaştırıcı bir parlak renk cümbüşüne bürünmüştü.

"Erna?" Bjorn yatak odasının kapısına yaklaştığında seslendi ama cevap gelmedi.

Bjorn kaşlarını çatarak odaya girdiğinde durakladı ve etrafına bakındı. Erna'nın hiçbir yerde olmadığından emin olunca sabrı tükendi.

Bjorn sinirli bir iç çekişle servis zilini çalıp yatak odasının balkonuna çıktı, purosunu dudaklarına götürmüştü bile. Purosunu ateşlediği anda Erna'yı fark etti. Erna'yı aşağıdaki egzotik bahçede buldu. Geniş kenarlı şapkası yüzünü gizliyordu ama o olduğunu biliyordu.

Erna kordon boyunca temkinli bir şekilde ilerledi, sonra yorgun bir şekilde durakladı ve yoluna devam etti. Bjorn Lisa'nın yokluğunu fark etti ve Erna'nın o bakmıyorken gizlice uzaklaşmış olabileceğini tahmin etti.

Bjorn korkuluklara yaslanıp karısını izlerken yavaşça dumanını dışarı verdi. Erna'nın bahçede yürüyüşünü izlerken kıkırdadı. Kapının çalınması Bjorn'un sanki röntgenciliğine yakalanmak istemiyormuş gibi geri sıçramasına neden oldu.

"İçeri gel," dedi Bjorn usulca, yarısı içilmiş purosunu kül tablasına atarken.

Karen odaya girdi ve Bjorn'la birlikte aceleyle balkona çıktı. Başını eğdi, ifadesi düz ve duyusuzdu.

"Özür dilerim Prensım, Ekselanslarını bulamıyoruz." "Gerçekten mi?

Tam şurada," diye bahçeyi işaret etti Bjorn.

Karen boynunu büküp bahçeye bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı ve Erna'nın bu kargaşanın nedenini merak ederek onlara baktığını gördü. Bjorn ve Karen'ı gören Erna dikkatini tekrar tavus kuşlarına çevirdi.

"Bu kuşlar Lorca kraliyet ailesine ait; naziktirler ve hiçbir tehdit oluşturmazlar," diye paylaştı Karen, sesi endişe doluydu.

Büyük Düşes sarayın bahçesinde dolanan tavus kuşlarının büyüüne kapılmıştı. Hizmetkârlar onu kuşlardan uzak tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, çünkü her ne kadar uysal olsalar da Erna'nın zarar görme riski vardı. Hizmetçiler, karısının herhangi bir zarar görmesi halinde Prens Bjorn'un öfkesiyle karşılaşacaklarının farkındaydılar.

Karen telaşla durumu mazur göstermeye çalışırken, Bjorn gülümseyerek konuyu geçiştirdi, gözleri hâlâ heyecanlı bir çocuk gibi kuşları kovalayan karısındaydı.

Bir tavus kuşu muhteşem kuyruğunu açarken Bjorn, "En azından dileği yerine geldi," diye fısıldadı.

Bjorn ve Karen birlikte balkonda durmuş, Erna'nın kuşun kuyruğundaki renkli gösteriyi hayranlıkla izlemesini seyrediyorlardı. Öğle güneşi renklerin tropik çiçekler kadar canlı ve parlak olmasını sağlıyordu. Tavus kuşu yavaşça dönüp paytak paytak uzaklaştı ve bahçede bağırmaya başladı. Rengârenk görüntü Bjorn'a son balaylarını, ıssız kış mevsiminin tezatını hatırlattı manzara Lorca'nın muhteşem bahçesiyle kıyaslanamaz bile.

"Schuber'in Bahçe Odası'nı inşa eden mimarın adını hatırlıyor musunuz?" Bjorn baş hizmetçiye sordu.

"Bay Emil Barser, Majesteleri," dedi Karen.

"Ah, evet, Barser, işte bu." Bjorn, kraliyet ailesine sık sık hizmet veren ünlü gri saçlı cam ev mimarını hatırladı ve Lechen'in aristokratları.

"Hâlâ hayatta mı?"

"Vefat ettiğine dair herhangi bir haber duymadım."

Bjorn önemsiz bir nesnenin satın alınmasını tartışıyormuş gibi kayıtsızca, "Eğer öyleyse, konutum için bir cam ev tasarlamasını istiyorum," dedi.

"Schuber Sarayı'nda bir cam ev inşa etmekten mi bahsediyorsunuz?" Karen şaşkınlıkla sordu.

"Evet, Bahçe Odası'nın çok küçük olduğunu

düşünüyorum." "Gerçekten de öyle, Majesteleri."

Bjorn'un karısıyla ilgili konularda hassas bir noktası vardı ve çiçeklerle hiç ilgilenmemesine rağmen, Schuber'de Lorca'nın tropik bahçelerini sadece Erna için yeniden yaratmaya niyetliydi.

Prens karısını seviyor.

Bu tek gerçek otoriteyi sağladı ve Büyük Dükler alanındaki tüm hiyerarşiyi yeniden yapılandırdı. Erna Dniester artık Saray'ın tartışmasız hükümdarı konumundaydı.

"Bildiriği istediğiniz gibi göndereceğim, Majesteleri." Karen heyecanlı kalbini sakinleştirmek için elinden geleni yaparak eğildi. Erna'nın adımlarını izledi bahçenin etrafında.

"Ekselanslarına birini göndereceğim..."

Bjorn kararlı bir ifadeyle, "Gerek yok," diye araya girdi. "Ben oraya gideceğim." Aceleyle, sandalyenin üzerinde duran ceketini kaptığı gibi balkondan ayrıldı.

Sonunda Karen rahat bir nefes aldı, gözleri balkonun korkuluklarında gezindi. Prensini sevgili eşi bahçede, canlı mor çiçeklerle bezenmiş büyüleyici bir ağacın altında neşe içinde yürüyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Bjorn," dedi Erna şaşkınlıkla.

Gülümsemesi ve bahar sabahını donuk gösteren parlak gözlerinin eşlik ettiği tatlı bir sestti.

"Arkadaşlarının arkadaşlığından keyif aldın mı?" Bjorn şakacı bir tavırla sordu. Bir süre, yaramaz bir şakanın ortasında kalmış bir çocuk gibi bocaladı. Erna çok geçmeden muzipçe sırıttı ve başını salladı.

"Evet, Lorca Kraliyet Ailesi'nden güzel bir hanımefendiyle keyifli bir yürüyüş yaptım," dedi Erna muzipçe gülümseyerek.

"Erna, dişileri cezbetmek için sadece erkeklerin renkli kuyrukları vardır." Bjorn bir kahkaha attı.

Erna sanki Bjorn ona çimenlerin mavi, gökyüzünün yeşil olduğunu söylemiş gibi kaşlarını çatı. Tavuskuşuna baktı, tüylerini katlayıp yol boyunca paytak paytak yürüyor, hâlâ bahçeye doğru sesleniyordu. Erna'ya bir hanımefendi gibi göründü.

"Gerçekten mi?"

"Evet, tipik olarak tüm erkek kuşlar renklidir, dişiler ise donuk kalır."

"Neden?"

"Kadınları bu şekilde baştan çıkarıyorlar," diye gülümsedi Bjorn.

"Aman Tanrım." Erna tavuskuşunun bir çitin üzerinden kayboluşunu izledi. Bu fark edişte sapkınca bir şeyler olduğunu hissetti ama bunu zihninden sildi. "Peki, nasıl oldu da erkenden döndün?"

Olamaz... Sakın bana söyleme-Erna'nın kalbi temkinli bir beklentiyle kabardı.

"Sadece seni görmek istedim," dedi Bjorn gülümseyerek. "Seni görmeye devam edebiliriz diye düşünmüştüm. bir randevu." Bjorn elini uzattı.

Erna ne yapacağını bilemedi, birdenbire utangaçlık duygusuna kapıldı. Bjorn'un sevgisini arzuluyordu ama neden Bjorn ona herhangi bir yakınlık gösterdiğinde kendini hep aptal gibi hissediyordu? Bjorn ona yaklaştı, hâlâ elini uzatıyordu ve Erna kendinden nefret etmeye başladı.

"Şimdi mi?" diye ağzından kaçırdı. "Böyle mi?" Buruşuk, ilgisiz elbisesine baktı.

Saatlerce düşündükten sonra bu kaşkorse elbiseyi seçmiş ve saçını yapmıştı. Sonunda, bahçede gezinmek için basit ve kullanışlı bir şey seçmişti. Kesinlikle bir randevuya çıkmak için uygun bir elbise değildi. Sadece kemeri Bjorn'un kravatının rengiyle uyumluydu.

Erna ek binaya baktı, Büyük Dük çiftini herhangi bir gezintide takip etmesi gereken görevlilerden hiçbir iz yoktu. Mola odalarında olacaklar, kendilerine zaman ayıracaklar ve dışarı çıkma gibi bir beklentileri olmayacaktı. Onları uyandırmak saygısızlık olurdu. Şimdi.

Yine de Bjorn'la yüzleştğinde, sadece ceketini çıkararak her zamankinden daha rahat hissetti. Prensi tanımayanlar için, yolculuğa çıkmış sıradan bir beyefendi gibi görünüyordu. Ondandır daha şık giyinmemişti ama yine de Erna endişelendiğini hissetti.

"Erna?"

Gözleri buluştuğunda Bjorn gülümsedi. Sözlerinde ya da davranışlarında azarlanacak bir şey bulmak zordu, rahat tavırları Erna'yı yatıştırdı ve

Uzatılmış el.

"Dniester'in kurdu tavus kuşundan çok daha büyük ve süslü bir kuyruğu var."
Erna onun uzattığı eli kavrarken gururunu bir kenara bırakarak konuştu.

"Ah, kuyruk nerede?"

Bu, onun yüz­süz kurt tarafından cesur bir karşı saldırıyla karşılanmasına neden oldu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

◆Her Şey Baharla İlgiliydi◆

.-:.-.◆.-:.-.

Birlikte yürüdüler, sadece ikisi, hizmetçileri olmadan, Hizmetçiler ya da hizmetçiler, sadece o ve Bjorn. Bahçenin derinliklerine, saraydan daha uzağa gittiler. Erna kendini, yasak bir şey yapmak için ailesinin dikkatli gözlerinden kaçan yaramaz bir çocuk gibi hissediyordu.

Bahar Festivali'nin tüm hızıyla devam ettiği şehre doğru ilerlediler. Her iki tarafı portakal ağaçlarıyla kaplı yol, canlı tropik çiçeklerin büyüleyici görüntüsüyle daha da güzelleşiyordu. Dolambaçlı çiçek sarmaşıklarıyla süslenmiş duvarlar sonsuz bir çiçek goblenini resmediyordu. Seyahat kitabının Lorca'nın başkentinin bahar aylarında bir çiçek cennetine dönüştüğüne dair tasviri gerçekliği tam anlamıyla yakalamıştı.

Erna bir beklenti yarışının kendisini ele geçirdiğini hissetti, insanların tezahürat ve kahkaha seslerini duyabiliyordu. Mevsimin ihtişamını gözler önüne serdi.

Lorca'nın Bahar Festivali'ni kutlamak için gelen turist akını, kralın hükümdarlığının 50. yıldönümüne denk gelmişti. Sokaklar kalabalıktı, bahçeler tıklım tıklımdı ve parklar bir aktivite kovanına dönmüştü; tüm bunlar Bjorn ve Erna'nın şenliklere karışmasını ve tadını çıkarmasını kolaylaştırdı.

Rengârenk kilimler ve lambalarla dolu dükkânlara hayranlıkla baktı, bir el arabasında veya tezgâhta sunulan lezzetli atıştırmalıkların ve ikramların tadını çıkardı. Karmaşık saksı bitkileri ve zarif çinilerle bezenmiş ara sokaklarda gezinirken sıcak, tatlı çaylarını yudumladı. Tüm bunlar olurken Bjorn ile el ele.

Sınırları aşmaması konusunda kendisini ısrarla uyarıyordu. Yine de aşklarının sınırları neredeydi? Egzotik baharın hoş kokusu ve canlı tonlarının cazibesi, koyduğu sınırın bulanıklaşmasına neden olmuş olabilir.

"Biraz ara verelim mi?" Bjorn Erna'nın kızarmış yanağını okşayarak öneride bulundu.

Erna her zamanki 'iyiyim' yanıtını ısırarak verdi ve sadece başını salladı. Buradaki bahar güneşi çok yoğundu ve Erna yaz mevsiminde bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Buna dayanmak giderek zorlaşıyordu.

Çevrelerini inceleyen Bjorn, Erna'yı caddenin karşısındaki, birçok gezginin ağaçların altında gölge aradığı bir parka götürdü.

"Hey, Bjorn," diye seslendi Erna, gözleri yakındaki bir banka sabitlenmişti.

Bjorn ve Erna'dan çok da yaşlı olmayan genç bir çift çeşmenin karşısına oturmuştu. Beyefendi bir mendil çıkardı ve karısının oturması için bankın üzerine serdi.

Bjorn bir kahkahayı ve adama küfretme isteğini bastırarak kendi mendilini çıkardı ve Erna'nın oturması için bankın üzerine koydu. Işıl ışıl parlayan Erna'nın yüzündeki gülümseme Bjorn'un kendini savunmasız hissetmesine neden oldu ama yine de Erna'nın kendi sevincinden duyduğu mutluluğa engel olamadı.

Bjorn aşırı hoşgörölü bir süslemeyle bez parçasını bankın üzerine koyarak bir gösteri yaptı. Erna, esintiye kapılmış bir taç yaprağı kadar zarif bir şekilde eğildi ve sırtı dik, elleri dizlerinin üzerinde oturdu. Bjorn gülmekten kendini alamadı.

"Rahatça oturuyor musunuz, Majesteleri?" Bjorn sordu.

"Yeterince rahat, mendiliniz biraz pütürlü," dedi Erna soğukkanlılıkla, ama Bjorn onun şapkasını ve eldivenlerini çıkarmak için can attığını görebiliyordu.

Bjorn Erna'nın yanına oturdu ve çeşmenin sularının güneşte köpürüp ışıldamasını, ağacın gölgesinin güneşten kızarmış tenlerini yatıştırmasını izlediler. Erna'nın kızarmış yanakları yavaş yavaş solgun normlarına döndü.

"O da ne?" Erna aniden konuştu. Parkın uzak ucundaki bir binayı işaret etti. "Sıraya girmiş bir sürü insan var, gidip bakabilir miyiz?"

"Eğer isterseniz."

Sorusu nazik görünse de, Bjorn bunun daha çok bir emir olduğunu hissetti. Karısının giderek artan kurnazlığının en korkutucu yönü kendi entrikalarından habersizdi. Bjorn buna aldırmadı, önceki uysallığına kıyasla onun cesaretini tercih ediyordu.

"Hadi, gidelim," diye cesaretlendirdi.

"Gerçekten iyi misin?" Kadın, Bjorn'un biraz daha inatçı olmasını beklediğini söyledi. "Şimdiye kadar sadece yapmak istediklerimi yaptık."

"Hadi ama Erna," dedi şakacı bir tavırla, "burada istediğim hiçbir şeyi yapamam zaten." Erna'ya sinsice göz kırptı ve samimiyeti Erna'yı güldürdü.

Adamın samimiyeti Erna'yı da güldürdü, yüzünü ıslıl ıslıl bir gülümseme aydınlattı. Bjorn bir an için bir kez daha aşık bir aptal olmaktan memnundu.

.-:-.✧.-:-.

Dünyanın dört bir yanındaki sayısız bireyin sahip olduğu inançların çeşitliliğine rağmen, ortak eylemleri çarpıcı biçimde benzerdir. Örneğin, Lechen'den gelen Schuber'in soylu Grandük çifti gibi, İlahi Olan'a saygı gösterme niyeti olmadan kutsal kulelere korkusuzca çıkanları ele alalım.

Görünüşe göre pek çok kişinin amacı bir saat kulesi bulup tepesine tırmanmaktı. Sanki dünya bu tür çılgın insanlarla doluymuş gibi geliyordu; Bjorn, Erna'yla birlikte Lorca'nın Çan Kulesi'ne çıkarken bunu hatırladı.

"Yorulduysan biraz dinlenebilirsin," dedi Bjorn. Kızarmış yüzüne ve ağır nefes alış verişine rağmen inatla başını salladı.

"Yakında tepede olacağız," dedi Erna.

"Ya sonra?"

"Zili bekleyeceğiz." Bu aptalca bir nedendi ama Erna'da ciddi bir kararlılık vardı.

Bjorn kalan mesafeye baktı. Eğer yalnız olsaydı, tepeye oldukça hızlı bir şekilde ulaşabilirdi ama Erna'nın hızıyla bir sonraki geçiş ücretini kaçıracaklardı. O zaman da şüphesiz bir sonrakini beklemek zorunda kalacaklardı. Hoş olmayan bir ihtimal.

Bjorn düşündükten sonra tek kelime etmeden karısına sarıldı. İrkilen Erna, kulenin merdivenlerinde yankılanan bir çığlık attı. "Dur,

yapma, ya biri görürse?"

"Dinle, Erna." Bjorn onun itirazlarını duymazdan gelerek şöyle dedi. "Bir saat boyunca çan kulesinde mahsur kalıp bir sonraki çan sesini beklemeye hiç niyetim yok. En iyi seçenek bu."

Bjorn uzun adımlarla antik taş basamakları tırmanmaya başladı

Lorca'nın baharı güzel kokulu, zehirli bir şarap gibiydi, diye düşündü Erna sersemlemiş bir halde onu taşıyan Bjorn'un yüzüne bakarken. Sersemlikten uyandığında bunun ciddi sonuçları olacağına şüphe yoktu ama yine de kalbi o kadehi tekrar tekrar doldurmak istiyordu.

Ne zaman akıllanacaktı?

Erna gözlerini sıkıca kapattı. Bunun anlamsız olduğunu biliyordu ama kendini başka bir yerde, başka biriyle hayal etmek zordu. Bjorn usulca kıkırdayarak yükselişlerini hızlandırdı. Nefes alış verişi ağırlaştı ve çıkışın ışığı yaklaştı.

Tekrar bahar güneşine çıktılar, serin esinti Bjorn'un terli yüzünde ferahlatıcı bir his uyandırdı. Erna sevinçle haykırdı ve gülümsedi.

Çılgın geyik, çılgınca büyüleyici. Bjorn, Erna'yı nazıkçe iki ayağının üzerine yerleştirirken düşündü. Aceleyle kıyafetini düzeltti ve gözlemesine doğru ilerledi. Bjorn onun her adımını izledi, çünkü o daha hareketli görünüyordu.

"Bjorn, buraya gel, acele et," diye seslendi Erna ona, gelip şehir manzarasına bakması için.

Bjorn da ona katıldı ve çan kulesinin ötesine baktı. Erna şehrin çeşitli noktalarını, sarayı, portakal ağaçlarının bulunduğu bahçeleri, tapınak avlusunu gösterdi. Lorca'nın portakal ağaçlarına olan takıntısını yukarıdan görmek mümkündü.

"Neredeyse bir kış manzarası gibi," dedi Erna, beyaz çiçek denizini yorumlarken.

Bjorn ufka doğru baktı ve turuncu kiremitli çatılarla örtülü beyaz duvarlı binaları görebildi. Bulutsuz bir gökyüzü. Bjorn'un gözleri dingin ve pitoresk manzarayı tararken, sürekli Erna'ya bakmak için hareket ettiklerini hissetti.

Kadının eli parmaklığı kavradı, çan çalmaya başladığında sessizce onun narin elini sıktı. Erna yüzünü ona döndü ve gözleri buluştu. Hiçbir şey söylemedi ve sadece elini sıktı.

Değer verdiği kadını yaralamıştı ama yine de mucizevi bir şekilde ona geri dönmüştü. Onun önünde dururken, Erna'nın kalbinde kalan her türlü tereddüt ve korkuya kendisinin katlanması gerektiğini biliyordu. Doğal olarak, anlık sabırsızlık ortaya çıkacaktı.

"Bjorn," diye mırıldandı Erna, "Beni öpmek istiyorsan, durma. Bu seferlik izin vereceğim." İyiliğini sunarken dudaklarını belli belirsiz bir gülümseme süsledi.

"Bu çan kulesi aşıkların dileklerini yerine
getiriyor mu?" "Emin değilim, umarım
öyledir."

Kadının nazik, ürkek fısıltısı kulaklarını süslediğinde, Bjorn hiç şüphesiz anladı. Bu büyüleyici varlık gerçekten de vahşi bir geyikti.

Onun emrine teslim olan Bjorn bir elini Erna'nın yanaklarına götürdü ve dudaklarını nazikçe onunkilere bastırdı. Erna yumuşak bir iç çekti ve neredeyse onun kollarında gevşeyecek gibiydi.

Çan melodik bir şekilde çalarken, baharın gelişiyle büyülenmiş şehre sevgi dolu bir kutsama bahşediyormuşçasına, şefkatli ve içten bir öpücüğün içinde kayboldular.

Yan Hikaye 9 - Güzel Bileği Olan Kadın

◆Güzel Bileği Olan Bayan◆

.-:.-.◆.-:.-.

Lisa hiçbir kelimenin mevcut durumu anlatmaya yetmeyeceği sonucuna varmıştı.

Sahibesinin kocasıyla birlikte kaçıp gittiğini fark ettiğinde bile Lisa hiç GaÇırmamıGtı. Şüphesiz ki Zehirli Mantar Prensi'nin bununla bir ilgisi vardı. Kararın etkisi ancak Büyük Düşes'in iradesinden kaynaklanabilirdi.

"Majesteleri, bunu başarabileceğinizden emin misiniz?" Lisa, Erna'ya gönderilen dev kutuyu inceledi.

"Kraliçe'nin kendisinden geliyor, samimiyetini göz ardı edemeyiz."

"Samimiyetin de bir sınırı vardır," diye iç geçirdi Lisa, büyük kapıyı açmak için kutu.

Erna, Kraliçe ile samimi ve özel bir çay partisi için bir davetiye aldı. önceki sabah Kraliyet Ailesi'nin hanımları. Her ulustan soylu kadınlar arasında sadece Lechen Büyük Düşesi böyle bir davet almıştı. Kraliçe sosyal etkinliklere nadiren katılır, doğrudan Erna'ya ulaşırdı.

Ancak Lisa için bu özel konudan daha büyük bir önem ve zevk taşıyan başka bir şey daha vardı.

Erna Dniester, Gladys Hardfort'un gönlünü kazanmıştı!

Lars her zaman Lorca Kraliyet Ailesi ile yakın bir ilişki içinde olmakla övünmüştü ama güzel Prenses Gladys bile Kraliçe'den kişisel bir davet almamıştı; Lechen delegasyonu bu konuda Lars'a karşı büyük bir gurur duyuyordu.

Dniester ve Hartford.

İki kraliyet ailesi arasındaki 'ateşli' ilişki ülke genelinde yaygın olarak biliniyordu ve Lorca aralarında herhangi bir çatışma çıkmaması için büyük özen gösteriyordu. Lechen ve Lars, kişisel bağlantıları bir yana, müttefik olarak karşılıklı saygılarını koruyorlardı... en azından dışarıya karşı.

İki ulusun hizmetkârları arasındaki gizli savaşta, sık sık önemsiz ve çocukça çatışmalar patlak veriyordu.

Lechen prensi ve prensesi güzellik yarışmasında zafer kazandığında, Lars'ın hizmetkârları zaferin kişisel bağlantılardan kaynaklandığını iddia ederek kozlarını ortaya koydular.

Prens kategorisinde Lechen'in galibiyetini herkes kabul ederken, prenses kategorisi farklı bir hikaye sunuyordu. Lars'ın hizmetkârları, bir taşra kızı olan Büyük Düşes Schuber'in, Felia'dan gelen ve kıtanın dört bir yanındaki kraliyet aileleriyle yakın ilişkileri olan Lars'ın Veliaht Prensesi'nin yanında sönük kaldığını iddia ettiler.

Tek özelliği güzelliği olan Lechen prensesi Erna Dniester'in Gladys Hartford karşısında hiç şansı olmadığında ısrar ediyorlardı. Dedikoduları yayan ağızları susturmaya ve gerçeği ortaya çıkarmaya hevesli olan Lisa, onların gevezeliklerine bir son vermek için sabırsızlanıyordu.

Ancak beklenmedik bir şekilde Büyük Düşes Schuber, Kraliçe Lorca'dan kişisel bir davet aldı!

Lechen delegasyonu bu altın fırsat karşısında çok heyecanlanmıştı. Lars'ı bir kez daha gölgede bırakacaktı. Ta ki Kraliçe'nin sabah Büyük Düşes'e gönderdiği dev hediye görene kadar.

"Nasıl olur da belinizi bu kadar belirgin gösteren giysiler gönderebilirler? Sadece beli değil, baldırları ve ayak bileklerini de!" Lisa onaylamadığını dile getirdi. Büyük Düşes'e göre, klasik ve modern Geleneksel Lorca kıyafetleri iç çamaşırlarına çarpıcı bir şekilde benziyordu.

"Kraliçe'nin sizi bunu giymeye zorlamak niyetinde olduğunu sanmıyorum, sadece minnettarlığını ifade etmek istedi." Lisa söyledi.

"Doğru, bu bir zorunluluk değil ama bence bunu giymek çok hoş olurdu." Erna sakince yabancı elbiseyi inceledi.

Konuklara giysi hediye etmek her zaman süregelen bir Lorca geleneği idi. Her ne kadar kültürel ve geleneksel gelenekler iki ulus arasında farklılık gösterse de, birbirlerinin geleneklerini hoşgörüyle karşılamak her zaman kibarlıktı ve bu elbiseyi giymek meydan okuma. Erna bahçede gelişen dostluğu beslemeye hevesliydi. Lechen

Prensesi Erna Dneister bu dünyaya yeni gelmişti.

Kuşkusuz, Prenses Gladys'in yerini alan bir gaspçı olarak algılandığı günlerden bu yana koşullar önemli ölçüde iyileşti. Yine de Erna, bu dünyaya uzun süredir kök salmış olanlara uyum sağlamak ve onlarla kaynaşmak için gayretle çabalamaya devam etmelidir. Kraliçe ile tesadüfen karşılaşmasının böylesine içten bir jestle sonuçlanacağını düşünmek, kısa bir karşılaşmanın ardından genç yabancı Prensesi çaya davet etmek Erna'yı minnettarlık ve değer duygusuyla doldurdu.

Kendi yerini bulacaktı.

Erna derin bir nefes aldı. Bjorn'un rehberliğine başvurmamayı tercih etti. Bunun için kocasını çağırmak aptalca olurdu, ayrıca kocası oyun oynamakla meşguldü. diğer Prenslerle tenis oynayacaktı. Bu görevi kendisi başarmak istiyordu.

Erna'nın parmak uçları elbisenin kumaşında oynaşırken ve gözleri ince mücevherlere takılırken kapı çalındı. Gelen Karen'dı, Erna'nın

kıyafet giymenin Lechen görgü kurallarına aykırı olup olmadığını öğrenmek için göndermişti.

"Geçmişte, güven ve dostluğu pekiştirmek için ev sahibi ülkenin geleneksel kıyafetlerini giymek yaygın bir uygulamaydı. Sör Bayer bunun Kraliyet görgü kurallarına ya da diplomatik geleneklere aykırı olduğunu düşünmüyor. Yine de, Kraliyet Ailesi'nin hiçbir kadın üyesinin henüz böyle alışılmadık bir giysi giymediği konusunda uyardı." Karen başını eğerek sakince rapor verdi.

"Pekâlâ, teşekkürler Karen," dedi Erna gülümseyerek ve dikkatini Kraliçe'nin hediyesine çevirdi.

Elbise o kadar açıktı ki, Erna baş dönmesine neden olacağını düşündü. erkek üyelerin giydiği kıyafetlerden farklıydı ama yine de resmi kıyafet olarak kabul ediliyordu. Onaylamayan bakışların olasılığını göz ardı eden Erna, Lorca Kraliçesi'ni onurlandırmak için daha da büyük bir istek duydu.

"Hadi hazırlanalım," dedi Erna Lisa'ya.

Lisa, Büyük Düşes'in yabancı güçler tarafından lekelendiğini fark edince iç çekti. Görünüşe göre Metresinin kaderinde mantarlar tarafından zehirlenmek vardı.

.-:.-.✧.-:.-.

Lechen'in Büyük Düşesi'nin geleneksel Lorcan kıyafetleriyle ortaya çıkmasının etkisi oldukça heyecan yarattı. Lorca Kraliyet Ailesi'nin hanımları Erna'yı sadece şaşkınlık ve hayranlık içinde izleyebildiler.

Erna başını dik tutarak ve sırtını dikleştirerek yürüyordu. Doğrusu, Erna hafifçe yanlış bir şekilde hareket etse, kumaşın narin dokusu onu gıcıklayabilirdi. Aynı şey taktığı mücevherler için de söylenebilirdi. Sakin kalmaya çalıştıkça, elbisenin dengesini bozmaya çalıştığının daha fazla farkına varıyordu.

Giderek artan sessizlik içinde endişelenen Erna, gözlerini aşağıya çevirerek giysilerini inceledi, bir şey mi kaçırmıştı? Bir şey mi vardı

Yersiz mi? Lechen hizmetkârları kıyafetlere aşına olmasalar da Lisa tek bir ipliğin bile yerinden çıkmasına izin vermezdi.

Tam da yanlış bir şey yaptığı korkusu onu ele geçirmeye başlamışken, Kraliçe Erna'ya yaklaştı. Gözleri saf bir zevkle parlıyordu.

"Majesteleri sizi geleneksel Lorcan tarzında selamlamamıza izin verilip verilmeyeceğini soruyor." Orta yaşlı bir hizmetçi Kraliçe'nin hemen yanında durarak konuştu.

Erna gülümseyerek ve başını sallayarak, "Evet, elbette," dedi.

Kraliçe, hizmetçinin tercüme etmesine fırsat vermeden anlamı kavradı ve gecikmeden yaklaştı. Kraliçe buruşuk elini Erna'nın göğsüne koydu ve yanağından öptü. Erna daha sonra elin göğse konulmasının kalpten gelen samimiyeti simgelediğini öğrendi.

.-:.-.✧.-:.-.

Bjorn düşünu tamamladıktan sonra balkona çıktı. Görevlisine, Lechen'deki bankadan gelen mektupları bir masanın üzerine koymasını söyledi.

Elinde yeni yakılmış purosuyla pelüş bir minder yığınının yerleşen Bjorn, birbiri ardına gelen mektupları açmaya başladı ve bir sonrakine geçmeden önce her mektubun içeriğini bir saniyeliğine inceledi. Öğleden sonra, belki de erken başladığı için, özellikle durgun görünüyordu.

Son mektubu da bir kenara bırakan Bjorn, gökyüzüne doğru bir puro dumanı üfledi. Sonra balkon kapısının yanında duran genç bir hizmetçiyi fark etti; hizmetçi Bjorn'un kendisini fark ettiğini anlayınca şaşkınlıkla geri çekildi.

"Ekselansları, Lorca'nın esrarengiz Kraliçesi Majesteleri'nin sarayında." Hizmetçi beklenmedik açıklamayı yaparken Bjorn'la göz teması kurmaktan kaçındı.

Bjorn anladığında kıkırdadı. Erna birkaç kez Kraliçe'nin davetinden söz etmişti, o kadar ki Bjorn bunu duymazdan gelmeye başlamıştı.

Yakında dönmesi gerekmiyor muydu?

Bjorn saatine baktı. Bjorn purosunu bıraktı ve kendine bir konyak doldurdu. Bjorn hizmetçiye hafifçe başını sallayarak bardağı aldı. Bir bardak doldurdu. Gümüş bir tepsinin üzerinde duran buz dolu bardakta şeffaf, kehribar rengi likör vardı. Hâlâ nemli olan saçları ve elbisesinin etekleri esintiyle dalgalandı. Hizmetçi nazik bir selamla ayrıldı ve yatak odası yeniden sessizliğe büründü.

Bjorn'un bir zamanlar güneşin kavurduğu bahçenin büyüüne kapılmış olan gözleri tekrar elindeki belgelere kayd.

Öğleden sonra olaysız ve sıradan geçti.

Araba Kraliçe'nin evinden ayrılıp büyüleyici müstemilatla kaplı patikadan aşağıya doğru ilerlemeye başladığında, Erna sonunda kendini rahatlamaya bıraktı.

"Gerçekten iyi iş çıkardın," diye düşündü, bir an için gururlanmasına izin vererek.

Lorca Kraliyet Ailesi katı bir davranış kuralına bağlıydı ve kadınlarla erkekler arasında bir ayırım gözetirdi. Erkeklerin, kan bağı olmadıkça, kadınların kaldığı yerlere girmesi yasaktı. Bu, bekâr bir misafirin ya da eşinin yanında bir erkek üyenin bulunmasına asla izin verilmemesine kadar uzanıyordu.

Bu, Kraliçe'nin alanının kadınlar için bir sığınak olarak kalmasını sağlıyordu. İzin verilen tek erkekler dadılarının gözetimindeki genç oğlanlardı. Erna için bu kurnaz oğlanların diğer kızlardan hiçbir farkı yoktu ve onları hiç tereddüt etmeden kabul edebilirdi. Kocas

Kıskançlığı ve sertliğiyle nam salmış Grandük Schuber bile bu genç beyefendilere müsamaha gösterecekti.

Araba tekrar yavaşladığında Erna hemen pelerinini giydi. Hava bu tür giysiler için uygun değildi ama Erna hizmetkârlarının ve arabacıların huzurunda uygunsuz görünmek istemiyordu.

Bjorn çoktan döndü mü? Kendi kendine düşündü.

Erna ayak bileğini güzelleştiren halhala baktı ve Kraliçe Lorca'nın önceki kutlamadaki sözlerini hatırladı. "Canım, ayak bileklerin çok güzel," dedi Kraliçe sıcak bir gülümsemeyle, Erna'nın alışık olmadığı kıyafetinden duyduğu rahatsızlığın farkındaydı.

Halhal Erna'nın her hareketinde hafif bir şingirtı çıkarıyordu. Telaşla özür diledi ve bu da Kraliçe'nin daha da ışıltılı bir gülümsemesiyle karşılandı. Prensesler, gelinler ve

Lorca kraliyet ailesinin torunlarının hepsi büyülenmiş, Erna'ya çekici ayak bilekleri için övgüler yağıdırıyorlardı. Erna kendisine takılan lakabı hatırladı: "Güzel ayak bilekleri olan bir bayan"

Erna pelerininin eteklerini tutarak aceleyle aşağı indi. bir kez durdu. Karen'dan Bjorn'un da orada olduğunu duymayı umuyordu.

Erna arabadan indi ve neredeyse uçarak merdivenleri çıktı. Adamın yanına yaklaştıkça beklentisi de artıyordu. Yatak odasının kapısına ulaştığında yanakları kızarmış ve nefesi hızlanmıştı.

Bjorn....

Adını söylemeyi düşünerek tereddüt etti, ama kapıyı yavaşça itip odaya girerken bundan vazgeçti. Kumaşın yumuşak hışırtısı odada duyulabilen tek şeydi, onun varlığının hassas bir hatırlatıcısıydı.

❖Parlak Işığın Sesi❖

.-:.-.❖.-:.-.

Bardağın içindeki buz çoktan erimeye başlamıştı. Bjorn bir şey duydu ve omzunun üzerinden baktı. Öğleden sonra güneşi masanın üzerindeki kristal bardağa hafif bir parıltı yayıyordu. Bardağı tekrar doldurmayı düşündü ama bunun yerine dikkatini elindeki belgelere verdi.

Yatak odasından bir gölge çıktı, yatağın yanında geziniyordu.

"Erna?"

Gölge ona doğru ilerledi ve balkonun ışığına doğru geldi. Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle genç ve güzel bir kadın kendini ona gösterdi. Böylesine açık giysiler içinde Lorca'nın leydilerinden birine benziyordu ve Bjorn kadının ayak bileğindeki gümüş bandın ışıltısını o zaman fark etti.

Bjorn gülümseyerek, "İyi günler ve hoş geldiniz Leydi Lorca," dedi. Yastık yığınının içine doğru gevşedi.

"Nasıl görünüyorum?" dedi kadın, sandalyenin arkasına bir pelerin atarak.

"Bu elbiseyi gerçekten de herkesin içinde mi giydiniz?"

"Evet, Kraliçe bana hediye etti. Dediklerine göre bu elbiseyi Değerli bir misafir tarafından davet edildim ve herkes buna uyduğum için çok memnun oldu. Doğal olarak, Lord Bayer bunun herhangi bir Lechen ile çelişmediğini teyit etti. görgü kuralları." Dengeli tavrına rağmen Erna'nın sesi biraz titriyordu.

Bjorn alnını gıcıklayan saçlarından bir tutamı kenara itti ve şaraba uzandı. Ancak kadeh dudaklarına ulaştığında boş olduğunu hatırladı. Bjorn sadece bardağı eğdi ve bir parça buzun rahatlatıcı serinliğinin dudaklarını yatıştırmasına izin verdi.

Bjorn'a tavus kuşunun tüylerini hatırlatan canlı elbise Erna'ya şaşırtıcı derecede yakışmıştı. Büyük mücevherlerle süslenmiş bir takı ve girift bir şekilde işlenmiş altın dantelden bir duvak. Giysiler Erna'nın gözlerinin tonundaydı. Vücuduna örtülen kumaşın rengi açık tenini vurguluyor gibiydi.

Bjorn'un bakışları Erna'nın yeterince uzun olmayan üstünün altında açıkta kalan beline takıldı. Gözleri yavaşça aşağı inerek ayak bileğindeki altın mücevherde durdu. Küçük parça çınlama sesinin kaynağı gibi görünüyordu.

"Pardon... Bjorn?" Erna endişeyle sordu. "Tuhaf görünüyor mu?" dedi, elleri gergin bir şekilde kıpırdanırken, "Lorca kraliyet ailesinin hepsi beni övdü. Özellikle de bileğimi."

"Ne, bileğini mi?"

"Evet, çok güzel ayak bileklerim olduğunu söylediler. Bunu itiraf etmek biraz utanç verici ama Lorca'da güzel bir kadına iltifat olarak kabul edilir." Erna utangaç bir ifadeyle konuştu.

Bjorn bu eğlenceli dönüş karşısında kıkırdadı. Erna da gülümsedi ve elbisesinin eteklerini hafifçe kaldırarak güzel pembe ayak bileğini ortaya çıkardı. Kızın yanaklarının kızarması Bjorn'un ona duyduğu arzuyu daha da artırdı.

Cesaretini toplayan Erna balkona çıktı ve ayak bileğini tamamen ortaya çıkararak volta atmaya başladı. Bjorn onu izledi, ayak bilekleri her adımda sallanıyordu, dudaklarında hüznü bir gülümseme vardı.

Garip yürüyüşü pek de baştan çıkarıcı sayılamazdı, böyle adlandırmak muhtemelen utanç verici olurdu ve buna kanacak bazı aptal tipler vardı.

Bjorn dilini uyuşturan buz ısırdı ve dik oturdu. Onun Erna ince bir işaretle oyunbaz baştan çıkarıcılığını bırakıp ona yaklaştı. Gözleri değerli mücevherler gibi parlıyor, hevesle değerlendirilmeyi bekliyordu.

Bjorn onun tarafından tamamen büyülendiğini hissetti ve ağır bir iç çekişle Erna'yı belinden yakalamak için ayağa kalktı. Onu kendine doğru çekti. Kadının irkilerek çıkardığı nefes balkonun sükûnetini bozdu ve kadın üzerine düşerken Bjorn onun dudaklarını yakaladı. Rahatsız edici örtüyü nazikçe kaldıran Bjorn, ense kökündeki, değerli hizmetçisi tarafından sevgiyle işlenmiş örgüsünü ustalıkla yakaladı.

"Bjorn, bekle bir dakika, bu..."

Erna'nın zar zor söylediği sözler Bjorn'un dudaklarında kayboldu. Kadının takılarının nazik tıngırtısı Bjorn'un ateşli arzusunu daha da körüklüyordu.

Onu bir anlığına serbest bırakan Bjorn, omuzlarından kavradı ve kendine doğru çekti. Kız ona şaşkın şaşkın bakarken ona bir gülümseme sundu. Bu anlık ertelemenin halhal takan geyiğini tatmin edeceğini umuyordu.

Erna kızarmış ve utanmış bir halde ellerini onun üzerine koydu, bileğindeki altın bilezikler şingırdadı ve hafifçe sallandı.

.-:.-.✧.-:.-.

Işığın sesi gibiydi. Bjorn o anda bunu tarif etmenin başka bir yolunu düşünemiyor, özünü yakalayamıyordu.

Vücudunun üzerinde sallanışını izlerken Erna'dan sıvı sıcaklığıyla yüklü bir inleme sesi geldi. Kızın büzülmüş dudakları onun adını çağırıyordu. Bjorn, tutkuyla bulutlanmış gözlerle Erna'ya bakmaktan kendini alamıyordu.

Erna sanki ışığı kovalıyormuş gibi, inleyerek ve titreyerek tüm gücüyle sırtını kamburlaştırdı. Bjorn onun gözlerindeki yakarışı anlıyordu ama bu konuda bir şey yapacak gücü yoktu. Erna böylesine baskın bir pozisyonda çok utangaçtı, bu da Bjorn'u daha da çıldırtıyordu.

Erna iki elini de Bjorn'un omuzlarına koyarak kendini dengeledi. Bjorn ona rehberlik ederken kulağına teselli fısıldadı. Ateşli bakışları, kızarmış yanakları ve hatta göğsünün beşiğine yerleşmiş terleri bile cazibesini artırıyordu.

Öğleden sonra güneşi etraflarına bal rengi bir parıltı yayarken, Bjorn daha çok çığlığa benzeyen bir haykırışın ardından yere yığılan Erna'yı yatırdı. Hiç tereddüt etmeden onun üzerine yerleştı. Bjorn onu öptüğünde Erna ona baktı.

Bjorn ayak bileğine kadar uzanan bir öpücük yolu açtı ve altın takının etrafını öperken, güneş mücevherlerin üzerinde parıldayıp ışıldadı ve onu büyüleyici bir ihtişam ya da erotizm gösterisine dönüştürdü.

Kadını ayak parmaklarının ucuna kadar yeme dürtüsü karşı konulmazdı. Hükmetme ve yine de boyun eğme dürtüsü, zihninde savaşıarak karmakarışık bir arzu karmaşası yarattı.

Sanki bu karmaşayı silmek istercesine Bjorn, olabildiğince derine inerken vahşı bir inilti çıkaran Erna'nın içine girdi. Erna gevşerken ona sarıldı ve titreyen bedenini tuttu.

"Çok bencilsin Erna," diye fısıldadı Bjorn usulca. "Şimdi sıra bende."

Bjorn'un altında yatarken, vücudu güçlü kuvvetin üstesinden gelemeyen Erna, her itişte kendini itildiğini hissetti. Bjorn onun belini kavradı ve geri çekti. Erna dayanılmaz bir zevkle acı dolu bir inilti çıkardı. Bjorn çok hızlıydı ve çok geçmeden Erna onu en derin yerlerinde hissedebildi, midesinde büyüyen bir basınç onu içine çekti.

Yastıkların püsküllerini büküp kavradı, şimdi sadece balkondaki konumlarını, bahçenin tam manzarasını fark ediyor gibi görünüyordu. Bunun farkına varması aldığı zevki daha da artırdı. Bembeyaz çiçekleri izledi. Bjorn'un ötesindeki perdeler dans ediyor ve rüzgârda dalgalanıyordu. Erna, Bjorn'un beklentisine karşı midesini her gerdiğinde, onun yüzünün büküldüğünü ve inlediğini fark etti.

Ona boş boş baktı, o müstehcen güzellikteki yüz ona bakıyordu. Ona iyi iş çıkardığını, güzel olduğunu, onu sevdiğini söylemesini istiyordu ve bu gözler ona bunların hepsini ve daha fazlasını söylüyordu.

Onun şehvetle dikkati dağıldığında hoşuna gidiyordu, çünkü gerçek yüzünü gösteriyordu.
onun dikkati dağıldığında hissederdi. Ayrıca onu, kendisini arzulamasına neden olduğu için de seviyordu. Bu iyiydi. Erna bu vahşi arzu anının tadını çıkarıyordu.

"Acıyor mu?" Bjorn biraz yavaşlayarak sordu. Erna başını hızla salladı, onun yavaşlamasından hayal kırıklığı duyuyordu.

Söyle bana Erna, derdi sık sık. Söyle yoksa bilmeyeceğim.

"Ben... iyiyim," diye Bjorn'u rahatlattı Erna. "Seni çok seviyorum, eğer devam edersen daha da çok seveceğim."

Bjorn alçak sesle bir küfür savurdu ve Erna'nın irkilmesine neden olan bir kahkaha attı. Bir terslik olabilir miydi? Erna dünyanın etrafında döndüğünün farkına vardı, başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bjorn tam yüzüne gelene kadar onun kendisini kaldırdığını fark etmedi.

"Pozisyon değiştirebilir miyiz?" Erna

söyledi. "Bundan hoşlanmadın mı?"

Erna bundan hoşlanıyordu ama uzandığı zaman daha çok hoşuna gidiyordu, bunu daha iyi hissediyordu ama belki de bir hanımefendi bu kadar utanmazca konuşmamalıydı.

Bjorn uzun bir süre Erna'yı izledi, daha fazlasını bekliyordu ama Sonunda onu öptü ve sevişmeye devam ettiler. Bjorn onun ensesini kavradı ve dilini onunkiyle iç içe geçirdi.

Parlak bir ışık gösterisinin eşlik ettiği sesler senfonisi, evcilleşmemiş bir çan gibi yankılanarak ılık öğleden sonrayı elektrikliyor gibiydi.

❖Hatırlayacağımız Renk❖

.-:.-.❖.-:.-.

"Kraliçe de çay yapraklarıyla ilgileniyordu," dedi Erna ve konuşmanın seyrini aniden değiştirdi.

Yumuşak kahverengi saçlarını hafifçe okşarken Bjorn'un dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Erna, Bjorn'un kendisini dinlediğine dair güven veren bu sükûnet anlarına değer veriyordu. Ona gülümseyen adamı nefes nefese izledi.

"Çayı yudumladıktan sonra yaprakları süzmeden fincanı tabağın üzerine ters çevirirsiniz. Su kuruduktan sonra, çayın şeklini inceleyebilirsiniz. kalan yapraklar ve geleceği tahmin etmek." Erna heyecanla açıklamasını bitirdi.

Bir koluyla başını yukarı kaldıran Bjorn, Kraliçe'yle geçirdiği zamanı gururla anlatan karısına baktı. Erna bir dakika önce altında kıvranan kadına hiç benzemiyordu. Eğer solgun tenindeki izler olmasaydı, bu anının sadece hayal ürünü olduğunu düşünebilirdi.

"Fincanımda mutluluğu simgeleyen bir yıldız şekli buldum ve yıldızım büyük olduğuna göre, er ya da geç yolumuza büyük bir neşe çıkacak." Erna'nın gülümsemesi daha da büyüdü. Yüzündeki ışıltılı ifade Bjorn'a huzur verdi.

Erna hikâyesini bitirip elini yavaş yavaş saçlarından aşağı doğru indirirken Bjorn başını salladı ve gülümsedi.

"Bunu öğrendikten sonra, çay yapraklarınızı okuyabilir miyim?" Erna saçının ucuyla oynarken sordu.

"Hayır," dedi Bjorn, elini daha da aşağı kaydırarak göğsüne dayadı.

Adam gülümsedi, reddedilmekten ürken kadın iri elleriyle göğsünü kavradı. Yumuşacık tümsekleri nazıkçe yoğurdu, ardından gelen ışıltıyla tatmin oldu

sevişmelerinden sonra. Erna ancak o zaman gerginliğı bıraktı ve gevrek bir kahkaha attı.

"Öyle mi? Reddetsen bile, sanırım kaderini zaten biliyorum. Bu bir çember olacak, hem de çok büyük bir çember."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Para," diye yanıtladı Erna masumca gülererek. Bjorn onun alaycı cevabını duyunca kahkahalarına katılmadan edemedi. O kadar çok para~ görünüşe göre kaderi o kadar da kasvetli değılmış.

Bjorn ayağı kalkıp susuzluğunu gidermek için kendine bir bardak konyak doldurmadan önce Erna'nın göğsünü şefkatle öptü. Erna yatağın köşesindeki bir yastık yığınının üzerine sakince uzanmış, onu izliyordu. Bjorn'un dudaklarını ıslatan şarabın baştan çıkarıcı kokusunu alabiliyordu. Utandığını hisseden Erna yere düşen şalı hızla kaldırıp vücuduna sardıktan sonra ona yaklaştı.

Bjorn yatağı yaslanırken Erna'yı kucağına oturttu. Üzerindeki narin şal çıplak vücudunu tam olarak gizleyemiyordu ama Bjorn onun görünüşünü takdir etti ve sessiz kaldı.

Erna temkinli bir şekilde konyağından bir yudum aldı. Güçlü likör kaşlarının çatılmasına ve ardından öksürmesine neden oldu. Bjorn içkiyi hemen bir kenara bıraktı ve yakındaki bir masadan meyve tepsisini aldı. Yavaşça ağzına kuru bir hurma uzattı ve Erna içgüdüsel olarak, yuvasında beslenen bir yavru kuş gibi onu yuttu; gerçekten sevimli bir manzaraydı.

Ballı bademler, çökmekte olan çikolata ve mis kokulu portakallar. Sunulan şey ne olursa olsun, Erna itaatkâr bir şekilde dudaklarını ayırır ve Bjorn'un ona sunduğı her şeyi kabul ederdi. Sunulsa muhtemelen zehri de kabul ederdi.

Bjorn, böylesine sarsılmaz bir güvenin gözleri önünde can çekişirken, Lisa'nın metresini neden bu kadar şiddetle savunduğunu anlamaya başladı. Bu yapıda bir kadın olarak Erna, kraliyet ailesinin zehirli mantarına katlanmıştı.

Bunu düşündüğünde Bjorn, yaşadığı sürece karısının güvenini asla sarsmamaya yemin etti ve başka hiç kimsenin buna cesaret edemeyeceğini biliyordu onu kandırmak. İşte o zaman düşünceleri Walter Hardy'ye döndü.

Dolandırıcılığında kendi kızını kullanmış olan bu adam, Bjorn'un bu kadını kollarına almasının da sebebiydi.

Portakalın asidik suyunun tadını çıkaran Erna'yı Bjorn şefkatle kucakladı. Onun iyi yaşamasını diledi. Enfes yüzü, eşsiz güzelliği, solmakta olan alacakaranlıkla aydınlanıyordu. Onun parasını harcayarak iyi yaşayacaktı, bu dilek kendi kendini gerçekleştiriyordu, bunu fark etti ve bir kahkaha attı.

Walter Hardy hapse girmediği için şanslıydı. Şimdi kuzeydeki ücra bir köyde mütevazı bir hayat sürüyordu. Bağları kopmuş olsun ya da olmasın, onlar hâlâ Erna'nın ailesiydi ve bu yüzden en azından rahat bir yaşam sürmelerini sağlama yükümlülüğü hissediyordu. Walter Hardy aptal değildi ve son şansını geri çevirmemesi gerektiğini biliyordu. Mükemmel bir dünyada, Bjorn'un Böylesine sinir bozucu bir kişiyi ortadan kaldırmak.

Şimdilik Bjorn, Walter Hardy'ye mali yardım sağlayarak onu dizginlemekle yetinmek zorundaydı. Geriye dönüp baktığında, Erna için her zaman böyle olmuştu.

Aralarındaki bahsi tereddütsüz elinde tutacaktı. Ailesinin borçlarını ödemiş, Baden Sokağı'ndaki evini restore etmiş ve onunla evlenmişti.

Hiçbir zaman

Erna'ya bakmak söz konusu olduğunda taviz verdi. Bjorn genellikle, miktarı ne kadar küçük olursa olsun, parasının herhangi bir miktarını harcamaktan kaçınırdı.

Erna için harcadığı paranın miktarını düşünseydi, Erna'ya olan aşkını çok daha erken fark edebilirdi.

Bjorn eğlence ve pişmanlık karışımı bir duyguyla başını çevirdi. Erna ona baktı ve başını hafifçe yana eğdi, yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Aklında ne var?"

Bjorn ona baktı, gözlerini kırıştırtırken uzun kirpiklerinin gözlerinin etrafında dans eden gölgelerini yakaladı. O gözlerin şiş, kırmızı ve yaşlarla dolu olduğu anları hatırlamadan edemedi. Kadınları ağlatmak gibi bir alışkanlığı var gibiydi.

Erna'yı henüz yatağa yatırmış olan Bjorn, yüzüne doğru düzgün bakmak isteyerek elbiseyle birlikte gelen duvağı çıkardı. Erna onu durdurmaya çalıştı ama nafile. Hareket ettikçe mücevherlerinin çınlayan yumuşak sesleri solmakta olan ışığın içinde yankılanıyordu.

Bjorn daha sonra kendini Erna'nın üstüne yerleştirerek bacaklarının arasına sokuldu. Ona doğru eğildi, burunlarının ucu hafifçe birbirine değecek kadar yaklaştı. Onun sıcak nefesindeki portakal kokusunu alabiliyordu.

"Sadece romantik bir fikir," dedi Bjorn kurt gibi sırıtarak.

Bu onun en içten itirafıydı.

.-:.-.✧.-:.-.

Büyük Düşes kıyafetini bir taçla tamamladı. Ev sahibi ülkedeki bir etkinlikte Lechen'i temsil edecekti ve her zamankinden daha güzel görünüyordu. Kızarmış bir yüzle odadan çıktı ve altın bir kemerin altında kendisini bekleyen yakışıklı giyimli Bjorn ile buluştu.

Uzattığı elini tutan Erna, orta salona çıkan merdivenlerden indi. Kimi ve nasıl selamlayacağını biliyordu. Başarılı olacağına inanıyordu ve haklı olduğunu da kanıtlamıştı. Sonra fotoğrafçıyı gördü.

"Fotoğraf çektmek ister misin?" dedi heyecanla. "Yolculuktan hatıra fotoğraflarımız olduğunu biliyorum ama bir tane daha olsa ne olur?"

Erna'nın aklına ilk geldiklerinde Lorca kralıyla çektikleri resmi fotoğraf geldi. Ertesi gün o resim tüm gazetelerde ve tüm dergilerin kapağında yer almıştı.

Bjorn Erna'ya eşlik ederken gülümsedi ve Erna o zaman Bjorn'un şu anda onlara el sallayan fotoğrafçıyı çoktan ayarlamış olduğunu fark etti.

"Lütfen gelin, burada durun, mükemmel bir yer seçtim." Delegasyon fotoğrafçısı onlara seslendi.

"Bekle, Bjorn," dedi Erna, duraksayarak. Sadece ikisinin fotoğraf çekirme düşüncesi kalbini ısıtıyordu ama aynı zamanda daha fazlasını arzuluyordu, ama Bjorn bunu kabul edecek miydi?

Erna sanki durumun sınırlarını ölçüyormuş gibi Bjorn'u inceledi. Bjorn onun bakışlarını aynı düz ifadeyle karşıladı ve sinsi bir gülümsemeyle altını çizdi.

"Fotoğrafi başka bir yerde çekebilir miyiz?" Erna, "Fotoğrafi başka bir yerde çekebilir miyiz?" diye sordu. Cesaret sözcüklerini zorladı. "Şuradaki ağaç," dedi Erna, işaret ederek. "Hem çiçekleri hem de meyveleri var, fotoğrafı o portakal ağacının altında çekmeyi çok isterdim, gezimiz için çok daha uygun bir tema olurdu."

"Fotoğraf siyah beyaz olacak, kimse elma olup olmadığını anlamayacak. ağaç ya da portakal ağacı," dedi Bjorn, ancak ruh hali neşeli kalmaya devam etti.

"Yapacağız ve önemli olan da bu, değil mi?" Erna onun elini iki eliyle tutup hafifçe sıkarken bunu biraz daha zorlayabileceğini hissetti.

Portakal ağacının olduğu yönden gelen taze bir esinti havaya narenciye kokusu veriyordu. Ağacı ve karısını inceledikten ve portakalı kokladıktan sonra başını salladı. Kameramana el salladı, o da bu hareketi anladı ve kamerayı ağacın yanına yerleştirdi.

Erna gülümsemekten kendini alamadı, dünyası tamamlanmış gibi hissediyordu.

Büyük Dük ve eşi el ele portakal ağacının altında yerlerini aldılar. Küçük portakallar, ışıltılı beyaz çiçeklerle çevrili, yanmayan fenerler gibi büyüyordu. Çift hala el ele tutuşmuş bir şekilde durup

Fotoğrafçı, çocuksu tavırlarından biraz utanmış görünüyordu.

"Tamam, hazırız," Bjorn bunu bir emir gibi söyledi. Adam irkilerek başını eğdi ve hazırlandı.

"Bir."

Fotoğrafçı siyah örtünün altından fotoğraf makinesini ayarladı. "İki."

Erna hızla duruşunu düzeltti ve ürkmüş bir geyik gibi hareket etti. Başını kaldırıp Bjorn'a baktı, Bjorn da ona baktı, hep birlikte gülümsediler, güneş ışığı ağızlarının kenarlarına vuruyordu.

"Üç."

Fotoğrafçı saymayı bitirdiğinde Erna parmak uçlarında yükseldi.

Her zaman hatırlayacakları bu baharın rengi olan turuncu meyvelerin üzerinde süzülürken a n ı l a r ı dokuyan ince duman.

❖Güzel Yeni Kurabiye Kavanozu❖

.-:.-.❖.-:.-.

Lorca'nın manzaraları sık sık ışıltılı bir güzelliğe bürünüyor, Erna'nın sonsuza dek hatırlayacağı bir dizi canlı renk ortaya çıkıyordu; zümrüt rengi deniz parlak güneşin altında parıldıyor ve ışıldıyordu. Çölün kumulları arasında yer alan kırmızı şehir ve canlı güller.

Erna tüm fotoğrafları titizlikle inceledi, hepsini sergilemek istiyordu ama bunun biraz abartılı olabileceğinden korkuyordu. Sadece birkaçını seçme göreviyle mücadele etti ve sonunda en çok değer verdiklerini kişisel hazineleri olarak saklamaya karar verdi. Bu kararı Grandük'ün onuruna ve gururuna duyduğu saygıdan dolayı vermişti.

Çayını yudumlayan Erna, en sevdiği fotoğraf için seçtiği çerçeveyi inceledi. Portakal ağacının altında Bjorn'la birlikte çekilmişlerdi. Büyük Dük saplantısına bakarken gülümseyen bir yüz kameraya ışıldıyordu. Erna'nın uzun, dökümlü resmi elbisesi parmak uçlarında olduğu gerçeğini gizliyor, onu Bjorn'un çenesinin hemen altına kadar getiriyordu.

O anın içinde kaybolan Erna, sanki ılık esintiyi hissedebiliyormuş ve portakalların kokusunu alabiliyormuş gibi fotoğrafa baktı. Sanki bu sahne aşklarının özünü mükemmel bir şekilde yansıtıyormuş gibi kalbi hızla çarpıyordu.

Erna kendini sandalyeden dışarı itti ve gizli yere doğru ilerledi kurabiye kutusunu saklıyordu. Bir zamanlar sahip olduğu kardan adamdan çok daha büyük olan çiçekli teneke, çerçeveli fotoğrafı sığdıracak kadar büyüktü.

Bayan Fitz bir keresinde tenekeyi gördüğünde, "Canavarın bir arkadaşı var," demişti.

Bjorn bunu ona içi kurabiyelerle dolu bir hediye olarak sunmuştu ve Erna'nın o güne kadar gördüğü tüm kurabiye kavanozlarından çok daha büyük olmasına rağmen yine de çok sevmişti. Kurabiyeler özellikle lezzetliydi ve saraydaki personel arasında paylaştırılıyordu.

"Çok büyük," diye mırıldandı Erna, Bjorn'dan çok kendi kendine. "Gerçekten çok büyük." Erna çömelirse içine sığabileceğini hissetti.

Erna bir kahkahayı bastırarak kapağı açtı ve fotoğrafı içine yerleştirdi. Tenekenin bu kadar çok anıyı barındırmasına olanak veren devasa boyutuna hayran kaldı. Bunu büyüleyici bulsa da, bu düşüncesini hiçbir zaman tam olarak ifade etmedi, Bjorn'un onu en başta seçme nedeninin bu olduğunu düşünüyordu.

Fotoğrafı sevgiyle kurabiye kavanozuna yerleştiren Erna, bahara dair diğer tüm anılarının arasına yerleştirdiği bu fotoğrafa bakarken kalbinin sıcaklıkla kabardığını hissetti.

Yatak odasının kapısı çalındı. "Majesteleri, ben Bayan Fitz," diye kibar bir ses geldi.

Erna kavanozun kapağını yerine koyarak, "Evet, buyurun," dedi. Bayan Fitz sessizce içeri girdi.

İkisi de Abit Nehri'ne bakan balkonda rahatça oturdular, sonra da yazın nasıl geçeceği konusunda derin tartışmalara daldılar. Program doluydu ama Erna istekli ve motiveydi.

Saatlerce konuştuktan sonra ikisi sessizce oturup çaylarını yudumladılar ve kurumuş boğazlarını nemlendirdiler.

Bayan Fitz gülümseyerek, "Oh, görüyorum ki kupanın yeni bir kurdelesini var," dedi. Altın boynuzlu kupanın artık Büyük Düşes'in gözleriyle uyumlu mavi bir kurdeleyle süslendiğini fark etti.

Odayı gözden geçirdi ve baktığı her yerde Büyük Düşes'in eksantrik zevkini hatırlatan şeyler buldu; kurdeleli kupa, bir daktilo, fil heykeli ve şimdi de büyük boy, çiçekli bisküvi kutusu.

Lorenz Diggs, bu şatafatlı eserlerin odanın estetiğiyle çatıştığını ileri sürerek kaldırmak istemiş, ancak Erna kararlılığını sürdürmüştür. Bu nesneler çirkin olsalar da Prens'in bu odaya olan sevgisini hatırlatıyorlardı.

Prenses ve odanın en güzel dekorasyonu onlardı.

"Saate baksana," dedi Bayan Fitz, gözleri saatin üzerinde gezinirken. Şömine rafında. "Otuz dakika içinde mimarla buluşman gerekiyor. Hazırlansan iyi olur."

.-:.-.✧.-:.-.

Prens eve beklenenden erken geldi. Bu haberi duyan Büyük Dük'ün konutundaki hizmetkârlar, altın kurt amblemiyle süslenmiş arabayı karşılamak için hemen girişte toplandılar.

Bayan Fitz, "Ekselansları oturma odasında Bay Emil Barser'le görüşüyor," diyerek prensi bilgilendirdi ve en önemli haberi verdi.

"Barser mi?" Bjorn hâlâ girişte durmuş, şaşkınlıkla sordu.

Bayan Fitz usulca içini çekti, "Kendisi Lorca'ya yaptığınız ziyaret sırasında telgrafla ilettiğiniz talep doğrultusunda serayı tasarlayacak olan mimardır," diye açıkladı.

"Ah, evet," diye başını salladı Bjorn ve gülümsedi. Bastonunu düzeltti ve lobide ilerleyerek Büyük Düşes'in beklediği oturma odasına giden merdivenleri tırmandı.

Bjorn kapıyı açar açmaz mimar hemen sandalyesinden kalktı. "Oh, Prens!"

Bjorn, Erna'nın yanına oturmadan önce mimarın selamını hafifçe başını sallayarak onayladı. Erna'nın henüz bir karar vermediğini gösteren birkaç tasarım paftası masanın üzerine yayılmıştı.

"Bjorn, evde olmana sevindim. Senin de fikrini almak isterim," dedi Erna neşeye gülümseyerek.

Bjorn masanın üzerindeki resimlere baktı. Eldiveninin düğmelerini açarak, "Seçim senin, istediğini seç," diye cevap verdi. Erna hoşnutsuz görünüyordu

Bjorn'un soğuk tepkisiyle karşılaştı. "Ama Bjorn, bu Schuber Sarayı için. "dedi nazikçe gülümseyerek.

Onun tavırlarına aşina olan Bjorn, ısrarcılığının en güçlü olduğu anın bu nazik gülümseme anı olduğunu biliyordu. Erna daha sonra masadan iki resim aldı ve ona uzattı. "Öncelikle, beğendiğim iki tasarım var ama aralarında seçim yapmakta zorlanıyorum. Bakalım siz hangisinin daha iyi olduğunu düşünüyorsunuz."

Bjorn, karısının onu etkileme konusundaki artan yeteneğinden etkilenerik iç çekti. Pes etti ve düşüncelerini paylaştı. "Hangisinin inşaat maliyeti daha yüksek?" diye sordu sera çizimlerini incelerken. Kır saçlı mimar bir an tereddüt ettikten sonra sağdaki tasarımı işaret etti.

"Bu sera tasarımı en büyük ve yapımı en pahalı olanı, Ekselansları..."

"O halde bunu seçelim," diye karar verdi Bjorn tereddüt etmeden. "Bjorn?"

"Eğer seçim yapmakta zorlanıyorsan, bir şeyi unutma Erna. Bu dünyada iyi ve ucuz eşya yoktur. Pahalı eşyaların pahalı olmasının bir nedeni vardır."

"Ama yüksek fiyat her zaman kaliteyi garanti etmez, değil mi?"

Bjorn mimara gülümseyerek, "İşte bu yüzden, ne pahasına olursa olsun, sonucun ödediğiniz fiyata değmesini sağlamak çok önemlidir," dedi. "Öyle değil mi Bay Barser?"

Emil Barser tedirgin görünüyordu, seçilen inşaat krokisini aceleyle kavrarken bir yandan da ilk fırsatta çıkmak için kapıya göz atıyordu. Bjorn daha sonra tecrübeli sera mimarının gitmesine izin verdi.

Oturma odasının kapısı kapandığında Erna rahatlayarak gülümsedi. "Her halükarda, Dniester sürekli olarak en muhteşem olanı seçiyor ve işliyor.

o..."

"Gerçekten de öyle." Bjorn dolaylı iltifatı kayıtsızca kabul etti. "Teşekkür

ederim Bjorn," dedi Erna, Bjorn'un cilalı ve bakımlı mokasen

ayakkabılarına bakarak.

Artık bunun Bjorn'un -Lechen Prensi, banka müdürü- sevgisini gösterme şekli olduğunu anlamıştı. Bir erkeğin kadınına dünyanın en lüks ve en güzel şeylerini sunması, ona olan sevgisinin bir kanıtıdır.

Bjorn sadece güldü ve Erna'ya baktı. Gözleri daha yoğun bir şekilde birbirine kilitlenmişken, Bayan Fitz beklenmedik bir şekilde kapıyı çaldı ve Erna'nın bakışlarını hızla başka yöne çevirip kanepeye geri oturmasına neden oldu.

"Majesteleri, saraydan acil haberler var." Bayan Fitz onlara yaklaştı ve gümüş bir tepsi üzerinde taşıdığı mektubu sundu.

Yarın sabah saraya gelin. Bu kraliyet ailesi için önemli bir olay olduğundan, hem sizin hem de eşinizin katılmasını sağlayın.

Mektubu incelerken Bjorn'un kaşları çatıldı. Kraliçe'nin el yazısıyla yazdığı not onu şaşırtmıştı çünkü annesi geçmişte hiç böyle bir şey kaleme almamıştı.

"Şimdi saraya gitmemiz gerekiyor mu?" Erna, Bjorn'un kendisine uzattığı mektubu incelerken yüzü gerilmiş bir halde sordu.

"Hayır, Erna. Eğer öyle olsaydı, annem hiç şüphesiz derhal saraya gelmemi isterdi."

"Neler oluyor? Korkunç bir şey mi oldu?"

"Emin değilim." Bjorn sandalyenin koluna yaslanmış olan platin rengi kurt başlı bastonunu aldı. "Belki de Veliaht Prens'in son zamanlardaki tuhaf davranışlarıyla ilgilidir."

Olayın Leonid Dinyester'le bağlantılı olduğundan emindi. Elinde somut kanıtlar olmamasına rağmen, Bjorn içini kemiren sezgiyi yok sayamıyordu.

✧Aştı✧

.-.-.✧.-.-.

Aştı!

Şaşkınlık Erna'nın zihnini doldururken, kendisini az önce önüne serilen vahiy tarafından tüketilmiş buldu. Huzurlu öğle yemeği masalarını bir kaos ve inançsızlık sahnesine dönüştüren gizemli güç.

Aman Tanrım, bu gerçekten aştı.

O anda buna inanamadı. Bu kelime açık bir öğleden sonra şimşek gibi çakmış ve onu masaya geri koyduğu çataldan tamamen habersiz bırakmıştı. Etrafında, Kraliyet Ailesi'nin diğer üyeleri şaşkın bir sessizlik içinde oturuyor, gözleri Leonid'e sabitlenmişti. beklenmedik duyurunun sorumlusu.

Bjorn şarap kadehini her zamanki gibi nazıkçe tutuyordu, itiraftan etkilenmemiş görünen tek kişi oydu. Prenses Louise çatalından bembeyaz masa örtüsüne damlayan et suyunu fark etmedi. Prens Christian kaşlarını çatmış, yanında oturan kişiye bir şeyler mırıldanıyordu içten içe onaylamadı. Düşes Arsene'in yüz ifadesi kararmıştı.

"Evlilik mi, Leo? Gerçekten evlenmek istediğini mi söylüyorsun..." Bjorn sessizliği bozdu, konuşurken kahkahası sözlerini bozdu. "Evlenmek istiyorsun bir diplomatik ittifak girişiminde mi bulunuyorsunuz?" Bjorn bir açıklama bulmak için çırpınıyordu.

"Hayır, Bjorn," dedi Leonid, yüzündeki sakin ifade az önce neden olduğu sahneye tamamen ihanet ediyordu. "Siyasi bir evlilik değil, normal bir evlilik, Bayan Rosette Preve ile."

İsmi tekrar söylediğinde, yemek salonunda bir şok dalgası bir kez daha dalgalandı. Görünüşe göre Kral ve Kraliçe çoktan Leonid'in planlarından haberdar olan tek kişi onlardı.

"Preve mi? Kont Preve'nin kızı, o... inek mi?" Prenses Louise'in gözleri büyüdü, sesi tiz bir feryada yükseldi. Daha önemli meselelerin baskısı altında unuttuğu çatalı elinden bıraktı.

"Evet, aynısı, ama Louise, Bayan Preve bir inek değil, o gerçekten iyi bir hanımefendi."

"Ah kardeşim, sen bir Veliaht Prenssin, o kontun kızıyla evlenmek istediğini nasıl söyleyebilirsin?"

Leonid, ailesinin kendisine yönelteceği soru ve argüman yağmuruna karşı hazırlıklıydı. "Kesinlikle," dedi sakın ve hızlı bir yanıtla.

Louise durumdan bunaldığını hissetti, sandalyesinde arkasına yaslandı ve elinin tersini alnına bastırdı. Keşke fırsatı varken gitmiş olsaydım diye düşündü. Her zaman mazeretlerini sıralar ve Büyük Düşes ile birlikte bulunacağı bir alanı boşaltırdı. Boşanma kararını açıkladığından beri Louise, Grandüşes'le aynı ortamı paylaşmayı kendine yediremiyordu. o kız gibi uzay.

"Kont Preve'in kim olduğunu unuttun mu?" Louise belli belirsiz bir sesle ama yine de kuşkulu görünmeyi başarak konuştu.

Kont, matematik dehası olan kızını üniversiteye göndermek istiyordu ama daha önce hiçbir üniversite kız öğrenci kabul etmemişti. Bu yüzden Kont kendi ülkesine karşı bir dava açmış ve üniversitenin prestijli Kraliyet Üniversitesi.

Doğal olarak, tüm bu çaba bir heyecan yarattı. İkiz Prenslerin de üniversiteye kaydolmasıyla aynı zamana denk gelen bu olay tüm Lechen'de patlak verdi.

Her şey aleyhine olmasına rağmen Kont geri adım atmayı reddederek yoluna devam etti. Kızını Kraliyet Üniversitesi'ndeki profesörlerle tanışmaya, zekâsını göstermeye ve hatta onları kendi adına dilekçe vermeye ikna etmeye götürdü. Rektör yumuşadı.

Rosette Preve henüz on altı yaşındayken Schuber Kraliyet Üniversitesi'nin ilk kız öğrencisi oldu ve Preve adı Lechen'in öncüler tarihine sonsuza dek kazındı.

"Louise, Kontların çabalarını bu şekilde küçümseme. Bu meşru bir talepti ve yasal olarak kabul edildi," dedi Leonid, yüz ifadesi değişmemiş ve ses tonu sakindi.

"Baba, anne, bunu gerçekten onaylıyor musunuz?" Louise çılgılık atarak Kral ve Kraliçe'ye döndü. İkili birbirlerine baktıktan sonra hep bir ağızdan başlarını salladılar. Louise onların son zamanlardaki endişelerinin nedenini anlamıştı.

Louise tekrar Leonid'e döndü. "Aklını mı kaçırdın sen?" Louise Leonid'e ters ters baktı. "Bjorn bile bu kadar ileri gitmemişti." Öfkesi içinde toplayabildiği en ağır suçlamayı savurdu.

"Bjorn'un bu ülkede yol açtığı dağ gibi sorunları aşmayı başardın. bir hamlede 27 yıl." Düşes Arsene tartışmaya ağırlığını koyma zamanının geldiğine karar verdi.

Baş belası bir prensin timsali olan Bjorn Dniester, ikiz kardeşine sessizce baktı. Leonid onun bakışlarını sabit bir gözle karşıladı.

Rosette Preves. Bjorn bu isim üzerinde düşünürken dudaklarına bir gülümseme geldi. Üniversite, masum Kraliyet ailesini birbirine bağlayan tek şeydi.

Prince ve esrarengiz, matematik dehası Rosette Preves. Bjorn her şeyi gördü. ve şimdiye kadar pek dikkat etmemişti. Noktaları birleştirmeyi hiç düşünmedi Leonid bu ilişkiyi çok uzun süre herkesten saklamış ve çok iyi bir iş çıkarmış olmalı.

Rosette Preves, Çılgın Kuğu. Üniversiteye gelişi pek çok tartışmaya neden olmuştu ama etrafı sürekli erkek akranlarıyla çevrili olan Rosette asla geri adım atmadı ve kendini pek çok kez kanıtlayarak ona Çılgın Kuğu lakabını kazandırdı.

Bjorn içini çekti ve şarabından bir yudum aldı. Gözlerini bir an bile kendisine bakan ve bir sonraki adımı bekleyen kardeşinden ayırmadı. Hiç şüphesiz buna hazırlanmak için yıllarını harcamış, her suçlama ve delilik beyanı için cevaplar hazırlamıştı. Bjorn kadehini yudumlarken gülümsemesini kadehinin arkasına sakladı.

Bjorn kadehini kadeh kaldırır gibi kaldırdı. "Leo, seni çılgın piç."

Bu yılki yaz, kraliyet dedikodularını seven ve skandallara bayılan Lechen halkı için büyük bir eğlence olacak.

* . - . ✨ . - . *

Gecenin derinliklerinde Schuber Sokağı her yeri kaplayan bir karanlığa gömülmüştü.

Erna, karanlığa gömülmüş ve ayı yansıtan Abit Nehri'ne baktı. Normalde şimdiye kadar mışıl mışıl uyumuş olması gerekirdi ama uyku onu ele geçirmişti. Son olayların şoku onu heyecanlandırmıştı.

Veliaht Prens'in nişanı bu yılki yaz festivali sırasında ilan edilecek ve ilkbaharda, Lechen'in Kuruluş Töreni sırasında evlenme planları yapılacaktı. Her şey hâlâ çok gerçeküstü geliyordu.

Nişan duyurulduktan sonra ne olacaktı?

Erna bu düşünceyle bile ürperdi, kopacak kıyamet Büyük Dük'ün evlilik duyurusundan çok daha büyük olacaktı ve Leonid hiçbir tereddüt belirtisi göstermedi.

Erna kendi kendine, "Bu gerçek aşk olmalı," dedi. Bjorn dikkatini yıldızlı geceden karısına çevirdi. Erna durumu hafifletmeye çalışarak, "İddiaya girmiş olsaydık, paranı ben kazanırdım," dedi. "Bjorn, endişeli misin?" diye sordu eldivenli elini Bjorn'un sırtına koyarak. Bjorn sakince onun elini tutarken başını salladı.

"Veliaht Prens kendi işlerini halledebilir."

Eğer Leonid bu yolu seçtiyse, bu onunla yüzleşmeye hazır olduğu anlamına geliyordu. sonuçlarına katlanmalı ve sorumluluk almalıdır. Bu evliliğin yankıları tahmin ettiğinden daha büyük olabilirdi ama Bjorn, mükemmeliyetçi bir insan olan kardeşinin her türlü saldırı ve savunma seçeneğini düşünmüş olabileceğini biliyordu.

Bjorn, Leonid'in kendisine doğru gelen fırtınayla başa çıkabileceğine güveniyordu. Bu işe karışarak ona yük olmaya gerek yoktu. Yıllar boyunca yaptığı hileleri düşünmek bile kardeşinin ne kadar sinsi olabileceğinin bir kanıtıydı.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Erna sordu. "Neden, endişeli misin?"

"Veliaht Prens ve Bayan Preve dünya tarafından eleştirilecek bir evliliğe adım atıyor."

"Ve?"

"Bunun ne kadar zor olabileceğini ikimiz de biliyoruz," dedi Erna, gözleri gerçek bir endişeyle doluydu. Bjorn geçmişin yaralarını, katlanmak zorunda kaldığı zorlukları hissedebiliyordu ve bu onu suçlu hissettiriyordu.

"Onları elimizden geldiğince sessizce desteklemeliyiz. Leonid kamuoyu tarafından yönlendirilmeyecektir ve Bayan Preve de çok kararlı olacaktır." Bjorn yumuşak bir bakış ve gülümsemeyle karısına baktı.

"Evet, tamam o zaman." Erna başını salladı. Onun gülümsemesinin yeniden canlandığını gören Bjorn, karısının elini sıkıca tuttuğunu fark etti. Sanki onu tekrar kaybetmekten korkuyordu. Onu bırakmak istemiyordu.

"Ama Bayan Preve kim, benden hoşlanacak mı? Umarım anlaşılabılıriz." Erna asıl endişesini dile getirdi.

"Eh," dedi Bjorn belli belirsiz bir gülümsemeyle, Matematiğin Çılgın Kuğusu'nu hatırlarken. Hiçbir zaman kimseyle yakın bağlar kuran biri olmamıştı ve geriye dönüp baktığında, akranlarının düşmanlıkları buna sebep olabilirdi.

Leonid'in kalbini fethettiğini düşünmek, onun sayılar tarafından tamamen tüketilmediğini gösteriyor. Belki de kendi nişanlısıyla benzerlikler taşıyan Erna ile bir bağ kurabilirdi. Bunu tahmin etmek zordu.

"Festivalde ilk karşılaştığımızda ona özel olarak hazırlanmış bir buket çiçek sunacağım," dedi Erna heyecanla, esrarengiz kuğuyla arkadaş olmaya kararlıydı. Bjorn onun cesaretini kırmak istemedi, ölçülü bir anlaşma önerdi.

"Erna, Leonid'in vahşi davranışlarının aşktan kaynaklandığını nereden biliyorsun?"

"Ah, şey, Veliaht Prens geçen bahardan beri farklı davranıyordu, tıpkı Buford'a geldiğinizde sizin gibi. Belki o da aşık olmuştur diye düşündüm. Ne de olsa ikizsiniz." Erna Bjorn'a göz kırptı ve arsızca gülümsedi.

"Bana küfür mü ediyorsun?" Bjorn kaşlarını çatarak şaşkınlıkla sordu.

Erna sadece başını salladı. "Hayır, hiç de değil, neden edeyim ki?"

İkisi sessizce baktı ve ortak bir sevgi gülümsemesi paylaştı.

"Bu bir iltifat Bjorn." Erna onun uzattığı eli tutarak güven verici görünmek için elinden geleni yaptı. "Aşk her zaman iyi bir seçimdir."

Erna'nın melek yüzü ve masum tavrıyla yapmakta çok mahir olduğu bir şey olan yüzüne bir tokat gibi gelse de, Bjorn ona gülümsemekten kendini alamadı. Leonid ve Rosette arasında ne olursa olsun, yanlış hissettirmiyordu.

◆Nazik Akşam Rüzgarı◆

.-:.-.◆.-:.-.

Daktilonun tıkırdayan tuşlarının sesi Büyük Düşes'in odasını doldurdu. Lisa Hanımefendisini hayranlıkla izliyordu. Ders kitaplarına bakarken tuşların etrafında dolandığı günlerden bu yana daktilosu büyük ölçüde gelişmişti. İnce beyaz parmakları artık tuşların üzerinde dans ediyor ve Gıcır gıcır kağıdın üzerinde yazım hatası olmayan kelimeler belirdi.

Lisa gururla gülümseyerek, "Umarım bunu zorlandığınız için yapmıyorsunuzdur," dedi.

Lisa her zaman başkalarından şüphelenmemeye çalışmıştı, ama aklına aniden bir düşünce geldi; bu düşünce pek çok kez kötü muamele görmüş ve istismar edilmiş olan Büyük Düşes'e karşı duyduğu aşırı korumacılıktan kaynaklanıyordu.

"Hayır, hiç de değil," dedi Erna, parmakları tuşların üzerinde duraklayarak. "Bu görevi üstleneceğimi söyledim ve bunu seve seve yapıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Erna başını sallayarak Lisa'yı rahatlattı, okuma masasının üzerindeki belgeyi çevirdi ve daktilo sesi odayı yeniden doldurdu.

Erna, Kontes Rocher'in tavsiyesi üzerine kısa bir süre önce kadınlar derneğine katılmıştı ve sezon sonunda bir hayır etkinliği düzenliyorlardı. Bu yaz, yoksul evlerinin onarımı için para toplamak üzere bir yardım müzayedesini düzenlemeyi planlıyorlardı. Erna'nın bağışlanan tüm eşyaların kapsamlı bir listesini yapması gerekiyordu.

Dünyanın bir parçası haline geliyordu. Erna bu fikri sevmişti. Kendini ön plana çıkarmanın sadece eleştirilere yol açacağından korkuyordu ama heyecanı kısa sürede bu endişesini bastırdı.

Erna yazmayı bitirdiğinde Bjorn dönmüş olmalıydı. Akşam yemeği yiyecekler, sonra da Bayan Fitz'le buluşup gelecek hafta yapılacak kürek yarışmasını konuşacaklardı. Özellikle o gün için endişeleniyorlardı çünkü Leonid'in nişanını ilan edeceği gün o gündü.

Açık artırmaya çıkarılacak eşyaların listesini hazırladıktan sonra davetiyeleri yazmakla meşgul olacaktı. Davetli listesi beklediğinden daha uzundu ama zamanında bitirebilecekti.

"Hâlâ bununla mı ilgileniyorsun?"

Erna üçüncü davetiyeyi tamamlarken, tanıdık bir ses onu neredeyse yerinden sıçratacaktı. Bjorn geldi ve masanın ucuna tünedi.

"Oh, Bjorn, ne zaman geldin?"

Bjorn güldü. Odadaydı, ona çok yakındı, davetiyeleri doldururken Erna'yı gölgede bırakıyordu "Hadi dışarı çıkalım, sana göstermek istediğim bir şey var."

Erna, Bjorn'un kendisi için başka bir hediyesi olabileceğinden şüpheleniyordu, eve erken gelmesinin tek nedeni bu olabilirdi ama Erna'nın şu anda zamanı yoktu.

"Üzgünüm Bjorn, bekleyebilir mi? Önce şu davetiyeleri bitirmem lazım."

Clara Rocher, Bjorn her şeyin onun yüzünden olduğunu biliyordu. Erna şöyle gevezelik etti hemen hemen her gece. Sanki Rocher hayatlarına musallat olmuş gibiydi. Artık Clara'nın arkadaşları ve onların arkadaşlarının arkadaşları da bu işe dahil oluyordu. Bjorn kadınlar derneği ve yardım müzayedesini hakkında o kadar çok şey duymuştu ki tek bir hata bile yapmadan tüm detayları ezbere söyleyebiliyordu.

"Neden daktiloyu davetiyeler için de kullanmıyorsun?" Uç şaklatma sesi Bjorn'u neredeyse yüksek sesle güldürecekti.

"Makbuz gibi kişisel bir şeyi daktiloyla yazamazsın," dedi Erna hışımla.

"O zaman bırak hizmetçiler yapsın."

"Ne kadar kaba," dedi Erna, dolmakalemin ucunu değiştirmekle meşguldü.

"Ne kadar çaba harcarsan harca, insanlar daktiloyla mı yoksa yazıyla mı yazıldığını umursamayacaklar." Bjorn, Erna'ya bakarken kendini yorgun hissediyordu. "Çoğu ilgilenmeyecek bile ve ilgilenenler de ne yaparsan yap, her zaman didikleyecek bir şeyler bulacaklar. İçlerinden bir ya da ikisi samimiyetinizi ve iyi niyetinizi anlayabilir."

"Biliyorum," dedi Erna başını kaldırıp Bjorn'a bakarak. "Yine de hatırlayacağım. Çok da önemsemediğin şeyler için çaba göstermeye istekli olmayabilirsin ama bu benim için yeterli."

"Sence bu anlamsız bir şey mi?"

"Zorlayamam, bu yüzden unutsan bile anlayışla karşılarım." Erna usulca gülümsedi, sonra dikkatini bir sonraki davete çevirdi.

Bjorn'a göre Erna'nın meşgul olduğu şeylerin çoğu anlamsız uğraşlardı ama Erna için bunların hepsi basit ve değerli eğlencelerdi.

Erna'nın merakına ve her türlü farklı şeyi deneme arzusuna karşı olumsuz duygular beslemiyordu. Erna arkadaşlarıyla kendisinden daha fazla zaman geçirdiğinde ya da kendi payına düşen başarıları elde etmeye çalıştığında kendini dışlanmış hissedebiliyordu. Hatta çoğu zaman Erna'yı sadece izlemekle yetinirdi. büyür.

Karşısındaki bu kadın gerçek Erna'ydı. Sakin, inatçı, çok ağlayan, bir o kadar da gülen, her şeyi en az bir kez deneme arzusu duyan. Bazen şımartılmış bir çocuk gibiydi, ama diğer zamanlarda sert bir kaşif gibiydi.

Bjorn bir sandalye getirip Erna'nın karşısına oturdu ve o daha oturamadan cehennemin bekçisi kendini belli etti, göz önünde saklanmakta çok ustalaşmıştı.

"Çık dışarı," diye emretti Lisa'ya, daha çok onu odada bulmanın şokuyla. Lisa ancak gözleri başını sallayan Erna'yla buluştuğunda odadan çıktı.

"Bitti mi?" Bjorn davetiyeyi eline alarak, "Bitti mi?" diye sordu.

Erna'nın gözleri büyüdü, sanki Bjorn'un onu parçalara ayırmasını bekliyordu. "Evet, bu bitti."

"Daha kaç tane var?"

"Önümüzdeki üç gün boyunca sıkı çalışırsam hepsini bitirebilirim."

Bjorn'un çenesi şok içinde düştü. "Tüm Schubert'i mi davet ediyorsun?" Bjorn gülümsedi ve bir kalem kapı.

"Bana yardım mı ediyorsun?" Erna şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, yanakları kızardı. Çok güzel görünüyordu.

Bjorn kaleminin ucunu mürekkebe batırıp kâğıdın üzerine çizerek karşılık verdi.

"Bir şeyi unutmamalısın, Erna, bu dürüstlük ya da samimiyet değil, bu saf ve basit bir delilik."

.-:.-. ✧ .-:.-.

At, Schubert Kalesi'nin ahırlarının yanındaki padokta ağır ağır ilerliyordu. Parlak kahverengi tüyleri olan güzel bir attı.

"Beğendin mi?" Bjorn sessizliği bozarak sordu.

Erna şaşkınlıkla ona baktı. "Yani bana göstermek istediğin şey bu muydu?"

Bjorn tembelce başını salladı. Eliyle bir işaret yaptı ve ahır ustası yanına geldi. Atı padokta gezdiriyordu ve şimdi Büyük Düşes'in yanına getirmişti. At ikisinin de önünde sakince duruyordu.

"Onu selamla Erna, o artık senin." Bjorn gülümsedi ve Erna'yı yaklaşması için teşvik etti. Bir buzağıya köpek yavrusu gibi davranan bir kadının şimdi bir atın önünde tereddüt ettiğini görmek tuhaftı.

"Gerçekten..."

"Ata binmeyi öğrenmelisin."

"Evet, ama..." Erna sonunda ata yaklaştı. Bjorn onun atı beceriksizce karşılaşmasını izlerken yumuşak bir gülümseme yaydı.

Güzel ve uysal bir genç kısraktı, Erna gibi biri için mükemmel bir eşti. Bjorn değerinden fazla para ödemiş olabilirdi ama umurunda değildi.

"Nazik ol Erna, o da bir hanımefendi." "Ne demek istiyorsun?"

"Baksana, bir şapka ve zarif beyaz eldivenler giyiyor." Bjorn atın başındaki beyaz tacı ve sadece ön ayaklarındaki beyaz çorapları işaret etti. Erna kahkahalara boğuldu.

"Anlıyorum, o gerçekten bir hanımefendi."

Bjorn Erna'nın elini tuttu ve atın yelesini okşadı. Kendi halinde iyi bir hanımefendiydi ve her zaman istediğini elde ederdi.

"Hanımefendinin adı ne?" diye sordu Erna, atı sevecek kadar cesaretini toplayarak.

"Ona isim vermelisin."

Erna şaşkınlıkla baktı. "Hayır, yapamam, bu senin hediyen, ona isim vermelisin."

Krista'yı, neredeyse Divorce adını alacak olan buzağıyı düşünen Erna, doğru kararı verip vermediğini merak etti. Bjorn Erna'nın yüzündeki farkındalığı görebiliyordu ve keyifli bir kahkaha attı, Erna bu kahkahayı sevdi ve ona katıldı. Heyecanlı çocuklar gibi birlikte güldüler.

"Dersler yarın başlıyor," dedi Bjorn Erna'nın elini nazikçe tutarken.

Erna atın sırtına nasıl tırmanmak zorunda kalacağını düşündü ve çok sakar görüneceğini biliyordu. "Gerçekten bir ata binebilir miyim? iyi misin?"

"Sadece bana biniyormuş gibi yap."

Bjorn'un aldığı yanıt buzları eritebilecek bir bakış oldu. Erna ondan dışarıda böyle şeyler söylememesini rica etmek istedi ama iyi kalpli öğretmeni dudaklarını şefkatli bir öpücükle mühürledi bile.

Bjorn, "İyi bir eğitmeniniz var, kısa sürede ata bir profesyonel gibi bineceksiniz," dedi.

❖Full House❖

.-:.-.❖.-:.-.

Erna'nın öğretmeni bir dolandırıcı, bir yalancıydı ve Erna'nın bunu anlaması uzun sürmedi.

bunun farkına vardı. Derslerin sakın bir şekilde yürütüldüğü, temel bilgilerin ve Leydi Dorothea'ya nasıl bakılacağına öğrenildiği sadece bir hafta olmuştu ama sırtına çıktığında Erna sıkıca tutunup çılgılık atmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bjorn o ana kadar çok iyi bir öğretmendi ama Erna ne zaman eyere çıksa çılgılık atıyor, Bjorn da sinirli bir iç çekişle Erna'nın çırpınışlarını izliyordu.

"Majesteleri, gerçekten dışarı çıkmıyor musunuz? Prens birazdan yola çıkacak," dedi Lisa saç fırçasını masanın üzerine koyarak. Erna inatla başını salladı.

"Yaz festivali için hazırlık yapmakla meşgulüm, bu yüzden bir süre onu uğurlayabileceğimi sanmıyorum." Erna süitin salonuna çıktı.

Bu sadece kötü kalpli kocasını uğurlamaktan kaçınmak için bir bahane değildi, gerçekten meşguldü. Kadınlar derneği ve sayısız sosyal etkinliğin yanı sıra her zamanki yaz festivali, Erna'yı sabahtan gece geç saatlere kadar meşgul ediyordu. Bir an bile dinlenemiyordu.

Sırf Bjorn'u sevdiği için ata binmeyi öğrenmek için zaman ayırmaya bile söz vermişti. Zavallı bir sözdü bu, kendisini böylesine aşağılayan o esrarengiz adam karşısında tutması zordu.

Erna masada, cafcaflı renkleriyle dikkat çeken cafcaflı fil heykelinin yanına oturdu ve öfkesi kabardı. Keşke daha önce Dekoratörlerin önerisi üzerine bu şeyi unutulmuş bir odanın gizli bir köşesine attı.

"Sorun nedir?" Attan inerken Bjorn ona sormuştu. "Bu kadar iyi bir öğretmenin yanında nasıl bu kadar gergin olabiliyorsun? Lütfen anla Erna, bana sorunun ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemem."

Erna, kendisine soğuk gözlerle bakan bu sakın ve anlayışlı insan yerine Bjorn'un öfkeli olmasını tercih ederdi. Her zamanki duygusal iniş çıkışlar olmadan, sadece Erna'yı daha da üzdü.

"Özür dilerim," dedi Erna, Bjorn'un bakışlarından kaçarak ayaklarına bakarak.

"Hayır, Erna, ihtiyacım olan şey bir açıklama, özür değıl."

"Sadece korkuyorum," diye bağırdı Erna neredeyse. "Dorothea bir hata yaparsa ya da aniden kaçarsa, hatta beni düşürürse..."

"Erna," dedi Bjorn güven verici bir gülümsemeyle. "Dorothea mükemmel bir at. Muhtemelen neler olup bittiğini senden daha iyi anlıyordur."

"Benim bir attan daha kötü olduğumu mu söylüyorsun?"

Bjorn kaşını bile kaldırmadı.

"Gerçekten Dorothea'dan daha iyi olduğunu düşünmüyor musun?" Bjorn soğukkanlılığını korudu.

Ders aşığılanmayla ve Erna'nın artık içinde tutamadığı bir öfke patlamasıyla sona erdi. Artık o nazik hanımefendi değildi. Bjorn hala herhangi bir duygu göstermedi. Sadece ona boş boş baktı ve öfke nöbetini sevimli ve komik bulmuş gibi iç çekti. Bir çocuğa davranır gibi davranıyordu.

Erna gözlerini kapadı ve bu anıyı zihninden sildi. Ona kadar saydı ve biriken hayal kırıklıklarının eriyip gitmesine izin verdi. Ancak ikinci kez ona kadar saydıktan sonra kendini sakınleştirmeyi başardı.

Erna, Dorothea'nın iyi eğitilmiş bir at olduğunu ve eğitmeninin de deneyimli bir binici olduğunu biliyordu, sorunun sadece kendisinin deneyimsizliği olduğunu biliyordu ama bu, doğru kelimeler kullanılırsa sinirlenmeyeceği anlamına gelmiyordu. Görünüşe göre bu sözler kalpsiz bir niyetle söylenmişti.

Erna pencereden dışarı baktı, araba birazdan kalkacaktı ve Bjorn'u uğurlamama kararında kararlıydı. Pencereye bile gitmedi. Bugünün işleri önünde dağ gibi yığılmıştı, zaten kaybedecek zamanı da yoktu.

Büyük Düşes Schuber'in misafir odası çok geçmeden kâğıt üzerinde çığırdayan uç sesleriyle dolmaya başladı.

.-.-. ✧ .-.-.

Kim bu piçi arayıp duruyor?

Oyun, her zaman olduğu gibi Bjorn Dniester'in kazanmasıyla sona erdi. Diğer oyuncular piç kurusunu kimin çağırdığını hep merak ettiler ama Bjorn'un kendi isteğiyle geldiğini ve o geldiğinde sosyal kulüpteki havanın değiştiğini biliyorlardı umutsuzlukla yoğunlaştı.

Umutsuzluk yatıştığında, sosyal kulüp her zamanki ritmine geri döndü. Karşılıklı olarak yapılan önemsiz şakalar kulübü kahkahalara boğdu. At yarışları, yatırımlar ve tabii ki bayanlar norm haline geldi. Sohbetlerin ana odağı kürek yarışmasıydı.

İnsanlar hangi takımların kazanacağına dair fikirlerini ve tahminlerini paylaştı ve etkinlik öncesinde bahisler oynandı. Veliaht Prens'in bu yıl kenara çekilmesiyle kupayı kimin kaldıracağını kesin olarak tahmin etmek zordu ama herkesin kendi teorileri ve çıkarımları vardı.

Bjorn kasvetli puro dumanının arasından odaya baktı ve Veliaht Prens'in sosyal kulüpte neden bulunmadığını merak etti. Prens

kürek yarışması yaklaşıyordu ve Erna etkinliğin idaresiyle meşguldü.

Bu kadın yaz sezonu boyunca sanki bir savaştaymış gibi mücadele ediyordu. Ona bu kadar çok çalışmak zorunda olmadığını söylese bile dinlemezdi. Çok inatçıydı ve adam kendini Atına binmiş onu düşünüyordu. Bağırırken cesurdu ve gözlerinde kızgın mavi alevlerle ona bakıyordu.

Erna oldukça duygusaldı ve onu hiç anlayamıyordu. Bu sorunun üstesinden gelmek için bir plan yapmaları gerekiyordu ama Erna bunu yapmak istemiyor gibiydi. Onun en kötü öğretmen olduğunu, bir daha asla ondan ders almayacağını söyledi, öğretmen buna karşı çıkmadı ve bir çocuk gibi odasına fırlayarak gitmesine izin verdi.

Eğer binicilik derslerine devam etmek istiyorsa, profesyonel bir eğitmen bulması en iyisi olacaktı; aksi takdirde atı geri satmayı düşünecekti.

Yeni tur başladığında Leonard, "Bjorn, hepimize bir iyilik yap ve git," dedi.

Bjorn saatine bakarak, "Hayır," dedi. "Erna'nın binicilik dersleri için paraya ihtiyacım var." Erna'yı seviyordu ama bir Maginot hattı vardı.

'Beni takip etme. Çünkü seni görmek istemiyorum!'

Erna hışımla padoktan çıktı, yüzü öfkeyle kızarmıştı. Bjorn onu durdurmadı, karısının yatak odasının kapısını kilitleyerek ve akşam yemeğini atlayarak çocukça isyanının tadını çıkarmasına izin verdi.

Yanlış bir şey yapmış olsaydı özür dilemekten mutluluk duyardı ama bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Erna eninde sonunda kendini yoracak ve bu soruna yaklaşım tarzını değiştirmesi gerektiğini kabul edecekti.

Bjorn kendisine dağıtılan kartlara baktı ve içkisine uzandı.

Bir sonraki derse daha bir saat vardı. Acaba kız

zahmet edip gelmedi bile. Saraya geri dönmeye değer miydi? Zamanında yetişmek için şimdi yola çıkması gerekiyordu.

"Bjorn?" Peter söyledi.

Bjorn oyuna geri döndü, bir yudum konyak içtikten sonra purosunu dudaklarının arasına yerleştirdi. Diğer kâğıt oyuncularının yüzleri ona dönüktü. Bjorn'un dikkatinin dağılmasıyla paralarının bir kısmını geri kazanabileceklerini umarak hevesli görünüyorlardı.

Bahis oynama zamanı gelmişti ve herkes ona bakıyordu. Eline bir kez daha baktıktan sonra saatine baktı ve ardından güldü. Herkes birbirine şaşkın şaşkın bakıyordu, bu yeni bir blöf müydü?

"Pas," dedi Bjorn ve masadan kalktı.

"Güzel, belki şimdi bir şansımız olabilir," dedi Peter zafer sırtışıyla. "Eli ne

kadar kötüydü ki öylece kalkıp gitti?" Leonard dedi ki Bjorn'un geride bıraktığı kartlara baktı. Tek

elde tam bir ev.

✧Güzel Aptal✧

.-:-.✧.-:-.

Erna, Bjorn'un bir sonraki ders için tam zamanında döndüğünü duydu. Kapıyı çalmadan odalarına girdiğinde doğruldu.

Erna Bayan Fitz'le görüşüyor, festival sırasında bahçenin süslenmesiyle ilgili siparişleri gözden geçiriyordu.

"Pekala," dedi Bayan Fitz, "geri kalanını yemekten sonra gözden geçirebiliriz."

Bayan Fitz gerginliğin tırmandığını hissedebiliyordu ve kıbarca izin istedi. Bjorn yaşlı dadılarının kıvrak zekâsını takdir ederek başını salladı. Kapı kapandığında sadece Dük çifti kalmıştı.

"Neden izinsiz içeri girdiniz?"

Bjorn hemen cevap vermedi, Erna saçındaki kurdeleleri düzeltmekle meşgulmüş gibi davranırken odanın öbür ucuna geçti ve masada onun yanında durdu. Erna çoktan binici kıyafetlerini giymişti.

"Neden hiçbir şey söylemiyorsun?" Erna daha şimdiden içindeki hayal kırıklığının arttığını hissederek, "Neden bir şey söylemiyorsun?" dedi. Bjorn geldiğine memnun olmuştu.

Erna, Bjorn'a gerçekten kızgın değildi ve her ne kadar Bjorn'un kelimeler uygunsuzdu. Bjorn'un onun için elinden geleni yaptığını, verdiği sözleri tutmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Bjorn yoğun programında bile ona her zaman zaman ayırıyordu ki bu onun kendisi için söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Düşünce ve sabırdan yoksun olmasına rağmen, ona ata nasıl binileceğini öğretmek için elinden geleni yapıyordu. Bu bir aşkı, şüphe götürmez bir şekilde. Artık onun samimiyetinden şüphe etmiyordu, sadece biraz daha şefkatli olmasını diliyordu. Bu yüzden eğer adam gelip böyle özür dilerse, bunu kabul edecekti.

Bjorn elini uzattı. "Sınıfa gitmeyi bırak." Erna'ya baktı ve gülümsedi. Sakindi, sanki dün olanları tamamen unutmuş gibiydi.

"Dün hiç yaşanmamış gibi yapalım."

"Buraya özür dilemeye gelmedin mi?" Erna onun elini tutmamak için elbisesinin eteklerini tuttu.

"Özür dilemek mi? Benden mi?"

"Dün karınıza davranış şekliniz için özür dilemeye geldiğinizi sanıyordum."

"Seni küçümsemeye çalışmıyordum, hemen sonuca varmışsın. Sadece Dorothea'nın yeni sürücüler konusunda senden daha deneyimli olduğunu belirtmeye çalışıyordum. Bu nesnel bir gerçektir."

"Anlayamadım?"

"Atlar aptal hayvanlar değildir, Erna, seni bir aptalla karşılaştırmak isteseydim, bir atla karşılaştırmazdım." Bjorn açıklamasına devam etti, sanki her şey çok açıkmiş gibi kaşları çatılmıştı.

Özür dilemek yerine, sanki yeniden kavga etmek istiyormuş gibi Erna'nın yanına geldi ama bu sırada bile sinir bozucu bir şekilde sakin kalmayı başardı. Bu durum Erna'yı daha da üzdü.

"Ne olmuş yani? Dorothea sadece benden daha iyi bir binici değil, aynı zamanda benden daha zeki, öyle değil mi?"

"Hayır, öyle demek istemedim."

"O zaman ne?"

"Yanlış anlamayı düzeltmeye çalışıyorum, bir yandan da seni anladığımı göstermeye çalışıyorum ama sen beni anlamıyor gibisin." Bjorn'un gülümsemesi patronluk taşıyor gibiydi.

Erna sonunda Bjorn'un ne söylemeye çalıştığını anlayabildiğini hissetti. Bu onun uzlaşma çabasıydı, onu affederse bunu çözebileceğini düşündüğünü söylemek daha akıllıca olabilirdi.

Şimdi kim bir attan daha aptaldı? Zekâsıyla ünlü olan ve kısa sürede finans dünyasının kralı haline gelen bir bankacının romantizm konusunda ne yeteneği ne de aklı vardı.

Erna bu zeki aptala baktı. İşinden kalktı ve onu yavaşça süzdü. Son derece cilalı binici çizmelerinden başladı, uzun, ince bacaklarından yukarı çıktı ve kırmızı ceketini geçti. Kendisine gülümseyen yakışıklı yüzünde durdu.

Ona yeni bir merakla baktı. Adamın yakışıklı yüzü ona neşe veriyordu ve bu neşe öfkesini dindiriyor, ona daha önce hiç bilmediği bir sabır veriyordu.

"Çok fazla baskı altındasın çünkü kendi başına idare etmek zorunda olmadığın gereksiz şeylere tutunuyor ve takıntı haline getiriyorsun. Destekleyici olmaya çalışıyorum, değil mi?"

Erna hiçbir şey söylemeden ona baktı, ellerini birleştirdi ve kibarca gülümsedi.

"Lütfen odamı terk eder misiniz?" Erna'nın bu güzel aptala söylemek istediği tek şey buydu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Leonid Dinyester bu yılki Yaz Festivali'nin baş ünlüsüydü. Her ne kadar bu yılki kürek yarışmasına katılmayacak olsa da, kendisine duyulan ilgi önceki yıllara kıyasla çok daha fazlaydı.

Veliaht Prens'in gelmesini bekleyen kalabalık heyecanla doluydu ve sonunda Prens kendini gösterdiğinde, kolunda güzel bir genç bayanla geldiği için kimse ne diyeceğini bilemedi.

Leonid, daha önce hiç bir bayanla görülmediği için bu noktaya gelene kadar birçok spekülasyon ve söylentiye katlanmıştı. Hatta bazıları onun tektanrıcı ya da eşcinsel olduğunu bile düşünmüştü.

Onu ilk kez bir hanımefendiyle gören herkes merak ve sorularla doluydu, kimdi bu hanımefendi? Bazıları onun yabancı bir kraliyet mensubu olması gerektiğini düşünüyor, sosyal çevreden kimseyi tanımıyordu. Bazıları ise Prens Gladys'in başına gelenlerden sonra Prens'in başka bir yabancı asilzadeyi ailesine katacak kadar yüz­süz olmayacağını umuyordu.

Yumuşak fısıltılar büyük bir söylenti dalgasına dönüşürken, açılış konuşmasını tamamlamış olan Kral, Veliaht Prens ilgi odağı haline getirdi. Kadın, yaz güneşinin üzerine döküldüğü gibi göz kamaştırıcıydı.

Veliaht Prens nişanlandığını açıklarken Rosette Preve olarak tanıtıldı. Bu isim herkesin dudaklarında mırıldanıyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Peki, nişanlanmak nasıl bir duygu?"

Bjorn onu bulduğunda Leonid bahçenin köşesindeki ağacın altında biraz gölgelenip soluklanmaya çalışıyordu. Sular şimdi batan güneşin renkleriyle boyanmıştı.

İkizler yan yana duruyordu, sadece ince giysileriyle birbirlerinden ayrılıyorlardı, Leonid Veliaht Prens olduğu için biraz daha inceydi. Ağaçtan sarkan cam fenerlerin ışığı kardeşleri sıcak bir ışıltıya boğuyordu.

"Neden hâlâ o gözlükleri takıyorsun?" Veliaht Prens'i burnunun üzerine tünemiş, yüzünü koruyan altın çerçeveli gözlüklerini takarken görmek ender rastlanan bir durumdu.

"Rosie onları seviyor, ona daha tanıdık geliyor."

"Rosie mi?" Bjorn, Rosette Preve'in adının bu yabancı şekli karşısında iç çekti. "Seni çılgın piç kurusu." Bjorn'un söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

"Rosie Büyük Düşes'le iyi anlaşıyor gibi görünüyor." Leonid gözlüklerini kaldırarak konuştu.

Bjorn kardeşinin söylediklerini düşünerek başını salladı. Schuber Büyük Düşesi ve yeni veliaht ilan edilen Prens, bir elma ağacının altında, Leonid ve Bjorn'un onları bıraktığı masada oturmuş sohbet ediyorlardı. Yemek boyunca Erna ve Rosette sohbetin kontrolünü tamamen ellerinde tuttular.

"Büyük Düşes iyi bir insan, Bjorn." Leonid'in yüz ifadesi ciddiydi, Bjorn karısına bakarken başını salladı.

Erna bugün kesinlikle elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Çiçeklerin süslenmesinden, yemeklere ve oturma düzenine kadar her küçük ayrıntıyla ilgilenmişti. Hatta tüm günü Veliaht Prens'in etrafında adeta onun gölgesi gibi dolaşarak, onunla ilgilenerek ve en küçük ihtiyaçlarıyla ilgilenerek geçirmişti.

O nazik bir kadın. Karısını tanımlamanın daha iyi bir yolu yoktu. Kocasına karşı takındığı sert ve alaycı tavırla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"İkiniz kavga mı ettiniz?" Veliaht Prens'in yorumu Bjorn'u hazırlıksız yakalamıştı. "Geçen kış olduğu gibi çok fazla talihsizlik olmadan hemen barışmalısınız."

Bjorn, Leonid'in 'geçen kış' ifadesine özellikle vurgu yaparak ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı.

"Kapa çeneni Leo," diye gülümsedi Bjorn, o korkunç kâbusu bir kez daha lanetleyerek.

Leonid hafifçe selam verdikten sonra, Erna'yla konuşmasını henüz bitirmiş olan nişanlısının yanına gitti. Bjorn onun gidişini alışılmadık bir çılgınlıkla izledi ve şarkı söyler gibi güldü. Leonid hiç değişmedi.

Bjorn Veliaht Prens için endişelenmenin bir anlamı olmadığı sonucuna vardı ve dikkatini şimdi elma ağacının altında oturan Erna'ya çevirdi

Tek başına. Elma ağacındaki cam fenerlere hayranlıkla bakıyordu, tüm yüzü yukarı dönüktü ve ışıklardan gelen sıcak parıltıyı kabul ediyordu. Çok nazik ve masum görünüyordu.

"İşte bu yüzden ben hep sorunlu Prens oluyorum." Bjorn biraz umutsuz hissederek kendi kendine güldü.

Bir ya da iki kademe aşağı çekildikten sonra, artık uzlaşma arayışında değildi. Aklına gelen öfke çabucak kayboldu. İlişkiyi tersine çevirecek araçları asla bulamayacaktı. Sadık bir koca olarak kendini işine adamaya karar verdiğinde Erna hâlâ dalgındı. O anda gözleri, soğuk savaşlarının sürdüğü bahçe boyunca buluştu.

◆Bibi & Nana◆

.-:.-.◆.-:.-.

"Hava çok güzel," dedi Bjorn sakın bir sesle.

Bir süredir aynı masada oturuyor, kahkaha ve sohbet sesleri arasında çalan müziği dinliyorlardı.

Erna soğuk bir ifadeyle, "Evet, öyle," diye yanıtladı.

Başını kaldırıp Bjorn'a baktı. "Hiçbir şey yapmamak için

harika bir hava."

Bjorn ağzının kenarlarında bir gülümsemeyle Erna'ya baktı. Erna onun bu şekilde olayı geçiştirmeye çalışmasını onaylamıyordu ama onun güzel yüzüne de kolay kolay sırtını dönemezdi.

Ne iğrenç bir adam. Kendi kendine düşündü.

Değişmiş görünüyordu ama değişmediğini hissediyordu ve Erna bu yüzden ondan nefret etmekte zorlanıyordu, işlerin gidişatından hem hoşlanıyor hem de hoşlanmıyordu. Onun hakkında düşündüklerini gerçekten hak etmeyen bir aptaldı sadece.

Düşündüklerinden dolayı kendini suçlu hisseden Erna gözlerini kaçırdı ya da Bjorn'un aklından geçenleri okuması riskini göze aldı. Tam o sırada Leonid ve Rosette'in önlerinde durduğunu fark etti. Etrafları Kraliyet Ailesi'nin yaşlı hanımları tarafından sarılmıştı ve hiçbirisi onaylayan bir ifadeyle bakmıyordu.

Erna ne söylendiğini tam olarak anlayamıyordu ama bunların güven verici destek ve teselli sözleri olmadığını tahmin edebiliyordu. İkili hiç tereddüt etmedi, aşklarının gücü böyleydi. Birbirlerinin elini tuttular, bu tahmin edilen zorluğu atlatmak için birbirlerine güvendiler ve dayandılar.

Dışarıdan bakıldığında oldukça sert ve düzgün görünen ikili, birbirlerine çok sevimli ve gayri resmi isimlerle hitap ediyordu: Rosie ve Leo. Leonid arkadaşına baktı

nişanlısına sıcak gözlerle baktı. Birbirlerine böylesine sevgiyle baktıklarını görünce Erna'nın kalbi gıdıklandı. Leonid peri masallarındaki bir prens gibiydi.

Tehdit ne olursa olsun prensesinin yanında duracak, gerekirse ateş püskürten gerçek bir ejderhayla savaşıacak bir prensti. Kolejdeki tek kız öğrenciyken, baskılarla mücadele ederken, onun yanında duran ve ona gücünü veren Leonid'di.

Yaşlı kadınlar çifti yargılamaktan bıkar bıkmaz, başka torunlarla uğraşmaya başladılar. Onların yerini hemen, çiftle konuşma fırsatı bulmak için kanatlarda bekleyen diğer akrabalar aldı. Leonid torununu korumak zorunda kalacaktı. Görünüşe göre nişanlısı biraz daha uzun sürecekti. Rosette'in onaylamayan kalabalığın yorumlarından kolayca etkilenmeyen bir hanımefendi olması büyük şanstı.

Erna taze çiftten uzaklaşıp tekrar kocasına bakarken küçük bir iç geçirdi. İki yıl önce bugün tanışmışlardı. Erna her şeyi daha dünmüş gibi canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu. Bir güneş ışını gibi gelip onu bir sürü zorluğa katlanmaktan kurtaran prensi. Evlilik piyasasının umutsuz yaşlı adamlarından biriydi ama kâğıt üzerinde gerçekte olduğundan daha iyi bir prensti.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Erna, Bjorn'un kendisine baktığını fark edince sordu.

"Çünkü sen güzelsin, karım da güzeldir, kaşlarını çattığı zaman bile Bu." Gülümsedi. "Özellikle öfkeliyken çok güzelsin, ama en çok gülümsediğinde güzelsin."

Ağaçlardan sarkan, özenle seçilmiş lambalar yüzünü aydınlatıyor, etrafa tuhaf gölgeler saçıyor ve sinsî sırıtışını abartıyordu.

Aslında Erna uzlaşmak ve kavgayı durdurmak istiyordu ama onu bu kadar kolay bırakmayı da istemiyordu. Onu bir ata benzeten, aşağılayan, saçma sapan sesler çıkaran ve ona soğuk davranan oydu.

Öte yandan, son zamanlarda pek iyi gitmediğini ve festivali düzenlerken dikkatinin oldukça dağınık olduğunu biliyordu. Bjorn'un aşırı duygusal ve hassas bir tepki gösterdiği yönündeki görüşünü de reddetmek zordu.

"Öfken yatıştı mı?" dedi Bjorn, sanki onun ne düşündüğünü tahmin etmiş gibi.

"Hayır," dedi kadın sertçe.

"O zaman neden gözlerini benden alamıyorsun?"

"Ben... Düşünüyordum."

"Düşünüyordun?"

"Evet, bugün neden beklediğim kadar harika görünmediğini düşünüyordum."

"Ne?" Bjorn Erna'ya şaka yapmaya çalışan bir çocukmuş gibi baktı.

"Önemli değil, sen bile her zaman her konuda bu kadar mükemmel olamazsın."

"Ah, gerçekten mi, peki kıyafetim hakkında daha az düşünmene neden olan şey nedir?"

"Bu... kravat." Erna aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Rengini beğenmedim, sana yakışmıyor."

Gerçek şu ki şampanya rengi kravat ona çok yakışıyordu. Gerçi herhangi bir renk de olabilirdi ve ona çok yakışırdı.

Bjorn Erna'ya baktı ve gözlerini ondan ayırmadan bir görevli çağırdı. Genç kızın kulağına bir şeyler fısıldadı ve kız koşarak uzaklaştıktan birkaç dakika sonra Prens Christian'la birlikte geri döndü.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Prens Christian sordu. "Benimle bağlarını değiştir, Chris."

"Ne? Kravatımı mı?" Prens Christian şaşırılmış bir halde, "Kravatımı mı?" dedi.

Bjorn herhangi bir açıklama yapmadı, sadece kravatını çıkarıp küçük kardeşine uzattı ve onun da aynısını yapmasını bekledi. Prens Christian kardeşinin isteğine boyun eğdi ve Bjorn'un rahatça taktığı turkuaz kravatını ona uzattı.

Prens Christian az önce bir deliyle karşılaşmış gibi hissetti ama sadece başını salladı ve veda etmeden uzaklaştı. Erna sonunda daha fazla tutamadığı bir kahkaha attı.

Prens kötü ama iyi biriydi ve birlikte yarattıkları peri masalından keyif alıyordu. Her ne kadar standart bir peri masalı olmasa da, alışılmadık olduğu kadar etkileyiciydi de.

"Ee, kravatımı beğendin mi şimdi?"

"Çok daha iyi," dedi Erna, kazanmamış gibi davranarak ve uzlaşmak için onun elini kabul etti.

Tam zamanında, bahçedeki atmosfer hareketlenmeye başladı. Bir yaz ortası gecesi. Festival çiçeklerinin açma vakti gelmişti.

.-.-. ✧ .-.-.

Kayıkla gezinti başladığında, sayısız çift yüzen çiçekler arasında nehir boyunca kürek çekerken, tüm dikkatler Veliaht Prens ve nişanlısına döndü. Dünyanın dikkati dağıldığı için, Büyük Dük ve eşi biraz rahat davranabildi. Tekneleri rıhtımdan ayrıldı ve Abit Nehri boyunca yavaşça sürüklendi.

Bjorn tekneyi kürek çekerek ışıkların en güzel görüldüğü noktaya getirdi ve Erna nihayet uzun zamandır anlatmak istediği tüm hikâyeleri anlattı. Bjorn, Büyük Dük'ün köprüsünü ve sarayı aynı anda görebileceği bir yere bakarken onu dikkatle dinledi.

"Bayan Preve yeterince iyi birine benziyor," dedi Erna parlak bir gülümsemeyle. "Ondan hoşlanıyorum çünkü bana bir şekilde sizi hatırlatıyor."

Bjorn karısının heyecanla söylediği bu sözler karşısında kaşlarını çatı. Rosette'in de aynı izlenime sahip olup olmadığını merak etti, gerçi birlikte çok fazla zaman geçirmemişlerdi, birlikte koleje gittiklerinde bile. Bunu yapmamaya karar verdi.

Erna'ya Çılgın Kuğu Kraliçe'den bahsederek anekdotu paylaşırsa daha da fazla benzerlik kazanacaktır.

"İkinizin iyi geçiniyor olması güzel."

"Evet ama hâlâ tek siyah saçlı olan benim ve hâlâ en küçükleri benim," diye mırıldandı Erna somurarak.

"Peki ya Greta?"

"Benden bir parmak daha uzun, kontrol ettim ve daha da kötüsü, sadece on üç yaşında." Erna hüzne daha da gömüldüğünü hissetti.

"Şey..." Bjorn güldü, "bu seni daha da özel kılıyor." Bjorn uzandı ve küçük, kahverengi saçlı Büyük Düşes'inin yanağını okşadı. Düşes onun bakışlarından kaçmak için elinden geleni yaptı. Bir an sessizlik oldu. "Eğer ata binmeyi öğrenmek istemiyorsan seni zorlamayacağım."

"Artık bana öğretmek istemiyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim, ama eğer zorlanıyorsan, buna katlanmak zorunda değilsin."

"Hayır, öğrenmek istiyorum, istiyorum." Erna başını salladı.

Erna, usta hilekârla savaşı sırasında bile Her gün atını selamlamak için ahıra giderdi. Yelesini okşuyor, pancar yediriyor ve ona hikayeler anlatıyordu. Erna artık attan korkmadığını fark etti. Tıpkı Bjorn'un söylediği gibi, Dorothea mükemmel bir attı.

"Lütfen bana öğretmeye devam et, çok çalışacağım."

"Benimle tekrar dövüşmeyi mi planlıyorsun?"

"Belki, ama sorun olmayacak. Bir dahaki sefere daha akıllıca dövüşebileceğiz." Erna Bjorn'a baktı ve o da anlıyor gibiydi, en azından gülümsedi. "Bjorn, bence bizim de birbirimize takma isimlerimiz olmalı."

Kadının gözlerindeki cömertlikten cesaret alan Bjorn, böylesine masum bir isteğı reddedemeyeceğini anladı.

"Bana adımla hitap edebilirsin, bunun nesi yanlış?"

"Bence birbirimize kimsenin kullanmasına izin vermediğimiz isimler koyarsak romantik olur, çiftler böyle yapar. Bir düşünsene, ben Ena ya da nana olabilirim." Bjorn homurdandı. "Sen...şey...Bibi."

Erna Bjorn'un fikrini umursamadı, kararlıydı ve ne olursa olsun devam etti. Bu isimlerin birbirine hiç uymadığını biliyordu ama başka bir isim bulmakta da zorlanıyordu.

Bibi ve Nana.

İsimleri biraz yuvarladığında o kadar da kötü hissetmiyordu ama Erna onları her yüksek sesle söylediğinde Bjorn kaşlarını çatıyordu.

"Bana 'piç' demeni tercih ederim." Bjorn yüzünde tiksiniş bir ifadeyle konuştu.

Erna kararını verdi, bundan böyle ne zaman Bjorn'a kızsas ya da onunla alay etse ona Bibi diyecekti.

Renkli ışıkların şöleni altında Nana Bibi'yi öptü. Bir Yaz

Gecesi biraz daha güzelleşti.

❖Rüzgarın Renginin Değiştiği Mevsim❖

.-.-.❖.-.-.

Mevsimin rengi değişti.

Balkonun altında ve ötesinde uzanan bahçeye bakan Erna'nın düşünceleri boştu. Öğle güneşi sıcaktı ama sabahları değişen mevsimin serinliğini hissedebiliyordu. Güçlenen sabah güneşinin tadını çıkardı ve pijamasının üzerine örttüğü şalı çıkardı.

Balkondan çıkıp yatak odasına dönerken her zamanki sabah yürüyüşüne çıkmamaya karar verdi. Kapıları ve perdeleri kapattığında hava daha hoş bir hal aldı. Şalını karyolanın üzerine koydu, sonra da yatağa koştı. Hâlâ uyumakta olan Bjorn'un yanına uzandı. Onun vücudunun sıcak hissini sevdi ve derin bir uykuya daldı.

Sabah yapacağı işler aklından geçerken Bjorn'un sıcaklığına alışmaya çalıştı. Yemek masası için biraz taze çiçek toplaması ve ahırdaki Dorothea'yı ziyaret edip ona biraz pancar yedirmesi gerekiyordu.

Aklından her bir angarya geçtiğinde, uyuşukluğu onu yatakta kalmaya ikna etmeye devam etti. Son birkaç haftadır daha yorgun ve bitkin düşmüştü. Sürekli uykusu geliyordu ve hafif ateşi vardı. Bu sadece bir doktorun çözebileceği bir gizemdi ama Erna henüz bir doktor çağırmamıştı, bunun ne anlama gelebileceğinden endişe ediyordu. Kötü haberlerle yüzleşmek istemiyordu.

Her zaman doktor ziyarete geldiğinde geliyor gibiydi ama bundan sonsuza dek kaçınamayacağını biliyordu.

"Erna?"

Derin, yorgun bir ses Erna'yı kendi düşüncelerinden uyandırdı, bu ses hızla yaklaşan Sonbahar kadar haberciydi.

"Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim," dedi Erna.

"Sorun değil, zaten birazdan kalkmam gerekiyordu. Sen iyi misin?" Bjorn döndü ve Erna'nın yanağına dokundu.

Bjorn eğildi ve Erna'yı alnından ve burnundan öptü. Bu sabah önemli bir banka toplantısı için kalkması gerekiyordu. Kızın alnındaki ateşı hissedebiliyordu.

"Hasta mısın?" Onun gözlerinin içine baktı.

"Hayır," diye yanıtladı Erna başını sallayarak. "Bilmiyorum." O şaşkın anda bile Bjorn'a yalan söyleyemeyeceğini hissetti.

Bjorn cevap vermedi, gözleri bir an için karardı ama sonra tekrar eski ışığına kavuştu. Erna'nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve yataktan kalktı.

"Belki de bugün dinlenmelisin," diye usulca emretti.

"Teşekkür ederim," dedi Erna.

Bjorn onun üzerine eğildi ve giyinmek için çıkmadan önce parmaklarını yatağın dağınık saçlarında gezdirdi. Dolabına ulaştığında kapıyı çaldı servis zili. Hizmetçi hemen elinde sabah gazetesi ve küçük bir kahvaltılıkla çıkageldi.

Onun için sıradan bir sabahtı.

Giyinirken çayını yudumladı ve giyindikten sonra oturup gazetesini okudu ve önüne konan küçük kahvaltıyı yedi. Bugün bankayla yapacağı toplantı için fazla endişelenmiyordu, istediğı sonuca varacaklarına dair bir izlenimi yoktu. Kol düğmelerini sabitlemeye çalışırken onu rahatsız eden ve dikkatini dağıtan bir şey vardı.

"Karım için doktoru arayabilir misiniz?" Bjorn, kullanılmış çatal bıçak ve tabak takımlarını götürmeleri için onları çağırdığında hizmetçiye sordu. "Ve teşhisi hakkında beni hemen bilgilendirebilir misiniz?"

.-:-.✧.-:-.

Hepsi o lanet Gladys Hartford yüzünden. Lechen'in bankacılarının gözleri denizin ötesinden Lars'a ok atıyordu.

Bjorn o kadın yüzünden tacını bırakıp finans bölgesine yerleşmemiş miydi? Bugünkü fiyaskonun Lars'ın Cadısı'nın suçu olduğunu söylemek çok da abartılı olmazdı.

Tüm gözler, sakın kalma çabalarına rağmen kesinlikle kızgınlık ve kırgınlık ifadesi taşıyan Bjorn'a çevrildi.

Bir prens olabilirdi ama bu, mali iradeyi kendi hevesine göre şekillendirebileceği anlamına gelmiyordu. Bir prens olarak seçilmesinin Finans bölgesinin lideri olduğu neredeyse kesindi, oyuna gireli sadece birkaç yıl olmuştu ve bir banka tabelası bile asmamıştı.

Kraliyet Ailesi'nin bankası olarak ilan edilmek, seçilen bankayı tüm Lechen'deki en iyi banka olarak gösteren bir rozetti. Bu pozisyon için kıyasıya bir rekabet vardı ve nihai karar Maliye Bakanı'na aitti; Kral'ın bile müdahale edemediği bu seçimde Bjorn'un kendi bankasının son birkaç yıldır göz ardı edilmiş olması bakanın adil olduğunun bir kanıtıydı.

Bjorn'un son birkaç yıldaki inanılmaz ilerlemesi sıra dışı değildi. Berg'in holdinglerine yaptığı yatırımlarla sürekli olarak büyük kârlar elde etmenin yanı sıra, Lechen genelinde birkaç şube açarak sağlam bir mevduat tabanı oluşturmayı da başarmıştı. Kraliyet Bankeri olarak seçilmemiş olsa bile, başarıları göz ardı edilemezdi.

"Görünüşe göre Felia ve Berg'in varlıkları bir kez daha istikrar kazandı." Bjorn'un karşısında oturan yaşlı bir beyefendi konuştu. Ses tonu düşmanlık ve alaycılıkla karışıkta ama Bjorn sadece hafif bir gülümsemeyle onayladığını gösterdi.

Bjorn rahat bir tavırla, "Evet, bu birçok açıdan şans, özellikle de Baltz ailesi için," dedi. Soğuk bir tehdit gibi gelmişti.

Prens'i kontrol altında tutmak için diğer bankacılar bir plan yapmıştı. Freyr bankasına emanet edilen kamu borcunu düşürerek finans piyasasının Prens'e olan güvenini sarsacaklardı. Birkaç aile paralarını bir araya getirmiş ve Berg'in holdinglerini satın almaya başlamıştı. Yeterli güce sahip olduklarında, Freyr bankasına saldırdılar. Bjorn'un istediği Her şeyi bir kerede satarak oyunu sarsın.

Tam başarılı olacakları sırada, Bjorn bir karşı saldırı bekleyerek frene bastı. Freyr, Felia ve Berg'in diğer bankerler tarafından emanet edilen ve yönetilen tüm kamu varlıklarını satın alıyordu. Bjorn onlara ancak kendi sermayesiyle karşı koyabilirdi.

Göze göz, dişe diş.

Aklı başında hiçbir bahisçi Freyr'in karşısına çıkmak için bir şey yapmazdı ama Bjorn kuduz bir köpekti, rakibinin ayak bileklerini kesmek için kendi ayağını bile kesecek bir adamdı ve eğer birlikte ölürlerse, en azından Bjorn rakibini aynı anda yere sererdi.

Ticareti durdurduklarında, Freyr bankası karşı saldırılarını durdurdu. Bu, genç prensin, alevler içinde ölmek istemiyorlarsa adil ve dürüst bir şekilde rekabet etmelerini söyleyen küstah bir uyarısı gibiydi.

Maliye Bakanı'nın kararının sonuçlarını açıklama zamanı hızla yaklaşıyordu ve yönetim kurulu odasındaki atmosfer gergindi. Her zamanki gibi soğukkanlı olan Bjorn hariç herkesin üzerine çökecek kadar ağırdı. Tam o sırada bir görevli Bjorn'a bir mesaj iletmek için geldi.

Hizmetçiden mesajı alan Bjorn'un yüzündeki gülümseme kayboldu ve mesajı okurken suratı asıldı. Diğer bankacılar prensi neyin etkisiz hale getirmiş olabileceğini merak ederek birbirlerine baktılar ama Bjorn kahkahayı bastığında herkes yerinden sıçradı.

"Bu nasıl bir plan böyle?" Yaşlı bankerlerden biri mırıldandı.

Prens notu cebine tıktırıp Maliye Bakanı'nın kararını beklemeye devam ederken bankacılar endişeyle birbirlerine baktı.

"Sizi böyle gülümserken görmek odayı kesinlikle gerdi, herhangi birimizin buna hakkı olup olmadığını merak etmeye başladım."

Maliye Bakanı nihayet odaya girdiğinde spekülasyon ve sorgulama için daha fazla zaman kalmadı ve tüm bankacılar dimdik ayağa kalkarak sandalyelerini yere vurdular.

Sonuç herkesin beklediği gibiydi.

Değişen mevsimlerin rüzgârında yeni bir kraliyet bankeri doğdu. Bjorn Dniester, Lars Cadısı tarafından finans bölgesine gönderilen bir felaketti.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Tebrikler, Majesteleri." Bayan Fits prensi saraya dönüşünde karşılarken şöyle dedi. Sakin kalmaya çalışsa da heyecanını tam olarak gizleyemiyordu.

Bjorn basit ve geniş bir gülümsemeyle

karşılık verdi. "Ekselansları odasında."

Bjorn görevlinin kendisine verdiği kutuyu taşıdı, koridoru geçti ve merdivenleri tırmandı. Sabırsızlığının onu her zamankinden daha hızlı adımlar atmaya teşvik ettiğini hissediyordu ve neredeyse Erna'nın kapısına koşacaktı.

Durdu, soluklanmak için kendine bir saniye verdi ve odaya girdi. Cehennemin bekçisi onun aniden gelişiyse irkildi ve ayağa kalktı. Lisa görmeyi beklediği kişi değildi.

"Majesteleri uyuyor, Majesteleri, yine de yanında kalırsanız çok sevinir." Lisa kibarca söyledi. Yine de arsızca bir tavsiyede bulundu,

bunu sorun etmedi.

"Ekselansları!" Başını sallayıp bir adım attıktan sonra Lisa aceleyle ona seslendi. Bjorn başını çevirdiğinde göz göze geldiler ve cehennemin bekçisi bir çocuk gibi gözyaşlarına boğuldu: "Tebrikler, Majesteleri." Odadan çıkarken gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Bjorn gülümsedi ve yatak odasına girdi. Kapı sessizce açıldı ve tekrar kapandı.

❖Şeker Eriyene Kadar❖

.-.-.❖.-.-.

Erna gözlerini yavaşça odasının mürekkep gibi karanlığında açtı. Gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. Gözlerini her kapatıp tekrar açışında oda daha da netleşiyordu. Bu bir rüya değildi.

Buna ikna olduktan sonra uzun bir nefes verdi. Tarihin tekerrür etmesinden korkuyordu ama gözlerini düzgünce açtığında adam hâlâ orada oturuyordu.

"Merhaba anne Dniester." Odanın mum ışığıyla aydınlanan berraklığında, dostça bir ses uzandı ve onu yaşayanların dünyasına davet etti.

Erna, orada büyümeğe başlayan yeni hayata dair hiçbir belirti göstermeyen karnına hafifçe dokunurken gülümsedi. Kendisini karşılayan sesle yüzleşmek için yuvarlandı ve Bjorn yerine bir oyuncak bebekle yüz yüze geldiğinde kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Bu da ne?" Erna gergin bir kahkaha patlattı. Yastığının üzerinde iki tane yumuşacık oyuncak ayı vardı.

Erna iki ayının detaylarını incelerken Bjorn lambayı yaktı. Oda yumuşak kehribar rengi bir ışıltıyla doldu.

"Merhaba baba Dniester."

"Hmm." Bjorn'un yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı.

"Bütün gün sana nasıl söyleyeceğimi düşündüm ama sanırım doktor emin olur olmaz sana söyledi." Erna'nın yüzü kızarmış ve şişmişti.

Erna oyuncak bebeklere sıkı sıkı sarıldı ve gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yapmasına rağmen yine de akmaya başladılar. Bjorn yatağın kenarına oturdu ve sabırla Erna'nın sakinleşmesini bekledi.

"Bu hediye Dniester bebek için mi?"

"Kendime engel olamadım, almak zorundaydım." Bjorn güldü.
"Bu ikisi en popüler olanları ama hangisini tercih edeceğini bilemedim."

Bir kahverengi ayı ve bir de beyaz ayı vardı.

"İkisini de alamaz mıyım?" Erna ikisi arasında seçim yapamadığını söyledi.

Bjorn karısının açgözlülüğünü başıyla onayladı. "Ne istersen alabilirsin."

Erna'nın gelecek için duyduğu sevinç kadar geçmiş için duyduğu pişmanlık da derinleşti. Yine de Bjorn'un sessizliği derinleşti çünkü nasıl açıklayacağını ya da ifade edeceğini bilmiyordu

O an içini doldurduğu sevinci. Erna anladığını söylemek istercesine gülümsedi.

"Hediye için teğekkr ederim, eminim bebek ikisini de çok sevecektir." Erna tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bebeğin hoşuna gidecek daha pek çok hediye varmış."

"Anlat bana."

"Dinleyecek

misin?"

"Dinleyeceğim."

"Ne olursa olsun mu?"

"Ne olursa olsun."

Karısının ellerini tuttu, artık oyuncakların hayali yaşamına sarılmayı bırakmıştı. Erna gözlerindeki suyu kırpıştırırken endişelenmekten kendini alamadı.

"Yemek istediğim her şeyi sana söyleyeceğim, o yüzden hepsini aldığından emin olsan iyi olur."

Bjorn bu beklenmedik ilk dileğe güldü ama Erna sert ve ciddiye. Bir dünya dolusu lezzetli yemek yemeyi planlıyordu. Özellikle de şeftali gibi meyveler.

"Bebek eşyalarını birlikte seçmek ve ocuk odasını birlikte dekore etmek istiyorum."

Bjorn ikinci dileğe gülmedi, bu daha çok beklediği şeydi. Erna'nın elini sıktı. Erna zgn elini bıraktı. Zihnine girmeye çalışan anılar, Bjorn'un topladığı her şeyi teker teker almak ve teker teker yok etmek istiyordu.

Erna giderek büyüyen dilek listesine devam etti. Gösterdiği ağzllk onu bile şaşırtmıştı.

"Her şeyden önce istediğim ilk şey... bir kucaklaşma." Erna en parlak gülümsemesini
Gülümseyordu ve yatakta otururken neredeyse parlıyor gibiydi. "Çok mutluyum ama... biraz da korkuyorum."

Doktorla görüşüp teyit almadan önce Erna yeniden hamile kalmış olabileceğinden korkuyordu ve teyit edildiğinde bu korku yüreğini dağladı.

"Sen iyi misin?" Bjorn sordu, gülümsemesi şimdi daha yumuşaktı. Elini açtı Kollarını iki yana açtı ve onu göğsüne bastırdı. "Her şey yoluna girecek," dedi Bjorn ve Erna ona inandı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn vagonun penceresinden dışarı bakarken, "Fikrini değiştirirsen bana söyle, geri dönelim," dedi. Schuber'in merkezine geliyorlardı.

Erna zayıf bir gülümsemeyle, "Hayır, gitmek istiyorum," dedi. Biraz gergindi ama dayanılmaz bir noktaya varacak kadar değil.

O gün bebek eşyalarını birlikte almaya karar vermişlerdi. Bjorn'dan mağazaya gitmesini isteyen Erna'ydı.
temsilcisinin saraya gelmesini istedi. Bunun anlamsız olduğunu düşünüyordu.

Şımartılmak değil, normal bir çift gibi davranmak, sıradan mutlulukların tadını çıkarmak ve Lechen halkının onları normal bir çift olarak görmesini istiyordu.

Bjorn muzip bir kahkaha atarak, "Bilemiyorum, ilgiden oldukça hoşlandığını düşünmüştüm," dedi.

"Bu doğru olabilir," diyerek Erna onun kibrini kabul etti. Karnındaki bebek onu duyabiliyorken yalan söyleyemezdi. Biraz utanmıştı ama bunu doğal karşılamaya karar verdi.

"Vücudun iyi mi?" Erna, mağazanın görüldüğünü görünce Bjorn'un sorusunu başıyla onayladı.

Bu biraz gerçekçi değildi ama Bjorn şimdilik izlemeye devam etti. Sabah Hastalığı bir süre oldukça şiddetliydi, ancak bir hafta sonra azaldı ve bu sayede cildi çok daha iyi oldu. Doktora birçok kez bu gezinin çok fazla olup olmayacağını sormuştu ve doktor birkaç kez Erna'nın iyi olacağını söylemişti.

Bjorn karısına baktı, tüm onaylamalara rağmen yine de fazla gelebilirmiş gibi hissediyordu. Erna yeni hamile bedeni için dikilmiş, şişen göğüslerine uygun ve karnının ne kadar büyüyeceğini de hesaba katan yeni bir elbise giyyordu. Kalçalarının biraz daha genişlemesi dışında gözle görülür bir değişiklik yoktu.

"Zorlanırsan bana söyle," dedi Bjorn. Erna başını salladı.

Araba zarif bir şekilde Ana Cadde'ye vardı ve kalabalık mağazanın önünde durdu. Bir bulut kümesini andıran kalabalık, Schuber Büyük Dükü ve eşinin merakla beklenen ziyaretini beklemek üzere toplanmıştı.

.-.-. ✧ .-.-.

Dinyester bebeğın üzerine bereket yağın bir gındü.

Büyük Düşes, hamilelik haberinin ardından ilk kez Schuber Sarayı'nın dışında görüldüğünde insanlar onu sıcak bir merakla karşıladı. Hepsi aynı şeyi bilmek istiyordu: Oğul mu yoksa kız mı? Ya da hatta ikiz! Halkın aşırı hevesi Büyük Düşes'i ürküttü.

Erna o çılgın günü hatırlarken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Sanırım mağazaya gelmek iyi bir fikirdi," dedi.

Bjorn batmakta olan güneşe doğru heyecanlı karısını izliyordu. Özel bir şey yoktu, sadece mağazada gezinmişler ve birlikte bebek eşyalarına bakmışlardı. Hatta bazı oyuncaklar üzerine ciddi bir tartışma bile yapmışlardı.

Bjorn basitçe her şeyi satın almak ve bebeğın oynamadığı her şeyden kurtulmak istedi, ancak Erna bunun savurganlık olduğunu söyledi. Prens karısını seviyor, tıpkı geçen Sonbaharda Schuber'in bu gerçeğı kanıtlamak için gelip kendini insanlara bir gösteri olarak sunması gibi, sadece nasıl olduğunu görsünler diye Dük çifti gerçekten de çok yakındı.

Gittikleri her yerde tebrik sözleri ve hediyeler yağıyordu. Ondan bir türlü kurtulamadılar. O kadar çok hediye aldılar ki

Gereksiz şeylerdi ama Bjorn, nezaketini korumak istemesine rağmen Erna'nın coşkusunun bedelini ödemekten mutluluk duyuyordu.

Eve dönüş yolunda, Abit Nehri'ni geçtiklerinde, Erna'nın bütün gün yüzünde beliren gülümseme aniden kayboldu ve gözyaşlarına boğuldu.

"İnsanlar... Bjorn... İnsanlar bizden nefret etmiyor." Yüzünü göğsüne gömerken hüngür hüngür ağladı.

Björn'ün onu bu durumdan kurtarmasının hiçbir yolu olmadığını çok iyi biliyordu.

Hıçkırıklarına müdahale etmek yerine, duygularının alevlenmesine izin verdi ve sabırla bekledi. Onu nazikçe teselli etti, kollarında titreyen kıza sarıldı. Gözyaşlarının dineceğini umuyordu ama bu arada pencereden arabanın köprüden geçişini izledi.

Batmakta olan güneşin pembe ışıkları altında ağlamayı çoktan bırakmış olan Erna başını kaldırdı, gözyaşlarıyla ıslanmış bir yüzle Bjorn'a baktı ve sanki az önce ağlamıyormuş gibi ona gülümsedi. Bjorn da tek kelime etmeden ona gülümsedi. Cebinden bir parça şeker çıkardı ve kızın ağzına koydu. Kız koklayarak yedi ve bu onu güldürdü.

Erna da bir parça şeker uzattı ve Bjorn gülümseyerek ağzına attı. Bunlar sabah bulantılarını hafifletmek için şekerlemelerdi ama limon damlaları da iyi giderdi.

Sonbahar güneşi gökyüzüne yanık turuncu ve amber renkleri saçarken, ikisi de tatlılar dillerinde eriyene kadar birbirlerinin gözlerinin içine baktı.

❖Sonbahar Yürüyüşü❖

.-.-. .-.-.*

Baden Sokağı misafirler için yapılan hazırlıklar nedeniyle hareketliydi. Kır evi, en ufak bir ışığın bile zeminlerde parıldamasını sağlayacak şekilde cilalanmıştı ve kilerde o kadar çok yiyecek vardı ki Baden Sokağı bir ordu dolusu insanı rahatlıkla barındırabilirdi.

Barones, rahatsız tek kişilik yatağın yerine misafir odasındaki çift kişilik yatağı Erna'nın odasına taşıttı. Ayrıca yepyeni bir

yol-iş yorganı. Yorganı yatağın üzerine serdi ve odaya baktı, başka bir çocuk doğurmak üzere olan bir çocuğun annesi olduğuna inanmak zordu. Bu düşünce gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Duygu selini tutmayı başardı, bu neşeli günün saygılı gözyaşları yüzünden mahvolmasına izin vermeyecekti.

Yatak odasının hazır olduğundan emin olduktan sonra mutfağa gitti. Bayan Greve sanki eklem iltihabını tamamen unutmuş gibi tüm yiyeceklerin hazırlanmasına yardım ediyordu.

Memnun olan Barones giyinmek için odasına çıktı ve günün geri kalanını bahçesinde oturup Erna'nın gelişini bekleyerek geçirdi. Bir heykel muhafızı gibi köy yoluna bakıyordu. Elinde Bjorn'un gönderdiği mektup vardı.

Bjorn onu düşünceli bir hediyeyle şaşırtmıştı. İstikrarlı bir aşamaya ulaşan ve artık uzaklara seyahat edebilecek durumda olan Erna'yla birlikte Baden evini ziyaret etme planlarını paylaşıyordu. Geçen yıl gönderdiğinden çok farklı olan bu mektup Barones'e Erna'nın Baden Sokağı'na geleceğini ve böylece Barones'in hamile Erna'ya bakma fırsatı bulacağını bildiriyordu.

Barones mektubu aldıktan sonra defalarca okumuş ve Erna'nın nihayet onu seven bir kocayla birlikte olduğunu bilmek içini ısıtmıştı.

onu çok etkiledi. Bu ona güç veriyordu ve eğer o anda cennete çağrılırsa hiç pişmanlık duymayacaktı.

Bir sonraki baharda dünyaya gelecek olan torununun doğumundan sonra, en güzel çiçeklerin açtığı bir mevsimde.

"Bakın madam, bir araba geliyor," diye seslendi Bayan Greve üst kattaki pencereden, Barones hizmetçisinin orada olduğundan bile habersizdi.

Gözlüğünü kaldırdı, mektubu unutulmak üzere masaya bıraktı ve köy yolunu daha iyi görebilmek için kendini sandalyeden dışarı itti. Yoldan bir dizi arabanın geçmekte olduğunu görebiliyordu.

Arabalar garaj yoluna girdiğinde, Erna pencereden dışarıya doğru eğiliyordu. "Büyükanne," diye sesleniyor ve el sallıyordu.

Barones'in yüzünde her zaman bir gülümseme vardı ama Erna'yı görünce bu gülümseme daha da büyüdü. Onun Erna'sı, hiç de hanımefendi gibi değildi ama bugün onun günüydü.

Arabalar yanaşıp Erna indiğinde, Barones onun ne kadar sağlıklı görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı ve birbirlerine sarıldıklarında Sanki yıllar önce kendisine ilk gelen o küçük çocuğu kucaklıyormuş gibi.

Barones'in sormak istediği yüzlerce soru vardı; nasılsınız, bebek nasıl, iyi besleniyor musunuz, uyuyor musunuz? Tüm olağan Ama şimdi zamanı değildi, Erna'nın gülümsemesinin ve Prens'in her zamanki dikkatli bakışlarının tadını çıkarırken, tüm endişeli soruları birbirlerinin rahatlığında cevaplanmış gibi görünüyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

"Ah! Bu Divorce," diye seslendi Bjorn şaşkınlıkla bahçeye bakarken.

Kimin kim olduğunu söylemek zordu çünkü Bjorn'un böylesine korkunç bir isim taktığı yavru buzağı şimdi annesi kadar uzun boyluydu ve benzer bir benekli kahverengiydi. Divorce, Bjorn'un neşeli haykırışını merak ederek başını kaldırdı ve geviş getirmeye hiç ara vermedi.

Erna kocasını azarlayarak, "Ona öyle deme, seni duyabilir, onun adı Christa," dedi. "Bebegin yanında da o kelimeyi kullanmamamı tercih ederim." Erna karnını ovuşturdu.

Bjorn ona sevgiyle baktı ve karısının elinin nerede olduğuna dikkat etti. dokunaklıydı, "Bebek Dniester tüm tarihimizi ve annelerinin bu kelimeyi ne kadar sevdiğini bilmeli." Erna, Bjorn'un sadece saçmaladığını ve onu kızdırmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

Erna kırılmış gibi yaparak, "Yapma," dedi. "Neden, yine mi kaçacaksın?"

"Hayır, seni kapı dışarı edeceğim, sanırım herkes böyle daha çok hoşuna gidecek."

Kehribar rengi sonbahar güneşi Erna'nın gülümsemesini altın gibi parlatıyordu. Bjorn geyiğine baktı, artık o kadar küçük ve naif değildi, vahşi bir canavara dönüşüyordu.

Yine de Büyük Dük çiftinin sürekli gölgesinde kalan hizmetkârların onaylayan bakışlarını fark etmedi. Onlar da şu konuda hemfikir di Büyük Düşes'in sarayda olması Büyük Dük'ten daha iyi olurdu.

İkisi, tüm refakatçileriyle birlikte kır çiçekleri tarlasından geçtiler ve sonunda sonbahar ormanına girdiler. Onların Kurumuş yaprak yığınları arasında ilerlerken ayak sesleri bir kakofoniye dönüştü. Sonbaharın derinlikleri serin bir esinti getirdiğinden, yürüyüş yapmak için ideal bir gündü.

Buford'daki sakin günler zahmetsizce geçip gidiyordu.

Erna rahat yürüyüşlerinin tadını çıkarıyor, Bayan Greves ve mutfak personeli tarafından hazırlanan ev yemeklerini yiyor ve Barones'le sohbet ederek yemeklerini yiyordu. Boş zamanlarında oturup küçük çoraplar ve giysiler diker, hatta çocuğunun odasını süslemek için çiçekler yapardı. Bebek Dniester, annesinin kendi elleriyle yaptığı pek çok harika şeyle çevrili olarak büyüyecekti.

Yerel doktor birkaç kez Erna'yı kontrol etmeye geldi ve her seferinde çifte bebeklerinin gayet iyi büyüdüğünü söyledi. Her kontrolde Bjorn kendini daha da güvende hissediyordu. Çıplak dalların altında yürürken elini tutan karısı kadar mutluydu.

"Bjorn, şuraya bak," dedi Erna heyecanla ve Bjorn bakışlarını karısından kaçırmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Dönüp karısının işaret ettiği yere baktığında, üzerinde hâlâ birkaç kırmızı meyve yetişen küçük bir ağaç vardı.

"Çiçek elmaları açmış," diye ilan etti Erna.

"Çiçek elmaları." Karısının verdiği ismi tekrarlayan Bjorn uzandı ve en güzel meyveyi taşıyan bir dalı kopardı. Erna gülümseyerek dalı bir sepetin içine yerleştirdi. Birkaç gül meyvesi, dağ kasımpatıları ve meşe palamutlarıyla birlikte.

Erna sepete her yeni çiçek koyduğunda, onların isimlerini fısıldıyordu. Bu, Bjorn'un Erna'nın onları ne amaçla koyduğunu tahmin edemediği güzel renkler ve kokulardan oluşan bir koleksiyonu. Erna sonbahardaki bir sincap gibiydi, bir şeyler topluyor ve onları sepete saklıyordu.

Ormanın en derin kısımlarına girdiklerinde sepet çoktan dolmuştu. Bjorn sepete baktı ve aşağıdakilere şükrettiğini fark etti renkli otları toplamak bile olsa, hayattaki daha basit, daha az pahalı şeylerden hoşlanan bir taşralı kızı kapmıştı.

Tahviller, hisse senetleri, külçe altınlar, Bjorn'un tanıdığı ve en aşina olduğu şeylerin adlarıydı bunlar, Erna da böyle olsaydı, onu ne kadar fakirleştireceğini hayal bile edemezdi.

"Ah, işte geldik," dedi Erna.

Düşünceli halinden sıyrılan Erna, bir mantar kolonisiyle çevrili bir ağacın dibine koştu, bu günkü gezileri için hedefleri buydu.

Bjorn, yabani mantarlara doğru koşan Erna'yı birkaç adım geriden takip etti. Hizmetçiler de peşinden giderek Erna'nın mantarları toplamasına yardım etti. Bunun için neden burada olması gerektiğini merak ediyordu, kendini bir arabanın beşinci tekerleği gibi hissediyordu ama bu Erna'yı mutlu ediyordu, bu da onu mutlu ediyordu. Asıl anlaşılmaz olan, en başta neden mantara ihtiyaç duyduklarıydı. Baden Sokağı'nın kilerleri ağzına kadar doluydu.

"Sen de biraz toplamak ister misin?" Erna bir mantarı sepete yerleştirirken durakladı.

"Hayır, onlara dokunmaya

dayanamıyorum." "Neden?"

"Bilmiyorum, sadece kirlenmekle ilgili bir şey."

Erna onun yanıtı karşısında iç çekti. Özellikle büyük bir mantarı çekip çıkarmakta olan Lisa da gözlerini devirdi ve ellerini önlüğüne silerek dudak büktü.

"Bjorn, bebek seni duyabiliyor."

"Neden, söylediklerimde bir yanlışlık mı var?"

"Bu..." Erna'nın yüzü kıpkırmızı oldu ve ağzı büzüldü.

"Dikkat et, bebek seni duyabilir." Bjorn yüzünde utanmaz bir gülümsemeyle karnını işaret etti.

Bjorn gülerek Erna ve hizmetçilerini mantar toplarken bıraktı ve kurumuş yapraklarla kaplı patikada tembelce yürümeye devam etti. Erna kendini kaybetti
Mantar arzusu ve ellerindeki kiri silkeledi. Ona yardım eden iki hizmetçi de öyle yaptı.

Erna giysilerini düzeltti ve mantarları koyduğu hasır sepeti aldı. Erna'nın işini bitirdiğini gören kötü kalpli kocası, yolun sonunda elleri arkasında, heybetli bir duruşla bekliyordu. Kadın yaklaştığında ona elini uzattı ve o da tuttu.

Baden Sokağı'na döndüklerinde, öğleden sonranın altın rengi güneş ışığı onları biraz olsun ısıtıyordu. Christa onları asık suratlı bir böğürmeyle karşıladı, tembel tembel otağında dolaşırken o da güneşin tadını çıkarıyordu. Baca bacasından dumanlar yükseliyordu. Bayan Greves çoktan akşam yemeğini hazırlamakla meşguldü.

"Bjorn." Erna yavaşça kocasına döndü ve yüz yüze gelene kadar onun gri gözlerine baktı. "Onları sevdiğini söyleyebilir misin? Bebek bunu duymak istiyor."

Bjorn öğleden sonra güneşi gibi gülümsedi ve Erna'nın karnına baktı, "Bebek Dniester.... zayıf olma, güçlen." Yumuşak bir sesle, normalde söylediklerinden daha nazik bir şekilde söyledi - beklenmedik bir fısıltı tatlılığı. "Şimdi gidelim Erna."

Bjorn elini Erna'ya uzattı, paramparça olmuş umutlarıyla yüzleşirken Erna'nın ifadesi bozulmuştu. Ona bir kez daha yalvarma düşüncesi kendine olan saygısını zedeledi.

"Seni seviyorum" cümlesini söylemek onun için büyük bir duygusal bedele mal oldu.

❖Buford'lu Adam❖

.-.-.❖.-.-.

Bjorn dışarı çıkmadan önce her zaman Erna'ya sorar ve onu kontrol ederdi ve eğer olağan dışı bir şey olduğuna dair en ufak bir ipucu varsa, bir doktor onu kontrol edene kadar gitmez ya da Erna'nın gitmesine izin vermezdi.

Erna, Bjorn'un soru sormasına fırsat vermeden, "Ben iyiyim," dedi. "İyi yedim, iyi dinlendim. Bebek rahat ve aşırıya kaçmadığım sürece bir sorun çıkmayacak. O yüzden lütfen git." Erna ona güven verici bir şekilde gülümsedi ve telgrafhanenin bulunduğu yönü işaret etti.

Erna, Bjorn'un kendisiyle birlikte Buford'a gelmesinin tek nedeninin iş yapmak olduğunu farkındaydı ve artık hayal kırıklığına uğramıyor, hatta bu durumdan rahatsız bile olmuyordu. Nasıl onun ilgilenmesi gereken kendi işleri varsa, Bjorn'un da kendi işleri vardı ve bir Dniester'in ilişkileri her zaman adil olmalıydı.

"Lisa Brill," dedi Bjorn ve dikkatini sokağın aşağısında bir şeye bakmakla meşgul olan hizmetçiye çevirdi. Bjorn adını seslendiğinde kadın kaskatı kesildi. "Sen karıma göz kulak ol ve en ufak bir sorun çıkarsa gelip beni al."

Bjorn cep saatine baktı, bir saatten fazla sürmeyeceğini tahmin ediyordu ama yine de karısının festivali merak etmesine izin vermek istemiyordu çok uzun zamandır yalnızdı. Lisa yanında olduğu için minnettardı.

Lisa kibarca eğilerek, "Evet, Majesteleri ve Bebek Dniester'ı da alacağım," dedi.

Bjorn, Lisa'nın cevabına gülümsedi ve onun görevlerini ciddiye alacağına inandı. Öne doğru eğilip karısının yanağına bir öpücük kondurdu ve telgraf ofisine doğru yola çıktı.

Onun ince vücudu şenliklerin tadını çıkaran kalabalığın içinde eriyip giderken Lisa ellerini göğsünde kavuşturmuş olan Erna'ya baktı. Baş hizmetçilik pozisyonunun pratikte kendisine sunulduğunu görebiliyordu. Kolay bir hayata giden merdiveni tırmanmak yavaş bir tırmanıştı ama Lisa adım adım hedeflerine ulaşıyordu ve hayatı Büyük Düşes'in kendisi kadar görkemli ve güzel olmak üzereydi.

Bu arada çift Sonbahar festivalinin tadını çıkarmak için yola koyuldu. Eğer Buford'un bahar festivali çiçeklerin ve yeni başlangıçların kutlamasıysa, Sonbahar festivali de alkolün ve hasadın kutlamasıydı.

Erna bir bankın üzerine tünemiş, ballı bademleri mideye indiriyor ve Festival müziği, neşe ve içkiyle dolup taşan plaza. Sonbahar festivali tüm hızıyla devam ediyordu ve Buford çevresinde üretilen bira ve şarapların satıldığı tezgahlar tıklım tıklım doluydu. Açık ateşte cızırdayan sosisler vardı. Yağlı barbekü kokusu baharatlı alkol kokularının üzerine sinmişti.

Köy merkezinde kurulan sahnenin etrafında insanlar çalınan müzik eşliğinde dans ediyor ve meşe fıılar tezgahlara taşınıyordu. Herkesin mutlu olduğunu görmek güzeldi.

"Yapmak istediğiniz bir şey var mı, Majesteleri?" Lisa sordu.

"Hayır Lisa, bu kadar yeter." Erna başını salladı ve gülümsedi. şimdilik yeterince yemişti, Lisa'nın sürekli getirdiği atıştırmalıklarla karnını doyuruyordu ve ikram edilen alkollerden hiçbirine aklı ermiyordu. Sadece bankta oturup dansçıları izlemekten mutluydu.

"Sen gidip festivali kontrol edebilirsin, ben burada Bjorn'u bekleyeceğim."

"Hayır, sorun değil Majesteleri. Burada sizinle bekleyeceğim." Lisa'nın sesinde hiçbir tereddüt ya da şüphe yoktu.

Büyük Düşes'in yanında kalan Lisa verdiği sözü yerine getirdi. Bjorn'un kızdığı zamanki soğuk öfkesi buzdan bir şimşek gibi olduğundan, onun kötü tarafına geçmek istemiyordu. Lisa burada kalarak bu olasılıktan kaçınmış oldu. Nöbet tutuyor, fazla yaklaşan sarhoşlara göz kulak oluyordu.

Öğleden sonra ilerledikçe köy meydanı daha da kalabalıklaşıyordu ama sonunda prens cesetlerin arasından çıktı ve Lisa rahat bir nefes aldı. Sonunda rahatlayabilir ve Bjorn'un Erna'nın nöbetini devralmasına izin verebilirdi.

"Bjorn, abuk bitirmişsin," dedi Erna, kocasının kendisine doğru adım attığını görünce.

Bjorn ona yaklaşırken gülümsedi, elini kaldırarak bir garson çağırdı ve Lechen'in en iyi şarabından bir şişe sipariş etti. Erna'nın yanına oturduğunda şarap ona getirilmişti. Bjorn şarabını içerken o da ikisinden bir yudum aldı. Biraz utandığını hissetti, ki bu komikti, taşıdığı bebeğin babası olan adamın önünde nasıl hâlâ utangaç olabilirdi?

Erna biraz daha içerken Bjorn'a baktı, tüm bu olanları merak ediyordu. birlikte yapacakları romantik şeyler. Bjorn'un ne yapacağını merak ediyordu.

birlikte baloncuk üflemeyi düşünür müydü? Bunun çok çocukça olduğunu düşünür müydü? Eğer isterse muhtemelen onunla birlikte yapardı ama sadece el ele tutuşup sahnedeki performansı birlikte izlemek de güzel olurdu.

Erna sahneye doğru baktı, şu anda hangi gösterinin devam ettiğini merak ediyordu. Sahne görevlilerinden biri büyük bir meşe fiçıyı sahnenin ortasına taşıyordu. Bjorn da onu izliyordu.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Bjorn sordu.

"Yarışma için," dedi barmen, "Buford'un en iyi erkeğini seçmek için."

Bjorn, Erna'ya bilmiş bir bakış atarak, "Bunun ilkbaharda olduğunu sanıyordum," dedi.

"O bir güç testiydi, bu ise bir yapı testi. Bir erkek olarak hem güç hem de alkol toleransı konusunda üstün olmanız beklenmez mi?"

Bjorn kaşlarını çattı, eğer her sezon bir 'sağdıç' seçilecekse, Buford'un üst düzey erkeklerle dolup taşması gerekirdi.

"Koca içer, kadın bardakları dizer ve en yüksek kule kazanır. Bu, Buford'un en iyi çiftini taçlandırma yarışmasıdır, başarı sadece kocanın içki içme hünerine değil, aynı zamanda kadının etkileyici yükseklikler inşa etme becerisine de bağlıdır." diye açıkladı barmen.

Bjorn Buford'un bir aşıklar köyü olduğunu düşünmeye başlamıştı. Erna'ya yaramazlık yaptığını bilen ama yine de devam eden bir çocuk gibi baktı.

"Eğer ilgileniyorsanız, misafirler de bu mücadeleye katılabilir. Kayıtlar yarışma başlamadan önceki son ana kadar açık kalacaktır. Ve beyler, katılımınız beklenmektedir." Sahnenin bir köşesini işaret etti, alkol dolu kasalar düzgün bir şekilde arka arkaya dizilmişti. "Yarışmayı birinci olarak tamamlayan çift, bir içki kutusuna binme ayrıcalığını k a z a n a c a k . şenlikli bir şamandıra ve kasabada geçit töreni."

"Hayır, Bjorn, bu özel yarışmaya katılmak istemiyorum." Kocasına ekşi bir bakış attı ve dudaklarını büzdü. "Bebeği düşün."

Bjorn bahse girmeyi sevse de, onun hamile karısını içki içerken bardakları kendisi için dizmeye zorlayacak kadar soğuk davranmayacağını umuyordu.

"Karınız hamile, anlıyorum?" Garson yüzündeki pişmanlık ifadesini paylaştı.

Bjorn başını salladı, "Peki ya onun yerine başka birini kullansam?" diye sordu, gözleri yağlı bir sosisi incelemekle meşgul olan Lisa'ya çevrilmişti.

.-:.-.✧.-:.-.

Bjorn sahnedeki bir masada oturmuş, diğer yarışmacıların yerlerini almasını ve yarışmanın başlamasını sabırsızlıkla bekliyordu.

"Hey, sen bahar koşusundaki adam değil misin?" diye sordu yanındaki adam. Bjorn kibar bir gülümsemeyle "Evet," dedi.

"Bekle, ama senin başka bir karın var, yeniden mi evlendin?" Yanında duran Lisa'ya baktılar.

"Hayır, karım hamile. Karım hemen şurada." Bjorn sahneye doğru eliyle işaret etti. Bunu duyan katılımcılar onaylamadıklarını belli ettiler. Bjorn'a tiksintiyle baktılar.

"Hayır, böyle bir şey olamaz. Karısını koşuya götürdü ama iş bardakları istiflemeye gelince mi? İmkânı yok." Tepkiler hızlı bir şekilde Rakipler ve hatta seyirciler bile mırıldanmaya başladı. "Onu köyde hiç görmüyoruz ama festivaller başlar başlamaz bir hayalet gibi ortaya çıkıyor. O bir dolandırıcı."

Bu şiddetli protestolar karşısında, yarışmadan sorumlu kel adam yüzünde düşünceli bir ifadeyle Bjorn'a yaklaştı. Lisa'nın gözleri öfkeyle parladı.

"Vay canına, kırsal kesim halkı çok kaba, çok acımasız." Herkes ilk kez Lisa'nın patlamasını fark etmiş gibiydi. "Karısı hamile ve onu çiçek arabasıyla gezdirmek istiyor ama siz çok kapalısınız. Siz Buford'lara kim nasıl dayanabilir ki?"

Lisa'nın kendisi de neden dahil edildiğinden emin değildi, sadece iğrenç Toadstools Prensi tarafından götürülme kaderini pasif bir şekilde kabullenmişti. Ancak, Ona karşı duyduğu hoşnutsuzluğa rağmen, Bjorn bir prens ve onun efendisi olarak kaldı.

Lisa tüm gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı, artık ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Bu Erna içindi, Lisa nereden bakarsa baksın çılgıncaydı ama Erna'nın geçit töreninde çiçek arabasına binmesini en az Bjorn kadar istiyordu.

"Doğmamış çocuk anne karnında hıçkırır hıçkırır ağlıyor, gözyaşları içinde içini döküyor olabilir." Lisa tüm izleyenlere ters ters baktı ve onlar da kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. "Bir insan çocuklu bir anneye karşı nasıl böyle duygusuz bir tavır sergileyebilir?"

Bulundukları konumdan pişmanlık duymaya başlamışlardı bile ve kel adam yavaşça sahneden indi.

Bjorn hayranlık dolu gözlerle Lisa'ya baktı. Gülümsemesi, baş hizmetçi olma yolunda ilerleyen Erna'nın hizmetçisinden, en iyi hizmetçiden çok memnun olduğunu gösteriyordu.

❖ Şamandırada ❖

.-.-.❖.-.-.

Lisa ve Bjorn tamamen içmeye ve istiflemeye, istiflemeye ve içmeye odaklanmışlardı. Prens iyi içti ve hizmetçi daha iyi istifledi. Seyirciler ve Schuber Sarayı'nın hizmetkârları şaşkınlık içinde onları izliyordu. Aslında herkesin düşündüğünden çok daha iyisini yapıyorlardı.

"Aman Tanrım..." Erna nefesini tutarak kocasına dehşetle baktı.

İçki içip bardakları üst üste dizmenin basit bir şey olduğunu düşünürdünüz ama bundan daha fazlası vardı. Hiçbir bardak aynı değildi, bazıları uzun ve ince, bazıları kısa ve genişti, bu yüzden kocanın doğru bardağı alması ve kadının onları dikkatlice istiflemesi önemliydi, aksi takdirde kule dengesiz ve çökmeye eğilimli olurdu.

Birlikte çalışmayan birkaç çift vardı ve kuleleri erken devrildi.

Bjorn en sağlam, en kalın bardaklarla başlamanın akıllıca olacağını düşündü. En güçlü alkolü içiyor olabilirlerdi ama sağlam bir temel sağlıyorlardı.

Kalabalık, yarışma olgunlaştıkça yürekten alkışladı. Erna bebeğin neler olup bittiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Elbette, gösteriyi göremeyecekti ama Erna'nın heyecanını anlayabilir miydi? O anlamadı ve tahmin bile edemiyordu.

Bardaklar o kadar birikmişti ki Lisa kulenin tepesine ulaşmakta zorlanıyordu, bu yüzden masaya tırmandı. Bjorn içmeye ve bardakları uzatmaya devam ederken Lisa da kulenin yüksekliğini artırmaya devam etti. Lisa'nın Hardy ailesiyle çalışırken asıl işinin mutfaklarda çalışmak olması büyük bir şanstı.

Oyun kızışıyordu, diğer iki yarışmacı Bjorn'un peşine takıldı ve Lisa'nın masalara tırmanma örneğini izledi. Kalabalık bunu görünce çılgına döndü, her biri kazanmasını istedikleri çiftler arasında en popüler olanı kesinlikle Bjorn'du.

Sonra olan oldu. Yuvarlanan bardakların ve kırılan camların korkunç sesi duyuldu. En iyi çiftlerden biri yanlışlıkla kulesini devirdi ve her şey yıkıldı. Kalabalık akıl sağlığını yitirmişti çünkü artık Bjorn ve bir kişi daha kalmıştı.

Erna endişeyle karşı tarafa baktı. Meşe ağacı gibi yapılı orta yaşlı bir adamdı, ağzına cin ve cin döktü. Adamın ağzından yeteri kadar döküldü ve kıyafetlerini ıslattı. Buna karşılık Bjorn sakın bir şekilde ama yine aynı hızla bardağını devirdi.

"Durun, şu genç adam ikiz prenslerden biri değil mi?" Erna bir seyircinin seslendiğini duydu. Arkasına baktı ve sarhoş olduğu her halinden belli olan kırmızı yanaklı bir adam gördü.

"Sarhoşsun, prens neden burada bir içki yarışmasında olsun ki?" Birisi sarhoşun yanında konuştu.

"Hayır, hayır, prens bu, yüzünü gazetede gördüğümü hatırlıyorum." Sarhoş pozisyonunu değiştirmede. "Genç kızlarımızdan biriyle evlendi... evet... evet, Prens Bjorn."

"Madem bahsettiniz, karım geçen gün bana kapısında arma olan süslü bir araba gördüğünü söyledi."

"Karınız da mı sarhoş?" Gruptakiler güldü.

"İstedığınız kadar gülün, bekleyin ve görün."

Grup, dikkatlerini tekrar yarışmaya çevirirken gülmeye devam etti. Yarışma hızla sonuca ulaşıyordu ve ne kadar yakın olsa da kimin kazanacağını tahmin etmek imkânsızdı. Geri sayım başladı, ondan geriye doğru sayılıyordu. Kalabalığın tezahürat yaptığı her saniyede Bjorn öndeydi, sonra rakip, sonra tekrar Bjorn.

"Üç." Kalabalık kükredi.

Bjorn bir bardağı boşalttı ve Lisa'ya uzattı, o da kulenin tepesine koyarak yüksekliğini arttırdı.

"İki."

Lisa Bjorn'a baktı, gözlerinin yoğunluğuyla onu arzuladı, Bjorn birayı olabildiğince hızlı yuttu, son ana kadar bırakmadı.

"Bir."

Bjorn son lokmayı da höpürdeterek içti ve bardağı Lisa'ya uzattı, Lisa daha dudaklarından çıkmaya fırsat bulamadan bardağı onun elinden kaptı ve bir silah sesiyle son bardağı da yerine koydu.

Bjorn elinin tersiyle ağızını sildi, kuleye bakmaya cesaret edemedi. Kalabalık tezahürat yapıyor, ellerini galip için sallıyordu. Bjorn, Erna'nın da ayağa kalkmış, zıplayan ve onun için tezahürat yapan seyircilerden biri olduğunu görebiliyordu.

"İşte," diye seslendi sarhoş, "size söyledim, prens o." Üzerinde prensin yüzü olan bir gazete tutuyordu. Haberde Büyük Dük'ün hamileliği duyuruluyordu.

Kalabalık Bjorn'un zaferini alkışlarken, gazete elden ele dolaştı ve sonunda sahneye, yarışmadan sorumlu kel adama ulaştı. Prens resmi ile sahnedeki üstü başı dağınık içki içen adam arasında herhangi bir benzerlik bulmakta zorlanıyordu.

Erna bir anda kendini ilginin tam merkezinde buldu, kalabalığı garip bir gülümseme ve el sallayarak selamladı. O anda kaçıp gitmekten başka bir şey istemiyordu ama kaçış yoktu.

"Peki, siz ikiniz neden buradasınız?" diye bağırdı biri.

Erna'nın aklına karnına sarılıp bebeğini uyutmaktan başka bir cevap gelmiyordu.

.-:.-.✧.-:.-.

İçki yarışmasının galiplerini taşıyan araç meydanın ortasında durdu. Erna ona baktı ve Baden Sokağı'na geri dönebilseydi iyi olurdu diye düşündü ama Bjorn karısını meşe fiçıların üzerine çıkarmaya kararlıydı.

"Hadi Erna, gidelim," dedi Bjorn, dans etmek istercesine elini uzatarak. Seyirciler Düka çiftini alkışladı.

Erna iç geçirdi ve onun elini tuttu. Platforma doğru zarifçe yürüdü ve ikisi meşe fiçılar ve parlak çiçeklerden oluşan şamandıranın üzerine yerleşirken kalabalık onları alkışladı.

Bjorn sakince el sallayarak köy halkını selamladı ve hatta köy halkına kısa bir mesaj verdi. Büyük ödülü alacağını ve bunu festivaldeki herkesle paylaşacağını açıkladığında gergin hava dağıldı. Artık köyün ödülünü dolandırmaya çalışan biri olarak görülmüyordu.

Artık Bjorn ne zaman birinin onayladığını haykırdığını duysa onlara el sallıyor ve gülümsüyordu. Biraz sarhoştı ve oldukça şiddetli bir şekilde sallanıyordu, araç henüz yola çıkmamıştı bile. Yarışma sona erdikten sonra bile etrafındakilerle kadeh kaldırmaya devam ediyordu.

Erna yerine oturmadan önce Bjorn onu durdurdu. "Bekle, Erna." Cebinden bir mendil çıkardı, sonra yavaşça, utanç verici derecede zarif hareketlerle mendili bankın üzerine koydu.

Erna sert duruşunu korumaya çalışarak meşe fıçının üzerine oturdu. Fıçı o kadar yüksekti ki Erna'nın ayakları yerden kesiliyordu.

"Lisa." Bjorn aniden seslendi ve hizmet eden kız şaşkınlıkla ona baktı. "Sen de yukarı gel."

"Ben mi?" Lisa şok içinde gözlerini kırpıştırarak konuştu.

Bjorn'un niyetini anlayan herkes Lisa için tezahürat yaptı ve en yakınındakiler Lisa'yı arabaya doğru itmeye başladı. Coşkuyla alkışladılar. Lisa utançtan kıpkırmızı olmuş bir halde arabaya bindi.

"Sen ve bebek nasılsınız?" Bjorn, yola çıkan arabanın arkasından koşanlara el sallarken Erna'ya sordu.

"Güzel, sanırım," diye güldü Erna. "Oldukça iyi vakit geçiriyorum." Bjorn utanç verici derecede sarhoş olsa da bebeğin mutlu olduğunu hissediyordu. "Teşekkürler Bjorn ve teşekkürler Lisa." Erna Lisa'ya gülümsedi, "Ama bunu bir daha yapma."

❖Babanın Önsezisi❖

.-.-. ❖ .-.-.*

Erna arabadan dışarı, batmakta olan güneşe baktı, güneşin kalbinde neşe yarattığını hissedebiliyordu ve belki bebek de bunu hissetmişti. Sanki günler çok hızlı eriyip gidiyormuş gibi hissediyordu. Buford'da kaldığı süre boyunca karnını bilinçli olarak her okşadığında daha da büyümüştü. Bunun suçunu Bayan Greve'in her öğünde verdiği hatırı sayılır miktardaki yemeğe de atabilirdi.

Bebek hareket mi etmişti, yoksa arabanın çarpmasından mı?

"Merhaba tatlım," dedi Erna etrafta daha fazla hareket olup olmadığını kontrol ederken. Sanki ön kapıyı çalıyormuş gibi parmağıyla dokundu. Dün gece küçük bir cenin k   rt s  fark etmişti. Yine de Bjorn uyandığında ufaklık yine dinleniyordu.

Onun yanına oturarak varlığını ona hatırlatan Bjorn, karısını izlerken yumuşak bir kahkaha attı.  ne doğru uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu.

okşadı. Adam hiçbir şey söylemeden gözlerini kapattı ve Erna bunun keyfilikten çok alkolle ilgili olup olmadığını merak etti.

"Bjorn?"

"Hmm..." Gözleri kapalı kaldı.

" yi misin?" Erna endişeli bir ifadeyle kocasından gelen g   l  alkol kokusunu içine çekti.

Bjorn başını yavaşça salladı.

" u andan itibaren çok fazla i emezsın."

"Evet..." Bjorn mırıldandı.

"Puroları da azaltmanız gerekecek."

"Elbette..." Bjorn sanki bir rüyadan konu uyormuş gibi dedi.

"Lütfen beni ciddiye alın. Artık bir  ocu umuz var. Bebe imiz seni böyle görünce ne d   necek?"

"Buford'un sa dı ı, hiç    hesiz."

Erna, Bjorn'un bu kadar uysal olmasına  a ırmı tı, biraz daha fazla kavga çıkmasını bekliyordu. Bir an için nutku tutuldu ve gözlerini birkaç kez k    tırdı. Bjorn kendi gözlerini açtı ve doğrudan ona baktı.

 kisi sessizce birbirlerine bakarken, araba bir k   yolunda ilerliyordu. Güneş batmı  ve mor bir alacakaranlık tarlaların üzerinde asılı kalmıştı.

Akşam ışığı, güzel ahengiyle, yüz­süz adamın yüzünü derin bir gölgeye bürüyordu.

Gülme, dedi Erna kendi kendine, ama kendini tutması zordu. O gülmeye başladığında Bjorn da aynı anda kıkırdamaya başladı.

"Katılıyorum, sen Buford'daki en iyi adamsın, festivalin getirebileceği her türlü zorluğun üstesinden gelebilirsin." Erna başını sallarken güldü. Çok fazla içmek kötüydü ama bugün festival günüydü ve o karısı ve çocuğu için içiyordu, Bunda romantik bir şeyler vardı.

Çocuklarına bu hikâyeyi nasıl anlatacağını düşünürken kendi kendine gülümsedi. Şamandıraya binmenin utancını atlayabilirdi. Karnını okşadı ama bu kez hareket yoktu.

"Erna..." Yumuşak bir ses, Bjorn'un arkasına yaslandığı vagonun köşesindeki gölgeden seslendi. "...seni seviyorum." Ona bakmak için gözlerini yarı yarıya açtı. "Seni seviyorum, Erna."

Erna bu beklenmedik sözler karşısında biraz sersemlemişti ve sarhoş aptalın geveleyerek söylediği sözlere gülümsedi. Adamın sesi hâlâ o kadar tatlıydı ki kendini sarhoş hissetmesine neden oldu. O daha cevabını veremeden, adam horlamaya başlamıştı bile. Bu Görünüşe göre ona çok zor gelen kelimeleri alkol sayesinde söylemek biraz daha kolaydı, yani belki alkol o kadar da kötü değildi, yine de azaltması gerekiyordu.

Tam ona biraz hoşgörü gösterebileceğini düşünürken, adamın başı döndü ve omzuna yaslandı. Gülümseyerek gözlerini kapadı ve başını onunkine yasladı. Buford'un en iyi erkeği, bundan duyduğu memnuniyet kalbini ısıttı ve küçük bir ninni mırıldandı, melodisi ona festivalde çalınan müziği hatırlatan bir şarkı.

Hareketli bir günün ardından, Dniester'ları taşıyan araba sessiz kır yolunda gümbürdeyerek ilerlerken, alacakaranlık derinleşip gerçek geceye dönüşürken, Baden House'un ışıkları uzakta parılıyordu.

Baden House'da kaldıkları son gecenin yemek masası gerçekten muhteşemdi. Bayan Greve, Büyük Duka çiftine verdiği son ziyafette hiçbir şeyi esirgememişti. Çoğunlukla onları bu kadar doyurduğu ve çocuk ziyarete geldiğinde yemek pişirme pratiği yapmasına izin verdiği için teşekkür ediyordu.

Bjorn bir krallığı doyuracak kadar büyük ziyafet sahnesine baktı. Bir elinde bir kadeh şarap tutuyordu, Erna Bjorn'un eve festivalden bir kadehle geldiğini nasıl fark etmemişti, bilmiyordu.

Masadaki onca yemeğe bakarak Erna misafir bekliyor olabileceklerini düşündü ama aslında sadece onlar içindi. Barones bile tüm kıyafetleriyle gelmişti. Bir dizi broş ve korsaj en sevdiği parti elbisesini süslüyordu.

Yemek sırasında Erna ve Barones hiç durmadan konuşurken, Bjorn onları mutlulukla izliyor ve yemeğe dalıyordu. Barones her zaman Erna'nın da annesi gibi berbat bir adamla berbat bir evliliğe hapsolacağından korkmuştu ama şimdi rahat görünüyordu.

Yaklaşık bir saat sonra Erna gidip dadıyı daha fazla yemek getirmekten vazgeçirmek zorunda kaldı. O gittiğinde Bjorn kadehini Barones'e kaldırdı.

"Teşekkür ederim. Beni affettiğin, bana inandığın ve bana ikinci bir şans verdiğin için sana her zaman minnettar olacağım. Ne olduğunu görmeme gerçekten yardım ettiniz.

İhtiyacım olan şey." Bjorn elindeki şarap bardağını bırakıp yaşlı kadına döndü.

"Rica ederim ve hazır minnettarlığımızı göstermişken, zavallı çocuğuma tüm dünyayı açtığınız için size minnettar olduğumu söylemeliyim. Uzun zamandır onun burada, solmuş yaşlı bir kadının yanında yalnız kalacağından endişe ediyordum." Barones Baden geçen kışın anılarını bir kenara bırakarak nazikçe gülümsedi. Baden'in önceki hatasını gündeme getirmekten kaçındığını gören Bjorn da bunun konuşulmadan kalmasını tercih etti.

"Erna doğum yapana kadar gelip bizimle kalmaya ne dersin, bence bu Erna'ya çok yardımcı olur." Bjorn onun cevabının ne olacağını biliyordu ama yine de sormak istedi.

"Kendimi Erna'nın hayatının o kısmından uzak tutmak istiyorum, Majesteleri. Yakında ayrılacağım ve onun için başka bir yük olmak istemiyorum."

"Barones..." Bjorn itiraz etmeye çalıştı ama Barones kemikli bir elini kaldırdı.

"Henüz bir yere gitmiyorum, vefat edecek kadar mutlu olmadan önce Büyük Torunumun biraz büyüdüğünü görme arzum var. Ama ben istemiyorum Erna'nın yeni hayatında kendimi çok fazla var edeceğim, böylece vefatım onun için daha az yorucu olacak. Eğer ne demek istediğimi anladıysan."

Bjorn anladığını düşündü ve ciddiyetle başını salladı. "Ama yine de bebek doğduğunda gelip ziyaret etmelisin. Aksi takdirde Erna seni bekliyor olacak."

"Elbette yapacağım," diye gülümsedi Barones. "Nefesimi tutmuş o günü bekliyorum. Oğlum mu yoksa kızım mı olacak, ne kadar sevimli olacaklar? Küçük yüzlerini defalarca hayal ettim. Elbette doğduğunda ben de orada olacağım." Barones'in geniş gülümsemesi Bjorn'a Erna'yı hatırlattı. "Ne olacağını düşünüyorsunuz? Bir önseziniz olmalı." Barones dudaklarını ıslatmak için şarabından bir yudum aldı.

"Tahmin etmeye bile başlayamam, şu anda önsezilerime güvenilmez. Bir gün kız olacağını düşünüyorum, diğerk gün erkek olacağını biliyorum. Tek bildiğim, anneleri kadar güzel olmalarını istediğim. O zaman onlara güzelliklerini Baden'lerin seçkin soyundan aldıklarını söyleyebileceğim."

"Ekselansları..." Barones aniden duygulandı ve mavi gözleri yaşlarla doldu.

Bjorn sakin ve kararlı bir şekilde, "Çocuğumuzun kahverengi saçlarının güzel olduğunu, olduğu gibi mükemmel olduğunu ve daha fazlasına ihtiyacı olmadığını bilmesini sağlayacağım. Bu şekilde kahverengi saçlarını kucaklayabilir." Sözleri duygusal olsa da, Barones Baden ile paylaşmanın önemli olduğunu düşündüğü bir mesajdı. Belki de kalbindeki suçluluk duygusunu, Erna'ya söylenmemiş sözlerden duyduğu pişmanlığı hafifletebilirlerdi.

"Büyükanne, neden ağlıyorsun?" Erna kapıdan seslendi.

Barones telaşla ceplerinden bir mendil çıkararak, "Bir şey yok bebeğim," dedi.

"Bjorn, ne yaptın?"

"Şey..." Bjorn boğazını temizledi ama gülümsemesini gizleyemedi. "Biz de tam yara izlerinizden bahsediyorduk," dedi Bjorn.

"Anlayamadım?" Erna ikisine bakarken ani bir kakhaha krizine girdiler. Erna delirecekmiş gibi hissetti.

"Evet, Erna. Yaptık." Erna'nın güvendiğı büyükannesi ona gülümseyerek bilmece gibi konuştu. "Yaralarını Büyük Dük'le konuştum," dedi, gözyaşları parlıyordu ama parlak bir gülümsemesi vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, yüzünde katıksız bir neşe vardı.

❖Saçmalık❖

.-.-.❖.-.-.

Bu saçmaydı, düşünülemezdi, aslında Bjorn'un aklına bu hamileliği tam olarak tanımlayabilecek hiçbir kelime gelmiyordu. Gözlerini Şömine, doktorun sözlerini anlamlandırmaya çalışıyordu. Elbette böyle bir olasılık vardı, sadece ona ve kardeşine bakın, ama ne Bunun bir sonraki Dinyester neslinde tekrar olma ihtimali nedir?

Doktor alnındaki soğuk teri silerek, "Bu mutlu bir olay, kraliyet ailesi yeni nesil ikizlere sahip olacak, Lechen halkı çok memnun olacak," dedi.

İkizler.

Bjorn bu kelimeyi defalarca tekrarladı ama yine de aklına gelmemişti. henüz eve dönmedi. Sanki başka bir dilde konuşuyor gibiydi. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle karısına baktı.

Çok saçma görünüyordu, parlak bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "İki bebeğimiz var, biri erkek biri kız, bunu hissedebiliyorum." Erna'nın yanakları sevinçten kızarmıştı ve gözleri her zamanki gibi parlıyordu.

Bjorn şöminenin önünde volta atmaya başladı. Neden böyle bir önsezi hissine kapılmıştı? İkizlerin ne kadar sorunlu olabileceğini bildiği için miydi? Ne de olsa bunu çoktan yaşamıştı ve geçmişte yaşadıklarını düşününce başını belaya soktu. Bunca zaman sonra bu onun cezasıydı.

Hissettikleriyle tezat oluşturan Erna'ya baktı. Erna bol bir kışlık elbise giyse bile göbeğinin büyüklüğü yine de belli olacaktı, bunu inkâr etmek mümkün değildi, ikizdi. Bir iç geçirdi ve yataktaki karısına yaklaştı.

"İkizlerimiz var bebeğim, sen ve Veliaht Prens gibi ikiz kardeşler mi? Yoksa ikiz kız kardeşler mi? Ya da ikisi birden mi?"

"Erna."

"Hangisini seviyorsun?" "Erna....."

"Neden bana öyle bakıyorsun? İki bebeğimiz olacağı için mutlu değil misin?"

"Erna, hiç mi endişelenmiyorsun?"

"Karnımda iki bebek var, şimdi endişelenmenin ne yararı olacak? Endişelenme, Bjorn. Annen ikiz doğurdu, ben de doğuracağım."

"Benim annem senin kadar küçük
değildi." "Lütfen beni aşağılamayı
keser misin?" "Erna."

"Ben iyiyim," diye gülümsedi Erna, "Ben sağlıklıyım, ikizler de sağlıklı,
iyi olacağız."

Ancak o zaman, Erna'nın sesi ağlayan bir çocuğu teskin ediyormuş gibi
çıktığında, Bjorn ne kadar zavallı davrandığını fark etti. Bu farkındalık
kuşkusunu yıktığında da güldü. Genç, şefkatli yüzü parlak bir gülümsemeyle
ona baktı.

"Bence onlara lakaplarımızdan sonra Bibi ve Nana demeliyiz, ne dersiniz?
Bence onlara Bebek Dniester demeye devam edemeyiz, bu çok
ayırt edilemez." Bjorn, Erna'nın böyle bir zamanda böylesine önemsiz şeyler
düşündüğüne inanamıyordu. "Bebeklerin bu isimlerden nefret edeceğini mi
düşünüyorsun? Bence çok şirinler."

"Sen onların annesisin, ne istersen yapabilirsin," dedi Bjorn iç çekerek ve
saatine baktı. Ertelelediği toplantıya sadece bir saat kalmıştı. Tam o sırada kapı
çalındı, arabanın hazır olduğunu söyleyen görevli olacaktı.

"Pekala, gitmem gerek, benim küçük kaçığım."

"Güle güle." Erna ayağa kalkarken isteksizce Bjorn'un elini bıraktı.
"Lütfen git ve Bibi ile Nana için çok para kazan." Anne geyiğin açgözlülüğü
ikizleri olduğu için iki katına çıkmış gibi görünüyor.

Erna'yı cehennemin bekçisi Lisa'ya emanet etti. Yatak odasından çıktıktan
sonra Bjorn girişe doğru adımlarını hızlandırdı. Geç kalmak istemiyordu, bu
yüzden aceleyle çıktı ve bekleyen arabaya tırmandı.

Birden kahkahayı patlattı, İkizler mi? Arkasına yaslandı ve yanından geçen
kış manzaralarını izledi. İkiz olmasına rağmen, hiçbir zaman

ikizleri büyötmeyi düşünüm. Bibi ve Nana. Berbat lakapları ama Erna onları seviyordu. Elbette, ikizler kız olursa sorun olmayabilirdi ama ya erkek olurlarsa?

Bjorn o günkü programını açarken gülümsedi. Onları utançtan kurtarmak için kız olmalarını umuyordu. Bibi ve Nana'ya para kazandırmak için işe koyulsa iyi olacaktı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Her şey ikiye katlanmaya başladı. İki bebek, iki karyola, iki oyuncak, iki giysi. Erna, bir başka bebek Dniester'i kabul etmek üzere hazırlanmış olan çocuk odasını inceledi. Bjorn, bebeklerin birbirini sevmemesi ihtimaline karşı, gerekirse iki bebek odasına sahip olabileceğini söylemişti. Erna sadece bir tane istiyordu, çocukların ayrılmasını istemiyordu. Birlikte büyüyecekler.

Lisa aniden, "Oh, Majesteleri, pencereden dışarı bakın," dedi ve en yakın pencereye doğru koştu.

Erna pencereye doğru gitti ve karların pencereden içeri süzöldüğünü görünce nefesi kesildi.
Hava. "Kar yağıyor! Bu kışın ilk karı çok çabuk yağıyor." Erna'nın gözlerinin önünde bile kar yağışı hızla arttı ve o daha bir şey söyleyemeden bahçe çoktan bir kış harikalar diyarına dönüşmüştü. Erna saatini kontrol etti.

"Sorun nedir, Majesteleri?" Lisa, Erna'nın kaşlarını çatıldığını fark ederek sordu. "Hayır," diye güldü Erna, "önemli değil." Bunu itiraf etmeyi utanç verici buluyordu.
iki saat önce görmediği kocasını özlediğini söyledi.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Bjorn duş aldıktan sonra yatak odasına gitti. Erna okuduğu kitabı bıraktı ve Bjorn'a gülümsedi. Göz göze geldiklerinde Bjorn da gülümsedi. Erna'yı hâlâ utandıran bir gülümsemeydi bu.

Erna, Bjorn'un yatak odasına doğru ilerlediğini fark edince, "Kapatma," diye seslendi.
balkonun perdelerini kapattı. "Onları açık bıraktım çünkü görmek istedim."

"Ama soğuk havayı hissedebiliyorsun."

"Sorun değil, oda zaten çok sıcak." Erna kükreyen ateşi işaret etti.
Şöminedeki alevler, odanın her tarafına dağılmış birkaç mangal ve yataktaki iki sıcak su şişesi. Bjorn yatağa çekildi ve
Perdeler açık.

Bjorn yatmaya hazırlanırken yaptıkları sohbet hep aynı rutin, fiziksel durum, günlük rutin ve son olarak da ikizlerin doğumuyla ilgiliydi. Schuber'i tamamen beyaza bürüyen ilk karı gördüklerine dair bir anekdot da vardı. Sonra uyku vakti geldi.

Bjorn eğildi ve lambayı kapattı. Henüz akşamın geç saatleriydi ama bugünlerde Erna'yla birlikte uyumak istiyordu. Arkasını döner dönmez, Erna doğal bir şekilde Bjorn'un yanına yattı, kollarından birine sarıldı. Erna'nın karnı şişmiş ve Bjorn'un sıcak bedeninden destek aldığını hissetmişti; yumuşak iç çekişlerle Erna'nın ince bedenine sarıldı.

"Bjorn," Erna'nın sesi karanlığın içinden geldi. Bjorn ona doğru baktığında sürpriz bir öpücük ve önünden aşağı kayan soğuk bir el tarafından karşılandı.

Bir süre gıdıklanma hissine kapılıp, elinin masaj yaparken yavaşça ısındığını hissetse de, arzu hâlâ kontrolündeydi. Erna hamileliğinden beri çok daha oynak olmuştu ve bu artık tanıdık bir şeydi.

Erna ona daha sıkı sarıldı, oynarken onu öptü ve Bjorn kendi arzularına yöneldi. Erna'nın tahrik olmadan bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti. Ona sarıldı ve içindeki arzu büyüdü.

"Erna."

"İstemiyor musun?" Erna ona baktı, gözleri korkmuş gibi irileşmişti, dans eden ateş ışığı yüzünde oynuyor, utancını derinleştiriyordu. "Neden, vücudum değiştiği için mi, çirkin olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bjorn, kızaran gözlerine bakabilmek için onu nazıkçe itti. Başını elinin üzerine koymak için yuvarlandı ve boştaki elini karnına koydu.

"Cahilsen günah Erna," dedi Bjorn, Erna'nın şiş yanaklarından süzülen yaşları silerek, "ama kasıtlıysa..."

"Bjorn."

"Ne kadar azgın olursam olayım, sen çocukla birlikteyken bunun uygun olacağını sanmıyorum." Duygularını kontrol etmekte zorlanıyor ve olabildiğince yumuşak konuşuyordu.

Bjorn hamile olduğunu öğrendiğinden beri ona sarılmaya bile çalışmamıştı. Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra bile. Bjorn, bir kez daha düşük yapma riskini göze almaktansa, arzudan delirmenin daha iyi olacağını düşündü.

"Ama ben iyiyim, doktor bile söyledi..."

"Dinlen, Erna." Bjorn başka bir tartışmanın içine sürüklenmek istemediği için Erna'nın sözünü kesti. Görünüşe göre kendi yatak odasını daha fazla kullanması gerekiyordu.

"Eğer bundan gerçekten bu kadar rahatsızsan, o zaman daha fazla zorlamayacağım. Sadece burada benimle kal lütfen," dedi Erna, Bjorn'un koluna sarılarak. "Ben seni affettim, şimdi sen de kendini affedemez misin?"

Geyiğin dümdüz ve berrak bakan gözleri onu büyülemişti.

❖Seni Tekrar Çiçeklendireceğim❖

.-:.-.❖.-:.-.

Şu ahlaksız kadına bir bakın. Kucağına oturdu ve ona tatlı tatlı gülümsedi. Bjorn karşılığında sadece gülümseyebildi, tatlı bir yenilgi duygusuna kapıldı. Son derece ahlaksız olan bu kadın, tüm gece kıyafetlerinden arınmış bir şekilde Bjorn'un kucağına tırmandı. Kadın utanmış gibi bir an tereddüt etti ama Erna onun çıplak bedenini örtmeye çalışmadı.

Hamile bir kadının vücudu Bjorn için alışılmadık bir güzellikti. Her şeyin aynı olacağını düşünmüyordu ama aynı zamanda bu kadar farklı olmasını da beklemiyordu. Erna çıplaklığıyla ona yabancıydı.

Bjorn Erna'nın şişmiş göğüslerinden hoşlanmıştı ama şişmiş göbeği bambaşkaydı ve ne yapacağını bilmiyordu. Erna'nın karnına odaklandı.

Gözleri, yanakları şiş ve kızarıktı ama bu sadece güzelliğinin şirinliğine katkıda bulunuyordu.

"Biraz tuhaf değil mi?" Erna gergin bir gülümsemeye sordu. Pervasız bir cesarete sahipti, ancak bazı anlarda kendi bilincine varırdı.

Erna Bjorn'un neden korktuğunu biliyordu, çünkü aynı korkular ve yaralar onda da vardı. Onun düşüncesi için minnettardı ama içinde uyanan yeni bir korku vardı. Ya artık onun için güzel değilse?

Vücudunu herkesten daha iyi tanımasına rağmen, ki o da hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı, Erna yine de Bjorn'un gözünde hâlâ güzel olduğunu umuyordu. Dünyada bu kadar sevdiği tek kişi oydu ve her zaman onunla birlikte olmayı umuyordu.

"Bjorn." Sessizlik olgunlaştıkça Erna'nın omzu biraz küçüldü. Elini kaldırdı ve yanağını okşadı.

"Acırsa ya da rahatsız ederse bana söyle." Bjorn onu nazikçe kollarının arasına çekerken yanağından öptü. Dudaklarını kızın ensesine bastırdı ve şişmiş göğüslerine masaj yaptı.

Erna onunla oynarken titredi, meme uçlarını tuttu ve hafifçe çimdikledi. Diğer eliyle sırtını okşayarak onu öpmeye devam etti. Artık korkusu kalmamıştı.

Gerçekten de kızışmış bir canavar gibi değildi, ateşli bir arzunun kendisinden yayıldığını hissetti, burada yumuşak bir dokunuş, orada nazik bir öpücük ve onu heyecanlandırmak için stratejik bir çimdikle oynadı. Teni tüylerini diken diken ediyor ve her yeni hisle birlikte inliyordu.

Heyecanının kalçasına yayılan bir sıcaklık olarak doruğa ulaştığını hissettiğinde, onu nazikçe kaldırdı ve yatağa yatırdı. Adam onun güzel ve tuhaf vücuduna hayranlıkla bakarken kadın hareketsizdi.

"Bjorn..." Zaman uzadıkça Erna sabırsızlığının arttığını hissetti, ona seslendi, dokunması için yalvardı. Adam onun daha fazla beklemesine izin vermedi ve yumuşak kalçalarını kullandı.

Onu öperken başını sandviç yapmak için.

Nefesinin sıcaklığı onu gıdıklarken, dili de sıcaklığın en şiddetli şekilde yükseldiğini hissettiği yere masaj yapıyordu. Adam diliyle öyle bir şey yaptı ki, kız beklenmedik bir şekilde kahkahalarla güldü.

"Çok tuhaf," dedi Erna, parmaklarıyla Bjorn'un saçlarını okşayarak. Bjorn ona baktı ama sadece karnını görebiliyordu. Onu görebilene kadar yukarı ve aşağı öptü.

Bjorn, "Çok garip, sanki bir seyircimiz varmış gibi hissediyorum," dedi. Erna ona bir bakış attığında tekrar güldü.

"Bjorn Dniester utangaç olabilir mi?"

"Ne kadar cesur olursam olayım, zihinsel olarak hazır değilim."

"Sorun değil, bebekler uyuyor." Erna oldukça zekice bir bahane uydurdu ve karnını okşadı. Bebekler uyurken onları rahatsız etmemek için sesini alçak tuttu. Bjorn güldü.

Bjorn kalktı ve Erna'nın yanına uzandı, çünkü ikizleri ezmek istemiyordu, kaşıklaştılar. Erna'nın içine girerken bile, ona çok fazla baskı yapmaktan endişe ediyordu ve sadece ucunu yavaşça ve dikkatlice içeri itti. Yumuşak uyarım, düşündüğünden çok daha hoşuna gitmişti. Hâlâ mümkün olduğunca derine dalma arzusuyla yanıp tutuşuyordu ama kontrolü elinde tutması gerekiyordu.

Erna giderek şiddeti artan bir şekilde inledi. Onu birkaç kez öptü, güzel vücudunu okşadı. Bjorn'un nefes alış veriş i Erna'nınki kadar hızlandı, içinde tatmin duygusu gelişti.

O kadar güzeldi ki, sevişirken gözleri her buluştuğunda aklından aynı düşünce geçiyor ve çaresizce onun belini kavrayıp her küçük hamlede onu kendine çekmek istiyordu.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Kar bütün gece yağmaya devam etti. Erna yanağında hissettiği ılık, ıslak duyguyla şaşkınlık içinde başını çevirdiğinde, kalın taneler yerde gölgeler oluşturuyordu. Bjorn oradaydı.

"Kıpırdama, Erna," dedi ılık, ıslak bir havluyla serinleyen vücudunu silerken. Erna şok içinde ona baktı, Bjorn'un böyle bir şey yaptığından haberi yoktu. yataktan kalktığında ne yaptığını merak ediyordu.

Havlu soğuyunca Bjorn tekrar ısıtmak için leğene gitti. Su sıçrama seslerini duyabiliyordu ve ayak parmaklarını kıvırdı.

"Hizmetçileri çağırmamı mı tercih edersin?" Bjorn tekrar yatağa oturdu ve gülümsedi. Erna zar zor başını salladı. "Ne zamandan beri bakire bir kadın olmaya geri döndün?" dedi sapkınca.

"Bjorn, bebekler seni duyacak."

"Zaten gördüler," dedi sakince.

Böyle bir yoruma verecek bir yanıt bulamayan Erna gözlerini tavana dikti ve kendini onun ellerine emanet etti. Şimdi eskisinden çok daha fazla utanıyordu.

Erna'yı temizlemeyi bitirdiğinde Bjorn pijamalarını tekrar giydi. Erna da aynısını yapacaktı ama o anda enerjisi tükenmişti. O anda mutlu bir şekilde uyuyabilirdi ama Bjorn yatağa geri tırmanıp onu kendine çekerek rahatsız etti.

"Şimdi uyu," diye fısıldadı Bjorn. Evet demek istedi ama enerjisi yoktu, o yüzden sadece başını salladı.

"Bjorn," diye sormak için cesaretini toplayabildi Erna, "güzel miyim?"

"Sen olmasaydın bunu yapar mıydım sanıyorsun?" Soru çok ciddi bir tavırla sorulmuştu ama içinde gizlenen kahkahayı duyabiliyordu.

"Peki ya artık güzel değilsem?" "Ne

demek istiyorsun?"

"Şey, zaman geçtikçe bedenim yaşlanacak, solacağım." Erna'nın sesi hafifçe titredi.

Bjorn bu kadının kendisine bakışını, küçük jestlerini, yüz ifadelerini ve alışkanlıklarını seviyordu. Bazen aptalca bir saflığa kapılıyordu, Erna'yı oluşturan her şeyin toplamıydı bu, çok hoş, güzel bir kızdı.

"Sana tekrar çiçek açacağım, ne kadar istersen." Bjorn tüm kalbiyle söz verdi. Erna'nın asla solup gitmemesi için her şeyi yapardı. Bu kadın sevgiyle açan bir çiçektir ve ne kadar yaşlanırsa yaşlansın onu güzel yapan da buydu.

"Bu benim bahçıvanım olacağın anlamına mı geliyor?" Erna sinsi bir gülümsemeyle ona baktı.

"Şey, benzer bir şey sanırım."

Bu onun en iyi sevgi ifadesi değildi ama Erna daha fazlasını istemedi ve gözlerini kapadı. Nefes alış verişini yavaş yavaş düzene girip sakinleşirken, karnında kıpırdanıp duran ikizleri de sakinleşti.

Yüce bir tanrıdan, bir çiçek aranjörüne, Bjorn bir öpücük verdi.
Tekrar söz veriyorum. Aşkın gizli tanıkları olan bebeklerin her birine bir
öpücük bile.

.-:.-.✧.-:.-.

İkisi de geç saatlere kadar uyudular, Erna önce yatak odasına dolan parlak güneş ışığına uyandı, normalden daha parlak görünüyordu. Karın derin yağdığı güneşli bir kış sabahıydı. Bir rüya gibiydi.

Sıradan bir gün gibi başlamıştı. Bjorn ikizler için para kazanmaya gitti ve Erna yüzünü yıkarken, kıyafetlerini değiştirirken ve saçlarını tararken Lisa ile sohbet etti. İkizleri doğana kadar sosyalleşmemeye karar vermişti, bu yüzden kışı çok rahat geçiriyordu. O gün için planladığı tek şey Düşes Arsene ile vakit geçirmektir.

Günü özel kılacak şey, Lisa kahvaltayı getirdiğinde gerçekleşti.

"Majesteleri, şuraya bakın, bir kardan adam." Lisa pencereye koştu ve sevinçle işaret etti.

Erna kaşığını bıraktı ve Lisa'nın durduğu pencereye doğru ilerledi. Gerçekte yan yana özenle inşa edilmiş dört kardan adam vardı

balkonun korkuluğunda. Büyük bir kardan adam, küçük bir kardan adam ve iki tane de çok küçük kardan adam vardı. Erna'nın bunların neyi temsil ettiği konusunda çok fazla düşünmesine gerek kalmadı.

Erna onlara daha iyi bakabilmek için balkona çıkarken hafif bir kahkaha attı. Onları incelerken Lisa elinde Erna için bir şalla çıkageldi. Anne Dniester, Baba Dniester, Bibi ve Nana Dniester.

İkizler karnında neşeyle dans ederken Erna parıldayan kardan adamlara hayranlıkla baktı, parmakları keskin kış esintisinde üşüyordu.

❖ Verimlilik ve Olasılık ❖

.-.-.❖.-.-.

Bibi ve Nana bahar geldiğinde ve beyaz çiçekler ısınan güneşi selamlamak için taç yapraklarını açtığında dünyaya geldiler.

Bjorn Schuber Sarayı'ndaydı ve Veliaht Prens'in düğün planlarını görüşmek üzere tüm ailesiyle birlikte akşam yemeği yiyordu. Dışarıda kalan tek kişi Erna'ydı çünkü çok büyümüştü ve arabaları çok rahatsız buluyordu.

Erna'nın doğum yapacağı haberi Bjorn'a ulaştığında kulaklarına inanamadı. "Şimdiden mi? Doktor bir ya da iki haftamız daha olduğunu söyledi," dedi Bjorn şaşkınlıkla ve peçetesini sıkıca kavradı.

"Bir bebek doğmak istediği zaman doğar," dedi Isabelle, "ve Görünüşe göre ikizler de babalarının sabırsızlığından nasibini almış," diye kendi kendine kıkırdadı.

Bjorn'un babası onu aceleyle odadan çıkardı. "Gitsen iyi olur delikanlı, insanın ilk çocuğunun doğumundan daha önemli bir şey yoktur."

Philip oğlunu masadan kaldırırken, Bjorn hemen bir bardak su kaptı ve neredeyse üzerine dökerek içmeye çalışırken babası sırtına bir tokat attı.

Düşes Arsene, "Oh, bekleyin beni," dedi, "ne de olsa bugün Çarşamba," gerçi diğer aile üyelerinden hiçbiri bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Leonid de nişanlısı Rosette ile birlikte masadan kalkarak, "Sanırım biz de size eşlik etmeliyiz büyükanne," dedi.

"Ama evlilik planlarınızı konuşuyor olmamız gerekiyordu," diye itiraz etti Isabelle ama artık çok geçti, tüm aile Bjorn'u hastaneye kadar takip etmeye karar vermişti.

Philip, "Isabelle, sevgili tatlım, buna karşı koymanın bir anlamı yok, biz de gidebiliriz," dedi.

Isabelle kederli bir şekilde içini çekti: "Pekala, eğer siz isterseniz Majesteleri, ama Leonid'in düğünü bir felakete dönüşürse, bu sizin suçunuz olacak."

.-:.-. ✧ .-:.-.

Kraliyet Ailesi Kraliyet Hastanesi'ni istila etti, Lisa bunu ancak bu şekilde tarif edebilirdi. Hepsinin kapısında kraliyet arması bulunan süslü arabalardan oluşan bir alay, birbiri ardına hastaneye yanaştı.

Büyük Düşes'in hizmetkârlarının kafası karışmıştı, çünkü Prens Bjorn görüldüğünde, kraliyet ailesinin gerçekten beklenen tek üyesi, başka bir kraliyet arabası geldi, sonra bir diğeri ve bir diğeri. Her şeyin aniden gelişini Bayan Fitz dışında herkesi hazırlıksız bırakmıştı.

Prens Bjorn, kraliyet ziyaretlerinden birine katılıyormuş gibi geldi. Hastaneye her zamanki gibi sakin adımlarla girdi. Kimseye Erna'nın nerede olduğunu sormasına gerek kalmamıştı, onun gelişini bekliyorlardı ve hemşire onu Erna'nın süitine götürmek için hazır bekliyordu.

Kraliyet ailesinin geri kalanına gelince, aniden ortaya çıkmaları beklenmediği için herkesle ilgilenecek yeterli sayıda hizmetli ve görevli olmadığından, kimse onlar hakkında ne yapacağından emin değildi. Onları diğer halkla birlikte bekleme odasında bekletmek çok kaba bir davranış olarak görüldüğünden büyük personel odalarından biri onların kullanımına verildi.

Bjorn hastanede çok sakin bir şekilde ilerliyor ve gittiği her yerde etrafındaki paniği düzene sokuyordu. İlk bakışta, her an ilk çocuğunun doğumunu beklediğine inanmak zordu.

"Sen kesinlikle bir Dinyester'sin," dedi Düşes Arsene, Bjorn'un peşinden giden tek kişi olarak. "Zamanı gelmişti."

Erna'nın rahat ettiğinden emin olmak için içeri girdikten kısa bir süre sonra odadan çıkarıldı ve bekleme alanında dolaşmaya bırakıldı. Diğer aile üyeleri teker teker onu kontrol etmeye gelmiş, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormuş, o da her birine kibarca iyi olduğunu söylemişti.

Düşes, Leonid geldiğinde ona "İyi bak Leo," demişti. "Bu senin geleceğin." Düşes alaycı bir gülümseme takındı. "Sonunda gözyaşlarını gösterirse, Bjorn Philip'in mükemmel bir aynası olur."

Philip Dniester sessiz ve metanetli kalmayı tercih etti. Sadece ilk çocuğu olan ikiz prenslerin doğumu vesilesiyle gözyaşı dökmüştü. Oğlu Bjorn'a bakarken, huzursuz adımları bölgesinde devriye gezen bir kurdu andırıyordu, ancak gerçekte o sadece karısı için endişelenen kederli bir kurttu.

Bayan Fitz doğumhaneden koşarak çıkana kadar günün yarısı geçmişti. Aceleyle dışarı çıktığında herkesin gözü ona çevrilmişti.

"Ekselansları güzel bir kız ve zıplayan bir erkek bebek dünyaya getirdi," dedi gözyaşlarını zorlukla tutarak. "Tebrikler, Majesteleri."

.-:.-.✧.-:.-.

"Merhaba Bjorn," dedi Erna zayıf bir sesle, adam süite girdiğinde. Çok yorgun ve bitkin görünüyordu, onu bu kadar zayıflamış bir halde görmek tuhaftı, her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu ama gülümsemesi güçlü ve parlaktı.

Bjorn kravatını gevşetip karısının yanına gelirken soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu. Duygularının efendisiydi ama karısını yatakta görmek boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu. Oturdu yatağın kenarına uzandı ve karısını kollarına aldı.

"Ben iyiyim..." Erna onun sırtını okşayarak söyledi.

Bjorn uzun bir oh çekti ve Erna'nın gözlerinin içine baktı. Erna da solgun yüzüyle ona baktı, gözleri batan güneşin ışığıyla parlıyordu. Tam birbirlerine gülümsedikleri sırada Lisa elinde sıkıca sarılmış iki kundakla belirdi. Lisa ilk bebek olan Efendi Bibi'yi Bjorn'un kucağına, Bayan Nana'yı da Erna'nın kucağına verdi.

Bjorn hiçbir ağırlığı olmayan minik kundağa baktı ve bez kundaktan dışarı bakan küçük yüzü gördü. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve bir tutam platin rengi saç kundağın altından dışarı fırlamıştı. Nineye baktı, onun da tıpkı annesi gibi ince bir tutam fare tüyü kahverengi saçı vardı.

İlk doğan çocuklarını ebeveyn olarak ilk günlerinde ezmeye çalışarak beceriksizce kucaklaştılar. Gözleri birbirlerine derinden bakıyordu ve gülümsemeleri geniş ve parlaktı. Bjorn'u en çok eğlendiren şey, karısının hâlâ kır çiçekleri kokuyor olmasıydı.

.-:.-. ✧ .-:.-.

Erna, Bjorn ve Erna'yı doğurmuştu, en azından Bjorn'un düşüncesi buydu. Frederick ve Ariel Dniester'i görenler. Özellikle düşünceleri

Bjorn ve Leonid'in bebekkenki yüzlerine baktıklarını düşünen Isabelle ve Philip'in yüzleri.

İkizler gözlerini açtıklarında, değerlendirme biraz farklıydı.

Frederick'in tıpkı babası gibi platin rengi saçları vardı ama gözleri gümüş mavisiydi.

Annesi gibi. Ariel annesinin kahverengi saçlarına ve babasının gri gözlerine sahipti. Açık olan bir şey vardı ki, her çocuk ebeveynlerinin en güzel özelliklerini benimsemişti.

En dikkat çekici olan ise Dniester'ların etkinliğinin gösterilmesiydi. Herkesin size söyleyebileceği gibi, ikiz olan biri için bile ikiz sahibi olma ihtimali oldukça düşüktür, ancak bu ikizlerin aynı zamanda bir erkek ve bir kız olması

Kız mı? İnsan baktıkça mucize daha da büyüyordu. "Onlar

hayatımda gördüğüm en güzel bebekler!"

Büyük Dük'ün ikiz kardeşleri Frederick ve Ariel'i gören yaşlı kadınların tepkileri bugün bile coşkuyla devam ediyor.

Büyük Düşes kendisine yağdırılan tüm övgüleri zarafet ve asaletle dinledi ve kabul etti. Sakin bir tavır sergilemek için elinden geleni yaptı ama aslında o anda içinde bir duygu kasırgası kopuyordu.

En kötüsü de Erna'nın etrafında bir tavuk sürüsü gibi dönüp duran, onu dürtüp duran ailenin yaşlı kadınlarıydı. Onlar konuştukça Erna dikkatini bir sonraki akrabasına kaydırdı, ikizlerini kucağına alıp onlara doğru ilerledi ve övgü yağmurunun tadını çıkardı. İlgi odağı olmaktan duyduğu gizli haz, onu güzel bebeklerini gururla sergilemeye itti.

Düşes Arsene hâlâ odadaydı ve sakince çayını bırakıyordu. O Erna'ya sıcak bir gülümseme verdi. Onun karşısında oturan Bjorn kısa süre

sonra karısına döndü. "Karınız çok heyecanlı." Düşes Arsene yumuşak bir sesle konuştu.

"Çocuklarım bunu hak ediyor." Bjorn cevap verdi. Her yerde güzel çocuklarıyla övünen ebeveynlerden nefret ederdi ama ikizleri istisnai bir durumdaydı.

çok güzel bebeklerdi.

Düşes gözlerini ikizlerden ve Erna'dan ayırmadan başını salladı.

"Doğum yaptıktan sonra bile bu kadar insan etrafına üşüştüğüne göre çok yorgun olmalı."

. Bunun yakın zamanda azalacağını sanmıyorum ve yılın bu zamanını daha da yoğun hale getirdiniz."

İkizler, hiç şüphesiz festival ayı olarak bilinecek olan Mayıs ayında doğmuşlardı. Leonid'in evliliği, kuruluş festivali, şimdi bile Balkon Selamlama festivaliydi. Şimdiye kadar, haberler doğumlar ülkenin dört bir yanında olacak ve insanlara kutlama yapmak için daha fazla neden verecekti.

"Düşündüm de, bu sizin evli bir çift olarak ilk yılınız değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Bjorn sakince.

Buford'u ilk kez geçen yıl evli bir çift olarak ziyaret etmişlerdi ve ondan sonra Lorca turnesine çıkmışlardı, bu yüzden Balkon Karşılamasını tamamen kaçırmışlardı.

"Gelin, ikizleri de alın ve hepinize festivalin ilk tadını tattıralım."

Bjorn oturduğu yerden kalkarak karısına ve ikizlere yaklaştı. Artık Lechenian'ın heyecanla beklediği balkona çıkma vakti gelmişti.

❖Sonsuza Kadar Mutlu❖

.-.-.❖.-.-.

İlki Kral ve Kraliçe ile başladı. Balkona çıktıklarında kalabalığın tezahüratı cennetleri ve yeryüzünü sarsmaya yetti. Erna ses karşısında irkildi ve nefesini tuttu. Prenses olalı birkaç yıl olmuştu, bu gürültüye alışmış olacağını umuyordu.
kalabalığa karışmıştı.

Erna balkondan dışarıya, kendisine ısııl ısııl gülümseyerek ve sevinçle bakan yüzler denizine baktı. Sarayın önündeki meydan ağzına kadar dolmuştu.

"Hiç böyle bir kalabalık görmemiştim," dedi Prenses Greta, donmuş Erna'ya yaklaşarak, "hayatım boyunca hiç görmedim."

Erna gülümsemekten kendini alamadı, Greta henüz on dört yaşındaydı ama küçük kızıdan beklemediği bir sakinlikle durumu idare ediyor gibiydi.

Prenses Greta'nın ardından yeni evli Veliaht Prens ve Prenses geldi. Magazin gazetelerinin ön sayfalarında yer almak için Erna'yla adeta kavga ediyorlardı ve hangi gazetenin hangi kraliyeti kayırdığı ön sayfalarındaki haberlerden kolayca anlaşıyordu.

Erna elini sıkı, başka her şeyden çok kendini desteklemek için. İkizlerin dünyaya ilk kez resmi olarak tanıtılacağı gün olması nedeniyle Erna için özellikle gergin bir gündü.

Veliaht Prens ve Prenses kalabalığa el sallarken, onlar da alkışlarla karşılık verirken, Erna elbisesini düzeltti. Bilinçsizce tacının düzgün olup olmadığını ve kolyesinin kolye ucunun yerine oturup oturmadığını kontrol etti. Bjorn'un ona balayında aldığı mavi elması ve bir zamanlar açgözlü ve savurgan olmakla suçlanmıştı. Şimdi ise neredeyse Büyük Elmas'ın sembolü haline gelmişti.

Düşes'in evi.

Taç giyen Prens ve Prenses sahne ışıklarının altında vakit geçirirken, Erna'nın kalbi çılgınca çırpındı, kendini rüzgârın savurduğu bir cam boncuk gibi hissetti. İnsanların ikizleri ne kadar sevdiğini biliyordu, o halde onu bu kadar endişelendiren neydi?

Erna yüzüncü kez elbisesinin kırıklıklarını düzeltti ve Elbiseyle o kadar çok uğraştığı için elbisede bir delik açacağının farkına vardı. Doğum yaptığından beri ilk kez resmi olarak ortaya çıkıyordu.

"Erna?"

Arkasından alçak, sakin bir ses yükseldi. Göğsündeki mavi kuşağı düzeltiyordu. Bjorn'a yukarıdan aşağıya baktı, onu hayatının hapishanesinden çıkaran, ona dünyanın ötesini gösteren güzel prensine. Yatak odasının dört duvarının aşinalığını. Üniformasının görkemli perdesi güneş ışığında göz kamaştırıyordu.

"Nefes al."

Erna'nın solgun yüzüne baktı ve fısıltıyla onayladı. Tıpkı ilk karşılaştıkları gece, bir köylü kızını kurtardığı zaman olduğu gibi, şimdi de ona destek olmak için yanına gelmişti.

Nefes al. Kendi kendine söyledi.

Güven verici bir gülümsemeyle Erna'ya baktı ve donmuş elini tuttu. Erna'nın kalbi onun dokunuşuyla sabitleşti ve her zaman olduğu gibi sevgisi onun kurtuluşu oldu. Ona güzel görünüp görünmediğini sormak istedi, daha fazlası için balık avladı

Kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olacak olumlu ifadeler kullanıyordu ama buna ihtiyaç duyduğu için utanıyordu, o yetişkin bir kadındı, küçük bir kız değil.

"Hazır mısın?" Bjorn sordu ve kısa bir duraksamadan sonra başını salladı.

Bjorn arkasına baktı ve onlar balkona çıkarken ikizlerle ilgilenen bakıcılara başıyla işaret etti. İkizler krem rengi dantellerle sarılmış, mavi saten kurdeleyle işaretlenmişti. Onların dingin, uyuyan hallerini gören Erna gülümsedi.

Bjorn kılıcı görevliye teslim ettikten sonra Ariel'e sarıldı. Erna eldivenini hızla düzeltti ve Frederick'i eldivenli eline aldı. Aynı anda, selamlaşmalarını bitiren veliaht prens çifti de arkalarını döndü.

Şimdi tezahürat yapan kalabalığın karşısına çıkma sırası onlarda idi.

.-:.-.✧.-:.-.

"Bjorn ve Erna Dniester, Ariel ve Frederick Dniester ile birlikte." Bir hizmetçi bağırarak çifti tanıttı. Büyük Dük çifti balkonun korkuluklarında duruyordu.

Bahar esintisinin taşıdığı tezahüratlar tüm şehri sarstı. Perdeler ve ulusal bayrak rüzgârda şiddetle dalgalanıyordu.

Erna ancak nefesini tutabildi ve sonsuz kalabalığa küçük bir el sallamak için cesaretini topladı. Bebeği düşürmekten korktuğu için sadece küçük bir el salladı. Bjorn aynı korkuyu paylaşmıyordu ve kızını bir kolunda ustalıkla tutarak her zaman yaptığı gibi güçlü bir şekilde el salladı.

Kalabalık ikizlerin isimlerini haykırıyordu. Kraliyet ailesinin yeni üyeleri için sevgi ve şefkat dolu bir tezahürattı bu ve Erna'nın endişesini sildi. Kızgın gözlerini kaldırdı ve dönüp karısına bakan Bjorn'a baktı. Kadın gülümsediğinde o da gülümsedi.

Kendini Baden Sokağı'ndaki küçük odasını düşünürken buldu, geniş pencereleri ona panoramik bir kır manzarası sunuyordu. Meyve bahçeleri ve dereler, elma çiçekleri, farklı çiçekler açan tarlalar her mevsim renklenirdi. Gözlerini her kırpışında, taşralı kızın anısı aklına geliyordu. Uzun bir yol kat etmişti ve o zamanlara hüzünle bakıyordu. Bir daha asla o basit köylü kızı olamayacaktı.

İkizler ve Bjorn ile ne tür anılar yaşayacağını merak ediyordu. Leonid ve Rosette'in kendi çocukları olacağına şüphe yoktu. Onların çocuklarının kendi çocuklarıyla anlaşp anlaşılamayacağını ve daha fazla çocuk sahibi olup olamayacağını merak ediyordu.

Erna gözlerini ısıltılı bir beklentiyle kaldırdı ve bir kez daha Bjorn'a baktı. Onu tıpkı babası gibi yaşlı bir adam olarak hayal etmeye çalıştı ve kendisi de tıpkı Isabelle gibi olacaktı. Bjorn başını eğdi ve onu öptü, hiç beklemediği bir şey oldu ve şimdiki zamana geri döndü.

.-:.-.✧.-:.-.

"Anne..."

Ilık bahar güneşi Erna'nın gülümseyen yüzüne vuruyordu. Çocukların sesleri yükseldikçe onu uyandırdı. Hareketlerinin gölgeleri göz kapaklarında oynadı ve bir çift ıslak, salyalı dudağın onu yüzlerce kez öpmek için eğildiğini görmek için yavaşça gözlerini açtı.

Bjorn yatağın yanında durmuş, cep saatini kontrol ediyordu. "Uyan Erna, üç dakika kaldı."

"Hmm?" Erna uykulu uykulu mırıldandı.

"Gelenekler konusunda o kadar yaygara kopardın ama görünüŖe göre tamamen unutmuŖsun."

Erna ŖaŖkın bir i ekiŖle doğrudu. Anneleri yavaŖa uyanıklık diyarına geri dönerken ikizler alkıŖlıyordu. Gelenekler değerlidir, diye dŖünd, ikizler üzerine yığılmadan önce kendini yataktan dıŖarı atarken.

Aceleyle saçlarını topladı ve etrafta giyecek bir Ŗeyler aradı. Gelenek değerliydi ama balkona çıplak çıkmasının imkânı yoktu, tüm dedikoduları ve skandalları hayal etmeye baŖladı.

"Bir dakika," dedi Bjorn ve Erna'ya bir elbise uzattı. Erna aceleyle elbiseyi giydi ve balkona ıktı.

"Bjorn, geliyor musun, acele et," diye seslendi yatak odasına geri dönerken.

Bjorn oğluna sarılıp onu da yanında dıŖarı çıkarırken gülümsedi. eŖmenin açılmasının arifesinde ikisinin paylaŖtıđı diğer gelenek göz önüne alındığında, karısının küstah tavrı anlaŖılabilirdi.

Bjorn zor durumdaki Frederick'i de yanına alarak balkona çıktı ve tüm Grandük ailesi yan yana durarak Büyük eŖme'nin ilk püsküren fiskeyelerine tanık oldular. Sıçrayan suyun sesi kendilerine ulaŖtıđında hepsi sevinçle alkıŖladı.

"Bu gerçekten de bir aile geleneği haline geldi," diye fısıldadı Erna köpüklü suya bakarken. Bjorn eğildi ve ne birden sarıldı.

"Kahvaltıyı serada yapalım mı? Portakal ağaçları iek açıyor." Bjorn bu öneriyi Erna'nın yanağındaki bir damla yaŖı silerken yaptı.

İkizler serada yaŖayan ve Lorca Kralıesi'nin hediyesi olan tavus kuŖlarını çok severdi. Serada kahvaltı etmek ve kuŖları seyretmek güzel ve sakin bir sabah olurdu.

"Fo...un...tin." Bjorn'un gözleri, kelimeleri beceriksizce telaffuz eden kızına bakarken yumuşadı.

İkizler kendi başlarına karda zıplayacak kadar büyüdüklerinde, kış boyunca yüzlerce kardan adam yapma planları yapmaya başlamışlardı bile. Tatlıların kokusu ve yumuşak, çocuksu kıkırdamalar artık bir rüya ya da fantezi değildi.

Frederick eğlenceli bir ruh hali içinde görünüyordu. İnsanlar ona Rick demeye başlamıştı, Bjorn ise herkese takma adının Bibi olduğunu hatırlatıyordu. Kendisi için düşünülen bu isim şimdi oğluna verilmişti ve Bjorn yeterince büyüdüğünde onunla bu isim yüzünden dalga geçmeye niyetliydi.

Ve karısı Erna.

Gülümsemesi, ona sevgi dolu gözlerle bakan bu baharın rüzgârını andırıyordu.

Büyük Dük çifti, yeni oluşturdıkları geleneği izleyerek, çeşmenin suları kanal boyunca Abit nehrine akana kadar manzarayı birlikte seyretti.

Çiçekler açacak, sonra solacak, sonra tekrar açacaktı ve Bjorn her yıl bu çiçeklerin tadını çıkaracağını biliyordu. Prens in prensese aşık olduğu ve sonsuza dek mutlu olduğu güzel bir peri masalının sonu gibi.

-Bitir-

"Problematic Prens'i başlangıcından sonuna kadar takip eden sadık okuyucularıma en derin şükranlarımı sunmak isterim. Bu hikayeyi çevirmek son 6 ay boyunca inişli çıkışlı bir duygu seli oldu. Ayrıca, paha biçilmez desteğiyle her gün yeni bir bölüm yayınlamamı sağlayan olağanüstü yardımcı editörüm Carl'a da çok teşekkür etmek istiyorum. Çevirideki eksiklikler için özür dilerim; emin olun, gelecekte daha iyisini yapmak için çabalamaya devam edeceğim."

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

